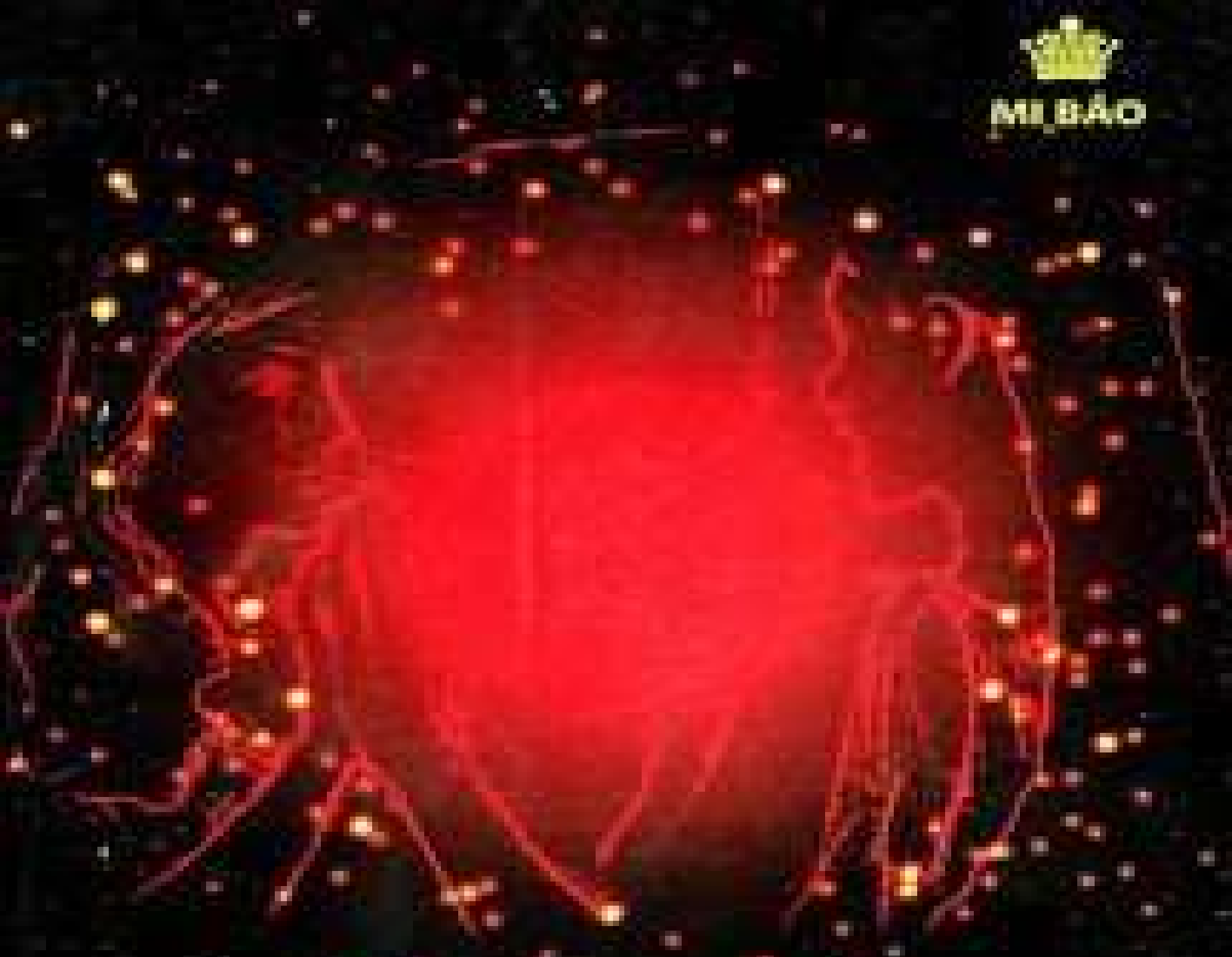

MIBAO

Ảnh Họa Tái Sinh

Mọi hình ảnh đều là bản quyền

Hàng ngày hàng ngày

TRUYENFULL.VN

Mục lục

- [Chương 1: Tái Sinh](#)
- [Chương 2: Đám Tang](#)
- [Chương 3: Đôi Giày Đỏ](#)
- [Chương 4: Đường Chân Trời](#)
- [Chương 5: Người Con Của Biển](#)
- [Chương 6: Vào Nghề](#)
- [Chương 7: Trò Chơi Của Ai?](#)
- [Chương 8: Nảy Sinh](#)
- [Chương 9: Tôi Không Yêu Cô](#)
- [Chương 10: Tài Năng](#)
- [Chương 11: Người Bạn Đi Xa](#)
- [Chương 12: Khác Biệt](#)
- [Chương 13: Chủ Định](#)
- [Chương 14: Mây Đen](#)
- [Chương 15: Rơi Rụng](#)
- [Chương 16: Trôi Dạt](#)
- [Chương 17: Em Rất Muốn Yêu Anh](#)
- [Chương 18: Muốn Ở Bên Nhau](#)
- [Chương 19: Sự Thật](#)
- [Chương 20: Tình Xưa](#)
- [Chương 21: Nỗi Đau Của Sự Trả Thù](#)
- [Chương 22: Lớp Dự Phòng](#)
- [Chương 23: Ai Thuộc Về Ai?](#)
- [Chương 24: Đánh Mất](#)
- [Chương 25: Thành Ý](#)
- [Chương 26: Đại Nạn](#)
- [Chương 27: Đó Là Tình Yêu](#)
- [Chương 28: Em Bằng Lòng](#)

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tái Sinh

Trương Minh Vi ngồi trên giường, ngăn người nhìn vị bác sĩ mặc áo blouse trắng đứng ngay cạnh đang diễn thuyết hùng hồn.

“Người ngộ độc khí gas sẽ bị choáng do thiếu oxy. Thiếu oxy trong một thời gian dài sẽ gây ra những tổn thương cho não. Trường hợp nặng có thể trở thành người thực vật, nếu nhẹ cũng khiến phản ứng trở nên chậm chạp, gây ra chứng mất trí nhớ tạm thời...”

Vị bác sĩ không ngừng thao thao bất tuyệt, từ ngữ mạch lạc, dễ hiểu, tiếng phốt thông chuẩn xác.

Song rốt cuộc Trương Minh Vi vẫn không hiểu ông đang nói đến chuyện gì.

Mấy phút trước cô còn đang trong sảnh dự tiệc, chuyện trò với khách khứa. Vì sức khỏe của cô không tốt nên Thành Quân không cho cô uống rượu, đã tự tay rót cho cô một cốc sinh tố...

“Nói vậy là con gái tôi bị mất trí nhớ tạm thời?” Một người phụ nữ trung niên sinh đẹp, trắng trẻo hỏi vị bác sĩ với vẻ lo lắng, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Minh Vi đầy thương xót.

Vị bác sĩ đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, nói một cách nghiêm túc: “Kết quả chụp CT cho thấy não của con gái chị không có vấn đề gì khác thường. Nhưng não là một cơ quan tối quan trọng, nên hiên giờ chưa thể nói tổn thương tới mức nào. Do đó, chúng tôi tạm thời chưa thể chẩn đoán được khi nào cô ấy sẽ phục hồi trí nhớ. Thời gian phục hồi một cách lạc

quan cũng mất từ ba đến năm tháng. Tới lúc đó, nếu tình hình của cô ấy vẫn không tiến triển, gia đình có thể đưa đến đây khám lại.”

Nghe những câu không một chút chắc chắn đó, người phụ nữ trở nên lo lắng hơn. Bà quay đầu lại nắm lấy tay Minh Vi, khuôn mặt buồn bã nhìn cô bằng đôi mắt ầng ậ nước.

Minh Vi bối rối nở nụ cười, rút tay lại. Tay cô vừa rút lạ nước mắt người phụ nữ đã tuôn trào như mưa, lã chã rơi, khiến Minh Vi sợ tới mức toàn thân cứng đờ.

“Tiểu Vi là mẹ đây! Quả thực con không còn nhớ chuyện gì sao?”

Khi vừa mở mắt Minh Vi đã bị hỏi câu này một lần. Lúc đó cô trả lời dứt khoát “Cháu không quen cô”, khiến người phụ nữ tên Vương Anh Lan này giật thót mình.

Trong tiếng kêu thấu trời đất của người phụ nữ đó, Minh Vi rất muốn nói rằng: “Quả thật tôi không biết cô, nhưng tôi không hề quên mình là ai. Tên tôi là Trương Minh Vi, Chủ tịch hội đồng quản trị Công ty giải trí Vĩnh Thành, năm nay hai mươi tám tuổi, đã kết hôn và chưa có con. Chồng tôi chính là ngôi sao lớn Cổ Thành Quân, ngày nào cũng xuất hiện trên TV..”

Nhưng sau khi vị bác sĩ đưa ra chẩn đoán mất trí nhớ do não bị tổn thương, Minh Vi hoàn toàn trở nên bối rối.

Thực ra sức khỏe của cô vốn không tốt, do mắc bệnh tim bẩm sinh. Nhưng rốt cuộc cô bị tổn thương não khi nào?

Bác sĩ cầm tập bệnh án lên. Là một bác sĩ chuyên khoa thần kinh, ông cũng không nhớ nổi mình đã gặp bao nhiêu bệnh nhân mất trí nhớ, nên đã quen với những trường hợp như thế này.

“Chị không cần lo lắng, vấn đề của con gái chị không đến mức nghiêm trọng. Hãy cho cô ấy xem những bức ảnh đã chụp, đưa cô ấy đến nơi đã từng đến trước đây, có lẽ sẽ nhớ lại được”

Bà Vương đắm chiêu buồn bã gật đầu, vừa luôn miệng cảm ơn vừa tiễn bác sĩ ra.

Trương Minh Vi vẫn ngồi yên trên giường bệnh, trong đầu thấy rối tinh. Đây là bệnh viện nào? Người phụ nữ tự xưng là mẹ cô thực ra là ai? Mẹ đẻ của cô đã mất từ khi cô mười tuổi, bố cô ở vậy không đi bước nữa. Vậy bà mẹ kia ở đâu bỗng nhiên xuất hiện trước mắt cô?

Minh Vi nhìn quanh phòng bệnh, ngoài cô ra còn một cô gái trẻ và một cụ già. Cửa phòng đang hé mở, âm thanh bên ngoài loáng thoáng vọng vào.

Vì mắc bệnh tim nên thỉnh thoảng Minh Vi phải vào bệnh viện. Tuy nhiên từ trước đến nay, đều nằm trong những phòng bệnh riêng cao cấp, với phòng khách nhỏ phía ngoài và phòng vệ sinh riêng phía trong. Từ lúc nào cô lại nằm chung trong phòng bệnh bình dân với mấy người khác thế này?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tối qua cô vẫn còn ăn mừng sau buổi công chiếu đầu tiên của bộ phim mới, lên bục phát biểu mấy câu, cộng ly với khách khứa, hôm nay một mình nằm trong buồng bệnh lạ lẫm này.

Còn Thành Quân đâu?

Minh Vi đưa tay lên tìm điện thoại di động, song không thấy thứ gì. Cô đang mặc trên người bộ quần áo bệnh nhân, phía đầu giường có một cốc nước ngoài ra không có vật dụng gì khác.

“Này em gái” Cô gái đang nằm giường kế bên bất chợt lên tiếng, khiến Minh Vi sững người.

Em gái?

Cô gái đó chừng hai ba hai tư tuổi, phải gọi Minh Vi là chị mới đúng?

Thấy Minh Vi không nói gì, cô gái tiếp tục với vẻ nghiêm túc.

“Nghe chị khuyên một câu này. Đời người thực còn dài lắm, biết bao niềm vui đang chờ em ở phía trước, đừng vì một chút vấp vấp nhất thời mà dễ dàng từ bỏ cuộc sống của mình. Mẹ em đang rất lo, em hãy cố hiểu một chút, đừng để mẹ đau lòng?

Cổ họng Minh Vi khó khăn lắm mới thốt ra một câu.

“Từ bỏ cuộc sống?”

Khuôn mặt cô gái kia lộ vẻ trách móc.

“Chị đã nghe mẹ em nói hết rồi. Chẳng qua là thi trượt đại học, trong đời người còn khối thất bại lớn hơn thế. Mỗi năm cả nước có biết bao người thi trượt, nếu ai cũng dùng khí gas tự tử thì đời hóa thân bận túi bụi rồi”

Minh Vi nuốt nước bọt một cách khó khăn. Lượng thông tin trong câu nói đó hơi nhiều, nên bộ não mới bị bác sĩ chẩn đoán là tổn thương của cô không sao xử lý kịp.

Thi trượt đại học?

Cái thời Minh Vi thi đại học là mười năm trước, đã trở thành một kí ức xa vời. Nhưng đó không phải điểm mấu chốt! Dùng khí gas để tự tử là thế nào?

Một cơn đau dữ dội chợt xuyên suốt đầu khiến Minh Vi gập cong người, ôm chặt lấy đầu. Hình như cô đã quên điều gì đó. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cô?

Trời đất đảo lộn, bên tai chỉ nghe tiếng ùng oàng, hình như có người nào đó đang gào lên với cô “Anh..từ trước đến nay...”

Từ trước đến nay làm sao?

“...Cô..”

Nói gì?

“Tiểu Vi còn làm sao thế? Tiểu Vi, đừng làm mẹ sợ!”

Minh Vi bừng tỉnh lại vì người bị mắc lạnh. Cơn đau đầu giống như ảo giác, tan biến ngay trong chớp mắt không còn dấu tích. Cô từ từ ngẩng đầu lên, thấy người phụ nữ tự xưng là mẹ đang nhìn mình đầy lo lắng.

“Tiểu Vi, con có làm sao không? Mẹ đi gọi bác sĩ quay lại kiểm tra xem thế nào nhé?”

Minh Vi môi mấp máy một lúc, nhưng trong đầu vẫn vô cùng hỗn loạn, mãi mới nói thành lời.

“Cháu không sao. Chỉ là chưa quen thôi.”

Vương Lan Anh thở dài một tiếng, đột nhiên véo mạnh Minh Vi một cái. Minh Vi không kịp đề phòng, đau quá kêu oái lên.

“Con đúng là nghiệp chương, muốn mẹ tức chết sao? Mang thái mười tháng mới sinh con ra, ăm bồng bú mớm nuôi lớn bằng này, trời lạnh thêm áo, trời nóng ngồi quạt, con còn có lương tâm nữa không? Hở ra một cái là định tìm đến cái chết rồi! Đúng là nghiệp chương!”

Trương Minh Vi xoa chỗ đau, dờ khóc dờ cười: “Cháu đâu có...”

“Con vẫn cái tính ngang bướng ấy!” Bà Vương giận tới mức còn đẩy mạnh Minh Vi một cái. “Cứ cố chấp thi vào đại học Bắc Kinh. Chẳng lẽ cả nước này không còn trường đại học nào khác nữa hay sao? Mẹ nói mà con đâu chịu nghe. Trước mặt người khác, mẹ nói đúng một lần này, đây là lần cuối cùng mẹ lo đến việc của con. Nếu con còn không nghe lời mẹ khuyên, thì sống hay chết mặc con, coi như mẹ chưa từng đẻ con ra.”

Minh Vi mặt mày nhăn nhó, trong lúc đang rối rắm, ánh mắt cô chợt dừng lại ở tấm biển phía trên đầu giường, trên đó ghi ba chữ “Chu Minh Vi”

“Chu Minh Vi..là ai nhỉ?”

“Đó là tên con mà, Tiểu Vi” Bà Vương trở nên kiên nhẫn, giọng mềm mại hẳn. “Tên con là Chu Minh Vi con còn nhớ không?”

Nhưng rõ ràng cô họ Trương!

“Ở đây có thẻ học sinh và chứng minh thư của con,” Bà Vương lấy trong túi xách ra một xấp giấy tờ, đặt cả vào tay cô.

Minh Vi nhìn tấm ảnh chân dung người thiếu nữ xa lạ trong chứng minh thư, cảm giác như bị một chậu nước lạnh dội thẳng từ trên đầu xuống.

“Không phải vội, cứ từ từ suy nghĩ, rồi con sẽ nhớ ra.” Bà Vương kiên nhẫn nói “Mẹ là mẹ của con, Vương Lan Anh. Bố con đã mất rồi, ông ấy là Chu Bân. Nhà chúng ta sống ở khu tập thể công nhân nhà máy vô tuyến điện số hai, năm nay con..”

Trương Minh Vi lẳng lặng xuống giường: “Con..con muốn đi nhà vệ sinh.”

“À, được, được.” Bà Vương đưa tay ra định đỡ Minh Vi nhưng cô đã tránh sang một bên như bị điện giật.

Nhìn vẻ đau buồn trên khuôn mặt bà Vương, Minh Vi thấy áy náy. Cô không đành lòng nhìn bà nữa, vội vàng đi ra nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh trong phòng bệnh bình dân thật trật tự. Lúc này, trong tấm gương vừa phải ngay trên bồn rửa mặt được xây đơn giản là một thiếu nữ với khuôn mặt xanh xao và xa lạ tròn xoe mắt nhìn Minh Vi hết sức kinh ngạc.

Người này là ai?

Trương Minh Vi đưa tay vuốt mặt, cô gái trong gương cũng vuốt mặt. Trương Minh Vi há miệng, cô gái trong gương cũng há miệng. Cô vội vàng bưng lấy miệng để không bật ra tiếng kêu kinh hãi.

Là ai đây?

Đây không phải cô, Trương Minh Vi. Trương Minh Vi là một thiếu phụ duyên dáng hai mươi tám tuổi đã lập gia đình, không phải cô gái gầy gò, ốm yếu mới mười bảy, mười tám tuổi trong gương này.

Minh Vi cố vắt óc nhớ lại xem hôm qua thực sự đã xảy ra chuyện gì?

Bộ phim “Cuối hạ” do Thành Quân thủ vai chính, đoạt giải Cành cọ vàng chọn am diễn viên chính xuất sắc nhất tại Liên hoan phim quốc tế, cuối cùng đã giúp anh giành được ngôi vị ảnh đế. Hôm qua đã trở thành sự kiện sôi động khi bộ phim được công chiếu lần đầu tiên. Tại bữa tiệc rượu diễn ran gay sau buổi công chiếu, Thành Quân lên bục phát biểu, cảm ơn người vợ Trương Minh Vi đã ủng hộ chồng suốt những năm qua. Câu nói ấy khiến bao người ngưỡng mộ nhìn về phía cô.

Thành Quân mang đến cho cô một cốc nước ép trái cây, khẽ nói với cô: “Minh Vi, không có em thì không có anh ngày hôm nay. Có được em là điều may mắn nhất trong đời anh...”

Sau đó rồi sao? Sau đó đã xảy ra chuyện gì, để cô tỉnh dậy lại xuất hiện ở đây? Một không gian xa lạ, một hkuoon mặt xa lạ, một cái tên xa lạ.

Vừa nghĩ ngợi đầu lại trở nên đau dữ dội, kèm theo đó là cảm giác choáng vàng quay cuồng.

-Mọi người đã biết, chỉ có mình cô...

-Làm người phải tự biết mình...

-Cố Thành Quân, giờ anh giải thích rõ ràng cho em xem.

Tiếng chiếc cốc súc miệng rơi trên sàn nhà khiến Minh Vi giật mình bừng tỉnh. Cô mở to mắt, cảm giác như vừa thoát ra khỏi kí ức khiến cô nghẹt thở. Cơn đau ở ngực chưa hết hẳn.

-Tiểu Vi, Tiểu Vi.

Bà Vương đứng bên ngoài ra sức gõ cửa. Minh Vi vội vàng xoa mặt rồi mở cửa.

-Mẹ nghe thấy có tiếng động gì đó.- Bà Vương lo lắng thò đầu nhìn vào bên trong.

-Không có gì.- Minh Vi cố gắng nở một nụ cười.- Con không cần thận đánh rơi chiếc cốc. Cái đó...Con đã có thể xuất viện được chưa?

-Được rồi.- Bà Vương thấy vẻ mặt của con gái đã trở lại bình thường nên yên tâm hơn.- Để mẹ đi làm thủ tục, sau đó chúng ta về nhà.

Nhìn theo người phụ nữ đó rời khỏi phòng bệnh, Minh Vi ngồi trên giường thần thờ hồi lâu.

Minh Vi quản lí một công ty giải trí có tiếng từ lâu, đồng thời kiêm luôn vai trò nhà sản xuất. Năm ngoái công ty đã đầu tư quay một bộ phim truyền hình về đề tài mượn xác gửi hồn. Nhân vật nữ chính gặp tai nạn giao thông, linh hồn thoát ra ngoài, sau đó tái sinh trên cơ thể một người đã chết, đi khắp nơi tìm lại người chồng trong kiếp trước của mình. Nhân vật nam chính trải qua những giày vò giằng xé, đến cuối cùng những người yêu nhau cũng được ở bên nhau.

Tuy là một bộ phim tình cảm sướt mướt, nhưng cũng ăn khách suốt một dạo, khiến trên mạng Internet lúc đó sốt trào lưu về những tiểu thuyết xoay quanh chuyện đi xuyên thời gian, người chết tái sinh. Còn nhớ khi đó cô đã nói với nữ biên kịch của bộ phim rằng, nếu như được tái sinh, cô cũng sẽ quay về tìm Thành Quân. Nhà biên kịch, vốn là bạn của Minh Vi, đã hỏi thẳng cô: “Nếu như cậu tái sinh dưới bộ dạng một bà béo, liệu Thành Quân có tiếp tục yêu cậu nữa không?”

Vẫn còn may, Minh Vi chạm lên mặt mình.

Làn da nhẵn mịn này, vốn là thứ độc quyền của thiếu nữ ở tuổi thanh xuân, khuôn mặt khô khan, nhợt nhạt của cô không thể bì kịp. Còn cả những ngón tay thon dài, cơ thể cân đối khỏe mạnh, chỗ nào cũng toát lên sức sống căng tràn. Cơ thể này tốt hơn nhiều so với nguyên trạng của cô trước kia. Cô tin rằng Thành Quân hay bất cứ người đàn ông nào cũng vậy, chắc chắn không phiền lòng khi đổi một người vợ trẻ trung hơn.

Nhưng tại sao và làm thế nào cô lại thay hình đổi dạng?

Cô không tài nào nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra sau bữa tiệc rượu, chỉ nhớ mình đã làm rớt cốc sinh tố ra váy, nên đi vào phòng vệ sinh. Khi đó cô

hơi mệt nên định về sớm. Cô còn nhớ mình đã âm thầm chuẩn bị một bất ngờ lớn ở nhà để chúc mừng Thành Quân được phong ảnh đế.

Sau đó bọn họ có về nhà không?

Ký ức dừng lại ở thời điểm cô đi vào phòng vệ sinh, giống như đoạn băng bị người biên tập cắt bỏ. Khi ống kính quay trở lại, cô đã lắc mình trở thành một cô gái trẻ trung vừa trong mười tám tuổi.

Đột nhiên Minh Vi nhớ ra, cô tỉnh dậy dưới thân phận Chu Minh Vi, còn Trương Minh Vi ở đâu?

Bà Vương làm xong thủ tục xuất viện liền đưa Minh Vi đi, khi đó còn hơi lơ mơ, rời khỏi bệnh viện. Họ không gọi taxi, cũng không bắt xe buýt, cứ như vậy mà đi bộ về nhà.

Minh Vi nhìn tên đường, nhận ra đây vẫn ở trong thành phố, chỉ có điều vị trí của nó gần ga xe lửa phía nam, nơi trước đây cô không mấy quen đường. Dù còn đang mờ mịt, song cô vẫn có thể dẫn lòng lại và lặng lẽ đi theo bà Vương.

Dọc đường đi, bà Vương nhắc lại chuyện này chuyện nọ với con gái khiến Minh Vi cũng nắm được sơ qua về tình trạng hiện giờ của mình.

Chu Minh Vi là học sinh trường trung học số ba của thành phố, trong hai kì thi tuyển sinh của năm nay đều không may mà trượt cả hai.

Gia đình cô là một gia đình công nhân bình thường, ông Chu qua đời hai năm trước vì bệnh ung thư, còn bà Vương là nhân viên nhà máy vô tuyến điện, lương khá thấp.

Chu Minh Vi có vẻ là một cô gái có tính tình bướng bỉnh, hiếu thắng, đặc biệt lòng tự tôn rất lớn. Với thành tích học tập của cô, việc trúng tuyển vào trường đại học lớn khác đều không thành vấn đề, nhưng cô lại nhất

định phải vào đại học Bắc Kinh bằng được. Sau khi thi trượt, Minh Vi bị kích động mạnh, nhất thời nghĩ quẩn nên đã mở ga trong nhà để...

Trương Minh Vi nghe đến đây cũng tạm dẹp lại chuyện của mình, thầm trách cô bé Chu Minh Vi không biết nghĩ. Đã biết gia đình mình khó khăn, một người mẹ góa ở vậy nuôi con vốn chẳng dễ dàng gì, vậy mà còn suy nghĩ vị kỉ. Mẹ Trương Minh Vi mất sớm, đã rất nhiều năm cô không được nghe những lời trách móc yêu thương của mẹ. Nên lúc này, nhìn theo bóng dáng tất bật của bà Vương, cô chợt thấy trào dâng niềm ấm áp, cố dặn lại những điều định nói ra.

Tốt hơn hết là không nên làm người phụ nữ này hoảng sợ. cần cố giải quyết mọi việc bằng cách nào đó để mọi người đều không bị tổn thương.

Khu tập thể nhà máy nơi gia đình Chu Minh Vi ở là mấy khu nhà được xây dựng từ đầu những năm chín mươi của thế kỉ trước. Tường phía ngoài đã in hằn dấu tích của thời gian, căn hộ nào cũng được chủ nhân lắp thêm của sắt chống trộm, loang lổ những vết hoen gỉ. Trong cái sân nhỏ mọc um tùm đầy cỏ dại, mặt đường dải xi măng bong tróc từ khi nào, không được sửa chữa.

Căn hộ của học có hai phòng ngủ, một phòng khách, hầu như không được bài trí, đồ dùng đều đã cũ, chỉ có mấy chậu hoa đặt trên thành ban công là rất đẹp, tràn đầy nhựa sống.

Đưa Minh Vi vào phòng ngủ xong, bà Vương quay ra bếp chuẩn bị bữa tối.

Minh Vi nhìn quanh căn phòng nhỏ hẹp. Nó còn chật hơn cả phòng thay quần áo ở nhà cô, trong tủ và trên bàn đều để đầy sách, trên tường dán kế hoạch học tập, bảng rút gọn từ đơn tiếng anh và cả tài liệu thi, không hề có một tấm poster nào của các ngôi sao.

Nhìn qua cũng thấy Chu Minh Vi đúng là cô bé học tới phát điên.

Trương Minh Vi mở cặp sách của cô bé ra xem, thấy có điện thoại di động. ghé tai ra cửa nghe thấy tiếng bà vương đang chặt xương trong bếp, cô liền thận trọng khép kín cửa lại rồi gọi vào số máy của Thành Quân.

Phải đến 3,4 hồi chuông mới có người bắt máy. Giọng nói quen thuộc từ bên kia vọng lại, khan và trầm, lộ rõ vẻ mệt mỏi.

-A lô, xin hỏi ai đấy?

Tim Trương Minh Vi đập rộn ràng.

Giờ đây, cô đang có một trái tim khỏe mạnh nên không phải khổ sở cố kìm nén cảm xúc như trước. Cô có thể gào khóc, cười đùa thoải mái cũng như bộc lộ hết tình cảm của mình mà không phải e dè.

-Thành Quân...-Vừa cất lời đã thấy họng nghẹn lại.

Giọng Thành Quân tỏ ra Nghi hoặc.

-Tôi đây. Xin hỏi cô là ai?

Anh không nhận ra giọng nói của cô. Cũng phải, cô đang ở trong một thân thể khác.

Trương Minh Vi sục sục mũi, nói hết sức thận trọng:

-Thành Quân, em là Trương Minh Vi...

Bên kia im lặng một lúc lâu, sau đó là một giọng nói có nén cơn giận dữ vang lên:

-Cô là ai, hả? Cô muốn gì?

Cô biết anh sẽ phản ứng như vậy.

Trương Minh Vi thở dài một tiếng, cố kiên nhẫn nói tiếp:

-Anh hãy nghe em nói, việc này quả thực hơi phức tạp. Hôm nay khi tỉnh dậy em mới phát hiện ra mình...

-Rốt cuộc cô là ai? – Thành Quân gần như quát lên.-Là ai mà lại đem chuyện này ra làm trò cười?

-Thành Quân.-Trương Minh Vi bất giác luống cuống. – Anh nghe em nói đã! Hôm nay khi tỉnh dậy, em nhận ra mình đã biến thành người khác....

-Đúng là điên rồi...-Máy bên kia tắt rụp.

Trương Minh Vi đứng thần người ra một lúc lâu, sau đó lại bấm máy.

Lần này chỉ một hồi chuông điện thoại đã thông. Thành Quân giành quyền nói trước bằng giọng nói vô cùng phẫn nộ:

-Bất kể cô là ai cũng dừng việc đó lại cho tôi nhờ.

-Thành Quân! –Trương Minh Vi lo lắng tới rịn mồ hôi trán, vội vàng nói. –Khi anh vào đại học năm thứ nhất, bố mẹ đã qua đời, đi học nhưng nghèo tới nỗi không có tiền ăn cơm, em đã mang bánh quy sô-cô-la đến phòng ngủ cho anh, còn bị anh cười giễu nữa...

-Chuyện này tất cả fan hâm mộ của tôi đều biết!-Thành Quân cười nhạt.

Trương Minh Vi giậm chân:

-Anh...Anh có một nốt ruồi ở phía lưng bên trái. Sau này khi đóng phim “Người tình” đã phải làm tiểu phẫu cắt bỏ.

-Những thông tin kiểu đó hoàn toàn có thể mua được bằng tiền.-Giọng Thành Quân mỗi lúc một lạnh thấu xương.-Cô gái ạ, tôi không biết ai xui cô làm mấy trò nghịch ngợm này, tuy nhiên cô không nên đem vợ tôi

ra để mua vui. Tôi hi vọng cô dừng lại đúng lúc, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát giải quyết!

-Không phải đâu...

Máy bên kia vọng lại âm thanh báo bận. Minh Vi bấm máy gọi tiếp nhưng Thành Quân đã tắt nguồn.

Cô lấy hơi thật sâu, đi mấy vòng quanh phòng nhưng vẫn không nghĩ ra cách nào khác, đành phải đánh liều gửi tin nhắn kể ngắn gọn về tình hình của mình cho Thành Quân, sau đó sẽ tìm cách gặp anh nói cho rõ ràng.

Bà Vương đẩy cửa vào phòng.

-Tiểu Vi, ra ăn cơm nào.

Trương Minh Vi cúi đầu cầm điện thoại, từ từ đi ra ngoài phòng khách.

“...Người quản lí của Cổ Thành Quân hôm nay đã trả lời phỏng vấn, xác nhận thông tin phu nhân của nam diễn viên này đã qua đời hồi tuần trước...”

Trương Minh Vi chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt nhìn dán vào màn hình vô tuyến.

“Cô Trương Minh Vi, vợ của nam diễn viên Cổ Thành Quân, lúc sinh thời là chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty giải trí Vĩnh Thành. Cô và Cổ Thành Quân quen nhau từ hồi học đại học, sau này trở thành vợ chồng. Được sự ủng hộ hoàn toàn của vợ, Cổ Thành Quân đã bước chân vào giới nghệ thuật. Tại Liên hoan phim Cannes vừa bế mạc hồi tuần trước, Cổ Thành Quân giành được giải Cành cọ vàng nhờ vai diễn trong bộ phim “Cuối hạ” ...Theo tiết lộ của người thân và bạn bè cặp vợ chồng này, nhiều năm nay cô Trương đã mắc phải bệnh tim rất nặng. Chính căn bệnh này

kịch phát nhưng do gia đình phát hiện muộn, không cấp cứu kịp nên cô đã qua đời...”

Trên khuôn hình là người quản lí của Thành Quân-Triệu Hữu Lượng-đang nói với vẻ mặt nặng nề, những ánh đèn flash liên tục chớp lòe xung quanh. Dù cho không hiểu những điều phóng viên vừa nói, nhưng dòng chữ chạy dưới màn hình cũng đủ để người xem biết những tin tức đó là gì.

“Phu nhân của anh để qua đời, Cố Thành Quân vui thành buồn”

“..Cảm ơn sự quan tâm của mọi người đối với Cố Thành Quân. Anh ấy hiện đang trọng tâm trạng rất tồi tệ, tạm thời không tiện xuất hiện trước công chúng. Tình cảm giữa Thành Quân và vợ rất tốt, vợ anh ấy còn trẻ, không may xảy ra việc này, chúng tôi đều vô cùng thương tiếc. Hiện giờ, người thân và bạn bè đều đến thăm hỏi Thành Quân, mong các fan hâm mộ hãy yên tâm. Tôi tin rằng, với sự quan tâm và động viên của những người xung quanh, Thành Quân sẽ sớm vượt qua mất mát này, quay trở lại anmf bạc. Xin cảm ơn!”

Triệu Hữu Long luôn là người như vậy, nói năng khéo léo, sắc sảo, biết cách lựa chọn từ ngữ chuẩn xác và trang trọng. Ngày trước Trương Minh Vi tuyển anh ta làm người quản lí cho Thành Quân cũng chính là vì nhì ra sự miễn tiện đó của anh ta.

-Vợ của cái anh Cố gì đó chết rồi à? – Bà Vương bưng bát canh gà lên- Đại minh tinh đúng là không giống người thường, vợ chết cũng làm âm lên cho cả thế gian biết...

-Mẹ. –Trương Minh Vi quay đầu lại.- Hôm nay là ngày bao nhiêu?

-Hôm nay à? Hôm nay là thứ tư, ngày hai một tháng Tám.

Chớp mắt đã năm ngày rồi sao! Trương Minh Vi thực sự đó,cái cơ thể yếu ớt vì bệnh tật đó đã chết năm ngày trước! vậy Trương Minh Vi hiện giờ

được gọi là gì?

-Ăn cơm thôi.- Bà Vương đưa cho Minh Vi đôi đũa. – Thế gian này là vậy, có kẻ buồn người vui. Con nhìn người ta đấy, là vợ một đại minh tinh thì đã làm sao, nói chết là chết ngay. Khi còn sống nên biết trân trọng cuộc sống này đi.

Những câu này dĩ nhiên là nói cho Trương Minh Vi nghe.

Trên tivi đang chiếu cảnh Thành Quân nhận giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất. Khi người dẫn chương trình đọc tên anh, tất cả ống kính đều hướng về phía khách mời. Cố Thành Quân vốn luôn điềm tĩnh và kín đáo nhưng khi đó không thể không nở nụ cười vui sướng, dang tay ôm lấy Minh Vi, rồi sau mới quay người lại bắt tay đạo diễn.

Giây phút đó mọi thứ đều hoàn hảo. Ánh sáng huy hoàng, vinh quang cao vợi, tiền đồ xán lạn.

Trên bục nhận giải, Thành Quân nói tiếng Anh: “Tôi dành lời cảm ơn cho vợ tôi, cảm ơn sự ủng hộ của cô ấy. Anh yêu em”

Khán giả bên dưới đều vỗ tay chúc mừng.

Khi đó Minh Vi ngồi bên dưới, cũng say ngất ngay trong niềm hạnh phúc. Nếu so với tình cảnh bây giờ, không biết lúc này hay khi đó mới là mộng cảnh.

Chợt vang lên tiếng gõ cửa. Bà Vương ra mở, quay đầu lại nói:

-Tiểu Vi, Giai Ni đến thăm con này.

Giai Ni là ai?

Một cô gái mặt tròn với tóc mái cắt bằng ào vào như một cơn gió, mới nhìn thấy Minh Vi liền bổ nhào đến

-Vi Vi, cậu xuất viện rồi à? Chứng thiếu máu đã khá hơn chút nào chưa?

Bà Vương đứng sau nháy mắt với cô.

Trương Minh vi ngập ngừng “Ừ” một tiếng:

-Giai Ni à...

Tống Giai Ni thật đúng kiểu mấy cô nữ sinh, chuyện trò được hai câu đã kéo Minh Vi vào phòng rồi đóng kín cửa lại.

-Vi Vi, bây giờ cậu định thế nào? Trần Chí Hàng đã biết cậu bị trượt chưa?

Trần gì gì đó là ai?

Là người vừa nghe thông tin về cái chết của chính mình, lúc này Trương Minh Vi không khác gì một cái xác không hồn. Cô cảm thấy cuộc đời mình như đang quay một bộ phim viễn tưởng. Mọi người đều được nhận kịch bản từ trước, riêng cô là không hề biết gì về lời thoại. Cô vừa hoang mang vừa lo sợ, thụ động diễn theo bọn họ, cố tiếp tục duy trì vai diễn bằng những kỹ thuật diễn xuất vụng về.

Trái lại, Tống Giai Ni không hề để ý đến phản ứng khác thường của cô bạn thân, miệng không ngừng nói:

-Mình đã bảo cậu là đừng cố chấp mà không chịu nghe. Thiên hạ này đâu phải mỗi Trần Chí Hàng là đàn ông. Sao lại nếu cậu không đậu đại học Bắc Kinh thì chia tay? Nếu là mình, mình đã mặc xác hã. Vi Vi, cậu xinh đẹp như vậy sợ gì không tìm được bạn trai? Lần này cậu nhất định phải nghe lời khuyên của mình, năm sau hãy đăng kí vào trường khác, học cùng Đại học Sư phạm với mình có gì là không tốt.

Trương Minh Vi nuốt nước bọt, cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình.

-Giai Ni à, việc đó ...

-Gì cơ? –Tổng Giai Ni lắng tai nghe.

-Việc đó... Cậu có biết thông tin của Cố Thành Quân chết như thế nào không?

-À –Phải mất một lúc Giai Ni mới quay đầu lại. –Cố Thành Quân à? Là người đóng vai Lưu Triệt trong phim “Vương triều Hán Vũ” phải không? Cậu thích anh ta à?

Trương Minh Vi cười khô khốc.

-Mình chỉ hỏi một chút thôi. Cậu có biết không?>

-Đương nhiên là biết! Mấy ngày nay báo đài toàn đưa tin về anh ta. Hình như vợ anh ta đột nhiên ngã bệnh qua đời. Chị họ của mình là fan hâm mộ của Cố Thành Quân, hai hôm nay cứ như hóa điên, chốc chốc lại khóc noi: “Cố Thành Quân thật đáng thương, còn trẻ như vậy mà đã góa vợ.” chốc chốc lại cười bảo: “Thật may, cuối cùng anh ấy cũng trở về tình trạng độc thân” Cậu nói xem thế là sao? Có bao nhiêu đứa trẻ thất học, bao nhiêu người già cô đơn, không nơi nương tựa thì không quan tâm, cả ngày chỉ để ý mấy ngôi sao ngoại tình hay vợ chết. Thật vô vị!

Trương Minh Vi ngồi thừ ra trên giường, trái tim bị giá băng xâm chiếm từng chút một. Hai mươi tám năm sống trên đời, một gia nghiệp lớn mạnh, một cuộc hôn nhân hạnh phúc, tất cả đều đã trở thành quá khứ.

Là một cơn ác mộng phải không? Phải không?

-Min Vi, cậu làm sao thế? Đầu vẫn còn đau à?- Tống Giai Ni lo lắng nhìn cô bạn thân đang ôm lấy đầu- Có cần mình gọi mẹ cậu không?

Minh Vi vội vàng lắc đầu.

-Thật ư? Chết rồi ư?

Giai Ni không hiểu:

-Là vợ của Cố Thành Quân chết, còn anh ta vẫn sống hoàn toàn khỏe mạnh. Cậu không cần lo lắng! Hình như vợ của anh ta bị kích phát bệnh tim nên mới chết. Mình có nghe chị họ nói, theo thông tin của tờ “Bát quái” tiết lộ, Cố Thành Quân và vợ cãi nhau, nên vợ anh ta mới tức khí nên, không kịp nữa...

Trương Minh Vi ngẩng đầu lên trong bộ dạng mất hồn:

-Vợ chồng Cố Thành Quân cãi nhau?

Ai cũng đều biết Chủ tịch Trương dù sức khỏe không tốt song tính tình khoáng đạt, trong quan hệ với mọi người rộng rãi, cởi mở, rất ít khi cãi nhau với ai. Huống hồ trước mặt thành Quân cô luôn hết sức dịu dàng nhỏ nhẹ, đúng kiểu một người phụ nữ nhún nhường. Cô và Thành Quân đã sống với nhau bao nhiêu năm như vậy, luôn tôn trọng nhau, quả thực từ trước tới nay chưa từng cãi vã bao giờ.

Bố Minh Vi, Trương Đông Sinh xuất thân là một người buôn bán nhỏ, nhưng sau này đã gây dựng nên một gia sản bạc tỷ, biến Vĩnh Thành trở thành công ty có tiếng nhất nhì trong ngành giải trí, tất cả đều vì ông là một người mạnh mẽ và kiên quyết. Minh Vi thực sự được thừa hưởng ở bố phần nào tính cách quyết liệt đó. Bị giam hãm trong một cơ thể yếu ớt, là một tâm hồn luôn hướng tới sự khát khao mãnh liệt và không khi nào chịu nằm yên. Cô luôn ao ước mình có thể bộc lộ hết mọi cảm xúc trong lòng, được nói cười sảng khoái hay tức giận cho đúng nghĩa.

Trương Minh Vi còn nhớ lần cuối cùng mình nổi giận là...

Cơn đau đầu quen thuộc lại xuất hiện, giống như một mũi dao đang xuyên qua đầu, những hình ảnh vỡ vụn vụt hiện lên rồi tan biến.

-...Mọi người đều biết chỉ có mình cô là bị bịt mắt che tai...

-Đã bảo em đừng để tâm đến những lời đồn đại đó.-Là giọng nói hơi tỏ ra thiếu kiên nhẫn của Thành Quân.-Em bình thường vẫn rất sáng suốt. Minh Vi,sao hôm nay lại phá phách một cách vô lí như vậy?

-Bọn họ nói...

-Bọn họ nói là việc của bọn họ. Họ đều đang ghen tị với em...Hôm nay anh rất bận, Minh Vi, chuyện này để tới khi chúng ta về nhà nói tiếp được không?

Có được không?

Nói dối!

Đều là nói dối!

-...từ trước tới nay anh ấy chưa bao giờ...-Người phụ nữ đó nói một cách chậm rãi.

Từ trước đến nay chưa bao giờ làn sao?

- Đáng lí ra là của tôi, trước sau gì cũng là của tôi.

-Người phụ nữ đó nói hết sức rõ ràng.

-Trương Minh Vi!-Đối phương nói với vẻ chậm rãi nhưng đầy ngạo nghễ.-Đừng tự lừa mình dối người nữa...Trong lòng cô cũng đã thừa biết

cảm động không có nghĩa là yêu.Từ trước đến nay anh ấy chưa bao giờ yêu cô!

Cơn giận giữ được kiềm nén bao nhiêu lâu cuối cùng đã bùng lên.

-Em điên rồi à?

-Người đàn ông gằn giọng quát lên,đưa tay đẩy cô một cái, trúng vào giữa ngực...

Phải rồi, cô nhớ ra rồi...

Trương Minh Vi ngã ngối xuống đất,nước mắt ướt đầm trên mặt.

Tống Giai Ni đứng bên cạnh kêu lên nhưng cô không nghe thấy một tiếng nào.

Cuối cùng cô đã nhớ ra tất cả.

Vì sao đột nhiên cô chết,vì sao thoáng chốc đã rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Cô ,Trương Minh Vi,đã yêu người bạn cùng khoa diễn xuất thời đại học ngay từ cái nhìn đầu tiên. Nhà họ Cố gặp tai nạn giao thông,bố mẹ Thành Quân đều qua đời,số tài sản ít ỏi phải mang đi bồi thường hết.Trương Minh Vi không nỡ thấy Thành Quân phải chịu khổ, đã âm thầm giúp đỡ, sau này đưa Thành Quân về làm trong công ty giải trí của mình, sắp xếp cho anh đóng phim,giúp anh thực hiện ước mơ trở thành ngôi sao điện ảnh,thậm chí còn dành cho anh sự quan tâm đặc biệt.

Ngày đó Thành Quân mới mười chín tuổi,một thanh niên vô cùng đẹp trai, ngay trong ngày khai giảng đã nổi danh khắp trường,các sinh viên nữ đều kiếm cớ đi qua phòng học để nhìn anh. Trương Minh Vi khi đó chỉ là

một kẻ quy ngã dưới gót giày của anh. Không ai nghĩ bọn họ xứng đôi, mọi người cho rằng Thành Quân không ngó ngang gì tới Minh Vi.

Nhưng thực tế cuối cùng bọn họ lại kết thành đôi, sau này còn nên duyên vợ chồng. Dù mọi người đều nói rằng Thành Quân sẽ bị thiệt thòi khi lấy cô, nhưng quả thực anh chưa bao giờ tỏ ra miễn cưỡng hay trả nợ. Lúc nào anh cũng tỏ ra dịu dàng và kiên nhẫn với cô, vậy nên Minh Vi cũng dốc hết lòng để báo đáp anh.

Suốt một thời gian dài Minh Vi đã nghĩ đó là tình yêu, sẽ sống như vậy bên nhau đến bạc đầu. Tình yêu của những con người bình thường chẳng phải vẫn vậy sao?

Không ngờ rằng, từ trước đến giờ cô toàn bị bịt mắt che tai.

Chân tích, một diễn viên trong công ty Vĩnh Thành, đồng thời là bạn học ngày trước với Cố Thành Quân. Bọn họ từng yêu nhau một thời gian hồi năm thứ nhất. Hai người đều rất đẹp, xứng đôi vừa lứa, khiến người khác ghen tị nhưng không sao so bì được. Có điều đôi uyên ương nhỏ này đã không vượt qua được thử thách. Nhà họ Cố xảy ra chuyện lớn, Cố Thành Quân phải nghỉ học đi làm thuê. Chân Tích không chịu đựng nổi người bạn trai đẹp như hoàng tử của mình trở thành một kẻ khuân vác ở công trường, cuối cùng chủ động chia tay. Trương Minh Vi xuất hiện vào đúng thời điểm đó.

Sau khi tốt nghiệp Chân Tích cũng đầu quân cho Vĩnh Thành. Chân Tích không chỉ đẹp tự nhiên mà cô còn có khả năng, lại sẵn sàng chịu đựng khó khăn, còn Minh Vi xem cô ta như người quen cũ, lẽ dĩ nhiên không tiếc công sức vun đắp cho Chân Tích trở thành một ngôi sao. Sau này Chân Tích có bạn trai mới, luôn giữ khoảng cách với Thành Quân. Bao nhiêu năm qua họ vẫn giữ mối quan hệ bằng phẳng và hài hòa như những người bạn bình thường.

Khi bộ phim:”cuối hạ” bấm máy: Thành Quân và Chân Tích vào vai một cặp tình nhân.Những chuyện cũ giữa hai người thời sinh viên bị cánh phóng viên đào bới lên,thêm thắt thông tin gây ầm ĩ một dạo. Diễn viên trên phim trường đôi lúc tán thành cho vui,cũng là một cách quảng bá bộ phim,cho nên Minh Vi chưa bao giờ ghen tuông trước những chuyện này.

Bởi vậy mới nói người lành thường bị ức hiếp.Quá yên tâm về một người đàn ông đồng nghĩa với việc dung túng cho tính trăng hoa của anh ta.

Khi ngồi trong phòng nghỉ ở bữa tiệc rượu sau buổi công chiếu phim hôm đó,Minh Vi đã nghe thấy mấy người phụ nữ bên ngoài bàn tán ,nói Cố Thành Quân và Chân Tích tình cũ không rủ cũng đến, hiện giờ đang ngồi nồng nhiệt thế nào,vợ Thành Quân có thể ngu ngốc tới mức không hề hay biết về những chuyện này...Những tiếng nói đầy vẻ mỉa mai giấu cợt tựa như mũi dao xoáy vào tim cô.

Minh Vi run rẩy , lập cập đi tìm Cố Thành Quân,nhưng không hề có ý gây rắc rối.Trước mặt anh cô luôn tỏ ra là một người nhẵn nhụi, rất hiểu lí lẽ, từ trước đến nay chưa từng khiến Thành Quân phải lún túng với người khác bao giờ.

Đứng bên ngoài cửa, Minh Vi nghe thấy giọng nói mang đầy vẻ hờn tủi của Chân Tích:

-Chờ đợi bao nhiêu năm qua,cuối cùng cũng được diễn với anh trong bộ phim. Anh không biết là em đã chờ đợi lâu đến thế nào đâu.tr

CỐ THÀNH QUÂN cũng thấp giọng nói:

-Ừ,Anh cũng đã chờ đợi rất lâu.

-Lần này Minh Vi có kêu ca gì anh không?

-Cô ấy không nói gì.Minh Vi quan tâm đến bộ phim hơn.

-Anh đã nói với cô ấy về chuyện của chúng mình chưa?- Giọng Chân Tích hết sức nũng nịu.

Cố Thành Quân khẽ cười, rõ ràng đang rất thoải mái:

-Nói cái gì, có gì hay đâu mà nói.

Không có gì để nói?

Hoàn toàn phớt lờ cô. Đúng là qua mức chịu đựng.

Minh Vi biết tính mình rất liều lĩnh, song không thể kiềm chế nổi bản thân, bèn đẩy cửa đi vào.

Chân Tích không hề tránh né, còn Thành Quân cau mày nhìn cô.

Hiếm khi nghe thấy Minh Vi nói những câu mạnh bạo như vậy nên Thành Quân cũng tròn mắt ngạc nhiên.

Khi đó Chân Tích cười nhạt một tiếng.

-Xem kìa, em đã nói rồi, vẻ nhã nhặn, dịu dàng mà cô ta thể hiện trước mặt anh chỉ là giả bộ thôi. Cả thiên hạ này chỉ có mình anh là không nhìn thấy.

-Em bớt nói đi được không.-Cố Thành Quân cố nạt cô ta.

Minh Vi nghe thấy trong câu nói của Thành Quân đầy vẻ ám muội nên đầu gần như muốn nổ tung.

-Thành Quân, rốt cuộc quan hệ giữa hai người là gì? Cô ta nói chuyện của bọn mình, rốt cuộc hai người đã làm chuyện xấu hổ gì đây?

-Chân Tích tỏ ý coi thường, đưa mắt nhìn Thành Quân:

-Vợ anh thì anh giải quyết đi.

Tiếp sau đó là một màn hỗn loạn, còn khốn nạn hơn mấy cảnh trong mấy bộ phim về đạo đức gia đình mà bọn họ từng quay.

Cố Thành Quân vốn coi trọng thể diện, hôm đó lại có rất nhiều phóng viên tụ tập ở bên ngoài đại sảnh, ai cũng nhắm nhe xem có tin tức nào giật gân để viết hay không, cho nên đã mềm mỏng thuyết phục Minh Vi nhằm làm yên chuyện. Anh nói đó chỉ là do cô hiểu lầm, nhưng lại nhất quyết không cho cô lại gần Chân Tích chút nào.

Thành Quân càng giải thích càng mập mờ, khiến Minh Vi mỗi lúc một tức giận hơn, lao thẳng đến thẳng xa xả vào mặt Chân Tích:

-Thỏ không ăn cỏ quanh hang, vậy mà cô dám cướp chồng của cấp trên. Khi gây dựng cho cô thành danh, sao tôi lại không nghĩ đến việc sẽ có ngày cô hèn hạ vô liêm sỉ thế này!

Chân Tích bị kích động cũng cáu tiết, nhảy lên nói thẳng vào mặt Minh Vi:

-Anh ấy chỉ biết ơn cô, đó không phải là tình yêu. Từ trước đến nay anh ấy chưa bao giờ yêu cô.

Minh Vi còn nhớ khi đó tim mình đau như bị dao đâm, nhưng không hiểu sao cô lấy sức mạnh ở đâu để vùng thoát khỏi tay Thành Quân, cầm lấy cốc nước trên bàn hắt thẳng vào mặt Chân Tích.

Chân Tích kêu lên một tiếng sau đó ngã ngối trên sofa. Lúc đó Thành Quân đã đẩy cô một cái.

-Em điên rồi à?

Mười năm quen nhau, kể cả sáu năm chung sống, vậy mà anh nói cô điên, sau đó đẩy thẳng cô xuống địa ngục.

-Minh Vi, em hãy bình tĩnh đi, khi quay lại anh sẽ giải thích với em.

Nói xong, Thành Quân đỡ Chân Tích đứng dậy đi thay quần áo, bỏ mặc Minh Vi một mình trong phòng nghỉ. Anh không biết rằng căn bệnh của cô phát tác. Cơ bản là anh cũng không buồn để ý. Chiếc túi thuốc để ở phòng khác, Minh Vi vật vã trong hoảng loạn, không còn hơi sức để kêu cứu, chỉ có thể giương mắt nhìn chồng mình đưa người phụ nữ khác đi ra.

Cảm giác chết sẽ thế nào?

Đau đớn, ngột thở, tuyệt vọng.

Tầm mắt dần tối sầm lại, song những hình ảnh của quá khứ lại lướt qua trước mắt cô hết như chiếc đèn kéo quân. Khuôn mặt của mẹ, nụ cười của bố, cả ánh mắt chan chứa yêu thương của Thành Quân nhìn cô và nói, anh yêu em.

Cũng vì cái mà anh gọi là tình yêu đó đã khiến cô muôn đời muôn kiếp không quay lại được.

Cuộc đời của Trương Minh Vi không ngờ chỉ ngắn ngủi có hai mươi tám năm như vậy. Cô không dám nói là mình chưa từng phạm sai lầm, nhưng cô luôn sống một cách hiền hòa, không bao giờ làm tổn thương đến bất cứ ai. Nếu như có nhân quả báo ứng, cô thật không đáng phải chết trong đau khổ thế này.

Có lẽ trong chốn mênh mông, người nắm giữ quyền thao túng số mệnh của nhân gian đã cảm thông với cô nên để cô sống lại. Nhưng không phải Trương Minh Vi, mà là Chu Minh Vi.

Không phải một Trương Minh Vi yếu ớt làm gì cũng dè chừng, mà là một Chu Minh Vi trẻ trung khỏe mạnh, tràn đầy sức sống.

Không phải Trương Minh Vi chỉ dựa tất cả vào tình yêu tới mức mất đi chính bản thân mình, mà là một Chu Minh Vi hoàn toàn mới mẻ, không biết sợ bất cứ điều gì.

Cô, đã được tái sinh.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đám Tang

Giờ là cuối tháng Tám, thành phố nằm ở phương Bắc này vẫn chưa bước sang mùa thu, song cái nắng hè dữ dội đã dịu bớt đi.

Nhà Chu Minh Vi ở con đường vành đai số 5 phía Tây thành phố, gần tới ngoại ô. Từ sau lần đó, bà Vương quản lý con gái rất chặt, sợ cô vẫn nghĩ quẩn. Minh Vi phải uốn lười mấy lần mới được mẹ đồng ý cho đi chơi với Giai Ni.

Tàu điện ngầm lao vun vút qua đường sắt trên không, những tòa nhà chọc trời nhanh chóng nằm lại phía sau, đến nơi nào cũng thấy những cảnh tượng phồn hoa sầm uất. Thành phố nơi Trương Minh Vi đã sống suốt hai mươi tám năm nay bỗng chốc trở nên mới mẻ trong con mắt của Chu Minh Vi.

Khi trước, cô thường ngồi trong xe hơi sang trọng và thoải mái, có tài xế riêng, trong xe còn có đồ uống và cả ti vi vệ tinh. Mỗi lần đi từ phía đông sang phía tây thành phố, tới gót giày cũng không dính một hạt bụi. Còn giờ đây, Chu Minh Vi đứng chen chúc trong toa tàu điện, bên cạnh là những viên chức làm công ăn lương mình đâm mồ hôi, phía sau là một đám nữ sinh trò chuyện ồn ào, máy lạnh của toa tàu thổi vù vù khiến cô hắt hơi.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy thỏa mãn, kiếp trước dù sống hai tám năm, nhưng ít ra cũng có mười tám năm được ăn sung mặc sướng, nuông chiều hết mực. Phải biết rằng có bao nhiêu người trong suốt cuộc đời không được sống sung sướng như vậy đến một ngày.

Trụ sở chính của Vĩnh Thành là một tòa nhà bốn tầng màu xám, không lấy gì làm bắt mắt nếu so với tòa nhà cao ốc ở hai bên, vả lại nếu không có một đám con gái âm ỉ đang vây bên ngoài thì cũng không có người đi đường nào chú ý tới chỗ này.

Từ xa đã thấy mấy cô gái đang giơ cao biểu ngữ và băng rôn cùng hô vang:

- Thành Quân, Thành Quân, đừng đau lòng quá!! Bọn em vẫn luôn ở đây! Bọn em mãi yêu anh!

Cảnh tượng như vậy cô đã từng thấy rất nhiều lần khi vẫn còn ở bên cạnh Thành Quân, nên giờ không mấy ngạc nhiên. Giai Ni đứng bên cạnh lè lưỡi:

- Chả trách có nhiều người tranh giành nhau tới vỡ đầu để được làm ngôi sao lớn như vậy. Vợ vừa mới chết, đã có nhiều cô gái trẻ trung lao đến bù đắp chỗ trống ngay.

Minh Vi bất giác cười cay đắng:

- Cậu có biết hồi trước vợ anh ta phải qua năm ải chém sáu tướng mới có được anh ta không?

- Cố Thành Quân đẹp trai thế, được các cô gái tranh cướp nhau cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. – Giai Ni bật cười. – Minh Vi, rốt cuộc cậu đến đây làm gì?

- Mình chỉ muốn xem một chút thôi. – Ánh mắt Minh Vi bỗng trở nên dịu dàng.

Đây là công ty do bố cô một tay gây dựng nên, chính là để cho cô con gái ham mê điện ảnh có đất phát huy sở trường.

Năm đó bố cô vẫn còn trẻ, bị trúng gió khi say rượu nên đột quy, qua đời. Minh Vi hai mươi tuổi, kỳ nữa mới tốt nghiệp, bỗng chốc trở nên một thân một mình không biết nương tựa vào ai, lại còn bị các giám đốc khác trong công ty coi thường vì ít tuổi. Khi đó Thành Quân đã có chút danh tiếng, quan hệ với Minh Vi rất tốt. Trong khi ai cũng xem thường Minh Vi, chỉ có mình anh là dám đứng lên giúp đỡ cô ổn định mọi mặt tình hình, nắm giữ lấy công ty.

Thời gian đó Minh Vi cảm kích vô cùng. Bình thường đã thích anh, sau lần đó càng quyết tâm với tình cảm của mình.

Dẫu vậy, Minh Vi cũng không dám nghĩ đến chuyện tiến thêm một bước để bày tỏ tình cảm với Thành Quân, trái lại, anh chính là người chủ động nói với cô:

- Anh với em qua lại lâu như vậy, hai bên đều rất hiểu tính cách của nhau. Anh hỏi em một cách nghiêm túc: “Chúng ta cưới nhau có được không?”.

Khi đó Minh Vi vui sướng tới mức trái tim gần như không chịu nổi.

Giờ đây Trương Minh Vi đã chết, lại chưa có con nên cổ phần của cô đương nhiên thuộc về Cố Thành Quân. Cố Thành Quân nghiêm nhiên trở thành Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty Vĩnh Thành, một ông vua không vương miện. Vậy mới nói ba vận may lớn của đời người: thăng quan, phát tài, vợ chết, Cố Thành Quân bỗng nhiên có tất cả. Bên ngoài đã có các fan hâm mộ kêu trời kêu đất cảm thông, bên trong không biết anh ta và Chân Tích đang vụng trộm hưởng lạc ở chỗ nào.

Đám đông ồn ào chợt trở nên hỗn loạn, các fan hâm mộ lú lú dạt ra cả phía sau. Một chiếc Porsche màu đen từ trong công ty chạy ra. Đám con gái đó như sức tỉnh, vây lấy chiếc xe la hét: “Thành Quân! Thành Quân! Cố Thành Quân! Ở trong này, trong này”.

Giai Ni kéo tay Minh Vi khi đó đang đứng thần thờ lùi về phía sau mấy bước, đúng lúc chiếc xe ngoặt qua, chỉ còn chút nữa là đâm vào họ. Minh Vi giật mình, suýt ngã. Chiếc xe phanh kít lại, phát ra một âm thanh chói tai.

- Làm ơn tránh ra một chút. Tránh ra một chút.

Tài xế khá lịch sự, chỉ hét lên hai câu thiếu kiên nhẫn đó. Các nhân viên bảo vệ lập tức chạy đến gạt Giai Ni và Minh Vi ra.

Cửa kính sau của xe từ từ hạ xuống, gây ra một chuỗi tiếng kêu la chói tai. Cố Thành Quân mặc cả một bộ vest màu đen, đeo kính râm ngồi bên trong, chỉ để lộ ra khuôn mặt tuyệt đẹp xoay nghiêng. Anh không bộc lộ cảm xúc gì, cũng không để ý tiếng kêu của các fan hâm mộ, lơ đãng hỏi Minh Vi:

- Cô có bị thương không?

Minh Vi đờ người ra như tượng gỗ, mình Giai Ni phản ứng kịp, vội vàng cười nói:

- Không sao! Chúng tôi không sao cả!

Cố Thành Quân gật đầu, ngoảnh mặt đi không nhìn họ nữa. Cửa kính từ từ đóng lại, sau đó chiếc xe chậm chậm lăn bánh rời đi. Đám đông hâm mộ vẫn trong trạng thái kích động lập tức chạy đuổi theo, nhờ vậy cổng công ty yên bình trở lại.

Giai Ni đẩy Minh Vi bằng giọng đầy hào hứng:

- Ôi trời ơi, người thật còn đẹp trai hơn cả trong phim! Lại còn dịu dàng tình cảm nữa! Thảo nào chị họ mình thích anh ta đến vậy. Mình phải gọi điện thoại ngay cho chị ấy, bảo với chị ấy rằng mình đã tận mắt thấy Cố Thành Quân mới được.

Minh Vi lẳng lặng nhìn theo bóng chiếc xe đi khuất, một nụ cười lạnh giá hiện lên trên khóe môi.

Lẽ dĩ nhiên anh không thể nhận ra cô.

Nắm quyền quản lý Vĩnh Thành trong tay, đầu đội vương miện của ảnh đế, cả danh và lợi đều thuộc về Cố Thành Quân. Đến người vợ kết tóc se tơ anh ta còn có thể vứt bỏ, vậy quan tâm gì đến một cô gái xa lạ.

Minh Vi nhắm nghiền mắt, khi mở ra tất cả đã trở nên bình thường.

Cô quay người bước đi, Giai Ni bỏ điện thoại xuống tất tả chạy theo:

- Vi Vi, mình bảo này, chị họ của mình nói chị ấy tìm được một công việc làm thêm, họ cần hai nữ sinh viên, hỏi bọn mình có làm được không. Chính là làm trong Vĩnh Thành...

Minh Vi khựng lại:

- Vĩnh Thành?

- Phải. Mà cậu có biết làm gì không? – Giai Ni mở to mắt, thấp giọng nói với vẻ hưng phấn thần bí. – Phục vụ trong tang lễ của vợ Cố Thành Quân.

Toàn thân Minh Vi khẽ run lên:

- Mình... Tang lễ của trương Minh Vi sao?

- Phải... Nói ra cô ấy cũng trùng tên với cậu, thật không thấy may mắn. Song nói đi cũng phải nói lại, dù tiền công không cao nhưng lại có thể nhìn thấy nhiều minh tinh. Vợ của Cố Thành Quân qua đời, chắc chắn sẽ có vô số người nổi tiếng đến đưa tang.

- Bao giờ làm?

- Hôm nay đến phỏng vấn, ngày mai bắt đầu làm, vị trí lễ tân đón khách. Chỗ này do chị họ mình nhờ cậy người quen xin được, đáng lẽ người ta dùng nhân viên trong công ty. Cậu có đi không?

- Minh đi! – Minh Vi buột miệng nói, giọng chắc nịch.

- Ừ, được. – Giai Ni hơi sốc vì bộ dạng quyết liệt của Minh Vi. – Để mình nhắn tin trả lời chị ấy.

Chị họ của Giai Ni, Tống Mẫn, là một nữ sinh vừa mới tốt nghiệp đại học, làm việc gì cũng nhanh nhanh chóng chóng, giống hệt bản tính của Giai Ni. Tống Mẫn đưa Minh Vi và Giai Ni vào công ty gặp người phỏng vấn. Địa điểm phỏng vấn ngay tại trụ sở công ty Vĩnh Thành. Đã gần hai chủ nhật trôi qua kể từ sau biến cố, Minh Vi mới quay lại nơi này lần đầu tiên.

Vừa bước chân vào bên trong, Minh Vi chết lặng người. Tất cả hoa và cây cảnh trong công ty được thay bằng hoa trắng, những bức tranh với nhiều màu sắc tươi sáng bị dỡ xuống, các nhân viên đều mặc trang phục màu đen. Ngay trên cửa thang máy ở đại sảnh chính có treo một bức hình của Trương Minh Vi. Trong sảnh vang lên một điệu nhạc buồn thương, biến nơi này thành một linh đường.

Cố Thành Quân đang làm trò gì? Khó khăn lắm mới giết chết được cô vợ phiền phức, anh chẳng vui mừng quá, hay định dùng cách này để biểu đạt nỗi vui sướng trong lòng? Biết đâu đây lại là chủ ý của Chân Tích? Nói cho cùng thì cô ta, từ thân phận kẻ thứ ba, đã nghiễm nhiên trở thành chính thất một cách dễ dàng, được cả đàn ông mình thích lẫn gia sản kếch xù, chắc sợ miệng lưỡi thế gian nên mới cố gắng dùng đủ mọi cách để bày tỏ lòng tiếc thương của mình trước cái chết của Trương Minh Vi.

Quá trình phỏng vấn không có gì, người phỏng vấn là chỗ quen biết của Tống Mẫn nên hỏi qua loa vài câu đã ghi tên họ vào danh sách, sau đó

thông báo sáng hôm sau đến nhận việc.

Trước khi về Minh Vi hỏi thêm một câu:

- Cố phu nhân được an táng ở đâu?

Nhân viên phụ trách tuyển người nó

- Ở nghĩa trang Phật Sơn, cùng chỗ chôn cất với bố mẹ cô ấy.

- Ôi cả nhà đều chết hết rồi ư? – Tống Giai Ni buột miệng.

Nhân viên đó liếc nhìn Giai Ni với vẻ không vui:

- Chủ tịch Trương của chúng tôi xấu số, nhưng không đến lượt các cô bàn tán.

Chỉ là một nhân viên quèn, từ trước đến nay Minh Vi chưa từng thấy mặt, lại càng không biết tên cô ta. Song thấy có người bảo vệ mình như vậy, cô cảm nhận được sự ấm áp mình từng có trước kia.

Rời khỏi phòng họp của bộ phận nhân sự, Minh Vi rẽ sang bên trái theo thói quen, đi vào một hành lang dài. Đây là con đường ngắn nhất để về phòng mình mà cô vẫn thường đi. Một dãy hành lang hun hút, hai bên tường treo đầy các khung hình. Ảnh trong phim, các album âm nhạc trong phim, hình chụp khi nhận giải...

Những năm qua Vĩnh Thành đã đào tạo được hàng chục ngôi sao điện ảnh, song không có bất kì ai có đủ tư cách để được treo một tấm poster hình của mình trên hành lang này. Mỗi tấm poster đều ghi một cái tên nổi như cồn hoặc những thành công của một người nghệ sĩ.

- Cố Thành Quân! – Tống Mẫn dán mắt vào một tấm poster, kêu lên phấn chấn. – Oa! Đây là tấm poster phim “Người tình” anh ấy đóng, bản này số lượng hạn chế nên ít lắm.

Trong bức hình là cảnh sông nước Mê Kông lấp lánh dưới ánh chiều tà, một người đàn ông Đông phương mặc chiếc áo sơ mi trắng cúi đầu, khuôn mặt đẹp trai trầm ngâm. Một thiếu nữ Pháp với sắc đẹp mê mẩn lòng người ôm lấy anh ta từ phía sau, đầu khẽ tựa trên vai anh ta. Mái tóc quần dài bồng bênh của thiếu nữ buông lơi trên tấm lưng trần, ánh mắt ngất say. Hiệu ứng màu sắc và cấu tứ đặc biệt khiến bức hình nhuốm một bầu không khí mơ hồ đầy quyến rũ.

- Cố Thành Quân quả thực quá đẹp trai. – Vẻ ngây ngất hiện trên khuôn mặt Tống Mẫn. – Diễn xuất của anh ấy trong phim phải nói là tự nhiên, cơ thể thật tuyệt.

Cứ ngây ngất đi, ngây ngất hết mình đi, những cô gái không biết mùi đời.

Minh Vi nhìn cô bé ánh mắt bàng quan.

Người đàn ông mà các em ái mộ bên ngoài là vàng ngọc nhưng thực ra bên trong lại thối nát. Nhìn tưởng thanh cao nho nhã, nhưng thực ra đây là âm mưu gian xảo, lại còn bạc tình bạc nghĩa. Vậy nên, có người đã phải trả giá bằng cả mạng sống của mình đây này.

Minh Vi cúi đầu buồn bã ra khỏi công ty. Giữa đường Tống Mẫn chia tay hai người bạn họ, Giai Ni cùng Minh Vi về nhà ăn cơm.

Vừa vào đến khu tập thể, từ xa trông thấy một nam sinh dáng người cao lớn đứng dưới sân. Cậu ta nhìn thấy Minh Vi liền hăm hăm đi tới. Minh Vi nhìn khuôn mặt non nớt đầy tức giận đó, không biết phải làm gì.

- Anh gọi vào điện thoại di động của em, sao em không bắt máy? – Nam sinh phủ đầu bằng một câu trách móc. – Anh nghe nói em đã khỏi ốm lâu rồi, vậy sao không liên lạc với anh lấy một lần? Ngày mai anh quay lại trường, em cũng không muốn đi tiễn sao?

Minh Vi còn chưa kịp nói, Giai Ni đã nhảy vọt tới, chỉ thẳng vào mặt nam sinh đó, quát mắng:

- Trần Chí Hàng, cậu có còn là đàn ông không? Khi Vi Vi bị ốm nằm trong bệnh viện thì cậu chết ở đâu? Cậu ấy ra viện mấy ngày rồi cậu còn không đến thăm? Bây giờ mới chạy đến đây định giờ trò gì? Cậu vẫn còn thể diện sao?

Hóa ra nam sinh mặt còn trứng cá này là cậu bạn trai bí mật của Chu Minh Vi.

Hồi Trường Minh Vi còn sống, chồng và bạn bè đều là các bậc mỹ nam nhất đẳng, ở bất cứ chỗ nào trong công ty cũng có thể gặp được các nghệ sĩ hoặc thực tập sinh trẻ trung xinh đẹp. Tuy cô không phải người có quan hệ rộng rãi, song mối quan hệ với những người đẹp lại không hề ít. Đối với tên Trần Chí Hàng này mà nói, từ ngoại hình đến phong cách, đều không đáng nhắc đến.

Nói cho cùng, Chu Minh Vi vẫn là một cô gái nhỏ tuổi, gu thẩm mỹ vẫn chưa hình thành hết. Tuy vậy, việc cô chọn Cố Thành Quân cũng không khá khẩm hơn cô bé này bao nhiêu, còn cười người cái nỗi gì?

Trần Chí Hàng bị Giai Ni tấn công dồn dập, nhất thời không nói lại được, mãi lâu sau mới ngáp ngừng:

- Tôi... Tôi nói với Minh Vi, liên quan gì tới cậu?

Tổng Giai Ni quay sang nhìn Minh Vi, hết sức nháy mắt ra hiệu.

Chu Minh Vi cười cười, nhìn Trần Chí Hàng:

- Anh sắp quay lại trường à? Vậy đi vui vẻ nhé. Tôi phải đi làm, không tiễn anh được.

Trần Chí hàng rõ ràng không ngờ Chu Minh Vi lại có thể dứt bỏ mình một cách dễ dàng như vậy, kinh ngạc lắp bắp:

- Em... Nghe nói em lại thi trượt đúng không? Hồi đó anh từng bảo nếu em không đỗ được Đại học Bắc Kinh, chúng ta sẽ chia tay. Chính là em cầu xin anh nên anh mới cho em thêm một năm. Lần này...

- Vậy chia tay đi. – Minh Vi nói nhẹ như không. – Tôi không đủ khả năng với tới đại học Bắc Kinh, anh cũng không nhất thiết phải đợi tôi. Như vậy để sau này, nếu anh có gặp trắc trở gì trong cuộc sống cũng không oán thán mà đổ lên đầu tôi rằng “hồi đó tất cả đều là vì em”. Tôi không gánh nổi gánh nặng cuộc đời anh đâu, có đúng không Trần Chí Hàng? Chu Minh Vi với anh không có duyên phận, trước đây là do cô ấy hồ đồ, còn bây giờ nghĩ thông suốt rồi. Người ta có tụ thì có tan, ai đi đường nấy, tạm biệt anh, tốt nhất là đừng gặp lại nhau.

Nói xong, Minh Vi kéo tay Giai Ni đi lên cầu thang, bước đi nhanh nhẹn, đường hoàng dứt khoát, không hề lưu luyến.

Trần Chí Hàng mắt chữ A mồm chữ O đứng đờ người ra đó, không nói lại được câu nào. Người con gái này dường như đã có một sự sống hoàn toàn mới, ánh mắt sắc sảo, bộc lộ một vẻ thông minh và chín chắn, không còn là cô nữ sinh cứng nhắc thật thà như trước.

Cậu ta hoàn toàn biết mình không còn điều khiển được người con gái này nữa.

- Cậu quyết định rồi à? – Giai Ni nhìn theo bóng Trần Chí Hàng qua cửa sổ. – Trước đây, rõ ràng cậu bị cậu ta làm cho mê muội tới mức hồn siêu phách lạc, cả trường đều biết.

Minh Vi nói:

- Chuyện tình yêu của thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi có thể khắc cốt ghi tâm được bao nhiêu? Ngủ một giấc tỉnh dậy đã cảm thấy không còn gì lưu luyến nữa rồi. Giờ mình đã nghĩ thông.

- Cậu ốm một trận mà như lớn thêm mấy tuổi. – Giai Ni bật cười. – Nhưng thấy cậu như vậy, mình yên tâm rồi.

Tối hôm đó Minh Vi thu dọn phòng ngủ của mình, cô gom hết sách vở của Chu Minh Vi để lại cất xuống gầm giường. Căn phòng bỗng chốc trở nên gọn gàng, ngăn nắp hơn nhiều, cảm giác bức bách ban đầu do những chồng sách vở đó mang lại biến mất.

Chu Minh Vi đã sống một cuộc đời đầy những áp lực và mơ hồ, nếu như cho cô bé ấy cơ hội quay lại, không biết sẽ hối hận đến mức nào. Giờ đây Trương Minh Vi đã trở thành Chu Minh Vi, hãy tận dụng cơ hội quý giá này để làm những việc mà mình muốn làm, đi con đường mình muốn đi. Quá khứ của Chu Minh Vi không thể ảnh hưởng đến cô được nữa.

Minh Vi tắm xong bèn đứng trước gương trong nhà tắm để đánh giá lại bản thân mình bây giờ.

Chu Minh Vi là một cô gái trẻ trung, thậm chí còn xinh đẹp. Dù hiện giờ khí sắc chưa tốt lên, lại hơi gầy, nhưng có thể thấy cô được thừa hưởng di truyền từ bà Vương ở làn da trắng trẻo và khuôn mặt thanh tú.

Minh Vi có khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, các đường nét đều gọn gàng, xinh xắn, đặc biệt là đôi mắt phượng trong sáng, long lanh sắc nước, nhìn vào sâu thăm thẳm. Mang một chút cảm xúc, trong đôi mắt đó như ẩn chứa một câu chuyện làm mê mẩn lòng người.

Thêm vào đó, Chu Minh Vi lại có dáng cao dong dỏng, chừng một mét sáu tám, cơ thể thon thả cân đối, làn da tuổi thanh xuân trắng mịn.

Trương Minh Vi vốn không phải một cô gái xinh đẹp, chiều cao không được như Chu Minh Vi, cũng không có đôi mắt đẹp như vậy. Thứ duy nhất cô có là một làn da trắng, tính tình hiền hậu, hào phóng và một gia sản kếch xù.

Không có ngoại hình xinh đẹp, cũng không có một cơ thể khỏe mạnh, song Trương Minh Vi lại thích điện ảnh, khao khát được trở thành diễn viên. Nhưng vì nguyên nhân sức khỏe nên cô đành từ bỏ ước mơ để chọn học ngành lịch sử sân khấu.

Trong phòng tắm nóng ngọt ngào, Minh Vi lau đi hơi nước đọng trên mặt gương rồi bắt đầu mỉm cười với người trong đó. Ban đầu chỉ là một nụ cười nhàn nhạt, xa cách và khách sáo. Sau đó trở thành một nụ cười nóng bỏng và thiết tha. Trong mắt là một sắc thái cực kì gợi cảm. Khuôn mặt hơi nghiêng sang một bên, sóng mắt đong đưa, khẽ nháy một cái đầy vẻ bồn chồn.

Tuyệt vời.

Nụ cười dần đông cứng lại, đôi mắt mở to, thoát cái đã thành vẻ ngạc nhiên, đờ đẫn hé mở. Cảm giác không thể nào tin nổi, chấn động và thêm vẻ sợ hãi, kinh hoàng. Sau đó vẻ đau thương hiện lên, thế chỗ cho tất cả biểu cảm khác. Đôi môi mấp máy, song không phát ra tiếng. Nước mắt đã dâng đầy rồi chậm chậm, chậm chậm ứa ra từ khóe mắt....

Chỉ một giây sau, tất cả cảm xúc đó biến mất, giống như bị một bàn tay to bè gạt phăng đi vậy.

Minh Vi dùng khăn bông lau mặt, hít một hơi thật sâu.

Rất tốt, biểu cảm của Chu Minh Vi phong phú, dễ kiểm soát, sức lan tỏa mạnh mẽ. Đặc biệt, cô bé này khi nở nụ cười trông ngây thơ, trong sáng, nhưng lại có thể tạo ra vẻ phong tình quyến rũ. Khi bật khóc, các cơ mặt không bị biến động theo quá nhiều nhưng lại rất hiệu quả ở việc khiến

người khác thương cảm theo, rõ ràng biết cách gây xúc động lòng người. Với con mắt bao năm trong nghề tuyển chọn diễn viên của cô, cô bé Chu Minh Vi quả thực là một hạt giống tốt. Cô bé lại ít tuổi, có thể từ từ gọt giũa, tương lai chắc chắn rất có tiền đồ.

Có lẽ đây chính là sự bù đắp của ông trời giành cho cô. Lấy lại tấm thân bệnh tật, đổi cho cô một cơ thể khỏe mạnh, còn nữa, một tương lai tươi đẹp.

Ngày hôm sau, Minh Vi dậy từ sớm, cùng Giai Ni đến nhà tang lễ đúng giờ hẹn. Cả hai thay đồng phục màu đen được phát, sau đó bắt đầu kê bàn đón khách.

Bước vào trong linh đường, Minh Vi ngược mắt nhìn lên tấm hình đen trắng được treo ngay trên nền vải trắng. Trong bức hình, cô đang cười đến rạng rỡ. Vẫn là khuôn mặt của mình, nhưng làn da đã trở nên nhẵn mịn hơn, các đường nét cũng gọn gàng hơn. Rõ ràng bức ảnh đã được xử lý qua photoshop, vì vậy trông còn đẹp hơn ngay cả khi cô còn sống.

Trên đời này hẳn không mấy ai có cơ hội nhìn thấy ảnh mình trở thành ảnh thờ treo trong linh đường như cô. Đặc biệt là trên bục còn cả cỗ quan tài lớn màu đen, di thể của Chủ tịch Trương Minh Vi được đặt bên trong đó, đang chờ người đến cúi đầu khóc lóc tiếc thương.

Minh Vi quan sát kĩ cỗ quan tài, sau khi khẳng định đó là hàng hạng nhất mới thấy nhẹ nhõm. Nghĩ Cố Thành Quân có vẻ không phải kẻ bủn xỉn trong những chuyện thế này.

Giai Ni đột nhiên hào hứng huých khuỷu tay vào người Minh Vi, sau đó nháy mắt nhìn ra cửa.

Một người đàn ông cao lớn xuất hiện ở cửa linh đường, gây nên một sự xáo động nho nhỏ bên trong. Cố Thành Quân vẫn mặc một bộ vest màu

đen, đeo băng tang đen, chỉ có điều không mang kính râm, nhìn thấy rõ một quầng thâm dưới mắt.

Mấy ngày nay Minh Vi đều trần trọc khó ngủ, xem bộ dáng kia Cố Thành Quân cũng ngủ không yên giấc. Sao vậy, chẳng lẽ hưng phấn quá, đêm nào cũng thức đếm tiền, đến nỗi không ngủ được?

Minh Vi cười nhạt.

Quan tài đã được đóng kín, bên cạnh bày rất nhiều cúc trắng và bách hợp, phía trước có mâm quả và trà để cúng, ánh nến cháy bập bùng. Tiếng nhạc tiền đưa được chỉnh ở âm lượng vừa phải, đủ để tạo không gian cho khách đến viếng có thể thì thầm to nhỏ với nhau.

Cố Thành Quân châm mấy nén hương, sau đó cắm vào trong bát rồi quỳ xuống.

Nhiều người thấy vậy liền dừng việc mình đang làm lại, nhìn về hướng đó.

Dưới ánh đèn trần hắt xuống, khuôn mặt đẹp trai của anh hiện rõ vẻ mệt mỏi. Dừng lại một lúc, Thành Quân khẽ thở dài một tiếng, sau đó đứng lên.

Triệu Hữu Lượng, người quản lý của Cố Thành Quân đi tới to nhỏ mấy câu, anh gật đầu, đưa mắt nhìn lên di ảnh Minh Vi rồi cùng Hữu Lượng đi ra.

Từ đầu tới cuối anh không nói một lời nào. Minh Vi nhìn chăm chú theo hướng chồng mình đi ra, trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp.

Sáu năm chung sống với nhau, cuối cùng người chết nét tàn, đường chia hai lối.

Vì biết mình mang bệnh nên cô cũng từng nghĩ, giả sử nếu cô chết đi, Thành Quân sẽ có phản ứng như thế nào. Chắc anh sẽ đau khổ và suy sụp, tiều tụy khóc thương. Khi đó, chắc anh sẽ vứt bỏ tất cả, không còn là một diễn viên mà chỉ là một người chồng mất vợ. Anh sẽ quỳ trước linh cữu của cô khóc âm lên, sẽ tưởng nhớ đến cô hàng đêm, rồi thỉnh thoảng nhớ đến cô lại một mình cười đau xót.

Còn giờ đây, xem ra những suy đoán cảm tính của phụ nữ đều không thực tế.

Cố Thành Quân mà Minh Vi nhìn thấy hôm nay vẫn là một người đàn ông đeo mặt nạ. Kín đáo và kiềm chế, thâm trầm và bình tĩnh, hoàn toàn giống lúc bình thường. Cái chết của vợ rõ ràng đã không khiến cho anh quá đau buồn.

Khách khứa đến viếng tang bắt đầu theo nhau vào linh đường. Danh tiếng của Trương Minh Vi trong giới giải trí được coi là đáng kể, không mắc oán cũng không nợ ân ai, mọi người lại nể mặt Cố Thành Quân nên rất nhiều ngôi sao lớn trước đây từng qua lại với công ty đều có mặt, đưa hoa đến viếng. Những khuôn mặt có quen có lạ đó, bất kể là thực lòng hay giả dối, đều thể hiện vẻ buồn đau thương tiếc. Mắt nhìn lễ truy điệu với đầy trăng sao lấp lánh, thói hư vinh không khỏi trĩu nặng trong lòng Minh Vi, khiến cô chợt cảm thấy mình sống trên đời cũng không vô ích.

Cố Thành Quân trong vai người chồng mất vợ, đứng đó đón nhận những lời quan tâm an ủi của mọi người. Sắc mặt anh cũng nặng nề, bất kể ai nhìn vào cũng có thể nghĩ rằng anh đang cố gắng kiềm chế nỗi buồn đau thương mất mát của mình. Bức tượng vàng ảnh để được trao cho Cố Thành Quân quả thật đáng đồng tiền bát gạo.

Minh Vi không thể đứng nhìn tiếp, bèn kiếm cớ rời khỏi linh đường.

Ở bên ngoài nhộn nhạo hơn bên trong linh đường gấp trăm lần. Phía ngoài lan can sắt là một đám đông ồn ào, các phóng viên mang theo micro, các fan hâm mộ giơ cao những tấm biển, chẳng khác nào những con sói bị đói rã trên thảo nguyên hau háu nhìn vào nhất cử nhất động bên trong. Chỉ cần một dấu hiệu dịch chuyển nhỏ bên trong, bên ngoài lập tức sục sôi lên như có bạo động vũ trang. Thật tiếc vì người chết là vợ của ngôi sao, không phải chính ngôi sao, cho nên fan hâm mộ chỉ phấn khích kêu gào mà không khóc lóc thảm thương.

Đang đầy cảm xúc, đám đông bỗng trở nên hỗn loạn. Các fan hâm mộ điên cuồng la hét xô đẩy nhau.

Chắc chắn lại là một đại minh tinh nào đó vừa giá đáo.

Minh Vi còn đang lọc danh sách trong đầu, đã thấy một chiếc BMW đi xuyên qua đám người nhộn nhạo rồi dừng lại, một dáng người cao ráo xuất hiện ngay trước mắt cô.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc chiếc áo sơ mi màu đen bó sát người với quần âu, thắt cà vạt màu trắng bạc, cặp kính râm che kín gần nửa khuôn mặt. Ánh mặt trời mùa hạ chiếu thẳng vào khuôn mặt với những đường nét rõ ràng, tạo thành một bóng râm dày đặc.

“Hựu Đình! Hựu Đình!”, đám fan hâm mộ bên ngoài lan can sắt bắt đầu mất kiểm soát.

Đường Hựu Đình ngẩng mặt nhìn về phía đó, giơ tay lên vẫy vẫy, chiếc nhẫn kim loại lấp lánh trên ngón tay trỏ. Sau đó, anh ta đi vào linh đường dưới sự bảo vệ của đoàn hộ tống trong tiếng gào thét đến vỡ tai của đám fan.

Minh Vi tròn tròn mắt, chờ người nhìn cảnh tượng đó, mắt nhìn dán theo cho tới khi bóng người cao gầy của anh ta mất hút sau cánh cửa.

Đến viếng tang mà cũng làm như khi xuất hiện trên thảm đỏ, e rằng cả thế gian này duy nhất chỉ có một người đó là Đường Hựu Đình làm được vậy. Hành sự khác người, tùy tiện và xác xược, không buồn quan tâm đến ánh mắt của người khác, cũng không đếm xỉa xem dư luận nói gì.

- Quả nhiên là Đường Hựu Đình đã đến. – Minh Vi nghe thấy các nhân viên thấp giọng thì thầm. – Xem ra việc công ty định kí hợp đồng với anh ta là thật.

- Chẳng phải lúc còn sống Chủ tịch Trương đã bàn đến chuyện này hay sao? Không biết đã kí hợp đồng chưa?

- Chắc là xong rồi. Từ khi Legend giải tán đến nay, không biết bao nhiêu công ty đã muốn khai thác Hựu Đình. Lần này công ty mình đã dốc vốn vào rồi...

- Đây là chỗ để các cô nói chuyện phiếm sao? – Giọng nói nghiêm khắc của giám đốc Lưu không biết từ đâu vang lên. – Nhiều khách khứa như vậy không lo đi tiếp, đứng đây ngắm cảnh hay sao? Đừng nghĩ rằng Chủ tịch Trương không còn nữa thì kỉ luật công ty sẽ bị buông lỏng. Những người vi phạm đều phải cuốn gói ra đi theo quy định hết.

Hai nữ nhân viên hoảng hồn tản đi. Minh Vi cũng đi theo họ vào trong linh đường.

Vào đến bên trong, Đường Hựu Đình bỏ kính râm ra. Trước ánh mắt mọi người, Cố Thành Quân bước tới đó với sắc mặt nặng nề.

- Anh Đường. – Cố Thành Quân thấp giọng chào. – Cảm ơn anh đã đến lễ tang.

Đường Hựu Đình nghiêng người đáp lễ, nở một nụ cười đúng mực, trông vẻ mặt hơi thương xót:

- Mong chủ tịch đừng quá đau buồn. Tôi và chị Trương dù chỉ có duyên gặp gỡ mấy lần, nhưng tôi đánh giá rất cao cách đối nhân xử thế của chị ấy. Thật đáng tiếc vì chị ấy ra đi khi còn trẻ như vậy, hy vọng anh sẽ sớm lấy lại tinh thần.

Mặt Cố Thành Quân nhẹ nhõm hơn một chút, nói:

- Nếu như Minh Vi có linh thiêng, nhìn thấy anh chắc hẳn sẽ rất vui mừng.

Đường Hựu Đình cũng đáp lại bằng một câu cửa miệng hết sức quen tai:

- Anh Cố phải giữ gìn sức khỏe cẩn thận, chị Trương chắc cũng không muốn anh vất vả thế này đâu.

Minh Vi lặng lẽ đứng một bên, tránh sau lưng mọi người nghe những câu họ nói, không thể không nổi da gà khắp người. Những người không biết chuyện nếu nghe được thế nào cũng cho rằng cô và Đường Hựu Đình rất thân thiết với nhau, thậm chí là bạn bè tâm đầu ý hợp. Ai biết bọn họ mới gặp nhau có mấy lần, quả thực chỉ có duyên gặp gỡ mấy lần đó thôi. Là do Minh Vi đang muốn đưa Hựu Đình về đầu quân cho Vĩnh Thành.

Ban nhạc Legend mà Hựu Đình tham gia khi đó là ban nhạc đang được ưa chuộng nhất trong giới, nhưng do một thành viên trong nhóm tự sát, nên dù đã cố sắp xếp lại vẫn giải tán sau hơn nửa năm. Là giọng hát chính trong ban nhạc, con người Hựu Đình luôn kiêu căng đứng trên cao trông xuống, sau khi ban nhạc được giải tán, anh ta nghiễm nhiên trở thành tiêu điểm để mọi người giành lấy.

Minh Vi đã nhắm tới Đường Hựu Đình từ khá lâu. Đường Hựu Đình có ngoại hình đẹp, giọng hát truyền cảm, phong cách tự coi là số một, con người cũng thông minh nhanh nhẹn. Trong tương lai bất kể là hát hay đóng phim, tiền đồ cũng được xem là vô hạn.

Tuy Minh Vi từng thấy Đường Hựu Đình trong TV, biết đây là một ca sĩ có ngoại hình như tranh vẽ, nhưng khi lần đầu tiên người thật xuất hiện trước mắt, cô vẫn không khỏi thâm kinh ngạc vì vẻ hoàn hảo đó.

Đường Hựu Đình sở hữu một làn da mịn, một khuôn mặt với các đường nét tinh tế, môi đỏ hồng, răng trắng bóng, đôi mắt như cánh hoa đào khi nhìn người khác luôn phảng phất nét cười. Minh Vi đã từng thẩm định qua biết bao người, tuy không tới mức chóng mặt nhũn chân, song tim cũng đập dồn dập lên mấy nhịp.

Thời điểm đó Đường Hựu Đình đang nổi như cồn, là ngôi sao hot nhất, nên dù ngoài mặt có cười rạng rỡ đến đâu, nhưng trong đáy mắt trước sau vẫn giữ nguyên vẻ cao ngạo. Tuy hơi xem thường những điều kiện Minh Vi đưa ra, nhưng anh ta vẫn không để lộ ra mà chỉ mím môi cười nhạt. Minh Vi không phải không nhận ra sự kiêu ngạo và tự tôn trong mắt Đường Hựu Đình, song cô tỏ ra không quan tâm đến điều đó. Chỉ có nghệ sĩ đang nổi danh mới có sự ngạo mạn đó, và cũng chỉ có nghệ sĩ đang ăn khách mới có thể kiếm tiền về cho công ty.

Vì công ty đã quyết tâm có được Hựu Đình, nên Minh Vi không ngừng tăng số tiền đầu tư lên. Khi đó Thành Quân tỏ ra không mấy vui lòng với việc này, cho rằng Đường Hựu Đình không xứng với mức giá cao như vậy.

Minh Vi còn nhớ lúc đó cô cười an ủi chồng:

- Anh là diễn viên, cậu ta là ca sĩ nhạc thị trường, nước giếng không phạm nước sông đâu.

Tuy nhiên trước khi Legend giải tán, Đường Hựu Đình đã tổ chức một show diễn cá nhân mang tính chất thăm dò, tổng cộng hai đêm diễn là mười lăm nghìn vé, phòng vé chỉ mở trong vòng nửa ngày đã bán hết veo. Riêng con số này đã đủ làm người trong giới phải cứng lưỡi.

Minh Vi nhớ cô và Đường Hựu Đình đã bàn tới các chi tiết của hợp đồng, người quản lý của Đường Hựu Đình đã mang hợp đồng về nhà xem lại, còn Minh Vi theo chồng đi dự liên hoan phim. Sau lần ấy cô gặp nạn, đến thân mình còn lo chưa xong, đâu còn nghĩ gì tới thương vụ đó.

Việc Đường Hựu Đình xuất hiện trong tang lễ nằm ngoài dự liệu của Minh Vi. Anh ta là một người thận trọng, người quản lý lại rất thành thạo, cũng giống như Cố Thành Quân, mỗi khi xuất hiện trước công chúng thế nào cũng phải có một ý định nào đó, từ trước đến nay chắc chắn không làm những việc thừa thãi vô dụng bao giờ.

Việc này phải chăng cho thấy anh ta đã đồng ý chuyển sang đầu quân cho Vĩnh Thành?

Minh Vi cứ đứng ngơ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi tự nhiên cười cay đắng. Giờ này Đường Hựu Đình ký hợp đồng hay không đâu liên quan đến cô nữa? Mọi thứ trong công ty này đều đã là của Cố Thành Quân rồi.

Trò chuyện mấy câu với Đường Hựu Đình, Cố Thành Quân quay sang phía Minh Vi đang đứng, vẫy tay gọi:

- Cô đưa anh Đường ra viếng đi.

Minh Vi ngẩn người, Giai Ni đứng bên cạnh khẽ đẩy một cái, cô mới sực tỉnh, cúi đầu đưa Đường Hựu Đình ra trước linh cữu.

Đường Hựu Đình đến trước linh cữu của Trương Minh Vi, nhìn chăm chú khuôn mặt người phụ nữ đang cười hết mực dịu dàng trong tấm ảnh đen trắng, trầm mặc hồi lâu sau đó khẽ thở dài.

Lúc ấy Minh Vi thấy vẻ tiếc thương hiện lên trong mắt anh ta. Trong lòng chấn động, cô lên tiếng hỏi như bị ma xui quỷ khiến:

- Có vẻ như tình cảm giữa anh Đường và Chủ tịch Trương của chúng tôi rất tốt phải không?

Khi đó Đường Hựu Đình mới quay sang nhìn Minh Vi.

Một cô gái với khuôn mặt thanh tú, đôi mắt ướt tỏ vẻ vô cùng xúc động đang nhìn anh.

Đường Hựu Đình hơi nhú mào, chậm rãi nói:

- Chủ tịch Trương đối xử với mọi người thẳng thắn nồng hậu, chân thành, quảng đại, có trách nhiệm và đáng tin cậy. Chị ấy có thứ mà người khác khó lòng mà có được, đó không là so đo tính toán, lòng dạ giản đơn. Trong giới giải trí này, đúng là không thể tìm được người thứ hai. Tiếc rằng một người phụ nữ tốt lại bạc mệnh như vậy....

Giọng nói của Hựu Đình nghe đầy vẻ tiếc thương và đau xót, khiến trái tim Minh Vi cũng run rẩy sống mũi cay xè.

Giờ đây Minh Vi cũng coi như nhìn thông suốt được mọi việc. Ngay cả người chồng ngoại tình còn có thể mang bộ mặt nghĩa nặng tình sâu để tổ chức tang lễ cho mình, thì những kẻ qua đường đạo đức giả mở miệng nói ra những mối quan hệ tốt đẹp với cô cũng đâu có gì, cô chẳng buồn coi thường họ nữa.

Song Đường Hựu Đình không cố tỏ ra thân thiết, trái lại, anh ta đứng ở vị trí khách quan nói ra những lời tốt đẹp về cô hết sức công bằng, vừa hay, còn sử dụng những từ mà nếu cần tự khen mình, Minh Vi cũng sẽ dùng đến. Hành động đó chẳng khác nào quả táo vàng rơi xuống chiếc rọ bạc, không thể thân thiết hơn. Những tâm sự chất chứa trong lòng Minh Vi mấy ngày qua nhờ vậy mà vơi đi ít nhiều, bỗng nhiên cô lại nhìn Hựu Đình với con mắt khác.

Con người này nếu không phải cực kì thông minh, thì quả thực rất hiểu cô.

Đường Hựu Đình lại quay lên nhìn bức di ảnh của Trương Minh Vi, ánh mắt sâu hút nói:

- Khi còn sống chị Trương rất quý mến tôi, đồng tình với ý tưởng về âm nhạc của tôi, thế nên tôi vô cùng cảm kích. Con người sống trên đời này khó nhất là tìm được người tri kỉ, vậy mà tôi đã gặp được chị ấy. Nếu như tôi có cơ hội biết chị ấy sớm hơn thì tốt biết bao. Được đầu quân cho chị ấy, nhất định tôi sẽ đạt được những thành công lớn hơn nữa.

Nghe vậy, trong lòng Minh Vi càng dâng trào xúc cảm.

Dù rằng cô không thể nhớ nổi mình đã bày tỏ sự đồng tình với những ý tưởng về âm nhạc của Đường Hựu Đình, nhưng không thể không thừa nhận rằng khả năng thăng bốc của anh ta đã đạt tới cảnh giới, ngay cả đối với một người lạ cũng có thể nói ra một tràng như vậy. Đừng nói Minh Vi hiện giờ chỉ là người làm thuê tép riu, ngay cả Trương Minh Vi khi nghe được những lời này chắc chắn cũng sẽ cảm động tới mức nước mắt long lanh, than trách vì sao gặp nhau quá muộn.

Đường Hựu Đình thổ lộ tâm tình xong liền quay sang nhìn Minh Vi.

Minh Vi tiếp tập trung tinh thần, khắp khởi chờ đợi anh ta sẽ tiếp tục những lời lẽ tán dương Chủ tịch Trương, song Đường Hựu Đình lại hỏi:

- Xin hỏi nhà vệ sinh đi đường nào?

Im lặng một lát, Minh Vi mới chỉ tay về cánh cửa phía nam:

- Đi thẳng ra đó rồi rẽ trái.

- Cảm ơn. – Đường Hựu Đình mỉm cười rồi đi lướt qua cô về phía cánh cửa. Anh ta bước đi chậm rãi đến đó, thấy hai bên không có ai liền thoáng biến mất tăm.

Giai Ni đến gần, kéo Minh Vi sang một bên hỏi:

- Đường Hựu Đình muốn đi đâu thế?

Minh Vi dài mặt:

- Người ta đang buồn...

Giai Ni thở hắt ra, rõ ràng không thể chấp nhận được việc ngôi sao mà cô ngưỡng mộ như thần tiên ấy lại cũng có lúc xõm đi vệ sinh.

Minh Vi cụt hứng quay đầu lại. Cố Thành Quân đang trò chuyện với một cô gái trẻ đáng người thanh mảnh. Hai mắt cô đỏ hoe, song vẻ mặt hơi lạnh lùng.

Đó là Hứa Nhã Vân, một người bạn lâu năm của Trương Minh Vi, phụ trách mảng biên kịch trong công ty. Nhã Vân nhìn lên di ảnh của Minh Vi thấp giọng nói:

- Cô ấy đi thật quá dễ dàng, những thứ khác để lại cho người ta chiếm hết.

Cố Thành Quân đứng ngay bên cạnh hơi chớp mắt, nhưng sắc mặt không thay đổi, khả năng thiên định đúng là càng ngày càng tốt.

Hứa Nhã Vân là người thẳng tính, khi đã nói thì không để ý đến thể diện của bất cứ ai:

- Chủ tịch Cố, giờ đây công ty đã thuộc về anh.

Cố Thành Quân mím chặt môi:

- Dĩ nhiên tôi sẽ lo liệu tốt những gì Minh Vi để lại.

- Minh Vi đi đúng lúc quá phải không? – Hứa Nhã Vân giễu cợt.

- Có thật là cô muốn... – Cố Thành Quân mới nói được nửa câu, chợt trông thấy Minh Vi luôn đứng gần đó nên vội vàng dừng lại.

Minh Vi cúi đầu, quay người đi chỗ khác, sau đó không buồn để ý Cố Thành Quân nữa, quay đi nói chuyện với mấy người khác.

Tâm nhìn của Minh Vi bỗng trở nên nhạt nhòa. Cô vội rảo bước đi vào phòng vệ sinh.

Dòng nước mát lạnh rửa sạch những giọt lệ trên mi. Trong gương hiện lên khuôn mặt của một thiếu nữ xa lạ với đôi mắt đỏ hoe. Cô đã không còn là Trương Minh Vi nữa.

Nước mắt của người bạn thân đã bù đắp phần nào nỗi đau mà sự lạnh nhạt của người chồng đã gây ra cho cô.

Ai cũng biết Trương Minh Vi là người tốt, cho nên cũng không ai lưu ý đến cô. Trong chuyện làm ăn với mọi người đều bạn bạn bè bè, nhưng lúc này chẳng có ai thật lòng than trách giúp cô. Nên mới nói trong tình cảm không cần thiết nhiều mà cần chọn lọc. Có Hứa Nhã Vân bất bình thay cho cô, như vậy đối với cô là đủ rồi.

Đóng cửa vào, Minh Vi ngồi trên nắp bồn cầu nhắm mắt lại để tâm tư dần dần dịu lại.

“Khục khục...”, tiếng ho cổ nén vang lên bên trong căn phòng sát vách, tiếp đó là một tiếng kêu:

- Này...

- Á! Minh Vi giật mình mà kinh ngạc, giơ tay giữ chặt nắm cửa theo bản năng. – Ai vậy?

Sao trong nhà vệ sinh nữ lại có giọng nam?

- Ôi, cái này... – Trong giọng nói nghe hơi quen tai của người đàn ông ở phòng bên cạnh mang một vẻ hết sức ngạo mạn. – Đây cô tôi cần cô giúp một chút, tôi là...

Minh Vi nhận ra giọng nói này rõ ràng rất quen, song không thể gọi được thành tên.

- Không cần biết anh là ai, đây là nhà vệ sinh nữ.

- Cô... – Người đàn ông bên kia hắng giọng, tỏ vẻ hơi thiếu kiên nhẫn. – Bây giờ không phải lúc nói chuyện đó. Tôi cần cô giúp một chút...

- Anh chạy vào nhà vệ sinh nữ để nhờ người giúp một chút sao? – Minh Vi cắt ngang giọng nói kiêu ngạo đó.

- Tôi không cố tình chạy vào nhà vệ sinh nữ. – Người đó nghiêng răng nghiêng lợi. – Cô đừng có nói linh tinh... Cô là nhân viên ban này chỉ đường cho tôi đúng không?

Cuối cùng Minh Vi cũng biết vì sao giọng nói đó quen tai đến vậy. Người đang ngồi bên đó chắc chắn là kẻ tự coi mình là người đẹp trai nhất thiên hạ, thiên vương đang nổi như cồn Đường Hựu Đình.

Minh Vi không kiềm nổi bật cười một tiếng.

Lần này vui rồi đây.

Việc thiên vương đi vệ sinh không phải tin nóng, nhưng đi vào nhà vệ sinh nữ chắc chắn sẽ thành tin hot nhất trong ngày.

Dù đối với một người mới chết như cô, những tí như “Đường Hựu Đình đi viếng tang vợ Cố Thành Quân, vì quá vội nên vào nhầm nhà vệ sinh nữ” không mấy tôn trọng, nhưng là một người kinh doanh trong ngành giải trí, Minh Vi vẫn có chút trông đợi vào những tin tức kiểu này.

Cố nén cười cô hỏi:

- Anh Đường? Không biết anh... muốn tôi giúp chuyện gì?

Đường Hựu Đình cau mày, khó khăn lắm mới nói được:

- Giấy vệ sinh, cô có giấy vệ sinh không?

Minh Vi quay sang nhìn chiếc khay để giấy vệ sinh đã trống không, lại nhìn vào tờ khăn giấy cuối cùng trong tay mình, nói dứt khoát:

- Hết rồi!

- Gì, cái gì? – Đường Hựu Đình cũng cứng lưỡi. – Bên cô cũng hết giấy rồi sao?

Minh Vi hỏi:

- Anh Đường có cầm điện thoại di động đó không? Sao không gọi trợ lí của anh vào giúp?

- Hết pin rồi. – Đường Hựu Đình nghiêng răng.

Trong phòng vệ sinh chật chội bỗng ngập tràn bầu không khí khó xử.

- Anh Đường vội lắm phải không? – Minh Vi khẽ ho một tiếng, nói. – Ở bồn rửa tay bên ngoài có giấy lau tay, dù rằng hơi cứng một chút nhưng cũng có thể cấp cứu được.

- Vậy cũng được. – Đường Hựu Đình thở phào một hơi. – Cô ra lấy cho tôi hai tờ đi.

Cái giọng sai khiến như ra lệnh của anh ta khiến Minh Vi phản cảm, lập tức khước từ yêu cầu vô lí đó:

- Nếu như gấp quá thì anh tự ra lấy đi. – Nói xong, cô thêm vào một câu. – Yên tâm, tôi sẽ không nhìn đâu.

Đường Hựu Đình giữ chặt lấy thắt lưng da, khẽ nghiêng răng:

- Hiện giờ tôi không tiện đi lấy.

- Tôi cũng không tiện ra ngoài. – Minh Vi nói thẳng tuột. – Sao lại đòi hỏi một cô gái đi làm việc này? Anh Đường là một người đàn ông, đáng lẽ phải có khả năng gánh vác những chuyện như thế này mới phải.

Đường Hựu Đình nhắm mắt lại, cố gắng giữ đều nhịp thở.

- Cô này...

- Tôi họ Chu.

- Cô Chu. – Đường Hựu Đình nói. – Có lẽ cô không biết rằng thân phận của tôi hơi đặc biệt.

- Anh Đường là một ngôi sao lớn, tôi dĩ nhiên biết chứ. Nhưng đó không phải là lí do để tôi chấp nhận một sự hi sinh lớn lao như vậy. Nếu có thể lựa chọn, tôi cũng không mong gặp anh bị kẹt trong nhà vệ sinh nữ thế này một chút nào. Mọi người đều có thể gặp phải chuyện này, vì sao tôi phải hi sinh bản thân mình để phục vụ cho anh?

Đường Hựu Đình lại cứng lưỡi.

- Cô...

- Dù là ngôi sao thật, anh cũng không nên ích kỉ như vậy. – Minh Vi cáo buộc. – Anh đúng là một ngôi sao được fan hâm mộ yêu chiều quá nên hồng người rồi, sao lại đương nhiên coi mình là trung tâm của tất cả như vậy được?

Đúng là cùng một giuộc với Cố Thành Quân, cũng thờ ơ, ích kỉ, tự tôn, coi mình là tất cả, giả dối và vô liêm sỉ.

Minh Vi rửa thầm, vừa nhanh chóng giải quyết vấn đề của mình, sau đó kéo vòi xả nước.

Khi đó tâm trạng của cô cũng thoải mái như dòng nước đang cuộn xoả vào bồn cầu, cuốn trôi đi tất cả những thứ phiền não và buồn thương. Chỉ tiếc một nỗi kẻ bị kẹt trong nhà vệ sinh nữ lúc này không phải Cố Thành Quân, nếu như vậy, cô đã có thể kêu toáng lên và chạy vọt ra ngoài, gọi người đến cứu, sau đó làm cho scandal này bùng nổ lên để mọi người cùng biết.

- Cô định đi đây vậy? – Đường Hựu Đình không còn ra dáng được nữa, giọng nói đã bắt đầu cuống quýt.

Minh Vi mím môi cười.

- Chẳng phải anh cần giấy sao? Để tôi đi gọi nhân viên dọn vệ sinh đi lấy giấy cho anh.

- Đừng, chờ đã!!

- Lại làm sao thế? – Minh Vi tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

Trán Đường Hựu Đình đã nổi cả gân xanh lên, anh ta cố gắng nhẫn nhịn nói từng chữ một:

- Phiền cô Chu giúp tôi lấy giấy vệ sinh là được rồi.

Minh Vi cười ha ha lên hai tiếng, đột nhiên thấy hứng thú hỏi:

- Anh Đường, anh nói mối quan hệ của anh và Chủ tịch Trương của chúng tôi rất tốt, có phải anh định kí hợp đồng với Vĩnh Thành không?

Đường Hựu Đình siết chặt khóa thắt lưng, nghiêng răng:

- Chuyện làm ăn tôi không cần phải nói với cô.

Minh Vi vẫn lơ đãng như không biết.

- Anh nói là anh rất yêu mến Chủ tịch Trương, anh nói cho tôi xem, rốt cuộc là chị ấy tốt đến mức nào.

Các khớp ngón tay của Hựu Đình đã trắng bệch ra, song vẫn cố nhẫn nại:

- Tôi tuổi trẻ nên vẫn còn ngông cuồng, khi làm chuyện này chuyện nọ thường tỏ ra không biết điều, chị Trương là bậc trưởng bối, cẩn trọng và đại lượng, rất khoan dung đối với tôi.

- Còn gì nữa? – Minh Vi nghe thấy rất vui lòng.

Còn nữa ư?

- Việc đó... Chị Trương dịu dàng xinh đẹp, thông minh, lương thiện, ai lấy được đúng là có phúc lớn.

Minh Vi bật cười ha ha. Dù đó là những lời tán dương cho xong chuyện, nhưng cô vẫn cảm thấy rất vui vẻ.

Cảm thấy trêu đùa anh ta đã đủ, cô bèn lấy mấy tờ giấy lau tay, sau đó nhét qua khe cửa.

- Cô Chu. – Đường Hựu Đình gọi cô lại. – Cô chờ một chút, đợi tôi ra ngoài có chuyện này muốn nói với cô.

- Không cần đâu. – Minh Vi tựa vào cánh cửa, cười mà như không.

- Anh muốn bảo tôi đừng nói chuyện này ra ngoài chứ gì. Yên tâm đi, việc dùng chung nhà vệ sinh với Đường Hựu Đình chẳng phải là chuyện đáng để khoe khoang đâu.

- Chờ một chút. – Đường Hựu Đình kêu lên.

Song Minh Vi đời nào đứng đó để Đường thiếu gia làm nốt thủ tục đi vệ sinh. Cô đóng cửa lại rồi nhanh chóng bỏ đi.

Đường Hựu Đình thò đầu ra xem, không còn ai. Hình như cô gái ban nãy đã đi ra rồi.

Anh ta nhanh chóng chỉnh lại cà vạt, rửa tay, sau đó đứng trước gương sửa tóc. Sau khi xác nhận dung mạo của mình đã ngay ngắn, mới thận trọng mở cánh cửa phòng vệ sinh đi ra.

Trợ lí của anh ta – Tiểu Hoàng đang đứng ngay ở cửa phòng vệ sinh nam đối diện, nhìn ngó khắp bên trong. Người nào đi ra đi vào cũng nhìn xéo hệt như cậu ta là tên biến thái vậy.

Đường Hựu Đình sai bước đi ra, khi đến gần Tiểu Hoàng liền kéo tay anh ta lại.

- Anh Hựu Đình. – Tiểu Hoàng há hốc miệng. – Sao anh lại đi ra từ bên....

Đường Hựu Đình đành bịt miệng, túm cổ Tiểu Hoàng rồi kéo cậu ta đi.

Người quản lý của Đường Hựu Đình, Lưu Triệu đang sốt ruột đứng chờ bên trong linh đường, thấy Tiểu Hoàng đã tìm được Đường Hựu Đình bèn trách móc.

- Sao mà mới đó đã không thấy đâu rồi?

- Đừng hỏi nữa? – Đường Hựu Đình không muốn trả lời.

- Cậu quay lại đúng lúc lắm. – Lưu Triệu nhìn sang bên cạnh nháy mắt. – Cảnh tượng này không phải lúc nào cũng được thấy đâu.

Ở linh đường, Cố Thành Quân đang đứng với một cô gái trong bộ váy đen.

Chân Tích mặc một chiếc đầm voan đen, đi giày cao gót bảy phân màu đen, đeo một chuỗi vòng ngọc trai, trang điểm nhẹ, song vẻ đẹp vẫn ngời ngời. Cô ta đi từ ngoài vào với điệu bộ cực kì duyên dáng khiến cho ánh mắt của tất cả các vị khách nam đều lưu luyến không rời.

Cố Thành Quân đứng chặn đường vào của Chân Tích, cau mày hỏi:

- Em định làm gì ở đây?

Chân Tích nở một nụ cười đầy vẻ thương tiếc và an ủi.

- Thành Quân, em đến chia buồn thôi.

- Anh không định hỏi em cái đó. – Sắc mặt Thành Quân nặng nề.

- Lúc trước anh đã nói rồi, những chỗ này không thích hợp với em.

Chân Tích khẽ nhếch môi lên:

- Vì sao? Em cũng là một nghệ sĩ của Vĩnh Thành, chủ tịch qua đời, sao em lại không thể đến đây để tang được?

Thái độ cự tuyệt của Cố Thành Quân hết sức rõ ràng:

- Cả anh và em đều biết là vì sao.

Chân Tích cười nhạt:

- Chỉ cho phép anh ở đây diễn kịch, còn không cho phép em giậu đồ bìm leo à?

Cô ta định dõm chân đi tiếp, song đã bị Cố Thành Quân một mực ngăn lại:

- Phải tôn trọng người chết, em hãy biết điều một chút.

Chân Tích vẫn cười chế giễu:

- Em biết điều với cô ta, vậy cô ta có biết điều với em không? Mấy năm được sống an nhàn mà anh đã quên hết những việc cô ta làm năm đó rồi sao? Em đã phải ngậm đắng suốt sáu năm qua, đợi mãi mới được đến ngày hôm nay. Anh yên tâm, em cũng cần giữ thể diện, thắp hương xong rồi sẽ đi ngay. Nếu anh cho rằng em sẽ nhân cơ hội này để phá đám tang là đã đánh giá em quá cao.

Chân Tích nói xong liền lách người đi qua Cố Thành Quân vào linh đường. Khi còn cách vài bước chân, cô ta đột nhiên bị một người chặn lại.

Toàn thân Minh Vi run lên từng chập, cô gần như đã quay lại với thời khắc trước khi ngừng thở, trong ngực đau dữ dội, trời đất quay cuồng xung quanh, hơi thở trở nên gấp gáp. Tuy nhiên lần này cô không ngã xuống rồi chết đi. Cô nén hơi thở lại, đứng sững ngay trước mắt Chân Tích.

Dù không còn khả năng để thay đổi hiện thực là mình đã chết, nhưng ít ra cô cũng có thể cố gắng để không cho con người này quấy nhiễu đến sự bình yên cuối cùng của mình.

Đây là cảnh giới của cô, Trương Minh Vi là sự tôn nghiêm cuối cùng của cô.

Chân Tích ngạc nhiên nhìn cô gái đứng chặn trước mặt mình. Cô ta muốn lách mình đi qua, song Minh Vi đã chặn kín đường vào linh đường hệt như một người gác cửa.

Không khí trong linh đường lúc này trở nên vô cùng tế nhị. Những tiếng thì thầm to nhỏ của đám khách khứa đến viếng tang đã biến mất, chỉ còn tiếng nhạc buồn thương réo rắt. Mọi người hoặc ngằm đánh giá, hoặc giương mắt lên nhìn, mục tiêu đều giống nhau, chính là cặp đôi đang đối đầu kia.

Chân Tích cười giễu cợt:

- Làm trò gì đây? Cố Thành Quân, anh đừng nhỏ nhen tới mức đó. Tôi muốn đến cúi mình trước vợ anh mà cũng không được hay sao?

Cố Thành Quân còn đang định mở miệng đã nghe thấy giọng nói run bần lên của cô gái đứng chặn trước cửa kia:

- Chân Tích, em là fan hâm mộ của chị, cho em xin chữ kí có được không?

Chân Tích ngạc nhiên, cảm thấy cảnh tượng này lạ lẫm đến mức khó tin. Nếu không phải là do Cố Thành Quân sắp xếp từ trước, thì chỉ có thể là sự trùng hợp quá đáng, chuyện một fan hâm mộ không biết điều tới mức chạy tới cả nơi tổ chức tang lễ để xin chữ kí diễn viên. Tuy nhiên, nếu đúng theo tới đây để xin chữ kí, tại sao trong mắt của cô gái này không có chút ngưỡng mộ nào. Trái lại ánh mắt của cô ta lạnh lùng và sắc lẹm, trong đó chứa đầy sự khinh miệt và căm thù.

Chân Tích đột nhiên cười:

- Cô không phải là fan hâm mộ của tôi, mà là fan hâm mộ của Cố Thành Quân phải không?

Ánh mắt Minh Vi vụt lóe lên, cô cười khan một tiếng:

- Chị Chân Tích, em quả thực rất thích chị.

Chân Tích chuẩn bị nổi cáu, đã thấy người quản lý của Thành Quân, Triệu Hữu Lượng dẫn theo hai vệ sĩ chạy tất tả từ ngoài vào, lớn tiếng quát Minh Vi:

- Cô đang làm gì thế hả? Đây là chỗ nào mà cô lại gây phiền toái như vậy?

Minh Vi vẫn đứng im không nhúc nhích, rồi đột nhiên kéo tay Chân Tích:

- Chị Chân Tích, xin chị hãy chụp ảnh với em có được không! Để gặp được chị quả thực không dễ dàng một chút nào.

Chân Tích giật thót người định giằng tay ra. Triệu Hữu Lượng vẫy tay một cái, hai vệ sĩ bèn lao đến túm lấy Minh Vi, bản thân Triệu Hữu Lượng cũng lựa thế kéo tay Chân Tích ra.

- Cô Chân Tích thực sự xin lỗi cô, đã làm cô giật mình, ra kia chúng ta nói chuyện.

Triệu Hữu Lượng không để Chân Tích phản ứng lại, kéo cô ta vào phòng nghỉ, còn Minh Vi giống hệt một con gà con bị hai vệ sĩ xách ra khỏi linh đường.

Cố Thành Quân mím chặt môi, đi sát theo sau.

Hai gã vệ sĩ kéo cô gái đó ra một chỗ vắng rồi dúm vào một góc tường, không biết thương hoa tiếc ngọc là gì.

Cô gái đó cũng không hề kêu ca phả phách, đứng thẳng người lên phủi phủi vết bụi ở đầu gối, sau đó ngẩng đầu nhìn Cố Thành Quân bằng ánh mắt dò xét.

Cố Thành Quân đứng dưới bóng cây lặng lẽ nhìn cô không nói một lời. Cô gái đó có khuôn mặt thanh tú, nhìn biết vẫn còn ít tuổi, song trong mắt lại là sự già dặn và thâm trầm không phù hợp với tuổi tác một chút nào. Vừa rồi cô ta đột nhiên đứng chặn ngay đường trước, quấy rối không cho Chân Tích vào trong, nhìn cứ tưởng vô lễ và vô lí, nhưng tình cờ lại hóa giải được tình huống lúng túng khi ấy, cũng như đã giúp Cố Thành Quân giải quyết được một việc phiền toái.

Cố Thành Quân lên tiếng:

- Cô là nhân viên của Vĩnh Thành?

Minh Vi lắc đầu nhìn đi chỗ khác:

- Tôi chỉ đi làm thêm ở đây.

Cố Thành Quân gật đầu:

- Cô tên là gì?

Minh Vi hơi giật mình một chút:

- Chu...Vi.

Cố Thành Quân “ừm” một tiếng:

- Cô không tiện làm tiếp ở đây nữa, tôi sẽ nói với giám đốc Lưu để chị ấy thanh toán tiền công cho cô. Yên tâm, công ty sẽ không làm khó cho cô đâu.

Đúng là câu Minh Vi đang đợi anh nói ra. Gây ra chuyện đó, cô dĩ nhiên không thể làm tiếp. Song chắc chắn Chân Tích sẽ không còn dương dương tự đắc quay trở lại, khăng khăng đòi vào thấp hương. Nên bây giờ cô có thể yên tâm đi được.

Cố Thành Quân nhìn theo bóng Minh Vi đi khuất, bỗng nhiên gọi giật lại:

- Cô Chu, việc vừa rồi, cảm ơn cô.

Minh Vi chậm chậm quay đầu lại, nhìn Thành Quân qua bụi cây thưa thớt. Ánh mặt trời giữa trưa thiêu đốt trên đầu cô, trong cái không khí nóng nực ngọt ngào đó, ánh mắt cô lại lạnh giá như nước dưới đáy hồ thu. Trong con người đen sẫm đó có thể nhìn thấy rõ sự thờ ơ, thậm chí là một thái độ khinh thường không cần che giấu.

- Anh Cố không cần cảm ơn. – Đôi môi cô hơi động đậy, giọng nói khê khàng. – Không phải là tôi muốn giúp anh.

Khi Cố Thành Quân còn đang ngạc nhiên, Minh Vi đã quay người đi khuất sau bức tường.

- Cậu nói đi là chuyện gì vậy? – Giai Ni nắm chặt lấy tay cô, dựa vào chiếc tủ trong phòng thay quần áo, nhìn Minh Vi chăm chăm.

Minh Vi cười cúc áo với vẻ thờ ơ.

- Không có gì, chỉ là mình thấy chóng mắt thôi.

- Thấy cái gì chóng mắt? Chân Tích à? – Giai Ni tỏ ra không hiểu. – Cậu đúng là fan hâm mộ của Cố Thành Quân. Vậy những lời đồn đại anh ta

và Chân Tích là thật sao? Chân Tích cũng to gan thật, công nhiên lao đến đám tang của vợ người ta để giễu võ giương oai.

Minh Vi mở chai nước ra rồi ngửa đầu lên uống mấy ngụm, thở dài một tiếng.

- Giới mình tỉnh vốn đầy những chuyện thị phi, tiện tay lấy chổi quét qua một chút thôi cũng được cả sọt, chẳng qua là mình rồi hơi lo chuyện không đâu thôi.

- Nhưng mà Cỗ Thành Quân có vẻ rất hào phóng. – Giai Ni đếm tiền trong phong bao của Minh Vi. – Lại còn trả thêm cho cậu 500 tệ.

Minh Vi cười giễu cợt. Đây là tiền thưởng việc cô nhanh trí giải cứu anh khỏi tình huống khó xử chẳng? 500 tệ này có khác gì với cái cúi mình trước linh cữu mà Chân Tích chưa làm được?

- Chẳng phải cậu đang muốn đổi điện thoại mới sao? Cho cậu 500 tệ đó.

- Làm như vậy sao được, đây là tiền cậu mà. – Giai Ni lắc đầu quầy quậy.

Minh Vi nói:

- Nếu như cậu không lấy thì mình cũng vứt nó vào sọt rác. Cậu hãy coi như giúp mình đi, đừng lãng phí.

- Cậu vẫn cái tính bướng bỉnh ấy. – Giai Ni đành cầm tiền lại. – Được rồi, tối nay chúng mình đến nhà hàng hải sản ăn một trận nhé!! Vất vả hơn nửa ngày trời, cũng phải hưởng thụ một chút mới phải.

- Cũng được. – Minh Vi nhượng bộ.

- Ôi trời, nói ra thì hôm nay còn gặp được Đường Hựu Đình nữa chứ!!
- Giai Ni xoa cằm. – Việc Legend giải tán đã gây ầm ĩ rõ lâu, kết quả cuối cùng là anh ta lại được hưởng nhiều lợi nhất.

- Việc Legend giải tán chẳng phải là do một tay đàn của nhóm tự tử sao?

- Nói thì là vậy, nhưng bọn fan hâm mộ chúng tớ đều biết, việc thành viên tự sát cũng có liên quan đến Đường Hựu Đình. – Giai Ni cười nhạt. – Nghe nói Đường Hựu Đình vẫn muốn được ra hát riêng, song công ty anh ta đâu quan không chịu giải tán ban nhạc. Mà quan hệ giữa Đường Hựu Đình với tay đàn đó rất thân thiết, vì vậy mới mắc chứng trầm cảm, dẫn tới tự sát.

- Mình không biết gì về chuyện này. – Minh Vi hơi kinh ngạc. Trước kia cô cũng được coi là một người trong giới, song chưa hề nghe thấy thông tin đồn đại này bao giờ.

- Trước đây cậu chỉ chú ý mũi vào học, làm sao nghe được những chuyện như thế này. – Giai Ni nói. – Nói tóm lại hiện giờ các fan hâm mộ của Legend đã phân tách rồi, không ít người vì chuyện này mà đã anti(*) anh ta.

(*) Chống lại, quay lưng lại

- Người nào cũng có khúc mắc riêng của mình. – Minh Vi nhún vai với vẻ thờ ơ, thu dọn các vật dụng cá nhân riêng. – Mình về trước nhé, khi nào xong việc cậu qua nhà gọi mình.

Minh Vi khoác ba lô lên rồi cúi đầu đi ra theo lối của dành cho nhân viên. Lối này ít fan hâm mộ và phóng viên, đi thẳng là tới bến xe buýt.

Trước khi rời khỏi phòng tang, Minh Vi còn quay đầu lại nhìn bức di ảnh của mình lần cuối. Người phụ nữ bên trong bức ảnh vẫn mỉm cười như

không có chuyện gì xảy ra, trong khi khách khứa đang đứng đầy ở linh đường đều là những nhân vật nổi danh lừng lẫy, đã mang đến cho cô vinh dự lớn lao sau khi qua đời.

Minh Vi về đến nhà đúng lúc mẹ Vương đang bưng một bát canh trứng gà rong biển trong bếp ra.

- Con về rồi à? Có mệt không? Mau đi rửa tay rồi ăn cơm.

Minh Vi đứng ở cửa bếp lặng lẽ nhìn bà Vương một lúc lâu, sau đó đi tới ôm lấy bà từ phía sau.

Mẹ cô mất sớm nên trong kí ức của cô chưa từng có hình ảnh mẹ bận rộn trong bếp thế này. Giờ được thay đổi vào một cơ thể khác, lại còn có mẹ, cô cảm thấy đây đúng là một món quà lớn nhất mà ông trời đã tặng cho cô. Vứt bỏ đi một Cố Thành Quân, đổi lại một người mẹ, quả thật là một giao dịch khó tìm thấy dưới vòm trời này.

Thông tin về lễ tang phu nhân Trương Minh Vi của ảnh đế Cố Thành Quân đều được hầu hết các trang báo điện tử đưa tin, kèm theo một bức ảnh Cố Thành Quân đang ôm di ảnh vợ cúi đầu bước đi trong bộ dạng đau thương. Khi ngồi trong quán Internet nhìn khuôn mặt đầy giả tạo đó của Cố Thành Quân, đột nhiên cô nảy ra ý muốn ném thẳng chiếc gạt tàn vào đầu anh ta.

Giả bộ như vậy cho ai xem?

Cuộc đời Cố Thành Quân có thể coi cũng đầy những thăng trầm, sinh ra trong gia đình trung lưu, đến thời niên thiếu lại rơi vào cảnh tứ cố vô thân, sau đó nổi danh nhờ đóng phim, trở thành một ngôi sao lớn. Vợ chết à? Việc này không quan trọng, giờ đây anh đã được thừa hưởng toàn bộ sản nghiệp của gia đình nhà vợ. Từng rơi xuống đáy sâu của đời người, nên anh rất biết trân trọng đỉnh cao của sự thành công. Danh dự, quyền lực và tiền

bạc, hiện giờ anh có thể nắm hết trong tay mình. Dùng cái chết của người vợ để diễn kịch, cơ bản anh sẽ không hề có một chút mặc cảm tội lỗi nào.

Thường thì vợ của một ngôi sao qua đời ít khi gây nên những sóng gió lớn. Nếu không vì liên quan đến việc Vĩnh Thành đổi chủ, có lẽ các cơ quan truyền thông sẽ không đưa tin về lễ tang. Còn hôm nay, sau khi kết thúc việc theo sát diễn biến đám tang Trương Minh Vi, báo chí lại tiếp tục một bài viết mới, tập trung vào những biến động trong công ty giải trí Vĩnh Thành.

Minh Vi ngồi trước ti vi xem tin tức, giống như đang xem câu chuyện của một người xa lạ. Khi trong bản tin nhắc tới tên mình, cô hoàn toàn không có một chút cảm giác gì.

Cảm kích không phải là tình yêu. Nhưng nếu đã cảm kích, tại sao anh lại lừa dối tình cảm của cô? Từ trước đến nay Trương Minh Vi chưa bao giờ ép anh phải yêu cô, phải lấy cô làm vợ. Khi đó anh và cô đều tự do yêu đương, tự mình quyết định việc hôn nhân. Người trưởng thành khi làm bất cứ việc gì cũng phải có trách nhiệm với bản thân, không phải đợi tới ngày hôm nay mới làm ra vẻ mình bị ép buộc khổ sở như vậy, để bào chữa cho sự vô ơn của mình.

Minh Vi mỉm cười, dòng nước ấm nóng từ từ chảy ra nơi khóe mắt.

Cố Thành Quân, tôi đã từng yêu anh biết bao, nhưng giờ đây tất cả đã thay đổi.

Tháng chín trời đã chuyển mát. Tống Giai Ni cũng quay về trường đại học. Minh Vi không có ý định học lại, nên vô cùng nhàn rỗi. Cô chọn một thời điểm thích hợp để ngồi chuyện trò với bà Vương.

Minh Vi nói với vẻ nghiêm túc:

- Mẹ ơi, có một công ty tên là Công ty giải trí Vĩnh Thành. Họ sắp tuyển chọn một lớp thực tập sinh. Con định đến đó ghi tên thi tuyển.

- Thực tập sinh là gì? Bà Vương không hiểu.

- Là những người dự bị mẹ ạ. Sau khi vào công ty, họ sẽ được đào tạo thành nghệ sĩ.

Bà Vương càng không hiểu:

- Tiểu Vi, con muốn trở thành ngôi sao?

- Là diễn viên mẹ ạ. – Minh Vi giải thích. – Nó cũng giống như những công việc khác.

Bà Vương vẫn tỏ ra không mấy yên tâm:

- Mẹ nghe nhiều người nói rằng trong đó nhiều người xấu lắm... con gái vào đó sẽ bị ức hiếp đấy.

- Mẹ. – Minh Vi kéo tay bà Vương. – Công ty này đang hoành lắm, bảo vệ rất tốt cho các diễn viên của mình, đó là một công ty giải trí lớn và chính quy. Hơn nữa, con chỉ muốn làm diễn viên, chỉ thích đóng phim thôi. Chỉ những đứa con gái thích nổi tiếng mới dễ bị người ta lợi dụng.

- Nói như vậy cũng đúng. Nhưng lúc xảy ra chuyện rồi, ai nói chắc được. – Bà Vương vẫn cảm thấy bất an. – Khu nhà này sắp bị dỡ bỏ, chúng ta cũng được hưởng một khoản đền bù, không đến nỗi thiếu thốn.

- Con đã bảo không phải kiếm tiền mà là công việc. – Minh Vi dụ giọng cổ thuyết phục bà Vương. – Con quả thực rất thích được đóng phim. Cơ hội này hiếm hoi lắm, con muốn được thử sức một lần.

- Chẳng phải con vẫn luôn muốn vào đại học hay sao?

- Bây giờ con đã nghỉ lại rồi. Đời người ngắn lắm, theo đuổi sự nghiệp mình yêu thích còn tốt hơn cố mù quáng thi vào đại học. Con sẽ cố gắng, mẹ đồng ý nhé.

Bà Vương thở dài một tiếng:

- Con nha đầu này, từ bé đã có ý chí mạnh mẽ, mẹ không tài nào thuyết phục nổi con. Nếu con đã quyết như vậy, cứ thử sức một lần xem sao. Mẹ cũng chẳng thể làm được gì nhiều cho con, nhưng việc ủng hộ con mẹ hoàn toàn có thể làm được.

- Cảm ơn mẹ! – Minh Vi thấy sống mũi cay cay, dang rộng tay ôm lấy bà Vương.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đôi Giày Đỏ

Đợt tuyển chọn mùa thu lần nay của công ty Vĩnh Thành dường như được chuẩn bị dành riêng cho các ứng viên thi trượt tốt nghiệp và đại học.

Minh Vi nhận một tờ khai, sau đó đi theo kí hiệu đường dẫn đến phòng chờ. Nhìn ở đó toàn những thanh niên sần sần tuổi cô. Những khuôn mặt trẻ trung nhìn qua đường như đều giống nhau, nhưng khi nhìn kĩ lại thấy mỗi người một vẻ. Họ mang theo giấc mộng trở thành ngôi sao đến đây, chấp nhận sự thách thức và tuyển chọn đều chỉ mong một con đường dẫn đến sân khấu rực rỡ ánh đèn.

Những năm trước đây khi Vĩnh Thành tuyển người, Minh Vi đều đích thân chủ trì, ngồi vào vị trí Chủ tịch Hội đồng giám khảo. Hôm nay, cô chỉ là một thí sinh không có gì nổi bật. Chu Minh Vi không phải là cô gái xinh đẹp nhất giữa các thí sinh đến thi tuyển, song cô có thể mạnh mẽ mà những người khác không có được.

Cánh cửa phòng phỏng vấn bật mở, cô gái vào từ ban này đi ra, mặt đỏ bừng.

- Trời ạ!! Thầy Đàm Lập Đạt là ủy viên hội đồng giám khảo.

Một viên đá vút xuống lập tức tạo nên tầng tầng lớp lớp gợn sóng trên mặt hồ, sự phấn chấn và kì vọng dâng đầy trên từng khuôn mặt.

Đàm Lập Đạt, Tổng giám sát nghệ thuật của Vĩnh Thành, một nhạc sĩ nổi tiếng, suốt hơn mười năm qua đã đào tạo được mười mấy diễn viên thành danh. Ông ta là một vị thần trấn giữ cho công ty Vĩnh Thành, đồng

thời cũng là một huyền thoại trong giới. Tất cả những người đang ngấp nghé bước vào ngành giải trí đều mơ ước được đầu quân dưới bàn tay Đàm Lập Đạt, được ông chỉ bảo cho đôi điều cũng còn hơn tự bản thân chật vật khổ luyện vài năm.

Minh Vi chờ tới gần trưa mới đến lượt. Đây không phải là thời điểm tốt cho những cuộc phỏng vấn, vì giám khảo phụ trách vấn đáp đã thấm mệt suốt buổi sáng. Khi Minh Vi bước vào, trông họ đều vẻ bơ phờ.

Đàm Lập Đạt khoanh tay ngồi ngay chính giữa phòng, nhắm mắt nghỉ nhanh. Năm nay ông năm mươi ba tuổi, cơ thể hơi phát tướng, ăn mặc cầu thả, trông xuềnh xoàng. Ông là anh em kết nghĩa với bố Minh Vi, Minh Vi thường gọi bằng cha dượng. Đàm Lập Đạt ly hôn đã lâu, con trai theo mẹ đến sống ở Anh, có khi cả năm không gặp nhau lấy một lần, nên ông luôn coi Minh Vi như con gái mình.

- Chu Minh Vi à? – Trợ lý của Đàm Lập Đạt đọc cái tên trên hồ sơ với vẻ nghi hoặc. – Tên cô là Chu Minh Vi?

Nghe thấy cái tên đó, Đàm Lập Đạt đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt nhìn thẳng vào Minh Vi hệt như ánh đèn tụ quang trên sân khấu. Người trợ lý thông minh quan sát liền thấy, liền chuyển hồ sơ tới trước mặt ông. Đàm Lập Đạt chậm rãi đọc lướt qua toàn bộ hồ sơ một lượt, sau đó lại ngẩng đầu nhìn thẳng vào cô gái đang ngồi ngay chính giữa căn phòng.

Vẻ đẹp của cô gái này không thuộc hạng rực rỡ long lanh, song lại vô cùng tinh tế và hấp dẫn. Xưa nay rất ít người có đủ bản lĩnh giữ được bình tĩnh trước cái nhìn xoáy riết của ông, tất cả các thực tập sinh hay nghệ sĩ mới vào công ty đều rất sợ ánh mắt đó. Nhưng cô gái tự xưng là Chu Minh Vi này lại tỏ ra hết sức thoải mái, tự nhiên.

Các giám khảo ngồi hai bên thấy Đàm Lập Đạt có vẻ như đánh giá cao cô gái đó nên cũng quay sang nhìn nhau với ánh mắt đầy ý vị.

- Là Chu Minh Vi phải không? – Đàm Lập Đạt lên tiếng. – Vì sao cô muốn vào công ty chúng tôi?

Minh Vi hít sâu một hơi, trả lời bằng giọng điệu bình tĩnh:

- Tôi muốn thay đổi cuộc sống của mình, lâu nay tôi vẫn thích được đóng phim, trước kia vì thiếu mất một số điều kiện nên không có cơ hội. Vĩnh Thành là công ty có vốn đầu tư lớn, tính chuyên nghiệp cao, cho nên đối với tôi đây đúng là sự lựa chọn tốt nhất.

Cô gái này mặc dù nhỏ tuổi nhưng nói năng hết sức gãy gọn, không rườm rà, cũng không khoa trương hơi hợt. Chỉ riêng điểm này cũng đã tạo ấn tượng không tồi với các thành viên hội đồng ban giám khảo.

Đàm Lập Đạt lại đọc hồ sơ.

- Ở đây cô viết là có sở trường diễn kịch. Thế này đi, tôi cho cô năm phút, đề bài là “Hi vọng và tuyệt vọng”, tự do phát huy.

Những giám khảo ngồi xung quanh đều lúng túng, đây là đề bài quái quỷ gì vậy? Bảo một cô gái chưa từng được đào tạo tự do phát huy, có thể phát huy được gì đây?

Song Minh Vi không hề lo lắng. Cô trầm ngâm một lát, hai tay đặt nhẹ lên ngực, đầu hơi ngước lên trên.

- Tôi có một đôi giày ba lê màu đỏ, bên trên có đính ngọc trai. Khi ánh đèn sân khấu chiếu rọi vào, nó sáng tựa như một viên đá quý...

Đôi tay đang khoanh trước ngực của Đàm Lập Đạt từ từ hạ xuống. Ánh mắt ông bỗng trở nên thẳng thốt, sau đó tụ lại và nhìn chăm chú vào cô thiếu nữ xa lạ đang ngồi trước mắt mình.

Còn Minh Vi lúc đó hóa thân thành một vũ công bị mất đôi chân. Trong đêm đen dài dằng dặc, cô ôm đôi giày cũ của mình, ngồi trước cửa sổ, ngược nhìn lên bầu trời với muôn vì sao, hồi tưởng lại những vinh quang mình từng có trước đây và cả những hi vọng chưa thực hiện được.

Cô gái thoát đòn đau cay đắng, thoát lại như muốn tự an ủi chính mình.

- ... cô gái của tôi, cô đã từng có tất cả, đó là quãng thời gian tươi đẹp biết bao. Có những người sống tầm thường đến cuối cuộc đời, để thời gian trôi qua vô ích, còn cô đã từng đứng trên sân khấu, nơi ánh đèn rực rỡ chiếu thẳng vào mình, gắng sức để cất cánh bay lên.

Trên khuôn mặt vẫn còn trẻ con của cô thiếu nữ thể hiện một vùng kí ức huy hoàng. Cô đưa đôi tay ra, tưởng chừng như có thể chạm tới niềm vinh quang xưa cũ. Nhưng...

Cánh tay bất lực buông xuống. Cô đã không thể nào đứng lên được nữa, quá khứ tưởng chừng như ở ngay bên cạnh nhưng hôm nay đã xa lắc không sao với tới nổi. Trên khuôn mặt cô tràn ngập nỗi đòn đau và vò xé, nuối tiếc thời đã qua và tuyệt vọng vì tương lai.

Cô đánh vào chân mình, nước mắt đã ướt đầm trên mặt.

Ngừng lại trong giây lát, cảm xúc trên mặt cô dần dần biến đổi. Cho tới khi đứng trước mặt hội đồng giám khảo, ngẩng đầu lên, cô đã trở lại trạng thái ban đầu dù rằng trên mặt vẫn còn in dấu nước mắt.

- Tôi đã diễn xong. – Minh Vi thật thà báo cáo.

Các thành viên hội đồng giám khảo đều ngẩn ra vì kinh ngạc, sau đó là như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng lần lượt đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì.

Minh Vi bình thản đối mặt với ánh mắt thăm dò của Đàm Lập Đạt, dường như có thể nhìn xuyên thấu qua đôi mắt đó vào tận trong tâm hồn ông.

Khuôn mặt Đàm Lập Đạt tĩnh như mặt nước, khó đoán được điều gì.

- Thầy Đàm, thầy xem... – Người trợ lí khẽ hỏi.

Đàm Lập Đạt đẩy chiếc bàn ra rồi đứng lên.

- Là Chu Minh Vi đúng không? – Đàm Lập Đạt gật đầu với bộ dạng nghiêm khắc. – Cô hãy ra đây với tôi.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Minh Vi đi theo Đàm Lập Đạt rời khỏi phòng phỏng vấn.

Đàm lập Đạt chấp tay sau lưng dẫn Minh Vi đi qua hành lang treo đầy những tấm poster và giải thưởng, đến thẳng văn phòng của mình. Những nhân viên chạm mặt dọc đường đều đứng lại chào ông, nhân tiện nhìn luôn cô thiếu nữ lạ mặt với vẻ dò xét tò mò. Minh Vi chỉ lặng cúi đầu đi theo Đàm Lập Đạt đến đoạn đường cô đã quá quen thuộc này.

Người thư kí mang lên hai tách trà, Đàm Lập Đạt bảo Minh Vi ngồi xuống.

- Là trà thiết quan âm do một người bạn tặng, cô nếm thử xem. – Giọng điệu của Đàm Lập Đạt khi đó đã mềm mại hơn rất nhiều. – Tôi biết những người trẻ tuổi như các cô không mấy ai thích uống trà.

- Cháu thích. – Minh Vi nâng chén trà lên. – Trước đây bố cháu... rất thích uống trà.

Đàm Lập Đạt ngồi trong sa-lông nhìn cô gái trẻ đang ngồi ngoan ngoãn trước mặt mình:

- Tôi xem trong hồ sơ ghi thấy cô mới tốt nghiệp trung học, thành tích cũng rất tốt, vậy tại sao không theo tiếp lên đại học?

- Cháu thiếu mấy điểm nên trượt. – Minh Vi nói. – Hơn nữa ước mơ của cháu là trở thành diễn viên, đã theo đuổi con đường đó thì phải từ khi còn trẻ mới được.

Đàm Lập Đạt khẽ gật đầu:

- Ta có một đứa con nuôi giống như con gái ta vậy, nó cũng thích làm diễn viên. Nhưng sức khỏe nó không được tốt, không được phép có những xúc cảm mạnh, nên không thể nào thực hiện được mong muốn của mình. Dầu vậy, nó vẫn là cô gái có tài diễn xuất tốt nhất ta từng thấy. Năm con bé đỗ đại học, ta đã viết cho nó một kịch bản ngắn để tỏ ý chúc mừng. Câu chuyện đó kể về một vũ công vì đôi chân tàn tật nên phải giã từ sân khấu, song cô gái đó sau khi vượt qua nỗi đau đã không từ bỏ hi vọng, cuối cùng trở thành một vũ sư xuất sắc.

Phải rồi, Minh Vi dĩ nhiên nhớ kịch bản đó. Ngày ấy, khi nhận được món quà này, cô đã thấy ấm lòng và thấy vui sướng biết bao.

- Cảnh cô đã diễn hôm nay chính là một đoạn trong kịch bản đó. – Ánh mắt Đàm Lập Đạt trở nên sắc lẹm như dao. – Kịch bản đó từ trước đến nay chưa từng được công khai, cô đã đọc thấy ở đâu?

Môi Minh Vi hơi mím lại, cô đặt tách trà xuống rồi ngẩng đầu lên.

- Cháu có quen chị Trương.

Đàm Lập Đạt nghi hoặc nhíu mày:

- Con bé có biết cô?

Minh Vi tiếp tục trả lời:

- Khi còn sống chị Trương từng tham gia chương trình từ thiện có tên “Cô bé hướng dương”, đến chăm sóc các trẻ mồ côi ở các cô nhi viện. Khi đó cháu là ủy viên hội học sinh của trường, được nhà trường tổ chức cho đi làm tình nguyện tại cô nhi viện. Ở đó cháu đã gặp và quen chị Trương.

- Như vậy à... – Sắc mặt Đàm Lập Đạt trở nên hiền hòa. – Vì sức khỏe kém nên Trương Minh Vi không thể sinh con, nhưng con bé rất thích trẻ con, bởi thế đã tài trợ cho không ít cô nhi viện, hễ rảnh rỗi là lại tới đó chơi đùa cùng bọn trẻ.

- Vì tên cháu giống hệt chị ấy nên mới làm quen với nhau. Chị ấy rất tốt bụng, sau khi biết cháu thích diễn kịch, đã mang cho cháu rất nhiều sách liên quan đến kịch nghệ. Lần đó cháu nói ở trường tổ chức diễn kịch song không biết dùng kịch bản nào cho phù hợp, vì vậy chị ấy đã mang cho cháu kịch bản “Đôi giày màu đỏ”.

Minh Vi nhìn Đàm Lập Đạt chân thành.

- Chị Trương nói cứ để kịch bản này ở chỗ chị ấy rất lãng phí, hi vọng cháu có thể diễn nó trên sân khấu, khi nào diễn chị ấy sẽ đến xem. Thế nên, cháu đã mang kịch bản này về nhà và tập luyện.

Minh Vi không hề nói dối. Khi còn sống cô quả thực rất thích đến cô nhi viện chăm sóc cho bọn trẻ, thế nên cũng thường gặp các tình nguyện viên là học sinh hay thành viên các tổ chức xã hội, qua đó quen được không ít bạn bè. Chắc chắn Đàm Lập Đạt sẽ không đi điều tra chi tiết chuyện đó xem có đáng tin không. Tính tình Trương Minh Vi rộng rãi nhiệt tình, thích giúp đỡ người khác, về điểm này người quen ai cũng biết, sẽ không ai nghi ngờ điều đó.

Đàm Lập Đạt cuối cùng cũng thu ánh mắt nghi hoặc lại, thầm thở dài.

- Con bé Tiểu Vi đích thị là một người như vậy, nó có nhắc tới ta không?

Minh Vi lắc đầu:

- Cháu chỉ gặp chị Trương thêm một lần, chủ yếu nói chuyện về sân khấu, lúc đó cháu chưa biết chị ấy là Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty Vĩnh Thành, mãi sau này khi chị ấy mất, cháu xem tin trên ti vi mới...

Cô không làm ra vẻ thân thiết, trái lại càng khiến cho Đàm Lập Đạt thấy yên tâm.

- Tôi đã rõ về tình hình của cô. – Đàm Lập Đạt đặt tách trà xuống, Minh Vi cũng biết ông có ý tiễn khách nên đứng dậy.

- Vậy cháu không làm phiền nữa.

Đàm Lập Đạt gật gật đầu.

- Cô cứ về nhà đợi thông tin.

Minh Vi kính cẩn cúi mình chào, sau đó thông thả đi ra khỏi văn phòng.

Cô có muốn nhận Đàm Lập Đạt không? Tất nhiên là có. Nhưng phải nói thế nào đây? Cha nuôi, con đã được tái sinh, trở thành cô gái trẻ?

Dù không mắc bệnh tim nhưng Đàm Lập Đạt chắc chắn sẽ sợ tới mức đau tim. Huống hồ, giờ đây Vĩnh Thành đã đổi chủ, mọi mối quan hệ đều hết sức phức tạp. Cứ cho là Đàm Lập Đạt sẽ nhận cô, nhưng Cố Thành Quân thế nào chẳng xem cô là một kẻ lừa đảo, không chừng còn tự mình dẫn cô tới đồn cảnh sát cũng nên.

Ngày tháng còn dài, cô và Cố Thành Quân rồi cũng sẽ có ngày đối mặt với nhau.

Sau khi Minh Vi đi ra, thư kí đẩy cửa vào hỏi:

- Thầy Đàm, bên phỏng vấn hỏi thầy có ra đó nữa không?

- Đến chiều tôi mới ra đó. – Đàm Lập Đạt trả lời. – Còn nữa, cô gái mới vừa vào đây tên là Chu Minh Vi đúng không? Mang hồ sơ của cô ấy đến đây cho tôi xem.

Ba ngày sau Minh Vi nhận được điện thoại của công ty giải trí Vĩnh Thành, thông báo cô đã trúng tuyển, thông báo 9h sáng hôm sau có mặt ở công ty.

Tắt máy rồi Minh Vi vẫn còn bồn thần một lúc.

Thực ra cô cũng không hoàn toàn nắm chắc mình sẽ hoàn toàn trúng tuyển, dù rất tự tin với khả năng của bản thân, song nhiều khi việc tuyển chọn vào công ty còn phải trông vào sự may mắn. Trong buổi phỏng vấn hôm đó cô được Đàm Lập Đạt đưa vào văn phòng hỏi riêng, việc này hẳn có tác dụng nhất định đối với kết quả thi tuyển.

Nhân bản trí đoán, tất cả hoài bão của cô phải dựa trên cơ sở gia nhập công ty, thế nên trước mắt vẫn cần tìm cách căn răng để tạo dựng các mối quan hệ kiểu này.

Trước kia Minh Vi là Chủ tịch hội đồng quản trị công ty Vĩnh Thành, nắm trong tay vận mệnh của các thí sinh dự tuyển. Còn hôm nay, cô là một thực tập sinh tép riu. Lần này ai sẽ nắm giữ vận mệnh của cô đây?

Ngày hôm sau Minh Vi đến công ty, đã có 50 thực tập sinh trúng tuyển ngồi đầy trong phòng hội nghị. Nhìn quanh một lượt những khuôn mặt nam thanh nữ tú, dù là linh hồn 28 tuổi của Trương Minh Vi cũng không thể không thấy trong lòng phờ phới.

Vĩnh Thành có một truyền thống là khi thực tập sinh mới vào sẽ được nghe chủ tịch hội đồng quản trị nói chuyện. Hôm đó, trước khi đến, Minh Vi đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ chạm mặt Cố Thành Quân. Tuy nhiên cô được

tin Cố Thành Quân đã đi Mỹ công tác, một chủ quản khác thay anh ta đến nói chuyện với thực tập sinh.

Nói một cách công bằng thì Minh Vi thấy nhẹ nhõm hẳn. Không phải cô sợ Cố Thành Quân, chỉ là hiện giờ cô còn đang nghỉ ngơi dưỡng sức. Trước khi phản kích cô không muốn dây dưa nhiều với anh ta.

Ký túc xá của Vĩnh Thành rất giống ký túc xá đại học, một căn hộ khép kín với ba phòng ngủ và một phòng khách, buồng tắm và vệ sinh nho nhỏ, sáng ra thể nào cũng phải tranh nhau. Mỗi phòng ngủ có hai chiếc giường cá nhân, hai chiếc bàn và tủ quần áo, điều hòa nhiệt độ với đồ gia dụng gần như đủ cả. Nhân viên dọn dẹp mỗi tuần đến làm vệ sinh một lần, cơm nước được nhà ăn của công ty cung cấp miễn phí.

Đến lúc đó Minh Vi mới biết, lần này Vĩnh Thành tuyển được 50 thực tập sinh trên toàn quốc. Cộng với các khóa trước, con số thực tập sinh trong toàn công ty tới hơn 300. Tất cả các thực tập sinh đều phải trải qua quá trình đào tạo và sát hạch nghiêm khắc, trong số đó sẽ chỉ một số ít những người xuất sắc có hi vọng làm nghề.

Người ở cùng phòng với Minh Vi là một cô bé tên Tô Khả Tĩnh, nhỏ hơn Minh Vi một tuổi, tính tình hoạt bát lại rất thông minh, quyết đoán. Thực ra tất cả những người muốn bước chân vào lĩnh vực làm gì không ai không có cơ mưu?

Cuộc sống của một thực tập sinh bắt đầu khai màn từ ngày thứ hai sau khi chuyển vào ký túc xá.

Ngày đầu tiên họ có giờ học về vóc dáng và hình thể, trước tiên là dáng đứng và tư thế ngồi. Giáo viên ngoại tứ tuần, song nhìn chỉ như hơn 30, vóc người hết sức duyên dáng và thanh lịch.

Tất cả đám con gái xếp thành một hàng để giáo viên đi chỉnh tư thế cho từng người, sau đó phải giữ yên tư thế như vậy trong suốt một giờ đồng

hồ. Minh Vi đứng yên tới mức lưng vừa mỏi vừa đau, hai chân tê cứng. Nghe nói một buổi sáng phải tập hai đến ba tư thế, ai cũng kêu ầm ĩ cả lên.

Giáo viên nói với vẻ coi thường:

- Để có được 30 giây trên sân khấu cần phải luyện tập nên người tới mười năm. Các cô xem ở đâu có người vừa sinh ra được đủ mọi dáng vẻ, biểu cảm như vậy? Người nào khi mới vào đây cũng kêu là không chịu nổi, tới khi ra ngoài thành danh rồi, làm gì có ai không quay lại cảm ơn giáo viên rồi rít?

Buổi chiều học về thanh nhạc, chất giọng ngoại đạo của Minh Vi bị giáo viên chê trách nhiều. Giáo viên không quan tâm tới giọng của bạn trước khi vào tới đến mức nào, song vào đây tất cả đều phải trải qua một quá trình học từ đầu đến cuối, bắt đầu từ Đồ Rê Mi trở đi.

Suốt một tháng trời sau đó, bọn họ phải trải qua những lớp đào tạo nghiêm ngặt như vậy. Thanh nhạc, vũ đạo, sân khấu.... Và sau đó là ngoại ngữ Tiếng Anh.

Giờ học văn hóa là sở trường của Minh Vi, thời đại học cô theo ngành Lịch sử sân khấu, cố nhiên là nắm bắt được tất cả kiến thức lí luận liên quan. Vì vậy giáo viên đặc biệt quý mến Minh Vi thậm chí còn cho phép cô vắng mặt.

Mệt mỏi về thể xác, song cũng không thể che giấu được sự thỏa mãn vô cùng về tinh thần.

Giờ đây Minh Vi lại có thể thoải mái chạy nhảy, một việc mà kiếp trước cô chưa bao giờ được phép làm. Vì thế nên cô rất mê vũ đạo, luyện tập không biết mệt mỏi. Mỗi lần tập nhảy cô lại cảm thấy dòng máu đang trào dâng bùng bùng trong cơ thể tự do của mình, không phải lo lắng về trái tim yếu ớt nữa. Cơ thể mềm mại thanh xuân của Chu Minh Vi mang đến cho cô một không gian lớn để phát huy, giờ đây cô đã hoàn toàn làm chủ cơ

thể này, thực sự hòa nhập vào làm một. Không còn cảm thấy khuôn mặt xa lạ khi soi gương, chỉ cảm thấy một niềm vui khôn tả với sự trẻ trung và tràn đầy sức sống của mình.

Thời gian trôi đi, cô gần như quên mất bản thân khi trước. Cô gần như quên mất dáng vẻ của Trương Minh Vi. Cái chết của Trương Minh Vi cũng giống như một làn khói nhẹ, không còn gợi thêm bất cứ đề tài nào trong giới giải trí. Những tin đồn xung quanh Cố Thành Quân và Chân Tích ban đầu còn ầm ĩ, sau này không hiểu vì sao bỗng bật hẳn. Về chuyện đó Minh Vi coi như hai người còn chút liêm sỉ, không đến nỗi vợ vừa chết đã tìm được người thay thế. Con người làm việc gì ông trời cũng đều biết cả, thị phi ân oán vốn rất rõ ràng.

Những đêm khuya tĩnh lặng, hể hời tưởng lại mười năm quần quýt với Cố Thành Quân, cô đều không ngủ được.

Rốt cuộc trong lòng anh đang nghĩ gì?

Cố Thành Quân vốn là một người nội tâm sâu sắc, rất ít khi nói ra những suy nghĩ trong lòng, phần lớn Minh Vi đều phải tự đoán. Minh Vi cũng không phải là một người phụ nữ đa nghi, còn Thành Quân sau khi lấy nhau cũng hết sức giữ gìn, khiến cô chẳng có lý gì để nghĩ ngợi lung tung.

Nếu nói Cố Thành Quân không tốt với cô cũng không phải. Anh là mẫu chồng biết giặt đồ lót giúp vợ nửa đêm, nếu cô khát sẽ đi lấy nước cho cô. Trong mọi việc đều nhường bộ với cô, quan tâm đến cô, trước mặt người khác thế nào cũng khen vợ mình tài giỏi. Mỗi lần đi xa quay phim, ngày nào anh cũng gọi điện về hỏi han, còn nhớ mua quà, tặng hoa cho cô vào tất cả những ngày kỉ niệm. Lúc nào anh cũng để ảnh cô trong ví, ngoại trừ những lúc đóng phim, còn không, tay luôn đeo nhẫn cưới.

Trong con mắt của mọi người, bọn họ đúng là một cặp vợ chồng thương yêu nhau thắm thiết, hạnh phúc nồng nàn. Khi đó Minh Vi cũng

cảm thấy như vậy. Không kể việc anh ta là một ngôi sao lớn, nếu chỉ là một người bình thường thôi cũng đã là một người chồng hoàn hảo.

Xem ra đằng sau sự hoàn hảo quá mức luôn ẩn chứa những khiếm khuyết lớn.

Minh Vi cảm thấy ngực hơi đau, nhưng cô biết đó chỉ là ảo giác. Cô trở mình nhắm mắt lại, để mặc dòng lệ chảy theo đuôi mắt xuống tóc mai.

Cả tuần chỉ được nghỉ đúng một ngày, Minh Vi ngủ nướng, khi tỉnh dậy ở trong ký túc xá không có việc gì nên lại đến phòng tập.

Ngày cuối tuần nên khu lớp học yên tĩnh hơn bình thường, song vẫn có một số thực tập sinh đến đây để luyện tập ngoài giờ. Bọn trẻ này cũng biết rằng phải trả giá mới có thể đạt được thành công, vậy nên không bỏ sót bất cứ cơ hội phần thưởng nào.

Minh Vi tới phòng nhạc, đóng cửa vào rồi bắt đầu chơi đàn.

Kiếp trước Minh Vi vốn tính tình nóng nảy, lại do sức khỏe kém nên có người đã khuyên học lấy một nhạc cụ để tu thân dưỡng tính luôn. Ngày trước Minh Vi chơi dương cầm rất tốt, đến kiếp này vì đổi sang cơ thể khác, nên dù hiểu nhạc lý nhưng còn thiếu kỹ năng, đành phải tập lại từ đầu từng chút một.

Những giai điệu còn hơi cứng vang lên trong căn phòng nhỏ, càng khiến không gian xung quanh vắng lặng hơn.

Minh Vi đàn xong mấy bản dành cho người tập chơi, giai điệu bỗng nhiên chuyển một cách vô thức sang bản: “Bầu trời sao” mà cô hay chơi nhất. Hồi đó Cố Thành Quân rất thích nghe cô đánh bản này, hoặc ít ra cũng giả vờ thích. Vì thấy chồng tán thưởng nên cô đã dành rất nhiều thời gian để luyện bản này.

Ngắm ra cũng phải, Thành Quân ở bên ngoài ra sức làm hài lòng fan, đến khi về nhà có vợ ra sức làm anh ta hài lòng, cuộc sống như vậy quả thật không tệ. Kiểu nữ hoàng kiêu ngạo như Chân Tích vốn chỉ quen việc đàn ông phủ dưới chân mình, cô không tin rằng cô ta chịu b7cô công ra sức để nấu nướng.

Nhưng có lẽ Cố Thành Quân muốn như vậy, phải lên mặt cao ngạo với anh ta, anh ta mới tôn thờ bạn.

Bài học về tình yêu của Minh Vi năm đó quả thực vô cùng là thất sách. Minh Vi chơi được nửa bài thì Tô Khả Tinh đẩy cửa nhào vào.

- Ôi trời, ngày cuối tuần chốn ở đây luyện đàn làm gì? Mau lên, đi ra đây xem cái này với mình.

Minh Vi bị Tô Khả Tinh kéo tuột ra ngoài.

- Đi xem cái gì mới được chứ?

- Chủ tịch Cố Thành Quân từ Mỹ về rồi, đang tổ chức họp báo ở tiền sảnh.

Cố Thành Quân từ Mỹ về, có phải gặp mặt trắng trở về đâu, sao phải trống giong cờ mở gặp gỡ phóng viên như vậy? Lần này anh ta định giở trò gì ra nữa đây?

Minh Vi đi theo Tô Khả Tinh đến sảnh chính của công ty, đứng trên lan can tầng hai nhìn xuống, thấy phóng viên đã đứng chật ních bên dưới, chuyện trò râm ran, ánh đèn flash thi nhau nháy liên tục, quả thật sôi động.

Cố Thành Quân mặc một bộ vest màu xanh thẫm, đứng ung dung ngay trước bức tường có gắn tên công ty. Bên cạnh anh ta là một nam thanh niên mặc vest trắng, áo sơ mi đen, mắt phượng mày ngài, môi đỏ hồng, hàm

răng trắng muốt đang tươi cười. Khuôn mặt đẹp dễ nhường nào, hẳn là Đường Hựu Đình?

Hai người đàn ông đó, một người chín chắn và kín đáo, một người đẹp lồ lộ, đứng ngay phía trước đèn flash bắt tay nhau mỉm cười, đúng là một sự hòa hợp đáng ngạc nhiên.

- Sau khi Đường Hựu Đình kí hợp đồng với Vĩnh Thành, Vĩnh Thành có thỏa thuận gì khác với anh ấy không?

- Album mới của Hựu Đình đã được thu xong. – Cố Thành Quân trả lời ngắn gọn, mở miệng ra là gọi Hựu Đình nghe hết sức gần gũi.

- Xin hỏi cảm tưởng của anh Hựu Đình sau khi đầu quân cho Vĩnh Thành.

Đường Hựu Đình quả xứng đáng là một người hoàn hảo.

- Anh Thành Quân đây vốn là đàn anh ở trường Đại học của tôi. Khi còn đi học, tôi đã nghe được rất nhiều câu chuyện truyền kì về anh ấy nên vô cùng ngưỡng mộ. Việc hợp tác với Thành Quân là mơ ước bấy lâu nay của tôi. Tôi tin rằng ở Vĩnh Thành, có sự dẫn dắt của bậc đàn anh, tôi sẽ ngày càng làm tốt hơn. Cũng mong các vị sẽ ủng hộ.

Các phóng viên lại tiếp tục truy hỏi:

- Sau này anh Đường Hựu Đình có ý định đóng phim không?

Cố Thành Quân trả lời thay cho Đường Hựu Đình:

- Hựu Đình cũng đã nhận được rất nhiều lời mời đóng phim, chúng tôi tin rằng không bao lâu nữa sẽ có thể nhìn thấy tác phẩm của anh ấy ở lĩnh vực này.

Đám nhân viên và thực tập sinh đứng khuất ở trên tầng hai khẽ reo lên trước thông tin này.

- Hay quá, Đường Hựu Đình sẽ đóng phim đấy.
- Cố lên đi, biết đâu lại có thể đóng cặp với anh ấy.
- Chỉ cần được diễn trong MV của anh ấy đã khiến mình sướng chết đi rồi.
- Người thật nhìn đẹp trai quá, sao lại có người đẹp trai tới mức như vậy nhỉ...

Minh Vi nghi hoặc nhìn nụ cười đầy tính chất công thức trên khuôn mặt Cố Thành Quân, dường như đang nghĩ ngợi đến điều gì. Dù cô không biết vì sao Cố Thành Quân lại thay đổi ý định để kí hợp đồng với Đường Hựu Đình, nhưng đối với Vĩnh Thành mà nói, việc có thêm Đường Hựu Đình không khác nào hồ mọc thêm cánh, thực lực sẽ càng hùng hậu.

- Gay quá, suýt chút nữa thì quên mất. – Tô Khả Tinh kéo kéo vạt áo Minh Vi. – Minh Vi, mình vẫn chưa luyện xong các bước nhảy để ngày mai kiểm tra, hôm nay lại đến lượt mình trực nhật rồi. Cậu trực nhật thay mình được không?

Minh Vi cũng không hào hứng gì với cuộc họp báo ở dưới sảnh nên vui vẻ nhận lời.

Cuộc gặp báo giới cuối cùng cũng kết thúc, Đường Hựu Đình và Cố Thành Quân chia tay thân mật với đám phóng viên, sau đó rời khỏi đại sảnh với các vệ sĩ bao quanh.

Ngay khi cánh cửa khép lại sau lưng, không khí thân mật đó lập tức có sự thay đổi.

Nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt Cố Thành Quân dần biến mất, Đường Hựu Đình cũng buông bàn tay mà anh ta vẫn nắm này giờ. Hai người bọn họ không hẹn mà cùng quay mặt đi nơi khác để chỉnh lại biểu cảm của mình.

- Chủ tịch, Đường tiên sinh, hai người vất vả rồi. Cuộc họp báo rất thành công phải không.

- Thư kí vừa cười vừa đi tới. – Tôi đã đặt xong phòng tiệc, tối nay mọi người phải ăn mừng một bữa.

Cố Thành Quân mỉm cười nói với Đường Hựu Đình:

- Tầm lượng của Hựu Đình thế nào?

- Không thể so sánh với đàn anh được. – Đường Hựu Đình khiêm tốn. Lưu Triệu, người quản lý của Đường Hựu Đình, lập tức nói:

- Hựu Đình phải giữ giọng nên không uống rượu hút thuốc.

- Đúng là phải như vậy. – Cố Thành Quân nói. – Sáng mai cậu còn ghi âm một bài hát cho chương trình từ thiện phải không? Yên tâm đi, tối nay sẽ không về quá muộn. Thôi cậu về nghỉ trước đi, lát nữa gặp lại.

Nhìn Cố Thành Quân quay người bước đi với một đám nhân viên vây kín xung quanh, trợ lí Tiểu Hoàng khẽ nói:

- Tư thế này còn oai hơn cả siêu sao, đúng là một ông chủ rồi.

- Nhưng diễn xuất tốt vẫn không bằng lấy được một người vợ tốt. – Lưu Triệu chua ngoa. – Cố Thành Quân cũng phải phấn đấu không dưới mười năm đâu. Nghe nói sau khi gia đình anh ta phá sản, Trương Minh Vi đã lôi anh ta từ một công trường xây dựng về công ty này.

- Thật sao? – Tiểu Hoàng tỏ vẻ ngạc nhiên. – Chủ tịch Trương đúng là một người hết sảy. Anh Hựu Đình, chẳng phải khi bản thảo kí hợp đồng với anh, chị ấy đã tự viết kế hoạch để gửi cho chúng ta hay sao? Xem xong chẳng phải chúng ta nói mất rất nhiều công mới viết được một kế hoạch như vậy còn gì. Đúng là xét về phương diện nào cũng đều nghĩ thay cho anh cả.

- Muốn biết có là người phụ nữ tốt hay không thì phải nhìn vào ánh mắt của người đàn ông... – Lưu Triệu tỏ vẻ không đồng tình, đánh hai tiếng lưỡi.

- Đừng có nói xấu sau lưng người đã mất. – Đường Hựu Đình nhìn Lưu Triệu bằng ánh mắt lạnh tanh. – Đây là công ty Vĩnh Thành, là địa bàn của Trương Minh Vi đấy.

Lưu Triệu rùng mình, nuốt nước bọt đánh ực.

Đường Hựu Đình dứt hai tay vào túi quần, đưa mắt tứ phía.

Chỗ họ đang đứng là một giếng trời rộng ở ngay phía sau đại sảnh, trần nhà bằng kính, xung quanh đều là hành lang bao bên ngoài văn phòng. Ánh mặt trời chiếu qua lớp kính rọi thẳng xuống mặt sàn. Ngay chính giữa giếng trời có một đài phun nước nhỏ, nước trong bồn sóng sánh, dưới đáy đầy tiền xu phản chiếu ánh sáng lấp lánh một vùng.

Đường Hựu Đình liền đi tới đó, lấy trong túi quần ra một đồng xu, nhắm mắt lại đọc một câu cầu nguyện rồi vung tay vứt xuống. Đồng tiền xu bay theo một đường vòng cung rồi vang lên một tiếng tòm khi chạm vào mặt nước, từ từ chìm xuống đáy.

- Anh Hựu Đình, anh cầu xin điều gì vậy? – Tiểu Hoàng tò mò hỏi.

Đường Hựu Đình khẽ nhếch môi, hé một nụ cười có phần hơi trẻ con thường thấy ở anh ta những lúc trong tâm trạng tốt, sau đó dùng ngón tay

trở gồ gồ vào đầu trợ lý.

- Tôi muốn đi quanh một chút để làm quen chỗ này.

- Có muốn em đi theo anh không? – Tiểu Hoàng hỏi.

Đường Hựu Đình vẫy tay tỏ ý không cần.

- Đến trưa quay lại đây cùng đi ăn cơm nhé. – Lưu Triệu nói với theo.
– Buổi chiều phải trả lời phỏng vấn một trang báo mạng, cậu quay về sớm để còn trang điểm, đừng có quên.

- Biết rồi. – Đường Hựu Đình không quay đầu lại, cứ thế rảo bước đi luôn.

Trụ sở của công ty Vĩnh Thành là một tòa nhà bốn tầng xây bốn mặt khép kín kiểu cũ, riêng khu phòng học và ký túc xá của thực tập sinh sau này mới được xây dựng thêm ở phía sau. Đường Hựu Đình tùy ý đi loanh quanh một vòng, các nhân viên tạp vụ đều biết khuôn mặt nổi tiếng của anh ta nên đều mỉm cười chào hỏi, không làm phiền gì.

Đi qua một cánh cửa kính, Đường Hựu Đình bước vào một hành lang treo đầy những poster và huy chương.

Công ty nào cũng đều có những chỗ như vậy, song trước dãy hành lang của Vĩnh Thành hầu như đã ghi lại quá nửa những vinh quang chói lọi của công ty trong ngành giải trí gần mười năm qua.

Đường Hựu Đình chậm chậm đi dọc hành lang, vừa đi vừa nhìn ngắm những tấm poster treo trên đó.

Tấm poster của phim “Mùa hạ cuối” mà Cố Thành Quân và Chân Tích thủ vai chính được treo ở một nơi bắt mắt nhất. Cố Thành Quân ôm Chân Tích với cảm xúc nồng nàn, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt Chân Tích

rung đồng lòng người, nhìn hết sức đáng yêu, quả không hổ danh diễn viên hạnh nhất của Vĩnh Thành.

Bên cạnh tấm poster là ba bốn khung ảnh nhỏ, những bức hình Cố Thành Quân đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Trong bức đầu tiên anh ta ôm một người phụ nữ, nở nụ cười rất mực tự hào.

Trong bức ảnh, Trương Minh Vi trông giống như người phụ nữ đứng sau lưng người đàn ông thành đạt. Tao nhã, thanh lịch, nhẹ nhàng tinh tế. Chân Tích đứng ngay sau lưng cô vỗ tay cười, sắc đẹp rạng ngời tỏa ra khắp xung quanh khiến cho Minh Vi dường như bị lu mờ, nhưng trong đôi mắt cô là một thứ ánh sáng rực rỡ với đầy tình yêu tha thiết, nhìn vào người đàn ông đang say chiến thắng của mình.

Đường Hựu Đình còn nhớ lần cuối cùng gặp Trương Minh Vi. Cô ấy nở nụ cười tự tin, nói năng nhỏ nhẹ nhưng lại khiến người đối diện buộc phải lắng nghe. Bất luận Đường Hựu Đình đã tỏ ra kiêu ngạo và coi thường đến mức nào, Trương Minh Vi vẫn không đổi sắc mặt, ánh mắt vẫn luôn tràn đầy sự bao dung.

Nói thật lòng, Đường Hựu Đình rất thích người chị học trên anh một khóa này. Khi ấy anh đã có dự định chuyển sang Vĩnh Thành, thậm chí còn rất mong được hợp tác với Trương Minh Vi. Cho nên, khi quay về từ một buổi tiếp tân của thương hiệu anh làm đại diện, nghe người quản lý nói Trương Minh Vi đột tử vì bệnh tim kịch phát, Đường Hựu Đình đã sửng người một lúc lâu.

Khi Đường Hựu Đình mới học năm thứ nhất, Trương Minh Vi đã chủ trì việc chọn diễn viên cho một vở ca kịch múa của câu lạc bộ sân khấu ở trường. Thực ra, đó mới là lần đầu tiên Đường Hựu Đình gặp Trương Minh Vi, nhưng có lẽ Trương Minh Vi đã quên mất chuyện này.

Vai diễn Đường Hựu Đình thích nhất được sắp xếp cho một sinh viên khác thông qua mối quan hệ đặc biệt. Khi đó Đường Hựu Đình còn bướng bỉnh xấc láo hơn bây giờ nhiều, đã làm ầm lên ngay tại hội trường. Thấy hai bên sắp đánh nhau đến nơi, một nữ sinh trông nhẹ nhàng yếu đuối với nước da trắng xanh bước ra từ đám đông. Cô gái đó không xinh đẹp nổi bật, song các thành viên trong hội sinh viên đều tỏ ra rất tôn trọng. Sau này Đường Hựu Đình mới biết, phần lớn kinh phí hoạt động của đoàn thể, hội, nhóm trong trường đều do bố Trương Minh Vi quyên tặng.

Vì sức khỏe không tốt nên Trương Minh Vi nói năng luôn nhẹ nhàng, ôn hòa, thông thả. Chỉ vài câu cô đã làm rõ mọi việc, sau đó nói với Đường Hựu Đình:

- Em nói là em hát hay hơn cậu ấy, vậy hát thử một bài cho chị xem.

Sự việc sau đó dĩ nhiên diễn ra như ý muốn của Đường Hựu Đình. Kỹ thuật thanh nhạc của Hựu Đình đã làm tất cả hội trường đều hết sức ngạc nhiên.

Trương Minh Vi lập tức chọn Đường Hựu Đình vào vai chính, trước khi đi còn nhìn anh cười nhẹ nhàng: “Em quả là có tài năng trời phú. Lúc nào về nhớ cắt tóc cạo râu đi. Chị hy vọng được thấy diễn xuất của em.”

Nhưng đến ngày trình diễn, Trương Minh Vi đã không tới. Sau này bạn bè nói với Đường Hựu Đình là do bố Trương Minh Vi qua đời, trong gia đình hết sức rối loạn nên cô ấy phải về nhà xử lý mọi việc.

Không lâu sau, Minh Vi tốt nghiệp và rời trường Đại học. Lần đầu Đường Hựu Đình gặp lại Trương Minh Vi đã là trong một quán trà và hai bên bàn chuyện hợp tác với nhau. Khi đó Trương Minh Vi không hề nhận ra Đường Hựu Đình.

Thời gian này, Đường Hựu Đình, từ giọng hát chính trong một ban nhạc tự do không một xu dính túi đã trở thành nhân vật nổi danh như cồn

trong dòng nhạc pop, từ một thiếu niên nhếch nhác đã biến thành một thiên vương đẹp đẽ như người trời trên sân khấu ca nhạc. Còn Trương Minh Vi gần như không mấy thay đổi, khí sắc vẫn không được khỏe, song đôi mắt luôn ướm lại toát lên một sức sống vô cùng mãnh liệt, kiên cường.

- Đường Hựu Đình ư? – Một giọng nữ mềm mại vang lên sau lưng. Chân Tích mặc một chiếc váy ngắn màu vàng sáng, mái tóc dài để xõa, bước từng bước duyên dáng đến gần Đường Hựu Đình, trên khuôn mặt là một nụ cười thân thiện ở mức vừa phải.

- Là Đường Hựu Đình phải không? Mới rồi nhìn đằng xa nên không dám chắc chắn. Nghe nói cuối cùng anh cũng đã ký hợp đồng với Vĩnh Thành. Sau này chúng ta là đồng nghiệp, nhờ anh quan tâm giúp đỡ.

Đường Hựu Đình cúi đầu nhìn bàn tay thon dài với làn da trắng như tuyết được chăm sóc kỹ càng mà Chân Tích chìa ra, lịch sự đưa tay ra bắt.

- Chị Chân Tích là tiền bối của tôi, sau này phải nhờ chị chỉ bảo nhiều.

Chân Tích nheo mắt cười nhìn khuôn mặt đẹp trai của Đường Hựu Đình.

- Đã nhiều hơn cậu mấy tuổi, lại bị gọi là tiền bối đến đàn chị, đúng là chê tôi già rồi. Cậu cứ gọi thẳng Chân Tích cũng được.

Đường Hựu Đình mỉm cười.

- Chị Chân Tích thật là khách sáo.

Chân Tích mím mím môi, ánh mắt lướt qua nhìn tấm poster trên tường:

- Điện ảnh vẫn luôn là trọng điểm đầu tư và phát triển của Vĩnh Thành, nghe nói cậu ký hợp đồng với Vĩnh Thành là vì cũng nhắm đến lĩnh

vực này. Yên tâm. Chủ tịch cũng đã từng nhắc đến cậu với tôi, anh ấy cũng có ý định đào tạo cậu theo hướng đó. Nói ra không biết cậu có hứng thú tham gia sáng tác bài hát chủ đề cho bộ phim sắp tới của tôi.

- Vậy ư? – Đường Hựu Đình hỏi. – Chị lại mới nhận bộ phim mới? Là đề tài gì vậy?

- Đề tài về thành phố hiện đại. – Chân Tích nói. – Tiếc là Legend đã giải tán. Chúng tôi vốn định mới ban nhạc của cậu hát cho ca khúc chủ đề. Tuy nhiên giờ có cậu rồi cũng rất tuyệt...

Đường Hựu Đình đưa tay lên xem đồng hồ, cắt ngang lời Chân Tích:

- Xin lỗi chị, trưa nay tôi có hẹn, không được nói chuyện tiếp với chị.

- À... Chân Tích hơi mất mặt.

- Khi nào có thời gian mời chị đi ăn cơm. – Đường Hựu Đình cười với vẻ ngoan ngoãn, sau đó không để cho Chân Tích có cơ hội giữ lại mà vội vã đi ngay.

Qua khỏi hành lang đó, đường Hựu Đình đi thẳng đến nhà vệ sinh rồi mở cửa vào trong.

Chống tay lên bồn rửa mặt, anh nhìn khuôn mặt nặng nề trong gương, lấy tay hắt nước lên đó.

Giờ đây không còn Legend, sẽ không bao giờ có bốn người bạn ở bên cạnh anh nữa. Anh sẽ đứng một mình trên sân khấu, hát một bài từ đầu đến cuối.

Đường Hựu Đình dần dần thoát khỏi những tâm tư hỗn loạn, đưa tay lên xoa đi những giọt nước trên khuôn mặt. Ánh mắt dừng lại ở cổ tay trống không, đột nhiên toàn thân cứng ngắc.

Sợi dây bạc đâu? Sợi dây đeo tay mà Thừa Trác tặng anh đâu? Sợi dây đó mảnh quá, có lẽ vì nhẹ quá nên rơi Đường Hựu Đình cũng không hề biết.

Đường Hựu Đình hốt hoảng nhớ lại lịch trình ngày hôm nay. Lúc họp báo anh vẫn còn chạm vào sợi dây đó, khi ấy nó vẫn còn trên cổ tay. Sau đó, anh chào tạm biệt Cố Thành Quân, rồi sau nữa...

Đài phun nước.

Đường Hựu Đình vội vàng quay lại chỗ giếng trời, nhào đến bên bồn nước.

Nước trong bồn vẫn lặng lẽ chảy, một lớp tiền xu nằm lặng yên dưới đáy, từng dòng sáng lấp lánh, tìm ở đâu bây giờ?

Còn đang buồn bực, Đường Hựu Đình chợt ngẩng đầu lên, lập tức trông thấy một sợi dây bạc đang lắc lư ở phía trước. Hai mắt anh sáng bừng, hướng nhìn di chuyển rồi sau đó là chết sững.

Đây là một đài phun nước nhỏ được làm theo phong cách Châu Âu, ở chính giữa bồn là bức tượng điêu khắc từ đá cẩm thạch. Óc thẩm mỹ thật hoàn hảo của Trương Minh Vi khi trước giờ đây mang lại cho Đường Hựu Đình một sự khá phiền toái, bởi vì chiếc dây bạc đeo tay của anh đã bị văng đi khi lém đồng xu, lúc này đang treo ngay trên chim của bức tượng chú bé đang đứng tè.

Đường Hựu Đình đứng đờ ra. Chú bé trần truồng đứng tè, phun nước không ngừng xuống bồn bất kể ngày đêm, còn sợi dây bạc đang nằm vắt trên chim của chú, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Đường Hựu Đình khẽ gầm gừ trong bụng. Kẻ tọc tui nào đã thiết kế bức tượng này không biết? Đây đâu phải bảo tàng Lourve, sao lại tạc bức tượng chú bé đi tiểu công khai thế này?

Minh Vi xách thùng nước và chiếc chổi, đi được nửa đường chợt hắt hơi một tiếng.

Hít một hơi sâu, Đường Hựu Đình nhìn xung quanh. Buổi trưa chủ nhật, khu vực văn phòng rất yên tĩnh nên anh có thể yên tâm hành động.

Bức tượng cách thành bồn một quãng, dù Đường Hựu Đình đã tìm mọi cách để vươn người ra nhưng tay vẫn cách chiếc dây bạc chừng năm cen-ti-mét. Đường Hựu Đình bất giác nghĩ đến mấy câu thơ:

“Trên thế gian này khoảng cách xa nhất là gì? Chính là khi tay ta vươn tới mức gần gần đến nơi, mà người vẫn cứ treo lủng lẳng trên JJ của thằng nhóc đó”

Đường Hựu Đình nín thở, cố gắng thêm một lần cuối cùng. Không ngờ bàn tay bám ở thành bồn bị lỏng ra, toàn thân anh đổ nhào về phía trước.

Đến khi Đường Hựu Đình mở mắt ra đã thấy mình ở một tư thế vô cùng tế nhị giữa thành bồn và bức tượng, tạo thành một hình tam giác khép kín. Đầu gối anh vẫn tì trên thành bồn, còn tay anh thì đang bám chặt lấy.... Wao, Đường Hựu Đình thậm chí muốn chết quách cho xong.

Tuy nhiên tình huống gay go lại ở phía sau. Đường thiên vương phát hiện ra mình không tài nào chuyển trọng tâm sang đôi chân, cũng không thể co nổi người về. Cụm từ: “tiến thoái lưỡng nan” hiện lên trong đầu Đường Hựu Đình, xong lập tức bị lý trí của anh giận giữ bóp tan thành trăm mảnh.

Nhưng rõ ràng lúc này chỉ hai cách, một là buông tay để ngã xuống bồn nước, hai là mở miệng ra kêu cứu.

Đường Hựu Đình đưa mắt nhìn thứ tay mình đang nắm lấy, quyết định chọn phương án một. Trong con mắt các fan hâm mộ, anh luôn giữ một

hình tượng thanh cao ngạo ngễ, giống như người trời, nên hôm nay thà bị ướt nhẹp chứ nhất quyết không để mất thanh danh anh đã khổ công giữ gìn bấy lâu.

Nhưng đúng lúc Đường Hựu Đình chuẩn bị xả thân, bỗng một tiếng kêu kinh ngạc vang lên phía sau:

- Trời ơi, anh sao vậy?

Đường Hựu Đình từ từ quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt đang mở to đầy ngạc nhiên của Minh Vi.

- Đường tiên sinh ư? Anh đang... định làm...

Câu nói chợt tắt giữa chừng, hướng nhìn của Minh Vi dịch chuyển theo cánh tay đang vươn ra của Đường Hựu Đình hết như góc xoay từ từ của ống kính máy quay. Cuối cùng ánh mắt đó dừng lại trên bàn tay của anh.

Đường Hựu Đình nghiêng rặng, chớp mắt hai cái, sau đó buông tay rơi tõm xuống bồn nước.

Cơ thể nặng nề chạm vào mặt nước làm nước bắn tóe ra xung quanh. Minh Vi không kịp tránh nên quần và giày đều ướt cả.

Đường Hựu Đình đứng lên, nhưng đạp phải những đồng xu dưới đáy bồn nên trượt chân bổ nhào thêm mấy lần không sao đứng dậy nổi, trông giống như một con vịt đang nghịch nước.

Minh Vi cứ đứng yên bên cạnh xem cảnh đó với thái độ rất khoái chí, cuối cùng mới cảm thấy để một ngôi sao bốnháo bổ nhào trong đài phun nước của Vĩnh Thành như vậy thực chẳng ra làm sao, bèn vứt chiếc chổi ra một bên, chụp lấy cánh tay vẫn đang múa loạn lên của Đường Hựu Đình và kéo anh đứng thẳng dậy.

- Anh Đường, anh không sao chứ? Người quản lý của anh đâu? Có cần tôi gọi giúp không?

- Không cần! – Giọng Đường Hựu Đình bị bóp nghẹt. Lúc này anh đã ướt nhẹp từ đầu tới chân, chiếc áo sơ mi bị ướt dính chặt vào người làm nổi lên các múi cơ rắn chắc. Minh Vi đang nhìn thẳng vào ngực Đường Hựu Đình, mặt chợt đỏ bừng, bối rối quay đi chỗ khác.

Đường Hựu Đình tím mặt trèo ra khỏi chiếc bồn, vẩy hết nước trên mình, chỉ tay xuống đất:

- Áo khoác.

Minh Vi nhặt chiếc áo Vest rơi cạnh đó lên đưa cho Đường Hựu Đình.

- Anh Đường, quần áo của anh ướt hết cả. Bây giờ trời cũng đã lạnh, không thay sẽ dễ bị cảm.

Đường Hựu Đình không buồn để ý đến Minh Vi, tỏ vẻ không vui. Anh dang tay mặc áo khoác, song đột nhiên giật mình.

- Sợi dây.

- Sợi dây nào? – Minh Vi hỏi.

Đường Hựu Đình vứt áo Vest xuống rồi lao đến bên đài phun nước, lo lắng khua tay xuống đáy bồn tìm.

- Anh đánh rơi thứ gì à? – Minh Vi hỏi với ý tốt.

Đường Hựu Đình không trả lời, chẳng nào người cũng đã ướt hết nhảy lại vo trong bồn nước, cúi người xuống mò tìm.

- Anh Đường, anh đang...

- Để tôi yên.

- Là tôi định nói...

- Đây không phải việc của cô.

Minh Vi thở dài lắc đầu.

Đường Hựu Đình căng mắt tìm kiếm trong đồng tiền xu dưới đáy bồn, lúc đầu thấy bong bóng nổi trên mặt nước, sau đó mực nước dần dần thấp xuống.

Minh Vi khoanh tay đứng bên ngoài nhìn Đường Hựu Đình cười mà như không:

- Những ngôi sao lớn như các anh luôn đứng trên cao, không bao giờ để lọt một lời nói của những người bình thường vào đôi tai cao quý của mình có phải không? Anh có lợi tung chỗ đó lên cả ngày cũng không tác dụng gì đâu. Chẳng phải tháo nước ra sẽ dễ dàng tìm được hay sao.

Đường Hựu Đình mấp máy môi nhưng không biết phải nói gì. Minh Vi nhìn anh với vẻ coi thường, sau đó tháo giày, xách chiếc xô rồi cũng nhảy vào trong bồn.

- Mỗi tháng công ty đều cho thay nước, lấy hết tiền xu ra để lau dọn bồn ước nguyện một lần. Anh Đường thật là tốt số, hôm nay đúng vào “ng&agr

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đường Chân Trời

Cậu đã gặp Đường Hựu Đình? – Tô Khả Tinh vừa nhảy vừa hét toáng lên. – Thật không?

- Lừa cậu làm gì chứ. – Minh Vi vừa gấp quần áo vừa cười. – Chính là khi làm trực nhật đó, nhưng chỉ chào hỏi một tiếng thôi.

- Trời ơi, nếu biết trước mình đã không đối lịch với cậu. – Tô Khả Tinh hối hận. – Nhìn gần trông anh ấy thế nào? Da có đẹp không? Nghe giọng nói hay lắm đúng không?

- Cũng tạm được. – Minh Vi nhớ lại cảnh Đường thiên vương túm bức tượng chú bé đứng tè và cả bộ dạng ướt như chim sẻ đi mưa sau đó, không thể nhịn nổi cười. – Tính tình hơi kiêu ngạo một chút, nhưng cũng khá lịch sự.

- Các ngôi sao lớn có ai mà không kiêu ngạo? – Tô Khả Tinh bĩu môi. – Trước đây mỗi khi Legend biểu diễn, 50 nghìn vé bán có nửa ngày là hết veo, ngay cả mưa như trút nước mà các fan cũng sống chết không chịu về. Bất kể là bọn họ xuất hiện trong chương trình gì thì nơi đó cũng lập tức bị các fan vây kín. Mỗi khi họ ký đĩa bán hoặc làm đại diện thương hiệu, ở đó lập tức phải có cảnh sát giao thông đến điều tiết. Giọng ca của Đường Hựu Đình được fan hâm mộ mệnh danh là “Giọng nói Gabriel(*)”. Hiện giờ nhạc chuông báo thức trong điện thoại của mình cũng là đoạn ghi âm đặc biệt mà Đường Hựu Đình ghi cho các fan hâm mộ đấy, cậu nghe xem.

(*) Gabriel – một trong các Tổng lãnh Thiên thần, Theo Kinh thánh, Thiên chúa truyền lệnh xuống hạ giới qua giọng nói của một Tổng lãnh

Thiên thần.

Tô Khả Tinh bật nhạc lên, Minh Vi lập tức nghe thấy giọng hát rất riêng vô cùng hấp dẫn, trong sáng nhưng có hồn của Đường Hựu Đình.

“Bạn thân yêu, đến giờ rồi. Đừng có mà ngủ nướng. Một ngày đẹp trời hãy mang một tâm trạng tốt. Tôi yêu bạn!”.

Minh Vi vuốt tay cho bớt nổi da gà.

- Chính xác, ừm, giọng hát rất truyền cảm.

- Đúng không? – Tô Khả Tinh hôn lên điện thoại, đột nhiên vẻ mặt trở nên buồn bã. – Tiếc là Legend nói giải tán liền giải tán ngay. Mà cũng phải thôi, không giải tán thì còn biết làm thế nào? Thừa Trác chết rồi còn gì.

- Thừa Trác là người chơi đàn đó phải không?

- Ừm, Triệu Thừa Trác. – Tô Khả Tinh giơ điện thoại lên trước mặt Minh Vi. – Khi trước anh ấy cặp đôi với Đường Hựu Đình.

Hình nền của điện thoại là một bức hình hai thanh niên đẹp trai đứng tựa vào nhau, trong đó người để tóc dài là Đường Hựu Đình, còn người kia Minh Vi cũng rất ấn tượng, là tay chơi đàn của Legend, Triệu Thừa Trác. Bức hình do hai người tự chụp, trông tư thế vô cùng thân thiết, đầu tựa vào nhau, nhìn thẳng vào camera cười rạng rỡ.

Đó là nụ cười mà chỉ những người đang sống trong những tháng năm tuổi trẻ, không biết buồn thương và chứa chan hi vọng mới có được. Thật không thể tưởng tượng nổi một người con trai đẹp và hồn nhiên như vậy lại chọn cách tự kết thúc đời mình.

- Cậu nói triệu Thừa Trác và Đường Hựu Đình là...

- Một cách thức để gây chú ý thôi. – Tô Khả Tĩnh cười ha ha. – Bọn họ đích thị là hai thành viên có mối quan hệ thân thiết nhất trong ban nhạc, đã quen nhau tới sáu năm, luôn ở sát bên nhau như hình với bóng. Trong cái chết của Triệu Thừa Trác, Đường Hựu Đình là người bị tác động nhiều nhất. Anh ấy ốm nặng một trận, người gầy rộc hằn đi. Cho đến tận bây giờ, mỗi khi tham gia chương trình gì, vẫn có vẻ buồn bã.

Tô Khả Tĩnh vừa nói hai tay vừa ôm lấy ngực, mặt nhăn mày nhúm lại.

- Linh hồn người chết đã mãi mãi cách xa, qua đá tam sinh ở đầu cầu Nại Hà để được tái sinh. Chuyện đau khổ nhất trên đời này là việc người đã chết còn ta vẫn còn sống.

Minh Vi ngẩn ngơ nhìn bộ dạng say sưa của Tô Khả Tĩnh, tim hơi thắt lại.

Cô chết đi nhưng Cố Thành Quân còn không rơi lấy một giọt nước mắt.

- Khả Tĩnh có ở đó không? – Một thực tập sinh ở phòng bên sang gõ cửa. – Thầy Cố gọi cậu đấy.

Minh Vi và Tô Khả Tĩnh quay sang đưa mắt nhìn nhau.

Người thư kí gõ cửa, sau đó dẫn Tô Khả Tĩnh vào:

- Chủ tịch, Tô Khả Tĩnh đã đến rồi.

Cố Thành Quân đặt tập kịch bản trong tay xuống rồi đứng dậy. Cô gái khép nép đứng ở cửa mang một khuôn mặt lả lẫm khiến anh chứng lại.

- Tô Khả Tĩnh à?

- Vâng ạ, thầy Cố. – Tô Khả Tinh lúng túng cúi người chào với vẻ thiếu tự nhiên, song lại không nén nổi ý muốn được nhìn thấy Cố Thành Quân, nên liếc mắt nhìn trộm anh ta với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Cố Thành Quân nghi hoặc:

- Hôm nay có phải em là người dọn vệ sinh ở giếng trời không?

- À! – Tô Khả Tinh chợt hiểu ra. – Không phải ạ... Em và bạn cùng phòng đã đổi ngày trực nhật cho nhau.

- Bạn cùng phòng với em họ Chu à?

Một ánh nhìn kì lạ lóe lên trong mắt Tô Khả Tinh.

- Vâng, bạn ấy tên là Chu Minh Vi.

Khuôn mặt Cố Thành Quân lập tức trở nên nghiêm khắc, toàn thân toát ra một luồng khí lạnh lung.

- Tên là gì?

Tô Khả Tinh hoảng hồn, ấp a ấp úng:

- Bạn ấy, bạn ấy nói tên là Chu Minh Vi, giống với vợ của Chủ tịch... Bạn ấy nói đó chỉ là một sự trùng hợp tình cờ... Em cũng không biết, em không thân với bạn ấy lắm.

Vẻ mặt Cố Thành Quân dịu xuống, nói nhẹ nhàng:

- Không phải sợ, chỉ là tôi thấy ngạc nhiên nên hỏi lại một chút thôi.

Tô Khả Tinh cố gắng nở nụ cười, nem nép nhìn Cố Thành Quân:

- Thầy Cố, từ trước đến nay em vẫn rất thích và ngưỡng mộ thầy. Là vì thầy nên em mới cố gắng để thi vào Vĩnh Thành đây ạ.

Những lời bộc bạch như vậy Cố Thành Quân đã nghe không dưới cả vạn lần, nên không còn cảm thấy mẻ may xúc động nữa. Song anh vẫn đáp lại bằng một nụ cười ấm áp.

- Mấy em đều là thực tập sinh được tuyển hồi tháng Chín đúng không?

- Vâng ạ.

- Đã quen chưa?

- Tất cả đều rất tốt ạ. – Tô Khả Tinh chứa chan hi vọng. – Các giáo viên rất quan tâm đến bọn em, dạy cho rất nhiều điều.

Cố Thành Quân gật đầu như đang nghĩ ngợi điều gì.

- Được rồi, em có thể về. Cố gắng lên nhé.

- Nhất định em sẽ cố gắng thừa thầy. – Tô Khả Tinh cao giọng đáp lại, cúi người xuống một cách trịnh trọng.

Sau khi Tô Khả Tinh ra về, Cố Thành Quân gọi người thư kí:

- Trong các thực tập sinh được tuyển năm nay có một người tên là Chu Minh Vi, hãy lấy hồ sơ của cô ấy cho tôi xem.

- Chủ tịch cũng lưu tâm đến Chu Minh Vi à? – Thư kí tỏ ra kinh ngạc.

- Anh cũng biết cô ấy sao?

Thư kí cười nói:

- Hồi đầu tôi để ý cũng vì cô ấy trùng tên với Chủ tịch Trương. Sau này nghe cô ta do chính thầy Đàm nhận vào, thầy Tôn dạy môn biểu diễn và thầy Vương dạy môn lý luận đều rất thích cô ta, lúc ngồi ở nhà ăn toàn nghe họ khen ngợi cô ta.

- Vậy ư? – Cố Thành Quân đưa mắt nhìn vào tấm ảnh trên bàn làm việc.

Minh Vi mặc một chiếc váy liền bằng sợi bông trắng, áo len màu xanh nhạt khoác ngoài, đội mũ vải mềm ngồi trên bãi cỏ dưới bóng cây, nhìn thẳng vào ống kính cười vui vẻ. Bức ảnh đó anh đã chụp cho cô khi hai vợ chồng tổ chức bữa ăn ngoài trời ở sân sau nhà.

Hai vợ chồng thường sống trong tòa biệt thự ở ngoại ô, sân vườn rất rộng. Minh Vi vốn thích nhiều cây cỏ nên trong nhà có hoa tươi nở quanh năm, không khi nào cảm thấy cô đơn vắng vẻ.

Sau khi Minh Vi qua đời, Thành Quân đã thuê một người làm vườn đến chăm sóc cây hoa. Bây giờ đang giữa mùa thu, ngân quế và cúc đều nở rộ, tiếc là Minh Vi sẽ không bao giờ còn thấy được nữa.

Sống với nhau bao nhiêu như vậy, những người khác nhìn nhận cuộc hôn nhân của họ thế nào không phải Thành Quân không biết. Không ai tin rằng anh yêu Minh Vi thật lòng, nên để cảm thấy ít ra anh cũng đối xử với cô rất tốt đã là điều vô cùng khó khăn.

Bởi anh sinh ra với một vẻ ngoài đẹp dễ, thế nên tự nhiên cũng cao hơn người khác một bậc. Rõ ràng anh đã trèo cao khi lấy Minh Vi, nhưng vẫn có người nói là bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Những năm đó Minh Vi đã nghĩ gì? Cô đã từng hối hận bao giờ chưa?

Thư kí làm việc rất hiệu quả, loáng cái đã lấy đủ bộ hồ sơ của Chu Minh Vi kèm theo một ly cà phê rồi đưa tất cả lên bàn làm việc của Thành Quân. Cố Thành Quân mở tập hồ sơ ra, rút từng tờ rồi xem tỉ mỉ.

Trên tờ phiếu đánh giá kết quả phỏng vấn, Đàm Lập Đạt viết hai chữ “xuất sắc” bằng nét bút rồng bay phượng múa. Một thành viên giám khảo chấm phỏng vấn khác cũng viết một đoạn dài với lời lẽ hùng hồn, khen

ngợi tiết mục diễn xuất của Minh Vi thật xuất chúng rất có tiềm năng bởi đường.

Cố Thành Quân bỗng cảm thấy hứng thú, bảo thư kí mang băng ghi hình phỏng vấn Chu Minh Vi đến cho mình xem.

Cũng giống hầu hết các cuộc phỏng vấn khác, không khí căn phòng mang một vẻ nặng nề khó tả, nhưng khi cô gái đó xuất hiện trước ống kính, lập tức mang lại cho người xem cảm giác mới mẻ vô cùng.

Đề bài Đàm Lập Đạt đưa ra đúng là gây khó cho thí sinh. Cô gái cau mày với vẻ khổ não, đưa ngón tay trở lên vuốt vuốt nhân trung.

Cố Thành Quân hơi chấn động. Trương Minh Vi cũng có thói quen day vào nhân trung khi gặp chuyện buồn bực.

Trong cuốn băng ghi hình, cô gái bắt đầu diễn xuất.

“Tôi có một đôi giày ba lê màu đỏ...”

Cố Thành Quân đứng bật dậy, ly cà phê đổ nghiêng sang một bên, chất lỏng màu nâu dần dần thấm ướt trên trang giấy trắng.

Ngày hôm sau mưa rả rích không ngừng.

Mưa thu mang theo cái lạnh lẽo và ẩm ướt, các sắc màu đường như bị rửa trôi đi hết, chỉ còn lại một màn cô đơn tĩnh mịch.

Minh Vi mặc áo khoác, đội mưa chạy băng qua sân cỏ trong khu nhà. Một lớp màu vàng kim trải đầy dưới gốc cây hoa quế, mùi hương mỏng manh vẫn còn lưu lại trong không gian mát lạnh.

Minh Vi bước vội vã, chỉ kịp liếc nhìn những cánh hoa rơi với vẻ tiếc nuối.

Đã phòng học bị chậm mấy phút. May Minh Vi là cái tên xếp hàng đầu trong những học sinh được quý mến nhất của giáo viên, nên thỉnh thoảng đi muộn vẫn được bỏ qua.

Giáo viên dạy môn nghệ thuật biểu diễn rất thích Minh Vi, không chỉ cô có tài năng diễn xuất bẩm sinh, mà còn vì cô thông minh hiểu biết, thực sự có tư chất.

Khi ngồi uống trà với Đàm Lập Đạt, thầy dạy môn diễn xuất đã nhắc tới Minh Vi:

- Cô bé Chu Minh Vi mà anh tuyển vào còn chuyên nghiệp hơn cả sinh viên tốt nghiệp học viện điện ảnh ra, có phải trước đây cô ấy đã từng được đào tạo rồi không?

Đàm Lập Đạt ngạc nhiên:

- Chẳng phải cô bé đó mới tốt nghiệp trung học thôi hay sao?

- Rất nhiều kiến thức chuyên ngành không cần giáo viên hướng dẫn mà cô bé đó vẫn tự học được. Hơn nữa các kiến thức liên quan đến lý luận và lịch sử sân khấu cô ấy cũng đều thuộc lòng. Tôi đã đào tạo thực tập sinh mấy năm rồi. Đây là lần đầu tiên gặp một học sinh như vậy.

Đàm Lập Đạt nhớ ra cô nữ sinh đó từng nhắc đến việc được Trương Minh Vi cho mượn sách lý luận sân khấu, vậy nên chuyện này cũng có thể hiểu được.

- Xem ra đó cũng là một người có mục tiêu. Chắc trước đây đã từng học về mảng lý luận sân khấu.

- Phải đấy. – Thầy dạy môn diễn xuất nói. – Chủ tịch Cố hôm nay cũng có hỏi tới Chu Minh Vi.

- Làm sao anh ta biết cô bé đó?

- Chu Minh Vi là một thực tập sinh xuất sắc nhất trong khóa này, chắc đã có người báo cáo với anh ta.

Khi đó Cố Thành Quân đang dẫn theo một đám nhân viên đi xem xét khu giảng đường của thực tập sinh. Thoát khỏi vòng hào quang sân khấu, trông anh kín đáo và bình thường với bộ vest màu tro sẫm, đi giữa một đám nhân viên dưới quyền trông giống hệt một vị vua đi vi hành quanh lãnh thổ của mình. Mọi người đều nhanh chân nhường lối đồng thời nhìn theo với ánh mắt đầy sùng bái.

Cố Thành Quân đi lướt qua các phòng học, thỉnh thoảng dừng chân lại trong giây lát, có khi chỉ liếc mắt nhìn qua.

Khi đến cửa phòng học ở tầng hai, anh dừng chân lại.

Trong phòng đang luyện vở “Lôi vũ”, vai diễn của Chu Minh Vi không phải là Tứ Phượng hay Phồn Nghi, mà là Lỗ Thị Bình.

Các tấm rèm cửa sổ đều được khép kín lại, trong phòng chỉ còn ánh sáng mờ mờ, khiến tầm nhìn trở nên không rõ.

Nam sinh đóng vai Chu Phác Viên đứng chấp tay sau lưng, quay mặt ra cửa sổ, trong tay cầm một điều thuốc chưa châm lửa. Chu Minh Vi cúi đầu đứng phía sau, cách cậu ta chừng hai bước, vai buông lỏng, hai tay khép lại, vẻ mặt yên ả dịu dàng.

- Đây là áo mưa phu nhân lấy ra à?

Minh Vi ngược mắt lên, nhìn nhanh cậu ta một cái rồi khẽ nói:

- Có lẽ là vậy.

Bàn tay của nam sinh để không làm động tác cầm chiếc áo mưa lên.

- Không phải, không phải, đây là áo mưa mới. Ta cần chiếc áo mưa cũ của ta, người hãy ra nói lại với phu nhân.

Đầu Minh Vi càng cúi thấp hơn, vâng một tiếng rồi quay ra.

Lưng cô hơi cong lại một chút, cử chỉ đó vô cùng nhỏ và đơn giản nhưng lại cho thấy sự lúng túng và địa vị thấp hèn của Lỗ Thị Bình.

Giáo viên dạy môn diễn xuất quay đầu ra cửa, nhìn thấy Cố Thành Quân liền xua tay, tỏ ý bảo im lặng, sau đó tiếp tục đứng xem các sinh viên diễn.

Nam sinh đóng vai Chu Phác Viên là một thực tập sinh khóa trước, đã sắp sửa thành nghề. Kỹ năng diễn xuất của cậu ta thành thục, khi kết hợp với Minh Vi rất ăn khớp.

- Ai bảo mở cửa sổ ra? – Nam sinh chỉ vào cửa sổ, giọng nghiêm khắc.

Minh Vi dạ một tiếng, đi tới đóng cửa sổ lại bằng một động tác thuần thục, sau đó lại cúi đầu tránh ánh nhìn của nam sinh kia, chầm chậm đi ra cửa.

Nam sinh tỏ vẻ hơi nghi hoặc:

- Người đứng lại.

Minh Vi dừng bước, đầu hơi nghiêng một chút, một vẻ hoảng sợ vụt lóe lên trong đáy mắt.

Nếu không phải đứng đối diện với cô, nếu không chú tâm quan sát biểu cảm của cô, sẽ không thể nào nắm bắt được cái khoảnh khắc lướt qua vô cùng nhanh ấy.

Cố Thành Quân không thể không gật đầu.

- ... Ta đã cho người đi Vô Tích tìm hiểu. Tuy nhiên có lẽ người cũng tình cờ biết được. Ba mươi năm trước có một gia đình họ Mai ở Vô Tích. – Giọng nam sinh lắp la lắp lửng. – Nhà họ Mai có một tiểu thư trẻ tuổi, rất thông minh, cũng biết lễ nghi khuôn phép, song một đêm nọ bỗng nhảy xuống sông tự tử. Sau này, sau này... người có biết không?

Minh Vi đứng nghiêng người, một nửa khuôn mặt lộ ra ngoài ánh sáng còn một nửa chìm trong bóng tối. Cô cup mặt xuống, vẻ mặt dừng dừng, giọng nói nghe nhẹ nhàng thong thả, nhưng lại toát ra một vẻ lạnh lẽo đến ghê người.

- Đó là một kẻ thấp hèn, không biết thân phận của mình. Nghe nói cô ta có dính dáng đến một vị thiếu gia họ Chu. Sinh được hai đứa con trai. Khi sinh đứa thứ hai được ba ngày, thiếu gia họ Chu kia đột nhiên không đoái hoài gì tới cô ấy nữa, thế nên cô ấy đã mang đứa lớn đến bỏ trước cửa dinh thự nhà họ Chu, còn đứa bé ôm trong lòng, nhảy xuống sông tự tận đúng ngày ba mươi Tết...

Nói xong, Minh Vi hơi nghiêng đầu sang một bên, mi mắt khép hờ. Ánh mắt của cô dường như đang nhìn về một nơi nào đó không sao nắm bắt được, giống như nhìn về một không gian và thời gian xa vời, thấy lại cảnh tượng bi thảm xảy ra năm đó.

Khuôn mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc, song nỗi oán hận sâu sắc và không quan tâm phút chốc đã ngập tràn trong đôi mắt đầy những tia nhìn lạnh lẽo.

Nỗi căm hận kẻ đã phụ lòng mình, khinh ghét sự vô tri của bản thân mình, kịch với đời bỗng chốc hòa làm một. Ngay trong giây phút đó, Minh Vi cũng không nhận ra nỗi mình là ai.

Trong ngực lúc này đang có một cảm giác vui sướng tràn trề.

Minh Vi thực sự mong đợi một ngày như thế này. Cô có thể quang minh chính đại đứng trước mặt Cố Thành Quân, đối diện với anh nhưng anh lại không thể nhận ra cô, thế nên anh ngoài ánh sáng, còn cô trong bóng tối. Cô có thể mĩa mai, có thể trách cứ gần xa, có thể khiêu khích, có thể dọa cho anh sợ. Cô có thể trả lại cho anh tất cả nỗi đau mà anh đã mang đến cho cô.

Sau đó cô sẽ sung sướng đứng nhìn sự hoảng sợ và đau khổ, nhìn anh gờ bó tất cả sự giả tạo và để lộ ra bộ mặt thật của mình. Cô sẽ xả thịt lột da, đạp anh xuống đất và mặc sức giày vò. Cô sẽ tận hưởng sự cầu xin của anh, cô sẽ cảm thấy một niềm vui từ trước đến nay chưa từng có trong sự đau đớn đó...

Dù đã nhập vai rất tốt, song nam sinh đóng vai Chu Phác Viên vẫn bị ánh mắt đó của cô làm cho hết hồn, bất giác bước giật lùi về phía sau.

- Dừng lại. – Tiếng giáo viên ngắt ngang đoạn kịch.

Minh Vi ngẩn người, nhất thời vẫn chưa thoát khỏi dòng suy nghĩ nên hơi hốt hoảng.

- Chu Minh Vi, em qua đây một chút! – Cô giáo tỏ ra kém vui.

- Phần trước em kiểm soát rất tốt, nhưng đến đoạn cuối cùng rõ ràng đã đi quá mất rồi. – Cô giáo chỉ vào mắt Minh Vi. – Không chỉ có sự tức giận, mà còn có cả sát khí nữa.

Đám thực tập sinh cười ầm lên.

Cô giáo ngoảnh sang lườm mắt:

- Cười cái gì mà cười? Trong các em có ai diễn tốt bằng một nửa của bạn ấy không?

Tất cả liền im bật.

Cô giáo quay lại, nghiêm túc nói với Minh Vi:

- Em có thể nhập kịch một cách thuận lợi, về điểm này rất tốt. Nhưng em có vấn đề khá lớn về việc kiểm soát cảm xúc của mình. Cô không biết nói như vậy có chính xác không, nhưng cô cảm thấy em rất dễ bị đưa cảm xúc của cá nhân mình vào vai diễn.

Minh Vi bối rối cúi đầu, bởi vì chính cô cũng đã nhận ra điều đó.

Cô giáo vẫn luôn yêu quý một học sinh xuất sắc như Minh Vi nên không trách móc nặng nề, chỉ nói:

- Em hãy quay về tự gọt giũa thêm, điều chỉnh lại cảm xúc của mình. Hãy nhớ, khi diễn kịch em chỉ còn thân thể mà không có linh hồn. Linh hồn em khi đó chính là nhân vật em muốn tạo thành.

- Em cảm ơn cô. – Minh Vi thận trọng gật đầu.

Khi cô giáo quay ra phía ngoài lớp học, Cố Thành Quân và đám nhân viên đi cùng đã không còn ở đó.

Minh Vi đi một mình đến phòng thay quần áo, ngồi trên chiếc ghế dài uống từng ngụm nước lớn cho đến khi bị sặc, ho rũ rượi. Tiếng ho đầy khổ sở liên tục vang lên trong căn phòng trống tênh. Cô đặt chai nước xuống, cúi đầu. Một tiếng thở dài thườn thượt dường như đã giải tỏa hết tất cả những nỗi phiền muộn tích tụ trong người ra ngoài.

Minh Vi đưa tay vuốt nước ở cằm, cười đắng đót. Hóa ra nỗi oán hận của cô vẫn còn đầy như vậy. Nếu nó không được bộc lộ ra trong vai diễn thì ngay cả bản thân cô cũng không hay biết.

Từng lời nói của cô giáo môn diễn xuất đều rất đúng. Nếu cô không thể khắc phục được trạng thái cảm xúc của mình, cô sẽ mãi mãi không bao giờ đạt được một bước tiến lớn trong vai diễn của mình, cô sẽ mãi mãi không bao giờ đạt được một bước tiến lớn hơn trong diễn xuất. Bởi vì cô sẽ bị những cảm xúc đó trói buộc, vĩnh viễn không thể nào hóa thân vào nhân vật, vĩnh viễn lặp lại chính mình. Đây chính là tử huyệt của một diễn viên.

Cố Thành Quân ơi Cố Thành Quân, anh đúng là một nghiệp báo của tôi. Dù đã sang kiếp này rồi mà những sự phiền toái của tôi cũng vẫn cứ bắt nguồn từ anh.

Đường Hựu Đình theo sau nữ tiếp tân bước ra ngoài sân khấu. Một tràng pháo tay kèm theo những tiếng la hét đình tai nhức óc lập tức vang lên bên dưới, khiến cho trần nhà như muốn lật tung.

Từ tầng một đến tầng ba của tòa nhà Trung tâm Thương mại Thiên địa tinh quang đều chật kín người. Các cô thiếu nữ hào hứng và kích động vừa gọi tên, vừa giơ cao tấm biển cầm trong tay.

Nhìn lướt qua một lượt có thể thấy ngay những dòng chữ viết trên đó “Hựu Đình”, “Thiên Hựu Đình Đình” hay Legend... Ở trong góc còn có một tấm biển ghi hai chữ “Đình Trác”, trông lẻ loi và bị ép chặt vào một chỗ, may mà dùng chữ đen trên nền vàng nên vẫn còn thấy rõ. Ít ra nó cũng khiến Đường Hựu Đình cảm thấy mắt mình đau nhói khi nhìn vào đó.

Người dẫn chương trình cười rạng rỡ bắt đầu giới thiệu sản phẩm theo đúng bài bản. Đường Hựu Đình nhanh chóng tập trung trở lại, phối hợp với người dẫn chương trình, cầm chiếc điện thoại màn hình cảm ứng kiểu dáng mới nhất lên.

Phía sau lưng anh là một tấm phong cỡ lớn in hình quảng cáo đầy màu sắc cho dòng sản phẩm mới này. Trong bức hình, Đường Hựu Đình cầm

chiếc điện thoại cùng loại, khoe môi hơi hé mở, để lộ một nụ cười mờ mờ đầy mê hoặc.

- Xin hỏi bình thường anh Đường Hựu Đình thích dùng loại điện thoại nào? – Người dẫn chương trình là một cô gái xinh đẹp với chất giọng uyển chuyển, khi kết thúc mỗi câu thường dùng giọng mũi.

Đường Hựu Đình mỉm cười, hơi nghiêng người xuống trả lời:

- Tôi cũng giống các bạn trẻ hiện nay, đều thích dùng những dòng điện thoại đơn giản và cởi mở, có thể nghe nhạc chụp ảnh và truy cập mạng internet.

- Vậy thì mỗi loại mới mà chúng tôi đưa ra thị trường lần này phù hợp với yêu cầu của anh rồi.

Đường Hựu Đình đưa chiếc điện thoại lên, làm điệu bộ chụp ảnh các fan bên dưới. Các fan lập tức rộ lên, các bảng chữ cùng với những chiếc cờ nhỏ có hình cánh quạt màu tím hồng, màu Đường Hựu Đình thích, lắc diên cuồng.

- Anh Đường Hựu Đình quả là có nhiều fan. Anh xem, tầng trên của trung tâm thương mại cũng đã chật kín người.

- Các bạn ở trên tầng chú ý an toàn nhé. – Đường Hựu Đình mỉm cười rồi hướng lên tầng trên vẫy vẫy tay.

- Hựu Đình! Hựu Đình! Giọng ca thiên sứ! – Các fan đồng thanh hét lên.

Người dẫn chương trình cười hỏi:

- Vậy lần này làm người đại diện cho dòng sản phẩm mới của chúng tôi, anh Hựu Đình có món quà bí mật nào để tặng cho các fan không?

Đường Hựu Đình nở một nụ cười láu cá, mắt nhìn lướt qua một lượt những khuôn mặt đang háo hức đợi chờ bên dưới sân khấu:

- Món quà bí mật đó là: Mười bạn rút được thăm trúng thưởng hôm nay, ngoài việc nhận được một chiếc điện thoại do công ty tặng, còn được tặng thêm một bản nhạc chuông báo thức độc quyền hoàn toàn mới mà tôi đã ghi âm bên trong điện thoại.

Tiếng vỗ tay sung sướng của các fan lại một lần nữa cuộn trào lên như nước thủy triều muốn nhấn chìm toàn khu đại sảnh.

Chương trình quảng bá sản phẩm mới diễn ra trong hơn một tiếng đồng hồ, đến phút cuối cùng các fan xếp hàng, lần lượt lên để Đường Hựu Đình kí tặng. Có người cầm các album của Legend, có người cầm ảnh chân dung mới phát hành của Đường Hựu Đình đứng chờ trong trật tự. Người hâm mộ của Legend và cá nhân Đường Hựu Đình có tiêu chuẩn chất lượng khá cao nên việc quản lý cũng không mấy khó khăn.

Đường Hựu Đình luôn mỉm cười, nhẫn nại ký tên và bắt tay các fan. Có fan còn yêu cầu được ôm, anh ta cũng thay đổi thanh cao lạnh nhạt trước đây mà ôm lấy họ một cách chân tình và thoải mái. Những hành động đó khiến cho những tiếng kêu thét bên dưới sân khấu không ngừng vang lên.

- Có vẻ như tách riêng ra lại hay ấy nhỉ. – Lưu Triệu nói với Tiểu Hoàng. – Trước đây Hựu Đình đâu có nói năng khéo léo như thế này, còn việc phối hợp với fan như vậy lại càng không thể.

- Chẳng phải Tổng giám bên bộ phận truyền thông của Vĩnh Thành đã nhắc đến việc thay đổi hình ảnh, muốn anh ấy gần gũi với mọi người hơn rồi hay sao.

- Cậu có đi với Hựu Đình ngày đầu không? – Lưu Triệu nói. – Từ trước đến nay cậu ấy vẫn còn coi mình là nhất, chưa bao giờ để ý đến lời

nói của người khác? Trước đây cũng chỉ có Thừa Trác là có thể nói được cậu ấy vài câu. Ôi, nhắc đến cậu ấy làm gì chứ? Nói tóm lại, tôi thấy cậu ấy đã tự mình nghĩ thông suốt được rồi. Đương nhiên, phía bên công ty cũng đóng một vai trò nhất định trong sự thay đổi này.

Đến lượt một cô gái có mái tóc dài màu hạt dẻ, đeo kính gọng đen đi tới trước mặt Hựu Đình. Cô gái đưa ra một bức ảnh, chính là bức ảnh chụp Đường Hựu Đình với Triệu Thừa Trác khi cả hai cùng tham gia một nhạc hội mừng năm mới. Triệu Thừa Trác đánh đàn, Đường Hựu Đình ngồi bên cạnh hát một ca khúc trữ tình rất được chuộng của ban nhạc – “Nếu như tình yêu quay trở lại”. Hai người bọn họ nhìn nhau cười, ánh đèn sân khấu chiếu thẳng lên hai khuôn mặt trẻ trung tràn ngập niềm vui.

Nụ cười trên mặt Đường Hựu Đình đông cứng lại. Anh ngập ngừng giây lát rồi mới chậm chậm đưa bút lên tấm ảnh.

Cô gái nhìn Đường Hựu Đình chăm chú, giọng nói được truyền đến từng góc nhỏ trong đại sảnh thông qua chiếc micro đặt ngay bên cạnh:

- Hựu Đình anh còn nhớ Thừa Trác không?

Câu hỏi ấy khiến cho cả gian phòng đang huyền ảo bỗng chìm vào tĩnh lặng, sau đó ào một cái, những tiếng thì thầm to nhỏ nổi lên tứ phía.

Sắc mặt của Đường Hựu Đình mỗi lúc đều trở nên nhợt nhạt. Người dẫn chương trình không rõ nội tình bên trong nên cũng không biết phải làm thế nào.

Cuối cùng, một fan hâm mộ thấy không ổn đã hét lên:

- Cô nói gì thế hả? Mau xuống đi.

- Có gì mà không thể hỏi chuyện đó chứ? – Một giọng nói khác trong đám fan hâm mộ vặc lại. – Triệu Thừa Trác mới chết được nửa năm, người

còn chưa lạnh nữa kia.

- Đây là chỗ của Hựu Đình, bọn fan Vương đạo(*) cút đi.

(*) Một loại fan hâm mộ có nguồn gốc từ Nhật Bản, sau đó lan sang Hàn Quốc và Trung Quốc. Nhóm fan này thông thường ủng hộ các cặp đôi đồng tính trong các ban nhạc mà họ thần tượng.

- Đồ phản bội!!

Lưu Triệu và Tiểu Hoàng lao như tên bắn lên sân khấu, đưa Đường Hựu Đình đi xuống.

- Hôm nay... chương trình hôm nay kết thúc tại đây, cảm ơn các bạn đã tham gia. – Người dẫn chương trình ập úng nói. – Đề nghị các bạn rời đi trong trật tự, xin cảm ơn đã hợp tác với chúng tôi.

Tuy nhiên đám đông fan hâm mộ ồn ào vẫn bỏ ngoài tai lời khuyến cáo, nhanh chóng chuyển từ những lời tranh cãi sang xô đẩy, tiếng kêu thét mỗi lúc một lớn hơn, cả khu vực đường như sắp mất kiểm soát.

Đường Hựu Đình không khỏi vùng tay Tiểu Hoàng, quay người trở lại sân khấu.

- Hựu Đình, đừng qua đó. – Lưu Triệu đưa tay ra giữ lại song không kịp.

Đường Hựu Đình quay lên sân khấu, cầm lấy chiếc micro trong tay người dẫn chương trình. Anh đứng thẳng giữa trung tâm, khuôn mặt phẳng lặng như nước, hai mắt sâu hút không nhìn thấy buồn vui hay mừng giận bên trong.

Cô gái gây ra vụ lộn xộn đó ngẩn người đứng nhìn Đường Hựu Đình. Sự hỗn loạn bên dưới cũng dần yên trở lại. Mọi người đều nhìn thẳng lên

Đường Hựu Đình, im lặng lắng nghe.

Giọng nói của Đường Hựu Đình trầm thấp và thành thật, nhịp điệu nhẹ nhàng, giống như đang nói về một giấc mơ:

- Tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên. Mỗi ngày tôi đều nhớ đến cậu ấy.

Cô gái kia rùng mình, sau đó liền ôm miệng bật khóc.

Đường Hựu Đình buông thõng hai tay, lập tức được đưa ra khỏi sân khấu. Chiếc micro rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng “Bịch” rõ to.

Ở bên dưới sân những tiếng khóc bắt đầu vang lên.

Ra đến đường vành đai chiếc xe tăng tốc.

Đường Hựu Đình ngồi cạnh cửa sổ xe đã được hạ thấp xuống, nhìn những tòa nhà bên ngoài đang vùn vụt lùi lại phía sau, không nói một lời. Gió thổi làm mái tóc hơi để dài của anh rối tung lên nhưng anh vẫn không hề cảm thấy.

- Anh Hựu Đình, đừng hóng gió nữa. – Tiểu Hoàng đang lái xe, thấy không đành lòng. – Giờ là tháng mười rồi, trời lạnh lắm. Nếu để trúng gió cảm lạnh là phiền đấy.

Đường Hựu Đình vẫn như không nghe thấy.

Lưu Triệu và Tiểu Hoàng nhìn nhau bất lực. Lưu Triệu hắng giọng rồi nói:

- Con bé đó chẳng biết cái quái gì nên mới nhắc lại chuyện đau lòng này. Bọn họ không có ý gì trách cậu đâu, chẳng qua là định bày tỏ sự tiếc nuối về chuyện của Thừa Trác và việc Legend giải tán thôi.

- Tôi biết. – Đường Hựu Đình nói với vẻ mệt mỏi cuối cùng cũng đóng bớt cửa kính vào.

- Nếu cậu có tâm sự gì trong lòng, cứ nói với chúng tôi. Những người trong xe này, kể cả tiểu Lý làm trang điểm nữa, đều đã đi theo cậu sáu năm, chẳng phải người ngoài. Cậu cứ giữ trong lòng như vậy bọn tôi cũng thấy không chịu nổi.

- Tôi biết rồi, anh Triệu. – Đường Hựu Đình cười nhạt. – Bây giờ chúng ta đi đâu đây?

Lưu Triệu biết Đường Hựu Đình không muốn nói đến chuyện đó nữa nên cũng không biết phải làm thế nào.

- Tôi chuyển buổi phỏng vấn chiều nay của cậu sang sáng mai rồi. Chúng ta về công ty đã, bàn chuyện Album với người ở bộ phận sản xuất, sau đó không còn việc gì nữa. Hôm nay cậu hãy cứ nghỉ ngơi một chút.

Khi Đàm Lập Đạt cùng với trợ lý đi vào phòng họp, mấy người trong ê kíp của Đường Hựu Đình đã ngồi sẵn đó, thấy ông đi vào liền đứng cả dậy, cúi người chào.

- Thầy Đàm.

Đàm Lập Đạt gật đầu. Đàm Lập Đạt là một nhân vật truyền kì trong giới âm nhạc, từ trước đến nay chưa có một nghệ sĩ nào lại không tỏ ra khiêm nhường, cung kính trước mặt ông.

- Những bài hát cậu viết ra tôi đều đã nghe rồi, cũng không tệ, tôi chọn được hai bài, có thể xem xét đưa vào album mới lần này.

- Cảm ơn thầy Đàm.

Đường Hựu Đình đưa tới mười bài ca khúc, song Đàm Lập Đạt chỉ chọn có hai bài. Tuy nhiên nếu nhìn vào tiêu chuẩn khắc nghiệt của ông, thì việc chọn được hai bài cũng đã cho thấy khả năng viết nhạc của Đường Hựu Đình xuất chúng rồi.

- Lần này gọi các cậu đến đây là muốn bàn đến việc ra single. – Ánh mắt sâu hút của Đàm Lập Đạt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trẻ trung nhưng trầm lắng của Đường Hựu Đình. – Theo kế hoạch sẽ thu âm vào trước tháng sau, sau đó là quay MV để đĩa đơn có thể phát hành trước Giáng sinh. Tuy nhiên đến hôm nay cậu vẫn chưa giao lời bài hát. Nếu muộn hơn nữa là cả kế hoạch sẽ bị chậm lại hết. Thế nào? Có khó khăn gì à?

Đường Hựu Đình hơi lúng túng:

- Xin lỗi thầy Đàm, hiện tôi vẫn đang viết lời bài hát.

- Nói ra cứ như bị thầy giáo thúc nộp luận văn vậy. – Đàm Lập Đạt không nhin nổi. Lưu Triệu đứng bên cạnh cũng cười theo.

- Hựu Đình ban đầu là do cậu nói muốn tự mình viết lời đấy. Nếu quá thực không thể viết được như ý muốn của mình, chúng tôi có thể mời Lâm Bạch viết lời giúp cậu.

Danh tiếng của Lâm Bạch, người chuyên viết lời bài hát vốn như sấm dậy bên tai, từng là người chuyên viết lời cho Thiên hậu Khâu Vĩnh Ân. Vô số ca sĩ tìm mọi cách lên trời xuống bể cũng chỉ để xin ông ấy viết cho một bài hát mà thôi.

Lưu Triệu không kiềm nổi, quay sang ra hiệu bằng mắt với Hựu Đình.

Đường Hựu Đình làm như không thấy, sắc mặt vẫn thản nhiên, tay hơi siết lại:

- Cảm ơn ý tốt của thầy Đàm, nhưng đây là việc của tôi, không muốn để người khác làm thay. Tôi sẽ cố gắng hoàn thành trong thời gian sớm nhất, tuyệt đối sẽ không làm chậm trễ tiến độ của mọi người.

Đàm Lập Đạt khẽ thở dài một tiếng, đưa mắt nhìn Lưu Triệu. Lưu Triệu biết điều liền đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Đàm Lập Đạt mới nói:

- Hựu Đình, họ là thế hệ trước nên cố nhiên cũng có chỗ không phải, nhưng chuyện đó đã qua đi nhiều năm rồi. Lần này cũng là ông ấy chủ động tìm đến. Ông ấy biết album lần này của cậu rất quan trọng, nên hy vọng có thể giúp một tay.

Đường Hựu Đình cup mắt xuống, khóe môi nhếch lên, sau đó lắc đầu đứng dậy.

- Cảm ơn thầy Đàm đã quan tâm. Dù rằng không dễ dàng gì, nhưng tôi có một ê kíp tốt như vậy, lại còn rất nhiều bạn bè, chắc có thể xử lý được thôi.

- Hựu Đình. – Đàm Lập Đạt nói. – Ông ấy còn muốn biết mộ mẹ cậu...

Hựu Đình đặt tay lên nắm đấm cửa, không quay đầu lại:

- Phiền thầy Đàm thay tôi nói với ông Lâm, ông ấy và mẹ tôi chưa từng kết hôn, thế nên mộ mẹ tôi không tiện nói với người ngoài.

Nói rồi Đường Hựu Đình sai bước đi, để lại một cái bóng cô đơn và bướng bỉnh.

Minh Vi ăn mỳ trứng, vừa nghe bọn Tô Khả Tinh bàn tán đầy hào hứng.

- Thật không? Có thật là có fan hâm mộ hỏi Đường Hựu Đình như vậy không?

- Thật mà! Cậu xem các bức ảnh đăng trên mạng ấy, mọi người đều đang điều tra về con bé đó.

- Ái chà, đúng là to gan thật, dám hỏi Đường Hựu Đình câu đó ngay trước mặt mọi người. “Anh còn nhớ Thừa Trác không?”, ha ha, chắc lần này đám “Đôi cánh” phải gây bạo động mất.

- Đâu chỉ có thế, nào Đường Hựu Đình, nào Triệu Thừa Trác, lại cả Legend nữa, hiện giờ ầm ĩ hết lên. Các đôi cánh nhỏ chắc đang xòe cánh bay tứ tung.

Minh Vi không thể không chen vào hỏi:

- Đôi cánh nghĩa là gì?

- Là nhóm fan hâm mộ độc quyền của Đường Hựu Đình. – Tô Khả Tinh “lên lớp” cho Minh Vi. – Chẳng phải Đường Hựu Đình được bọn họ tôn xưng lên mệnh danh là Tổng lãnh Thiên thần Gabriel còn gì? Bọn họ bảo anh ấy là thiên thần gãy cánh, còn bọn họ là những đôi cánh của thiên thần, sẽ giúp Đường Hựu Đình quay về thiên đường.

Trước mắt Minh Vi hiện lên khuôn mặt của Đường Hựu Đình khi ra lệnh cho mình, cười nhạt. Chẳng phải khi thiên thần gãy cánh mặt sẽ căm ngay xuống đất hay sao?

Một cô bạn khác cùng phòng bỗng kêu lên:

- Mau lên, trên mạng đang phát rồi đó.

Cả đám con gái liền vội vây quanh màn hình máy tính, ngay cả Minh Vi cũng thò đầu vào xem vì hiếu kỳ.

Trong đoạn video rung lắc vang lên những âm thanh hỗn tạp. Ban đầu tất cả đều hết sức bình thường, Đường Hựu Đình đứng trên sân khấu lần lượt ký tên cho fan hâm mộ, thỉnh thoảng lại bắt tay hoặc ôm fan hâm mộ. Khoảng chừng hơn một phút, một cô gái tóc dài đi tới, ngay sau đó một giọng nói vang lên: “Anh còn nhớ Thừa Trác không?”

Tất cả khán giả im lặng nhưng rồi nhanh chóng dậy lên một đợt sóng mạnh mẽ hơn. Các fan hâm mộ kích động kêu la ầm ĩ, hình ảnh càng lắc dử dội hơn. Người cầm máy quay tiến đến gần sát, quay khuôn mặt của Đường Hựu Đình.

Sắc mặt Đường Hựu Đình đã trở nên tái nhợt, đứng im với đôi mắt đờ đẫn, giống như linh hồn đã bay đi đâu mất.

“Mỗi ngày tôi đều nhớ đến cậu ấy”.

Anh ta nói vậy, dù rằng ngữ điệu nghe rất bình thản, song nhìn dáng vẻ như sắp phát khóc.

Tim chợt thắt lại, Minh Vi khẽ hít một hơi, đưa tay lên ngực trái.

Thật lạ lùng, rõ ràng đã thay đổi cơ thể khác, nhưng vì sao vẫn có cảm giác đau rất quen thuộc này?

Nỗi đau câm lặng.

Đường Hựu Đình đã đau đớn đến cực điểm.

Xem xong đoạn clip, đám con gái đều yên lặng một lúc.

- Gợi lại vết thương của người ta thật quá đáng.

- Triệu Thừa Trác tự sát vì chứng trầm cảm, có liên quan gì đến Đường Hựu Đình?

- Ai mà không đau lòng? Vì sao cứ nhất quyết ép cho anh ấy nói ra?

- Đường Hựu Đình chắc đã phải khó khăn lắm.

Minh Vi thở dài, dọn dẹp bát đĩa vào:

- Khả Tinh, mình đến phòng tự tập một chút, cậu có đi cùng không?

- Thôi. – Tô Khả Tinh uể oải. – Hôm nay mình quyết định xem lại các video của Legend. Ôi, Thừa Trác bạc mệnh của tôi...

Minh Vi cười bất lực, ôm cặp sách rời khỏi ký túc xá.

Công ty trong đêm cuối tuần khá yên tĩnh. Có được một ngày nghỉ hiếm hoi nên phần lớn thực tập sinh đều nghỉ ngơi trong ký túc xá. Minh Vi đến phòng tập lại mấy điệu nhảy mới học, mồ hôi túa ra ướt đầm, liền đi ra ban công khu phòng học hít khí trời.

Đêm cuối thu trời đầy sao lấp lánh. Nếu là khi trước vẫn còn ở nhà, những lúc thế này chắc chắn cô sẽ kéo Thành Quân ra cùng ngồi trên ban công tầng hai để ngắm sao.

Trương Minh Vi năm đó là một cô gái thông minh, gia thế tốt, dịu dàng đức hạnh, có niềm say mê cuộc sống. Nếu lấy một người đàn ông bình thường, có lẽ cũng sẽ được trải qua một niềm hạnh phúc đích thực.

Giá như...

Dòng suy nghĩ đầy phiền não của Minh Vi bất chợt bị cắt ngang bởi một cục giấy từ không trung rơi xuống.

Cô nghi hoặc xoa xoa đầu, nhặt cục giấy đó lên rồi mở ra xem.

Trên trang giấy viết nguệch ngoạc mấy câu bằng bút chì: “Nếu như một ngày kia chúng ta có thể gặp lại nhau, chắc chắn anh sẽ vì nó mà bất

chấp tất cả... Nhớ một lần em từng nói với anh... không sao quên được đôi mắt dịu dàng của em.”

Thư tình??

Minh Vi ngẩng đầu lên nhìn, lại thêm một cục giấy nữa rơi xuống, trúng vào đầu cô.

Câu trong tờ giấy này ngắn gọn hơn: “Em ra đi như vậy, còn anh vẫn ở lại nơi đây”.

Trời ơi, nhật kí chia tay?

Lại một cục giấy nữa bay vào một vòng rồi đáp lại bên cạnh chân cô.

Minh Vi ngược nhìn lên theo hướng đó, thấy trên tầng ba có một người con trai đang ngồi ngay trên thành ban công, đầu gục xuống vai, hai chân buông thõng ra bên ngoài khẽ lắc lư.

Nếu không biết tình cảnh này có nghĩa là gì, coi như Minh Vi đã sống lãng phí hai mươi tám năm.

Có người định tự sát vì thất tình?

Minh Vi hít sâu một hơi, thận trọng dè dặt lên tiếng:

- Đây, anh gì trên tầng ơi.

Người đó ngẩng đầu lên, ánh đèn trong phòng chiếu lên khuôn mặt tuyệt đẹp không thể lẫn vào đâu của anh ta.

- Đường Hựu Đình à?

Đường Hựu Đình cau mày lại tỏ vẻ không vui:

- Kêu toáng lên cái gì vậy?

Minh Vi ấp úng:

- Đường... Ôi, anh Đường, anh đang định làm gì vậy?

Đường Hựu Đình căn đuôi bút, đang bức bối vì lời bài hát nên không còn tâm trí đâu mà để ý đến Minh Vi.

- Không liên quan gì đến cô, đi chỗ khác đi, đừng làm phiền tôi.

Minh Vi cúi đầu nhìn những tờ giấy như di thư trong tay mình, lòng càng thấy lo sợ hơn.

Bộ não của cô lập tức chuyển động: Đường Hựu Đình và Triệu Thừa Trác là tri kỉ, Triệu Thừa Trác đã tự sát, Đường Hựu Đình lại bị các fan hâm mộ kích động, nên Đường Hựu Đình cũng định tự sát.

Cái gì mà “Nếu như một ngày kia chúng ta có thể gặp lại nhau, chắc hẳn anh sẽ vì nó mà bất chấp tất cả”, bất chấp tất cả để theo xuống địa ngục hay sao?

Nghĩ tới đó Minh Vi rùng mình:

- Sư huynh, hay là anh xuống đây trước đi, chúng ta nói chuyện một lát.

Đường Hựu Đình nghi hoặc cúi đầu nhìn cô:

- Có chuyện gì cô lên đây nói, tôi không có thời gian.

Minh Vi lập tức chạy lên lầu ba, đứng ngay sau lưng Đường Hựu Đình lo sợ.

Đường Hựu Đình viết viết vẽ vẽ gì đó lên cuốn vở, không ngẩng đầu lên:

- Có chuyện gì thì nói đi, hiện giờ tôi đang bận lắm.

Minh Vi vò xoắn hai tờ giấy bỏ đi, đưa mắt nhìn biểu cảm của Đường Hựu Đình. Sắc mặt anh ta dù vẫn tẻ như mọi khi, nhưng rõ ràng không có sự tuyệt vọng và sợ hãi thường thấy ở người sắp tự tử. Lúc đó cô mới yên tâm trở lại.

- Sư huynh đang làm gì vậy?

- Không nhìn thấy sao? – Đường Hựu Đình tỏ ra thiếu kiên nhẫn. – Việc này cô không giúp gì được nên đừng hỏi nhiều.

Minh Vi nghĩ bụng, nếu đúng là anh đang viết di thư thì quả thực tôi không giúp gì được.

- Sư huynh, hôm nay tâm trạng anh không tốt phải không? Có cần tôi nói chuyện với anh một lúc không?

Đường Hựu Đình dừng bút, nhìn sang Minh Vi với vẻ hồ nghi. Cô gái này khuôn mặt hiền lành, sao nói năng hệt như tiếp viên ở trong quán bar? Anh liền nở nụ cười mỉa mai.

Hóa ra là vậy. Cuối cùng cũng hiểu ra, đã bước chân vào cái thế giới này làm sao tránh được việc dựa vào người khác để tiến thân. Anh đang trong thời kì hoàng kim của sự nghiệp, nếu cô ta có thể dính dáng vào một chút, hẳn cũng đủ vốn liếng để đẩy mình lên.

Trông Đường Hựu Đình thoát tỏ ra khinh ghét, thoát lại cười mỉa mai khiến Minh Vi không hiểu ra làm sao.

- Sư huynh, anh ngồi ở đây rất thiếu an toàn, có thể qua đây nói chuyện được không? Chúng ta ngồi trên ghế từ từ nói nhé?

Đường Hựu Đình quay đầu không buồn nhìn cô nữa.

- Tôi đã nói là tôi rất bận, không có thời gian chơi trò tâm sự với cô. Cô phải làm gì thì làm đi.

Minh Vi làm sao dám đi?

Cô thận trọng đến gần Đường Hựu Đình, nhưng cũng không đến quá gần:

- Sư huynh, ở đây là tầng ba.

- Rồi hơi. – Đường Hựu Đình di tẩy xóa mấy câu vừa mới viết ra. Thông thường tỷ lệ tử vong cũng không lớn, nhưng cũng rất có khả năng sẽ gãy tay gãy chân, thậm chí còn tàn phế suốt đời...

Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi với vẻ kì quặc, tay xé một tờ giấy vo lại rồi vứt xuống dưới.

Minh Vi còn không đủ thời gian để nhắc Đường Hựu Đình về việc bảo vệ môi trường.

- Sư huynh, anh hãy nghĩ kỹ, đừng có làm bừa.

- Cái con nha đầu này đang nói linh tinh gì thế? – Đường Hựu Đình mất kiên nhẫn. – Vứt bừa giấy có gì mà lớn chuyện, nếu cô không chịu được thì đi nhặt giúp tôi là xong. Tôi còn đang bận viết lời bài hát, đừng làm phiền tôi nữa.

- Tôi không lo về chuyện anh vứt giấy lung tung, dĩ nhiên là việc đó cũng không đúng. Là tôi nói... ôi, anh đang viết bài hát?

Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi đầy ý vị, sau đó vẫy vẫy tay:

- Qua đây.

Minh Vi miễn cưỡng đi tới.

- Ngồi xuống. – Đường Hựu Đình chỉ chỗ cạnh mình.

Minh Vi thận trọng ngồi xuống, gió trên ban công thổi mạnh mang theo hơi lạnh khiến Minh Vi rùng mình một cái, ngồi co rúm lại.

Đường Hựu Đình nhìn cô như rắn đang nhìn ếch rồi đột nhiên mỉm cười, từng đóa sen mỉm cười trên khuôn mặt. Minh Vi bị tác động bởi hành vi đó nên cũng cười một cách vô thức.

Nụ cười trên môi Đường Hựu Đình nhanh chóng biến mất, hết như bị ai đó lấy tay lau đi. Anh ta vung tay đưa cuốn vở đến trước mặt Minh Vi.

Cô luống cuống đón lấy tập bản thảo.

- Cô tưởng tôi đang làm gì? Hả? – Đường Hựu Đình cười buồn, dùng tay gõ lên trán Minh Vi. – Cô cho rằng tôi đang nghĩ quẩn? Tưởng tôi sẽ nhảy từ chỗ này xuống đất sao? Hả? Nói đi!

Minh Vi bị một tên nhóc như vậy máy móc nên cũng mất kiên nhẫn, gạt tay anh ta ra.

- Đủ chưa vậy? Có lòng tốt lại bị cho là đồ ngốc! Ai bảo anh nửa đêm ngồi ở chỗ nguy hiểm như vậy, trên giấy lại viết những lời làm người khác hiểu lầm. Nếu không phải là quan tâm đến anh, dù cho anh có nhảy từ trung tâm thương mại quốc tế cũng không ai thèm để ý?

Đường Hựu Đình bị đập lại như vậy, không sao nói được những lời đang định nói:

- Tôi nói cô...

- Không có chuyện gì thì tôi đi đây. – Minh Vi nghiêm mặt sục sục mũi.
– Ở đây gió to anh cũng nên về sớm, cẩn thận kéo bị cảm.

Cô quay người đi vào, liền nghe thấy Đường Hựu Đình nói với đằng sau:

- Chờ chút! Đây, Chu Minh Vi, tôi bảo cô chờ đã mà.

Hóa ra Đường Hựu Đình còn nhớ tên cô. Minh Vi hơi mềm lòng, bèn đứng lại.

- Làm gì? – Cô hỏi khô khốc.

Đường Hựu Đình sai bước tới gần Minh Vi rồi đứng lại trước mặt cô, cúi xuống nhìn cô trong giây lát sau đó lấy lại cuốn vở cô đang cầm.

- Lấy đồ của tôi xong định đi luôn chắc?

Minh Vi bối rối ho khan một tiếng

Hựu Đình ngồi xuống chiếc ghế ở ban công, tiếp tục vùi đầu vào cuốn vở.

Minh Vi tò mò hỏi:

- Sư huynh đang viết lời cho bài hát sao?

- Bài hát cho đĩa đơn. – Hựu Đình nói.

- Theo phong cách gì?

- Ballad

- Chủ đề là gì?

Hựu Đình gấp cuốn vở lại, vẻ mặt tỏ ra chán ghét.

Gã này đúng là rất xấu tính. Minh Vi rụt cổ lại, khoác cặp lên rồi đi ra phía cửa.

- Đợi đã.

- Lại cái gì nữa?

- Qua đây. – Hựu Đình hất hất cằm vào chiếc ghế bên cạnh mình. – Nghĩ cùng với tôi đi.

Minh Vi hỏi:

- Nếu viết ra được thì có ký tên tôi không?

Hựu Đình liếc nhìn cô lạnh lùng. Minh Vi thè lưỡi, cúi đầu ngồi xuống bên cạnh anh ta.

Lời bài hát bị tẩy xóa nhiều lần song cũng chỉ có vài câu: “Nếu như có một ngày chúng ta gặp lại nhau, nụ cười của em còn có như khi trước...”

- Không được rồi sư huynh. – Minh Vi lắc đầu, chỉ tay vào trang vở. – Lời bài hát trong Single đầu tiên sau khi solo sao có thể viết giống một bài thơ đầy đau khổ của nam thanh niên không hề có chút năng khiếu văn chương nào thế này? Sao gọi là “Bầu trời của anh khắc ghi một nỗi buồn thương màu xanh sẫm?” Tôi...

Sắc mặt Đường Hựu Đình mỗi lúc trở nên u ám theo từng lời nói của Minh Vi.

Có lẽ vì trời tối nên Minh Vi không nhìn thấy, tiếp tục nói:

- Trước hết chủ đề này của anh không đủ mới lạ. Tuy thất tình và chia tay là chủ đề vĩnh cửu của tình ca, song tôi cảm thấy đĩa đơn này được ra để đánh dấu sự thay đổi phong cách của anh, nên cần có sự khác biệt với phong cách trước đây.

Đường Hựu Đình im lặng trong chốc lát rồi hỏi:

- Vậy quan điểm của cô thế nào?

- Hãy thử viết một chút về chủ đề tình yêu lớn hơn xem, đây là sự khởi đầu mới của anh, vậy sao không viết về sự kì vọng vào một giai đoạn mới của đời người? – Minh Vi nhìn Hữu Đình.

- Tình yêu lớn ư? – Đường Hữu Đình lăm bẫm.

- Ngoài tình yêu trai gái ra anh đã từng yêu thứ gì khác chưa? – Minh Vi rút chiếc bút trong tay Đường Hữu Đình ra, bắt đầu viết nhanh. – Để tôi hình dung xem nào, sau khi ra solo coi như anh quay về điểm xuất phát, bắt đầu một giai đoạn mới trong hành trình của đời người. Vậy tên bài hát nên thế nào?

Trên trang giấy hiện lên một từ tiếng anh: “Horizon”

- Đường chân trời... – Đường Hữu Đình khẽ đọc lên.

- Trước mắt anh là đường chân trời rộng lớn, dù không biết phía trước có những khó khăn gì đang đón đợi, nhưng anh vẫn dũng cảm tiến lên. Anh đã hạ quyết tâm chia tay với quá khứ, mang theo nỗi nhớ để bắt đầu cuộc đời mới hoàn toàn. Sự kì vọng hoài niệm và cả cảm giác của anh đều thể hiện qua bài hát này.

Những ngón tay thon dài của Đường Hữu Đình khẽ gõ xuống mặt ghế.

- Đại dương xanh thăm.

- Gì kia?

- Đại dương xanh thăm. – Đường Hữu Đình chìm trong kí ức. – Chúng ta đều thích đại dương, tôi từng hẹn với cậu ấy khi nào rảnh rồi chúng tôi sẽ ra biển chơi.

Minh Vi không muốn hỏi xem cậu ấy là ai.

- Cứ đi theo cảm xúc của mình ấy, sư huynh. Viết ra những gì anh cảm nhận được một cách chân thực là được.

Mấy giọt mưa không rõ từ đâu tới đã rơi lộp bộp trên trang giấy thấm ướt thành từng vòng tròn rộng. Tiếng mưa nhanh chóng vang lên khắp xung quanh.

Đường Hựu Đình và Minh Vi vội vàng thu dọn đồ quay vào phòng học.

- Cô có mang ô đi không? – Đường Hựu Đình hỏi.

Minh Vi lắc đầu:

- Nhưng ký túc xá ở gần đây, tôi chạy về cũng được.

- Muốn ồm à? – Đường Hựu Đình càu nhàu. – Mưa cũng không lớn lắm, đợi một lát tạnh rồi về.

Minh Vi ôm cặp sách đi theo sau Đường Hựu Đình xuống sảnh tầng một.

Gió đêm mang theo những hạt mưa li ti ùa vào qua cánh cửa mở rộng khiến cả một khoảng không rộng lớn tràn ngập hơi lạnh. Minh Vi rùng mình nghĩ, đây có lẽ là cơn mưa cuối cùng của mùa thu năm nay, nhiệt độ giảm thêm nữa thế nào cũng có tuyết rơi.

Từ lúc đi xuống cầu thang Đường Hựu Đình vẫn im lặng, anh đứng tựa lưng vào tường, mắt nhắm nghiền, trông sắc mặt bình thản nhưng có chút hơi cô tịch. Không khó nhận thấy Hựu Đình vẫn còn buồn vì chuyện xảy ra hồi sáng, những lời viết do bài hát hân cũng liên quan đến chuyện đau lòng đã qua, nhất thời chưa thể hồi phục ngay được.

Trong tiền sảnh trống trải chỉ có Minh Vi và Đường Hựu Đình. Gió lạnh vù vù thổi, Minh Vi lạnh đến tê cứng người, không thể không kiếm chuyện để nói cho không khí sôi động hơn.

- Lần trước tôi nhìn thấy trên chiếc lắc tay của anh có hình chữ Vạn của nhà Phật, anh cũng tin vào Phật?

Đường Hựu Đình đưa mắt nhìn cô, không nói gì.

Minh Vi nói một mình:

- Bố tôi tin vào Phật, tôi cũng vì thế mà tin chút ít. Quan niệm về thời gian của đạo Phật rất hay. Một nghìn thế giới làm thành một tiểu thiên thế giới, một nghìn tiểu thiên thế giới mới làm thành một trung thiên thế giới. Một nghìn trung thiên thế giới mới làm thành một đại thiên thế giới. Haha, chúng ta vẫn quen miệng nói đến đại thiên thế giới, hờ ra là trâu tóm vụn vật. Mà nhân loại chẳng qua chỉ là một bộ phận cực kì nhỏ trong cái thế giới này, quả thực không biết lượng sức mình. Khi còn sống, bố tôi vẫn thường dạy tôi rằng, trong cuộc sống đầy rẫy những khó khăn, ông sẽ không thể quan tâm chăm sóc cho tôi mãi. Thế nên khi gặp khó khăn phải biết đôi mắt, giải quyết nó, tiếp nhận nó, cuối cùng là rời bỏ nó. Sư huynh, hiện giờ anh đang ở bước nào?

Đường Hựu Đình ngược mắt lên nhìn Minh Vi lần nữa, sau đó đứng thẳng lên và đi về phía máy bán hàng tự động. Khi quay lại anh đã cầm trên tay hai cốc ca cao, đưa một cốc vào tay Minh Vi.

Làn hơi bốc lên nghi ngút tỏa ra mùi thơm nồng đậm khiến người ta có cảm giác thèm thuồng.

Bàn tay lạnh ngắt của Minh Vi ôm quanh chiếc cốc ấm áp, cảm giác thấy hơi ấm chạy thẳng đến đáy tim.

- Sư huynh...

- Đừng có nghĩ nhiều. – Đường Hựu Đình gạt ngay. – Tôi chỉ muốn làm cô im miệng thôi.

- À...- Minh Vi cúi đầu, hơi thở tràn ngập mùi thơm của ca cao. Cô mím môi cười, vẫn cố nói một tiếng. – Cảm ơn

Đường Hựu Đình cười nhạt. Khi cô gái này cụp mắt xuống, nhìn từ góc độ của anh sẽ thấy lông mày của cô vừa dày vừa dài, không biết đã khiến những người con gái khác ngưỡng mộ tới mức nào.

Cốc ca cao nóng dần dần cạn, khi đã nhìn thấy đáy chợt nghe bên ngoài có tiếng người gọi.

Tô Khả Tinh chạy vụt dưới mái hiên:

- Minh Vi à? Cậu có ở đó không? Mình mang ô cho cậu này!

Minh Vi vừa bất ngờ vừa mừng rỡ.

Song Tô Khả Tinh mới là người bị bất ngờ. Cô đã vào công ty mấy tháng này, đây là lần đầu tiên gặp Đường Hựu Đình, cho nên ngạc nhiên lắp ba lắp bắp:

- Đường... Đường... Đường...

Đường Hựu Đình hừm một tiếng khiến những lời Tô Khả Tinh định nói tiếp sau trôi tuột vào trong bụng.

- Sư huynh, xem chừng cơn mưa này không thể tạnh ngay trong chốc lát, anh cứ đợi ở đây cũng không phải là cách hay. – Minh Vi nói. – Hay là anh dùng ô của tôi. Tôi và Khả Tinh dùng chung một chiếc là được.

Vừa nói Minh Vi vừa đưa ô của mình ra. Đường Hựu Đình nhận lấy như bị ma xui quỷ khiến.

- Sư huynh cũng về sớm đi. Cố gắng cho single mới nhé!

Hai cô gái vừa cười vừa chúc ngủ ngon, sau đó che chung một chiếc ô rồi mất hút trong màn mưa. Đường Hựu Đình còn một mình đứng chờ vợ ở tiền sảnh trống trải, nhất thời không biết phải làm gì.

Toàn là như vậy, nói đi là đi ngay, để một mình anh đứng yên ở lại.

Khi Đường Hựu Đình còn đang không biết là giận dữ hay tự thương chính mình thì Tiểu Hoàng đã xuất hiện kịp thời.

- Ôi anh Hựu Đình, sao có mỗi mình anh ở đây? – Trong tay Tiểu Hoàng cầm tới ba chiếc ô, vẻ mặt không hiểu. – Chẳng phải anh dặn tôi mang thêm chiếc nữa hay sao?

Đường Hựu Đình dãi mặt nhưng vẫn trừng mắt lên với Tiểu Hoàng:

- Một mình tôi dùng hai chiếc không được hay sao?

- Nhưng chẳng phải anh đã có ô rồi đây? – Tiểu Hoàng chỉ vào chiếc ô màu vàng cam vẫn đang xếp gọn trong tay Đường Hựu Đình. Đúng là ô của con gái, trên đó còn in hình chú mèo Tom.

Đường Hựu Đình kẹp chiếc ô của Minh Vi vào nách, giật lấy chiếc ô màu đen trong tay Tiểu Hoàng rồi đi vào màn mưa.

- Vẫn còn giận vì chuyện sáng nay à? – Tiểu Hoàng vò đầu khổ sở, sau đó cũng chạy đuổi theo.

Những ngày sau đó trôi qua vùn vụt. Trời mỗi lúc một lạnh hơn, đến tháng Mười một cuối cùng tuyết cũng rơi.

Buổi sáng thức giấc, Minh Vi đứng trên ban công nhìn xuống, thấy tuyết trắng tinh đã phủ một lớp màng mỏng trên mặt đất.

Ngày nhỏ, mỗi khi gặp thời tiết thế này, bọn trẻ thế nào cũng chạy ra bãi cỏ chơi, in lại từng vết chân của mình trên tuyết.

Vì sức khỏe của Minh Vi không tốt nên người lớn thường không cho phép cô ra ngoài chơi khi trời lạnh. Cô chỉ có thể một mình đu lên bậu cửa sổ, nhìn những đứa trẻ khác chơi đùa với một niềm ngưỡng mộ vô cùng.

Bệnh tim đã khiến cô mất đi gần như cả tuổi thơ của mình, cũng như không biết bao nhiêu cơ hội gặp bạn bè. Bạn học cùng lớp thấy cô được nâng niu đặc biệt, luôn phải chiều theo ý nên dần dần cũng mất kiên nhẫn, ngày càng cách xa. Trước khi quen Hứa Nhã Vân, cô không có người bạn thân thiết nào.

Hứa Nhã Vân là một cô gái sôi động và hoạt bát, tính tình thẳng thắn quảng đại. Minh Vi và Nhã Vân vừa trông thấy nhau đã có cảm giác như thân quen từ lâu, lập tức kết thành tri kỉ.

Từ sau khi được tái sinh, Minh Vi mới gặp Nhã Vân một lần ở đám tang. Nhã Vân rất ít khi đến công ty, song những lời đồn đại về cô ấy vẫn đến tai Minh Vi.

- Người đẹp thì ghen ghét lẫn nhau, đơn giản là vậy. – Tô Khả Tĩnh nói bằng giọng điệu thuyết giảng. – Hứa Nhã Vân rất thân với chủ tịch Trương, cho nên cũng cực kì ghét Chân Tích. Dù sau cái chết của Chủ tịch Trương, những lời đồn đại về về quan hệ của Cố Thành Quân với Chân Tích đã bớt đi nhiều, nhưng riêng Hứa Nhã Vân vẫn không thôi căm giận. Nghe nói Chân Tích đọc kịch bản của chị ấy viết, muốn được nhận một vai nhưng Hứa Nhã Vân nói ngay, nếu như Chân Tích đòi đóng bộ phim đó, chị ấy có phải phá hợp đồng cũng không chấp nhận.

- Nếu thế chẳng phải Chân Tích sẽ thảm hại lắm sao? – Minh Vi rất thích được bàn tán về chuyện của Chân Tích, thậm chí chưa bao giờ kiềm lời chế giễu cô ta.

- Không thể thì còn gì, nghe nói cô ta đã cãi nhau với Chủ tịch Cố một trận toí bời. Phải rồi, mình còn nghe người ta nói Chủ tịch Cố sắp quay trở lại.

- Cố Thành Quân cuối cùng cũng bắt đầu nhận vai diễn mới à?

Một thực tập sinh cùng phòng nói chen vào:

- Vì chuyện của vợ nên chủ tịch Cố đã nghỉ diễn nửa năm, quả thực mọi người đều mong anh ấy sớm quay trở lại.

- Để tang của vợ nửa năm cũng đủ rồi còn gì. – Tô Khả Tinh nhún vai.
– Chẳng qua là vợ chết mà thôi, còn không lo tìm được một người vợ khác hay sao?

Cô bạn cùng phòng cười khúc khích.

- Phải rồi, nếu như cho cậu cơ hội cậu cũng sẽ bám chặt lấy ngay.

- Đừng nói là cậu không muốn nhé! – Tô Khả Tinh nhìn xoáy vào đối phương. – Cố Thành Quân trẻ tuổi, đẹp trai, là một ngôi sao lớn nổi tiếng, giờ đây lại là chủ tịch hội đồng quản trị Công ty Vĩnh Thành, khắp vòm trời này, cậu có thể tìm được một người hoàn hảo như vậy nữa hay không?

Cô bạn cười hai tiếng rồi tỏ ra nghiêm túc.

- Ôi trời, không biết phải là một người phụ nữ như thế nào mới xứng đôi với một người đàn ông hoàn hảo như Cố Thành Quân.

- Cũng khó nói lắm. – Tô Khả Tinh hạ giọng. – Có người trong tổ vũ đạo nói với mình, chính vì vận số của chủ tịch Cố tốt quá nên mới khiến cho vợ anh ấy... Các cậu tự hiểu lấy.

- Có thật như vậy không? – Đám con gái lập tức bàn tán xôn xao.

Minh Vi không nghe tiếp nổi, bật đèn đứng dậy đi vào phòng tắm.

Cô vừa ngâm mình trong bồn tắm chưa được bao lâu, một cô bạn cùng phòng khác đã về, phát các tờ khai cho mọi người.

- Là thầy giáo Trường bảo mình phát cho các cậu. MV mới của Đường Hựu Đình sắp khởi quay, công ty định tìm một nhân vật nữ trong nội bộ. Nếu ai có hứng thú thử sức trước ống kính máy quay thì điền thông tin vào đây, kèm theo một ảnh bán thân nữa.

Tô Khả Tinh cũng nhận giúp Minh Vi một tờ khai.

Người vừa phát tờ khai nhìn Tô Khả Tinh nháy mắt, hỏi:

- Cậu bảo Chu Minh Vi rất thân với Đường Hựu Đình phải không?

- Cũng có thể coi là như vậy. – Tô Khả Tinh nói với vẻ ngượng mồm. – Chính xác là bọn họ có quen nhau. Cậu ấy gọi Đường Hựu Đình là sư huynh.

- Ồ, dẻo miệng thật. – Cô gái đó giễu cợt. – Bên tổ vũ đạo có một người học khóa dưới đại học với Đường Hựu Đình, chỉ chuyện trò với anh ấy vài lần. Vậy mà bây giờ đi đâu, cô ta cũng nói Đường Hựu Đình sẽ chọn mình làm nhân vật chính trong MV đó. Chu Minh Vi kết giao với Đường Hựu Đình chắc đến tám mươi phần trăm là có ý đồ.

- Không phải chứ... – Tô Khả Tinh lẩm bẩm. – Mình nhìn thấy cậu ấy rất thành thực, cả ngày đều lên lớp học, không quan tâm đến chuyện thị phi.

- Người ta có nhiều suy nghĩ sâu xa mà. – Cô gái kia thấy nói vậy vẫn chưa đủ, huých Tô Khả Tinh một cái, – Cậu cứ chờ mà xem. Cô ta lẳng lặng như vậy thôi nhưng sẽ phất lên rất nhanh.

Tô Khả Tinh quay vào trong phòng, ngồi thẩn ra giường.

Minh Vi được Cố Thành Quân để ý tới, Minh Vi kết bạn với Đường Hựu Đình, Minh Vi là thực tập sinh được Đàm Lập Đạt đặc tuyển...

Cô cũng biết Chu Minh Vi hơi đặc biệt, ban đầu cứ tưởng cô ấy là một cô gái kiêu căng tự mãn, nhưng không ngờ Minh Vi hết sức khiêm nhường, kín đáo. Minh Vi chỉ nhắc đến Đường Hựu Đình một lần, cũng chưa bao giờ huênh hoang về các ưu thế của mình. Cô ấy quả thực nỗ lực hơn nhiều lần so với bạn học khác, nên được các giáo viên yêu mến là lẽ thường tình.

Nhưng trong giới giải trí, không phải cứ cố gắng là sẽ có cơ hội thành công. Cơ hội quả thực vô cùng quan trọng. Đối với bất kì ai cũng vậy, một học viên ưu tú và trầm tĩnh như Chu Minh Vi chính là đối thủ cạnh tranh lớn.

Tô Khả Tinh cứ ngồi đắm chìm trong suy nghĩ như vậy không biết bao lâu, cho tới khi Minh Vi bước ra mới giật mình bừng tỉnh.

- Sao ngồi ngẩn người ra thế? – Minh Vi vừa lau tóc vừa hỏi. – Tranh thủ phòng tắm còn đang ấm, cậu vào tắm luôn đi.

- À, được. – Tô Khả Tinh chậm rãi đứng lên.

Minh Vi đứng quay lưng lại lau đầu. Tô Khả Tinh căn môi, vò một tờ khai vừa rồi vứt vào thùng rác.

Sắp đến cuối năm, mọi người trong công ty đều bận rộn. Các nghệ sĩ thành danh đều chuẩn bị cho chương trình Noel và dạ hội mừng năm mới, các giáo viên ở trung tâm đào tạo lúc này cũng ưu tiên việc chăm chút cho nghệ sĩ hơn, vậy nên thực tập sinh có nhiều thời gian rảnh rang hơn.

Những lúc không phải luyện tập gì, bọn Minh Vi thường đến các phòng tập để xem các người khóa trước biểu diễn thử. Các cô gái khác đi xem thần tượng của mình, còn Minh Vi đến để xem những đứa trẻ mà khi trước chính tay cô đã gây dựng nên.

Ví dụ như nhóm nam thần tượng thì hợp thành “Cực quang Boy”, còn nữ thần tượng thì hợp thành “Lady anne”. Hai nhóm kim đồng ngọc nữ này đều do chính tay Minh Vi xây dựng, sau đó đẩy lên thành hai nhóm nhạc thần tượng trẻ tuổi rất được yêu thích ở Trung Quốc. Bọn họ đều có kế hoạch ra album trong ngày đầu năm mới, Lady Anne còn sắp bắt đầu chuyển lưu diễn Châu Á.

Với những bộ phim điện ảnh và phim truyền hình mà Minh Vi đầu tư trước khi chết, có cái đã bước vào giai đoạn quảng cáo trước khi phát sóng, có cái cũng vừa chính thức lên màn ảnh nhỏ.

Cái chết của cô không làm thay đổi bất cứ việc gì. Công ty vẫn vận hành một cách bình thường, mặt trời vẫn mọc ở hướng đông, Cố Thành Quân cuối cùng cũng kết thúc thời kì để tang sắp quay trở lại với điện ảnh.

Minh Vi chỉ đứng xem một lát rồi rời khỏi khu phòng tập. Hôm nay cô lại đối trực nhật với Tô Khả Tinh, phải đi quét dọn nhà vệ sinh.

Khi đi qua khu phòng tập lớn, Đường Hựu Đình hơi bước chậm lại. Qua kính cửa sổ, có thể nhìn thấy chừng hai mươi cô gái đứng bên trong, người nói người cười, trên mặt ai cũng tràn đầy hi vọng.

- Đây đều là những người hôm nay muốn thử vai nữ chính trong MV của tôi đúng không?

- Phải, tất cả đều là ứng viên. – Giám đốc bộ phận Nhân sự nói.

Ánh mắt của Đường Hựu Đình lướt qua từng khuôn mặt, lông mày hơi nhíu lại:

- Tất cả ở đây hết rồi?

- Đều ở đây hết rồi. Cậu có định vào không?

- Trong những người qua được vòng phỏng vấn có ai tên là Chu... – Đường Hựu Đình ngừng lại lắc đầu. – Không có gì. Tôi tới gặp Chủ tịch Cổ trước đã.

Lúc này Cổ Thành Quân vẫn ăn mặc kiểu doanh nhân, một bộ vest màu tối đơn giản. Từ khi vợ qua đời đến giờ, anh đã từ chối mọi lời mời tham gia chương trình, chỉ chuyên tâm vào quản lý công ty. Chỉ đến mấy ngày trước, khi thông tin Cổ Thành Quân nhận lời quay lại đóng phim được loan ra, các fan hâm mộ, vốn vẫn thấp thỏm sợ anh sẽ già biệt điện ảnh, mới tạm yên tâm.

- Lát nữa cậu sẽ đi phỏng vấn nhân vật nữ chính phải không? – Cách nói của Cổ Thành Quân ngang cẳng ngắn gọn và kiên quyết, ra dáng người đứng đầu một công ty. – Vậy chúng ta sẽ nói nhanh thôi. Gần đây công ty đầu tư vào một bộ phim thần tượng cho giới trẻ, muốn sử dụng một bài hát mới của cậu trong phim. Tuy nhiên đây là phim cổ trang nên tôi hy vọng đó sẽ là một bài hát theo phong cách cổ.

- Phong cách cổ? – Đường Hựu Đình dờ khóc dờ cười. – Chủ tịch Cổ, được sáng tác bài hát cho phim rất tuyệt, nhưng phong cách cổ không phải sở trường của tôi.

- Cậu có thể suy nghĩ thêm. – Cổ Thành Quân nói. – Trong album mới xuất hiện thêm một bài hát cổ phong cũng không tệ lắm đâu. Xu thế bây giờ là vậy mà.

- Xu thế chỉ là xu thế, tôi nhất quyết giữ phong cách của mình. Đây là nguồn gốc sự sáng tạo của tôi, cũng là nguyên nhân khiến fan hâm mộ thích tôi.

- Khoản đầu tư cho bộ phim này rất lớn, nhiều nghệ sĩ nổi tiếng tham gia, được đánh giá là điểm nhấn của nửa cuối năm sau.

Đường Hựu Đình đáp lại:

- Cảm ơn Chủ tịch Cố đã cho tôi cơ hội này, tuy nhiên, chắc anh phải tìm người khác rồi. Chẳng phải nhóm “Cực quang Boy” cũng sắp cho ra album mới rồi sao?

Cố Thành Quân không mấy thoải mái với thái độ kiêu ngạo và cao vờ vợi của Đường Hựu Đình, song vẫn cố nhịn không lộ ra:

- Giờ chưa cần phải trả lời dứt khoát như vậy, thời gian vẫn còn nhiều, cậu hãy về suy nghĩ thêm.

- Không cần suy nghĩ, thực ra tôi... – Bất chợt đưa mắt nhìn ra phía khác, Đường Hựu Đình dừng câu nói giữa chừng.

- Sao thế?

- Không, không có gì. – Đường Hựu Đình xua tay. – Tôi xin phép đi trước đây.

Cố Thành Quân nghi hoặc nhìn theo bóng Đường Hựu Đình vội vã bước đi. Anh đi tới chỗ Đường Hựu Đình vừa mới đứng, nhìn theo hướng cậu ta vừa nhìn.

Nhìn từ cửa sổ sát sàn ở tầng ba xuống giếng trời bên dưới, thấy ngay một cô gái đang lau dọn đài phun nước.

Một cảnh tượng quen thuộc, người con gái quen thuộc và cả cái tên quen thuộc.

Tay Minh Vi đã lạnh tê cứng lại. Dù trong tòa nhà có bật điều hòa tổng, nhưng cơ thể Chu Minh Vi vốn không chịu được mùa đông, chân tay lúc nào cũng lạnh. Các đồng tiền xu bên dưới đài phun nước vừa lạnh vừa ướt, giống hệt như những viên đá nhỏ, Minh Vi đành phải vừa nhặt vừa đưa tay lên miệng hà hơi cho đỡ lạnh.

- Sao hôm nay cô lại trực nhật nữa?

Minh Vi đứng thẳng người lên, nhìn thấy khuôn mặt đầy tức giận đó, tỏ ra không hiểu.

- Đường sư huynh. Là cô bạn cùng phòng tôi xin đổi ngày.

Đường Hựu Đình cau mày:

- Vậy cô không muốn tham gia ghi hình thử sao?

- Ghi hình thử nào? – Minh Vi hỏi.

Đường Hựu Đình ngớ người, tiếp tục khoanh tay cười châm chọc.

- Rốt cuộc là tình trạng quan hệ giữa cô và các bạn cùng phòng gay go tới mức nào?

Minh Vi vốn thông minh nên chỉ cần động não một chút là có thể đoán ra chuyện gì.

- Ghi hình thử cái gì mà tôi không biết?

- Nhân vật nữ chính trong MV sắp tới của tôi.

Minh Vi à một tiếng.

- Vậy sao anh vẫn còn ở đây? Không ra đó làm giám khảo à?

Đường Hựu Đình nói thẳng không khách sáo:

- Là tôi đang hỏi cô. Cô không muốn đi casting?

Minh Vi chưa vội phản ứng lại, lau đôi tay ướt vào tạp dề, sau đó do dự nói:

- Bây giờ sao? Tôi hoàn toàn chưa chuẩn bị gì hết. Hơn nữa tôi còn chưa trực nhật xong... Ôi sư huynh, anh làm cái gì vậy?

Đường Hựu Đình túm lấy cổ tay Minh Vi, rồi kéo cô sai bước đi về phòng tập lớn. Minh Vi luống cuống phía sau, giằng tay mấy lần cũng không ra được, cuối cùng đành phải đi theo Đường Hựu Đình.

Cố Thành Quân nhìn thấy hai người kéo nhau rồi mất hút sau góc khuất tòa nhà, bèn nhấn chuông gọi thư kí.

- Tiểu Trần, hôm nay casting diễn viên cho MV của Đường Hựu Đình ở phòng nào?

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Người Con Của Biển

Tô Khả Tinh đứng trước gương kiểm tra lại đầu tóc lần cuối. Lần ghi hình thử này không được phép trang điểm, nên đám con gái đành phải tập trung vào chăm chút kiểu tóc của mình. Trán cô hơi rộng nên phải để mái bằng che bớt khuyết điểm đó đi.

Cánh cửa phòng tập đột nhiên mở tung ra, Minh Vi đứng ngay trước cửa lúng túng không biết phải làm gì. Một bàn tay phía sau lưng đẩy cô một cái, sau đó cánh cửa đóng lại vào như cũ.

Minh Vi vẫn mặc tạp dề và đi ủng, đầu tóc rối bù, trông thật nhếch nhác. Đám con gái trong phòng quan sát một hồi, sau đó thầm cười với nhau.

Vẻ hoảng hốt vụt thoáng qua trên khuôn mặt Tô Khả Tinh, cô vội vàng đứng dậy, nở nụ cười cứng ngắc rồi đi tới trước mặt Minh Vi.

-Minh Vi, cậu cũng đến rồi à? Mình tưởng cậu không muốn tham gia casting.

Minh Vi nhìn Tô Khả Tinh cười nhẹ nhàng.

-Mình cũng vừa mới biết thôi.

-Cậu vừa mới biết thôi sao? –Tô Khả Tinh làm bộ ngạc nhiên hơi quá.
–Chẳng bao giờ nghe thấy cậu nhắc đến chuyện này nên mình tưởng cậu không có hứng thú, hóa ra là cậu không biết.

-Đâu phải vậy. –Minh Vi vẫn cười nhạt. –Sém chút nữa bị lỡ mất nguy hiểm thật.

-Bây giờ thì may rồi. –Tô Khả Tĩnh kéo cô ngồi xuống ghế. –Lần này hình như tuyển một lúc bốn người luôn.

-Đường Hựu Đình không tham gia diễn xuất à?

-Anh ấy chỉ ghi phần hát thôi.

-Thế chẳng phải cơ hội của bọn mình sẽ nhiều hơn sao?

-Đúng rồi. –Tô Khả Tĩnh cười ha ha. –Ôi trời, tay cậu lạnh quá. Cậu ngồi yên đây, để mình đi rót cho cậu một cốc nước nóng.

Tô Khả Tĩnh chạy đi rồi, Minh Vi vẫn giữ nguyên khuôn mặt tươi cười ngồi xuống ghế.

Một tiếng cười mĩa mai vang lên bên cạnh:

-Bạn của cậu đấy à?

Minh Vi quay đầu sang đó. Người vừa lên tiếng là một cô gái trông mặt khá quen, đôi mắt phượng rất đẹp, mang vẻ hết sức phong lưu.

Minh Vi cân nhắc:

-Là bạn cùng phòng.

Cô gái đó tỏ ra mình đã hiểu, cười giễu:

-Thảo nào.

Minh Vi cười cay đắng một tiếng. Xét trên phương diện tâm lý lứa tuổi, từ đầu đến cuối cô vẫn không sao kết thành bạn tri âm với những cô

bé kém mình tới mười tuổi này được. Con gái vốn tính tình nhỏ nhen bầm sinh, chuyện đấu đá nội bộ là không thể tránh khỏi.

Cô gái kia nói tiếp:

-Mình là Chung Thiên Dao.

Minh Vi cũng tự giới thiệu tên mình, sau đó bỏ tạp dề ra.

Chung Thiên Dao đột nhiên cười đầy hàm ý:

-Vừa nãy mình trông thấy rồi.

-Trông thấy cái gì?

-Người đẩy cậu vào, mình trông thấy rồi.

Minh Vi cố làm ra bộ mặt ngây thơ, nhưng dường như khó duy trì được nụ cười ngây thơ trong sáng phù hợp với tuổi tác của cô lúc này.

-Chắc cậu nhìn nhầm.

-Cũng có thể. . .-Chung Thiên Dao nhón chân lên. –Cậu có quan hệ tốt với anh ta như vậy mà vẫn bị bạn cùng phòng cản trở. Nếu mình là cậu, chắc chắn phải tự xem xét lại bản thân rồi.

-Chắc là phải vậy. –Minh Vi tự nói với mình.

Lúc đó Tô Khả Tinh cầm hai cốc nước quay lại. Minh Vi lập tức nở nụ cười thân thiết, đứng dậy đón lấy.

Minh Vi không phải một cô thiếu nữ đơn thuần vừa phát hiện mình bị ức hiếp đã lập tức trở mặt tuyệt giao với đối phương. Dù rằng kiếp trước Trương Minh Vi quang minh chính đại, không thích so đo thiệt hơn, nhưng sự khoáng đại này được thiết lập trên cơ sở điều kiện tài chính vững chắc.

Còn giờ đây, Chu Minh Vi chỉ là một cô gái con nhà nghèo hoàn toàn không có thứ gì, muốn nắm lấy cơ hội phải biết chủ động suy tính. Cố Thành Quân đã dạy cho cô môn học về sự phản bội, cho nên giờ phút này, Minh Vi đã có thể không lo buồn giận dữ, lúc nào cũng vui vẻ như không hề có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Vậy nên lúc casting, sau khi Đường Hựu Đình thuận miệng ra đề: “Hãy ôm người đứng bên cạnh bạn”. Minh Vi vẫn có thể dang tay ra ôm lấy Tô Khả Tinh với vẻ hết sức tự nhiên.

Minh Vi tiên phát chế nhân, hướng khuôn mặt mình về phía ban giám khảo, còn khuôn mặt Tô Khả Tinh bị che khuất hoàn toàn. Cảm xúc cô đều biểu hiện ra lúc đó là một vẻ thân thiết thực sự phù hợp, động tác nhẹ nhàng tinh tế, bàn tay còn khẽ vuốt lên lưng Tô Khả Tinh, dường như muốn an ủi người bạn tốt mà mình yêu quý.

Sau khi động tác kết thúc, hai người rời nhau ra.

Tô Khả Tinh vẫn còn sửng sốt vì hành vi đó. Chuyện vừa rồi diễn ra quá nhanh, cô không kịp phản ứng mà hoàn toàn bị Minh Vi điều khiển.

Đường Hựu Đình ngồi trên ghế giám khảo, chần bắt chéo, những ngón tay thon dài khẽ vuốt dưới cằm. Anh không nói lời gì, đôi mắt sâu hút, khóe miệng hơi cong lên một vòng cung tinh tế.

Bắt gặp ánh mắt thăm dò đầy thăm dò của Đường Hựu Đình, Minh Vi cười thản nhiên.

Cố Thành Quân đứng bên ngoài cửa phòng tập cũng mỉm cười.

Cô gái ấy không phải đoá hoa sen trắng yếu đuối, mà là đoá tường vi đang rực rỡ nở giữa mùa hè, đẹp dễ nhưng cũng nhiều dáng vẻ, sức sống đang tràn trề, chịu được nắng lửa tuyết sương, hơn nữa còn có gai nhọn để tự bảo vệ mình.

Chỉ cần cho cô ấy một giá đỡ, cô ấy sẽ bưng nỏ đầy cây cho bạn.

Buổi casting kết thúc, đại diện ban giám khảo đi ra từ phòng tập công bố luôn kết quả.

Nhân viên của công ty đón lấy tờ giấy ghi kết quả rồi đọc từ từ: “Hà Miêu, Chung Thiên Dao, Lâm Tú Viên,.. .Chu Minh Vi”

Nghe cái tên cuối cùng được đọc lên, Tô Khả Tinh cảm thấy như sấm nổ bên tai, tay chân lạnh ngắt.

Minh Vi đứng bên cạnh cầm lấy tay Tô Khả Tinh, nói nhẹ nhàng:

-Không có gì đâu, Khả Tinh. Rất nhiều khi chỉ do may mắn, chứ điều đó không chứng minh thực lực.

-Vậy vận số của mình quả là tệ. –Tô Khả Tinh cố cười nhưng trông khuôn mặt còn khó coi hơn khóc mấy lần. –Cậu xem bản thân cậu ấy, khi phỏng vấn được thầy Đàm Lập Đạt công nhận, sau khi vào công ty rồi lại được chủ tịch Cố và Đường Hựu Đình để mắt tới. . .

Tô Khả Tinh nói không hề nhỏ nên những cô gái xung quanh đều nghe, liền quay sang nhìn Minh Vi với vẻ ngạc nhiên. Minh Vi không ngờ được rằng Tô Khả Tinh có thể phơi bày cô ra giữa đám đông như vậy nên nụ cười đông cứng trên khuôn mặt.

Tô Khả Tinh ngược mắt lên nhìn Minh Vi rồi nói giọng oán thán và tự thương hại:

-Mình không có nền tảng tốt như cậu nên hoàn toàn không thể so sánh được với cậu.

-Cô nói vậy là có ý gì? –Chung Thiên Dao không biết đã đến đứng sau lưng Minh Vi từ lúc nào, trông điệu bộ hung hăng. –ý cô là chúng tôi trùng

tuyển đều nhờ có người hậu thuẫn chứ gì?

Câu nói của Chung Thiên Dao không chỉ giải cứu Minh Vi khỏi tình thế khó khăn, mà còn thành công trong việc chữa mũi nhọn của mọi người sang phía Tô Khả Tinh.

Chung Thiên Dao có cá tính mạnh mẽ, hoàn toàn không phải là người mà Tô Khả Tinh dễ đối phó. Thiên Dao đứng chống nạnh cười giễu cợt, nói toáng lên:

-Bản thân mình không có khả năng, chỉ biết nói người khác đi cửa sau. Cô có thể tự an ủi mình như vậy, nhưng đừng có hắt nước bẩn lên người khác! Tất cả đều là bạn học sao phải hại lẫn nhau?

Sắc mặt Tô Khả Tinh hết đỏ lại trắng, lúng túng không biết phải phản bác thế nào. Minh Vi cũng tỏ ra bối rối, song chỉ đứng lặng yên ở một bên.

Hai cô gái được chọn còn lại cũng đứng lên đi tới đó, cùng chống lại kẻ thù chung, giận giữ nhìn Tô Khả Tinh.

Minh Vi thấy tình hình bất lợi, vội vàng chen vào giải hòa:

-Đừng giận nữa, cậu ấy chỉ là có chút hiểu lầm với mình thôi. Chúng ta như vậy để giáo viên nhìn thấy cũng không hay lắm đâu.

Cánh cửa phòng tập đột nhiên bật mở, Cố Thành Quân chậm rãi từng bước vào trong. Tất cả đám nữ sinh đều ngạc nhiên hơn là mừng rỡ, mặt mày biến sắc, đồng thời im bật, hệt như một bầy chim non đang sợ hãi. Sắc mặt Minh Vi cũng chợt tái đi, cô căn môi đứng cúi đầu.

Tô Khả Tinh rốt cuộc vẫn là cô gái còn ít tuổi, lần đầu tiên đứng trước một thế lực lớn như vậy, lại vừa bị mấy người dồn vào bắt nạt tới mức nước mắt đã long lanh, nước mắt sắp trào ra.

Cố Thành Quân nhìn quanh một lượt rồi bất chợt cười khê:

-Đều làm sao cả thế? Không biết tôi ư?

Đám thực tập sinh thở phào nhẹ nhõm, lập tức lên tiếng chào Thành Quân:

-Chào chủ tịch.

Cố Thành Quân mỉm cười, trông giống hệt một bậc đàn anh hiền từ. Anh nhanh chóng tìm ra trung tâm của vụ lộn xộn rồi đi tới đó. Chung Thiên Dao dù là một cô gái to gan nhưng khi ấy cũng không thể không nuốt nước bọt đánh ực một tiếng.

Cố Thành Quân đi đến trước mặt bọn họ, ánh mắt dừng trên khuôn mặt đang đọng giọt nước mắt của Tô Khả Tinh. Nụ cười trên môi càng rõ hơn, giọng nói của anh đầy vẻ thương xót và cứng nung.

-Em là Tô Khả Tinh đúng không? Sao lại đến nỗi khóc lóc thế này?

Tô Khả Tinh cảm tưởng như được nghe thấy âm thanh ở trên trời, xúc động tới mức lấp ba lấp bắp, nước mắt càng trào ra dữ dội hơn.

Cố Thành Quân lấy chiếc khăn tay ra rồi đưa cho cô bé:

-Lau nước mắt đi, khóc tới mắt sưng lên trông xấu lắm.

-Thầy. . .thầy Cố. –Tô Khả Tinh cầm chiếc khăn tay mà toàn thân run bần.

Cố Thành Quân cười dịu dàng, mềm mỏng:

-Chẳng phải là chỉ một vai diễn trong Mv thôi sao, gì mà tới mức sống chết như vậy. Như thế tốt hơn rồi đấy.

Anh nghĩ ngơi một chút, rồi sau đó nói tiếp với vẻ không mấy quan tâm:

-Bài hát định trong MV chào mừng năm mới của “Cực quang Boy” sẽ cho em đóng vai chính nhé.

Tiếng xì xào nổi lên trong phòng tập, Tô Khả tinh ngạc nhiên tới mức ngừng khóc, đứng ngẩn người ra nhìn Cố Thành Quân. Minh Vi lập tức ngẩng đầu nhìn Cố Thành Quân, đến khi anh nhìn lại đã cúi xuống như cũ. Ánh mắt anh chỉ lướt qua khuôn mặt đáng cúi thấp của cô mà không dừng lại.

-Vậy cứ chốt thế đi. –Cố Thành Quân vỗ vỗ lên cánh tay đang cầm chiếc khăn mùi soa của Tô Khả Tinh. –Cố gắng nỗ lực lên, tôi sẽ chờ xem màn biểu diễn tuyệt vời của em.

Tô Khả Tinh vẫn còn chìm đắm trong sự ngạc nhiên tới mức chấn động, quên cả việc nói cảm ơn. Cô cũng giống như mọi người ở đó, chỉ biết giương mắt lên nhìn Cố Thành Quân đi khuất.

Khi đó Minh Vi mới ngẩng mặt lên, ánh mắt theo dõi bóng người cao lớn của anh cho tới khi mất hút sau cánh cửa.

Người đàn ông này định chơi trò gì?

Chỉ một câu nói là có thể lôi một cô gái từ dưới rồi đẩy đến tận nơi cao. Mánh khéo còn công khai như vậy, không cần giấu giếm, cũng không quan tâm đến việc cô gái đó có thể đảm trách được hay không. Hưởng thụ niềm vui được chơi đùa và nắm giữ số mệnh của người khác trong tay mình? Tạm thời bỏ tấm áo khoác ngoài của diễn viên, bên trong chính là một người lãnh đạo có tố chất bẩm sinh, suy nghĩ sâu xa, coi thường tất cả người khác ngoài mình.

Tiếng xì xào bàn tán vang lên trong phòng tập, những ánh mắt dò xét, ngưỡng mộ và đổ kị đều hướng vào Tô Khả Tinh. Chung Thiên Dao cười giễu cợt, ánh mắt cứ chuyển từ Tô Khả Tinh lại sang Minh Vi. Chỉ có Minh Vi là người bình thản nhất ở đó. Ánh mắt cô phảng lảng như vực nước sâu dưới núi, giọng nói vẫn đều đều không nhanh không chậm:

-Khả Tinh, như vậy là tốt rồi nhé. Cậu cũng có thể đóng vai nữ chính trong Mv rồi.

-Phải đấy.- Tô Khả Tinh hít sâu một hơi, đưa tay lau nước mắt trên mặt. Cô nhìn xoáy vào Minh Vi, nửa cười nửa không. – Cậu nói đúng, tất cả đều là vận số. giờ đây vận số của mình đã tới rồi.

Tô Khả Tinh nói với ẩn ý sâu xa, cố nhiên Minh Vi không thể không nghe ra, nhưng cô không hề đổi sắc mặt, vẫn mỉm cười như cũ. Ánh mắt của hai người con gái gặp nhau giữa không trung, bắn tóe ra tia lửa.

Tô Khả Tinh cầm lấy chiếc tập dề Minh Vi để trên ghế, mặc vào mình:

-Minh Vi cậu chưa trực nhật xong đúng không? Đây đáng lẽ là ngày trực nhật của mình, mình phải đi làm nốt. Cảm ơn cậu đã giúp.

-Đừng khách sáo như vậy. –Minh Vi đáp lại nhẹ nhàng.

-Vậy lát nữa gặp ở kí túc. –Tô Khả Tinh đã lấy lại được sự thân mật trước đó.

-Lát gặp lại.

Vẫn giữ nụ cười trên môi, Tô Khả Tinh đi thẳng ra khỏi phòng, không nhìn bất kì ai. Chung Thiên Dao không thể không cười khẩy một tiếng, lắc đầu nhìn sang phía Minh Vi. Đứng giữa đám đông với những lời xì xào bàn tán, Minh Vi vẫn giữ được nụ cười nhã nhặn có tiết chế của mình.

Cánh cửa phòng casting lại mở ra lần nữa, Đường Hựu Đình và các thành viên ban giám khảo bước vào. Ngay lập tức đã có nhân viên báo cáo sự việc xảy ra. Đường Hựu Đình nghe mấy câu nhướn mày lên nhìn về phía bọn Minh Vi.

Cả bốn người trúng tuyển đều hơi lúng túng. Bọn họ mới được nể uy phong của Cố Thành Quân, vừa sợ vừa ăm ức, song vẫn cảm thấy tủi thân đến mức nực cười.

Minh Vi đối diện với ánh mắt thăm dò của Đường Hựu Đình, hơi nghiêng người xuống.

Đường Hựu Đình thấy bộ dạng bình thản và trầm tĩnh của cô, miệng hơi hé mở. Anh vốn định chọc cười mấy câu, lời đã đến miệng nhưng lại thôi vì nhận ra xung quanh có quá nhiều người, không phải chỉ riêng tư mỗi hai người họ. Minh Vi biết Đường Hựu Đình là người khắt khe quá mức, nên biết anh cũng không định làm mất đi hình tượng trầm tĩnh vốn có của mình trước mặt mọi người.

-Sáng mai bốn người các bạn có mặt tại đây. Mang theo giày múa, sẽ tập vũ đạo trước.

Bốn cô gái trúng tuyển gật đầu.

-Vất vả cho các bạn rồi. –Khi đi qua cả nhóm, Đường Hựu Đình dừng lại trong giây lát. –Chúng ta hãy cố gắng để quay MV “Horizon” cho trọn vẹn nhé.

Nghe thấy một từ quen thuộc, Minh Vi bỗng chộn rộn trong lòng. Đường Hựu Đình nhìn cô với ánh mắt đầy hàm ý, sau đó quay người đi.

Single mới nhất của Đường Hựu Đình quả nhiên có tên là “Horizon”

Đó là tên một ca khúc trữ tình, đoạn dạo đầu là tiếng Guitar sắc nét, Đường Hựu Đình hát theo với giọng thanh. Sau đoạn đầu tiên, các nhạc cụ khác mới hòa vào, giai điệu du dương êm dịu, lúc đến cao trào thì bùng dậy đam mê, tràn đầy sức lan tỏa.

Lần đầu Minh Vi nghe ca khúc do cô đặt tên đó là khi đến dự họp cùng cả e-kip trong vai trò nữ diễn viên của MV. Để minh họa rõ hơn cho phương án sản xuất MV này, đạo diễn đã cho cả E-kip nghe bài hát. Cả bốn cô gái lập tức bị bài hát hút hồn không chỉ vì giai điệu có sức truyền tải, mà còn vì ca từ tuyệt đẹp.

Lời bài hát do Đường Hựu Đình tự viết, câu từ đơn giản nhưng trôi chảy, sinh động đầy sức sống, trong từ ngữ đều ngập tràn niềm vui được cất cánh bay lên.

“Nơi tận cùng của thế giới đang trải rộng ran gay dưới đôi chân

Anh mang theo trái tim m. khởi hành đi tìm chân trời phía bên kia trong cổ tích

Cánh rừng đầy những bóng thiên thần, hay bên cạnh với những nàng tiên cá

Em nói chỉ có sắc màu của bầu trời mới có thể nhuộm xanh mặt biển

Nàng công chúa khẽ vén mái tóc dài, dạ oanh đi tìm bụi gai làm bạn

Phù thủy bắt đầu nhảy múa trong bóng tối, lời nguyện không thể nào hóa giả được sự trói buộc giữa chúng ta

Anh vượt qua ngàn núi vạn song, trên đầu là bầu trời sao lấp lánh

Đuổi theo đường chân trời, một mình anh dang rộng cánh buồm

Tình cảm của em ấm nóng tổng lòng, hóa ra tình yêu lại lãng mạn đến thế

Anh nhớ ngày hè hôm đó, ai đã nói thầm bên tai

Xem kìa, mặt biển biếc xanh. . .

Lực bùng phát trong giọng hát của Đường Hựu Đình rất lớn, khi hát một khúc ballad nhẹ nhàng như vậy trở nên tinh khiết và rõ ràng. Tiếng hát vừa cất lên, Minh Vi lập tức có cảm giác toàn thân chìm xuống một dòng suối ấm áp vô cùng.

Một bài hát hay, một ca sĩ đang nổi, thêm vào đó là những chuyện buồn vui chìm lấp trong quá khứ, nếu như làm tốt khâu quảng cáo và tiếp thị, single mới này của Đường Hựu Đình hẳn sẽ giành được thành công xứng đáng.

Công ty cũng đã đầu tư một lượng lớn nhân lực, vật lực vào MV này. Ngoài bốn nhân vật nữ trong đó có Minh Vi sẽ quay những hình ảnh đặc tả, công ty còn sử dụng gần hai mươi thực tập sinh nam khác hoạt động làm nền ở phía sau.

Tình tiết câu chuyện trong Mv tương hỗ cho ca từ của bài hát, kể về một chàng trai mạo hiểm vì người mình yêu. Ban đầu Đường Hựu Đình chỉ định tham gia phần hát, song không hiểu sao lại bị thuyết phục nên đồng ý diễn vai nam chính.

Minh Vi cùng ba người còn lại chia nhau diễn các vai mà lời hát nhắc đến: thiên thần, nàng tiên cá, công chúa và phù thủy. Bọn họ sẽ lần lượt gặp nhân vật nam chính, sau đó tìm cách níu chân anh lại. Nhân vật nam chính lần lượt tìm cách thoát khỏi họ để tiếp tục cuộc hành trình.

Căn cứ vào đặc điểm của từng người mà đạo diễn nhanh chóng phân vai cho họ. Hà Miêu ngây thơ đáng yêu vào vai công chúa, Chung Thiên

Dao xinh đẹp trở thành phù thủy, Lâm Tú Viên tao nhã đóng vai thiên thần, còn Minh Vi nhận vai nàng tiên cá.

-Minh Vi có vẻ đẹp thanh khiết lại quyến rũ, đóng vai nàng tiên cá là phù hợp nhất. –Khi thiết kế tạo hình, chuyên gia hóa trang nói.

Bất cứ thiếu nữ nào hẳn cũng từng mơ mình được làm mỹ nhân ngư, từng tưởng tượng sẽ có một ngày mình hy sinh cho chàng hoàng tử, sau đó hóa thành những bọt sóng màu hồng nhạt.

Song đối với Minh Vi, cô chỉ thèm muốn được như Chung Thiên Dao, chỉ cần thay áo và đội tóc giả là xong việc hóa trang. Đằng này cô lại còn phải cố hết sức để nhét đôi hân mình vào chiếc đuôi cá làm bằng cao su.

Nghe nói, ban đầu đạo diễn chỉ định lấy cảnh mỹ nhân ngư ngâm mình dưới nước, còn việc quấy chiếc đuôi cá có thể xử lý bằng máy tính. Song Đường Hựu Đình không biết nghe ai xui mà đột nhiên nói rằng, nếu nàng tiên cá chỉ ngâm mình dưới nước sẽ không thể hiện được đặc trưng, nên đề nghị quay một cảnh toàn thân.

Khi Đường Hựu Đình bước vào phòng hóa trang, đã thấy ngay một Mỹ Nhân Ngư đang vươn tay ra lấy nước.

Minh Vi đã hóa trang xong, khoác một chiếc khăn bên ngoài. Sau khi mặc chiếc áp đuôi cá vào, hai chân cô chỉ có thể hơi gấp lại, ngay cả khi ngồi trên ghế cũng hết sức khó chịu. Các nhân viên xung quanh tất bật đi lại, còn mình cô ngồi yên, buồn thiu trong góc, cổ lại hơi khát.

Trên chiếc bàn bên cạnh có một cốc nước, Minh Vi đưa tay ra với mới nhận thấy nó cách xa mình cả một quãng. Cô mặc đuôi cá nên không thể dịch chuyển, sợ nếu bước xuống đất sẽ làm hỏng nó, cho nên đành cố gắng nghiêng người, vươn tay thêm một chút.

Khi ngón tay vừa chạm vào cốc nước thì cơ thể mất thăng bằng, chiếc ghế nghiêng hẳn sang một bên khiến cả người cô cũng đổ ngã theo. Trong tình huống cấp bách như thế, hai tay Minh Vi bám lấy cạnh bàn, phải khó khăn lắm mới giữ được người để tránh rơi vào thảm kịch.

Định thần lại, cô nhận ra tình trạng của mình khi đó không khả quan chút nào. Cảnh tượng này trông hơi quen. Lúc trước hình như cũng có người cũng từng tiến thoái lưỡng nan, cơ thể mắc kẹt giữa không trung. Khi đó Minh Vi không hề nghĩ rằng mình cũng có ngày rơi vào tình cảnh như vậy.

Các nhân viên đều đang bận rộn nên cũng không chú ý đến chuyện xảy ra trong góc phòng. Minh Vi khổ sở để giữ nguyên tư thế, tính xem gọi người đến giải cứu hay để cho mình ngã xuống, cách nào đỡ mất mặt hơn.

Trước mắt bỗng xuất hiện một đôi bốt, tiếng gót giày gõ trên mặt sàn nghe rõ mồn một, những chiếc khuy đồng gắn trên giày sáng lấp lánh.

-Chu sư muội, sư muội đang tập Yoga ư?

Một câu hỏi đầy vẻ chế nạo ác ý, Minh Vi không cần đoán cũng biết nó phát ra từ miệng ai.

Cô giận giữ ngẩng đầu lên.

Đường Hựu Đình mặc một chiếc quần bó màu đen, chân đi bốt, phía trên là áo sơ mi rộng màu trắng, cổ để thoáng lộ ra cơ rắn rỏi. Tóc anh được quăn hơi quăn, trán đầy và trơn mịn. Chuyên gia hóa trang đã đánh thêm những bóng khuất trên khuôn mặt khiến đường nét càng trở nên rõ ràng hơn.

Đường Hựu Đình vốn rất đẹp trai, nay trang điểm thêm vào càng quyến rũ hơn mấy phần, trong sự liêu lĩnh và ngay thẳng lại mang một chút thần bí thanh tao.

Song lúc này Minh Vi không lòng dạ đâu mà ngắm nhìn một mỹ nam như vậy. Bàn tay bám vào bàn của cô đã bắt đầu trở nên tê dại, khó giữ được lâu.

Đường Hựu Đình hả hê khoanh tay trước ngực, thưởng thức tai họa của người khác, cười:

-Cô đang luyện động tác Yoga gì mà tôi chưa từng thấy bao giờ?

-Anh cứ đứng ở đó cười giễu tôi như vậy sao? –Mặt Minh Vi đỏ bừng.

-Đâu có. Tôi chỉ thưởng thức tư thế này của sư muội thôi. –Đường Hựu Đình vẫn đứng im với thái độ bàng quan. –Dù sư muội không phải là một đại minh tinh, cũng không có đôi tai không biết nghe những lời nói của người bình thường, nhưng động tác của sư muội làm hoàn toàn không kém của tôi đâu.

Minh Vi rít từng từ qua kẽ răng:

-Ngoài việc mỉa mai người khác ra anh không biết làm gì hơn à?

-Môn học lễ nghi của sư muội không chuẩn rồi. –Đường Hựu Đình cười với vẻ hết sức gian tà. –Đã muốn ta giúp, phải mở miệng ra cầu cứu. Phải dùng những lời lẽ thật chân thành, thật lễ phép, thật khiêm tốn mà cầu xin ta. Nếu sư muội cầu xin ta như vậy, ta sẽ cố gắng để tự tay mình giúp muội vượt qua tình thế khó khăn này.

-Cái gì? –Minh Vi cáu tiết. –Đến lúc này rồi mà anh vẫn... Tôi không hiểu nhận thức của anh ở tuổi nào?

Câu nói này đã chạm vào hệ thống thần kinh nhạy cảm của Đường Hựu Đình.

-Không biết cảm ơn lại còn...Cô có biết rằng tôi đã nói giúp với đạo diễn mấy câu đề cô có được vai diễn này không?

-Cái gì? Là anh...-Minh Vi bắt đầu nổi giận thực sự. –Việc casting là anh kéo tôi đi, việc đi cửa sau cũng là anh chủ động làm, tôi không nhờ anh giúp!

Nụ cười trên mặt Đường Hựu Đình vụt biến mất:

-Thật ư? Vậy coi như tôi cảm ơn cô đã tìm sợi lắc bạc cho tôi. Hiện giờ Chu sư muội đã tự lo được cho bản thân, vậy tôi cũng yên tâm.

Anh ta nói xong liền quay người bước đi.

Minh Vi giận tới mức toàn thân bốc hỏa, quả thực không còn hơi sức đâu mà tranh cãi với anh ta. Bàn tay cô đã ướt đầm mồ hôi, các ngón tay dần dần tuột khỏi mép bàn. Cô đã cầm cự quá lâu, tới sức cùng lực kiệt.

Thấy tay mình sắp không giữ được nữa, cô dứt khoát nhắm mắt lại, buông ra.

Cú va chạm và cảm giác đau điếng không xảy ra như trong dự kiến. Một đôi tay đã ôm lấy cô kịp thời.

Minh Vi ngạc nhiên mở mắt, lập tức thấy khuôn mặt xoay nghiêng với sống mũi thẳng tắp của Đường Hựu Đình.

Đường Hựu Đình ôm lấy Minh Vi, để cô ngồi trên mình. Anh thậm chí còn cẩn thận chỉnh lại tư thế ngồi của cô để tránh làm hỏng chiếc đuôi cá Mỹ nhân ngư.

Minh Vi ngẩn người ra nhìn Đường Hựu Đình, mãi lâu sau vẫn chưa nói được lời nào.

Đường Hựu Đình thở dài một tiếng, trên khuôn mặt đẹp trai hiện rõ vẻ lo lắng. Anh làm như không nhìn thấy ánh mắt bối rối của Minh Vi, mím chặt môi không nói gì.

Một động tác lớn như vậy dĩ nhiên khiến cho tất cả các nhân viên đều nhận ra. Mấy người giúp việc trường quay và chuyên gia hóa trang đều chạy lại.

-Hựu Đình, thế nào rồi? Minh Vi không sao chứ?

-Không sao. –Đường Hựu Đình đáp ngắn gọn. –Chỉ là cô ấy mặc chiếc đuôi cá này nên cử động hơi bất tiện.

Minh Vi lúng túng cười trừ.

Nhân viên trường quay định chạy tới giúp Minh Vi ngồi thẳng dậy, song Đường Hựu Đình đã cau mày, xua tay bảo họ lùi ra rồi tự mình bế Minh Vi đứng lên.

-Cần bỏ con cá này vào đâu đây?

Nhân viên trường quay nín cười, chỉ ra chỗ chiếc bọc gỗ sơn màu xanh lá cây được tạo hình một tảng đá bên bờ biển. Đường Hựu Đình bế Minh Vi đến đó rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc bọc.

-Cảm ơn sư huynh! –Minh Vi khẽ nói.

Đường Hựu Đình liếc nhìn cô một cái, cười mà như không, liền sau đó bị chuyên gia hóa trang kéo đi chỉnh sửa lại.

Minh Vi bỏ chiếc áo choàng bên ngoài ra theo hướng dẫn của nhân viên trường quay, chợt nghe thấy chuyên gia trang điểm của Đường Hựu Đình kêu lên.

-Ôi, Hựu Đình, áo của cậu. . . vừa mới bị dính vào đúng không?

Đường Hựu Đình cúi đầu nhìn, phát hiện thấy bên vai dính một vết son màu đỏ, rõ ràng vừa rời môi Minh Vi vừa quệt qua đây. Cô gái ấy giống như một cánh bướm rơi vào vòng tay anh, thoáng chốc đã bay mất đi, chỉ còn lưu lại một vết son mờ.

-Bắn thì thay cái khác là được rồi, sao phải kêu giật giọng lên như thế?

Đường Hựu Đình nhanh chóng mở cúc, cởi chiếc áo ra rồi vút vào tay trợ lý. Ánh đèn trong trường quay chiếu lên cơ thể cân đối khiến từng vòm cơ gọn gang hắt lên một quầng sáng mờ mờ.

Ngay cả chuyên gia trang điểm đang chỉnh sửa lại quần áo cho Minh Vi cũng phải dừng tay thì thầm:

-Trời ạ, vóc người của Đường Hựu Đình tuyệt quá. Đúng chuẩn dáng đàn ông.

-Phải đấy. –Trợ lý của chị ta đứng bên cạnh cũng hào hứng nói –Từ trước đến giờ anh ấy chưa bao giờ bỏ áo ra, lần này chúng ta đã được mở rộng tầm mắt. Khi mặc áo trông anh ấy gầy thế, không ngờ cơ bắp cũng thật rắn chắc.

Đường Hựu Đình thông thả, điềm nhiên thay một chiếc áo khác trước ánh mắt trầm trồ và cả những lời thì thầm bàn tán. Khi quay người lại, gặp đúng lúc Minh Vi đang quay mặt đi chỗ khác với vẻ thiếu tự nhiên, trên khuôn mặt là một màu hồng ửng đáng ngờ, nụ cười vừa biến mất lại trở lại trên môi Đường Hựu Đình.

“Bắt đầu thôi.”

Nhân viên phục vụ mở chai rượu vang bằng một động tác hết sức thuần thục, sau đó rót cho từng khách một. Chất lỏng màu thạch lựu khẽ sóng sánh trong chiếc ly rượu bằng thủy tinh đế cao, một mùi hương ngậy ngất say lòng người nhẹ nhàng lan tỏa.

Đây là nhà hàng nằm trong tòa nhà cao nhất thành phố, chỉ dành cho những ai có thẻ hội viên. Ngồi bên cửa sổ, có thể nhìn thấy những khu phố đông vui với lịch sử lâu đời nhất, mang nét đặc trưng nhất của thành phố này.

-Cố tình mới anh đến chỗ này, chắc không phải để uống rượu suông. – Cố Thành Quân đặt ly rượu xuống rồi nhìn người ngồi trước mặt mình khẽ mỉm cười.

Chân Tích lắc nhẹ chiếc ly làm sóng sánh chất lỏng đọng bên trong, giọng nói mềm mại uyển chuyển:

-Chẳng lẽ em không thể mời anh ra đây đơn giản chỉ là để ăn một bữa thôi hay sao? Đã bao lâu rồi hai chúng ta không ăn cơm cùng nhau? Đây là chỗ dành riêng cho hội viên, chúng ta cũng không sợ bị người thường trông thấy. Anh không cần thiết phải lo lắng như vậy.

-Anh không lo gì hết. –Cố Thành Quân nói. –Nếu việc chúng ta gặp nhau là quang minh chính đại, anh chẳng quan tâm đến việc bị ai trông thấy. Song Minh Vi mới mất, anh không muốn người khác vì thế mà cười nhạo cô ấy.

Nụ cười Chân Tích lập tức đông cứng lại.

-Anh cứ nhất thiết phải nhắc đến cô ta trong mỗi lần gặp em hay sao?

-sao lại không? –Cố Thành Quân cắn một miếng sườn. –Cô ấy là vợ anh, khi nói chuyện anh sao phải tránh nhắc tới cô ấy.

Chân Tích mất hứng, vứt bộ dao đĩa xuống sàn.

-Nhưng em không muốn nghe thấy tên cô ta.

Cố Thành Quân dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Chân Tích.

Bàn tay Chân Tích siết chiếc khăn ăn tới mức các khớp đều trắng bệch ra.

-Chúng ta đi đến được ngày hôm nay đâu có dễ dàng? Nếu không có cô ta, chúng ta sẽ không phải trải qua bao nhiêu khổ sở như vậy. Hẳn chúng ta đã lấy nhau, trở thành một đôi vợ chồng minh tinh được nhiều người ngưỡng mộ và chúc phúc. Thậm chí chúng ta đã có con từ lâu rồi. Thành Quân, em biết anh rất muốn có con.

-Anh thích có con. –Cố Thành Quân lại cúi đầu xuống. –Nhưng em nghĩ mọi việc đơn giản quá. Có Minh Vi, chúng ta mới có cuộc sống huy hoàng ngày hôm nay. Còn nếu không có cô ấy, chúng ta có thể thành công như ngày hôm nay không?

Sắc mặt Chân Tích trắng nhợt:

-Anh, anh xem trọng cô ta đến thế sao?

-Không phải anh xem trọng cô ấy, mà cô ấy thực sự quan trọng. –Cố Thành Quân nói một cách nghiêm túc. –Trong cuộc đời anh, Trương Minh Vi là người phụ nữ quan trọng nhất. Cô ấy đã làm thay đổi số phận của anh, về điểm này không thể nào phủ nhận được.

Chân Tích nhìn chăm chú vào Cố Thành Quân, mãi lâu sau mới cười mỉa mai:

-Anh không cần tiếp tục diễn kịch trước mặt em như vậy. Giữa chúng ta không hề có bí mật mà, Thành Quân. Ngay từ khi bắt đầu, em đã là người hiểu anh nhất trên đời. Những lời yêu thương quang minh chính đại đó không cần phải nói cho em nghe đâu.

Cố Thành Quân nở một nụ cười nhạt. Anh chậm rãi ăn một miếng sườn, sau đó mới nói:

-Hôm nay em hẹn anh ra đây với vẻ nghiêm túc như vậy, anh cũng muốn nhân cơ hội này để nói rõ với em mấy việc.

-Cái gì? –Chân Tích hỏi lại với vẻ bất an.

Cố Thành Quân ngẩng đầu lên.

-Chân Tích chuyện giữa chúng ta đã kết thúc rồi.

Chân Tích nghe như có tiếng nổ oành bên tai, mãi sau mới nói ra lời:

-Anh muốn nói chia tay với em.

Cố Thành Quân nhấp một ngụm rượu.

-Chúng ta đã chia tay nhau từ tám năm trước rồi, Tiểu Tích.

Môi Chân Tích run run:

-Anh...đã rất nhiều năm rồi anh không còn gọi em là Tiểu Tích.

Cố Thành Quân dùng chiếc đĩa chọc vào đĩa sa lát.

-Hôm nay chúng ta ngồi đây không phải để nhớ về những chuyện xưa cũ.

Chân Tích cười nhạt:

-Đừng nói với em những lời cũ kiêu như “Chúng ta không thể nào quay lại được”! Năm đó anh muốn em đợi anh, em đã đợi, đến bây giờ anh lại nói sẽ kết thúc quan hệ với em? Cố Thành Quân, anh không cảm thấy làm người cũng phải có một chút lương tâm ư?

Cố Thành Quân bình thản trả lời:

-Ngày anh và Minh Vi kết hôn anh cũng đã nói với em một lần rồi, bảo em đừng đợi anh nữa.

-Anh nói không đợi thì em sẽ không đợi sao? –Giọng Chân Tích chột trở nên nhọn hoắt.

Những vị khách ngồi xung quanh lần lượt quay đầu lại.

Cố Thành Quân xua tay tỏ ý ngăn tiếp viên trưởng của nhà hàng khi đó đang định đi tới rót thêm rượu vào ly cho Chân Tích.

-Chân Tích, tình cảm em dành cho anh, giờ đây đúng là anh không có cách nào báo đáp lại. Chúng ta từng có một quá khứ trong sáng và tươi đẹp, nhưng giữa chúng ta đã có quá nhiều chuyện. Quả thực chúng ta đã không có cách nào quay lại được nữa.

Chân Tích ngồi thẩn ra, thấp giọng nói:

-Hồi đó anh đã từng nói với em, anh đã thề với em rằng anh sẽ không bao giờ yêu cô ta.

Cố Thành Quân trở nên trầm mặc.

Chân Tích nhìn vào anh trối chết:

-Anh đã yêu cô ta thật lòng đúng không? Anh đã thực sự cảm động đúng không? Anh đã nhận ra điều đó từ khi nào? Trước hay sau khi cô ta chết?

Chiếc dao trên tay Cố Thành Quân miết xuống chiếc đĩa ăn tạo nên một âm thanh chói tai.

Chân Tích bắt đầu cười giễu cợt:

-Sau khi chết, có đúng không, đúng không? Khi người đã chết rồi, anh mới nhận ra những điểm tốt của cô ta. Bất kể trước đây cô ta có làm những chuyện quá đáng, tất cả cũng tiêu tan đi cùng cái chết của cô ta. Từ lúc đó trở đi, anh chỉ nhớ rằng cô ta đã chết tốt đẹp biết bao, còn quên đi hết những chuyện cô ta đã dùng thủ đoạn bỉ ổi xấu xa nào để chia rẽ chúng ta ngày trước!

Cố Thành Quân đặt dao đĩa xuống, cầm khăn ăn lên lau miệng.

-Người sống làm sao so với người chết? –Chân Tích tiếp tục mỉa mai.
–Người sống sẽ phạm sai lầm, còn người chết sẽ được tô vẽ, làm đẹp không ngừng trong kí ức của anh, tới khi trở nên hoàn hảo không tỳ vết, Trương Minh Vi nhiệt tình thẳng thắn, Trương Minh Vi có tình yêu sâu sắc với anh.
..

-Chân Tích. –Cố Thành Quân nhướn mày lên nhìn, trên khóe môi loáng thoáng có nét cười nhưng giọng nói lạnh như băng. –Đừng có dùng giọng điệu ấy để nhắc đến Minh Vi, như vậy hơi xác láo với cô ấy.

Sống lưng Chân Tích lạnh toát, lời đang nói bỗng tắc nghẹn lại giữa chừng, cuối cùng bất lực cười cay đắng:

-Em đã sớm biết thế nào cũng có ngày này. Song em vẫn ngốc nghếch đến vậy, cố tin mà không chịu tỉnh ngộ, sau khi tốt nghiệp lại còn đầu quân cho Vĩnh Thành, vẫn bám theo từng bước chân anh cho đến bây giờ.

Cố Thành Quân chỉ nói một câu đơn giản:

-Đây không phải là lỗi của bất kì ai.

Chân Tích cười khẩy:

-Anh nói nghe nhẹ nhàng thế. Chẳng phải hai chúng ta là người hiểu rõ nhất tại sao Minh Vi lại chết hay sao?

–Đừng có làm như chính chúng ta là người hại chết cô ấy. –Cố Thành Quân nghiêm giọng nói. –Cái chết của cô ấy chỉ là một sự cố.

–Thế ư? –Chân Tích khoanh tay ngồi tựa lưng vào sa lông. –Cô ta yếu đuối quá, mới biết có tí tẹo thế thôi đã tức chết rồi. Nếu như cô ta còn sống, biết hết mọi chuyện thì anh nói xem, cô ta sẽ thế nào? Hoặc nếu các cơ quan truyền thông biết, sẽ như thế nào?

Cố Thành Quân cuối cùng cũng đặt dao đĩa trong tay xuống.

–Cái gọi là hết mọi chuyện đó em cũng có một phần đấy Chân Tích.

–Vậy có vấn đề gì? –Chân Tích liền hất cằm lên. –Nếu không phải vì anh thì bao nhiêu năm qua em đã vì ai? Tình yêu này rốt cuộc là gì đây?

Cố Thành Quân nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy vẻ mê muội của Chân Tích.

–Thực sự em định làm gì? Bất chấp cả chính danh dự và tiền đồ của bản thân để cho thiên hạ biết hết mọi chuyện sao?

–Đương nhiên em không muốn thế rồi. –Chân Tích rút khăn ăn ra, khẽ lau miệng. –Tuy nhiên, Cố Thành Quân, anh đừng mơ tưởng rằng như vậy đã xong với em. Chân Tích này không phải tấm thảm để anh giẫm lên, lau chán rồi thấy bẩn thì vứt toẹt đi. Anh là của em, mãi mãi là của em. Ngay cả Minh Vi còn sống cũng không cướp nổi anh, thì chết rồi càng không thể cướp được. Nếu như anh muốn xóa sạch mọi mối quan hệ với em, em sẵn lòng cũng chết với anh.

Thấy Cố Thành Quân tỏ ra giận giữ nhưng vẫn cố kiềm lại, Chân Tích trong bụng cười hả hê:

–Còn nữa, Hứa Nhã Văn nhất quyết không chịu để kịch bản đó cho em, em cũng không thèm so đo với cô ta nữa. Hiện giờ em đã nhắm vào

một vai nữ chính trong bộ phim truyền hình khác, anh phải dành nó cho em.

-Bộ phim nào?

-Là bộ phim anh sắp đóng vai chính, “Cố viên xuân thu”. Chân Tích cầm túi đứng dậy. –Tốt nhất là để em giành được giải Mẫu đơn nhờ vai này. Em vẫn còn thiếu giải mẫu đơn, anh cũng biết rồi.

Nói xong, Chân Tích bước đi uốn éo rời khỏi nhà hàng, để lại những ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ và cả ghen tị ở phía sau.

Cố Thành Quân bỏ khăn ăn xuống, cầm ly rượu lên uống cạn.

Rời khỏi nhà hàng, ngồi trong xe, Cố Thành Quân nghĩ tới căn nhà trống trải lạnh lẽo nên lái xe trở lại công ty.

Sắp đến cuối năm, để chuẩn bị cho buổi hòa nhạc mừng năm mới của gia tộc Vĩnh Thành nên các nhân viên vẫn ở lại công ty làm việc dù đã hết giờ chiều. Bên phía khu lớp học và phòng tập dành cho thực tập sinh cũng còn sáng đèn, các nghệ sỹ sẽ biểu diễn trong nhạc hội đang tích cực luyện tập thêm.

Trên bàn làm việc của Cố Thành Quân có một tập hồ sơ, đó là kế hoạch truyền thông cho single mới của Đường Hựu Đình mà thư kí để lại trước khi ra về. Bên trong đính kèm một đĩa DVD, khi đó Cố Thành Quân mới nhớ ra MV của Đường Hựu Đình đã quay xong.

Tự pha lấy một cốc trà Phổ Nhĩ, Cố Thành Quân nhét chiếc đĩa vào đầu DVD, sau đó bật chiếc màn hình tinh thể lỏng lớn treo trên tường.

Sau logo và thông báo bản quyền của công ty, tiếng gui-ta nhẹ nhàng vang lên.

Đây là lần đầu tiên Cổ Thành Quân nghe bài hát này. Anh gật đầu với vẻ tán thưởng, rồi ngồi xuống sa-lông.

Vì phần xử lý hậu kì trên máy tính được đầu tư một khoản tiền lớn nên hiệu quả của MV này đã vượt xa so với những MV có mức vốn ít hơn lúc trước. Cảnh tượng như trong miền cổ tích trông thực sự sống động, khu rừng rậm mà nhân vật nam chính đi qua được dựng không kém gì so với khu rừng trong siêu phẩm “Avatar”. Vì bám theo lời bài hát nên các tình tiết trong MV đầy ý vị tuyệt vời.

Cổ Thành Quân cúi xuống nhấp một hớp trà, khi ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt quen thuộc đó hiện trên màn hình.

Dưới ánh sáng của vầng trăng chiếu rọi, mặt biển gợn lên những lớp sóng dập dềnh. Mỹ nhân ngư bé nhỏ ngồi trên tảng đá bên bờ biển chải mái tóc dài. Chiếc đuôi cá còn đẹp hơn cả ánh trăng chốc chốc lại quẫy nhẹ trên mặt nước.

Tiếng bước chân người đang đi tới khiến nàng giật mình, chiếc lược rơi xuống. Nàng hốt hoảng nhảy ùm vào làn nước, trốn phía sau nhìn ra.

Chàng trai trẻ tuổi đi tới bên tảng đá, quỳ gối nhìn xuống đó. Mặt nước lay động, một cô gái bơi lên, tò mò nhìn thẳng vào đôi mắt chàng trai. Cô vén mái tóc dài bằng bình hệt như bọt sóng của mình lên, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ.

Các chuyên gia trang điểm đã hóa trang cho Minh Vi một cách thật tự nhiên. Cũng chỉ một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi mới có khuôn mặt xinh đẹp tươi sáng rạng ngời, dù để tự nhiên như vậy. Bởi làn da của họ trơn mịn, đôi mắt trong sáng giống như nước suối giữa thung sâu, còn đôi môi mềm mại như những cánh hoa hồng.

Ánh trăng rớt trên vai đôi vai để trần của cô gái, chiếu lên khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp của cô.

Bàn tay của Mỹ nhân ngư nhẹ nhàng trượt từ trên mái tóc xuống tai của chàng trai, sau đó vuốt khẽ trên gò má. Sự đụng chạm của nàng hết sức thận trọng, ánh mắt nhìn chàng đắm đuối, trong vắt như pha lê, phản chiếu lại vẻ mải mê của chàng trai.

Chàng trai trẻ giống như bị thôi miên, chợt giữ chặt lấy bàn tay để trên má mình.

Camera bắt ra cảnh rộng, tư thế của hai người lúc đó tạo thành một bức tranh.

Trong MV kéo dài hơn bốn phút, phần của Minh Vi chỉ được hơn ba mươi giây, nhưng có đến mấy lần đặc tả khuôn mặt, nhờ đó ghi lại một cách trung thực nét đẹp trong sáng của cô.

Khi MV kết thúc, Cố Thành Quân vẫn giữ nguyên tư thế cầm cốc trà trên tay một lúc lâu.

Trong công ty có biết bao nghệ sỹ, những thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp quơ một phát là được cả đám, nhưng không hiểu sao mỗi lần gặp cô gái này anh luôn bị thu hút tới vậy?

Là do biểu hiện của cô ấy trong ngày tang lễ?

Là do quan hệ mập mờ giữa cô ấy và Đường Hựu Đình?

Là do cái tên của cô?

Hay là vì trên khuôn mặt cô gái ấy có một thần thái luôn khiến anh cảm thấy quá đỗi quen thuộc?

Mềm mỏng nhưng không kém phần kiên định, vô cùng thuần khiết, đơn giản và bộc trực. Khi cô ấy nhìn anh bằng ánh mắt tin cậy, anh sẽ cảm

thấy mọi âm mưu trên thế gian này đều không liên quan gì đến cô. Sự trong sáng của cô là món đồ quý giá khó có được nhất mà anh tìm thấy.

Tuy nhiên Trương Minh Vi ngày trước sinh ra trong gia đình giàu có, lớn lên trong sự yêu chiều, nên có thể giữ được tâm tính thuần phác và thẳng thắn. Còn Chu Minh Vi hiện giờ xuất thân thấp kém, lại rơi vào vòng xoáy của ngành giải trí đầy phức tạp, sự ngây thơ của cô liệu có thể giữ được bao lâu?

Còn hai tuần nữa mới đến Lễ Giáng Sinh, song không khí nhộn nhịp từng bừng đã ngập tràn khắp thành phố. Các cửa hàng lần lượt trang trí cây thông Noel, đèn nhấp nháy được giăng trên mọi ngã đường. Mùa giảm giá kịch liệt bắt đầu, trên tuyến hình cũng đã phát sóng những chương trình dành cho ngày giáng sinh và Tết dương lịch.

Thời khắc chuyển giao năm cũ và năm mới hàng năm vốn là lúc các ngôi sao, nghệ sỹ bận rộn nhất. Đủ loại chương trình giải trí và show diễn mang tính thương mại đăng đầy trên các bản tin, nên đây cũng là thời cơ rất tốt để các ca sĩ mới đẩy mình lên hạng.

Đường Hựu Đình cuối cùng cũng xuất hiện trở lại trên chương trình được người xem ưa thích nhất – “Thiên đường âm nhạc” – Với một hình ảnh hoàn toàn mới.

Áo trắng quần tây đen đơn giản gọn gang, mái tóc hơi quăn, các đường nét tuyệt đẹp, hết như một bức tượng điêu khắc. So với khi trước, trông anh bình thản và trưởng thành hơn mấy phần.

Khúc nhạc dạo “Horizon” nổi lên trong tiếng hô vang của các fan hâm mộ.

Giai điệu đẹp dễ và lời ca trôi chảy khiến cho bài hát rất dễ hát theo. Sau khi lời ca hiện lên màn hình, Đường Hựu Đình hát lại lần thứ hai, các fan hâm mộ phía dưới đã có thể hát cùng với anh.

Những chiếc que phát sáng màu xanh tím trong tay fan hâm mộ giờ lên kết thành một mảng lớn. Đường Hựu Đình đứng trên sân khấu nơi anh đã tạm vắng một thời gian dài, phóng tầm mắt ra xa, thấy cảnh tượng vừa thân thuộc vừa xa lạ.

Tiếng vỗ tay và gào thét vang lên như một đợt sóng thủy triều nhấn chìm Đường Hựu Đình. Một vùng biển xanh từ những chiếc que phát sáng dần biến thành màu tím tinh khiết của những đóa hoa lan, phía sau sân khấu cũng chật kín người.

Có người đi tới ôm lấy cổ Đường Hựu Đình từ phía sau, áp vầng trán ướt của mình vào má anh.

Họ cùng dùng chung một chiếc micro, cùng hát vang lên. Hát về tình bạn, tình yêu và mơ ước.

Bên dưới đài sáu mươi ngàn fan hâm mộ đang bùng bùng khí thế, là một đại dương mênh mông những đóa hoa lan. Một người bạn họ đứng ở trung tâm sân khấu, trên màn hình lớn hiện lên một đoạn clip ngày xưa. Thời khắc đó, bạn họ chính là những ông hoàng không vương miện của thế giới này.

“Hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi tư của Triệu Thừa Trác, cũng là ngày kỉ niệm năm năm ra đời của Legend. Cảm ơn tất cả các bạn, nhờ có các bạn đồng hành nên chúng tôi mới có thể đi đến ngày hôm nay. Cảm ơn mẹ Thừa Trác đã cho cậu ấy một cuộc đời, để chúng tôi có được một người an hem tốt như vậy”.

Chiếc bánh gato có thắp nến và pháo sáng được các nhân viên đẩy lên sân khấu, Đường Hựu Đình bắt nhịp để cho sáu vạn fan hâm mộ cùng đồng thanh hát vang bài “Happy birthday”

Giọng Triệu Thừa Trác nghẹn lại giữa bài hát.

Khi câu cuối cùng vừa dứt, các fan hâm mộ đều đứng cả dậy, đung đưa chiếc que phát sáng trong tay tạo thành từng lớp sóng. Cảnh tượng huy hoàng đó sẽ mãi được ghi lại trong biên niên sử của các buổi hòa nhạc.

-Chúc mừng sinh nhật, Thừa Trác. –Các fan hâm mộ cùng đồng thanh chúc phúc.

-Cảm ơn các bạn, cảm ơn các đồng đội của tôi. Tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quên ngày hôm nay. –Triệu Thừa Trác tay cầm micro nước mắt đã ướt đầm trên hai má. –Gặp được anh Hựu Đình là may mắn nhất cuộc đời tôi. Chúng tôi sẽ là an hem tốt suốt đời.

-Được, suốt đời. –Đường Hựu Đình mỉm cười, dang rộng vòng tay rồi ôm ghì lấy Triệu Thừa Trác.

Suốt một đời ư.

Hơn bốn tháng sau ngày đó, Triệu Thừa Trác tách ra khỏi người quản lý và trợ lý, rồi mở đầy ga trong căn hộ của mình.

Chỉ trong một thời gian ngắn ca khúc “Horizon” của Đường Hựu Đình đã tạo được tiếng vang lớn. Đi trên phố cũng có thê nghe thấy giai điệu này vang lên trong các cửa hàng. Đường Hựu Đình liên tục xuất hiện trong các chương trình âm nhạc, biểu diễn phỏng vấn, quảng bá cho single mới.

Các fan hâm mộ nhanh chóng phát hiện ra sau khi hát đơn, Đường Hựu Đình trở nên trầm lắng hơn nhiều. Thái độ lịch thiệp hơn, vẻ ngang ngạnh trước đây cũng không còn. Không có sự hỗ trợ của ban nhạc, anh hoàn toàn một mình trả lời người dẫn chương trình, lời lẽ trôi chảy, bình thản đáp lại từng câu hỏi.

Nụ cười cũng xuất hiện trên mặt Đường Hựu Đình nhiều hơn, vẻ xấc xược trong quá khứ đã không còn. Anh lúc nào cũng đeo chiếc lắc tay mà Triệu Thừa Trác tặng, tuy nhiên không một người dẫn chương trình nào

dám nhắc đến chuyện đó. Khi bị hỏi những câu nhạy cảm, anh luôn có thói quen vuốt vuốt sợi dây.

Người hâm mộ bàn tán sự trở lại mạnh mẽ của Đường Hựu Đình, trong một thời gian ngắn, những cụm từ khóa “Legend giải tán” “Đường Hựu Đình và Triệu Thừa Trác”, “Triệu Thừa Trác tự sát” được tìm kiếm nhiều nhất trên internet.

“Horizon” vừa ra mắt một tuần đã dành được vị trí số một trong bảng xếp hạng nhạc Pop của Trung Quốc.

Tuần thứ hai, trở thành ca khúc vàng được tìm kiếm nhiều nhất trên Internet, đứng thứ năm trong bảng xếp hạng các ca khúc ăn khách nhất châu Á.

Tuần thứ ba vươn lên vị trí số một Châu Á

Tuần thứ tư, MV của “Horizon” được cư dân mạng bình chọn là MV được yêu thích nhất, Đường Hựu Đình được bình chọn là ca sĩ được chào đón nhất.

Tuần thứ năm, lượng phát hành single “Horizon” vượt mốc hai mươi vạn. . .

Trong suốt hai tuần lễ, Đường Hựu Đình và album mới của anh áp đảo trên các chương trình truyền hình và mạng Internet. Sau những sóng gió vì chuyện Triệu Thừa Trác tự sát và ban nhạc giải tán, Đường Hựu Đình, với sự giúp đỡ mạnh mẽ của bộ phận truyền thông của Vĩnh Thành, đã quay trở lại sân khấu một cách thành công với hình tượng hoàn hảo, đem đến cho ngành giải trí một cơn bão mới.

Trong khi Đường Hựu Đình bận rộn với việc ra mắt album mới thì Minh Vi lại có một kì nghỉ Tết an nhàn và thoải mái.

Công ty cho nghỉ một tuần, cô và bà Vương sau khi đến thăm mộ người cha quá cố, đã về quê ngoại chơi. Ở thị trấn nhỏ đó, Minh Vi đã quen với cậu mợ, biết thêm các chị em họ của mình, còn có cả những người họ hàng xa mà cô không thể nào nhớ hết thứ bậc.

Họ hàng ngay lập tức phát hiện Minh Vi đã bước vào ngành giải trí. Từ hôm đó hễ có người nào tới chơi, bà Vương rất sung sướng mở lại MV có con gái mình đóng trong đó cho họ xem.

-Minh Vi nhà chúng ta xuất hiện nhiều nhất đúng không?

-Không, không, nó chỉ diễn một vai phụ thôi.

-Nó xinh nhất đúng không?

-Đâu nào? Mấy con bé trong đó cũng xinh mà.

-Được diễn chung với ngôi sao lớn đương nhiên là tốt rồi. Tuy nhiên sau này Minh Vi có nổi tiếng hay không cũng khó nói lắm.

Những người họ hàng không ai là không tỏ ra ngưỡng mộ:

-Giờ thím cũng coi như được mở mày mở mặt rồi, sau này có thể hưởng phúc từ con gái. Minh Vi à, sau này cháu trở thành ngôi sao lớn cũng đừng lơ những người họ hàng nghèo chúng ta đây nhé.

Sau khi trở về thành phố, Minh Vi hẹn hai chị em Giai Ni đến chơi.

Tống Mẫn vừa gặp đã hỏi ngay:

-Em đã được Cố Thành Quân kí tên cho chưa?

-Ngay cả người còn không gặp, em làm sao lấy chữ kí của anh ta được? –Minh Vi cười xin lỗi. –Chữ kí của Đường Hựu Đình có được

không? Mấy hôm trước anh ta rất hào phóng kí cho em cả chục chữ, đều là kí tên trên các tờ rơi quảng cáo album mới.

-Ôi đây đúng là bản sưu tập. –Tống Mẫn nhào ngay lên.

Minh Vi có bản DVD của album “Horizon”, hình ảnh rõ nét hơn nhiều so với bản phát trên Internet. Chị em Giai Ni xem xong, vui mừng tới mức nhảy múa loạn xạ.

-Trước đây chỉ biết Đường Hựu Đình giỏi viết nhạc, không ngờ ca từ của anh ấy cũng hay đến vậy. –Giai Ni cầm chiếc CD lên tán thưởng.

Tống Mẫn nói:

-Trước đây việc viết lời là của Triệu Thừa Trác. Giờ Triệu Thừa Trác chết rồi, anh ấy dĩ nhiên là phải tự mình làm.

-Ôi, chị nói xem từ “em” Ở trong bài hát đó có phải là chỉ Triệu Thừa Trác hay không? –Giai Ni bắt đầu liên tưởng lan man đến tận mây xanh. –Chị xem đi, lời lẽ trong bài hát đều là kí ức về “em”, mang theo trái tim của “em” để lên đường. Đây chẳng phải sau khi Triệu Thừa Trác chết đi, anh ấy gánh vác di nguyện của Triệu Thừa Trác để tiếp tục phấn đấu vươn lên hay sao?

-Chắc chắn là Thừa Trác! –Tống Mẫn nói như đinh đóng cột. –Đường Hựu Đình cũng luôn đeo sợi lắc bạc của Thừa Trác tặng còn gì?

Minh Vi cuối cùng cũng cảm thấy tò mò, chen vào hỏi:

-Anh chàng Triệu Thừa Trác đó có đúng là tự sát chết không?

-Đúng vậy. –Tống Mẫn thở dài một tiếng. –Là tự sát bằng khí ga. Hôm đó, khi trợ lý của anh ấy thấy có dấu hiệu bất thường, đã xô cửa vào cấp cứu nhưng không kịp.

-Đó chưa phải phần kinh khủng nhất. –Giai Ni bổ sung. –Khi đó Đường Hựu Đình đang cùng với các thành viên khác trong ban nhạc biểu diễn bên ngoài, công ty sợ ảnh hưởng đến show diễn nên giấu kín không cho họ biết. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, một tay phóng viên lăm lờ đã hỏi Đường Hựu Đình có biết việc Triệu Thừa Trác tự tử không?

Đường Hựu Đình đã nổi giận dùm dùm với phóng viên đó, nói “các người đừng có nói bậy, tối hôm qua tôi vẫn gọi điện cho cậu ấy, cậu ấy rất đang bình thường”

-Vậy... sau đó thì sao? –Minh Vi nghe thấy vậy hơi ngẩn ra. Thời điểm Triệu Thừa Trác tự sát rồi sau đó là Legend giải tán, Cổ Thành Quân đang đóng phim “Mùa hạ cuối” nên Minh Vi cũng theo chồng đến trường quay, chỉ biết đại khái về sự việc này.

-Sau đó, bọn Đường Hựu Đình quay lại hậu trường mới được công ty cho biết. Bọn họ đặc đi thẳng từ nơi biểu diễn ra sân bay, nghe nói khi vừa xuống đã tới thẳng nhà xác bệnh viện, sau đó nữa thì...Mấy tháng sau đám tang Triệu Thừa Trác, Legend tuyên bố giải tán.

-Các fan hâm mộ đều không muốn Legend giải tán, có tin đồn rằng chính Đường Hựu Đình là người muốn vậy. Thế nên không ít fan hâm mộ rất hận anh ấy. –Tổng Mẫn nói.

-Bây giờ mình đã hiểu. –Giai Ni lật chiếc đĩa trong tay lên. –Legend khi không còn Triệu Thừa Trác nữa đã không còn là Legend, việc giải tán là điều không tránh khỏi. Bọn họ đã trở thành truyền thuyết, sự huy hoàng đó không bao giờ tái hiện nữa.

Minh Vi khẽ vuốt lên những dòng chữ in trên tập lời bài hát, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh Đường Hựu Đình ngồi một mình ngoài lan can viết lời.

Có người từng nói với anh ấy rằng muốn đi nghỉ bên bờ biển. Anh ấy chưa bao giờ quên chuyện đó.

Kì nghỉ kết thúc, quay trở lại công ty, việc đầu tiên nhóm thực tập sinh cùng lứa với Minh Vi tiếp nhận là sắp xếp lại người ở phòng kí túc.

Trải qua mấy tháng đào tạo, một số người đã bị loại vì không qua kì sát hạch, cũng có những người chủ động xin rút, kí túc xá trở nên vắng hơn. Để tiết kiệm, công ty đã bố trí lại, chuyển người vào vị trí trống. Phòng của Minh Vi cũng không tránh khỏi bị phân tán.

Vì mới có một thời gian ngắn nên tình cảm của mọi người chưa quá sâu sắc, lại ít nhiều xảy ra chuyện ghen ghét hiềm tị, nên đám bạn cùng phòng với Minh Vi không hề buồn bã hay lưu luyến, ngoan ngoãn thu dọn hành lý của mình.

Minh Vi và Tô Khả Tinh bị chuyển về hai phòng khác nhau.

Tình bạn giữa đám con gái thường mỏng manh. Sau lần casting cho MV năm ngoái, tuy bên ngoài Tô Khả Tinh và Minh Vi vẫn duy trì tình bạn tốt nhưng bản chất bên trong đã khác, không thể như trước. Từ nay trở đi, mỗi người một nẻo, không còn vì tình bạn mà phải e ngại những chuyện tính toán, cạnh tranh.

Như vậy cũng tốt, Minh Vi nghĩ, cả hai đều cảm thấy thoải mái trong lòng.

-Tháng sau sẽ diễn MV mới cho nhóm “Cực quang Boy” –Khi chia tay nhau, Tô Khả Tinh nói với Minh Vi. –Khác với MV của Đường Hựu Đình, ở đây chỉ mình là nhân vật nữ chính thôi.

-Thế à? Cố lên nhé. –Minh Vi mỉm cười. –Bây anh chàng đẹp trai vây quanh cậu, thật may mắn.

-Mình dĩ nhiên phải cố gắng rồi. –Tô Khả Tinh cũng cười nhạt. –Chỉ có điều, sau này sẽ không có cậu trực nhật thay cho mình, cảm thấy hơi tiếc.

Bọn trẻ bây giờ phát triển tâm lý nhanh thật. Khẩu khí sắc mùi sung đạn, tới bà chị như cô cũng không đối phó kịp. Lúc trước không hiểu sao cô lại nghĩ Tô Khả Tinh là một cô gái ngây thơ thuần khiết? Chứng tỏ Trương Minh Vi sống đến hai kiếp rồi vẫn không có mắt nhìn người, nên bị thiệt thòi cũng phải.

-Nếu có chuyện gì gấp cứ đến tìm mình. –Minh Vi cười hết sức khoan dung, đưa tay ra ôm Tô Khả Tinh một cách thân tình. –Chúng ta cố gắng sau này có thể đóng chung một bộ phim nhé.

Theo thông báo, Minh Vi bị chuyển sang phòng kí túc mới, vừa đẩy cửa vào đã nhận ra ngay một khuôn mặt quen thuộc.’

Chung Thiên dao còn chưa chào cô đã nói luôn: “Người nào đến trước thì được chọn. Mình đến trước, chỗ bên cửa sổ là của mình”

Dù thấy Chung Thiên Dao ngang ngược như vậy nhưng Minh Vi cũng không giận, chỉ đặt hành lý xuống, thở phào một tiếng rồi cười vui vẻ.

Những ngày sau đó lại là những ngày luyện tập nhằm chán đối với thực tập sinh, việc lên lớp và đến phòng tập chiếm hầu hết thời gian. Thịnh thoảng có cơ hội nhận được quảng cáo trên báo, mấy đứa con gái cùng tranh nhau vài suất. Với ngoại hình xinh đẹp và thuần khiết nên Minh Vi được các công ty quảng cáo rất thích, nếu có năm cơ hội, cô phải nhận được ba. Riêng việc này cũng đủ để người khác ghen tị.

Trời vừa ấm lên vài ngày đã gặp ngay đợt không khí lạnh cuối xuân. Trong khu kí túc xuất hiện nhiều người bị cúm, Minh Vi cũng thuộc số đó. Vì uống thuốc vào nên thấy buồn ngủ, nên cô xin nghỉ nửa ngày, ở trong

phòng nghỉ ngơi. Đang chìm vào giấc ngủ nặng nề, chợt nghe tiếng chuông điện thoại reo như còi cứu hỏa.

Minh Vi mơ màng nhận điện thoại, lập tức nghe thấy giọng chị Lưu bên tổ nghệ sĩ nói toáng:

-Chu Minh Vi em đang làm trò gì vậy? Sao xin nghỉ đúng hôm nay? Thôi được rồi, cho em mười năm phút, mau chuẩn bị nhanh, có bộ phim truyền hình casting đấy.

-Ôi...-Minh Vi gãi gãi đầu. -A?

-A cái gì mà a? Mau chuẩn bị đi. Mười năm phút nữa chị sẽ đến đón em bên dưới kí túc xá.

Minh Vi tắt điện thoại xong cũng không thể tin nổi.

Chị Lưu bên tổ nghệ sĩ là người phụ trách điều động thực tập sinh, tính tình nóng nảy, nhiều nhân viên nam phải nhường chị ấy vài phần, còn đám thực tập sinh đứa nào cũng sợ. Minh Vi giờ không còn như khi trước nữa, không thể coi mình như chủ nhà, cũng phải thuận theo đám đông, luôn tỏ ra là một thực tập sinh biết nghe lời trước mặt chị ta.

-Biết là đi casting sao không ăn mặc cẩn thận. -Chị Lưu vừa thấy Minh Vi đã bắt đầu quở trách. -Bị cảm à? Sao lại bị cúm đúng lúc này. Khi thử vai cố gắng nhịn lại cho tôi, đừng có sịt mũi biết chưa?

Minh Vi hỏi bóng gió:

-Chị Lưu, sao bên đó họ lại chọn em?

-Bên công ty giới thiệu vài người, đạo diễn chọn đúng cô. -Chị Lưu đáp. -Nói là xem MV của Đường Hựu Đình, cảm thấy hình tượng của cô thích hợp.

-Vậy, là vai gì ạ?

-Vai diễn này không lớn lắm, cũng không thuộc phần quan trọng của bộ phim, tuy nhiên có mấy phần đóng cặp đôi với nam chính. Cô biết nhân vật nam chính đó là ai không? –Chị Lưu cười hai tiếng làm ra vẻ thần bí. – Là Cố Thành Quân.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Vào Nghề

Xe nhanh chóng tới nơi, chị Lưu giục Minh Vi:

-Mau lên, chúng ta muộn giờ rồi. Làm sao cứ như người mất hồn thế? Xem ra sức hấp dẫn của Chủ tịch Cổ lớn thật. Hề nhắc đến tên anh ấy là bọn con gái đều hồn xiêu phách lạc.

Minh Vi cố nặn ra nụ cười, sau đó cùng chị Lưu đi vào tòa nhà.

-Chị Lưu...-Minh Vi dẫn đo. -Chủ tịch Cổ. . .

-Hôm nay anh ấy không đến. -Chị Lưu liếc xéo Minh Vi. -Thứ nhất anh ấy không phải là đạo diễn, thứ hai không phải là nhà sản xuất, sao phải đến để chọn một nhân vật nhỏ? Mấy cô gái trẻ các cô thật là. . .

Đoạn cuối câu còn kéo dài, ngụ ý các cô gái trẻ “háo sắc” bây giờ thật không có gì để nói.

Bên trong phòng chờ có mấy cô gái xinh xắn đang ngồi rải rác, đều sàp với tuổi Minh Vi. Chị Lưu bảo Minh Vi ngồi chờ ở đó, còn mình thì đi ra ngoài nghe điện thoại.

Trong phòng hết sức yên tĩnh, đám con gái chỉ nhìn nhau như ngầm đánh giá đối phương, không chuyện trò gì. Khi đó tâm trạng kích động của Minh Vi vừa lắng xuống, cô cúi đầu đọc kịch bản.

Bốn chữ “Cổ viên xuân thu” màu đen nổi bật trên nền giấy trắng khiến Minh Vi tức mắt. Cô nhắm mắt lại theo phản xạ, gấp cuốn kịch bản, một

lúc sau mới mở mắt ra.

Không ngờ là “Cố viên xuân thu”, kịch bản trước khi qua đời không lâu cô đã ra sức động viên Cố Thành Quân nhận. Khi đó Cố Thành Quân không mấy hứng thú vì đây là phim truyền hình nhiều tập. Còn giờ đây, sao anh lại thay đổi ý kiến?

“Cố viên xuân thu” kể về câu chuyện của Tần Thương. Cố Thành Quân vào vai Lý Ngọc Long, một thương gia kinh doanh tiền ở Sơn Tây. Cuối đời Thanh, Tần Thương bắt đầu suy yếu, thêm vào đó, Trung Quốc lại bất ổn cả trong lẫn ngoài. Được tiếp thu nền giáo dục phương Tây, Lý Ngọc Long và mấy người bạn cùng chí hướng đã hợp sức với nhau, cố gắng đảo ngược cục diện đang vô cùng hỗn loạn để chấn hưng lại nghề đổi tiền ở Sơn Tây.

Lấy tinh thần cứu quốc làm tư tưởng chủ đạo, bộ phim này thực sự là một lựa chọn phù hợp với một diễn viên như Cố Thành Quân. Bên cạnh đó, các diễn viên khác trong phim cũng là những nhân vật có tiếng trong làng giải trí Trung Quốc. Đạo diễn nổi tiếng, một nhà sản xuất và đội ngũ truyền thông lớn mạnh, lại được đài truyền hình Bắc Kinh đầu tư, cho nên bộ phim này hứa hẹn sẽ trở thành một bộ phim dài tập có tiếng vang lớn.

Cố Thành Quân chắc cuối cùng cũng nhận thấy một kịch bản tốt như vậy không thể bỏ qua.

Nhân vật nữ chính là người vợ được lấy về qua mai mối của Lý Ngọc Long. Lý Ngọc Long ban đầu không muốn lấy cô ta, nhưng trong cuộc sống hai người đã dần nảy sinh tình cảm. Vợ chồng đồng cam cộng khổ, viết nên một câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp.

Còn nhân vật Minh Vi đến thử vai là một cách cách nhà Thanh, rất yêu Lý Ngọc Long luôn tìm cách quyến rũ anh, thậm chí còn nhờ tới cả ý chỉ của Từ Hy thái hậu để chia rẽ vợ chồng Lý.

Chọn một diễn viên chưa ai biết tới vào vai kẻ thứ ba đáng ghét là chuyện dễ hiểu. Dù khán giả nhanh chóng quên mất vai diễn này, song nhìn từ góc độ khác, bị người ta ghét vẫn còn tốt hơn bị người ta lãng quên. Ấn tượng mà các vai diễn phản diện mang tới cho công chúng luôn sâu sắc đến bất ngờ.

Ngồi đọc kịch bản một lần nữa, Minh Vi không khỏi cười nhạt.

Cố Thành Quân bội tín, quên tình nghĩa mà đi ngoại tình, làm vợ mình tức chết, rồi sau đó nắm hết quyền hành trong công ty. Một con người như vậy lại vào vai người chồng yêu vợ thiết tha, kiên quyết không chấp nhận có kẻ thứ ba, lẽ nào bản thân anh ta lại không thấy xấu hổ?

Song anh vẫn nhận kịch bản này, anh vẫn đối mặt với nhân vật nữ chính để nói những lời yêu thương thăm thiết. Anh không cảm thấy những cơn gió lạnh thổi sau lưng, giữa đêm khuya có người đứng cạnh giường nhìn mình sao?

Nghĩ tới đó, Minh Vi lại ước giá mình không được tái sinh dưới cơ thể Chu Minh Vi mà biến thành một hồn ma phiêu bạt, ám ảnh Cố Thành Quân suốt đời. Chốc chốc cô lại thổi một luồng hơi lạnh vào gáy anh, nửa đêm lật đổ chiếc tủ trên mái nhà tạo ra những âm thanh khủng khiếp, còn khi Cố Thành Quân chụp ảnh, cô sẽ hiện lên để bóng ma xuất hiện trên tấm hình. .

“Số 15, Chu Minh Vi?” một nhân viên bước ra ngoài phòng chờ gọi tên.

Minh Vi thở mạnh một hơi rồi đứng lên đi vào bên trong.

Lần phỏng vấn này rất đơn giản, đạo diễn phụ trách tuyển diễn viên bảo Minh Vi đi lại mấy bước trong phòng, sau đó yêu cầu cô đọc một đoạn kịch bản, cuối cùng diễn thêm một tiểu cảnh.

Đó chính là đoạn giữa Lý Ngọc Long với cách cách.

Biểu hiện của người con gái si tình đến phát điên đó dĩ nhiên không thể làm khó Minh Vi. Cô chuẩn bị qua một chút, ôm lấy tay, hơi cúi đầu nghiêng sang một bên, mím môi lại mà cười. Một động tác rất nhỏ nhưng đã thể hiện hết sức rõ ràng vẻ hồn nhiên của một công chúa được nuông chiều.

“Ta biết chàng không thích ta, nhưng ta thích chàng là đủ rồi”, Minh Vi nói giọng nũng nịu và ngạo mạn, làm nổi bật tính cách của công chúa, “Ngoài Vinh Ninh cách cách tar a, trong thiên hạ này còn ai có thể xứng đôi với chàng? Vợ chàng chẳng qua cũng chỉ là một phụ nữ quê mùa, thật đáng thương cho chàng khi phải chịu đựng một người thô lậu như thế. Những thứ cô ta có thể cho chàng, ta cũng có thể cho chàng. Những thứ cô ta không thể cho chàng, ta vẫn có thể cho, Ngọc Long, ta thật lòng mà...”

Lời thoại tới đó dừng, chuyển sang lời của nhân vật nam. Anh ta cắt ngang lời cách cách, bảo vệ vợ mình.

Cách cách bị cự tuyệt, thoát tiên vẻ ngạc nhiên hiện lên trên mặt, sau đó lúng túng, tiếp đó là phản nộ, cuối cùng trở lại bình tĩnh. Cô ta nghiêng chặt răng, các cơ trên mặt hơi co lại, trông như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc nhưng trong mắt hiện lên sự căm giận và không cam lòng.

Sau cảnh đó, đạo diễn không khỏi nhìn Minh Vi với con mắt khác.

Mười mấy cô gái vào thử vai trước đó không ai làm được như vậy, chỉ qua mấy động tác đơn giản đã có thể biểu đạt tận cùng cảm xúc vô cùng sinh động. Cô gái này rõ ràng nhìn qua xinh xắn nhu mì, nhưng khi bộc lộ ra vẻ hận thù lại cực kì độc ác khiến cho người xem không khỏi rung mình.

-Chu Minh Vi. . .Trước đó em đã từng tham gia bộ phim nào chưa?

Minh Vi khi đó lấy lại vẻ dịu dàng, lắc đầu:

-Ngoài việc tham gia MV của Đường Hựu Đình ra em chỉ đóng vũ kịch ở nhà trường.

Đạo diễn gật đầu lẩm nhẩm:-Đây quả là hạt giống tốt.

Viên trợ lý ngồi bên cạnh đạo diễn ngẩng đầu lên nhìn ra phía sau lưng Minh Vi, lộ vẻ mặt ngạc nhiên, sau đó lập tức đứng lên.

-Anh Cố, sao anh lại đến đây?

Đạo diễn cùng các nhân viên khác có mặt trong phòng đều ngạc nhiên đứng dậy chào đón ảnh đế “giá đáo”.

Minh Vi đứng yên lặng giữa phòng. Mọi người đi lướt qua cô ra phía cửa phòng, bắt đầu chuyện trò rôm rả, tang bốc Cố Thành Quân. Cô nghe thấy chất giọng chắc chắn và trầm thấp vang lên.

-Tôi đến tìm đạo diễn có chút việc, tiện thể đi qua đây xem casting luôn.

Giọng điệu thân thiện dễ gần, khi nói câu này chắc chắn trên mặt anh còn có một nụ cười. Một đường cong tinh tế, khóe mắt khẽ nheo lại, mắt trong như nước mùa thu.

Minh Vi đứng sau lưng mọi người nhìn ra đó bằng ánh mắt lạnh lùng.

-Quấy rầy phòng vấn của các bạn phải không? –Cố Thành Quân vui vẻ nhẹ nhàng hỏi.

-không đâu, không đâu. Vừa kết thúc với cô bé này xong. –Trợ lý đạo diễn vẫy tay với Minh Vi. –Cô Chu, không còn việc gì nữa, cô có thể về chờ thông tin của chúng tôi.

Minh Vi nghe câu nói này, chẳng khác nào lời phúc âm của đức Chúa trời. Cô cúi người xuống chào, sau đó hạ thấp đầu đi ra cửa.

Mái tóc xõa xuống che lấp đi phần lớn tầm nhìn, cô chỉ có thể trông thấy chân của mọi người.

Đôi giày gia đã hơi cũ...

Đôi giày đó cô đã thuê người đóng cho anh ngày trước. Ở đế giày còn có nhãn hiệu “CTQ” nhỏ xíu. Lúc đầu khi nhìn thấy, Cố Thành Quân còn cảm giác hơi buồn cười: “Ai lại đi thêu tên lên đế giày thế này? Có phải ở nhà trẻ mà sợ các bạn khác đi nhầm giày của mình đâu”.

Minh Vi nhìn sang chỗ khác đi lướt qua vai người đó.

-Đợi chút!

Bàn tay chuẩn bị đặt lên nắm đấm cửa chợt dừng lại. Minh Vi đứng sững ở đó như bị trúng một lời phù phép.

Có tiếng bước chân đi tới sau lưng cô:

-Cô là?

-Chu Minh Vi, anh Cố gọi cô đấy. –Trợ lý chem. Vào một câu.

Toàn thân cứng ngắc, Minh vi từ từ quay đầu lại. Cô cup mắt nhìn xuống đất, đứng trước mặt Cố Thành Quân ới vẻ ngoan ngoãn và vô hại, tựa một chú chim non.

Khuôn mặt đẹp dễ gần trong gan tấc mang một nét cười dịu dàng rất ngoại giao. Các nét trên khuôn mặt đều cười, song trong đáy mắt là một vẻ lạnh lùng xa cách.

Tất cả đều không hề thay đổi, vẫn là cái bộ dạng đóng kịch hồi đó, ngay cả cung độ khóe môi cũng được kiểm soát đúng tiêu chuẩn. Ngoài việc gầy và đen hơn một chút, tới kiểu tóc vẫn giống như nửa năm trước.

Anh thậm chí còn mặc cả bộ vest và đi đôi giày cô mua cho khi trước, đeo chiếc đồng hồ cô tặng, còn có cả

Cả nhần cười.

Chiếc nhẫn bạch kim đó vẫn sáng bóng trên ngón tay áp út của anh.

-Vừa nãy tôi đã xem cô diễn, thấy rất tuyệt. –Giọng nói của Cố Thành Quân vẫn nồng ấm, dịu dàng, dường như sợ làm cho đối phương giật mình.

Anh đang khen ngợi cô?

Minh Vi quả thực không nhịn được nữa, cuối cùng phải bật cười. Một nụ cười chứa đựng sự mỉa mai và cay đắng.

Suốt mười năm qua, Trương Minh Vi cô một lòng một dạ ở bên Cố Thành Quân, sử dụng mọi cách thức để tạo ra cơ hội cho anh, mang đến cho anh một vũ đài thể hiện được bản thân mình. Song có điều chắc chắn rằng Cố Thành Quân không hề biết, người phụ nữ luôn ở bên cạnh anh cũng có tâm hồn của một diễn viên. Cô cũng có thể đứng trên sân khấu, tỏa ra ánh sáng rực rỡ của chính mình.

Minh Vi từ từ cúi người xuống, nói:

-Cảm ơn Chủ tịch, em sẽ cố gắng.

Nụ cười đầy vẻ giễu cợt của cô gái khiến Cố Thành Quân thâm cảm thấy mất vui:

-Cô là người của Vĩnh Thành nhĩ. Họ nói với tôi rằng lần này sẽ có người của Vĩnh Thành đến casting, hẳn là cô đây.

Đạo diễn lựa theo ý Cố Thành Quân, cất lời khen:

-Các thực tập sinh ở công ty anh Cố đều rất xuất sắc. Cô gái này cũng đã thể hiện rất tốt khi thử vai.

Nghe vậy nhưng Cố Thành quân chỉ nói với vẻ hết sức thờ ơ:

-Cứ tiếp tục cố gắng nhé. Tôi trông đợi ở sự thể hiện của cô sau này.

Minh Vi cười thầm, vậy mong anh cứ từ từ trông đợi.

Cô cúi người chào, sau đó quay ra cửa.

Cố thành Quân dõi theo bóng Minh Vi cho tới khi cô biến mất sau cánh cửa phòng.

Đạo diễn hỏi:

-Anh Cố có muốn ở lại xem thử vai nữa không?

-Không thể làm phiền mọi người. –Cố Thành Quân cười nhún nhún. – Tôi đi tìm đạo diễn Trần, các bạn cứ làm việc tiếp.

Ra khỏi phòng thử vai, Cố Thành Quân nhìn dọc khắp hành lang nhưng không thấy bóng dáng Minh Vi đâu.

-Hôm nay thử vai nhân vật nào?

-Vinh Ninh cách cách. –Trợ lý trả lời.

Cố Thành Quân như nghĩ ngợi điều gì, sau đó bất giác nhìn chiếc nhẫn trên tay mình.

Đó là thói quen mới hình thành ở anh từ sau khi Trương Minh Vi qua đời.

Đường Hựu Đình cầm chiếc khay rồi đi chọn các món đặt trên các bàn đồ ăn tự chọn trong nhà ăn của công ty. Mọi người, bất kể nhân viên phục

vụ trong nhà ăn hay thực tập sinh, đều dõi theo từng động tác của anh. Bọn con gái không kiềm chế nổi, hào hứng bàn tán xì xào.

Tiểu Hoàng đi theo sau Đường Hựu Đình, cẩn thận như bà mẹ già:

-Anh Lưu nói không cho anh ăn đồ quá nhiều dầu mỡ, đồ ngọt, nước sốt nhiều năng lượng. Đồ nướng cũng không được ăn.

-Nói xong chưa vậy? –Đường Hựu Đình miễn cưỡng, không nỡ bỏ chiếc bánh ngọt việt quất trong tay mình xuống. –Đi, đi mua giúp tôi một cốc trà sữa về đây.

-Trà sữa cũng không được uống. –Tiểu Hoàng chấp hành nghiêm túc lời dặn dò của người quản lý. –Em sẽ mua cho anh một cốc đồ uống dinh dưỡng, anh không được ăn lung tung bữa bãi đâu đấy.

-Coi tôi là con chó chắt? –Đường Hựu Đình mất kiên nhẫn lườm Tiểu Hoàng một cái. Đây là chiêu bài cũ của Đường Hựu Đình, trông hết sức ngang ngược nhưng đã lâu không sử dụng tới.

Thấy Tiểu Hoàng đi ra khỏi nhà ăn, Đường Hựu Đình lập tức thêm một thìa nước sốt to tướng vào đĩa salad, sau đó quay sang bên, thò tay với chiếc bánh ban nãy vừa mới bỏ xuống.

Một bàn tay trắng muốt đã cầm lấy chiếc bánh sớm hơn Đường Hựu Đình vài giây.

Đường Hựu Đình sửng người, ngẩng đầu lên liền gặp ngay Minh Vi.

Đường sư huynh. –Minh Vi đã trông thấy Đường Hựu Đình từ nãy nên không tỏ ra kinh ngạc.

Đường Hựu Đình hết nhìn chiếc bánh trên khay của Minh Vi, lại nhìn chiếc khay để đồ điểm tâm đã trống rỗng trên bàn. Ánh mắt quay trở lại

khuôn mặt Minh Vi mang theo mấy phần giận giữ.

Minh Vi cười ngại ngùng. Không lẽ chỉ vì một miếng bánh mà anh ta lại trở mặt với cô?

Tuy nhiên vẻ mặt Đường Hựu Đình rõ ràng đang nói với Minh Vi rằng điều này rất có thể xảy ra.

Cô bắt lực thở dài một tiếng, sau đó trả chiếc bánh vào khay của Đường Hựu Đình.

-Cung kính mời anh, xin anh nhận cho.

Đường Hựu Đình thỏa mãn ừm một tiếng, rồi cầm chiếc bánh lên cắn luôn một miếng bánh, tiếp tục nhanh tay gấp cánh gà, chân gà nướng và lườn gà chiên vào khay của mình.

-Nghe nói cô đi casting hả?

-Sao anh biết? –Minh Vi ngạc nhiên. –Chỉ là một vai nhỏ trong phim truyền hình dài tập thôi.

-Đã nhận được chưa?

-Chị Lưu nói chắc được tám mươi chín mươi phần trăm rồi.

-À. –Đường Hựu Đình gật đầu.

Minh Vi chợt nhớ ra một việc nói:

-Lượng phát hành single của sư huynh cao thật đấy, nghe nói giờ còn liên tục giữ vị trí hàng đầu trong các bảng xếp hạng nữa. Chúc mừng sư huynh.

-Cũng tạm được. -Môi Đường Hựu Đình hé mở một nụ cười. -Khi nào phát hành album mà cũng giữ được phong độ như vậy thì tốt.

Minh Vi thầm thè lưỡi. Một đĩa đơn chiếm vị trí hàng đầu suốt hai tháng, nếu album cũng vậy chắc các ca sỹ khác không còn đất sống nữa?

-Phải ời, có phải bộ phim cô tham gia là bộ phim mà Cố Thành Quân sắp đóng không?

-Đúng, là bộ “Cố viên xuân thu”

-Nghe nói Chân Tích vào vai nữ chính. -Đường Hựu Đình nhân thế nói luôn.

Tay Minh Vi chợt run bắn lên, chiếc đĩa trên khay kêu lách cách.

Đường Hựu Đình nhìn khuôn mặt dần trở nên trắng bợt của Minh Vi với vẻ không hiểu, đang định hỏi xem có phải cô thấy trong người khó chịu, nhưng rồi chợt nhớ ra cảnh tượng mình gặp hôm đến dự lễ tang của Trương Minh Vi. Cô gái đó rõ ràng toàn thân run bắn lên, ngọn lửa giận dữ cháy bùng bùng trong mắt, song vẫn có thể nói những lời cuồng si để xin chữ kí của Chân Tích. Còn ánh mắt cô khi ấy quay đầu lại nhìn bức di ảnh của Trương Minh Vi càng khiến người ta phải nghĩ ngợi.

-ra đây đi. -Đường Hựu Đình nói. -Chúng ta ra đây ngồi nói chuyện.

Minh Vi ngập ngừng một chút, rồi đi theo Đường Hựu Đình trước ánh mắt trông trọc của mọi người.

Đường Hựu Đình tìm một bàn cạnh cửa sổ, hai người ngồi xuống đối diện nhau.

-Có một chuyện lâu nay tôi rất tò mò. Hôm tang lễ của Chủ tịch Trương sao cô lại ở đó?

Minh Vi cúi đầu nói:

-Khi đó tôi đã nghĩ tới việc vào Vĩnh Thành, đúng lúc người ta cần người giúp việc trong đám tang nên tranh thủ làm thêm.

-Cô là fan hâm mộ của Chân Tích?

Minh Vi nhớ lại hành động của mình hôm tang lễ nên đành miễn cưỡng cười ừm một tiếng:

-Rất thích.

Đường Hựu Đình không tin chuyện đó, song không muốn bóc mẽ Minh Vi:

-Cô diễn vai gì trong “Cố viên xuân thu”?

Minh Vi đáp lại với vẻ thờ ơ:

-Là một kẻ thứ ba, dẫn vật chán cuối cùng trở thành bia đỡ đạn.

-Cho tôi xem kịch bản nào.

Các nhân viên trong ê kíp làm phim bên đó đã dẫn không được tùy tiện cho người ngoài xem kịch bản, nhưng vì không coi Đường Hựu Đình là người ngoài nên Minh Vi vui vẻ lấy tập kịch bản trong túi đưa cho anh.

Vinh Ninh cách cách đích xác là một nhân vật được đưa vào nhằm tôn lên tầm chân tình gắn bó sắt son của nhân vật nam, nữ chính. Nhiệm vụ của nàng ấy trong bộ phim là ra sức quyến rũ Lý Ngọc Long, sau đó tìm mọi cách chia lìa vợ chồng họ. Đối với nhân vật nữ chính, Vinh Ninh có một mối căm hận sâu sắc, luôn tìm cách khiêu khích, gây khó dễ. Vì thân phận cao quý của Vinh Ninh, nên vai nữ chính chỉ có thể nhẫn nhịn nhượng bộ. Từ đầu đến cuối Vinh Ninh cách cách tung ra mọi mưu kế hiểm độc để đấu với vợ Lý Ngọc Long, phá vỡ hạnh phúc gia đình anh ta. Cuối cùng, khi

triều đại nhà Thanh sụp đổ, vương quyền không còn nữa, Vinh Ninh rơi vào chốn bụi trần.

Tuy nhiên nhà biên kịch vẫn còn niệm tình, sau này cho Vinh Ninh được một nhân vật nam phụ khác cảm hóa, giác ngộ, tham gia cách mạng, cuối cùng hy sinh trước họng súng của quân Nhật.

Đường Hựu Đình đọc một lượt tới đoạn giới thiệu nhân vật, sau đó cười trước nỗi khổ của người khác:

-Vẫn còn được. Số phận của nhân vật này tự kết nối thành một sợi dây xuyên suốt từ đầu đến cuối. Mà khi đã ghét như vậy, khán giả sẽ nhớ đến tên cô, muốn quên cũng khó. Xuất hiện trong tất cả bao nhiêu tập?

-Mười tập, chiếm một phần ba của bộ phim.

-Hơn nữa, toàn được đối đầu với nhân vật nam nữ chính. –Đường Hựu Đình ăn xong miếng lườn gà chiên, bắt đầu chuyển sang cánh nướng. –Cô còn có gì không hài lòng?

-Tôi đâu bảo mình không hài lòng? –Minh Vi nghiêng răng. –Được diễn chung với hai thần tượng của mình là Cố Thành Quân và Chân Tích, tôi cảm thấy may mắn tự đáy lòng. Được đóng chung với tiền bối, tôi chắc chắn sẽ học hỏi thêm được nhiều điều, nó sẽ giúp ích nhiều cho tương lai của tôi.

Đường Hựu Đình tấn công không chút nể nang:

-Với vai diễn này cô không đến lượt đi dự họp báo đâu, có thể bỏ những câu nói đó đi.

Minh Vi cười khố sở:

-Tôi không quan tâm.

Kiếp trước Chân Tích là kẻ thứ ba, kẻ đã cướp chồng cô. Kiếp này cô trở thành người thứ ba trong phim, muốn cướp chồng Chân Tích. Song đối tượng để cướp không hề thay đổi, vẫn là Cố Thành Quân.

Đường Hựu Đình ném chiếc xương gà đã gặm nhấm đi, mỉm cười nhìn Minh Vi chăm chăm. Minh Vi bị cái nhìn đó làm cho sồn tóc gáy, đang định hỏi đã thấy ngón tay đầy dầu mỡ của Đường Hựu Đình chỉ thẳng vào mũi.

-Cô, thích Cố Thành Quân đúng không?

Minh Vi giật mình, miệng định phản đối nhưng trên mặt đã làm phản, đỏ lựng rồi chuyển sang trắng toát.

Ngay tới bản thân cô cũng ngạc nhiên.

Minh Vi tưởng rằng tình cảm của mình và Cố Thành Quân đã tiêu tan như mây khói từ lâu, nhưng khi Đường Hựu Đình nhắc tới chuyện này, trái tim cô vẫn đập rộn ràng một cách hoàn toàn trung thực.

Nếu không yêu, căm hận bắt nguồn từ đâu? Cô hận Cố Thành quân, nên cô vẫn còn yêu. Có phải không?

Sắc mặt Minh Vi cuối cùng trở thành một màu trắng toát, trong đôi mắt đen là một khoảng mờ mịt lạc thần.

Đường Hựu Đình bị bộ dạng hồn siêu phách lạc của cô làm cho khiếp đảm. Không biết vì sao nhưng anh chợt cảm thấy hối hận vì câu nói đùa vừa rồi của mình.

-Không sao chứ? –Đường Hựu Đình bất giác hỏi nhờ Minh Vi bằng chất giọng nhẹ nhàng nhất mà từ trước tới nay anh chưa nói bao giờ. –Có phải tôi nói sai chỗ nào hay không?

Minh Vi ngẩng mặt lên, lặng lẽ nhìn xoáy vào Đường Hựu Đình bằng ánh mắt yếu đuối và bất lực.

Đường Hựu Đình nặn óc móc gan ra để tìm từ:

-Chỉ là tôi nói đùa thôi. Chẳng phải fan hâm mộ của Cố Thành Quân tới cả triệu người trên toàn quốc hay sao? Thích anh ta thì có gì là không phải. Tôi không có ý lấy cô ra làm trò cười đâu.

Đường Hựu Đình miễn cưỡng xoa dịu, Minh Vi cũng không so đo nữa, thu lại ánh mắt đầy oán trách.

-Tuy nhiên... -Đường Hựu Đình bỗng nhớ ra một chuyện. -Hôm tổ chức tang lễ, cô cố tình giam tôi trong nhà vệ sinh, ép tôi phải nói những điều tốt đẹp về chị Trương Minh Vi sao vậy?

Minh Vi suýt chút nữa phun ra ngụm canh vừa cho vào miệng. Đường Hựu Đình đưa cho cô một tờ khăn giấy bằng vẽ hết sức dịu hiền.

-Này, lau miệng đi. Sau đó nói rõ cho tôi xem.

Minh Vi không biết phải làm thế nào nữa, đành giở đúng bài đã từng áp dụng với Đàm Lập Đạt ra.

-Trước kia tôi có quen với chị Trương, từng được chị ấy khuyên bảo nên vẫn rất ngưỡng mộ chị ấy.

-Hóa ra người cô ngưỡng mộ không phải Cố Thành Quân, mà là vợ anh ta?

-Chị Trương Minh Vi là một người rất tốt. -Minh Vi mạnh dạn tự khen bản thân. -Lẽ nào những lời anh nói trước linh đường hôm đó đều là giả dối?

Ánh mắt Đường Hựu Đình chột mềm dịu lại, trong giọng nói chứa đựng vẻ dịu dàng và thương xót.

-Trương Minh Vi là chị học cùng đại học với tôi. Tôi không nói lung tung đâu, nhưng tôi thật sự rất thích chị ấy.

Nghe vậy Minh Vi mới nhớ ra đúng là Đường Hựu Đình học cùng trường với cô, hình như dưới hai hay ba khóa gì đó.

-Anh và chị ấy đã gặp nhau ở Đại học?

-Đã từng gặp. –Ánh mắt của Đường Hựu Đình hướng ra bên ngoài cửa sổ, giọng nói nghe rất nhẹ. –Chắc chắn chị ấy không nhớ tôi. Trái lại, tôi luôn nhớ đến chị ấy.

Minh Vi nghe nói vậy cố vắt óc ra nghĩ, nhưng quả thực cô không nhớ nổi đã gặp Đường Hựu Đình ở đại học khi nào. Cũng phải thôi, khi đó cô toàn tâm toàn ý nghĩ đến Cố Thành Quân, việc không thấy bất cứ một người con trai nào khác là điều dĩ nhiên.

-Chị ấy... khi đó trông chị ấy như thế nào?

-Không khác gì mấy so với sau này, hình dáng bên ngoài gần như không thay đổi. Sức khỏe của chị ấy không tốt, cô biết rồi đấy, nhưng con người lúc nào cũng tràn đầy nghị lực. Tính tình rộng rãi và hào phóng, đối nhân xử thế rất tốt. –Những từ ngữ Đường Hựu Đình khen Minh Vi hoàn toàn xuất phát từ thực tâm. –Khi chị ấy đến tìm tôi mời về Vĩnh Thành, tôi đã rất vui, muốn được hợp tác lâu dài với chị ấy. Ai ngờ chị ấy lại ra đi đột ngột như thế...

-Vậy, hồi đại học hai người có kết thành bạn thân không?

Đường Hựu Đình quay mặt lại, liếc xéo Minh Vi một cái, dáng vẻ ngạo mạn lập tức xuất hiện.

-Nếu kết thành bạn thân, chị ấy có thể không nhớ ra tôi không?

Minh Vi cười giễu:

-Vậy tại sao trong tang lễ chị ấy anh lại làm ra vẻ thâm tình hết như mất đi một người bạn vong niên.

-Tang lễ của chị ấy chẳng phải là một chương trình biểu diễn hay sao?
-Đường Hựu Đình bắt đầu ăn đến chân gà. -Bất kể có bao nhiêu người giả dối, chỉ ít sự khen ngợi của tôi với chị ấy là thật, vậy là đủ rồi.

Minh Vi còn muốn nói tiếp nhưng thấy Đường Hựu Đình bỗng nhét chiếc chân gà đang gặm dở vào tay mình, sau đó gạt hết salad với nước sốt trong đĩa của anh sang của cô.

Còn đang ngạc nhiên, chợt nghe tiếng Tiểu Hoàng vang lên phía sau:

-Anh Hựu Đình, không có loại nước sô-đa anh thích đâu, em mua cái này anh xem có được không?

Đường Hựu Đình chậm rãi bỏ khăn ăn xuống, đôi môi mấy giây trước đó còn dính đầy dầu mỡ đã được lau sạch bong. Anh nhìn vào chai nước, vẻ chán ghét hiện lên trên khuôn mặt, sau đó bắt đầu chê bôi đủ kiểu.

-Đây chẳng phải là nước sô-đa Trương Anh Trí làm đại diện sao? Đường Hựu Đình làm sao có thể uống nước sô-đa do người khác làm đại diện được? Thông tin này được truyền ra ngoài, không biết bao nhiêu người nói tôi ôm chân anh ta. Việc cần trước tôi dùng điện thoại do Tống Hạo làm đại diện, đến bây giờ vẫn còn có người nói.

Tiểu Hoàng lúng túng.

-Nhưng đây chỉ là nước thôi mà.

-Mang đi, mua thứ khác. –Đường Hựu Đình chăm chăm nhai cọng cần tây.

Minh Vi lúc đó quả thực vô cùng khâm phục khả năng nghe lời đoán ý của mình. Cô đẩy cốc trà sữa của mình về phía Đường Hựu Đình.

-Sư huynh, cái này tôi vẫn chưa uống, chi bằng xin kính anh có được không?

Đường Hựu Đình mím môi cười.

-Nếu cô đã có thành ý như vậy, tôi đành miễn cưỡng mà nhận. Bình thường tôi không uống thứ có năng lượng cao như vậy đâu.

-Vâng, vâng. –Minh Vi cũng tung hứng nhịp nhàng. –Huynh lúc nào cũng nể mặt tôi, đây cũng là phúc phận của cốc trà sữa này.

Đường Hựu Đình đứng lên trong tiếng thở dài của Tiểu Hoàng:

-Không phải tôi nói cô đâu nhé, Chu sư muội. Các món chiên dầu mỡ với nước sốt đều là thực phẩm năng lượng cao, nghệ sĩ cần phải giữ gìn hình thể, ít ăn những thứ này thôi mới được.

-Sư huynh dạy rất phải. –Minh Vi cảm thấy mình sắp thành thánh nhân đến nơi rồi.

Đường Hựu Đình hài lòng gật đầu:

-Tô đi đây, cô hãy cố gắng lên, diễn cho tốt nhé.

Tiểu Hoàng vội vàng bê chiếc khay mà Đường Hựu Đình bỏ lại lên, tranh thủ hỏi:

-Anh ấy ăn bao nhiêu rồi?

Minh Vi chỉ vào hai miếng nướng và một chiếc chân gà gặm dở

-Thật không làm sao mà đề phòng được...-Tiểu Hoàng cười khổ sở rồi quay đi.

Mấy ngày sau, ê kíp làm phim cuối cùng cũng gửi thông báo về, Minh Vi được nhận vai Vinh Ninh cách cách.

Một người mới hoàn toàn có thể may mắn tham gia “Cổ viên xuân thu”, dù chỉ là một vai phụ rất nhỏ, nhưng được xuất hiện trong các cảnh quay với Cổ thành Quân và Chân Tích, như vậy đã đủ khiến những người xung quanh ghen tị. Cho nên trong một khoảng thời gian, tất cả những người quen biết Minh Vi không ai là không nhìn cô với ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa đố kỵ.

Minh Vi, vốn đã từng bao năm sống giữa vòng danh lợi này, tận mắt chứng kiến sự thăng trầm của không biết bao nghệ sỹ, đến hôm nay mới được tự bản thân chiêm nghiệm, sau một hồi hào hứng lại trở nên hết sức bình thản.

Cô không khỏi nghĩ đến Chân Tích. Còn nhớ năm đó khi ra sức lăng xê cho Chân Tích, chính Minh Vi là người giao tận tay Chân Tích tập kịch bản “Thiên sử quốc độ” bộ phim giúp Chân Tích thành danh sau một đêm. Khi đó, chính cô đã dặn dò Chân Tích đừng khoe khoang trước mặt mọi người. Chân Tích nói, trong giới giải trí đầy danh lợi, những người chiến thắng luôn bị mọi người đố kỵ, có kén đáo hay huyênh hoang cũng không khác nhau là mấy. Con người ta cũng chỉ được vinh quang vài năm, nếu không thể tận hưởng sẽ có lỗi với phần đời cô tịch ngày sau.

Khi Chân Tích nói những câu này, Minh Vi thấy cô ta hơi có phần xác lác. Nhưng đến hôm nay, khi cô đứng vào địa vị Chân Tích năm đó, nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy cô ta có vẻ đã nhìn thấu suốt.

Hồng nhan chóng già, chẳng phải bỏ cô chỉ rực rỡ được một thời gian ngắn hay sao?

Người mới chưa đủ tiêu chuẩn có xe của đoàn làm phim đến đón, nên hôm họp đoàn, Minh Vi phải ra bến xe buýt chờ từ sáng sớm. Khi lái xe ra khỏi cổng chính của công ty, Cố Thành quân liền trông thấy cô gái đứng ở điểm chờ xe buýt ở đối diện bên kia đường, khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn trông hết sức quen thuộc.

Đó là Chu Minh Vi.

Cô mặc chiếc áo lông màu trắng, khăn quàng cổ màu đỏ tươi. Màu đỏ tôn thêm nước da trắng hồng, đôi mắt Minh Vi sáng trong veo.

Buổi sáng đầu xuân trời lạnh tới mức mọi thứ đều đông cứng lại. Minh Vi đứng giẫm chân tại chỗ cho đỡ lạnh, hai tay đưa lên miệng hà hơi ấm. Cố Thành Quân nhìn thấy cô lạnh tới mức toàn thân run rẩy, liền quặt vô lăng, lái xe lên phía trước.

-Lên xe đi, tôi đưa em đi cùng luôn.

Minh Vi không hiểu vì sao Cố Thành Quân tỏ ra tích cực như vậy. Bao nhiêu năm làm vợ chồng với nhau, cô ít ra luôn biết Cố Thành Quân luôn giữ một khoảng cách nhất định với các cô gái trẻ trong công ty. Vì sở thích của anh ta hơi cầu kì, hơn nữa cũng để tránh mọi điều phiền toái.

Minh Vi hơi do dự, mấy giây sau nói:

-Cảm ơn thầy Cố. Thầy cũng đi đến buổi họp của đoàn làm phim ạ?

Cố Thành Quân gật đầu một cách đúng mực, sau đó nhắc Minh Vi:

-Lên xe đi, dù sao cũng tiện đường.

Minh Vi không tiện chối từ, cuối cùng đành lên xe.

Không khí ẩm ấp trên xe khiến cho đôi chân đông cứng dần có cảm giác. Minh Vi ngồi gò bó ở trên ghế sau, lặng im không nói. Chiếc xe đi với tốc độ nhanh qua đường cao tốc vành đai của thành phố, cảnh tượng tiêu điều củ mùa đông lướt qua vùn vụt ở bên ngoài.

Cố Thành Quân nhìn Minh Vi qua gương chiếu hậu

-Chu Minh Vi, em đã học thuộc kịch bản chưa?

Minh Vi gật đầu.

-Em đã thuộc được nửa đầu rồi ạ.

-Lần đầu tiên đóng phim, lời thoại lại khá nhiều, em nhất định phải tập trước cho tốt đấy.

-Vâng, thưa thầy. –Minh Vi ngoan ngoãn trả lời.

Cố Thành Quân không thể không nhìn Minh Vi thêm vài lần. Cô gái ấy giữ thái độ kính cẩn, nói năng thuận theo ý người khác, song lại luôn có một vẻ gì đó lạnh lùng xa cách. Nếu nói là tính tình lạnh lẽo cũng không phải, phong cách mềm mại nhu mì của cô khiến cho người ta không thể không muốn đến gần. Một người con gái vừa nóng vừa lạnh như thế này luôn hấp dẫn đàn ông một cách tự nhiên.

Cố Thành Quân nghĩ tới đó, bất giác khẽ lắc đầu cười cay đắng. Hôm nay anh làm sao vậy, đột nhiên lại nghiên cứu kĩ về một cô gái không hề liên quan đến mình?

Chân Tích vừa xuống xe thì thấy chiếc xe của Cố Thành Quân đi đến. Cô mỉm cười xuống xe, định bước tới chào hỏi một tiếng, song đã lập tức trông thấy có một cô gái ngồi ở ghế sau. Chân Tích nhướn mày, giữ nút mở cửa thang máy rồi chờ bọn họ đi tới.

Minh Vi đưa mắt nhìn lướt qua Chân Tích, sau đó cúi đầu chào:

-Chị Chân.

-Là ai vậy? Người của công ty à? –Chân Tích hỏi. Sau lễ tang lần đó, cả phong cách và kiểu tóc của Minh Vi đều thay đổi nhiều nên Chân Tích không nhận ra cô.

Cố Thành Quân trả lời:

-Là diễn viên đóng vai Vinh Ninh.

-Hóa ra là cô. –Chân Tích nhìn Minh Vi cười. –Sao căng thẳng thế làm gì? Tôi không ăn thịt cô đâu. Trong phim cô còn ghê gớm hơn cả tôi nữa kia.

Minh Vi vẫn cúi gằm mặt, nói nhỏ:

-Đây là lần đầu tiên tôi đóng phim, có nhiều chỗ còn chưa biết, mong chị Chân chỉ bảo thêm.

-Cô bé này quả nhiên là biết điều. –Chân Tích bắt đầu cảm thấy hứng thú. –Tên cô là gì?

Minh Vi cười khẩy một tiếng trong lòng, vừa mở miệng định đáp nhưng Cố Thành Quân đã cướp lời:

-Gọi cô ấy là Tiểu Chu được rồi.

-Như vậy nghe miễn cưỡng quá. –Chân Tích không hài lòng hỏi Minh Vi. –Tên đầy đủ của cô là gì?

Minh Vi chợt mở miệng nhưng thang máy chợt kêu “Đỉnh” một tiếng, dừng lại đúng tầng có phòng họp báo.

Đạo diễn và nhà sản xuất đều đã chờ ở trong hội trường. Sau một hồi chuyện trò huyên náo, mọi người mới ngồi xuống vị trí của mình bàn đến việc chung. Minh Vi và mấy diễn viên đóng vai phụ ngồi cùng một góc. Trong buổi họp này bọn họ cũng chỉ là những người quan sát, không có vai trò phát ngôn.

Ngồi bên cạnh Minh Vi là một diễn viên hạng ba đóng vai em họ của nhân vật nam chính trong phim. Ngồi không mãi cũng chán nên anh ta quay sang hỏi chuyện Minh Vi.

-Cô biết không, nghe nói vai em trai của nhân vật nữ chính đang để dành cho một người ở công ty Vĩnh Thành đấy, hiện giờ vẫn chưa có ai nhận.

-Tôi không biết việc này. –Minh Vi mỉm cười.

-Mới còn đang là thực tập sinh mà đã được nhận một vai quan trọng như vậy, Chủ tịch Cổ của các cô đúng là người đào tạo giỏi thật.

Câu nói đầy ẩn ý của anh ta khiến Minh Vi cảm thấy không thoải mái, tuy nhiên cô vẫn giữ nguyên nụ cười.

-Ở công ty nhiều người như vậy, nếu muốn thành công thì ngoài vận may ra còn phải có thực tài, phải học cho ra học nữa.

Người đó cười hai tiếng:

-Thật thế ư?

Ánh mắt và nụ cười phù phiếm của nam diễn viên đó cùng với vẻ thiếu kiên nhẫn và cố chịu đựng của Minh Vi, tất cả đều lọt vào tầm mắt của Cổ Thành Quân đang ngồi cách khá xa.

Chân Tích nhìn theo hướng ánh mắt của Thành Quân, thấy có tới mấy nữ diễn viên trẻ trung xinh đẹp đóng vai phụ nên cũng không biết người Cố Thành Quân nhìn là ai.

-Hôm nay tạm bàn đến đây đã nhé! –Đạo diễn hài lòng đứng dậy. – Hầu hết những người có mặt tại đây ngày mai sẽ phải ra phim trường, ba ngày nữa sẽ chính thức bấm máy. Hy vọng các vị sẽ tham dự trong trạng thái tốt nhất.

Đạo diễn quay sang hạ giọng hỏi Cố Thành Quân:

-Đường Hựu Đình có thể đóng được vai Tổng Tử Thành, em trai của nhân vật nữ chính không?

-Hiện giờ cậu ấy đang toàn tâm toàn ý cho album mới nên cũng không mấy hứng thú với việc đóng phim truyền hình.

-Vai diễn này cũng không nặng lắm, nhưng lại là một vai chính diện hiếm có. –Đạo diễn nói. –Nếu là trước đây, chúng tôi cũng không kiếm một ca sỹ thần tượng như cậu ấy đâu. Song bây giờ tất cả đều thay đổi quá nhiều, nếu không theo kịp nhịp phách ấy là hỏng ngay. Nói thật, tôi cũng không hy vọng cậu ấy có kỹ năng diễn xuất tốt, cái tôi thấy được chính là phong cách của cậu ấy thôi.

Cố Thành Quân cười ra vẻ hiểu ý:

-Phong cách chính là của cải. Ngay cả tôi cũng phải để ý sắc mặt của cậu ấy nữa là.

-Cũng đừng dễ dãi quá. –Đạo diễn Trần nói. –Tìm hiểu một chút về cách thức ngày trước vợ cậu quản lý nghệ sỹ ấy. Cô ấy đúng là một người có năng lực, đáng tiêc là. . . Ôi, xem tôi này, sao lại nhắc đến chuyện đó kia chứ?

Tuy nhiên lúc này Cố thành Quân đã quay mặt sang một góc khác của phòng hội nghị có ý kiểm tìm. Minh Vi đã đứng lên, đang mặc áo khoác vào. Một nhân viên nam xăng xái đưa cho cô chiếc khăn quàng cổ, Minh Vi ngại ngần nhìn anh ta cười.

Cùng đi với mọi người ra khỏi phòng hội nghị, Minh Vi cố ý đi chậm lại hai bước để chờ Chân Tích.

-Chị Chân, chắc chị là người trong nhóm đầu tiên đến phim trường đúng không? –Minh Vi hỏi.

-Tôi cũng chưa vội. –Chân Tích đáp. –Thầy Cố của các cô sẽ đi trước với các cô. Phải rồi, rốt cuộc tên đầy đủ của cô là gì?

Minh Vi khẽ mỉm cười, nói một cách thoải mái:

-Tôi là Chu Minh Vi.

Nói xong cô sung sướng nhìn sắc mặt của Chân Tích trở nên trắng nhợt vì nghe thấy cái tên đó.

Toàn thân cứng ngắc, mãi lâu sau Chân Tích mới hỏi lại được.

-Gì kia?

-Chị Chân, chị không sao chứ? –Minh Vi hỏi với vẻ quan tâm, đưa tay ra đỡ cô ta.

Chân Tích gạt tay Minh Vi theo phản xạ.

Ánh mắt ngạc nhiên và khoong hiểu của cô gái khiến Chân Tích lập tức sực tỉnh. Cô ta hít một hơi sâu rồi nói tiếp:

-Đột nhiên nghe thấy tên cô nên tôi hơi bị sốc.

Minh Vi cười bối rối:

-Mọi người ai cũng nói vậy. Tên tôi vô tình trùng với tên vợ thầy Cố.

Chân Tích nhìn Minh Vi bằng ánh mắt sắc như dao:

-Cô không nghĩ đến chuyện đổi một cái tên khác sao? Cô như vậy sẽ khiến Cố Thành Quân khó xử.

Minh Vi cười mĩa mai trong bụng, song ngoài miệng vẫn nói hết sức nhẹ nhàng, mềm mại:

-Thầy Cố chưa từng nhắc đến chuyện đó.

Lúc đó nhân vật nam chính cũng đã đi tới nơi:

-Mọi người đều ở đây à? Trần đạo diễn mời ăn trưa, Minh Vi cũng đi luôn đi.

Chân Tích không thể không rung mình một cái. Trong hành lang rất ấm, song cô ta vẫn cảm thấy từng cơn gió lạnh thốc sau lưng.

Tiếng gọi của Cố Thành Quân nghe quen thuộc biết bao. Trong suốt sáu năm qua anh ấy đã dùng giọng điệu đó để gọi người phụ nữ kia. Vẫn hai chữ đó, tình cảm cũng y như vậy.

Minh Vi nhanh ý, lịch sự cúi người:

-Ba giờ chiều nay em đã phải đến trường quay, bây giờ muốn về kí túc chuẩn bị một chút.

Cố Thành Quân lập tức hiểu ý nên không cố giữ cô.

Minh Vi nhìn khuôn mặt trắng nhợt của Chân Tích khẽ mỉm cười, sau đó quay người đi vào thang máy.

Phải một lúc sau Chân Tích mới bình tĩnh trở lại.

-Thành Quân, cô ta trùng tên với Trương Minh Vi? Vậy mà anh còn nhận vào công ty. Rốt cuộc anh biến thái đến mức nào?

Tâm trạng đang vui của Cố Thành Quân bị một câu nói không suy nghĩ của Chân Tích làm cho tiêu tan. Anh khoong khỏi cảm thấy bức mình.

-Tên của người ta là do bố mẹ đặt, cô ấy đâu có lỗi. Em cũng không nhất thiết phải gây phiền toái như vậy.

-Em cảm thấy kì lạ là vì em là người bình thường. –Chân Tích tỏ ra chán ghét. –Hôm nay vì một cái tên mà nâng đỡ một người mới, ngày mai lại vì một khuôn mặt mà nâng đỡ một người khác nữa.

-Đừng nghĩ anh là người phù phiếm như vậy.

-Vậy thay cái người cũng tên là Minh Vi đó đi. –Chân Tích nói gay gắt.

-Cô ấy không có lỗi gì vì sao phải thay? –Cố Thành Quân cắt ngang một cách quả quyết. –Anh sẽ không tùy tiện chơi đùa với số phận người khác như thế đâu.

Chân Tích cười nhạt:

-Số phận của Trương Minh Vi chẳng phải đã bị anh chơi đùa tới mức bị hủy hoại còn gì. Cái bộ dạng thương thay cho người khác đó của anh, em nhìn đến chán ngấy rồi.

Cố Thành Quân cuối cùng cũng phát điên, không ủng tranh luận với cô ta, quay người sải bước bỏ đi.

Chân Tích giậm giữ đúng nguyên tại chỗ nhìn theo cho đến khi bóng Cố Thành Quân khuất hẳn mới buông lỏng hàm răng vẫn nghiến lại này giờ

thở dài một tiếng: “Sao lần nào chúng ta gặp nhau cũng cãi cọ...”

Tình cảm có đậm sâu hơn nữa cũng không thể chịu đựng được sự thử thách của thời gian, không thể chịu được sự giày vò của âm mưu. Tình yêu cũng giống như san hô, chỉ có thể lớn lên tinh khiết dưới làn nước biển được ánh mặt trời rọi soi lấp lánh.

Khi đó Minh Vi đang ngồi lắc la lắc lư trên xe buýt. Cô đeo tai nghe, bật bài hát của Đường Hựu Đình, tận hưởng giọng ca đầy sức hút của anh hát những lời ca tuyệt đẹp, khẽ hát theo trong một niềm vui dịu nhẹ.

Cuối cùng sự báo thù cũng bắt đầu. Cô thấy đau, nhưng cũng đầy sung sướng.

~Hết chương 6~

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Trò Chơi Của Ai?

Vì Minh Vi đã chính thức đi theo ê kíp làm phim nên chị Lưu bố trí cho cô một trợ lý tên là Lý Trân, một cô gái trạc tuổi với Minh Vi. Minh Vi không hề tỏ ra cao ngạo, cho nên nhanh chóng xây dựng được một tình bạn thân thiết với Lý Trân.

Chiều hôm đó, cả hai cùng chuyển đến ở trong khách sạn của phim trường. Ngày hôm sau Chân Tích cùng Cố Thành Quân cũng đến, tham dự nghi thức bấm máy khởi quay. Sau khi buổi lễ kết thúc, Chân Tích vội vã đi ngay, còn Cố Thành Quân ở lại bắt đầu quay luôn.

Khi Cố Thành Quân quay mấy cảnh thời thanh niên, nhân vật nam chính còn đang trên đường đi du học, thì Minh Vi quay một số cảnh về cuộc sống của Vinh Ninh cách cách trong cung điện ở một góc khác của trường quay.

Người đóng vai lão vương gia là một diễn viên kì cựu đức cao vọng trọng, hơi tỏ ra bản thân là một người thanh cao, coi thường lớp diễn viên trẻ chưa lên hàng chuyên nghiệp như Minh Vi, thường xuyên nói mấy câu “Nghệ sĩ, nghệ sĩ là người của nghệ thuật. Việc làm diễn viên cũng chia làm thầy, thợ. Cứ nổi tiếng là diễn viên giỏi chắc? Khán giả chẳng qua cũng chỉ xem các anh chị như thằng hề mua vui thôi”

Các diễn viên thấy hết sức phản cảm, nên mỗi khi tiền bối đó lên tiếng, mọi người đều tìm lý do để tránh đi chỗ khác. Vì diễn vai Vinh Ninh cách cách nên Minh Vi có nhiều cảnh phải diễn cùng với lão Vương gia, không làm sao trốn nổi. Tuy nhiên cô nhanh chóng lấy được tình cảm của

ông, vì luôn tỏ ra cung kính khiêm nhường, ngồi yên nghe lời dạy dỗ của những người đi trước. Bất luận có đồng ý hay không, cô vẫn cứ gặt đầu vâng dạ, riêng chuyện này cũng đủ để thỏa mãn tính hư vinh của người già.

Cảnh quay trong ngày đầu tiên bấm máy là cảnh xem kịch trong cung.

Mặc áo kì bào của triều Thanh, đội chiếc mũ dựng cao có gắn mẫu đơn, thiếu nữ được trang điểm một cách tinh tế với đôi mắt mở to trong sáng, vẻ đẹp rực rỡ, trông đúng là một cô công chúa được nuông chiều trong hoàng cung.

Vinh Ninh cách cách ngồi bên cạnh Phúc Tấn, không có tâm trạng nào xem kịch mà chỉ vùi vỉnh Vương gia cho phép mình đi học lái xe. Vương gia không đồng ý. Khi đó trên sân khấu, võ sinh lỡ tay làm tuột cây lao, Vinh Ninh bèn trút giận lên đầu anh ta, phạt anh ta phải lộn một trăm vòng, nếu không sẽ cho người tới đóng cửa luôn đoàn kịch.

Minh Vi mặc kì bào đỏ hồng, đứng thẳng trước ống kính liếc mắt một cái, thể hiện một cách sống động thói cao ngạo và độc ác của mình. Quay người lại, Vinh Ninh đã tiếp tục nhóng nhéo với lão Vương gia, hoàn toàn trở thành một cô gái nhỏ ngây thơ.

Đạo diễn hết sức hài lòng, quay hai đúp đã xong.

Khi trước Minh Vi vẫn hay theo Cố Thành Quân đi đóng phim, đã thích ứng phong cách làm việc của các ê kíp làm phim. Hơn nữa, cô thể hiện rất tốt, có thể nhanh chóng lĩnh hội được yêu cầu của đạo diễn, khi diễn rất đạt. Vì vậy tỷ lệ các đúp phim quay đạt rất cao, ít khi phải quay đi quay lại.

Phim bấm máy được một tuần, Chân Tích mới chính thức đến phim trường bắt đầu quay.

Mấy ngày hôm đó không có cảnh nào của Minh Vi nên cô cùng những diễn viên mới khác đến quan sát học hỏi kinh nghiệm.

Cách diễn của Cố Thành Quân, Minh Vi đã quá quen thuộc, tuy nhiên mấy năm nay anh đều đóng những người đàn ông chín chắn, nho nhã và trầm ổn. Vai Lý Ngọc Long trong “Cố viên xuân thu” hơi khác một chút, thời thanh niên đầy nhiệt huyết và bùng bột, lúc trung niên lại khôn khéo thông tuệ. Độ cách biệt về tuổi tác khá lớn, nên tính cách cũng có nhiều cung bậc khác nhau, là một vai diễn Cố Thành Quân chưa từng trải qua từ trước đến nay.

Công bằng mà nói, Cố Thành Quân đúng là một diễn viên xuất sắc. Biểu cảm trên khuôn mặt anh tinh tế và sinh động, đôi mắt trong và có hồn. Khi Cố Thành Quân đứng trước ống kính, chỉ nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy phong thái biến hóa vô cùng của anh, thoáng chốc đã hóa thân thành nhân vật trong phim. Lý Ngọc Long thời tuổi trẻ mà Cố Thành Quân khắc họa mang một vẻ ngang tàng, tràn đầy nhiệt tình với những người xung quanh nhưng hơi nông cạn và xốc nổi. Đôi mắt sáng như sao, tinh thần phấn chấn, nụ cười chứa đầy sự tự tin. Chân Tích rốt cuộc vẫn là diễn viên hàng đầu của Vĩnh Thành, thậm chí đứng trong top đầu của toàn quốc, cho nên dù luôn tự cao tự đại nhưng khả năng diễn xuất thì không thể xem thường. Rõ ràng là một cô gái thành thị cao ngạo và đẹp một cách lạnh lùng, nhưng khi khoác phục trang vào liền có thể hóa thân vô cùng linh hoạt thành một người con gái khuê các dịu dàng, e ấp.

Hôm đó quay cảnh Lý Ngọc Long thành thân, cùng vợ vào bái đường mặc dù trong thâm tâm vẫn phản đối cuộc hôn nhân. Tới khi động phòng, chiếc khăn trùm đầu cô dâu được mở ra, khuôn mặt xinh đẹp bên trong khiến Lý Ngọc Long ban đầu ngạc nhiên, sau đó là xấu hổ, cuối cùng là mừng rỡ. Còn cô dâu vừa trông thấy chú rể đẹp trai như vậy đã không khỏi ngượng ngịu mỉm cười.

“Cắt, tốt!”, đạo diễn hết sức vừa ý, duyệt đúp đó luôn.

Tất cả những cảm xúc mới rồi trên mặt Cố Thành Quân lập tức biến mất như dùng tay lau đi vậy. Anh vứt chiếc mũ chú rể cho nhân viên trường quay, sau đó đi ra xem lại những đoạn phim vừa rồi trên camera giám sát.

Chân Tích lạnh lùng nhìn theo bóng Cố Thành Quân đi khuất, chợt trông thấy Minh Vi đứng bên ngoài.

Đứng cách nhau cả đám nhân viên đang bận rộn, Minh Vi vẫn cúi người xuống một cách lễ độ chào Chân Tích, sau đó đi về phía Cố Thành Quân dưới ánh mắt chòng chọc của cô ta.

- Thầy Cố. – Minh Vi khẽ gọi Cố Thành Quân bằng chất giọng mềm mại của mình.

- A, em đến rồi à? – Cố Thành Quân quay người sang, mỉm cười. – Việc quay bên đó thế nào?

- Rất thuận lợi, cảnh quay trong cung cũng đã quay xong rồi ạ. – Minh Vi để lộ một nụ cười ngượng ngịu. – Hôm nay em đến đây xem thầy diễn vì muốn học hỏi chút kinh nghiệm.

- Cầu thị như thế là tốt. – Cố Thành Quân gật đầu tỏ ý khen.

Minh Vi hết sức biết ý nên không quấy rầy quá lâu. Chào hỏi xong cô bèn lùi sang một bên đứng lặng yên, giống như mọi lần khác, giữ một thái độ bình thản và xa cách.

Nịnh bợ, dựa thế để ngoi lên là những chuyện thường xuyên xảy ra trong các đoàn phim, những diễn viên mới với đầy tham vọng luôn tìm mọi cơ hội để gần gũi với những người đang đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp.

Y như rằng, tranh thủ thời gian trống khi Cố Thành Quân được trang điểm lại, hai cô gái đã lập tức quần lấy anh bắt chuyện. Một người mượn có mang nước uống, còn người kia tự xưng là fan hâm mộ đến xin chữ kí.

Những cảnh này Cố Thành Quân đã gặp quá nhiều nên ứng phó hết sức dễ dàng.

Song thấy thái độ của anh quá lịch thiệp, nên hai cô gái kia cứ bám riết không chịu đi, thậm chí còn sinh ra tranh cãi với nhau, khiến Cố Thành Quân bị kẹt ở giữa.

Người quản lý và trợ lý đều bị sai đi làm việc khác, Cố Thành Quân gắng kìm nén sự chán ghét, đang chuẩn bị nói sẵn một câu bông nghe tiếng người gọi:

- Thầy Cố, đạo diễn Trần mời thầy qua đó có việc.

Cố Thành Quân quay đầu lại nhìn thấy Minh Vi đang đứng cách đó không xa lắm, vẻ mặt hoàn toàn nghiêm túc. Cố Thành Quân hiểu ý mỉm cười, cuối cùng cũng đuổi được hai cô gái phiền toái kia đi.

Khi đó Minh Vi mới đi tới, tỏ vẻ bối rối:

- Xin lỗi thầy, không phải đạo diễn Trần tìm thầy, mà em trông thấy thầy có vẻ khó chịu nên mới nảy ra ý đó.

Cố Thành Quân bật cười:

- Tôi biết mà, cảm ơn em.

Minh Vi cười nhẹ nhõm rồi gật đầu chào và đi ra chỗ khác.

Cố Thành Quân chợt động lòng, gọi giật Minh Vi lại:

- Em hãy cẩn thận một chút, đừng để hai cô đó bắt nạt.

- Chuyện đó muốn đề phòng cũng không được. – Minh Vi nhún vai với vẻ không mấy quan tâm. – Chú ý hơn một chút để không bị thiệt thòi là được.

- Thành Quân. – Chân Tích tay cầm chiếc váy cô dâu màu đỏ chói uồn ẻo đi tới. – Em muốn điều chỉnh cảnh sau một chút.

Cố Thành Quân khẽ cau mày:

- Anh thấy cảnh sau làm đúng như kịch bản là tốt rồi.

- Em thấy không vừa ý lắm – Chân Tích nói với giọng điệu dứt khoát không dễ từ bỏ. – Em thấy khoảng giãn giữa các tình tiết khá lớn, thêm vào mấy câu thoại nữa.

- Trần đạo diễn nói thế nào?

- Ông ấy và cả biên kịch Trương đều nói là tùy ý kiến chúng ta. – Chân Tích ngồi xuống bên cạnh Cố Thành Quân, ánh mắt lướt qua mặt Minh Vi, nhìn mà như không.

Minh Vi lùi lại mấy bước, mượn cố nhường đường cho các nhân viên trường quay, sau đó cũng đi luôn. Cô mặc một chiếc áo khoác len màu xanh nhạt, bước đi duyên dáng trông nổi bật hẳn trong đám nhân viên xung quanh mặc áo đồng phục sẫm màu.

Chân Tích cúi đầu mở kịch bản ra xem, nói bằng giọng lạnh lùng:

- Cô ta không phải Trương Minh Vi.

Cố Thành Quân thôi không nhìn theo nữa.

- Rốt cuộc là em quá nhạy cảm hay anh quá nhạy cảm đây?

- Nhắc nhở anh thôi. – Chân Tích liếc nhìn Cố Thành Quân. – Sợ anh cả đời không thông suốt nhưng một phút bị hồ đồ, bị con nha đầu đó lợi dụng mà không biết.

Cố Thành Quân cười nhạt:

- Em cảm thấy bị đe dọa rồi sao?

- Em? Đe dọa? – Chân Tích thấy lòng tự tôn bị tổn hại. – Cô ta chẳng qua chỉ là diễn viên mới còn chưa ra ràng, nếu so sánh em với cô ta thì mất giá quá.

- Trong giới giải trí việc thay cũ đổi mới nhanh lắm, thêm vài năm nữa em sẽ đóng vai mẹ người ta đấy. Còn thiên hạ sẽ thuộc về những cô gái trẻ như cô ấy.

- Vậy ra anh quá xem thường người khác rồi. – Chân Tích tỏ vẻ khinh thị. – Muốn em nhường đường hả, không đơn giản vậy đâu.

Cố Thành Quân đập đập kịch bản.

- Nói đi, em muốn sửa thế nào?

Chân Tích mỉm cười.

- Giá bình thường anh cũng nghe lời em như vậy thì tốt hơn biết bao.

Cố Thành Quân lắc đầu cười giễu. Không ai thích bị người khác kiểm soát, nhất là đàn ông. Chân Tích cao ngạo và mạnh mẽ, cũng có sức hấp dẫn riêng. Nhưng sự hấp dẫn đó chỉ mang lại niềm vui trong chốc lát. Thời gian trôi qua, đàn ông đều cảm thấy bị trói buộc, muốn bỏ đi.

Bốn ngày sau, Minh Vi và Cố Thành Quân lần đầu tiên cùng xuất hiện trong một cảnh quay. Lý Ngọc Long lấy vợ chưa được bao lâu thì lên đường đến kinh thành. Tại đây anh ta tham dự một bữa tiệc rượu theo lời mời của bạn bè và gặp Vinh Ninh cách cách. Cô công chúa kiêu căng trong bộ quần áo phương tây vừa nhìn đã chấm ngay chàng trai trẻ tuấn tú đó, bất chấp đối phương nói mình đã có vợ, công khai theo đuổi.

Minh Vi mặc đồ phương Tây trông giống một con búp bê xinh đẹp, mắt to, môi đỏ, vẻ quyến rũ làm say lòng người. Những cô gái khác khi mặc chiếc váy kiểu Tây rườm rà trông ít nhiều cũng có vẻ cồng kềnh, song vóc người Minh Vi nhỏ nhắn nên khi mặc vào chỉ càng tôn cho vòng ngực thêm đầy đặn, eo lưng nhỏ gọn hơn.

Cảnh bữa tiệc là một cảnh lớn nên huy động tới năm mươi diễn viên quần chúng, còn tất cả nam diễn viên đóng vai phụ đều có mặt. Đạo diễn hướng dẫn cho diễn viên tập mấy lần, dặn đi dặn lại về thứ tự và vị trí khi ra hiện trường rồi mới chính thức quay đúp đó.

Dù khi trước đã thử lời thoại với Cố Thành Quân, song lúc này, khi đã hóa trang và đứng đối diện với anh, lòng bàn tay Minh Vi vẫn rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

- Căng thẳng à? – Cố Thành Quân tinh ý nhận ra.

Minh Vi miễn cưỡng nở nụ cười.

- Vì diễn chung với thầy nên em sợ sẽ làm không tốt.

Cố Thành Quân cười.

- Khi trước phỏng vấn em đã thể hiện rất lão luyện kia mà.

- Làm sao thầy biết được? – Minh Vi ngẩn người.

- Tôi xem trong băng ghi hình.

- Ra là vậy. – Minh Vi cup mắt xuống. – Khi đó chỉ là điếc không sợ súng.

- Thả lỏng một chút. – Cố Thành Quân động viên. – Em vẫn luôn thể hiện tốt, chỉ cần phát huy như bình thường là được.

- Được thầy khen ngợi như vậy em cũng cảm thấy tự tin hơn. Thầy yên tâm, em sẽ thể hiện thật tốt.

Cô gái đó nói năng ngoan ngoãn và khéo léo, lại tỏ ra trầm tĩnh hơn nhiều so với những người cùng tuổi. Chỉ có điều cô luôn tránh những cái nhìn của Cố Thành Quân, thường tỏ ra hơi e ngại và xa cách.

Trong kí ức, Minh Vi không còn nhớ đã bao nhiêu lần cùng nghiên cứu kịch bản, cùng tập lời thoại với Cố Thành Quân. Trong căn phòng khách nhỏ tràn ngập ánh nắng, cô thường pha một ấm trà Thiết Quan Âm, sau đó cầm cuốn kịch bản, cùng với Cố Thành Quân diễn biết bao nhiêu cảnh ái hận tình thù.

Khi ấy, cô luôn tiếc nuối việc mình không có được vẻ bên ngoài xinh đẹp và một sức khỏe tốt để có thể cùng chồng đóng phim. Giờ đây, cơ hội đó đang bày ngay ra trước mắt, cô lại không thể không nhớ đến Trương Minh Vi yếu đuối và tự ti.

Song, cô không thể nghĩ được rằng, để ước mơ của mình thành hiện thực phải trả một cái giá quá đắt như vậy.

Trong tiếng nhạc dặt dìu, Vinh Ninh cách cách yếu điệu ngâm thơ cầm ly rượu, nở một nụ cười ngây thơ đi đến chỗ Lý Ngọc Long, đưa ly rượu ra.

- Anh là người bạn đi cùng Kiệt Văn đến đúng không? – Cô thiếu nữ được hưởng nền giáo dục phương Tây bạo dạn nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện. – Anh cũng đi du học về, sao vẫn ăn mặc cũ kỹ thế này?

- Tôi không biết đây là một bữa tiệc rượu, Kiệt Văn không nói với tôi. – Lý Ngọc Long nói giọng điệu hết sức hợp lý. – Chiếc áo dài này do vợ tôi may cho.

Trong giọng nói của Lý Ngọc Long thể hiện rõ ràng anh không vui việc chiếc áo mình mặc bị nhạo báng. Vinh Ninh nhạy bén quan sát, cười

chế giễu.

- Không sao, tôi biết một tiệm may nổi tiếng nhất kinh thành, bọn họ biết may những bộ âu phục kiểu dáng mới nhất.

Lý Ngọc Long lịch thiệp từ chối:

- Đa tạ ý tốt của cách cách. Tôi đã nhận lời với thê tử chỉ mặc áo quần do cô ấy may.

Sự kiêu ngạo của thiếu nữ lần đầu tiên bị công kích một cách trực tiếp như vậy. Chỉ trong mấy giây, trên mặt Vinh Ninh hiện lên vẻ ngạc nhiên tức giận sau đó là bối rối và cả khó chịu. Những biểu cảm ấy tuy rất tinh tế nhưng đa dạng, được thể hiện qua đôi môi hơi khẽ run lên và ánh mắt sáng rực của Minh Vi.

Cố Thành Quân bỗng chốc như mê mải, suýt nữa quên mất lời thoại của mình.

Đạo diễn vừa hô dừng, các sắc thái mới rồi trong đôi mắt Minh Vi ngay lập tức biến mất. Cô lại cúi đầu, lùi về phía sau một bước, giữ một khoảng cách nhất định với Cố Thành Quân. Sự xa cách như có như không ấy lại được cô thể hiện ra.

Cố Thành Quân nhìn Minh Vi, ngẫm nghĩ một lát rồi cuối cùng chỉ nói:

- Em diễn tốt lắm.

Đạo diễn hết sức hài lòng với diễn xuất của Minh Vi. Ông nói riêng với Cố Thành Quân:

- Không hổ là thực tập sinh được công ty Vĩnh Thành ưu ái nhất, diễn xuất rất tốt, quan trọng hơn là con người cũng rất thận trọng và thực tế. Hy

vọng, sau này khi đã thành danh không biến thành một người khác.

Cố Thành Quân cười nói:

- Được đạo diễn Trần khen như vậy đúng là phúc phận của cô ấy.

- Hai ngày nữa sẽ quay cảnh cô ấy đối đầu với Chân Tích. – Đạo diễn Trần nói. – Tính cách thực của hai người đó lại trái ngược hẳn với nhân vật trong phim. Ha ha, quả là đáng để chờ đợi xem họ sẽ thể hiện thế nào?

Cố Thành Quân nghĩ đến đôi mắt sâu hun hút như chứa đầy tâm sự của Minh Vi, cũng không khỏi mong đến ngày quay cảnh đó.

Cảnh quay đầu tiên giữa Minh Vi và Chân Tích chính là lúc đầu tiên Vinh Ninh cách cách và vợ Lý Ngọc Long gặp nhau. Nhân vật nam chính đưa vợ mình vào cung để dự tiệc, Vinh Ninh cách cách với thái độ ngạo mạn đã chờ sẵn để thể hiện uy lực của mình.

Vì vào vai một người vợ hiền lành giản dị nên phục trang của Chân Tích trong phim rất nhã nhặn, trang điểm cũng nhạt. Minh Vi thì trái lại, trang điểm rực rỡ, môi hồng răng trắng, đẹp say lòng người. Tuy có hơi chút cầu kì, nhưng vẫn không thể che lấp được vẻ trẻ trung của người con gái đẹp.

Khi hai diễn viên đứng cạnh nhau, sự khác biệt về tuổi tác lập tức hiện lên rõ nét. Chân Tích đã làm ngọc nữ của điện ảnh bao năm, không phải không xinh đẹp nhưng chỉ thiếu nữ đang độ xuân mới có đôi mắt trong sáng và gò má đầy đặn như Minh Vi. Từ lâu Chân Tích đã không còn vẻ xinh đẹp của trẻ con đó nữa.

Song Chân Tích chưa bao giờ bị mất đi phong độ trước mặt người khác. Dù hóa trang đơn giản, nhưng trông cô ta vẫn mang một vẻ đẹp cao ngạo vốn có, không coi ai ra gì. Minh Vi vẫn như lúc bình thường, khiêm

nhường và kín đáo, ngoan ngoãn gọi cô ta một điều chị Chân, bộ dạng hết sức nhún nhường.

Một người là tình yêu cũ của Cố Thành Quân, một người dường như là niềm vui mới. Rốt cuộc cũ vẫn không bằng mới, gừng càng già càng cay hôm nay mới biết được.

Lý Ngọc Long uống rượu ở sảnh trước, còn gia quyến trong Vương phủ bày tiệc trà ở hậu hoa viên, chiêu đãi Lý phu nhân. Lý phu nhân được hầu gái dẫn đường đi tới, nhún mình chào Phúc Tấn.

Khi đó, một thiếu nữ vẻ trẻ trung xinh đẹp đứng bên cạnh cao giọng nói:

- Người là Tống Thị, vợ Lý Ngọc Long phải không?

Giọng điệu kiêu ngạo và cả nụ cười khinh rẻ trên mặt thiếu nữ đều thể hiện rằng cô ta đang cố ý.

Trước khi bấm máy vẫn còn là một cô gái hiền lành như một chú chim non, vậy mà ngay lập tức thay đổi hẳn, nói năng không phép tắc. Cô ngồi trên ghế cười thỏa mãn, đúng dáng vẻ của một cành vàng lá ngọc được nuông chiều tới mức hư hỏng. Ánh mắt của Vinh Ninh tràn đầy vẻ miệt thị và khiêu khích, song chính cái vẻ xinh đẹp của tuổi thanh xuân lại khiến cho người ta cảm thấy có thể tha thứ được cho sự tùy tiện và ích kỷ của cô.

Chân Tích sững người. Đây là lần đầu tiên cô ta được chứng kiến Minh Vi diễn xuất. Đã quen với bộ dạng thành thực ngoan ngoãn của Minh Vi, đột nhiên thấy cô trở nên ngang tàng ngạo mạn, đến Chân Tích cũng không thể không thầm giật thót.

Biểu hiện của cô gái này hoàn toàn không giống như một người mới vào nghề. Cô ta trấn tĩnh và trầm lặng, hoàn toàn nhập vai, hoàn toàn không bị chút ảnh hưởng bởi các diễn viên khác, luôn giữ được phong cách của

mình và phát huy một cách bình thường. Cô biết cách cười ở góc độ nào máy quay sẽ quay được khuôn mặt mình một cách tinh tế nhất. Cô biết cách đi lại ra sao mới khiến mình luôn ở vào vị trí nổi bật nhất giữa đám đông. Những điều này tuy đều được cáo giáo viên hướng dẫn, song không một thực tập sinh nào có thể nắm chắc một cách thành thục như vậy.

Cố Thành Quân lặng lẽ đứng sau lưng mọi người, nhìn bọn họ quay phim.

Sau mấy giây kinh ngạc, Chân Tích nhanh chóng lấy lại trạng thái bình thường, phối hợp với Minh Vi cực kì ăn khớp. Chỉ có điều dường như bị khí thế mạnh mẽ của Minh Vi kích thích, Chân Tích ngấm tỏ ra hơi không phục. Tính cách dịu dàng, nhẫn nhịn của vai nữ chính bị Chân Tích thể hiện có đôi chút giận giữ, thành ra mang chút gì đó oán hận.

Cố Thành Quân nhìn xoáy vào Minh Vi đầy hàm ý.

Con mắt nhạy bén của Minh Vi nhanh chóng nhận ra sự thay đổi trong tâm trạng Chân Tích, vẻ cao ngạo hơi trùng xuống, cô chuyển sang nhìn Chân Tích như mèo đang nhìn chuột. Khoảnh khắc đó, Chân Tích đã trở thành một con mồi đi sẵn trong tay Minh Vi. Cô nhận ra mình có thể kiểm soát tâm trạng và thao túng diễn xuất của đối phương. Thế nên cô bắt đầu trêu chọc cô ta.

Vinh Ninh cách cách chuyển sang giọng điệu mềm dịu hơn, bắt đầu nói nói cười cười với Lý phu nhân. Một giây trước còn áp đảo người ta bằng uy quyền cao ngạo, một giây sau đã thân thiết uyển chuyển.

Trong kịch bản không viết sự thay đổi này nên Chân Tích hơi lúng túng, không theo kịp. Tuy nhiên cô ta không phải tay mơ nên nhanh chóng điều chỉnh, cũng biến hóa diễn xuất của mình cho hợp với Minh Vi.

Minh Vi đọc lời thoại một cách lưu loát và mang nhiều sắc thái, song ánh mắt nhìn Chân Tích lạnh như băng, không có chút cảm xúc nào. Chân

Tích thấy vậy liền hiểu ra, cuối cùng đành tỏ vẻ xấu hổ cúi đầu, không nói gì nữa theo đúng kịch bản.

“Được!”, đạo diễn điều hành hài lòng đứng lên, “Chân Tích màn này cô diễn tốt lắm”.

Chân Tích cười một tiếng cho có. Cô ta biết mình bị người khác xỏ mũi dắt đi một đoạn, lòng tự tôn bị tổn thương ghê gớm. Nói một cách công bằng, cô ta thích thú với khả năng diễn xuất và tài năng của Minh Vi, nhưng điều đó không lấp nổi cảm giác uất ức, ghen tị và thất vọng khi thấy mình đã có đối thủ. Minh Vi trái lại, không vì thế mà đánh giá thấp Chân Tích. Đối thủ này mạnh hơn cô tưởng nhiều.

Minh Vi đã lấy lại vẻ mặt như bình thường, lặng lẽ đi ra ngoài xem băng quay thử. Đạo diễn rất vừa ý, duyệt luôn qua đúp này. Vì ngại Chân Tích còn ở đó nên không tiện khen ngợi Minh Vi, nhưng những người bên người không ai không nhận thấy sự thể hiện xuất sắc vừa rồi của cô.

Sự coi trọng của đạo diễn đối với cô gái có tên Chu Minh Vi mỗi lúc một tăng. Những cô gái xinh đẹp và diễn xuất tốt cũng nhiều, song Minh Vi đã có tính toán hẳn hoi. Điều đó sẽ khiến cô đi trước một bước so với những cô gái khác trên con đường chinh phục thành công.

- Thật thú vị. – Có người cười thầm bên tai Cố Thành Quân. – Cô gái đó là ai vậy?

Cố Thành Quân quay người lại, hơi ngạc nhiên khi trông thấy người vừa đến.

- Hiếu Thành, anh đến khi nào vậy?

Ánh mắt của Tôn Hiếu Thành vẫn không rời khỏi Minh Vi đang đứng chăm chú xem đoạn phim chạy thử.

- Đến được một lúc rồi, thấy anh đứng chăm chú xem bọn họ diễn nên tôi không quấy rầy. Rốt cuộc cô gái đó là ai?

Cố Thành Quân thầm cảm thấy khó chịu, nói đơn giản:

- Là một thực tập sinh ở công ty.

- Người mới mà dẫn dắt được cả Chân Tích? Vĩnh Thành đúng là ngọa hổ tàng long. Tên là gì?

Chân Tích nhìn về phía đó thấy Tôn Hiếu Thành lập tức mỉm cười, lững thững đi lại.

- Hiếu Thành, anh từ Hàn Quốc về khi nào. Chuyển đi ra sao?

Tôn Hiếu Thành cầm lấy bàn tay mềm mại của Chân Tích, nói với vẻ cực kì thân mật:

- Đã được nhìn hết tất cả mỹ nhân trong thiên hạ, nhưng Chân Tích vẫn là người có một không hai. Đến khi nào em lại cho “Thời đại Sao” của bọn anh làm phỏng vấn độc quyền nữa thế? Lần này bọn anh sẽ phong em là nữ thần Châu Á.

Những lời tâng bốc nịnh bợ hình như phụ nữ đều thích nghe. Nhất là khi một người đàn ông đẹp nói ra những lời đó.

Chân Tích cười tươi như sớm mùa xuân.

- Chẳng mấy khi gặp được bạn bè thế này, trưa nay ăn cơm với nhau đi. – Tôn Hiếu Thành lại hướng sang Minh Vi khi đó đang ngồi trang điểm lại. – Thành Quân, đưa cả cô gái đó của công ty cậu đi cùng nhé.

Cố Thành Quân nói:

- Cô ấy còn phải quay, chắc không có thời gian. Mấy người bạn cũ chúng ta tụ họp, đem theo một người lạ làm gì?

Ánh mắt sắc sảo của Chân Tích lướt qua mặt Cố Thành Quân.

- Anh hồ đồ rồi, chiều nay chúng ta đều không có cảnh nào. Hơn nữa, giới thiệu cô ấy với Hiếu Thành cũng là vinh dự cho cô ấy mà.

Cố Thành Quân đưa mắt nhìn Chân Tích, song cô ta làm ra vẻ như không trông thấy, vẫy tay lên gọi:

- Chu Minh Vi, cô đến đây một lát.

Chu Minh Vi nhìn sang phía đó, chỉ thấy Chân Tích đang nhìn mình với nụ cười hết sức nhiệt thành, còn sắc mặt Cố Thành Quân hơi khó chịu. Bên cạnh còn có một người đàn ông vóc dáng cao lớn, vẻ ngoài đứng đắn, đang nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò.

Minh Vi bỏ đồ trang điểm xuống, ngoan ngoãn đi sang bên đó.

Tôn Hiếu Thành nheo mắt cười, đưa tay ra.

- Hóa ra cô tên là Chu Minh Vi. Xem chừng cô và tôi cũng có duyên phận với nhau. Tôi cũng là bạn tốt của vợ Thành Quân.

Minh Vi phải kiềm chế lắm mới không bật cười.

Bố Tôn Hiếu Thành là một đại gia trong giới truyền thông, nắm trong tay vô số các tờ báo và tạp chí. Gã con nhà giàu này là bạn trai cũ của Chân Tích. Minh Vi vốn không ưa gì loại công tử đa tình này, tuy nhiên sống trên giang hồ thì phải chăm sóc chu toàn đến mọi thế lực xung quanh, cho nên khi cô còn sống vẫn giữ quan hệ khá tốt với bố mẹ Tôn Hiếu Thành và anh ta.

Ngày trước Trương Minh Vi hoàn toàn không thể nào hấp dẫn nổi con mắt của anh ta, nên lúc này, khi bị anh ta nhìn bằng ánh mắt đầy vẻ tán tỉnh chơi bời đó, Minh Vi vừa cảm thấy buồn cười vừa hơi bực bội, ngoài ra, còn cả chút đắc ý khi lòng tự tôn của mình được thỏa mãn.

- Cùng đi ăn trưa được không? – Tôn Hiếu Thành giở chiêu bài của mình ra một cách thành thạo.

Minh Vi nhìn Cố Thành Quân, giống hệt như một học sinh tôn trọng quy tắc.

Cố Thành Quân bắt lực gật đầu.

Khi đó Minh Vi mới nói:

- Được ạ, cảm ơn anh.

- Thật biết nghe lời. – Tôn Hiếu Thành cười ha ha. – Chân Tích, cô ấy khiến anh nhớ đến em đấy.

Chân Tích cười chế giễu:

- Em ngoan ngoãn như vậy từ khi nào?

- Khi em mới vào nghề cũng giả bộ ngoan như thế này mà. Đáng tiếc là chưa kiên trì được bao lâu đã đánh rơi chiếc mặt nạ, trờ lại nguyên tính cách ngang ngược vốn có của mình.

- Anh thấy ai chỉ dựa vào sự ngoan ngoãn mà tiến thân được chưa? – Chân Tích cười nhạt một tiếng, quay người về phía phòng hóa trang.

Minh Vi đứng bên cạnh vẫn không thay đổi nét mặt, dường như không hiểu chút nào những lời chế giễu của cô ta.

Đó đúng là một cuộc chiến của phụ nữ, cánh đàn ông chỉ giữ vai trò bàng quan đứng nhìn. Tuy trong lòng Tôn Hiếu Thành và Cố Thành Quân đều hiểu rõ, xét về khí thế, Chân Tích đã thua.

Tôn Hiếu Thành rất thạo trong việc ăn, mặc, từ trước đến nay cũng chưa bao giờ để mình bị thiệt thòi về những khoản này. Anh ta nói mời cơm đương nhiên là không tìm một quán nào đó gần trường quay, mà đặt hẳn một phòng bao trong khách sạn cao cấp ở trung tâm thành phố. Bốn người ngồi trong hai chiếc xe, chừng một giờ đồng hồ mới từ ngoại ô vào đến thành phố.

Minh Vi rõ ràng phải ngồi xe của Tôn Hiếu Thành. Tôn Hiếu Thành hỏi một câu, cô trả lời một câu, không nói thừa thêm một từ nào. Dù vậy, cô luôn tỏ ra ngoan ngoãn và ngại ngùng nên Tôn Hiếu Thành không thể trách cô lạnh lùng kiêu ngạo.

Tôn Hiếu Thành không chịu được đành nói:

- Những cô gái ít tuổi đã ra xã hội, phần lớn tính cách đều mạnh mẽ, nhưng em thì ngược lại. Sợ là em sẽ bị thiệt thòi thật đấy.

Minh Vi nói:

- Đã ra ngoài xã hội thì không thể cứ thuận buồm xuôi gió. Vấp ngã một lần lại khôn ra một ít là được.

Tôn Hiếu Thành nghe nói vậy càng cảm thấy hứng thú.

- Vì sao em lại thích đóng phim?

- Tôi thích điện ảnh và biểu diễn. – Minh Vi đáp.

- Trong lĩnh vực này nhiều quy tắc lắm, sợ rằng em sẽ không ứng phó nổi. – Tôn Hiếu Thành không thể không nói ra mấy điều mình nghĩ trong

lòng.

Minh Vi cười nhạt, đáp:

- Tôi cũng biết rất rõ. Tham vọng của tôi không lớn, chỉ cần có thể được đóng phim là tốt rồi.

- Không muốn nổi tiếng sao?

- Đương nhiên là muốn, nhưng không đến mức khao khát. Tôi chỉ muốn mình có thể tìm thấy niềm vui trong diễn xuất.

Tôn Hiếu Thành bật cười. Anh ta nghĩ, rốt cuộc cô gái này vẫn còn ít tuổi, cách nghĩ ngây thơ, vẫn không biết rằng trên đời này có một thứ gọi là “cám dỗ không sao chống lại nổi”, cũng chưa hề biết đến cụm từ “mình không thuộc về mình”. Anh ta lăn lộn trong vòng giải trí bao nhiêu năm qua, thấy bao nhiêu cô gái bước vào đó với trái tim thuần khiết, song dần bị đẩy đến chỗ buộc phải tranh giành cướp đoạt, dính đầy thứ bẩn thỉu trên người. Bọn họ khi đó cũng có đôi mắt trong sáng như của Minh Vi. Thậm chí cả Chân Tích hồi mới vào nghề cũng y như vậy.

Cô gái tên là Minh Vi này liệu sẽ duy trì điều đó được bao lâu?

Khi Tôn Hiếu Thành và Minh Vi đến khách sạn cũng vừa lúc Cố Thành Quân và Chân Tích tới nơi. Bốn người lặng lẽ đi xuyên qua đám đông vào khách sạn. Đối diện bên kia đường là một trung tâm thương mại lớn, rất nhiều cô gái trẻ mặc áo phông có in chữ “Đ” đứng trên quảng trường, trong tay cầm những tấm biển lớn màu tím hồng ghi chữ “Đình” đi đi lại lại.

- Là Đường Hựu Đình phải không? – Chân Tích tò mò hỏi. – Trùng hợp thật, cậu ta cũng ở đây sao?

- Vậy có thể gọi cậu ấy đến ăn cùng luôn. – Tôn Hiếu Thành nói – Hôm trước bảo cậu ấy đóng vai Tống Tử Thành, rốt cuộc cậu ấy quyết định thế nào rồi? Nếu vẫn không trả lời sẽ phải tìm một diễn viên khác đấy.

Cố Thành Quân không thể không giữ thể diện cho Tôn Hiếu Thành nên đành bấm máy gọi cho Đường Hựu Đình. Năm phút sau người quản lý của Đường Hựu Đình là Lưu Triệu chạy tới.

Chào hỏi Cố Thành Quân và Tôn Hiếu Thành xong, Lưu Triệu nói:

- Hựu Đình đang làm đại diện cho một hãng điện thoại di động, buổi sáng có chương trình quảng cáo trong trung tâm thương mại, vừa mới kết thúc. Cậu ấy tẩy trang xong sẽ đến ngay.

Khi Lưu Triệu đi rồi, Tôn Hiếu Thành cười cười nói với Cố Thành Quân:

- Vẫn nghe nói Đường Hựu Đình kiêu căng lắm, không coi ai ra gì. Sau khi Legend giải tán có bao nhiêu công ty tranh nhau sút đầu mẻ trán, vậy mà cuối cùng lại đầu quân cho công ty cậu. Thành thực mà nói, rốt cuộc cậu thấy cậu ta có điểm gì hay?

Cố Thành Quân hững hờ:

- Ngày trước đều là do Minh Vi... Vợ mình làm việc với cậu ta.

Chân Tích đang uống trà đại mạch, đưa mắt nhìn Cố Thành Quân, sau đó lại nhìn sang Chu Minh Vi đang ngồi cạnh Tôn Hiếu Thành như một người vô hình, cười nhạt một tiếng.

- Cố Thành Quân đã xây mới cho Đường Hựu Đình một phòng thu âm cao cấp nhất, lại yêu cầu thầy Đàm làm album mới cho cậu ta, còn bỏ tiền quay MV nữa. Vĩnh Thành bọn em nhiều tiền lực mạnh, Đường Hựu Đình tất nhiên muốn chọn rồi.

Tôn Hiếu Thành cười.

- Nghe nói cậu ta từng học dưới hai người trong trường đại học, vậy đương nhiên phải chăm sóc cẩn thận hơn.

Khi nhân viên phục vụ mang món ăn nóng hổi đầu tiên lên, cánh cửa phòng bật mở, một thanh niên vóc dáng cao gầy bước vào, chính là Đường Hựu Đình.

Hôm nay trời ấm áp, Đường Hựu Đình chỉ mặc một chiếc áo len cổ lọ màu xám tro, khoác thêm bên ngoài một chiếc jacket màu đen, đã tẩy trang sạch sẽ, tóc cũng được thả tự nhiên che trước trán. Trông dáng vẻ rất giống một viên chức trẻ, đẹp trai, có tài, không giống với ca sĩ đang được ưa chuộng chút nào.

Đường Hựu Đình và Tôn Hiếu Thành cũng biết nhau từ trước nên không cần giới thiệu. Hai người đó bắt tay rồi hỏi han mấy câu, sau đó Tôn Hiếu Thành kéo Đường Hựu Đình ngồi xuống. Đường Hựu Đình yên vị mới nhận ra cô gái ngồi im lặng không nói không rằng bên cạnh là Minh Vi.

Minh Vi ngược mắt lên nhìn Hựu Đình, ngoan ngoãn chào một tiếng:

- Đường sư huynh.

Vì Minh Vi hiện đang đi theo ê kíp làm phim nên đã hai tháng nay bọn họ không gặp nhau. Bây giờ chợt gặp lại ở đây, cả hai đều cảm thấy người kia gầy một chút.

Đường Hựu Đình hỏi:

- Vì sao cô lại ở đây?

Câu hỏi không khách khí một chút nào, song không thấy thế làm phiền lòng, khẽ cười đáp:

- Được chủ tịch Tôn coi trọng nên theo đến đây rót rượu thôi.

Câu trả lời cực kì khéo léo khiến Tôn Hiếu Thành sững ra mặt, cười nói:

- Hôm nay tôi được xem cô Chu diễn xuất ở phim trường hết sức tuyệt vời, thế nên muốn kết thân. Công ty Vĩnh Thành của mọi người đúng là đầy ắp nhân tài.

- Thế ư? – Đường Hựu Đình nhìn cô Chu “tuyệt vời” bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

Minh Vi cười lịch thiệp, cúi đầu không nói gì.

Tôn Hiếu Thành tưởng cô bối rối nên sốt sắng giục ăn. Minh Vi ngoan ngoãn cầm đũa lên, ăn một miếng nhỏ hết như chú mèo con. Tôn Hiếu Thành tỏ ra rất thích thú với dáng vẻ nhút nhát của Minh Vi, ánh mắt mỗi lúc một cháy bỏng hơn, trong phút chốc đã quên mất mình còn công chuyện với Cố Thành Quân, chỉ nhiệt tình săn sóc cho Minh Vi.

Cố Thành Quân ngồi đối diện nhìn hồi lâu, cuối cùng thấy không chịu nổi nữa bèn nói:

- Hựu Đình, cả tôi và Hiếu Thành muốn biết rốt cuộc cậu có nhận vai diễn không?

Tôn Hiếu Thành bị nhắc đến tên sực tỉnh, quay đầu sang nói với Đường Hựu Đình:

- Phải rồi, tìm cậu cũng chính là để nói chuyện này. Tôi biết vai đó chỉ xuất hiện trong bốn tập, nhưng cũng khá quan trọng. Chẳng phải cậu cũng

định phát triển thêm sang hướng điện ảnh hay sao? Cứ coi như đây là bước đầu khởi động là được rồi.

Đường Hựu Đình từ đầu ngồi bên cạnh xem cảnh “đại quan nhân và tiểu nương tử”, nụ cười mỗi lúc một rõ hơn. Ánh mắt của anh di chuyển từ khuôn mặt lạnh lẽ đang xoay nghiêng của Minh Vi sang khuôn mặt tươi cười hào hứng của Tôn Hiếu Thành, cố gắng kiềm chế ý muốn đập một phát vào mặt anh ta, nói:

- Tôi cũng đã suy nghĩ rất nghiêm túc về việc này, song chỉ e không thu xếp được lịch.

- Việc đó không quan trọng, chúng tôi có thể điều chỉnh lại lịch quay cho cậu, cậu sẽ tập trung quay vào những lúc cậu có thời gian trống là được.

Chân Tích chen vào một câu châm chọc:

- Chủ tịch Tôn đúng là thiên vị thật. Nghề gì cũng có quy tắc riêng, anh bật đèn xanh cho Đường Hựu Đình như vậy, bảo những người đi trước chúng tôi phải làm thế nào?

Đường Hựu Đình cười, nói ra chiều nịnh nọt:

- Chị Chân Tích yên tâm, tôi tuyệt đối không dám nhận đặc quyền đâu. Tôi sẽ về bàn bạc lại với người quản lý, làm sao sắp xếp đủ thời gian đến trường quay. Được diễn chung với tiền bối như chị đúng là ước mơ chung của tất cả sinh viên khóa dưới như chúng tôi. Chị chính là nữ thần trong mắt bọn hậu bối chúng tôi, làm sao tôi có thể bỏ qua.

Chân Tích thỏa mãn, không nói thêm gì nữa.

Cố Thành Quân nói:

- Vai diễn đó có nhiều cảnh đóng chung với Minh Vi nhất. Nếu cậu có thể sắp xếp thời gian sớm một chút thì Minh Vi sẽ không phải đợi lâu.

Minh Vi vội nói:

- Em không sao ạ. Sau này đóng bù nốt cũng vậy thôi. Cứ theo đúng lịch diễn của Đường sư huynh đi.

- Đúng đấy. – Chân Tích liếc nhìn Cố Thành Quân. – Bất kể chuyện gì cũng phải có trước có sau.

Năm người ngồi ăn với nhau chừng nửa tiếng, người nào cũng có tâm trạng riêng không muốn nói ra. Tới lúc ăn xong Tôn Hiếu Thành thanh toán tiền, sau đó nói với Minh Vi hết sức tự nhiên:

- Để tôi đưa em về khách sạn.

Minh Vi còn chưa kịp trả lời thì Đường Hựu Đình đã nói:

- Anh Tôn vừa uống khá nhiều rượu, không nên lái xe, để tôi đưa cô Chu đây về là được rồi.

Tôn Hiếu Thành nghe nói vậy đâm mất hứng, quay đầu sang nhìn Minh Vi. Minh Vi vốn thông minh nên vẫn cúi đầu im lặng vờ như không biết, không nói một lời nào. Đường Hựu Đình đắc ý cười cười, ngoắc ngoắc tay với Minh Vi, sau đó sải bước đi ra khỏi phòng. Minh Vi đi theo sau y hết một cô vợ nhỏ.

Chân Tích uể oải chỉnh lại đầu tóc, sau đó quay sang nhìn Cố Thành Quân từ đầu đến cuối vẫn sa sầm mặt mày, cười nhạt một tiếng:

- Chủ tịch Cố cũng uống nhiều rượu rồi, để tôi gọi trợ lý đến đón, không cần vất vả tới anh.

Nói xong, cô ta cầm lấy túi xách rồi nghênh ngang bước đi.

Trong phòng còn lại hai người đàn ông. Tôn Hiếu Thành khi đó mới cười phì một tiếng, nói với Cố Thành Quân:

- Thành Quân, anh đang nghĩ gì thế?

- Cái gì mà nghĩ? – Cố Thành Quân hỏi lại.

- Anh biết đấy. – Tôn Hiếu Thành nói. – Cô bé Chu Minh Vi đó nhìn bên ngoài chỉ như một con cừu ngoan ngoãn, nhưng cũng có mưu tính, e rằng còn khó đối phó hơn cả Chân Tích của chúng ta. Anh rước lấy phiền toái là vì tên cô ấy giống với tên vợ anh sao?

- Anh cho rằng tôi đang diễn kịch tình ái với chính mình? – Cố Thành Quân nói với vẻ không vui. – Cô bé đó là một nhân tài có thể bồi dưỡng được.

- Vậy anh muốn cô ấy?

Khuôn mặt đẹp trai của Thành Quân hơi co lại.

- Anh nghĩ quá xa rồi, Hiếu Thành.

- Vậy nếu anh không muốn, thì để tôi được không? – Tôn Hiếu Thành cười toe toét. – Cô gái nhỏ hiện giờ vẫn còn non, qua vài năm chắc chắn có thể trở thành một tuyệt thế giai nhân...

Câu nói của Tôn Hiếu Thành bị ngắt giữa chừng bởi ánh mắt lạnh như băng của Cố Thành Quân. Cố Thành Quân đứng dậy với bộ mặt lạnh lùng, cầm áo khoác vắt lên vai:

- Nếu anh muốn chơi bởi thì đi tìm người khác, thiếu gì diễn viên mới sẵn sàng đến tận cửa. Đừng có chạm vào Minh Vi. Cô ấy là nghệ sĩ trọng điểm mà chúng tôi sẽ gây dựng, phải giữ cho hoàn toàn sạch sẽ.

- Ai có thể giữ được hoàn toàn sạch sẽ khi ra ràng được đây? – Tôn Hiếu Thành cười mỉa, uống nốt ngụm rượu cuối cùng trong ly.

Tôn Hiếu Thành và Cố Thành Quân chia tay nhau trong tình cảnh không vui đó.

Lúc này Minh Vi đang ngồi trên ghế lái phụ trong chiếc xe bốn chỗ của Đường Hựu Đình. Dáng vẻ được nguyệt trang lúc ăn cơm đã không còn, cô uể oải dựa lưng vào ghế, thở dài một hơi, hoàn toàn thả lỏng cơ thể.

- Thế nào rồi? – Đường Hựu Đình liếc mắt nhìn cô. – Con gái nhà nghèo lớn lên trong rau cháo, hôm nay được công tử nhà đại gia truyền thông chiêu đãi một bữa thịnh soạn, bây giờ cảm thấy toàn thân khó chịu rồi.

Minh Vi cười khẽ.

- Sư huynh, hai tháng nay không được nghe những lời châm chọc cay nghiệt của anh, đâm lại nhớ.

Đường Hựu Đình hắng hắng giọng, song trên khuôn mặt đẹp trai lại hé một nụ cười.

Minh Vi xoa xoa bụng nói:

- Chiêu đãi gì mà chiêu đãi? Tôi không nuốt nổi, căn bản là chưa ăn gì hết. Tôi thấy anh cũng không có vẻ gì là đã ăn no, hay chúng ta tới đâu đó ăn thêm đi.

Từ trước đến nay Đường Hựu Đình chưa hề từ chối chuyện ăn uống, hơn nữa lúc này không có cả Lưu Triệu và Tiểu Hoàng hay càu nhàu bên cạnh, nên ngay lập tức chấp nhận đề nghị của Minh Vi, đến ngã tư liền rẽ sang một lối, lái thẳng xe đến một nơi quen thuộc.

Xe dừng bên đường, Minh Vi thấy quang cảnh bên ngoài rất quen, bỗng nhớ lại.

- Đây chẳng phải phía bên ngoài cửa nam của đại học Đông Bắc hay sao?

- Vì sao cô biết? – Đường Hựu Đình ngạc nhiên.

- À. – Ai mà không biết trường cũ của mình? Minh Vi nhanh trí bịa ra lý do. – Ở đây nhiều quán ăn vặt nên tôi thường cùng bạn bè ghé qua.

- Cũng lâu rồi không quay lại chỗ này, không biết quán lẩu ngày trước thường đến ăn bây giờ có còn nữa không? – Đường Hựu Đình nói rồi tháo dây an toàn ra, ngó quanh xe tìm mũ.

Minh Vi thấy Đường Hựu Đình đội sụp chiếc mũ bê-rê lên đầu, sau đó đeo thêm cặp kính râm bèn cười, trêu chọc:

- Nếu anh định hóa trang như vậy đến chỗ này, chắc chắn người ta sẽ tưởng anh đang định làm chuyện gì đó vụng trộm.

- Tôi không quan tâm đến việc phơi mặt ra đây, dù sao những đứa học khóa dưới trong trường này cũng không quen biết ai. Tôi cũng không ngại việc xuất hiện trên một bản tin giải trí với cô, vì tôi là người nổi tiếng. Còn cô, sẽ bị quy kết thành hồ ly tinh đang định bám lấy tiền bối, sẽ bị đám fan “Đôi cánh” của tôi anti đến chết mất. Cô hãy nghĩ cho kỹ.

- Xì. – Minh Vi làm ra vẻ không quan tâm, song sắc mặt đột nhiên thay đổi, thành thực nói. – Được rồi, anh có cần thêm một chiếc khăn quàng cổ nữa không?

- Không phải tôi đi ăn trộm khoai lang. – Đường Hựu Đình hung hăng.

- Chỉ hỏi một tiếng thôi mà. – Minh Vi lầm bầm.

Trường cũ không có mấy thay đổi, khu chung cư có tuổi đời khá lâu của giáo viên vẫn y như trước, các quán hàng nhỏ ở tầng một hẳn đã đổi mấy lần chủ, song không khác nhiều so với khi Minh Vi còn học. Các cặp đôi vẫn ngồi đối diện trong quán trà sữa cùng uống chung một cốc, tình ý tràn trề. Trong quán lẩu đông nghịt sinh viên. Cửa hiệu sách báo năm xưa đã trở thành một quán cà phê, sạp hoa quả và cửa hàng ăn nhanh đối diện vẫn còn ở đó.

Đường Hựu Đình và Minh Vi chọn một chiếc bàn nhỏ trong góc quán lẩu lấy đậu phụ chua. Minh Vi không đợi Đường Hựu Đình lên tiếng, đã nói với nhân viên chạy bàn trong quán:

- Cho một nồi lẩu trắng, một đĩa váng đậu, một đĩa rong biển, hai đĩa thịt nạc vai giòn.

- Xem chừng cô cũng thường đến đây. – Đường Hựu Đình nói.

- Đúng vậy, lúc trước tôi thường đến đây với bạn. Ở đây vừa rẻ vừa tiện lại vệ sinh sạch sẽ.

Ngày đó, lúc Minh Vi còn đi học đại học, quán lẩu đậu phụ này mới chỉ là một quán nhỏ vỉa hè. Khi gia đình gặp nạn, Cố Thành Quân thực sự rất khó khăn, bởi vậy Minh Vi thường xuyên nhờ anh làm việc này việc nọ, lúc xong đều lấy danh nghĩa cảm ơn để mời cơm.

Cố Thành Quân vốn là người tự trọng, không bao giờ chấp nhận đến các quán hạng sang, chỉ đồng ý ăn ở quán lẩu nhỏ này. Trước khi gặp Cố Thành Quân, Minh Vi đã bao giờ biết đến cái quán nhỏ xíu nhếch nhác ven đường đó, song vì người mình yêu thương nên chuyện gì cũng không ngại.

Nhớ lần đầu tiên đến ăn tại quán lẩu, Minh Vi còn mang sẵn theo giấy khử trùng, lau sạch một lượt tất cả bát đĩa, sau đó mới đưa cho Cố Thành Quân. Thành Quân cười giễu cợt, song không nói gì. Minh Vi lo Thành Quân bình thường ăn uống không được tốt nên lần nào cũng gọi một đồng

đồ ăn. Lần nào cũng vậy, Cố Thành Quân không bao giờ để thừa mà cố gắng ăn hết mọi thứ. Minh Vi chìm ngập trong niềm vui sướng được chăm sóc cho Thành Quân nên hoàn toàn không nhận ra sự miễn cưỡng của anh.

Bây giờ nhớ lại, thấy Cố Thành Quân vốn sinh ra trong gia đình trung lưu, chắc cũng rất coi thường những quán ăn vỉa hè như vậy. Anh chọn một chỗ như vậy thực ra là để Minh Vi thôi không quấy rầy mình nữa. Tiếc rằng Minh Vi cô là người không phải cứ thấy khó là bỏ, quyết làm bằng được. Cố Thành Quân bị cô bám như keo, rũ ra không nổi, đành phải chấp nhận.

Còn Chân Tích xinh đẹp, thanh nhã chính là đại diện cho cuộc sống quý tộc và tinh tế từng có của Cố Thành Quân, thứ mà Minh Vi, vốn sinh ra trong một gia đình giàu mới nổi không thể nào so sánh được. Cố Thành Quân đương nhiên quyến luyến, khó lòng dứt ra.

- Ôi trời, mau xem kìa, Đường Hựu Đình đấy.

Tiếng kêu cổ nén sự hào hứng của một cô gái cắt ngang dòng suy nghĩ của Minh Vi.

Mấy cô bé trông đáng vẻ học sinh ngồi bà bên cạnh đã nhận ra Đường Hựu Đình, bắt đầu bàn tán đầy phấn khích.

- Đúng là anh ấy rồi! Người thật đẹp trai quá!

- Anh ấy đến cả đây ăn nữa?

- Sao lại có người con trai đẹp tới mức như vậy?

Đám con gái nói cười khúc khích, một cô bé bạo dạn hơn chút còn nâng cao âm lượng, nói với Đường Hựu Đình:

- Hựu Đình, single mới của anh hay lắm, bọn em đang chờ album mới nữa.

Đường Hựu Đình bỏ cặp kính râu xuống, mỉm cười vẫy tay với bọn họ, khiến các cô gái trẻ kêu ré lên phấn khích.

Đường Hựu Đình vốn không bao giờ “giữ giá” với các fan của mình. Có người ngồi bên cạnh rút máy ảnh ra chụp ảnh, anh cũng không ngăn cản. Trái lại, Minh Vi vội vàng cúi đầu xuống, tránh không để bị lọt vào ống kính. Đúng như Đường Hựu Đình đã nói, anh không sợ những tin đồn này nọ, nhưng cô không muốn bị mang tiếng là bỏ dờ người nổi danh.

Cử chỉ mất tự nhiên của Minh Vi lập tức lọt vào mắt Đường Hựu Đình. Anh nhìn cô, sau đó quay đầu nói với nam sinh vừa chụp ảnh:

- Đây là trợ lý của tôi, nếu các bạn up ảnh lên mạng, xin hãy làm mờ khuôn mặt cô ấy đi giùm.

Nam sinh đó cười rạng rỡ, gật đầu lia lịa.

- Cảm ơn. – Minh Vi khẽ nói.

- Cô cũng phải bắt đầu làm quen với việc được chú ý đi. – Đường Hựu Đình ngoác miệng ăn miếng thịt heo. – Sớm muộn gì cô cũng sẽ phải trải qua cuộc sống như của tôi. Giơ tay giơ chân đều bị người ta để ý từng tấc, đi tới đâu cũng có người đi theo. Không có cuộc sống riêng tư, mất tự do rất nhiều.

- Để xem trong tương lai tôi có nổi tiếng không đã. – Minh Vi đáp. – Nói lại nhớ ra, hôm nay Tôn Hiếu Thành bảo rằng có thể giới thiệu tôi trên “Nhân vật nổi tiếng”. Tôi đã từ chối rồi.

- Vì sao vậy?

“Nhân vật nổi tiếng” là một chương trình giải trí cấp toàn quốc, những người có thể lên chương trình này đều là những nghệ sĩ hạng một hạng hai. Minh Vi chỉ là một người mới bước chân vào lĩnh vực này, thông thường

hoàn toàn không đủ tư cách được đưa lên đó. Tuy nhiên nếu Tôn Hiếu Thành giới thiệu, ề kíp làm chương trình dĩ nhiên sẽ nể mặt anh ta, thu xếp cho Minh Vi vài tập. Cơ hội này nếu vào tay người khác chắc chắn sẽ mừng tới rớt nước mắt.

- Một bước đã đạt được thành công không bằng đi từng bước vững chắc. – Minh Vi nói. – Hiện giờ tôi chưa có tác phẩm nào? Dựa vào cái gì mà lên chương trình đó?

Đường Hựu Đình cười giễu:

- Ý của Tôn Hiếu Thành là gì cô vẫn không hiểu sao?

- Biết thì biết, nhưng không chấp nhận. – Minh Vi đáp. – Những chuyện như vậy chẳng có nghĩa lý gì. Tôi cũng không phải là dây tơ hồng chuyên ăn bám.

Đường Hựu Đình nhìn bộ dạng nghiêm túc của Minh Vi, sự không vui trong lòng dần biến mất.

- Như vậy thì tốt. Dính dáng đến Tôn Hiếu Thành cũng không đạt được tiếng tăm hay ho gì. Công ty không phải là không đầu tư cho cô, cô không nhất thiết phải làm việc gì thừa thãi.

Minh Vi ngẩng đầu lên nhìn Đường Hựu Đình cười.

- Anh định đóng vai Tống Tử Thành thật đấy à? Việc chuẩn bị cho album mới thế nào rồi?

- Khi nào quay xong phim là phát hành được. – Đường Hựu Đình không mấy để tâm. – Chẳng qua cũng chỉ là một nhân vật khách mời.

Minh Vi biết Đường Hựu Đình cứ lần nữa không nhận lời là vì chê vai diễn đó nhỏ quá.

- Hình tượng nhân vật không tệ, hơn nữa có khá nhiều cảnh quay chung với tôi.

- Thật không? – Đường Hựu Đình ngạc nhiên.

- Sư huynh, ngay cả kịch bản anh còn chưa xem, phải không?

Đường Hựu Đình cười khì khì hai tiếng.

- Trong bộ phim đó tôi có những cảnh quay chung nào?

Minh Vi giảng giải:

- Tôi diễn vai Vinh Ninh cách cách, kiêu căng ngạo mạn, qua đó làm tôn lên vẻ đẹp thanh cao như đoá sen trắng của nữ nhân vật chính. Ngày ngày tôi đều bắt nạt cô ta, làm rất nhiều chuyện xấu xa. Còn anh là cậu em trai du học Anh quốc của nữ nhân vật chính. Sau này nhà Thanh sụp đổ, triều đình tan tác. Khi anh từ Anh trở về có tham gia cách mạng, nhờ đó đã gặp tôi đang lưu lạc bụi trần. Anh cố gắng thuyết phục tôi giúp anh làm liên lạc, đã dùng tinh thần cách mạng vĩ đại để cảm hóa một kẻ có tư tưởng lạc hậu như tôi cuối cùng cuộc cách mạng của các anh thành công, còn tôi chết dưới họng súng của lính Viên Thế Khải.

- Vậy tôi thì sao? – Đường Hựu Đình hỏi.

- Anh là một trong số ít nhân vật còn sống sót đến cuối bộ phim. – Minh Vi nói với vẻ ngưỡng mộ.

- Trong phim tôi và cô có cảnh tình cảm với nhau không?

- Không có. – Minh Vi nhìn Hựu Đình hậm hực. – Anh thích một đoá hồng trắng khác nên không để mắt đến một ca kỹ trong câu lạc bộ đêm như tôi.

Đường Hựu Đình cười ha ha.

- Nói vậy làm tôi hồi hộp rồi.

Minh Vi không quan tâm. Đối với cô, Đường Hựu Đình là một cậu con trời được ưu ái. Tuổi trẻ đã thành danh, phong cách khác biệt, khả năng hội tụ fan kinh ngạc, là đứa con được nâng niu của nhà đầu tư. Một vai diễn nhỏ anh ta thấy hứng thú có thể là điều khiến biết bao người mới vào nghề tranh nhau đến vỡ đầu để mong nhận được. Trên chiếc mâm bạc đặt trước mặt Đường Hựu Đình có quá nhiều thứ, anh ta muốn chọn thứ nào chả được, thế nên không hề biết trân trọng những cơ hội như thế này.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nảy Sinh

Suốt một tuần sau đó lịch quay của Minh Vi được xếp kín mít, đều là những cảnh diễn chung với hai nhân vật chính. Minh Vi và Cố Thành Quân đều phát huy được khả năng diễn xuất bình thường, riêng Chân Tích dần dần mất kiên nhẫn.

Vinh Ninh cách cách là một kẻ thứ ba đúng nghĩa, cô không chỉ sống chết bám riết lấy Lý Ngọc Long, mà còn tìm đủ mọi cách gây chuyện nhằm ức hiếp Tống thị. Một mình cô tạo ra ít nhất ba mươi phần trăm mâu thuẫn xung đột trong cả bộ phim, quả thực “Sự nghiệp” cũng thật hiển hách. Song vì thân phận cao quý của Vinh Ninh cách cách nên Tống thị không thể không cố gắng nhẫn nhịn khoan dung, chính vì thế bị ảm ức thường xuyên. Điểm này khiến cho Chân Tích đau đầu nhất.

Chân Tích là con người kiêu căng ngạo mạn làm sao. Nếu chỉ là đóng phim thôi thì không sao, bởi cô ta không phải chưa từng vào vai một người vợ bị bắt nạt như vậy bao giờ. Song Minh Vi không giống như các diễn viên khác. Tất cả những sự mỉa mai, căm ghét, thù hận trong mắt Minh Vi đều vô cùng chân thật, tựa hồ như thực sự căm hận cô ta, khiến cô ta cũng không khỏi thất thần, cảm thấy sống lưng lạnh toát. Nhưng ngay sau khi cảnh quay kết thúc, Minh Vi lập tức thay đổi sắc mặt, lại quay về nguyên dạng là một diễn viên mới vào nghề kín đáo hiền lành.

Chân Tích đã lăn lộn trong nghề bao nhiêu năm, nhưng đây là lần đầu tiên cô ta cảm thấy mình không nhìn thấu nổi một người mới. Tính cô ta vốn đa nghi, không tránh khỏi nghĩ ngợi linh tinh, lại kết hợp với việc Cố

Thành Quân tỏ rõ sự chăm sóc đối với Minh Vi nên càng cảm thấy mình bị người khác khiêu chiến.

Chân Tích không ưa Minh Vi, cũng không hề che giấu, thường ày luôn tìm cách làm khó dễ Minh Vi từ chuyện nhỏ nhất. Một nữ diễn viên nổi tiếng ngáng chân một diễn viên mới vào nghề không phải là điều mới, huống hồ trong giới ai cũng biết Chân Tích là kẻ khó gần, thế nên các thành viên trong đoàn phim cũng không lấy gì làm lạ.

Minh Vi vẫn luôn giữ thái độ thản nhiên trước các hành vi gây khó dễ của Chân Tích, vẫn chăm chỉ làm việc, giữ mối quan hệ với các đồng nghiệp rất tốt. Giờ đây cũng coi như cô được làm người lần thứ hai, vậy nên càng biết cách làm người thế nào cho tốt.

Hôm đó quay một tiểu cao trào trong bộ phim, đó là Vinh Ninh cách cách cố tình vu cho Tống thị không giữ gìn đức hạnh, có quan hệ bất chính với một người đàn ông vẫn thầm yêu cô ta, làm cho Tống thị bị mất thể diện ngay trước mặt Lý Ngọc Long.

Chân Tích đã phải nhẫn nhịn bao nhiêu lâu như vậy, cuối cùng cũng đến lượt mình được trút tất cả trong một cảnh mang tính tình huống dữ dội, trong lòng cảm thấy rất vui mừng. Đạo diễn vừa hô đóng máy, cô ta liền xông đến trước mặt Minh Vi, nuốt nước mắt vào để lên án.

- Vì sao cách cách lại muốn bôi nhọ danh tiết của dân phụ? Dân phụ rõ ràng chưa từng làm chuyện đó, vậy sao lại bị đổ hết mọi tội lỗi lên đầu?

Minh Vi cười nhạt một cách ngạo mạn:

- Không có lửa làm sao có khói, nếu người thực sự trong sạch, vậy tại sao lại có những lời đồn đại? Nhìn bề ngoài của người cũng liệt nữ trinh môn lắm, nhưng hóa ra lại là hạng đàn bà đê tiện đa tình. Ngọc Long, giờ đây anh đã nhìn rõ bộ mặt thật của người đàn bà này rồi chứ?

Cố Thành Quân đứng một bên với vẻ mặt nặng nề, bàn tay nắm chặt lại trong tay áo.

Nhân vật nữ chính của Chân Tích không giỏi biện hộ, giận lắm cũng chỉ có thể che mặt đi mà khóc, liền giục nói:

- Không phải, không phải là như vậy...

- Cô vẫn còn nguy biến sao? – Minh Vi nghiêm giọng quát lên – Nhân chứng vật chứng đều đã đủ cả, chúng ta đến xin Lão Phật Gia xin người phân xử.

Chân Tích kéo tay Cố Thành Quân, cầu xin khốn khổ:

- Ngọc Long, anh nói đi chứ? Ngọc Long, anh nhất định phải tin em.

Cố Thành Quân vẫn không nói gì, Minh Vi bèn cướp ngay lời:

- Cô không giữ gìn đạo làm thê tử, còn muốn Ngọc Long tin tưởng cô thế nào đây?

Chân Tích diễn đến đây quả thực không thể nào diễn tiếp được đưa tay gạt nước mắt trên mặt đi rồi kêu lên:

- Dừng lại! Chờ chút đã.

Hết thấy mọi người đều ngạc nhiên. Đạo diễn vội hỏi:

- Sao vậy? Có chỗ nào không ổn à?

- Chỗ nào cũng không ổn hết! – Chân Tích càng cáu giận hơn – Biên kịch đâu rồi?

Nhà biên kịch là một nam thanh niên chừng ba mươi tuổi, fan hâm mộ của Chân Tích. Vừa nghe thấy mỹ nhân hỏi đến mình, anh ta lập tức cun

cút chạy lại.

Chân Tích vút cuốn kịch bản vào mặt anh ta chửi luôn:

- Anh viết cái thứ chó chết gì không tiêu hóa nổi thế này? Tổng thị là người vợ kết tóc se tơ của Lý Ngọc Long, là nhân vật nữ chính trong phim, vậy sao cứ luôn bị kẻ thứ ba kia ức hiếp tới mức không thể ngóc đầu lên được? Anh sửa ngay chỗ này cho tôi.

Đạo diễn thấy vậy liền kêu lên oai oái:

- Bà dì ơi, có gì từ từ nói. Cô muốn sửa lại như thế nào?

- Không có gì mà phải sửa. – Cố Thành Quân đi tới. – Nữ nhân vật chính bị kích động ở đoạn này nên về sau mới thay đổi tính tình, trở nên cứng rắn hơn nhiều. Nếu sửa chỗ này thì tất cả những đoạn sau đều phải sửa hết.

- Nếu không sửa, em không diễn tiếp được – Chân Tích nổi giận đùng đùng. – Em rõ ràng là vợ của anh, vậy tại sao lại bị con tiện nhân này ức hiếp cứ như nó là vợ chính, còn em là tiểu thiếp vậy? Quá đáng cũng phải có mức thôi chứ!

Minh Vi đứng một bên để cho chuyên gia trang điểm hóa trang lại, biết điều nên im lặng, giả bộ như không nghe thấy Chân Tích chửi quàng chửi xiên. Thấy cô không có phản ứng gì Chân Tích lại càng mất hứng.

Biên kịch vội vàng lấy lòng người đẹp, đưa ra ý kiến của mình:

- Hay là để cho nhân vật nữ chính đẩy cách cách một cái là được.

Mắt Chân Tích nóng lên, cười nhạt.

- Đẩy một cái chẳng có nghĩa lý gì, dứt khoát phải tát một cái mới được.

Minh Vi nghe câu đó rõ mồn một, biết nếu như mình tiếp tục vờ như không nghe thấy thì quá giả tạo nên cũng lộ ra vẻ kinh ngạc giống như mọi người.

Cố Thành Quân cau mày lại, nói:

- Hành động đó quá khác biệt so với tính cách của Tống thị. Hình tượng của nhân vật này là dịu dàng, hiền thực...

- Đến người đất cũng có lúc cáu giận, thỏ bị dồn đến chân tường cũng biết cắn người. – Chân Tích đập lại Cố Thành Quân một cách chắc nịch, đôi mắt tuyệt đẹp long lên nhìn anh. – Thế nào, chỉ là một cái tát thôi, có phải đánh thật đâu. Anh thấy xót à?

Câu này vừa thốt ra đã khiến không khí xung quanh trở nên lúng túng. Nhiều ánh mắt lập tức hướng về phía Cố Thành Quân và Minh Vi. Minh Vi bướng bỉnh đón nhận những cái nhìn đó không khách khí, song sắc mặt của Cố Thành Quân trông khó coi hơn cô gấp mấy lần.

- Em muốn nói năng bữa bãi cũng phải xem đang ở đâu! Công việc là công việc, bớt bữa bãi một chút đi.

Chân Tích cười nhạt.

- Chỉ buột miệng nói vậy thôi, anh căng thẳng thế làm gì?

Đạo diễn vội vàng chen vào giữa điều đình:

- Được rồi! Ý kiến của Chân Tích không tồi, dù sao cũng chỉ làm bộ thôi. Minh Vi, sau khi cô bị đánh sẽ được nữ tì dìu đi ra. Sau đó sẽ là màn đối thoại giữa Lý Ngọc Long và Tống thị. Điều chỉnh lại kịch bản như vậy có ai có ý kiến gì không?

Minh Vi gật đầu.

- Cứ theo sự sắp xếp của đạo diễn đi.

Chân Tích cười mỉa một tiếng sau đó quay người đi trang điểm.

Nghỉ một lát rồi lại tiếp tục quay. Lần này Minh Vi còn chưa nói hết lời thoại, Chân Tích đã lao đến tát một cái không thương tiếc vào mặt Minh Vi.

Cái tát đó hoàn toàn chân thực mà không phải chỉ là làm bộ như đã nói lúc trước. Mặt Minh Vi bị đánh lật sang một bên, gò má lập tức đau rát như phải bỏng.

Vẻ chấn động hiện trên khuôn mặt Cố Thành Quân không cần phải diễn. Ngực anh thắt lại, một tâm trạng nào đó không tài nào nói được thành lời cứ dần lan ra. Anh muốn ngăn lại, song chợt nhớ ra vẫn đang quay, nếu như ngắt giữa chừng sẽ phải quay lại từ đầu, nên đành nghiến răng kiềm chế không nói một lời.

- Dừng! – Đạo diễn đứng dậy. – Chân Tích, cô ra tay sớm quá. Để Minh Vi nói xong câu cuối cùng rồi mới lao đến chứ!

- À, xin lỗi. – Chân Tích xoay khớp cổ tay, nhìn Minh Vi cười hoàn toàn không thêm giải thích về hành động của mình.

Minh Vi cố nhịn đau cười đáp lại:

- Không sao.

Cái tát của Chân Tích nghe vang đến vậy, những người đứng xung quanh đều không hề diếc. Nhưng vì chuyện ngôi sao nổi tiếng bắt nạt người mới đã quá quen thuộc, vả lại cũng không ai muốn đắc tội với Chân Tích làm gì. Thêm vào đó, Cố Thành Quân lại không lên tiếng, nên dù trợ lý của Minh Vi, Lý Trân có nổi giận cũng không dám đứng ra nói thay cho Minh Vi.

Quay đến đúp thứ ba, khi Minh Vi vừa nói xong lời thoại của mình, Chân Tích đã nhào đến tiếp tục tát thật mạnh vào mặt Minh Vi lần nữa.

Minh Vi loạng choạng lùi lại một bước, tay ôm lấy mặt. Cố Thành Quân lúc đó quả thực không thể kiềm chế được nữa, bèn đưa tay đỡ lấy Minh Vi.

- Dừng! – Đạo diễn lại hô lên một tiếng. – Chân Tích, động tác mạnh quá, lên hình không đẹp đâu.

Cố Thành Quân thừa cơ hội đó gần giọng nói với Chân Tích:

- Em đang làm cái gì vậy?

- Diễn thôi, anh cho rằng em đang làm gì? – Chân Tích liếc nhìn Cố Thành Quân, song ánh mắt lại dừng ở chỗ Minh Vi.

Cô gái đó bị hai cái tát bất ngờ, một bên má đã đỏ lựng lên, tuy nhiên vẫn vô cùng bướng bỉnh, không kêu ca một tiếng nào, luôn cúi đầu nhẫn nhịn. Trong số các diễn viên mới tham gia đóng phim lần này, có thể coi cô là người thâm trầm nhất. Chỉ cần giữ vững sự trầm ổn đó, trong tương lai nhất định có ngày đạt được thành công.

Chân Tích không thể không hừ một tiếng:

- Vất vả cho Tiểu Chu rồi. Đến lần sau tôi nhất định sẽ cố gắng quay một đúp là xong.

Minh Vi cúi đầu cười nhạt:

- Tôi không sao cả.

Chân Tích mỗi lúc một thấy sướng hơn.

Cứ giả vờ đi. Để xem cái bộ dạng ngoan ngoãn như thỏ con của cô còn duy trì được đến lúc nào?

Chân Tích đã hạ quyết tâm nên cũng không khách sáo nữa. tiếp sau đó phải quay đi quay lại, lần nào cũng không đạt. Nếu không phải là tát sớm quá, thì người lại đứng chắn ngay ống kính. Còn những cái tát không lần nào kém lần nào, đều ra tay một cách dứt khoát, khiến cho mặt trái của Minh Vi nhanh chóng sưng lên.

Đường Hựu Đình hai tay rút túi quần lặng lẽ thông dong đi đến trường quay. Vừa bỏ kính râm xuống, anh liền trông thấy Chân Tích vung tay tát mạnh vào mặt Minh Vi khiến cô loạn choạng lù về phía sau.

Động tác trên tay anh chững lại.

Má trái của Minh Vi đã đỏ tấy lên, chắc chắn không phải do một cái tát mà thành.

Cố Thành Quân hét lên với Chân Tích:

- Em đang làm cái gì thế hả?

Chân Tích giận giữ lông, mày trợn ngược, giọng khàn hằn đi:

- Ngọc Long, cô ta vu oan cho em, anh còn bảo vệ cô ta? Em mới là vợ của anh.

Minh Vi nghe thấy vậy quả thực không kiềm chế nổi, bật một tiếng cười lạnh lùng.

Không ngờ cô lại có cơ hội nghe Chân Tích nói ra những như vậy. Chẳng lẽ cô ta không cảm thấy lời thoại đó quá nhạo báng mình hay sao?

Ánh mắt Minh Vi nhìn Cố Thành Quân giễu cợt, lời nói chua cay:

- Ngọc Long, anh xem cô ta còn xuống tay đánh tôi nữa. Tôi đã nói rồi, cô ta luôn ra vẻ hiền lành đức hạnh trước mặt anh, cả thiên hạ này chỉ có mình anh là không nhìn thấy.

Lời nói của Minh Vi nghe quen quen khiến cả Cố Thành Quân và Chân Tích đều giật mình, phát hoảng trong lòng. Đến đoạn này đã thoát hẳn khỏi kịch bản, cả ba diễn viên đang diễn một cách hết sức tự do. Đạo diễn và những người khác đều há mồm cứng lưỡi, ngay cả diễn viên đang chuẩn bị vào đều chết trân tại chỗ. Các tay máy rất nhanh nhạy bèn chuyển ngay ống kính đặc tả khuôn mặt các diễn viên.

Cố Thành Quân không thể không nói với Minh Vi:

- Cô cũng bớt nói mấy câu đi.

Ngay lập tức Chân Tích bị kích động bởi giọng điệu của Cố Thành Quân, chỉ thẳng vào Minh Vi nói:

- Rốt cuộc quan hệ giữa hai người là gì? Cô bày ra đủ mọi cách để cướp người đàn ông của tôi, cô định làm gì với chồng tôi đây?

Minh Vi lên mặt hung hăng, không những không giận trái lại còn cười:

- Ta đường đường là một cách cách của hoàng cung, thân phận cao quý, người dựa vào cái gì dám chất vấn ta?

Hai hàng nước mắt trào ra trên khuôn mặt Chân Tích. Cô ta vừa ấm ức vừa đau khổ, túm lấy tay áo Cố Thành Quân nói:

- Anh nói xem, em có lỗi gì với anh? Anh muốn ở bên cạnh cô ta nên mới vu khống em? Chúng ta sống với nhau bao nhiêu năm như vậy, em đã làm biết bao nhiêu việc cho anh, tình cảm của anh đã đi đâu hết rồi?

Ánh mắt Minh Vi sắc lên như lưỡi kiếm, chuyển từ người này sang người kia, ngữ điệu hết sức chua cay, sung sướng ném lên mặt Chân Tích câu nói cô vẫn giữ trong lòng suốt hơn nửa năm qua:

- Anh ấy chỉ cảm kích với cô, đó không phải là tình yêu. Từ trước đến nay anh ấy chưa bao giờ yêu cô.

Sắc mặt Cố Thành Quân và Chân Tích bỗng nhiên trở nên trắng nhợt. Hai người không hẹn mà cùng quay sang nhìn Minh Vi, trong ánh mắt kinh hoàng còn xen lẫn cả sự sợ hãi.

Nỗi sợ hãi sẽ bị bóc trần đổ lọt vào trong mắt Minh Vi, mang đến cho cô niềm sung sướng được trả thù rất rõ nét. Nỗi ấm ức bị kiềm nén suốt nửa năm qua cuối cùng cũng được thoải mái bộc lộ. Cô mỉm cười, cười trên nỗi lo sợ của người khác, hưởng thụ trạng thái thất thần của hai người đó.

- Cô... – Chân Tích như bị trúng tà, nhìn trời chết vào Minh Vi. – Cô... là ai?

- Gì cơ? – Minh Vi sững lại, mặt tỏ vẻ không hiểu.

- Rốt cuộc cô là ai? – Chân Tích gầm lên một tiếng rồi nhào đến chỗ Minh Vi.

Minh Vi vội vàng né người, lui ngay vào sau bức tường. Nhìn thấy bàn tay của Chân Tích sắp sửa vung lên sát mặt mình, cô nhắm mắt lại trong vô thức.

Cái tát như trong dự liệu đã không xảy ra. Minh Vi mở mắt, thấy một bàn tay đàn ông đang giữ chặt lấy cổ tay Chân Tích. Anh giữ rất chắc, tới nỗi các đường gân xanh nổi hằn lên mu bàn tay, toàn thân cũng đang run bần lên.

Cô đưa mắt nhìn theo cánh tay đó. Khuôn mặt đẹp trai của Đường Hựu Đình đã xanh lại, toát ra từng luồng khí lạnh, ánh mắt nhìn xoáy vào Chân Tích lạnh như băng, kèm theo cả một sự uy hiếp không chút nghi ngờ, Minh Vi bất giác có ảo tưởng rằng nếu Chân Tích còn dám ra tay nữa với cô, Đường Hựu Đình thế nào cũng cho cô ta nếm thử một cái bạt tai.

Chân Tích bị đau bèn kêu lên:

- Cậu đang làm gì vậy?

Minh Vi lập tức sực tỉnh.

- Hựu Đình, anh mau bỏ tay ra!

Đường Hựu Đình hừm một tiếng lạnh lùng, hất tay Chân Tích ra. Chân Tích loạng choạng suýt ngã, may được Cố Thành Quân giữ lại. Cô ta vừa tức vừa xấu hổ, hét toáng lên:

- Cậu bị làm sao thế? Chúng tôi đang quay phim, cậu xông vào làm gì?

Không thềm để ý đến tiếng la hét của cô ta, Đường Hựu Đình túm ngay lấy một tay Minh Vi, quay đầu nói với đạo diễn khi đó vẫn đang chờ ra như bức tượng:

- Cảnh này quay nhiều như vậy rồi chẳng lẽ không dùng được đúp nào hay sao?

Đạo diễn bị ánh mắt đầy uy hiếp của Đường Hựu Đình đóng chặt lại, gật đầu một cách tù mù.

Đường Hựu Đình lại quay sang nhìn Minh Vi đang chờ dẫn cả ra.

- Tôi đưa người này đi trước.

Nói rồi không đợi những người xung quanh phản ứng, Đường Hựu Đình đã kéo Minh Vi đi khỏi trường quay.

Bạn thân của Minh Vi, Hứa Nhã Vân là một nhà biên kịch, hồi mới vào nghề cũng viết không ít những kịch bản phim truyền hình về chuyện luân lý gia đình hay si mê thần tượng của lớp thanh niên như các nhà biên kịch khác. Cảnh tượng thường thấy nhất trong các bộ phim này là nhân vật nam chính nắm lấy tay nhân vật nữ chính rồi kéo cô đi, sau đó đưa đến những nơi như tầng thượng tòa nhà, bờ biển hay công viên, ... rồi cãi nhau, tâm sự, hoặc ôm hôn.

Nên khi Đường Hựu Đình nắm tay kéo đi, Minh Vi không khỏi nghĩ đến một kịch bản của Hứa Nhã Vân, thầm tính rằng, đợi đến lúc Đường Hựu Đình bỏ tay mình ra, sẽ nói câu thoại gì chấn động một chút.

Nhưng tính toán cũng chỉ là tính toán, không ngờ Đường Hựu Đình lại kéo cô đến cửa nhà vệ sinh rồi đứng yên ở đó.

Nhà vệ sinh của trường quay ngoài trời dĩ nhiên không thể sánh với nhà vệ sinh trong khách sạn năm sao. Chỗ bọn họ đứng chỉ cách bồn cầu chừng một trăm mét, thậm chí còn ngửi thấy cả mùi nồng nồng trong đó.

Mặt Minh Vi xám xịt lại.

- Anh không tìm được chỗ nào khác để cãi cọ với tôi hay sao?

- Cô tưởng chúng ta đang ở trong phim thần tượng chắc? – Đường Hựu Đình vừa mở miệng đã đập luôn.

Minh Vi cười tức tối.

- Được, anh được lắm. có chuyện gì mau nói đi, nếu không có gì tôi đi trước. Tôi còn phải ra quay nữa.

- Quay lại để cho Chân Tích đánh tiếp à?

Minh Vi nhìn Đường Hựu Đình dờ khóc dờ cười.

- Anh mới lần đầu tiên bước chân vào nghề này hay sao? Cái quy tắc của nghề này, chẳng lẽ hôm nay anh mới thấy lần đầu tiên? Đừng nói là Chân Tích mượn cớ để tát tôi, nếu như cô ta đánh tôi thật, tôi cũng đều phải chịu. Anh có thể trở thành anh hùng, nhưng tôi phải quay lại tiếp tục gánh tội. Cho nên lần sau, nếu anh định chơi trội thì hãy nghĩ giùm người khác về hậu quả một chút

Đường Hựu Đình cũng tỏ ra giận dữ.

- Tôi giúp cô mà cô còn trách ngược lại tôi lắm chuyện sao?

- Là anh đang giúp tôi? – Minh Vi không khách sáo. – Cố Thành Quân vẫn còn đang ở đó, làm gì đã đến lượt anh xuất hiện để giúp tôi? Lẽ nào anh làm như vậy thì lần sau Chân Tích sẽ không gây khó cho tôi nữa? Chỉ sợ rằng hôm nay cô ta mất mặt như vậy, sau này sẽ càng trở nên khủng khiếp hơn.

- Lẽ nào cô cứ để mặc cho cô ta ức hiếp? – Đường Hựu Đình cười nhạt. – Mấy câu thoại sau này của cô có khác gì ném trứng thối lên đầu cô ta, tôi thấy đến cả Cố Thành Quân còn sốc nữa kia. Cô ta miệng cười nhưng có dao giấu bên trong, khẩu phật tâm xà, cô lại chịu bị ức hiếp không đấy?

Đoạn diễn xuất vừa rồi quả khiến Minh Vi mở mày mở mặt, nhất là dáng vẻ kinh hoàng của hai người đó, trông sống động hết như nhìn thấy hồn ma.

Minh Vi muốn cho mình thoải mái hơn một chút.

- Anh đã biết là tôi sẽ không để mình bị ức hiếp không rồi, vậy cần gì phải xuất đầu lộ diện cứu tôi. Cố Thành Quân còn chẳng nói một lời.

- Anh ta có thể nhẫn nhịn được với Chân Tích, tôi sao phải làm thế? – Đường Hựu Đình nói khinh khỉnh. – Tôi không phải Giám đốc phải cưng chiều ngôi sao lớn.

- Phải. – Minh Vi cười giễu. – Đường thiếu gia là ngôi sao lớn, sao còn phải cưng chiều người khác nữa.

Khi cười chạm đến vết đau trên má, Minh Vi không khỏi cau mày.

- Để tôi xem nào. – Đường Hựu Đình đưa tay ra nâng cằm Minh Vi lên, sau đó ghé sát vào má trái của cô.

Mùi nước hoa dịu dịu trên cơ thể người đàn ông trẻ tuổi phảng phất ngay trước mũi Minh Vi. Hai khuôn mặt ở quá gần nhau, cô có thể nhìn rõ hàng lông mày rậm của Đường Hựu Đình, còn cả một nốt ruồi nhỏ xíu ngay cạnh trán.

Da mặt Đường Hựu Đình nhẵn mịn, trắng sạch một cách tự nhiên, không dễ bị bắt nắng. Việc chăm sóc ngoại hình chắc chỉ một phần, còn chủ yếu có lẽ là yếu tố di truyền. Các fan hâm mộ đều loáng thoáng biết mẹ Đường Hựu Đình là một người rất đẹp, song tiếc rằng đã qua đời khi còn trẻ.

Minh Vi nhìn cặp lông mày rậm và sống mũi thẳng tắp của Đường Hựu Đình, trong lòng không khỏi than thở, con người này quả thực đẹp tới mức hoàn hảo, hết như một bức tượng điêu khắc được Thượng đế chú tâm tạo nên. Trong giới giải trí có biết bao người đẹp, song đó là vẻ đẹp theo khuôn mẫu chung. Riêng Đường Hựu Đình lại có vẻ đẹp rất khác biệt. Nếu cả trăm người đứng chung một chỗ, người ta có thể tìm ra Đường Hựu Đình ngay lập tức khi mới chỉ nhìn qua.

Minh Vi còn phát hiện ra rằng khi Đường Hựu Đình tỏ ra chăm chú, môi anh sẽ hơi mím lại. Động tác nhỏ này hết sức đáng yêu.

Cô không thể không bật cười, lại một cơn đau dội lên ở má.

- Cười ngốc ngếch cái gì chứ? – Đường Hựu Đình nói với vẻ không vui. – Mặt cô như thế này không ổn đâu. Nếu ngày mai muốn quay tiếp thì bôi ít thuốc vào.

- Tôi biết rồi. Tôi sẽ bảo trợ lý đi mua thuốc. – Minh Vi nghĩ ngợi, sau đó bổ sung. – Cảm ơn anh.

- Vì sao cảm ơn? – Đường Hựu Đình đưa mắt nhìn Minh Vi.

- Vì vừa rồi anh đã bảo vệ tôi. – Minh Vi nói khẽ.

- Không trách tôi lắm chuyện à? – Vẻ không vui trong mắt Đường Hựu Đình đã tan đi như băng tuyết mùa xuân.

- Dĩ nhiên là anh lắm chuyện rồi, song tôi vẫn rất cảm kích.

- Xùy. – Cuối cùng Đường Hựu Đình cũng mỉm cười. – Nha đầu này đúng là không biết nịnh.

Minh Vi vẫn cười.

- Phải rồi, sao anh lại đến đây một mình?

- Không phải tôi đến một mình. – Đường Hựu Đình kéo chiếc mũ lưỡi trai xuống. – Anh Lưu đi dự họp rồi, Tiểu Hoàng đang dọn hành lý trong khách sạn. Hôm nay tôi dọn đến phim trường.

Minh Vi ngẩn người.

- Hôm nay ư?

- Quay sớm xong sớm, album mới của tôi sắp ra rồi, đến lúc đó không còn thời gian rồi nữa. – Đường Hựu Đình đưa tay ra gõ lên đầu Minh Vi. – Quay xong mấy cảnh chung của cô và tôi, cô cũng có thể hoàn thành công việc của mình, chẳng phải tốt hay sao? Lẽ nào cô nghiện diễn vai đi cướp chồng người này?

Minh Vi dở khóc dở cười.

- Vậy sư huynh cứ từ từ đi dạo nhé, sư muội phải quay về để chịu tội đây, xin cáo từ trước.

Đường Hựu Đình phẩy phẩy cánh tay ra hiệu bảo Minh Vi đi.

Minh Vi mỉm cười rồi quay người bước đi. Cô mặc tấm kì bào của công chúa nhà Thanh, nhìn từ phía sau lưng trông duyên dáng và yếu điệu, bước đi thanh thoát với tư thế rất đẹp mắt. Đi dưới bức tường gạch đỏ ngói xanh của phim trường, trông giống một thiếu nữ hoàng tộc đoan trang cao quý chốn thâm cung.

Mắt Đường Hựu Đình cứ vậy dõi theo cho tới khi bóng cô đi xa hẳn, mới chuyển sang bàn tay vừa rồi đã nâng cầm cô lên. Ở đó vẫn còn lưu lại cảm giác khi tiếp xúc với làn da con gái mềm mịn, vẫn còn thoang thoảng một mùi hương son phấn.

Anh đột nhiên giật mình bừng tỉnh, vội vàng xoa xoa tay.

“Mình đang làm gì vậy...”

Việc Đường Hựu Đình đến trường quay là một tin nóng hổi. Bởi vì các fan hâm mộ điên cuồng tải những lời chúc và động viên lên mạng xã hội nên cái tên Đường Hựu Đình trở thành một trong năm chủ đề hot nhất thời điểm đó. Đường Hựu Đình đã bước vào ngành giải trí bao năm qua với vai trò ca sĩ, song cũng chỉ quay MV, quảng cáo và một vài đoạn phim ngắn

trong một số chương trình, còn chính thức đóng phim thì đây là lần đầu tiên, thế nên không lạ gì việc các fan hâm mộ lại kích động như vậy.

Nhóm fan “Đôi cánh” giống như tiền người yêu ra chiến trường, không chỉ đưa một đám những cô gái trẻ trung đến bên ngoài phim trường vậy cờ hô hào Hựu Đình cố gắng, mà còn mang đến một lượng lớn đồ ăn để động viên cả đoàn làm phim.

Đường Hựu Đình với nụ cười khiêm nhường và ấm áp thường trực trên môi, tận tay chia những đồ ăn vặt đó cho từng người. Các thành viên đoàn làm phim, từ nhà sản xuất đến đạo diễn, nhỏ hơn thì chuyên gia đạo cụ, tất cả đều có phần nên đối với Đường Hựu Đình vô cùng gần gũi, ra sức tán dương.

- Đúng là trường giang sóng sau xô sóng trước(*). – Chân Tích cay cú vứt mấy chiếc bánh quy và kẹo đó vào tay trợ lý, nghiêng đầu sang nhìn Cổ Thành Quân cười. – Rốt cuộc cũng vẫn là ca sĩ thần tượng khí thế thật. Thảo nào trước kia vợ anh nhất quyết phải kéo cậu ta về bằng được.

(*) Ý nói sự thay đổi không ngừng.

Ánh mắt Cổ Thành Quân khi đó đang hướng về phía hành lang chênh chếch trước mặt, nơi Minh Vi đang ngồi nói chuyện cùng trợ lý. Má cô được chườm đá suốt một buổi chiều, sau đó lại phủ lên một lớp hóa trang dày cộp lên nhìn không rõ vết tích bị đánh. Cô nói cười hết sức tự nhiên, trên khuôn mặt xinh đẹp không gợn chút bóng đen u ám nào.

- Cô ta... – Chân Tích cũng nhìn Minh Vi. – Anh đã khi nào điều tra lý lịch cô ta chưa?

- Thế nghĩa là sao?

Chân Tích lạnh lùng nhìn Cổ Thành Quân.

- Anh cũng biết là gì mà.

Cố Thành Quân nói:

- Cô ấy nói cô ấy và... Minh Vi từng có duyên gặp gỡ với nhau. Chỉ là mối quan hệ bèo nước mà thôi.

- Cô ta đang nói dối.

- Cứ cho là bọn họ thân thiết đi đã làm sao? – Cố Thành Quân bóp chặt túi bánh đang cầm trong tay. – Chuyện xảy ra trong phòng nghỉ không thể có người thứ tư biết được.

Sắc mặt Chân Tích càng trắng tới mức thấy cả gân xanh.

- Nói thì là như vậy, nhưng em vẫn luôn cảm thấy con bé Chu Minh Vi này đầy tà khí.

- Là tự trong lòng em có ma quỷ thôi.

- Lẽ nào anh có thể yên tâm thanh thản?

Cố Thành Quân hít sâu một hơi, nói:

- Nếu có báo ứng cũng là lẽ đương nhiên, chẳng phải hay sao?

Nói xong, anh bỏ mặc Chân Tích, đứng dậy đi ra nơi khác.

Minh Vi cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo mang đầy ác ý đang dõi thẳng vào mình nên quay đầu lại nhìn. Chân Tích đang ngồi trong ghế tựa, giống hệt như một con rắn đang nhìn chăm chú vào cô.

Minh Vi không cười nữa, hơi cúi mình xuống một cách lễ độ chào Chân Tích, tư thế thanh thoát, dáng vẻ cao sang, trông giống một con mèo giáo hoạt và bình thản.

Để tham gia đóng bộ phim này, Đường Hựu Đình đã phải cắt mái tóc ngắn dài qua tai. Trước đây anh luôn giữ hình ảnh hết sức đặc biệt với mái tóc dài hơi xoắn này trước mặt công chúng, theo như nhà thiết kế tóc nói, nó làm nổi bật lên cá tính ngang ngạnh của anh. Với nhiều nam nghệ sĩ, việc dựa vào kiểu tóc để trang điểm ngoại hình là chính, nên nếu không có tóc sẽ chẳng khác nào Bạch cốt tinh hiện hình.

Tuy vậy, danh hiệu “Người đẹp ba trăm sáu mươi độ không có góc chết” mà fan hâm mộ đặt cho Đường Hựu Đình thật không phải hư danh. Với khuôn mặt ngay ngắn, các đường nét đều rõ ràng, nên khi anh mặc chiếc trường bào đời Thanh vào, trong vẻ đẹp trai còn thêm phần nho nhã thanh cao, tràn đầy phong độ.

Cảnh quay đầu tiên của Đường Hựu Đình là cảnh người em trai trở về từ Anh quốc, gặp lại chị gái và mọi người trong gia đình. Người thanh niên đẹp trai trong bộ đồ tây kiểu cũ từ tàu bước xuống, đưa mắt tìm kiếm chị gái mình trong đám đông, chân bước gấp gấp lao đến ôm chầm lấy Tống thị.

“Chị, em đã về rồi.”

Khoảnh khắc đó, ca sĩ thần tượng ăn mặc thời trang với ánh mắt đầy quyến rũ đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một thanh niên cách mạng bộc trực, đam mê và tràn đầy nhiệt huyết.

Đôi mắt Đường Hựu Đình vốn luôn trong sáng, nụ cười tràn trề sức sống, ôm ấp một niềm hy vọng lớn lao với cuộc sống quanh mình. Cũng giống như vai diễn Tống Tử Thành của anh, xuất thân trong gia đình giàu có, được hưởng một nền giáo dục tốt, ôm ấp một lý tưởng cao đẹp khi về nước với mong muốn sẽ dùng chính sức mình để thay đổi hiện trạng xã hội đang mục nát.

Một vị thiếu gia như vậy, khi liên lạc đầu mối bí mật trong một quán bar đã gặp Vinh Ninh cách cách đang lưu lạc chốn bụi trần. Khi đó cô đã đổi tên thành Dạ Oanh.

Một công chúa đoan trang, cao ngạo vốn được cưng chiều hết mực trong chốn hoàng cung nay trở thành một cô gái chuyên tiếp rượu trong quán bar cho người tây dương. Không còn những tấm kì bào với ngọc trai đắt tiền, Dạ Oanh mặc chiếc váy dài bằng lụa đỏ, mái tóc được uốn xoắn rất thời thượng, môi tô đỏ chót, sóng mắt đong đưa, bàn tay được sơn móng cầm ly rượu nói nói cười cười với khách Tây, xinh đẹp như một đóa hồng long lanh trong sương sớm.

Từ trước đến giờ Tống Tử Thành chưa từng thấy một cô gái nào trông thanh khiết nhưng lại quyến rũ đến vậy, không thể không hỏi bạn bè:

- Cô này là ai?

- Cô ấy hả, gái bao thôi.

Dạ Oanh cảm nhận thấy một cái nhìn hơi khác thường nên quay đầu lại. Trong quán rượu mờ tối, giữa đám người say khướt đê mê, lại có thể có một đôi mắt sáng trong đến vậy. Đôi mắt đó khiến cô nhớ tới người đàn ông mình đã từng yêu. Dù người đàn ông đó đã thành gia thất, nhưng cô vẫn khổ sở bám riết lấy, không thể nào dứt khỏi.

Giờ đây, vì giúp cha và anh trả khoản nợ khổng lồ, cô phải dấn thân vào chốn bụi bặm này. Còn người đàn ông ngày trước đã nhận một khoản trợ giúp lớn của cô giờ đang ở nơi nào?

Sự mê mải, buồn thương, tiếc nhớ và oán hận lần lượt thoáng qua trong mắt người con gái ấy. Cô nhìn Tống Tử Thành, môi hé nở một nụ cười khuynh đảo, sau đó khoác tay với vị thương gia tai to mặt lớn bỏ đi.

Song nụ cười ấy lại khiến Tống Tử Thành có ấn tượng sâu sắc về cô.

Sau khi Dạ Oanh làm vở bọc giúp Tống Tử Thành thoát được những kẻ đang truy đuổi anh, quan hệ giữa hai người dần trở nên thân thiết. Tống Tử Thành giống như một tia nắng chiếu rọi vào cuộc đời u ám của Dạ Oanh, cô ngưỡng mộ anh, yêu anh, kính trọng anh, nhưng cô cũng biết mình sẽ không bao giờ có được người đàn ông đó, cũng giống như cô chưa bao giờ có được người cô từng yêu, Lý Ngọc Long.

Một cô gái làng chơi và một thiếu gia con nhà gia thế cứ vậy từng bước tiếp xúc, thăm dò lẫn nhau, lúc gần lúc xa, không chút rõ ràng, tạo nên cho bộ phim một tình yêu thời loạn lạc.

Tuy đất diễn của hai người không nhiều, nhưng cảnh nào cũng rất đặc sắc. Sự thể hiện của hai diễn viên trẻ tuổi khiến đạo diễn hết sức hài lòng. Diễn xuất của Đường Hựu Đình còn hơi cứng, nhưng Chu Minh Vi thành thực có thừa. Cô vừa mới diễn xong một cách cách kiêu căng cao ngạo, thoáng cái đã hóa thân vào một cô gái làng chơi quyến rũ sống động. Một cử chỉ, một nụ cười, một cái đưa tay, một bước quay người của cô đều đậm chất phong tình.

Cảnh quay chung cuối cùng giữa Minh Vi và Cố Thành Quân cũng giống như cảnh mở đầu, diễn ra trong một bữa tiệc. Chỉ có điều ngày trước Minh Vi là cách cách, còn giờ đây là một cô gái bao địa vị thấp hèn.

Minh Vi mặc một chiếc váy dài màu trắng bạc có đính vảy long lánh, lưng thon chưa tới một vòng tay, mái tóc đen xõa như mây, vẻ đẹp khi vừa xuất hiện đã lấn át hết thấy mọi người.

Lý Ngọc Long ngăn người nhìn cô gái trông vừa quen vừa lạ đó, mãi lâu sau mới nói:

- Tôi có thể giúp gì cho cô?

Dạ Oanh như thể nghe thấy điều gì hết sức nực cười, liền nở nụ cười mê hoặc:

- Lý tiên sinh vẫn được mọi người tán tụng là một người chồng hết mực yêu thương vợ, không ngờ khi đi ra ngoài chơi cũng không chút hàm hồ.

Lý Ngọc Long không khỏi cảm thấy bối rối.

- Tôi không hề biết tình cảnh hiện giờ của cô lại đến mức này...

- Lý tiên sinh nhìn thế nào mà bảo rằng tôi không ổn? – Dạ Oanh cười hỏi lại. – Vì trên người tôi không đeo trang sức quý, không mặc lụa là gấm vóc? Hay vì tôi đói khát, không có nơi nào để ở?

Ánh mắt của cô gái đẹp đột nhiên lạnh ngắt, giọng nói như băng:

- Lý tiên sinh là một người băng thanh ngọc khiết, tôi chỉ là một đứa con gái thấp hèn, đương nhiên không thể lọt vào mắt tiên sinh. Nhưng nếu không có miếng ăn anh bố thí, tôi cũng không chết đói. Lý tiên sinh khỏi cần lo lắng cho tôi.

Cô quay người bỏ đi, ra đến ban công liền châm một điếu thuốc.

Tổng Tử Thành từ đâu đi tới, hỏi “Em vẫn ổn chứ?”.

Dạ Oanh quay lại, một giọt nước lớn trào ra từ khóe mắt rồi lăn xuống. Song cô vẫn cười, xinh đẹp và đau đớn, chất đầy sự cô đơn và bất đắc dĩ. Cô hoàn toàn là một người bị số phận trêu đùa, hạnh phúc luôn ở trước mắt nhưng dù cô cố gắng đến đâu vẫn không sao nắm được.

Cao ngạo đến vậy, nhưng cũng yếu đuối và bất lực đến vậy.

Đường Hựu Đình thần thờ nhìn Minh Vi cười. Anh không tiếp tục đọc lời thoại như trong kịch bản mà đi tới ôm lấy cô.

Trong khoảnh khắc, tiếng nhạc như bật đi, còn thời gian ngưng trôi vì giây.

Bao nhiêu sự rối rắm, vạn ngàn lời nói đều ngưng tụ lại trong cái ôm ghì ấm áp, siết chặt ấy.

Trong lúc hoảng hốt, Minh Vi thầm nghĩ, đây là lần đầu tiên cô được một người ôm mình kể từ sau khi được tái sinh. Vòm ngực của người đó rộng và chắc chắn, khi tựa vào đó có cảm giác rất yên tâm.

- Dừng! – Đạo diễn hô lên. – Xong rồi!

Đường Hựu Đình vẫn không buông tay.

Hai má Minh Vi bắt đầu nóng ran, cô khẽ nhắc anh:

- Này... sư huynh?

Đường Hựu Đình vẫn đứng yên. Minh Vi nhìn qua vai anh, thấy Lý Trân đang nháy mắt với mình, cười khúc khích.

Thấy vậy, Minh Vi bất đắc dĩ phải nói to hơn:

- Đường sư huynh, đúp này xong rồi.

Đường Hựu Đình nắm lấy cánh tay Minh Vi, đột ngột đẩy cô ra.

Hai người tròn mắt nhìn nhau, ngay tức khắc không biết phải nói gì. Các nhân viên trường quay người qua người lại đều không ngó ngang tới, coi hai người bọn họ như không tồn tại vậy.

Minh Vi bị Đường Hựu Đình nhìn tới mức nóng cả da đầu, nhắc thêm lần nữa:

- Sư huynh, đã quay xong rồi, anh có thể bỏ tay ra.

Đường Hựu Đình ho khan một tiếng, buông tay Minh Vi, cúi đầu đi ra ngoài. Anh thầm đếm một, hai, ba... Khi đếm đến năm, cuối cùng cũng

nghe Minh Vi gọi:

- Sư huynh...

Đường Hựu Đình hít sâu một hơi, vẻ cao ngạo lại hiển hiện trên khuôn mặt. Anh quay đầu lại, nhưng đã thấy Cố Thành Quân đi tới đứng chặn giữa mình và Minh Vi.

Cố Thành Quân đứng ngay trước mặt Minh Vi, cười dịu dàng:

- Chúc mừng em đã quay xong.

Minh Vi còn chưa kịp cảm ơn, đã thấy Lý Trân nhào đến, khua tay múa chân nói lớn:

- Chúc mừng chị, chị Minh Vi! Chúc mừng chị đã hoàn thành vai diễn.

Tiếp sau đó, tất cả các thành viên trong đoàn làm phim đều vỗ tay rào rào, chúc mừng Minh Vi. Trong phút chốc cô bị bao vây giữa những tiếng vỗ tay.

Minh Vi lập tức mỉm cười cúi người đáp lễ với các thành viên trong đoàn. Cô đã ở phim trường hai tháng, quan hệ rất tốt với mọi người, đặc biệt, còn trở thành người bạn thân với chuyên gia trang điểm. Thế nên ở phần sau, Dạ Oanh được hóa trang rất xinh đẹp, kỹ thuật viên phụ trách ánh sáng còn gọi cô là Tiểu Chu Toàn(*).

(*) Chu Toàn, một ca sĩ nổi tiếng thời Trung Hoa Dân Quốc.

Cố Thành Quân hỏi Minh Vi:

- Cảm tưởng của lần đầu tiên hoàn thành vai diễn thế nào?

Minh Vi đáp:

- Em cũng không dám tin là kết thúc nhanh như vậy. Thời gian trôi mau quá.

- Lần đầu tiên đóng phim luôn có cảm giác này. Đợi khi đóng nhiều rồi, lại thấy ngày dài như cả năm.

- Thầy Cổ hiện giờ đang thấy ngày dài như năm sao? – Minh Vi ngược mắt lên nhìn Thành Quân.

Cổ Thành Quân đóng phim vất vả, hai tháng nay thấy rõ gầy và đen đi, trông hơi mệt mỏi, nhưng vẫn đẹp trai phong độ như thường.

Minh Vi cụp mắt xuống, nói:

- Thầy còn phải vất vả thêm một thời gian nữa, hãy để ý đến sức khỏe.

Cổ Thành Quân ừ một tiếng, vô thức đặt tay lên bụng.

Bệnh dạ dày lại tái phát?

Làm gì có diễn viên nào không mắc chứng viêm dạ dày mãn tính. Cổ Thành Quân là một người say mê với nghề, thường xuyên chuyên tâm vào vai diễn quên cả thời gian, không nghĩ tới việc ăn đúng bữa. Minh Vi lo lắng cho chồng, nên mỗi khi Cổ Thành Quân đi đóng phim đều thường xuyên ghé đến nấu nướng. Cô thậm chí còn kiếm cho anh một rợ lý tháo vát là Tiểu Tần. Tuy nhiên sau khi Minh Vi qua đời, Tiểu Tần cũng xin nghỉ việc. Trợ lý mới rõ ràng không chăm sóc anh chu đáo như người tiền nhiệm

- Ngày mai em về công ty à? – Cổ Thành Quân hỏi.

Minh Vi gật đầu.

- Có một hợp đồng chụp poster quảng cáo đang đợi em.

- Thể hiện cho tốt nhé. – Cố Thành Quân nhìn cô gái đang đứng cúi đầu trước mặt mình với ánh mắt phức tạp, những điều định nói đều tắc nghẽn nơi cổ họng, không sao nói ra được.

Những lời cô nói ngày hôm đó là do cô tự phát triển lời thoại ngay tại chỗ, hay đã có người nói với cô...

- Vậy nếu như không có việc gì, em không làm phiền thầy nữa. – Minh Vi cắt ngang dòng suy nghĩ của Thành Quân.

Cố Thành Quân chậm rãi gật đầu, quay người bước đi.

- Thầy Cố. – Minh Vi không thể không gọi với theo. – Thầy... nếu đau dạ dày hãy uống thuốc rồi nghỉ ngơi cho tốt.

Coi như không thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Cố Thành Quân, Minh Vi hơi cúi người xuống chào rồi vội vàng quay đi.

Bầu không khí lúng túng kì quặc giữa hai người, ngay cả Đường Hựu Đình đứng ở xa cũng có thể cảm nhận rất rõ. Cố Thành Quân cau mày nhìn Minh Vi đi khuất, giống như bị trúng tà. Thời gian quen Cố Thành Quân cũng đã khá lâu, nhưng đây là lần đầu tiên Đường Hựu Đình thấy người đàn ông hay làm bộ tịch, thâm trầm đó lộ vẻ bối rối thế này.

- Sư huynh. – Minh Vi đi tới gần Đường Hựu Đình. – Tôi quay xong rồi. Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi những ngày qua, thật vất vả cho anh.

Đường Hựu Đình im lặng gật đầu, mắt vẫn nhìn Minh Vi chăm chú.

Minh Vi cũng không nhiều lời, chỉ nhìn anh cười nhạt, sau đó bị Lý Trân và chuyên viên trang điểm kéo đi.

Nhiều ngày sau lần tạm biệt đó, Minh Vi không gặp lại Đường Hựu Đình. Hôm sau cô quay về công ty, nhận được hai hợp đồng quảng cáo,

hàng ngày lại lên lớp tập luyện, bận rộn triền miên. Ít lâu sau, Đường Hựu Đình cũng hoàn tất vai diễn của mình, lập tức bắt tay ngay vào việc hoàn thiện album mới.

Hợp đồng Minh Vi mới nhận là quảng cáo nước ép trái cây, làm chung với Tô Khả Tinh.

Tô Khả Tinh vì đóng vai chính trong MV của “Cực quang Boy”, lại có tin đồn liên quan đến một thành viên trong nhóm nên gần đây khí thế hơi hẫng.

Tuy nhiên, nhắc đến tin đồn về Tô Khả Tinh, Chung Thiên Dao tỏ ra vô cùng coi thường.

- Lý Kỳ Vân là một kẻ đào hoa nổi tiếng trong nhóm, trên thì nhà sản xuất, đạo diễn, dưới thì chuyên viên hóa trang, thực tập sinh, thậm chí fan hâm mộ, số đàn bà con gái anh ta từng ngủ cùng thậm chí có thể làm nổ cả máy chủ. Tô Khả Tinh chẳng qua chỉ là một trong số đó, có gì mà đặc ý? Nói một câu khó nghe, chẳng có nữ diễn viên nào từng đóng MV cho “Cực quang Boy” lại chưa từng lên giường với Lý Kỳ Vân cả.

Minh Vi nhớ lại ngày đầu mới gặp Tô Khả Tinh, một cô gái thông minh nhưng không mất đi vẻ ngây thơ, không khỏi lắc đầu thở dài.

Chung Thiên Dao ghé sát lại, cười hỏi:

- Còn cậu thì sao? Ai cũng nói cậu cướp bạn trai của Chân Tích.

- Tôn Hiếu Thành? – Minh Vi cười khổ sở. – Thứ nhất, anh ta và Chân Tích từ lâu đã không còn quan hệ gì. Thứ hai, mình và anh ta không có quan hệ gì hết.

- Không có gì mà năm lần bảy lượt hện cậu ra ngoài.

- Nếu mình có quan hệ với anh ta thật, anh ta còn kiên trì đeo bám lâu đến vậy sao?

Chung Thiên Dao nghĩ theo hướng đó thấy cũng phải. Những kẻ lắm tiền như Tôn Hiếu Thành đâu có kiên nhẫn lâu đến vậy. Nếu như Minh Vi ngã vào tay anh ta rồi, chắc chưa tới một tháng đã bị quăng đi.

- Cậu nhất định phải nắm chắc về bản thân mình. – Chung Thiên Dao nói tiếp. – Những người đàn ông tử tế trong giới này hiếm lắm, chúng ta phải học cách tự bảo vệ mình hơn.

- Mình luôn tỉnh táo mà. – Minh Vi đáp.

Sau khi bộ phim quay xong, Tôn Hiếu Thành không biết uống nhầm thuốc gì mà chủ động tìm tới, liên tục hẹn Minh Vi ra ngoài. Vì anh ta là một kẻ quyền thế trong đế quốc truyền thông, nên Minh Vi không tiện đắc tội. Song mười lần, Minh Vi cũng tìm cách tránh né chỉ đi hai ba lần.

Với kiểu cách như vậy, nếu là người đàn ông khác hẳn không thể giữ được kiên nhẫn, nhưng Tôn Hiếu Thành lại càng thích thú. Anh ta cảm thấy Minh Vi thông minh tao nhã, thậm chí e dè song rất chừng mực, những ưu điểm này rất ít nghệ sĩ có được. Khi từ chối trông Minh Vi lạnh nhạt, nhưng khi đã hẹn được ra ngoài, cô lại trang điểm rực rỡ, tươi cười niềm nở, trường đi luôn nói cười hoạt bát, làm người ta cảm thấy thú vị và mãn nhãn, đúng là một trong số ít các diễn viên mới vào nghề có thể đưa đến những sự kiện lớn.

Ngày tết trung thu, Tôn Hiếu Thành đưa Minh Vi đến một bữa tiệc, cố nhiên là toàn những nhà giàu có tiếng, còn có cả một số vị khách nước ngoài. Minh Vi mặc một chiếc đầm dạ hội màu trắng bạc, dáng người thanh mảnh, khuôn mặt sáng tươi, phong thái nhẹ nhàng, cử chỉ thanh tao. Tôn Hiếu Thành vừa đưa cô vào lập tức thu hút vô vàn ánh mắt ngạc nhiên, trong lòng cảm thấy rất tự hào.

Bạn bè Tôn Hiếu Thành cười bắt chuyện, hỏi:

- Vị này là tiểu thư nhà nào vậy, trông lạ quá, mới về nước à?

Minh Vi tự giới thiệu về mình một cách hết sức duyên dáng.

- Tôi là diễn viên hợp đồng của công ty giải trí Vĩnh Thành.

Hóa ra là một diễn viên nhỏ. Vẻ tôn trọng trong mắt đối phương dường như đã giảm bớt mấy phần, còn sự đắn đo cân nhắc lại tăng lên.

Trước khi đến đây Minh Vi đã biết mình sẽ gặp tình huống như vậy. Tuy nhiên cô đã hạ quyết tâm sử dụng Tôn Hiếu Thành làm bệ phóng cho mình nên quyết không làm ra vẻ băng thanh ngọc khiết để anh ta phải mất hứng. Cô lẳng lặng đứng bên cạnh Tôn Hiếu Thành, tỏ ra dửng dưng với những lời bàn tán xung quanh.

Tôn Hiếu Thành cảm thấy Minh Vi vô cùng thú vị, lại có thể ẩn nhẫn nên càng cao hứng hơn.

Một cô gái trẻ ăn mặc lộng lẫy, tay cầm ly rượu đi tới, nhìn Minh Vi dò xét với ánh mắt đầy thù địch, sau đó quay sang Tôn Hiếu Thành cười nói:

- Lâu lắm rồi không thấy mặt anh, hóa ra có niềm vui mới. Anh thay đổi khẩu vị từ bao giờ thế, thích những bông bách hợp dịu dàng kiểu này?

Bỗng dưng chen vào nói vô mặt luôn, đúng là một chút lịch sự cơ bản cũng không có. Chỉ dựa vào hành động đó, với những thứ đồ trang sức rối rắm trên người cô ta, Minh Vi cũng biết cô bé này chắc chắn sinh ra trong một gia đình giàu có mới nổi.

Tôn Hiếu Thành bối rối, cũng không muốn giới thiệu hai cô gái với nhau. Minh Vi biết ý, lập tức nói:

- Hai người cứ nói chuyện, tôi đi loanh quanh một lát.

- Vậy thì tiện thể. – Cô gái đó tiện tay đưa luôn cho Minh Vi ly cocktail đã uống hết của mình.

Đây không phải lần đầu tiên Minh Vi đến dự những bữa tiệc kiểu này của giới thượng lưu. Các nữ nghệ sĩ trong công ty vốn nhiều chuyện thị phi, bất kể chiêu bài làm nhục nào cô cũng đã thấy cả. Cô vốn không định để tâm đến con bé này, nhưng lập tức thay đổi ý định, nếu cô chấp nhận để bị người ta ức hiếp một lần, sau này cũng có thêm một lý do để từ chối Tôn Hiếu Thành.

Nghĩ vậy nên Minh Vi đưa tay ra cầm lấy chiếc ly không.

Song cánh tay một người đàn ông đứng bên cạnh đã đưa ra trước, đón lấy chiếc ly.

Minh Vi ngạc nhiên ngược mắt lên nhìn. Trên khuôn mặt Đường Hựu Đình là một nụ cười nhạt, nhưng toát lên cái lạnh thấu xương. Minh Vi thầm than không hay rồi lùi về sau một bước. Không ngờ Đường Hựu Đình tiên phát chế nhân, vòng tay ra ôm chặt lấy lưng cô, khiến cơ thể hai người trong tư thế dính vào nhau.

Hơi ấm từ cơ thể người con trai đó xuyên qua lớp áo mỏng truyền sang, khiến tim Minh Vi không khỏi nhảy thót lên, mặt bắt đầu phát hỏa.

- Anh Tôn đang bận nên tôi đưa Minh Vi đi dạo một chút.

Nói xong, không đợi Tôn Hiếu Thành kịp phản ứng, Đường Hựu Đình đã vừa ôm vừa kéo Minh Vi đi khỏi.

Chiếc ly được Đường Hựu Đình đặt vào trong khay của nhân viên phục vụ trên đường kéo Minh Vi ra khỏi đại sảnh. Lần này anh không ấn cô vào cánh cửa nhà vệ sinh mà tới một góc vườn hoa bên ngoài.

Ở đó còn có một đôi tình nhân khác đang đăm đuổi mận nồng. Đường Hựu Đình ào ào xông tới khiến đôi uyên ương hoảng sợ đi mất.

Minh Vi vừa tức vừa buồn cười

- Hôm nay anh lại phát bệnh điên kiểu gì vậy? Chẳng buồn xem đang ở trong tình cảnh nào nữa.

Đường Hựu Đình buông tay ra, nhìn cô cười nhạt.

- Sao hả, cản trở cô và Tôn Hiếu Thành à?

- Lẽ nào từ khi anh bước chân vào ngành giải trí đến nay chưa từng tham gia những cuộc xã giao kiểu này?

- Xã giao? – Đường Hựu Đình cười mỉa mai. – Bây giờ ngoài kia không ai là không biết Chu Minh Vi đã dính chặt lấy thiếu gia truyền thông Tôn Hiếu Thành rồi.

- Gặp chuyện thì đồn cho vui, sao lại cho là thật? – Sắc mặt Minh Vi dần trầm xuống. – Tôi là một nữ diễn viên, nên chỉ cần tôi đi cùng một người khác giới thôi, đều sẽ có những tin đồn ác ý như vậy.

- Cô định nói với tôi kiểu “cây ngay không sợ chết đứng” hả?

- Tôi nói anh sẽ tin sao? Vậy tôi cần gì phải phí lời. – Minh Vi nói. – Từ khi quyết định dấn thân vào lĩnh vực này, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với những tin đồn ác ý rồi. Đã biết dù có làm thế nào cũng không thể ngăn chặn lại được những lời đồn thổi, vậy chỉ cần tôi làm bất cứ chuyện gì không trái với lòng mình, sao phải quan tâm đến việc người khác nhìn mình thế nào?

Trong mắt Minh Vi phản chiếu ánh trăng thanh lạnh, sự phẫn nộ và cao ngạo hòa lẫn với nhau. Khoảng khắc đó, Đường Hựu Đình như cảm

thấy cô đã bị Dạ Oanh nhập vào mình.

- Vậy còn Cố Thành Quân thì sao?

Minh Vi sững lại, một tia sáng vụt lóe lên trong mắt, vô thức nhìn đi nơi khác để tránh ánh mắt của Đường Hựu Đình.

Đường Hựu Đình nhìn vào đôi mắt đó, cảm thấy chỗ rượu mình vừa uống đều đã trở thành giấm, gây nên một cảm giác tê tê ở răng không sao nói rõ được.

- Giữa tôi và Cố Thành Quân càng không có quan hệ gì. Hơn nữa anh là gì của tôi, dựa vào đâu có quyền chỉ trích tôi như vậy?

Đường Hựu Đình dường như không thể kiểm soát nổi miệng của mình, nói tuột ra:

- Cô cho rằng tất cả đàn ông đều là lũ ngốc, không thấy cái kiểu muốn có nhưng vẫn làm ra vẻ từ chối của cô sao? Bao nhiêu năm lẫn lộn ngoài đời tôi đã thấy quá nhiều đứa con gái kiểu như cô. Tự cho mình là đúng, cứ tưởng khoác lên mình bộ dạng trắng trong tinh khiết là sẽ khiến mình khác biệt với mọi người, nói cho cùng chẳng qua cũng chỉ là kẻ mới vào nghề muốn thăng cấp mà thôi.

- Anh nói đã đủ chưa? – Người Minh Vi run bắn lên.

- Cô thì là cái gì? Lẽ nào không thích anh ta? Cô cho rằng cũng lấy một cái tên là Minh Vi thì có thể chiếm được sự biệt đãi của Cố Thành Quân à? Thủ đoạn đó của cô...

Một ly rượu hắt thẳng vào mặt khiến lời nói của Đường Hựu Đình bị cắt ngang.

Đường Hựu Đình thấy mặt mình mát lạnh, tỉnh táo hơn đôi chút, đứng chờ ra.

Minh Vi chậm rãi đặt ly rượu xuống, nghiêng rằng nói:

- Anh không biết bất cứ điều gì thì đừng có đánh giá bừa bãi.

Cô đi được hai bước, những nghĩ vẫn thấy chưa hết tức, bèn quay lại giơ chân đá mạnh vào chân Đường Hựu Đình. Đường Hựu Đình ôm vội lấy chân kêu oai oái, hết hăn lơ mơ.

Minh Vi không quay lại tìm Tôn Hiếu Thành mà tự mình ra ngoài vẫy taxi về. Xe đi chưa được bao xa đã có cuộc gọi đến của Đường Hựu Đình, dập xong lại gọi, cứ vậy một lúc lâu.

Người lái taxi nhìn cô qua gương chiếu hậu.

- Cãi nhau với bạn trai à, cô gái?

Minh Vi dứt khoát tháo hăng pin điện thoại ra.

Người tài xế cười ha ha.

- Chờ tới lúc hết giận rồi nghe anh ta giải thích một chút là được. Cãi nhau đều là vì chưa hiểu nhau thôi. Hai người bình tĩnh nói chuyện lại với nhau, chắc chắn không có rắc rối gì là không thể giải quyết được. Đừng vì tức giận mà bỏ lỡ mất một người đàn ông tốt.

Minh Vi cố nén một lúc lâu, đến khi không thể nào kiểm soát nổi sự ấm ức vẫn dâng đầy trong ngực, một luồng cảm xúc dữ dội xô vào từng góc trong bộ não, trở thành những giọt nước mắt lăn dài trên má.

- Anh ta... coi thường cháu... – Câu nói vừa bật ra, tất cả sự mạnh mẽ bỗng nhiên sụp đổ, nỗi buồn thương cứ vậy mặc sức tuôn trào. Minh Vi

cảm thấy mình giống hệt cô gái mười tám mười chín tuổi, thấy đau lòng là bật khóc, hoàn toàn không cần kiềm nén một chút nào.

Người tài xế thở dài một tiếng:

- Cô bé xinh đẹp như vậy, nếu anh chàng đó không biết quý trọng cháu, vậy cũng không đáng để cho cháu rơi nước mắt vì cậu ấy.

- Không phải đâu, chú ạ, chỉ là bạn bè thôi.

- Bạn bè cũng vậy. – Người lái taxi tiếp tục. – Bạn trai sẽ thay lòng đổi dạ, còn những người bạn đi theo mình suốt cả đời. Có hiểu lầm hãy nói rõ với nhau sớm, nếu không thể chơi với nhau nữa thì dứt khoát thôi luôn. Đời người chỉ có mấy chục năm, không thể sống lại một lần nữa đâu.

Minh Vi ngẩn người.

- Sống lại... một lần...

Cô đã được tái sinh trên thế giới này như một kì tích, có sức khỏe, tuổi trẻ và cả sắc đẹp. Đó là những tài sản đáng quý nhất của đời người. Tình yêu, tình bạn, lòng tin và sự phản bội, sống và chết cô đều đã trải qua, còn có gì không nhìn thấu đáo được, vậy tại sao phải buồn lòng rơi nước mắt vì những trở ngại nhỏ này?

Khi xe về đến kí túc xá công ty, tâm trạng của Minh Vi đã bình tĩnh hơn nhiều.

- Minh Vi.

Minh Vi quay đầu lại, thấy Đường Hựu Đình từ trong xe bước ra.

- Trời ạ. – Cô khẽ kêu lên. – Anh làm thế nào lái xe được về đây? Anh đã uống bao nhiêu rượu, không sợ bị cảnh sát bắt à?

Đường Hựu Đình nhìn cô, khẽ cười.

- Là Tiểu Hoàng cầm lái. Tôi bảo cậu ấy đi rồi.

- Sợ anh ấy nghe thấy chúng ta cãi nhau sao?

- Sợ cậu ấy nhìn thấy cảnh tôi xin lỗi, lại chết khiếp.

Minh Vi bất giác mỉm cười.

- Cũng phải, anh lớn như vậy, chắc số lần xin lỗi chỉ đếm trên đầu ngón tay của một bàn tay thôi. Nếu anh xin lỗi, Tiểu Hoàng có lẽ nghĩ anh bị trúng tà.

Đường Hựu Đình nhìn thấy Minh Vi cười cũng cười theo.

- Không giận à?

Minh Vi ngay lập tức đổi sắc mặt. Đường Hựu Đình bối rối đưa tay lên vò đầu.

- Xin lỗi! – Anh nói khẽ. – Tôi muốn nói là tôi đã ghen nên mới thốt ra những lời như vậy. Cô có thể tha thứ cho tôi được không?

Minh Vi thấy má nóng bừng.

- Anh đang nói lung tung cái gì vậy?

- Thực sự là hơi ghen một chút. – Đường Hựu Đình thẳng thắn giải bày. – Trông thấy tiểu sư muội mình yêu mến vồn vã với một người đàn ông khác, ai chẳng thấy ghen tức? Tôi thừa nhận là tôi có chỉ số EQ thấp, lại ấu trĩ. Khi ghen chỉ biết nói những điều gây tổn thương cho người khác, cô giận tôi như vậy cũng đáng. Cô muốn tôi phải chuộc lỗi thế nào tôi cũng chấp nhận hết.

- Được. – Minh Vi cười giảo hoạt. – Yêu cầu của tôi cũng không cao. Anh chỉ cần viết ba chữ “Tôi xin lỗi” bằng móng là được.

- Hả? – Đường Hựu Đình cười đau khổ. – Có cách khác không?

- Phương án thứ hai là cởi hết quần áo chạy ba vòng trong công ty, hét toáng lên “Tôi là lợn”. Nếu anh vẫn không vừa lòng, tôi còn phương án thứ ba.

- Không, không, phương án một là đủ rồi. – Đường Hựu Đình vội vàng ngăn lại.

Minh Vi đứng khoanh tay nhìn Đường Hựu Đình hành động. Đường Hựu Đình đằng hắng mấy tiếng, nhìn xung quanh một lượt, sau khi xác định chắc chắn không có ai mới hậm hực quay người lại, hơi cúi người xuống rồi cong móng lên bắt đầu viết chữ.

Cái móng cong, là kết quả của việc Đường Hựu Đình chịu khó tập luyện ở phòng tập thể hình, lần này đã cho Minh Vi một phen mãn nhãn. Cô vừa cười khúc khích, vừa thầm nghĩ, các fan hâm mộ vẫn thường khen Đường Hựu Đình có một thân hình tuyệt đẹp không phải không có căn cứ. Nếu cô ghi hình lại cảnh này rồi up lên mạng lượng truy cập chắc hơn cả triệu.

Đường Hựu Đình viết chữ xong, hỏi Minh Vi đầy ăm ức:

- Như vậy đã đủ chưa? Không còn giận nữa chứ?

Minh Vi mỉm cười.

- Những câu nói đó không chỉ làm người khác tổn thương, mà còn khiến người ta thấy lòng nguội lạnh nữa. Hóa ra trong lòng anh tôi lại là dạng người như vậy.

- Minh Vi...

- Tôi biết, đã bước chân vào giới giải trí không thể nào tránh khỏi việc bị người ta soi mói đời tư. Song tôi không muốn những lời đánh giá và chỉ trích ác ý đó lại đến từ những người bạn xung quanh mình. – Minh Vi hít một hơi thật sâu. – Thực ra chính xác là tôi đang lấy lòng Tôn Hiếu Thành, cả đối với Cố Thành Quân cũng vậy. Nhưng không phải tất cả những kiểu lấy lòng đều được khái quát bằng việc dùng thân xác quyến rũ người ta. Tôi thừa nhận mình là người có toan tính, hoàn toàn không giống với vẻ thanh cao thuần khiết như tôi vẫn bộc lộ. Nhưng tôi cũng có giới hạn của riêng mình. Giới hạn của tôi là tôi phải sống sao cho xứng với cha mẹ đã sinh ra mình, sao cho xứng với lòng mình.

Đường Hựu Đình từ từ đi tới bên cạnh Minh Vi. Sau khi ở bữa tiệc ra, có lẽ anh đã rửa mặt nên tóc còn hơi ướt. Đã đẹp trai dù thế nào vẫn đẹp trai, hình dáng thất thểu, trái lại, càng làm Đường Hựu Đình trông phong lưu phóng khoáng vài phần. Đường Hựu Đình dẹp hẳn cái vẻ tùy tiện một tấc đến trời của mình, đứng trước mặt Minh Vi bình thản và đúng mực, ánh mắt sáng trong và chăm chú, nghiêm túc tới mức như đã biến thành một người khác.

- Tôi thực lòng xin lỗi cô, Minh Vi. Tôi biết cô không phải người kiểu đó, vĩnh viễn không bao giờ trở thành con người như vậy. Cô kiên cường, có lòng tin, có lý tưởng. Cô sẽ không bị cái vòng danh lợi này nhấn chìm mình. Tôi nói những lời như vậy thật là một kẻ khốn nạn. Xin cô hãy thứ lỗi cho tôi.

Minh Vi nghe tới đó, bao nhiêu tức giận đã tiêu tan như mây khói. Nhiều nhất cũng chỉ còn một chút oán hờn, không đáng để nhắc tới.

Cô nghiêng nghiêng đầu, cười hỏi:

- Vậy, chúng ta vẫn là bạn bè nhỉ?

Đường Hựu Đình cũng cười.

- Chúng ta có thể đi xa hơn một bước nữa.

Minh Vi tỏ vẻ nghi hoặc.

- Như vậy là ý gì?

- Không hiểu à? – Đường Hựu Đình tiến gần thêm một bước, cười khi nhìn Minh Vi. – Nếu chỉ là bạn không thôi tôi vẫn chưa thỏa mãn.

Minh Vi cảm thấy như có một chiếc kim đâm mạnh vào gáy mình, tóc gáy dựng đứng hết lên. Trong đầu cô nghe nổ bùng một tiếng, vội vàng ra sức lắc đầu, quay người chạy mất.

- Minh Vi, sao vậy? – Đường Hựu Đình túm lấy cánh tay cô.

- Chúng ta không nói đến chuyện đó, không nói chuyện đó...

Cô đẩy cánh cửa hành lang rồi chạy vọt vào trong. Cánh cửa điện tử sập lại “ping” một tiếng, để mặc Đường Hựu Đình đơn độc đứng bên ngoài.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tôi Không Yêu Cô

Sau hôm đó Tôn Hiếu Thành có đến tìm Minh Vi, song Minh Vi tìm mọi cơ để lảng tránh, không chịu gặp anh ta.

Vì chuyện ở bữa tiệc nên Tôn Hiếu Thành cảm thấy mình mắc nợ Minh Vi, đương nhiên tìm cách để bù đắp. Mượn cơ nhà sản xuất bộ phim “Cố viên xuân thu” giao hợp đồng quảng cáo, anh ta cho phóng viên đến làm một cuộc phỏng vấn nhỏ với Minh Vi. Bài phỏng vấn không dài, không được nổi trội như các vai chính, nhưng tiêu đề rất bắt mắt “Từ cách cách thành gái bao”, như vậy cũng đủ khiến bạn đọc quan tâm.

Khi chọn ảnh đăng kèm bài viết, Tôn Hiếu Thành khéo léo sử dụng tấm ảnh chụp Minh Vi khi hóa thân thành Dạ Oanh. Trong tấm ảnh, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn của Minh Vi trắng như tuyết, mắt dài này cong vút, đôi môi đỏ hồng đầy đặn, tay kẹp một điếu thuốc, qua làn khói uốn lượn, ánh mắt trông phiêu diêu tận nơi xa lắc. Sau khi được đăng tải, tấm ảnh đã gây nên một sự chấn động không nhỏ.

Cô thiếu nữ vẫn còn những nét ngây thơ trên mặt, song từ sâu thẳm toát lên những nét yêu kiều quyến rũ, trong khi biểu cảm lại là vẻ đau xót, mắt đầy loáng nước, trông hết sức đáng thương.

Người đời luôn có cảm tình với những bậc hồng nhan, đối với một người đẹp như vậy ai lại không thương xót.

Tôn Hiếu Thành mang theo cuốn tạp chí này đến đứng chờ Minh Vi bên dưới kí túc xá, cuối cùng cũng gặp được Minh Vi sau hơn một tháng trời né tránh.

Khi đó Minh Vi vừa quay về từ phòng học võ đạo, trên trán lấm tấm mồ hôi, hai má đỏ hồng, mắt sáng ngời. Tôn Hiếu Thành trông thấy, lòng mềm hẳn lại, những sự oán trách chợt tan biến hết.

- Từ khi tôi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên đứng chặn người ta ở bên dưới cầu thang kí túc, cô Chu tha hồ mát mặt.

Minh Vi cười khổ sở.

- Biết bao cô gái đẹp chỉ mong có được một sự ưu ái của anh, sao anh cứ phải lãng phí thời gian để ý đến một con bé không biết điều như tôi?

- Nếu như nước Nhược Tam Thiên(*), tôi chỉ lấy một gáo mà thôi.

(*) Nước Nhược Tam Thiên ý nói sông nước mênh mông đầy nguy hiểm, thuyền bè qua lại dễ chìm đắm. Câu này vốn mượn trong “Hồng lâu mộng”, là Giả Bảo Ngọc nói với Lâm Đại Ngọc, sau này được dùng làm lời thề thốt cho các đôi trai gái yêu nhau.

- Anh Tôn, anh dùng câu đó lỗi thời quá, không lay động được trái tim các cô thiêu nữ đâu.

- Vậy ai có thể đánh thức trái tim cô đây? Đường Hựu Đình ư?

Minh Vi ngẩn người.

- Tôi đều thấy cả rồi, hôm đó... – Tôn Hiếu Thành làm bộ hất ly rượu, cười với vẻ uể oải. – Hóa ra kiểu búp bê sứ trông vẫn đáng yêu hơn.

Minh Vi gạt tay.

- Xin lỗi, anh Tôn. Tôi tu hành chưa đủ, vẫn chưa diễn kịch được lâu đến thế trong cuộc sống thường ngày.

- Vậy phải làm thế nào? – Tôn Hiếu Thành nhìn cô một cách an nhàn.
– Cô nhất định không chịu hèn hò với tôi nữa sao?

Minh Vi nghiêng đầu, để lộ ra vẻ bối rối khó xử. Cô cắn môi dưới, cân nhắc một chút rồi nói:

- Tôi đã đắc tội với Chân Tích, không muốn giành ưu thế hơn chị ta ở chỗ anh nữa. Chị ta là một ngôi sao lớn đang nổi tiếng, tôi chỉ là một người vừa chân ướt chân ráo vào nghề. Bất kể thế nào, mâu thuẫn với chị ta đều không nên.

- Tôi có thể làm cho cô thành một ngôi sao. – Tôn Hiếu Thành nói. – Minh Vi, cô có điều kiện tốt, không cần mất nhiều công sức vẫn có thể nổi tiếng.

Minh Vi lắc đầu.

- Tôi còn có công ty, trên có Chủ tịch Cổ nữa.

- Cổ Thành Quân sẽ giao cô cho tôi.

Minh Vi cảm thấy Tôn Hiếu Thành dường như hơi có vấn đề.

- Vì một diễn viên nhỏ không một xu dính túi như tôi mà anh phải tốn hao công sức, có đáng không?

- Tôi cũng không biết nữa. – Tôn Hiếu Thành xòe tay ra. – Nhưng tôi rất thích cô. Cô khiến cho tôi có một cảm giác rất gần gũi, thân quen. Kỳ lạ lắm phải không?

Minh Vi cười đau khổ, không nói gì nữa.

Có lẽ Tôn Hiếu Thành sẽ đi tìm Cổ Thành Quân để xin cô thật, nhưng Minh Vi biết, với con người và tính cách của Cổ Thành Quân, anh tuyệt đối

không bao giờ chấp nhận. Khi đó cô có thể dựa vào lý do không muốn đặc tội với Chủ tịch công ty mà từ chối dứt khoát với Tôn Hiếu Thành.

Được một người nổi tiếng và giàu có theo đuổi là điều mà các nghệ sĩ không bao giờ có thể tránh nổi. Việc từ chối một cách hoàn hảo như thế nào quả đúng là một môn khoa học.

Chung Thiên Dao cũng nói với Minh Vi:

- Tôn Hiếu Thành đẹp trai như vậy, lại trẻ tuổi, dù anh ta không phải là một đại gia trong giới truyền thông cũng đã có cả đám đàn bà con gái theo đuổi rồi. Đi với anh ta thực ra đâu có gì là sai trái. Không phải mình khuyên cậu giao dịch gì đó với anh ta, nhưng cậu cũng cần giữ lại một lối thoát.

- Thiên Dao, chuyện này đợi tới khi nào cậu trải qua sẽ biết. Những người đàn ông như thế này không phải là một nam sinh viên đơn giản trong trường học. Bọn họ tìm đến đương nhiên muốn đạt được một thứ gì đó trên cơ thể cậu. Bọn họ không chơi những trò mập mờ không rõ ràng.

Chung Thiên Dao nhún vai.

- Nói vậy cũng phải. Tuy nhiên bức ảnh trên tạp chí cũng đẹp thật. Mình thấy có người trên mạng còn đem ảnh của cậu ra so sánh với Chu Toàn, nói cả hai cùng rất đẹp.

Minh Vi cười.

- Đạo diễn cũng nói là hình tượng nhân vật đó của mình được xây dựng rất tuyệt. Một người con gái vốn cao ngạo bẩm sinh lại rơi vào chốn bụi trần, thường rất dễ có được sự cảm thông của mọi người.

Việc Tôn Hiếu Thành đến gặp Cố Thành Quân xin người còn chưa tới hồi sau, nhưng cuối tháng Chín, album mới của Đường Hựu Đình đã được

phát hành.

Album mới mang tên “Horizon”, ngoài single ghi lần trước ra, tất cả có chín bài. Album này vẫn do Đoàn Lập Đạt làm Giám Đốc sản xuất, Đoàn Lập Đạt thậm chí còn ra tay viết hai ca khúc trong đó, đều là những bản nhạc trữ tình.

Sức mua album mới này điên cuồng tới mức nào, Minh Vi đều nghe mọi người xung quanh bàn tán. Từ sau buổi tối hôm đó, cô chưa hề gặp lại Đường Hựu Đình. Lúc trước anh vẫn thỉnh thoảng gửi tin nhắn cho cô, giờ đây mất tăm luôn, hoàn toàn bất vô âm tín.

Đường Hựu Đình nói rất uyển chuyển, Minh Vi từ chối cũng rất uyển chuyển. Nhưng dù có uyển chuyển tới đâu vẫn là từ chối, cô dĩ nhiên cũng ngại, không thể chủ động đến tìm anh.

Có gì để nói với anh? Quan hệ của họ là gì? Công việc và cuộc sống của Đường Hựu Đình đâu cần một nhân vật bé xiu như Chu Minh Vi lo lắng?

Nói chung là cảm thấy lúng túng, Minh Vi tự nhủ vậy.

Đường đường là một ngôi sao lớn đã bày tỏ lòng mình, nhưng lại bị từ chối thẳng thừng ngay tại chỗ. Bộ dạng hoảng hốt bỏ chạy của Minh Vi khi đó chẳng khác nào chạy giặc. Như vậy sao không làm tổn thương lòng tự trọng của anh?

Con người Đường Hựu Đình vốn cao ngạo thế nào, Minh Vi cũng thừa biết.

Có điều giữa hai người bọn họ, trước tiên chưa nói đến chuyện tình cảm, chỉ riêng việc chết đi rồi được tái sinh cô cũng không biết phải nói sao với anh. Nói dối liệu giấu được bao lâu, còn nói thật Đường Hựu Đình có tin không?

Huống hồ, cho dù đã có thân phận mới, nhưng trong lòng Minh Vi vẫn xác định mình chính là Trương Minh Vi bạc phận. Cô còn một người chồng chưa giải quyết xong ân oán, vết thương cũ vẫn chưa liền, nên không thể nào đón nhận một tình cảm mới.

Tuy không liên hệ với nhau, nhưng muốn biết tình trạng của Đường Hựu Đình cũng chẳng khó khăn gì. Thời gian này, chỉ cần truy cập vào mạng, mở báo ra, hoặc bật TV là đều có thể nhìn thấy bóng dáng Đường thiếu gia.

“Album mới của Đường Hựu Đình bán rất chạy, lượng tiêu thụ đã lập kỉ lục mới”.

“Hình tượng hoàn toàn mới của Đường Hựu Đình, một người đàn ông trưởng thành quyến rũ”.

“Đường Hựu Đình tham gia cuộc họp báo mùa đông xxx, khiến các fan hâm mộ điên cuồng chạy theo”.

“Đường Hựu Đình đẩy ắp các hợp đồng quảng cáo, có khả năng trở thành quán quân của năm sau”.

Khi đến quán trà sữa mua đồ uống, Minh Vi trông thấy cả loạt cô gái trẻ đứng trong cửa hàng băng đĩa bên cạnh bỏ album của Đường Hựu Đình vào túi giấy rồi mang đi. Người qua đường liếc xéo, bà chủ tiễn khách ra, trên mặt luôn nở nụ cười tươi như hoa.

Minh Vi đứng trước tủ kính của cửa hàng băng đĩa, thần thờ nhìn poster album mới của Đường Hựu Đình.

Vì phải cắt tóc ngắn hồi quay phim, nên tạo hình của Đường Hựu Đình trong album mới mang phong cách quân dã chiến. Tờ poster mang sắc màu rực rỡ, nếu đứng bên kia đường vẫn có thể nhìn thấy ngay. Đường Hựu Đình mặc một chiếc áo quân phục màu xanh đứng ở một nơi giống

như rừng nhiệt đới, bên hông có hai khẩu súng, khuy ngực mở ra làm lộ những phần cơ rắn chắc màu nâu sô-cô-la của anh. Ánh mắt Đường Hựu Đình sắc sảo, phong thái cao ngạo, da toàn thân nhuộm một màu nâu nhạt, trông người nhỏ và gọn ghẽ.

Bậc làm cha mẹ nào có thể đồng ý cho con gái mình treo một tấm hình như vậy trên tường đúng là có vấn đề.

Nhưng càng không cho, bọn trẻ càng muốn làm, nên album này mới bùng nổ vậy.

Minh Vi như bị trúng tà, đi vào trong cửa hàng đó, cũng mua một đĩa mới của Đường Hựu Đình.

Về tới kí túc xá, cô cho chiếc đĩa vào ổ máy tính xách tay, sau đó vừa dọn dẹp phòng, vừa nghe nhạc.

Giọng của Đường Hựu Đình dày và ấm, tràn đầy sức sống. Nghe anh hát có cảm giác như mỗi tắc da trên toàn thân đều đang được ngâm trong nước nóng, đến cả tai cũng như được uống say.

Đúng là các fan không hâm mộ Đường Hựu Đình một cách mù quáng. Ở con người anh có mọi thứ, vẻ đẹp ngoại hình, thực tài, nghị lực và cả vận may. Anh quả không hổ với danh xưng thần tượng.

Sau khi Minh Vi kết thúc việc chụp hình quảng cáo, công ty sắp xếp cho cô mấy vai diễn khách mời, một là để luyện tập thêm, hai là để khán giả quen mặt. Đó đều là những bộ phim mỗi bộ vài ba tập, mỗi tập vài câu thoại. Mấy việc lần đầu tiên của Minh Vi đều từ đó mà ra: lần đầu tiên diễn người chết, lần đầu tiên quay dưới nước, lần đầu tiên cười ngửa...

Khi bận rộn thời gian bao giờ cũng trôi qua mau, một trận mưa thu, một cơn mưa tuyết, chớp mắt đã đến cuối năm. Album mới của Đường

Hựu Đình toàn thắng, “Cố viên xuân thu” cũng bắt đầu làm các khâu quảng bá cho việc khởi chiếu vào năm sau.

Là một bộ phim truyền hình nghiêm túc về đề tài lịch sử, trailer quảng cáo cho “Cố viên xuân thu” được làm hết sức tinh vi, âm nhạc hào hùng khoáng đạt, các cảnh phim được tính toán cẩn thận, diễn viên có tiếng tăm, diễn xuất truyền thần, phục trang tinh tế. Ngay sau khi ra mắt, trailer lập tức thu hút được sự chú ý của dư luận mạng.

Những tiêu điểm được mọi người bàn tán nhanh chóng chuyển từ tình tiết bộ phim sang các diễn viên. Cố Thành Quân và Chân Tích dĩ nhiên là đối tượng cốt yếu của mọi câu chuyện. Quan hệ của hai người này đã mập mờ suốt mấy năm qua, giờ đây vợ Cố Thành Quân đã chết, hai người lại đóng vai vợ chồng gắn bó keo sơn trong một bộ phim, cho nên, bất luận là fan hâm mộ hay báo chí, đều coi đây như dấu hiệu cho thấy cặp đôi này tiếp tục tình xưa.

Minh Vi là nhân vật đóng vai phụ chủ yếu nên trong đoạn trailer dài hơn một phút cũng xuất hiện đến bốn lần, cộng lại chừng bảy tám giây. Trong bốn cảnh đó, cảnh đầu tiên là Vinh Ninh cách cách gặp Lý Ngọc Long, cảnh thứ hai là cách cách bị Tống thị tát, cảnh thứ ba là đoạn Vinh Ninh khóc nói với Lý Ngọc Long rằng cô mới là người yêu anh ta nhất, còn cảnh thứ tư chính là cảnh cô và Tống Tử Thành ôm nhau.

Bọn Chung Thiên Dao xem xong trailer, tất cả đều hết lời khen ngợi, nói người dựng trailer đúng là một cao thủ, chỉ có bốn cảnh đã tóm tắt được toàn bộ cuộc đời của Vinh Ninh cách cách .

Sau đó trên mạng lại phát một đoạn video về quá trình làm phim dài bảy tám phút. Trong đoạn video này, các cảnh của Minh Vi khá nhiều. Nhân vật cô diễn vốn ngang tàng, hể xuất hiện là thanh thế át người, cho nên trong đoạn video đó trông rất bắt mắt. Đặc biệt là đoạn sau này, khi trở thành gái bao với vẻ đẹp rực rỡ, phong thái quyến rũ, ánh sáng của sự trẻ

trung rạng ngời chiếu rọi khiến cho Chân Tích vốn trang điểm nhạt nhòa trở nên tiều tụy già nua hơn nhiều.

Vì có mấy cảnh tình cảm với Đường Hựu Đình, nên nữ diễn viên đóng vai Vinh Ninh cách cách lập tức trở thành cái tên số một trong danh sách tìm kiếm trên mạng của nhóm fan "Đôi cánh". Người hâm mộ Đường Hựu Đình nhanh chóng nhận ra cô chính là diễn viên đóng vai người cá trong MV của anh. Những bức ảnh ít ỏi của Minh Vi lập tức được truyền bá trên mạng Internet.

Minh Vi cũng có tài khoản riêng trên mạng xã hội, dù số lượng người truy cập không nhiều, nhưng cũng đã có người hâm mộ. Công ty còn đăng kí cho cô một blog riêng, sau khi dặn dò kĩ việc chú ý đến các phát ngôn thì giao cho người quản lý của Minh Vi và Lý Trân cùng theo dõi.

Cứ cách khoảng năm ba ngày là Minh Vi vào đó để lại mấy thông tin về việc gần đây mình xem phim gì, đọc sách nào, hoặc vài chuyện lật vật trong cuộc sống. Kiếp trước Minh Vi vốn là người có khiếu văn chương, cho nên lời lẽ chuyện trò cũng khác người. Những kiến giải hay bình luận về các bộ phim của cô súc tích, từ ngữ độc đáo, có những chi tiết rất nhỏ cũng được viết một cách sinh động và thú vị. Vậy nên, chỉ riêng việc viết blog cũng đã đủ cho Minh Vi có không ít những fan hâm mộ trung thành.

Quay lại công ty sau kì nghỉ Tết Dương lịch, Minh Vi nhận được giấy mời đến dự buổi họp báo ra mắt phim "Cổ viên xuân thu". Người quản lý đưa cô tới sa-lông làm tóc, sau đó sang chỗ người tài trợ chọn phục trang, thậm chí còn mời thêm một chuyên viên tạo hình đắt giá nhất của công ty đến. Buổi sáng hôm họp báo, Minh Vi bị nhét vào một chiếc xe bảy chỗ giữa một khung cảnh nhộn nháo, chạy thẳng đến khách sạn nơi diễn ra cuộc họp.

Đến nơi Minh Vi mới nhận ra là còn quá sớm, đừng nói là các diễn viên chưa tới, ngay cả hoa trang trí ở họp báo vẫn chưa đặt xong. Các nhân

viên tắt bật đi lại, Minh Vi đứng ở một góc uống cà phê, chợt thấy một hình dáng quen thuộc lọt vào mắt. Cô giật mình, vội tuồn ngay ra ngoài cánh cửa sau lưng mình.

Bên ngoài là lối đi của nhân viên, không một bóng người nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng bát đĩa vọng lại từ nhà bếp. Minh Vi đứng yên ở đó.

Cô đang trốn cái gì? Có gì mà không dám gặp người ta?

Cô quay người, định đi vào.

Tay còn chưa chạm vào nắm đấm, cánh cửa đã bật mạnh ra. Minh Vi không tránh kịp, chiếc cốc giấy trong tay bị hất đổ, nửa cốc cà phê hắt hết lên váy.

Cô sững sờ nhìn xuống bộ váy nhếch nhác của mình, tức giận ngẩng đầu lên trợn mắt với người đàn ông đang đứng trước mặt.

- Đường Hựu Đình, anh...

Đường Hựu Đình vội vàng đóng cánh cửa sau lưng lại.

- Mắt tôi làm gì có chức năng nhìn xuyên thấu, làm sao biết cô đang ở sau cửa?

- Vậy anh mở cửa ra không cẩn thận một chút được sao?

- Cô không dưng trốn sau cánh cửa làm gì? Còn nữa, phải gọi tôi là sư huynh chứ.

Minh Vi cãi nhau với Đường Hựu Đình mấy câu, tự nhiên cảm thấy nội dung nhàm chán, nên gặng nhịn lại, nói:

- Được, Đường sư huynh. Phiền anh đi gọi giúp tôi trợ lý đến. Buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, tôi không thể xuất hiện trong bộ dạng thế này.

Đường Hựu Đình đặt tay lên nắm đấm cửa, song nghĩ lại, cảm thấy không phải lắm.

- Chờ chút, vì sao tôi phải đi chạy việc giúp cô? Hai người chúng ta chẳng phải đã tuyệt giao rồi hay sao?

- Tuyệt giao? – Minh Vi ngạc nhiên. – Việc này từ bao giờ thế?

- Lần trước chúng ta nói chuyện với nhau là từ Tết Trung thu. Chu tiểu thư, bận rộn quá nên không nhớ sao?

Minh Vi cảm thấy vô lý.

- Tuổi của hai chúng ta cộng lại cũng gần năm mươi rồi, vẫn còn chơi cái trò ở nhà trẻ này sao? Rốt cuộc anh có giúp tôi gọi trợ lý hay không?

- Nếu tôi không giúp cô làm gì tôi? – Đường Hựu Đình đứng khoanh tay, tựa lưng vào cánh cửa cười hả hê.

Minh Vi tức quá nghiêng răng lại.

- Con người anh sao hẹp hòi vậy? Tôi từ chối anh thì có làm sao? Là đàn ông phải so đo tính toán thế sao?

- Cô từ chối tôi chuyện gì? – Đường Hựu Đình tỏ ra nghi hoặc.

- Việc này tôi còn phải nói rõ ra với anh nữa hả? – Dù da mặt có dày đến đâu, khi nói đến chủ đề này Minh Vi vẫn cảm thấy hơi xấu hổ. Cô thầm chửi bọn nổi tiếng hay biến thái. – Bây giờ tôi mới bước chân vào nghề, cũng chỉ mới bắt đầu sự nghiệp, định sẽ cố gắng làm việc thật tốt, giành được thành công, kiếm tiền phụng dưỡng mẹ tôi. Còn chuyện tình cảm, tôi không muốn nghĩ đến sớm. Hơn nữa tôi còn ít tuổi. Anh là một ngôi sao lớn, tôi không với được.

- Chờ đã! Chờ chút đã! – Đường Hựu Đình càng he càng không hiểu, lập tức kêu Minh Vi dừng lại. – Không biết vì khả năng biểu đạt ngôn ngữ của cô có vấn đề hay khả năng lý giải của tôi có vấn đề. Sao tôi thấy những lời nói loanh quanh vòng vèo của cô kỳ quặc quá.

- Kì quặc cái gì? – Minh Vi liếc xéo Đường Hựu Đình. – Là tôi nói, có thể được làm bạn với anh, tôi đã thấy đầy đủ lắm rồi, nếu tiến thêm một bước nữa, tôi....

- Dừng lại! Dừng lại, dừng lại! – Đường Hựu Đình kêu lên. – Là cô nói, tôi thích cô, nhưng cô không đồng ý?

Mặt Minh Vi hơi ửng hồng, sau đó lại trắng toát. Cô nghiêng răng nói:

- Dù điều tôi nói không đến nỗi thô như vậy, nhưng đại khái tám chín phần là như vậy.

Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi như nhìn lợn trèo cây.

- Cô cho rằng tôi thích cô hả?

Minh Vi bắt đầu ngẫm cảm thấy có gì đó không bình thường, nên nói năng cũng chững chặc do dự.

- Khi ấy anh có ý đó...

Đường Hựu Đình cười lăn cười bò, cười đến nỗi toàn thân rung lên, phải dựa hẳn vào tường, vui không kể xiết.

- Cô cho rằng tôi thích cô?

Mặt Minh Vi cuố cùng cũng đỏ bừng. Cô hận một nỗi không thể dùng tay bóp chết Đường Hựu Đình ngay tại chỗ, đồng thời cũng hận không thể bóp chết mình luôn.

Cô kiên nhẫn chờ đợi chừng nửa phút, thấy Đường Hựu Đình vẫn chưa ngừng cười, đành hét lên:

- Anh cười đủ chưa vậy? Bị điểm trúng huyết cười hay sao mà không ngừng được hả?

Đường Hựu Đình đúng là cười đến chảy nước mắt.

- Cô cho rằng tôi theo đuổi cô, còn cô từ chối, lại còn nghĩ tôi đang giận cô ấy hả?

- Im đi. – Minh Vi xấu hổ quá thành ra cúi giận.

Đường Hựu Đình đành phải thở xuôi mấy hơi, sau đó đưa tay ra chỉ vào mũi Minh Vi, nói:

- Chu Minh Vi, cô nghe rõ đây. Tôi, Đường Hựu Đình, không thích cô.

Minh Vi thậm chí còn muốn cắn chết Đường Hựu Đình ngay lúc đó.

- Tôi nhớ hôm đó là thế này, tôi định bảo với cô, tôi muốn chúng ta không chỉ là bạn bè, mà là bạn thân. Tôi xem trọng cô, một lòng quan tâm đến cô, muốn thúc đẩy cô. Lần này cô nghe rõ hay chưa? Đừng có hiểu lầm nữa. Nếu nghe chưa rõ tôi nói lại cho lần nữa. – Đường Hựu Đình cố ý kéo dài thanh điệu, nhấn vào từng từ một. – Tôi muốn làm bạn thân với cô...

- Nghe rõ rồi. – Minh Vi nói toáng lên, mặt đỏ như sắp tứa máu đến nơi.

Đường Hựu Đình lại cười ha ha một trận nữa.

- Sao cô lại có thể hiểu lầm đến mức đó được? Đường Hựu Đình tôi là người thế nào hả, tôi muốn một người con gái thế nào mà chẳng được, làm sao có thể ăn cả một ngọn cỏ bé xíu ngay cạnh tổ? Tôi cứ tự hỏi vì sao hôm

đó cô lại co giò chạy nhanh đến vậy, còn tưởng cô đang muốn đi vệ sinh, hóa ra... Chớ chút!

- Lại làm sao nữa? – Minh Vi không khách sáo.

- Việc cô ảo tưởng là tôi thích cô cũng không sao, những cô gái ảo tưởng như vậy vốn không ít. Nhưng cô lại có thể từ chối tôi sao? – Đường Hựu Đình cảm thấy chưa bao giờ lòng tự tôn của mình bị chà đạp đến thế, – Vì sao cô lại từ chối tôi? Cô dựa vào đâu mà từ chối tôi? Sao cô có thể từ chối tôi?

Minh Vi cảm thấy vô lý.

- Ôi trời, lòng tự tôn mong manh như thủy tinh của anh bị tôi đập vỡ rồi à? Anh dựa vào cái gì mà cho rằng phàm là con gái nhất định sẽ đều đón nhận tình cảm của anh?

Đường Hựu Đình trả lời một cách nghiêm túc:

- Những người con gái khác không bàn đến, nhưng đối với cô mà nói, việc có thể có được một người như tôi đây thích, đúng là may phúc ba đời. Cô đáng lẽ phải cảm ơn thần tình ái, cảm ơn trời đất, sau đó nhào vào lòng tôi. Cô có biết là nếu từ chối tôi, cả đời này cô sẽ không gặp được bất kì người đàn ông nào khác tốt hơn tôi không.

- Cảm ơn... lời trù úm của anh. – Minh Vi hung hăng liếc xéo Đường Hựu Đình. – Song vì Đường công tử cao quý đã không thích tôi, nên giả thiết đó cũng không tồn tại. Còn bây giờ, nếu như anh vui, cứ đứng đây mà thỏa sức cười, tôi phải đi thay quần áo.

- Chờ chút. – Đường Hựu Đình kéo tay Minh Vi lại, sau đó cởi áo vest của mình ra, khoác lên vai cô.

Chiếc áo vẫn còn hơi ấm của cơ thể Đường Hựu Đình khiến cho lòng Minh Vi cũng thấy ấm áp hơn.

- Tôi phải nói rõ nhé. – Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi nghiêm túc. – Tôi giúp cô như vậy là xuất phát từ tình bạn với cô, chứ tôi không thích cô đâu nhé.

Minh Vi giận giữ trừng mắt nhìn Đường Hựu Đình. Đường Hựu Đình thấy câu giễu của mình thành công, cực kì đắc ý mở cửa để Minh Vi đi.

Thời điểm cánh cửa mở ra đúng lúc đó Cố Thành Quân vừa quay đầu lại, ánh mắt nhìn ngay vào hai người bọn họ.

Minh Vi giật mình, bỗng dưng bối rối và hốt hoảng cứ như làm chuyện bất chính bị người ta bắt gặp. Gạt bỏ những ân oán trước kia không nói, sau khi tiếp nhận Vĩnh Thành, Cố Thành Quân ngày càng tỏ ra là một người lãnh đạo nghiêm khắc và mạnh mẽ, kín đáo thâm trầm. Minh Vi với anh hận thì vẫn hận, song cũng nể sợ vài phần.

Đường Hựu Đình vốn xưa nay không biết sợ ai là gì, nên còn khoác một tay lên vai Minh Vi, nói:

- Minh Vi bị đổ cà phê lên váy, tôi đang mượn cô ấy đây.

Mắt Cố Thành Quân nhìn vào vết cà phê trên ngực Minh Vi, hỏi:

- Có đồ để thay không?

- Em sẽ nói trợ lý đi mượn một chiếc khác, sẽ không làm lỡ buổi họp báo đâu.

Cố Thành Quân gật đầu.

- Vậy mau đi đi.

Minh Vi như bưng bình, lập tức chạy đi.

Khi nhìn thấy bộ váy của Minh Vi, Lý Trân cũng phát hoảng. Cô chạy đi mượn về mấy bộ, nhưng không có cái nào phù hợp với tính chất của buổi họp báo. Hai cô gái đang cuống quýt hết lên trong phòng thay đồ thì nghe tiếng gõ cửa, hóa ra trợ lý của Cố Thành Quân mang đến một chiếc váy.

- Thầy Cố sợ cô Minh Vi không mượn được quần áo nên bảo tôi sang trung tâm thương mại đối diện mua một chiếc. Tôi áng chừng kích cỡ, chắc là vừa với vóc người cô Minh Vi.

Minh Vi vội nói cảm ơn liên tục, tự mình tiến trợ lý của Cố Thành Quân ra.

- Chủ tịch Cố thật hào phóng. – Lý Trân hạ giọng. – Đây là mẫu thiết kế mới nhất của Chanel, vừa mới lên tủ trưng bày thôi.

Minh Vi nhìn chiếc váy bĩu môi. Cố Thành Quân đúng là có sở trường làm bộ làm tịch, mua đồ cho phụ nữ cũng ngày càng hào phóng hơn. Trước đây anh chịu dễ dàng bỏ tiền ra mua váy thương hiệu nổi tiếng cho nghệ sĩ nhỏ xíu thuộc công ty sao? Vợ chết đúng là tốt thật.

Lại có tiếng gõ cửa. Đường Hựu Đình chưa đợi có người mở ra đã xông thẳng vào, vứt một chiếc váy xuống trước mặt Minh Vi.

- Tôi phải nói trước nhé, tôi làm như vậy là vì lo lắng cho công ty thôi. Tôi không thích cô đâu đấy...

Ánh mắt Đường Hựu Đình chợt dừng lại trên chiếc Chanel mà Lý Trân đang cầm, hơi chững lại.

- Mới thấy trợ lý của Chủ tịch Cố đi ra từ đây, hóa ra cũng là mang đồ đến cho cô à?

Minh Vi như mắc phải chứng mất ngôn ngữ tạm thời, há miệng nhưng không thốt ra được câu nào.

Đường Hựu Đình nhìn cô cười đầy ẩn ý.

- Được rồi, cô mau thay đồ đi.

Nói xong, anh lập tức quay ra.

Minh Vi và Lý Trân mỗi người cầm một chiếc váy, bốn mắt nhìn nhau.

- Váy của anh Đường mua là mẫu mới nhất của Versace, hình như cũng mua ở trung tâm thương mại bên kia đường. – Lý Trân chép miệng. – Chị nói xem, anh Đường bảo chị thay chiếc nào?

Minh Vi hết nhìn sang trái lại nhìn sang phải, bắt đầu cảm thấy đau đầu.

“Phải làm thế nào mới được bây giờ?”

Khi Đường Hựu Đình quay lại hội trường, khách khứa và phóng viên đã lục tục đến. Nhìn xuyên qua đám nhân viên đang bận rộn đi lại, Đường Hựu Đình trông thấy Chân Tích ăn mặc gọn gàng, ngồi giữa đạo diễn và Cố Thành Quân, cười mê hồn trước ống kính của phóng viên.

Chân Tích hôm nay thay đổi lối phục trang đơn giản như trong phim, trông phong cách mạnh mẽ hẳn. Tóc cô ta quăn cao lên, trông hung hăng ngạo mạn. Chiếc váy bằng lụa tơ tằm màu trắng mỏng manh tôn lên những đường nét cân đối và quyến rũ của cơ thể, dưới gấu váy lộ ra đôi chân thon dài tuyệt đẹp. Ở hoa tai còn gắn một viên kim cương, khẽ đu đưa mỗi khi Chân Tích quay đầu.

Đám phóng viên nam bị phục trang của Chân Tích làm cho hoa cả mắt, dựng thẳng máy ảnh lên rồi ngắm chuẩn cô ta bấm máy lia lịa. Cố

Thành Quân ngồi bên cạnh cũng bị lọt luôn vào ống kính. Anh cười nhả nhận, khuôn mặt tuyệt đẹp, tư thế có vẻ hơi thân thiết với Chân Tích nhưng cũng không quá giới hạn.

Đường Hựu Đình chỉ đóng một vai nhỏ trong phim, nhưng để việc quảng bá đạt hiệu quả cao nên nhà sản xuất cũng mời anh đến dự, còn cố ý xếp cho anh ngồi bên cạnh Cố Thành Quân. Đường Hựu Đình thấy đó là vị trí quan trọng, lập tức quay người nhường chỗ cho diễn viên kì cựu đóng vai mẹ nhân vật nam chính. Nữ diễn viên đó cười rạng rỡ, khen ngợi Đường Hựu Đình không ngớt.

Nhà sản xuất trông thấy vậy rất hài lòng, bèn gọi Đường Hựu Đình và bảo anh ngồi cạnh mình.

- Chu Minh Vi vẫn chưa đến sao? – Đạo diễn nhìn quanh.

- Cô ấy làm bản trang phục. – Đường Hựu Đình nói. – Tôi vừa mang đồ đến cho cô ấy rồi, thay xong sẽ ra ngay.

Câu này lập tức lọt vào tai Cố Thành Quân, khiến anh không thể không quay lại nhìn Đường Hựu Đình pha chút ngạc nhiên.

Đường Hựu Đình giải thích cho nhà sản xuất:

- Vừa nãy tôi làm đổ cà phê lên váy của Minh Vi, đương nhiên phải mua đền cho cô ấy một chiếc khác rồi.

Chân Tích cười một cách hết sức hả hê.

- Số cô ấy đúng là đen đủi, rõ ràng một sự kiện quan trọng thế này mà lại gặp phải chuyện đó.

Đường Hựu Đình vốn không phải cố tình làm vậy, nhưng không ngờ lại vừa ý Chân Tích, khiến ánh mắt cô ta nhìn anh bỗng thêm mấy phần

thiện cảm. Đường Hựu Đình cũng không tiện phân bua, đành chỉ nở nụ cười đầy ẩn ý.

Khi ban tổ chức và người dẫn chương trình bắt đầu chào hỏi, Minh Vi mới đi vào từ cửa sau của phòng họp báo, lập tức lọt vào mắt Đường Hựu Đình và Cố Thành Quân.

Cố Thành Quân hơi mím môi lại, còn Đường Hựu Đình cười sung sướng.

Đó là nụ cười của người chiến thắng mới có được. Yên tâm, tự hào, lại thêm cả một chút khiêm nhường vừa phải.

Chiếc váy bó màu xanh nhạt tuy kiểu dáng đơn giản nhưng lại kín đáo tôn lên vẻ mảnh mai của Minh Vi. Cô buông xõa mái tóc dài hơi quăn lộn, đeo một chiếc bờm màu trắng, trông giống hệt một nữ sinh. Trên khuôn mặt mịn màng trắng trẻo chỉ phủ một lớp trang điểm vừa phải, làm hiện rõ vẻ tươi tắn và gọn gàng. Đứng một mình ở đó, trông Minh Vi không khác gì một đóa sen xanh còn đọng sương mai, khiến người ta thấy hết sức đáng yêu.

Cô gái đó không giống như các diễn viên cùng trang lứa, nhìn qua biết ngay được giáo dục tốt. Cô khiêm nhường, bình thản, cử chỉ thanh nhã, tự nhiên và khoáng đạt. Đột nhiên đứng trước ống kính nên cô tỏ ra hơi xấu hổ, song không lúng túng. Cô bình thản đón nhận ánh mắt của mọi người, nụ cười ngọt ngào hết sức tự nhiên.

Phải mất một lúc các phóng viên mới nhận ra Minh Vi là ai. Bọn họ không dễ liên tưởng giữa cô gái trông như một nữ sinh này với người con gái xinh đẹp quyến rũ trong phim. Cô gái có đôi mắt to biểu cảm, sâu hút vô cùng hấp dẫn như đang ẩn giấu một câu chuyện nào đó không thể nói ra. Nhờ đôi mắt đó, đám phóng viên lập tức ghi nhớ ngay ba chữ Chu Minh Vi. Vì là một nhân vật phụ nên trong buổi họp báo, ngoài việc tự giới thiệu

bản thân ra, Minh Vi chỉ trả lời hai câu hỏi. Trong đó, một câu là nói về cảm giác của cô khi được đóng chung với các diễn viên kì cựu, còn câu kia là cảm tưởng khi được cộng tác với Đường Hựu Đình.

Hai câu hỏi này người quản lý đã chuẩn bị sẵn từ trước, nên Minh Vi có thể trả lời một cách thản nhiên và trôi chảy, hoàn toàn không tỏ ra sợ hãi hay thất thố như những diễn viên mới khác.

Đột nhiên có một nữ phóng viên hỏi:

- Nghe nói trong bộ phim cô và Chân Tích có rất nhiều cảnh quay chung. Hai vai này là địch thủ của nhau, vậy quan hệ ngoài đời của hai cô như thế nào?

Hai năm nay trong giới có tin đồn Chân Tích thường xuyên giở trò ức hiếp các diễn viên mới vào nghề, nữ phóng viên đó rõ ràng đã có sự chuẩn bị trước.

Những người có mặt ở đó dường như rơi vào im lặng. Người dẫn chương trình cười gượng, nghĩ xem phải làm thế nào để dàn xếp ổn thỏa.

Minh Vi cân nhắc một chút, sau đó trả lời từ tốn:

- Chị Chân Tích là một diễn viên xuất sắc, tôi vốn nghĩ chị ấy chắc rất nghiêm khắc, không ngờ sau khi tiếp xúc, mới phát hiện ra chị ấy vô cùng thân thiện, đối xử tốt với mọi người. Tôi là một diễn viên mới, có nhiều chỗ còn chưa đạt, chị Chân Tích đã kiên nhẫn chỉ bảo cho tôi, nhờ thế tôi thu được rất nhiều điều.

Câu trả lời hết sức thỏa đáng, khiến mọi người không hện mà cùng thở phào một tiếng.

Cánh phóng viên nhanh chóng chuyển sang quấy quả Cố Thành Quân và Chân Tích, đồng thời hỏi Đường Hựu Đình rất nhiều điều về cảm tưởng

của lần đầu tiên đóng phim. Đạo diễn và nhà sản xuất ra về trước, các diễn viên ở lại chụp ảnh, cuộc họp báo cứ dây dưa mãi mới kết thúc.

Ngay sau buổi họp báo, chủ đầu tư và nhà sản xuất mời cơm khách. Đường Hựu Đình phải đi ngoại tỉnh làm quảng cáo nên từ chối lời mời rồi ra về trước.

Minh Vi cũng không đủ kiên nhẫn ngồi ăn những bữa chiêu đãi kiểu vậy, không khỏi nhìn theo Đường Hựu Đình bằng ánh mắt đầy ghen tị. Đường Hựu Đình thích thú với ánh mắt ai oán của cô, khi đi ngang qua còn hạ giọng nói:

- Chiếc váy tôi chọn cho cô không tệ phải không?

Minh Vi không kiềm được, cười một tiếng.

- Vâng, nhãn quang của sư huynh quả là tốt thật, đúng là biết cách chọn đồ cho con gái.

Đường Hựu Đình muốn giễu cợt lại mấy câu, vừa lúc trông thấy Cố Thành Quân nhìn lại, bèn đổi ý, đưa tay ấn vai Minh Vi một cái rồi mới đi.

Minh Vi đang thầm trách Đường Hựu Đình tay chân bừa bãi, quay đầu lại đã bắt gặp ngay ánh mắt đầy tra xét của Cố Thành Quân. Cô thầm kêu lên không ổn rồi, còn tên đồng lõa Đường Hựu Đình đã nhanh chân biến mất.

Cố Thành Quân đi thẳng tới, Minh Vi không có chỗ nào để tránh, đành cúi đầu đứng yên tại trận.

- Hôm nay em thể hiện tuyệt lắm. – Cố Thành Quân nói khẽ.

Minh Vi thật thà gật đầu. Chờ Cố Thành Quân hỏi đến, không bằng khai trước, nên Minh Vi chủ động nói:

- Thực sự xin lỗi thầy Cố, chiếc váy thầy gửi rộng hơn một cỡ...

Cố Thành Quân cũng không hề có ý đến nói chuyện với Minh Vi để trách “tội”, nghe Minh Vi nói vậy thành ra cảm thấy hơi xấu hổ, có cảm giác như mình là kẻ nhỏ nhen ỨC HIẾP THỂ HỆ SAU. Anh ngẩn ra một lát rồi mới nói:

- Không sao đâu. Em mặc chiếc này cũng đẹp lắm.

Minh Vi đáp:

- Em cam đoan lần sau sẽ không để xảy ra tình trạng như hôm nay nữa, xin thầy cứ yên tâm.

Cố Thành Quân ỪM MỘT TIẾNG, cả hai bỗng nhiên rơi vào không khí hơi tẻ nhạt. May mà Chân Tích như con chó săn giữ mỗi bảM RIẾT LẤY Cố Thành Quân, nên đã kéo anh đi.

Minh Vi đứng lẶNG YÊN tại chỗ, nghe bọn họ nói chuyện xã giao. Ánh mắt cô dừng lại ở cánh tay Chân Tích khi đó đang như một dây leo bám chắNG LẤY cánh tay Cố Thành Quân, cười nhạt một tiếng.

Không biết còn bảM RIẾT LẤY được bao lâu nữa.

“Cố viên xuân thu” được phát đúng giờ vàng. Là một bộ phim nghệ thuật về đề tài lịch sử, lại có nhiều câu chuyện gia đình phù hợp với các bà nội trợ, vậy nên bộ phim được đánh giá rất tốt. Thêm vào đó, các fan hâm mộ của Đường Hựu Đình ra sức cổ động, đi tới đâu cũng tuyên truyền nên trên mạng bỪNG BỪNG KHÍ THỂ, cực kì vang dội.

Vinh Ninh cách cách là một nhân vật gây ra nhiều tranh cãi. Bắt đầu từ ngày khởi chiếu, những chủ đề bán tán xung quanh nhân vật này liên tục nổi lên không dứt. Ban đầu trên mạng toàn những lời chửi rủa. Nếu như

hôm đó có cảnh Vinh Ninh ức hiếp Tổng thị, lượng người xem phim cao vọt hẳn lên, lời bình luận trên các diễn đàn cũng dài thêm mấy trang.

Cứ như vậy nửa tháng trôi qua, bộ phim đã chiếu được một nửa, tỷ lệ người chú ý đến Vinh Ninh cách cách thậm chí còn cao hơn cả nhân vật nữ chính. Các lời bình luận cũng chia thành hai hướng khác nhau thay vì như ban đầu. Rất nhiều khác giả là những thanh niên có cá tính đều cho rằng Vinh Ninh cách cách là một cô gái thẳng thắn, mạnh mẽ, nhanh nhẹn, táo tợn và quả quyết, còn được người ta yêu thích hơn nhân vật nữ chính bảo sao nghe vậy. Một trường phái khác đứng về khía cạnh đạo đức, chỉ trích Vinh Ninh đi cướp chồng người không biết xấu hổ. Hai bên tranh cãi không ngừng, ngày nào topic cũng được đẩy lên hàng đầu, quả thực nóng bỏng.

Minh Vi, vì là diễn viên nên cũng thường xuyên được nhắc đến tên. May sao khán giả đều lý trí, không mắng chửi luôn cả cô, trái lại có rất nhiều người khen cô diễn tốt. Tới khi Vinh Ninh sa vào trốn bụi trần, đổi tên thành Dạ Oanh, thì trên diễn đàn của trang mạng xã hội đã có hẳn một topic đề tên Minh Vi.

“Diễn xuất của Chu Minh Vi thật tuyệt vời, trong vai Vinh Ninh thì đề tiện đến vậy, khi thành Dạ Oanh lại rất đáng thương”

Chung Thiên Dao là người đầu tiên xem được trên mạng, bèn kêu ầm lên gọi Minh Vi cùng đến xem.

Số lượng bình luận trong topic này không quá nhiều, nhưng cũng hơn bốn trang. Ở hai trang đầu, cư dân mạng hào hứng bình luận, phần lớn đều đồng ý với nhận định của người đưa topic lên, khen Minh Vi diễn tốt hai giai đoạn trong cuộc đời của Vinh Ninh, lại còn khen cô đẹp. Cũng đã có người gọi cô thân thiện là “Vi Vi”, sau đó úp mấy bức hình của Minh Vi lên. Minh Vi là một diễn viên mới, vẫn chưa có ảnh đặc tả, mới chỉ có ảnh chụp quảng cáo và ảnh chụp trong phim. Chính bức ảnh chụp khi cô diễn Dạ Oanh được mọi người bình luận nhiều nhất, ai cũng khen đẹp.

“Cô bé trông lanh lợi quá, chắc chưa chỉnh sửa gì nhỉ”

“Bức ảnh này trông cực kì giống các ca sĩ hồi xưa ở Thượng Hải”

“Diễn viên này dù ít tuổi nhưng ánh mắt thật thâm trầm”

“Có thể coi cô ấy là một người có phong cách khá được trong lớp diễn viên mới bây giờ”.

Chung Thiên Dao nói:

- Các lời bình luận về cậu đều được lắm.

- Đó mới chỉ là ban đầu thôi. – Minh Vi nói. – Lâu ngày rồi sẽ có đủ mọi giọng điệu khác nữa.

Quả thật còn chưa được lâu ngày. Ở trang sau đã có người nói:

“Nhìn tướng thanh khiết vậy thôi. Ai biết để có được vai diễn đó, cô ta đã ngủ với biết bao nhiêu người”.

“Lại thêm một cô gái ngoi lên nhờ vào quy tắc ngầm(*) của sự thành công”

(*) Quy tắc ngầm trong giới giải trí được hiểu là việc nghệ sĩ trổ lên giường với những người có quyền lực để được trở lên nổi tiếng.

Có những phát ngôn đến Chung Thiên Dao cũng không sao chịu nổi. Minh Vi không cho Thiên Dao tắt máy, “Có nữ diễn viên nào không bị nói như vậy? Cứ xem thêm đi, thích ứng dần là được”

Tuy nhiên hiện giờ Minh Vi cũng có một ít fan hâm mộ trên mạng Tieba, trong blog lại có những lời hồi đáp một cách nhiệt thành. Trên các diễn đàn, họ đều tích cực nói đỡ cho Minh Vi, bảo vệ cô.

Việc tổ chức blog của Minh Vi xem như làm rất tốt, số lượng fan hâm mộ tăng lên nhanh chóng. Các phát ngôn trên đó đều do cô tự viết, phần lớn là những câu chuyện thú vị trong cuộc sống và cả một chút cảm nhận của cô. Văn chương của Minh Vi trong sáng và giản đơn, không gò ép giả tạo, lại sử dụng thành thục các thuật ngữ đang thịnh hành trên mạng. Quan trọng nhất là những câu chuyện cô viết ra rất hài hước, luôn hàm chứa bên trong những điển cố về con người và lịch sử. Mỗi khi đăng gì đó lên blog, lượt truy cập cũng tới vài nghìn.

Khi không bận, Minh Vi đều dành thời gian để trả lời những tin nhắn của fan hâm mộ, thậm chí còn bàn luận với một vài người về lịch sử thời mạt Thanh. Tuy chuyện trò không lâu, nhưng từ ngữ của Minh Vi trôi chảy và tự nhiên, vận dụng kiến thức vô cùng linh hoạt. Ai ai cũng đều thấy ngay Minh Vi đã được đào tạo về văn học và lịch sử rất tốt, hoàn toàn không giống với những nghệ sĩ hiểu nông biết cạn hiện giờ.

Có rất nhiều người ban đầu chỉ vì một chút tò mò về cô nên ghé qua xem, không lâu sau đã bị hấp dẫn bởi chính con người cô, trở thành người hâm mộ.

Khi “Cổ viên xuân thu” còn đang trình chiếu, Minh Vi lại nhận được một lời mời tham gia một bộ phim khác. Đó là một bộ phim thần tượng cổ trang, xoay quanh đề tài các cuộc chiến trong cung đang xảy ra thời bấy giờ. Phim về chuyện tranh giành đấu đá trong chốn hậu cung với rất nhiều vai nữ, bởi vậy, ngoài Minh Vi, Chung Thiên Dao và Tô Khả Tinh cũng đều được mời tham gia.

Trong bộ phim truyền hình có tên “Cuộc chiến hậu cung” đó, Minh Vi vào vai Tú Ngọc, em gái của nhân vật nữ chính, các cảnh quay không nhiều.

Phim kể về hai chị em trong một gia đình, cô chị tính tình hiền hậu nhu mì, cô em gái đằm đằm và nhút nhát. Mẹ kể tìm cách đưa cô con gái

lớn vào hậu cung dâng cho vị hoàng đế nổi tiếng là bạo ngược, còn con gái mình thì mang gả cho người bạn thanh mai trúc mã của cô chị. Nhân vật nam phụ này là một vị tướng quân, một lòng một dạ yêu thương cô chị, hoàn toàn không quan tâm đến vợ mình, cho nên hai vợ chồng thường xuyên mâu thuẫn.

Lần này Minh Vi lại vẫn cướp chồng của nhân vật nữ chính, chỉ là thay đổi sang cách thức buồn đau sầu khổ hơn. Cảnh cô diễn xuất nhiều nhất là vừa gạt nước mắt vừa oán thán số phận của mình. Sự biến hóa của lời thoại không nhiều, vẫn chỉ là kéo người đàn ông kia làm nhảm vì sao chàng không yêu t. Khi bộ phim đó quay xong, cô khóc nhiều tới nỗi mắt vị viêm kết mạc, phải tra thuốc mấy ngày mới khỏi.

Chung Thiên Dao lần này được rạng mặt một phen. Cô có dáng người cao ráo khỏe mạnh, ngoại hình xinh đẹp, nên được chọn vào vai Dung Quý phi, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nhân vật nữ chính. Đó là một người kiêu căng nhưng quyến rũ, tâm địa thủ đoạn và độc ác, rất hợp chủ đề. Còn Tô Khả Tinh vào vai hầu gái của nhân vật nữ chính, một vai diễn khá mờ nhạt nhưng cảnh quay lạ nhiều.

Minh Vi không có cảnh nào diễn chung với hai người bạn họ, nên rất hiếm khi làm việc cùng lúc, dù ngày thường ở cùng trong một khách sạn nhưng rất ít khi chạm mặt nhau.

Tô Khả Tinh nhờ vào những bê bối trong quan hệ với Lý Kỳ Vân nên cũng có chút tiếng tăm, cùng một lúc nhận được không ít quảng cáo, được mọi người biết đến khá nhiều. Trước mặt người khác cô ta vẫn giữ bộ dạng ngây thơ lạnh lợi như cũ, khiến các thành viên trong đoàn làm phim từ dưới lên trên phải cứng nựng hết lời.

Chung Thiên Dao vẫn thầm khinh bỉ Tô Khả Tinh, nói với Minh Vi:

- Trợ lý của mình tận mắt nhìn thấy cô ta rời khỏi phòng đạo diễn lúc trời còn chưa sáng.

- Chẳng phải cô ấy qua lại với Lý Kỳ Vân hay sao?

- Qua lại cái gì? Chẳng qua là kẻ cầu người cung thôi. Lý Kỳ Vân gần đây đang rất thân mật với một người mẫu trẻ xinh đẹp, báo chí còn chụp được ảnh bọn họ ra vào khách sạn, công ty phải bỏ một khoản tiền lớn mới mua được những bức ảnh đó. Nghe nói Cố Thành Quân đã gọi anh ta lên giáo huấn một trận.

- Cậu nghe ở đâu nhiều tin đồn như vậy?

- Chẳng qua là cậu không quan tâm đến những chuyện đó nên không biết. – Chung Thiên Dao mỉm cười. – Phải luôn nắm chắc tình hình trong lĩnh vực mình làm mới được, để ít nhất cũng để không mạo phạm vào những chỗ không nên. Minh thấy cậu ngoài việc quan tâm đến những thông tin về Đường Hựu Đình ra, cái gì cũng thờ ơ hết.

Minh Vi như bị người ta ngăm bóc dỡ bí mật của mình, tóc gáy dựng hết lên. Cô cười gượng nói:

- Những thông tin về Đường Hựu Đình mình cũng đều nghe từ người khác...

- Được rồi, mình cũng có trách gì cậu đâu. – Chung Thiên Dao cười, vỗ vỗ vai Minh Vi. – Thích Đường Hựu Đình cũng không có gì là đáng xấu hổ. Trong công ty cũng đầy người thích anh ấy mà.

- Mình có thích anh ấy đâu. – Minh Vi dờ khóc dờ cười. – Quan hệ của bọn mình khá tốt, song không đến được mức độ đó.

- Riêng mối quan hệ đó của cậu cũng đủ để đám con gái bên ngoài ghen chết đi rồi. – Chung Thiên Dao bật cười. – Mình đã xem đoạn diễn

tình cảm của cậu và anh ấy trong “Cổ viên xuân thu”. Không ngờ Đường Hựu Đình diễn tốt như vậy, ngoài tưởng tượng của mình. Mình mới chỉ biết anh ấy hát hay.

- Diễn xuất của anh ấy quả không tệ. – Hễ nói đến công việc là Minh Vi lập tức tỏ ra nghiêm túc. – Cách diễn của anh ấy sinh động và tự nhiên, còn chuyện đọc lời thoại rất trôi chảy, rõ ràng đã được đào tạo từ trước.

- Mình cực kỳ thích cảnh cậu và anh ấy ôm nhau. – Chung Thiên Dao mơ màng, hai má ửng hồng. – Dáng vẻ anh ấy nhìn cậu thiết tha nồng nàn trông đẹp đến mất hồn. Mình thấy các fan hâm mộ của anh ấy bàn tán về cậu nhiều lắm.

- Họ nói mình cái gì?

- Dĩ nhiên là ghen rồi. – Chung Thiên Dao cười khì khì. – Tâm trạng chung của người hâm mộ là vậy, họ còn thích thần tượng của mình có chuyện mập mờ với đàn ông hơn là phụ nữ. Nói ra mới nhớ, sắp đến ngày giỗ của Triệu Thừa Trác rồi.

Nhắc đến cái tên Triệu Thừa Trác, Minh Vi không thể không nhớ đến dáng vẻ Đường Hựu Đình nâng niu chiếc lắc tay bằng bạc đó. Nhớ thương, buồn bã và cả cô đơn.

Nếu mất đi một người bạn thân, chưa cần phải cách xa nhau lâu đến thế cũng đã đủ buồn bã như vậy rồi. Minh Vi cảm thấy thứ Đường Hựu Đình mất đi không chỉ là một sự sống, mà là thứ gì đó sâu xa, phức tạp hơn nhiều.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tài Năng

Đường Hựu Đình đội mũ lưỡi trai, mở cửa xe bước xuống. Ngày cuối xuân ở vùng ngoại ô ẩm ướt nhưng đẹp long lanh. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, màu xanh mướt của cỏ cây và cả bầu trời xanh trong toát lên một sức sống tươi mơn mớn. Không khí hoàn toàn không có khói bụi của xe cộ mà dậy lên mùi hương thanh khiết của đất và nước, còn thoang thoảng một chút hương hoa. Đường Hựu Đình tìm kiếm xung quanh một hồi, mới nhìn thấy ở góc nghĩa trang có một cây quế lác đác mấy bông hoa.

Anh lấy ra bó cúc trắng từ trong cốp sau xe, mua thêm một ít tiền giấy và hương ở quầy căng tin, sau đó men theo con đường lát đá trong nghĩa trang chậm rãi đi lên núi. Đi xuyên qua khu an táng, sau đó lại xuống một con đường dốc, trước mắt bỗng mở rộng ra.

Đây là khu mộ địa có phong thủy tốt nhất ở nghĩa trang, tựa sơn vọng thủy, không gian yên tĩnh. Chính mấy người bạn anh đã chọn chỗ này cho Thừa Trác.

Từ xa trông thấy hoa tươi được trải như một tấm thảm trước mộ Thừa Trác. Đến gần hơn mới thấy trên các bó hoa còn gắn cả thẻ tên và ảnh Triệu Thừa Trác chụp khi còn sống, bên cạnh là vài ngọn nến còn đang cháy dở. Những thứ này đều do fan hâm mộ mang đến. Năm ngoái, tròn một năm ngày mất của Triệu Thừa Trác, chỗ này cũng được phủ kín hoa tươi.

Phải khó khăn lắm Đường Hựu Đình mới tìm được lối đi bị lấp trong thảm hoa tươi đó để tìm tới trước bia mộ Triệu Thừa Trác. Các fan hâm mộ vẫn thường xuyên dọn sạch sẽ nơi này, ảnh trên bia mộ cũng được lau sạch

bong không một hạt bụi. Tuy nhiên khi đặt bó hoa xuống, Đường Hựu Đình vẫn lấy tay áo lau lại tấm ảnh.

Triệu Thừa Trác hơi hé cười, ánh mắt ươn ướt. Khuôn mặt trẻ trung của anh mãi mãi không bao giờ thay đổi.

“Thừa Trác, mình đến thăm cậu đây.”

Đường Hựu Đình nói rồi châm lửa đốt tiền giấy.

Ngày này hai năm trước, ba giờ mười lăm phút chiều, anh được người quản lý xác thực thông tin Triệu Thừa Trác đã qua đời. Vì bị một sự kích động quá lớn, nên đến giờ anh vẫn không nhớ nổi khi đó mình đã phản ứng như thế nào.

Thực ra suốt một khoảng thời gian dài sau đó, người anh luôn trong trạng thái mê man. Đến nhà xác nhìn di thể Triệu Thừa Trác lần cuối, xuất hiện trong buổi họp báo, đến dự đám tang... Tất cả các khuôn mặt đều nhạt nhòa, chỉ có khuôn mặt lạnh lẽo trắng bệch của Triệu Thừa Trác luôn hiện lên trong tầm mắt anh.

Đường Hựu Đình lấy ra một bao thuốc lá rồi vút vào trong lửa.

“Mình mang cả loại thuốc cậu thích hút đến. Trước đây vì lo cho sức khỏe của cậu nên không cho cậu hút, giờ mình không ngăn cậu nữa”. Đường Hựu Đình ngồi xuống trước thềm đá, cũng châm một điếu thuốc rồi chậm rãi hút.

Trong làn khói thuốc, khuôn mặt tươi cười của Triệu Thừa Trác trở nên méo mó như sắp tan biến đến nơi, lại cũng giống như đang khóc.

Bên tiếng lửa bập bùng, trong đầu Đường Hựu Đình lại vang lên giọng nói của Triệu Thừa Trác.

“Hựu Đình, mình khó chịu lắm. Quả thực mình khó chịu vô cùng. Cậu giúp mình với...”

Đường Hựu Đình đau khổ nhắm nghiền mắt lại, cố gắng xua giọng nói đó khỏi đầu mình.

Một năm trước ngày mất, Triệu Thừa Trác thường xuyên cầu xin Đường Hựu Đình như vậy, song anh cũng không có cách nào giúp được. Anh chỉ có thể hết lần này đến lần khác đập cửa nhà vệ sinh, kéo Triệu Thừa Trác ra, tát cho một cái rồi băng bó vết thương cho cậu ấy. Khi suy sụp, Triệu Thừa Trác khóc như một đứa trẻ con, Đường Hựu Đình chỉ có thể ôm lấy cậu ấy rồi vỗ về ru ngủ.

Đi khám cũng đi rồi, thuốc cũng uống rồi, nhưng bác sĩ vẫn khuyên nên cho Triệu Thừa Trác nhập viện. Khi đó ban nhạc đang trong thời kì đỉnh cao, lịch diễn dày đặc, Đường Hựu Đình gắng sức gánh vác mọi áp lực và yêu cầu của công ty, để cho Triệu Thừa Trác tạm thời nghỉ ngơi.

Đường Hựu Đình vốn tưởng Triệu Thừa Trác sẽ khá hơn lên như những lần nằm viện điều trị trước đây, không ngờ lần đó Triệu Thừa Trác không bao giờ quay lại nữa.

Điều thuốc đã cháy hết. Đường Hựu Đình vứt đầu lọc vào đồng lửa. Anh phúi phúi tàn thuốc trên đầu gối rồi đứng dậy.

- Hựu Đình.

Một người con trai trẻ tuổi ôm một bó hoa men theo các bậc thang đi xuống, sau đó dừng lại bên ngoài thắp hương trước mộ. Da cậu ta ngăm ngăm màu bánh mật, dáng người cao lớn, khuôn mặt đẹp trai.

Đường Hựu Đình đứng ngược nắng nên phải nheo mắt lại nhìn, mãi sau mới chậm rãi gật đầu.

- Cánh à.

Đó là Diêu Cánh, tay trống trước đây của Legend.

Diêu Cánh cũng cố gắng len qua thảm hoa để đi tới, nói:

- Gọi điện trước để hỏi xem cậu có đến hay không, cậu cũng không trả lời rõ ràng. Nếu biết trước cậu đến đã đi cùng rồi.

- Sao phải đi cùng mình?

- Mình bị tịch thu giấy phép lái xe rồi, tìm cậu đi nhờ xe thôi. – Diêu Cánh cười nhạo báng, sau đó khẽ khàng đặt bó hoa xuống trước bia mộ Triệu Thừa Trác.

Đường Hựu Đình nói:

- Mình đã bảo cậu nhiều lần rồi, đừng lái xe kiểu đó, định phi xuống âm phủ gặp Triệu Thừa Trác hay sao?

Diêu Cánh gãi gãi đầu.

- Cậu vẫn cứ hay càu nhàu như vậy.

- Cậu không thích nghe, mình không nói nữa. – Đường Hựu Đình lại lấy ra một điều thuốc nữa, song chưa kịp đưa lên miệng đã bị Diêu Cánh cướp mất.

- Làm ca sĩ phải tự biết giữ gìn cổ họng của mình.

- Cũng chỉ có hôm nay thôi. – Đường Hựu Đình nhìn tấm ảnh Triệu Thừa Trác. – Những người khác đâu rồi?

- Cậu không liên lạc với bọn họ thật sao? – Diêu Cánh cười đau khổ. – mấy hôm trước Húc Minh đã đến rồi, giờ chắc đang ở Hàn Quốc. Bách

Châu thì ở New York, không kịp quay về.

Đường Hựu Đình gật đầu với vẻ không quan tâm.

- Còn cậu thì sao, gần đây vẫn ổn chứ?

- À, vẫn ổn. – Diêu Cánh chợt nhớ ra, lấy một tấm danh thiếp đưa cho Đường Hựu Đình. – Phòng thu âm trước kia của mình giờ đã hợp nhất với một phòng khác, thêm một người làm chung cũng thấy phiền phức, tuy nhiên việc làm ăn lại khá hơn. Đương nhiên là không theo kịp cậu rồi, Đường thiếu gia, Đường Thiên Vương.

- Thiên vương cái mông ấy. – Đường Hựu Đình cầm lấy tấm danh thiếp. – Mình ra xe trước đợi cậu ngoài đó.

Diêu Cánh gật đầu. Đường Hựu Đình sai bước trên con đường nhỏ phủ kín hoa, đi như chạy trốn, cái bóng cao gầy nhanh chóng biến mất sau lùm cây rậm rạp của nghĩa trang.

“Tính tình vẫn kì cục y như vậy”. Diêu Cánh cười ngất, nhìn vào tấm ảnh Triệu Thừa Trác nói, “Cậu thì sao hả? Vẫn ổn đấy chứ? Hai năm qua rồi, cậu cũng nên đầu thai rồi đấy. Ôi trời, thời gian trôi nhanh quá. Trước đây thường nghĩ nếu như ban nhạc có giải tán chắc đó phải là ngày tận thế. Bây giờ mới thấy chịu đựng một chút rồi cũng qua đi thôi. Nếu như cậu không chết biết đâu cũng sẽ vượt qua được ấy chứ”.

Lửa trong bồn dần tắt. Gió núi thổi tới, tro tàn bay tứ phía, giống như linh hồn bị gió cuốn lên không trung trống trải hư vô.

“Cậu cũng rất lo cho gã Hựu Đình đó đúng không?”, Diêu Cánh dùng hương để châm điếu thuốc vừa cướp được của Hựu Đình, “Yên tâm đi, mình sẽ thay cậu để mắt đến cậu ta, không để cho cậu ta lại làm loạn nữa. Đời người không có chương ngại nào là không vượt qua được. Cậu hãy yên nghỉ đi, sau này chúng mình đều sẽ đem vợ con đến đây thăm cậu”.

Minh Vi bê hai suất cơm hải sản đi bằng qua đường, vào trong khu kí túc xá của công ty.

Giờ là một tối giữa hè nóng nực. Trên trời có một tầng mây mỏng, thấp thoáng ánh sao. Trong khu kí túc cây cối rậm rạp nên côn trùng kêu rả rích. Trên thềm xi măng phía sau phòng bảo vệ, một bông quỳnh đang lặng lẽ nở trên cây, xòe ra những chiếc cánh trắng muốt tinh khôi.

Tuần trước cô mới hoàn tất một vai diễn, sáng sớm ngày hôm sau đã đi máy bay về công ty, lập tức bắt tay vào việc chụp ảnh quảng cáo, bận từ hôm đó đến tận nửa đêm qua. Một ngày hè nhàn hạ có thể đứng ngắm hoa thế này đối với cô là một sự hưởng thụ hết sức xa xỉ.

Số liệu thống kê mới nhất cho thấy, lần đầu tiên phát sóng, tỷ lệ người xem “Cố viên xuân thu” là hai phẩy bảy bảy, lúc cao nhất tới ba phẩy năm mốt, có thể coi là một chiến thắng mở đầu hoàn hảo. Nhờ vai Vĩnh Ninh cách cách mà Minh Vi bắt đầu có chút tiếng tăm, thu hút được một lượng tương đối fan hâm mộ.

Khi Minh Vi quay bộ phim “Cuộc chiến hậu cung”, fan hâm mộ cũng xôn xao bình luận trên các diễn đàn. Tiếc là đoạn về sau của topic đó, không hiểu sao fan hâm mộ của Minh Vi cãi nhau với fan hâm mộ của nhân vật nữ chính. Lực lượng fan hâm mộ của một diễn viên mới bao giờ cũng nhỏ yếu hơn, cho nên nhanh chóng bại trận. Minh Vi nghĩ chuyện này vô hại, nên chỉ cười, song nhân vật nữ chính từ đó trở đi cũng lạnh nhạt hẳn với cô.

Minh Vi không mấy quan tâm tới chuyện đó, nhưng Tô Khả Tĩnh tranh thủ ngay cơ hội này để bám lấy nhân vật nữ chính, nhận cô ta là chị gái, nhờ thế được đưa đi cùng giới thiệu cho không ít nhà đầu tư.

Khi bộ phim về hậu cung đó kết thúc, công ty nhận về cho Minh Vi một hợp đồng làm đại diện cho hãng sữa chua và một số poster quảng cáo

khác, ngoài ra không có gì thêm. Tô Khả Tĩnh, trái lại, nhân cơ hội này còn ra được một single, sau đó tham gia các chương trình giải trí hoặc biểu diễn thương mại với danh nghĩa là ca sĩ, lập tức trở thành một nhân vật hot của công ty.

Minh Vi đứng đó một lúc, trên trán và sau gáy đã thấm ướt mồ hôi. Cô lấy tay gạt nước trên mũi, sau đó tiếp tục đi về khu ký túc.

Chợt phía sau có tiếng phanh xe rít lên, tiếp đó là một giọng nói rất đỗi quen thuộc.

- Không phải! Không phải! Không phải cửa này, ở đây là cửa sau.

- Cậu lúc nói là bên này, lúc lại bảo là bên kia. Rốt cuộc cậu muốn mình lái thế nào đây? – Một người con trai khác nói với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Minh Vi quay người lại, nhìn thấy Đường Hựu Đình loạng choạng bước ra từ ghế lái phụ, không có người quản lý và trợ lý đi cùng.

Lúc này chỉ chừng bảy giờ rưỡi, bình thường ở con đường này có không ít fan hâm mộ đứng chờ gặp thần tượng của mình, thỉnh thoảng còn có cả phóng viên mai phục để đột kích lấy tin. Đường Hựu Đình ngang nhiên rời khỏi xe một người đàn ông khác, rõ ràng sẽ trở thành mục tiêu của dân săn ảnh.

Người đàn ông cầm vô lăng nói:

- Chẳng phải cậu bảo là sai đường hay sao? Mau lên đi!

- Không cần! – Đường Hựu Đình phẩy tay.

Người qua đường bắt đầu chú ý đến Đường Hựu Đình, dừng lại lấy điện thoại ra chụp ảnh. Đường Hựu Đình vẫn hoàn toàn không biết, cúi đầu

đứng lặng yên bên đường. Người đàn ông trong xe ngồi không yên, cuối cùng đành phải xuống.

Người đó vừa bước xuống, mấy cô gái đang đứng gần đó chụp ảnh bắt đầu kêu ầm lên.

- A! Diêu Cánh! Trời ơi.

Tiếng kêu đó tạo nên một phản ứng liên hoàn, các cô gái ở phía đường bên kia cũng nhào hết sang.

Diêu Cánh đóng sầm cửa xe lại, đi tới đỡ lấy Đường Hựu Đình trong tiếng bấm máy ảnh liên hồi. Chưa đầy năm phút sau, những bức ảnh chụp hai người bọn họ đã xuất hiện đầy trên các trang mạng, song Diêu Cánh lúc đó vẫn không biết phải làm thế nào với Đường Hựu Đình đã say mèm.

May sao mấy nhân viên bảo vệ ở khu ký túc đã nhìn thấy Đường Hựu Đình, vội vàng chạy đến gần ngăn các fan hâm mộ. Diêu Cánh kéo Đường Hựu Đình đi vào sân ký túc, trong khi các cô gái vẫn kêu la chạy theo chụp ảnh, chỉ trong hai phút ngắn ngủi mà làm náo động đến nửa con đường.

Đường Hựu Đình vẫn cười khì khì:

- Anh Lưu chắc sẽ tức chết mất.

Diêu Cánh dờ khóc dờ cười.

- Cậu nói xem, cậu ở nhà nào?

Đường Hựu Đình ngẩng đầu lên nhìn, chất cồn chưa hoàn toàn làm tê liệt bộ não của anh, nên anh có thể nhận ra đây là khu ký túc. Đường Hựu Đình đã có nhà riêng song công ty vẫn phân cho anh một căn hộ, nhưng không phải ở chỗ này.

Đường Hựu Đình còn đang nghĩ ngợi xem nên mô tả như thế nào cho Diêu Cánh thì ánh mắt chợt dừng lại ở bóng người đứng sau lưng nhân viên bảo vệ, đột nhiên nở nụ cười.

- Cô, đến đây! Trông thấy cô rồi.

Minh Vi bước lên một bước, bỗng nhớ ra các fan hâm mộ bên ngoài chưa tản đi hết nên không dám bước tới tiếp.

- Không nghe thấy tôi nói hả? – Đường Hựu Đình nói âm lên với vẻ không hài lòng. – Làm bộ làm tịch với tôi à? Tôi gọi cô đến đây có nghe thấy hay không? Đến đây. Đến đây.

Diêu Cánh sợ Đường Hựu Đình quá đáng, nên vội vàng bịt mồm anh lại.

Minh Vi thấy bộ dạng xộc xệch của Đường Hựu Đình cũng hơi sửng người.

- Cái đó... căn hộ của anh Đường ở phía bên kia, phải đi qua một khoảng sân nữa. Để tôi dẫn đường cho.

Diêu Cánh đã giúp thì phải làm cho trót, đành xốc Đường Hựu Đình đi theo sau lưng Minh Vi.

Cô gái này rõ ràng cũng là một nghệ sĩ, dáng người mảnh dẻ, cử chỉ hết sức tao nhã. Cô mặc một chiếc váy trắng, buộc tóc đuôi ngựa, đi dưới bóng tối lơ mờ trông rất bắt mắt.

Minh Vi đưa họ qua khoảng sân, đến cửa sau của khu văn phòng công ty. Ở đây có một tòa nhà sáu tầng, tầng dưới cùng là hầm xe, còn bên trên là căn hộ riêng dành cho các nghệ sĩ nổi tiếng.

Diêu Cánh dùng chìa khóa của Đường Hựu Đình mở cửa, Minh Vi giúp anh ta đặt bạn lên giường, sau đó tiếp tục hầu Đường thiếu gia thay áo.

Khi đang được thay áo, Đường Hựu Đình chợt cười hai tiếng, nói:

- Thừa Trác, đừng quấy nữa, để mình ngủ một giấc.

Cánh tay Diêu Cánh cũng chững lại, anh cười cay đắng, một lúc sau mới làm tiếp được.

- Phải gọi điện cho anh Lưu. – Minh Vi nói. – Vừa nãy bao nhiêu người đã chụp được ảnh của hai người các anh, phải báo cho anh Lưu biết mới được.

Diêu Cánh nhìn đồng hồ, nói với Minh Vi:

- Tôi phải đi trước rồi, cô ở lại đây chờ Lưu Triệu nhé.

Nói xong anh ta đi thẳng luôn không chờ Minh Vi đồng ý. Minh Vi bất lực nhìn Đường Hựu Đình ngủ trên giường, lại nhìn sang đồng quần áo bẩn và giày bốt mùi vứt bên cạnh. Cô mở điện thoại của Đường Hựu Đình, tìm thấy số điện thoại của người quản lý liền bấm máy gọi.

Lưu Triệu ở máy bên kia nhảy vọt lên, gào toáng:

- Tôi biết ngay là cậu ta đi uống rượu mà! Sao cô không ngăn cậu ta lại?

- Tôi cũng vừa mới gặp anh ấy thôi. Bạn anh ấy đưa về, đi nhầm đường nên bị người ta nhận ra. – Minh Vi nhìn Đường Hựu Đình. – Tuy nhiên anh ấy không sao cả, ngủ rồi.

Lưu Triệu đột nhiên cười hai tiếng kì quái nói:

- Cô cứ chờ rồi khắc biết.

Minh Vi còn đang nghi hoặc thì Đường Hựu Đình đã ngồi bật dậy hết như xác chết sống lại, khiến Minh Vi sợ hết hồn.

Đường Hựu Đình vẫn chưa tỉnh hẳn, mắt nửa nhắm nửa mở, trên khuôn mặt đẹp trai ửng đỏ là vẻ nghiêm trọng của một đứa trẻ con.

Minh Vi thận trọng hỏi:

- Hựu Đình, anh muốn uống nước không?

Đường Hựu Đình nhìn cô, nói hết sức nghiêm túc:

- Trông cô xấu quá.

Minh Vi sém chút nữa ném chiếc điện thoại vào mặt Hựu Đình.

Đường Hựu Đình nhảy xuống khỏi giường, chân nam đá chân chiêu đi ra phòng khách. Minh Vi không sao kéo anh lại được, đành tất tả đi theo.

Đường Hựu Đình tuy say rượu nhưng nói năng lại hết sức rõ ràng. Anh đứng chân trần trong phòng khách, nhìn trái nhìn phải một lượt, sau đó nói:

- Nhà của ai vậy, bài trí giống như hộp đêm ấy, bệnh nghề nghiệp à?

Minh Vi không nén nổi, bật ra cười. Hàm lượng nội dung thông tin trong câu này đúng là quá cao.

- Cười cái gì? – Đường thiếu gia không hài lòng. – Vì sao tôi lại ở đây? Cô định nhốt tôi lại à?

- Làm gì có ai nhốt anh lại? – Minh Vi kiên nhẫn nói. – Đây là nhà anh mà.

Rõ ràng Đường Hựu Đình không nghe thấy.

- Phục vụ, lấy cho tôi một chai bia lạnh. Sao nhà hàng của mấy người nóng thế, bật máy lạnh lên.

Minh Vi rót một cốc nước mang đến, hùa theo:

- Xin quý khách thanh toán trước, tất cả hai trăm năm mươi tệ.

Đường Hựu Đình rút một tờ ngân phiếu màu hồng ra thật, đưa cho Minh Vi rồi phẩy tay:

- Không cần trả lại.

Minh Vi mỉm cười nhét tiền vào túi, lại hỏi:

- Ông chủ Đường, uống xong thì mau vào giường nằm ngủ nhé. Nghe lời nào.

Đường Hựu Đình nhìn cô với vẻ coi thường:

- Không cần, cô xấu như vậy tôi không muốn ngủ với cô.

Minh Vi nắm chặt tay lại, hít thở sâu mấy hơi rồi mới nói:

‘- Không phải là ngủ với tôi, là anh đi ngủ thôi. Tôi cũng không muốn ngủ với anh.

Đường Hựu Đình tỏ ra không hài lòng.

- Ngủ với tôi có gì không tốt?

- Thật là biến thái. – Minh Vi nổi giận. – Mau uống nước đi. Đợi anh Lưu đến đây rồi tôi sẽ đi ngay.

Đường Hựu Đình bỗng đặt cốc nước xuống bàn, đứng bật dậy. Anh ta nhìn Minh Vi, nói với cô một cách nghiêm túc

- Human canon, chuẩn bị cấp một.
- Cái gì? – Minh Vi không hiểu ra làm sao.
- Human canon, chuẩn bị cấp hai.
- Anh định làm gì vậy?
- Human canon, chuẩn bị cấp ba(*). – Đường Hựu Đình nói xong đưa tay lên bắt đầu cười thắt lưng.

(*) Human canon, tên một loại vũ khí siêu cấp trong bộ phim hoạt hình Koseidon của Nhật Bản rất được yêu thích những năm 1980. Humam canon giống như một cỗ xe, giúp siêu nhân Koseidon biến hình. Những câu “Human canon, chuẩn bị lần một”, “Humam canon, chuẩn bị lần hai” rất quen thuộc với trẻ em thời đó.

Minh Vi cảm thấy một luồng sét xuyên thủng mái nhà ập xuống đầu cô, khiến cô bị xả ra thành mấy mảnh, hồn xiêu phách lạc. Cô hét lên thất thanh, lao tới đẩy Đường Hựu Đình vào nhà tắm. Đường Hựu Đình trái lại hoàn toàn không cảm thấy có gì khác thường, vẫn chậm rãi cười thắt lưng ra cứ như xung quanh không có một ai.

Minh Vi đóng sầm cánh cửa nhà vệ sinh lại, nghe thấy tiếng nước chảy ồ ồ bên trong, mặt hết đỏ lại chuyển sang trắng.

Khi Lưu Triệu và Tiểu Hoàng đến nơi, Đường Hựu Đình đã nằm yên trên giường ngủ như một con heo. Minh Vi mệt mỏi bàn giao người lại cho bọn họ, sau đó bê hai suất cơm đã nguội lạnh đi ra.

Lúc đứng chờ thang máy, Minh Vi mới có thời gian gọi điện thoại cho Chung Thiên Dao. Chung Thiên Dao ngồi ở ký túc chờ cơm rang hải sản mãi không thấy đâu, lúc đó đã đói ngấu ra rồi, bèn truy hỏi Minh Vi đi đâu. Minh Vi đang do dự xem có nên kể lại tội ác của Đường Hựu Đình ra

không thì cánh cửa thang máy mở. Cố Thành Quân mặc quần áo ở nhà đứng bên trong, tay dắt một con chó labrado.

- Sao em lại ở đây? – Cố Thành Quân cũng ngạc nhiên không kém gì Minh Vi.

Minh Vi đã luyện được thói quen khi gặp Cố Thành Quân đều làm bộ dạng ngoan ngoãn thật thà. Cô lập tức nhẹ nhàng giải thích:

- Em gặp Đường Hựu Đình, anh ấy say rượu nên đưa về đây.

- Chỉ có mình em thôi ă hả? – Cố Thành Quân đi ra khỏi thang máy, con chó labrado ở dưới chân anh ta lao về phía Minh Vi ra sức vẫy đuôi.

Minh Vi hiểu ý Thành Quân nên lập tức nói:

- Em chỉ dẫn đường thôi. Bạn anh ấy đưa anh ấy về, người quản lý và trợ lý cũng đến cả rồi, thế nên em mới đi.

Vẻ bối rối của Minh Vi lọt vào mắt Cố Thành Quân khiến cho anh cảm thấy hơi khó chịu trong lòng. Cố Thành Quân định giải thích một hai câu, nhưng lại nghĩ mình cũng không nên nhũn nhặn quá, nên không nói gì nữa mà tỏ ra nghi ngờ một cách nghiêm khắc. Anh cứ đứng chặn ở cửa thang máy như vậy, hoàn toàn quên mất việc phải nhường lối cho Minh Vi. Bộ dạng ngật ngưỡng đó hoàn toàn không giống với một người đàn ông có quyền hành địa vị đã lăn lộn ngoài đời bao nhiêu năm.

Minh Vi cảm thấy không khí đó hơi tế nhị nên chọn cách lặng im. Sự lúng túng đó kéo dài thêm một giây thì sự căm dỗ và khảo nghiệm với Cố Thành Quân sẽ tăng thêm một giây, còn cô không cần phải làm gì cả.

Con chó phải chờ đợi nên mất kiên nhẫn, lấy mũi dụi dụi vào tay chủ nhân, khiến Cố Thành Quân cuối cùng cũng sức tỉnh, đứng tránh lối vào thang máy. Minh Vi hơi nghiêng người chào, sau đó cúi đầu đi vào trong.

Đúng thời điểm cánh cửa thang máy đóng vào, Cố Thành Quân chợt đưa tay ra ngăn lại, sau đó cũng bước vào trong.

- Đường khá tối, để tôi đưa em về. – Cố Thành Quân điềm nhiên nhấn nút thang máy.

Minh Vi nhìn đi nơi khác, câu cảm ơn vừa lên đến cổ đã bị nuốt ngược xuống, biến thành:

- Vậy thì phiền thầy một chút.

Đi bộ từ chung cư của công ty đến ký túc xá chưa tới mười phút. Những cánh quế rậm rạp đã che khuất một phần ánh sáng đèn đường, nếu như các cô gái đi một mình trên quãng đường này chắc hẳn cũng cảm thấy hơi sợ.

Con chó ngoan ngoãn đi sau lưng Cố Thành Quân, tiếng móng chân gõ xuống đường phát ra âm thanh lóc cóc.

Minh Vi tò mò hỏi:

- Thầy nuôi chó từ bao giờ thế?

Cố Thành Quân im lặng một lát rồi mới nói:

- Là chó của một người bạn, cậu ấy đi công tác nên nhờ tôi trông hộ mấy ngày...

- Em vẫn không biết là thầy cũng sống trong chung cư của công ty.

- Nhà tôi ở xa quá, đường vào thành phố lại đang sửa nên thường xuyên bị tắc. – Cố Thành Quân nói. – Tôi chỉ có một mình, ở chung cư cũng rất tiện.

- Lượng người xem “Cố viên xuân thu” rất ổn, sắp tới thầy có định nhận tiếp bộ phim nào nữa không?

- Công ty có quá nhiều việc, tạm thời tôi không có thời gian. – Cố Thành quân nói. – Em thì sao? Gần đây công việc thế nào?

Minh Vi do dự một lát rồi nói:

- Việc chụp ảnh quảng cáo cũng mới kết thúc, em định nghỉ ngơi một chút để bổ sung năng lượng.

- Em rất có năng khiếu, lại chăm chỉ làm việc, chỉ có điều chưa đủ kinh nghiệm. – Cố Thành Quân phân tích một cách nghiêm túc. – Làm diễn viên trước tiên phải khiến cho khán giả quen mặt đã. Nếu như em có thể chọn được một vai diễn tốt, tập luyện thêm một chút chắc chắn sẽ đạt được thành tựu lớn.

- Thầy nói phải. – Minh Vi đáp. – Em cũng không muốn làm diễn viên thần tượng, chỉ nổi lên mấy năm khi còn trẻ, sau đó nghỉ diễn để lấy chồng. Em rất yêu thích nghệ thuật biểu diễn, hy vọng bản thân có thể làm được chuyện gì đó trong lĩnh vực này.

Cố Thành Quân mượn ánh sáng yếu ớt của đèn đường để nhìn Minh Vi. Cô gái vẫn e ngại cúi đầu, đi cách anh cả một quãng xa. So với lần đầu gặp mặt một năm trước, cô có vẻ nở nang, khuôn mặt đầy đặn và tròn trịa, trông xinh hơn trước vài phần. Giống như một cô gái nhỏ vẫn còn đang xanh, phút chốc đã thành trái chín. Giống như một đóa hoa bắt đầu nở rộ.

- Năm nay em bao nhiêu tuổi?

- Tháng trước em vừa tròn hai mươi. – Minh Vi đáp.

- Mới hai mươi thôi à? – Cố Thành Quân khẽ cười. – Vẫn còn trẻ quá.

Cô bé Minh Vi này sẽ còn lớn lên, còn Trương Minh Vi của anh sẽ mãi mãi dừng lại ở tuổi hai mươi tám.

- Hãy biết trân trọng tuổi thanh xuân hiện tại của mình. – Giọng Cố Thành Quân trầm xuống hết như cơn gió nhẹ khẽ thổi qua trong đêm vắng. – Sau này em sẽ thấy nhớ tiếc nó đấy.

Cố Thành Quân đưa Minh Vi về đến chân ký túc xá rồi dắt con chó quay lại chung cư. Con chó labrado đó còn dùng dằng quay lại nhìn cô mấy lượt, song Cố Thành Quân tỏ ra dứt khoát bước đi.

“Rốt cuộc anh đang nghĩ gì?” Minh Vi tự nói với mình, “Anh còn cái gì mà không vừa ý nữa? Vì sao cứ luôn buồn bã không vui như vậy? Lễ nào địa vị c không thăng nổi nổi cô đơn?”

Cô cười đầy giễu cợt.

Cố Thành Quân quay về căn hộ trong chung cư, nhìn quanh một lượt căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, ánh mắt dừng lại ở chiếc khung ảnh để trên tủ. Trong ảnh anh đang ôm Minh Vi ngồi trên bãi cỏ, mỉm cười vui vẻ.

Minh Vi thường nói với anh “Thành Quân, em yêu thích nghệ thuật biểu diễn vô cùng, nếu như sức khỏe tốt, em thực sự muốn làm một cái gì đó trong lĩnh vực này”.

Khuôn mặt cô thiếu nữ dưới ánh đèn lờ mờ thấp thoáng toát lên một vẻ xinh đẹp khác thường, chỉ duy đôi mắt luôn lạnh giá. Phòng bị, xa cách, thận trọng, thậm chí cả chút kháng cự. Bên ngoài tỏ ra nhu mì ngoan ngoãn, nhưng bên trong lại là một linh hồn bất kham.

Theo lẽ thường, những người như vậy không được cấp trên ưa thích, song Cố Thành Quân lại không thể nào chuyển sự chú ý của mình đối với Minh Vi đi nơi khác. Điều này không phải vì cái tên của cô, không phải vì ngoại hình hay tuổi trẻ của cô, cũng không phải vì tư chất xuất sắc và cả

thái độ làm việc tận tụy của cô. Mà vì cô luôn mang đến cho anh một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Giống như một bàn tay bị lạnh bao lâu, đột nhiên được ngâm vào nước ấm, một cảm giác nhớ thương đến rất bất ngờ.

Nhớ thương người xưa...

Cố Thành Quân lấy điện thoại ra, bấm một số máy quen thuộc.

“Là tôi đây, làm phiền cô một chút. Ừm, muốn nói với cô chuyện này. Trước đây chẳng phải cô từng viết một kịch bản cổ trang nói về chuyện Hán Vũ Đế... Phải rồi, “Hán cung yên hoa”. Hồi đó Minh Vi muốn làm phim, cũng đã chuẩn bị tương đối rồi, nhưng vì diễn viên từ chối nên không khởi quay được... Đúng là ý tôi như vậy. Phải rồi tôi muốn khởi động lại dự án này”.

Hứa Nhã Vân cầm trong tay một tập hồ sơ, sai bước đi vào phòng hội nghị. Trong phòng đã có khá nhiều người, Cố Thành Quân ngồi ở vị trí trên cùng, đang cúi đầu xem những giấy tờ gì đó trong tay.

- Bắt đầu đi. – Hứa Nhã Vân ngồi xuống. – Đều là các thành viên cơ bản rồi, không cần mào đầu gì nữa. Cố Thành Quân anh nói trước đi.

Cố Thành Quân nói:

- Ý của tôi mọi người đều biết cả rồi, tôi định khởi động lại dự án phim “Hán cung yên hoa”. Mấy năm nay các phim cổ trang về đề tài cung đình vẫn tiếp tục nóng lên. Kịch bản, tiền đầu tư và ê kíp làm phim đều đã có cả, sau khi bàn bạc, lên chương trình là có thể lập tức bấm máy ngay.

- Diễn viên thì sao? – Hứa Nhã Vân hỏi. – Hồi đầu định để Chân Tích đóng Vệ Tử Phu. Anh biết đấy, đó là chủ ý của Minh Vi, song tôi không chấp nhận.

- Yên tâm, Chân Tích đã nhận một phim khác rồi.

Hứa Nhã Vân vừa ý gật đầu cười.

- Vậy ai sẽ đóng Hán Vũ đế? Anh à?

- Tôi giới thiệu Trương Lăng. – Cố Thành Quân nói. – Tôi sẽ không lặp lại vai diễn của chính mình. Xét về hình tượng hay kinh nghiệm diễn xuất, Trương Lăng hoàn toàn thích hợp với nhân vật này. Anh ấy cũng đã chán diễn những vai công tử phong lưu đa tình từ lâu rồi, thế nên đây là cơ hội tốt nhất cho anh ấy thay đổi hình ảnh.

- Vậy còn diễn viên nữ? – Hứa Nhã Vân nhìn Giám đốc phụ trách nghệ sĩ. – Dùng người cũ hay người mới?

Giám đốc phụ trách nghệ sĩ đưa mắt nhìn Cố Thành Quân, sau đó chuyển tập hồ sơ những diễn viên đã được chọn ra cho Hứa Nhã Vân.

Hứa Nhã Vân lật từng trang xem.

- Đây đều là những người Chủ tịch lựa chọn?

- Tôi vẫn chưa chọn. – Cố Thành Quân nói. – Đó đều là những người mới được công ty đào tạo trọng điểm thời gian gần đây.

Hứa Nhã Vân chợt dừng lại ở một trang. Cô nhìn xuống tờ lý lịch trong tay mình, hơi sững người. Trong tấm ảnh là khuôn mặt trẻ trung xinh xắn của Minh Vi với nụ cười trong sáng và đôi mắt to biểu cảm, lấp lánh ánh sao.

- Chu... Minh Vi? – Hứa Nhã Vân rút riêng tờ lý lịch của Minh Vi ra. – Nửa năm nay thường xuyên nghe người ta nhắc đến, hóa ra là cô bé này.

- Trước đây cô chưa từng gặp? – Cố Thành Quân hỏi. – Cô ấy đóng cùng tôi trong “Cố viên xuân thu” vai nữ thứ tư.

- Anh tuyển cô ấy vào công ty? – Hứa Nhã Vân nhìn Cố Thành Quân bằng ánh mắt quái đản.

- Là do Đàm Lập Đạt tuyển. – Cố Thành Quân thản nhiên nhìn lại. – Các giáo viên trong công ty đánh giá rất cao về cô ấy. Riêng tôi thấy cô bé đó thức sự có tư chất, lại cũng nỗ lực rất nhiều.

Giám đốc phụ trách nghệ sĩ đoán ý cấp trên, bèn bổ sung thêm:

- Chu Minh Vi đó ổn lắm, ngoan ngoãn biết điều, quan hệ với các đồng nghiệp cũng rất tốt.

Hứa Nhã Vân cười với vẻ không vừa ý.

- Xem ra là một cô gái toàn diện nhỉ.

- Lanh lợi một chút cũng không có gì là xấu. – Cố Thành Quân nói.

- Được, vậy để cô ta casting đi. – Hứa Nhã Vân cũng không kén cá chọn canh. – Trần A Kiều, Vệ Tử Phu, Vương phu nhân, Câu Dực phu nhân, rồi còn công chúa cả, công chúa Vệ Trường thời niên thiếu. Để xem cô bé này giành được vai nào.

Khi kịch bản được đưa đến tay Minh Vi, cô đã nhìn rất lâu vào ba chữ “Hứa Nhã Vân” ghi trên bìa.

Chị Lưu đẩy đẩy Minh Vi.

- Ngăn ra gì thế, đọc kĩ kịch bản đi nhé. Ngày kia casting, thời gian không còn nhiều đâu.

Minh Vi hỏi:

- Ngoài em ra còn ai phải đi casting nữa?

- Tất cả những người có chút thâm niên trong công ty đều đi hết. – Chị Lưu nói. – Phim cổ trang do công ty đầu tư, ai mà không muốn được tham gia? Trong này lượng diễn viên nhiều nên muốn nổi bật hẳn cũng không dễ đâu. Chị xem qua rồi, nhân vật Vệ Tử Phu được Hứa Nhã Vân viết rất có cá tính đó. Chúng ta tranh thủ cơ hội này giành lấy vai diễn đó.

Các nhân vật lịch sử được Hứa Nhã Vân tạo hình luôn mang một vẻ đặc sắc riêng, đó là sự sáng tạo đáng ngạc nhiên, hoàn toàn phá vỡ hình tượng từng có trước đây, song vẫn vô cùng hợp lý và thỏa đáng. Nhân vật Vệ tử Phu mà cô viết đã thay đổi hẳn hình tượng rập khuôn một vương phi được sủng ái bình thường như trong hầu hết các bộ phim khác, trở thành một cô gái đáng thương, giỏi mưu toan kế sách.

Vì trải qua những năm tháng niên thiếu vô cùng cực khổ, nên Vệ Tử Phu một lòng một dạ muốn vươn lên địa vị cao để cả nhà được thơm lây. Nàng ta giành được sự sủng ái của Lưu Triệt(*), từng bước vươn lên địa vị cao trong chốn hậu cung, cuối cùng trở thành hoàng hậu, toàn bộ quá trình này đều dựa vào những toan tính thâu đáo và tỉ mỉ, cẩn trọng từng bước một. Tuy Vệ Tử Phu đối xử với những người phụ nữ khác trong hậu cung cực kỳ thâm độc, nhưng đối với người nhà mình lại yêu thương hết mực. Nhân vật nữ chính trong “Hán cung yên hoa” là một nhân vật hư cấu, một cô gái có tên Hàn Tử Nhã, song nhân vật Vệ Tử Phu vẫn nổi bật nhất.

(*) Hán Vũ Đế

Hôm thử vai, vừa sáng Minh Vi và Chung Thiên Dao đã đến phòng học ngồi chờ. Lần này công ty tung ra một chiến dịch lớn, nên bất kể người nào vừa mới vào nghề cũng đều được gọi đến hết.

Chung Thiên Dao nhìn quanh một lượt, nói với Minh Vi:

- Cạnh tranh sẽ rất kịch liệt đây. Vĩnh Thành chỉ có bốn diễn viên, còn lại đều phải dành cho các đối tác đầu tư và người của đạo diễn. Nhân vật

nam chính đã được dành cho Trương Lăng, sợ rằng nhân vật nữ chính sẽ không đến lượt chúng ta.

- Mình nhắm tới Vệ Tử Phu, cậu hướng đến Trần A Kiều, không cần phải nghĩ về vai nữ chính. – Minh Vi không đồng ý.

Chung Thiên Dao đột nhiên kéo tay Minh Vi.

- Người mà Tô Khả Tinh đang nói chuyện chẳng phải là chị Hứa Nhã Vân hay sao?

Minh Vi lập tức nhìn ra đó. Hứa Nhã Vân đang ngồi bên cửa sổ phòng học, Tô Khả Tinh đứng bên cạnh cô, cười với vẻ nịnh đầm. Bên này cũng có mấy cô gái đã nhận ra Hứa Nhã Vân, muốn đến bắt chuyện. Tuy nhiên sự phòng thủ của Tô Khả Tinh đến một cơn gió cũng không qua lọt, những người bên cạnh không sao đến gần được.

Trên mặt Hứa Nhã Vân là một nụ cười lịch sự, chỉ nghe Tô Khả Tinh nói, không đáp lại câu nào. Minh Vi thấy ngay trong mắt Nhã vân là một vẻ khinh bỉ và coi thường. Hứa Nhã Vân lăn lộn trong giới này bao nhiêu năm, từng duyệt qua không biết bao nhiêu người. Hiện giờ cô còn là một nhà biên kịch nổi tiếng, số người tìm đến nịnh đầm không đếm xuể. Những kẻ tầm thường không bao giờ lọt được vào mắt Nhã Vân.

Đúng lúc đó, dường như cảm nhận được ánh mắt của Minh Vi nên Hứa Nhã Vân quay đầu lại. Con mắt sắc sảo của cô xuyên qua căn phòng rộng, dừng lại trên khuôn mặt Minh Vi. Tim Minh Vi chợt nhảy thót lên một cái, mặt nóng bừng.

Đó là người bạn thân nhất của cô, là người cô tin tưởng. Chỉ có điều giờ đây họ làm thế nào để nhận được ra nhau?

- Chị Hứa Nhã Vân đang nhìn cậu đấy. – Chung Thiên Dao giật giật vạt áo Minh Vi. – Nếu không qua đó chào một tiếng thì không được lễ độ

lắm đâu.

- Cậu không nhìn thấy Tô Khả Tinh đang đứng bên cạnh chị ấy à, như con chó đang giữ xương vậy.

- Hứa Nhã Vân đời nào lại dễ nhả thế. – Chung Thiên Dao cười nhạt một tiếng rồi kéo Minh Vi đi thẳng về phía trước mặt.

Tô Khả Tinh nhìn hai người bọn họ đi đến với vẻ phòng bị, cười hết sức gài tạo.

- Đây là Chu Minh Vi và Chung Thiên Dao. Cô Hứa vẫn chưa gặp họ đúng không?

Minh Vi không nhìn Tô Khả Tinh, chỉ gật đầu cười với Hứa Nhã Vân.

- Cô Hứa, em chào cô.

- Cuối cùng cũng được gặp người thật. – Hứa Nhã Vân khẽ cười. – Thầy Cố của các cô đã nói không ít lời hay về cô với tôi.

Minh Vi thầm cười đau khổ. Từ trước đến nay Hứa Nhã Vân chưa bao giờ có cảm tình với việc các nghệ sĩ trong công ty thi thố với nhau thế này. Thêm vào đó là chuyện của Cố Thành Quân và Chân Tích càng khiến cho cô thiếu thiện cảm với những người trong giới giải trí. Cho nên cô thường đứng bên ngoài, thờ ơ nhìn các cuộc cạnh tranh giành giật, giống như ngồi xem cảnh các kỳ thủ chém giết lẫn nhau trên bàn cờ.

Hứa Nhã Vân có vẻ rất hưởng thụ cảm giác đặc quyền được đổ dầu vào lửa này, bổ sung một câu:

- Cố Thành Quân ra sức giới thiệu cô với tôi, khen cô hết lời. Cô hãy thể hiện cho tốt, đừng để anh ấy mất mặt.

Nụ cười đau khổ của Minh Vi cuối cùng cũng dâng lên mặt.

- Yêu cầu của thầy Cố đối với bọn em rất nghiêm khắc, không ngờ thấy ấy lại có thể khen người khác.

Hứa Nhã Vân hơi nhướn mày lên, có vẻ ngạc nhiên vì câu trả lời đó. Cô đứng dậy, tỏ ra cởi mở.

- Các cô hãy cố gắng thể hiện tốt, hy vọng đều được gặp lại các cô trong đoàn làm phim.

Mắt Tô Khả Tinh lập tức chuyển hướng, cô ta bỏ lại Minh Vi để chạy theo Hứa Nhã Vân, tiến tận ra ngoài.

- Thật đúng là một người không dễ đối phó. – Chung Thiên Dao xoa mồ hôi trên mũi. – Một câu nói đã khiến cậu có thêm ba nghìn kẻ địch.

- Chả thế là gì? – Minh Vi bất lực lắc đầu. – Rốt cuộc vẫn là nhà biên kịch, những ân oán tình thù chẳng qua cũng chỉ là một chớp mắt của chị ấy thôi.

Tô Khả Tinh hệt như một con chó tận tình tiễn Hứa Nhã Vân ra tận cửa. Hứa Nhã Vân quả thực cảm thấy hơi mất kiên nhẫn, nói như tổng cổ đi:

- Cô hãy quay lại chuẩn bị thử vai đi.

- Em đã chuẩn bị xong hết rồi cô ạ. – Tô Khả Tinh vẫn không hiểu ý. – Kịch bản của cô em đã đọc qua tới bảy, tám lượt rồi.

Hứa Nhã Vân thẳng thừng:

- Kịch bản mới được phát cho các cô hôm kia, hơn một trăm vạn chữ, tốc độ đọc của cô cũng nhanh thật đấy.

Tô Khả Tinh lúng túng cười cười, vội vàng chuyển đề tài, giương đông kích tây.

- Xem ra thầy Cố đánh giá Minh Vi rất cao đấy ạ. Khi bạn ấy còn chưa bắt đầu vào nghề đã là một thực tập sinh được các giáo viên yêu thích nhất. Sao cô không ở lại lát nữa xem bạn ấy thể hiện thế nào?

- Sao kia? Lẽ nào cô ta hữu danh vô thực. – Hứa Nhã Vân liếc ngang hỏi.

Tô Khả Tĩnh mím miệng cười.

- Việc này em không tiện nói, em với bạn ấy cũng không quen nhau lắm. Song đúng là bạn ấy rất cố gắng. Để có thể vào được công ty, đã bỏ cả việc học hành, còn đổi cả tên...

Hứa Nhã Vân cau mày lại.

- Cái gì?

- Chu Minh Vi đổi tên mà. – Tô Khả Tĩnh nói. – Trước đây hình như bạn ấy tên là Chu Hiểu Vi. Còn vì sao lại đổi tên em cũng không rõ lắm. Tuy nhiên vừa hay cái tên đó lại trùng với tên người vợ đã khuất của thầy Cố.

Cửa thang máy mở ra. Hứa Nhã Vân đưa tay lên nhấn vào nút, mắt liếc nhìn Tô Khả Tĩnh một lượt. Ánh mắt rõ ràng, sắc sảo hết như những mũi kim đâm xuyên vào khiến Tô Khả Tĩnh co rúm người lại theo phản xạ, sống lưng lạnh toát.

- Trong giới giải trí, ngay cả khi cô không nói một lời cũng sẽ có rất nhiều người khác đâm bị thóc chọc bị gạo. Tôi thấy cô nên tập trung suy nghĩ vào công việc, cố gắng giành được chút thành công thì tốt hơn.

Tô Khả Tĩnh quay lại phòng học với vẻ mặt đăm chiêu. Minh Vi và Chung Thiên Dao đang luyện lời thoại, coi như không thấy bộ mặt u ám của cô ta.

Hứa Nhã Vân dĩ nhiên không phải một người non nớt mới bước chân ra ngoài xã hội. Bình thường cô cũng đã thực dụng và khôn ngoan hơn Minh Vi, yêu ma quỷ quái nào cũng đều thấy cả rồi, mắt lửa người vàng nhìn qua là biết bản chất của đối phương. Mấy trò vặt của Tô Khả Tinh yếu ớt tới mức cô không buồn bóc mẽ.

- Cậu vẫn phải đề phòng cẩn thận hơn một chút. – Chung Thiên Dao nhìn dáng vẻ mất mặt của Tô Khả Tinh, nói với Minh Vi. – Tiểu nhân khó lường, không tránh được cô ta làm trò gì đó sau lưng cậu. Cậu càng ngày càng nổi tiếng, nếu như không giải quyết tốt tin đồn là nó sẽ dễ dàng hủy hoại thành quả cậu khó khăn lắm mới giành được.

- Mình sẽ để ý đến. – Minh Vi cười cảm động. – Cậu cũng vậy.

Kết quả casting được công bố sớm hơn dự kiến một ngày. Chị Lưu trực tiếp đến khu phòng học, tìm thấy Minh Vi và Chung Thiên Dao đang tập trong phòng thể hình, nói ngay:

- Cả hai đứa các em đều được chọn rồi.

Hai cô gái còn chưa kịp mừng vui, đã thấy chị Lưu nói tiếp:

- Minh Vi đóng vai Trần A Kiều, Chung Thiên Dao đóng Vệ Tử Phu.

- Sao lại lộn tùng phèo như vậy? – Chung Thiên Dao kêu lên. Cả hai nhìn nhau với vẻ ngạc nhiên.

- Đạo diễn thấy Chung Thiên Dao đẹp rực rỡ nên thích hợp với vai Vệ Tử Phu hơn.

Minh Vi cười đau khổ.

- Trần A Kiều thì có gì khác với hai vai em đã đóng hồi trước đâu?

- Hứa Nhã Vân đã sửa kịch bản rồi. – Chị Lưu tỏ ra đặc ý. – Cụ thể sửa như thế nào cũng chưa rõ, nhưng cô ấy định thay đổi hẳn hình tượng vốn có của Trần A Kiều. Cả hai đứa đều lợi quá còn gì. Liệu diễn thật hay cho tôi, tôi sẽ cố gắng giành cho một chỗ trong chương trình quảng bá tập trung.

Chung Thiên dao ôm lấy Minh Vi cười khì khì.

- Mình luôn muốn tranh cướp một người đàn ông với cậu, lần này thành hiện thực rồi.

Chị Lưu lại nói:

- Phải rồi, cái con bé Tô Khả Tinh đó không biết vì sao lại lọt được vào mắt đạo diễn, cũng giành được vai nhân vật nữ chính.

Minh Vi và Chung Thiên Dao đều giật mình, đưa mắt nhìn nhau đầy ẩn ý.

Kịch bản mới sửa cứ lần lữa không được đưa ra, các công tác chuẩn bị đều được triển khai từng bước.

Hứa Nhã Vân là một trong số các nhà sản xuất. Tính cô vốn khắt khe, riêng điểm này Minh Vi là người rõ nhất. Khi sản xuất một bộ phim truyền hình, Hứa Nhã Vân nghiên cứu về đạo cụ gần như tới mức thái quá. Thế nên bộ phim này dù không phải là phim chính sử, nhưng từ trang phục, kiểu tóc đến các loại đạo cụ đều cố gắng hết sức để mô phỏng đúng như trong lịch sử.

Ngày nào Hứa Nhã Vân và chuyên viên tạo hình cũng cãi nhau. Cứ như vậy kéo dài hơn một tháng, mới thiết kế ra được trang phục đời Hán vô cùng tinh tế, tao nhã mà quý phái.

Các diễn viên đều bắt đầu đến báo danh, chụp ảnh chốt trang phục và làm poster quảng cáo. Cả đoàn toàn những cô gái trẻ trung xinh đẹp, khi mặc bộ váy áo tuyệt đẹp thời Hán vào, tóc vấn cao lên, châu ngọc lạnh lạnh trên đầu, người nào trông cũng rất quyến rũ như vừa từ trong tranh cổ bước ra.

Hứa Nhã Vân đứng một bên nhìn các diễn viên thử phục trang, ánh mắt dừng lại nhiều nhất ở Minh Vi.

Cô gái có ngoại hình xinh xắn, song đó là vẻ đẹp kín đáo không lộ ra ngoài, có thể nói là cương nhu hòa hợp, nhìn vào thấy thư thái vô cùng. Mỗi cử chỉ động tác của cô ấy đều bộc lộ vẻ trầm tĩnh, khiến cô trông trưởng thành hơn nhiều so với tuổi thực của mình. Về tính cách, cô ấy tỏ ra hướng nội, không để người khác thấy những buồn vui của mình, trông quá già dặn. Đó là điều rất khó thấy được ở những cô gái hai mươi tuổi bình thường khác.

Mấy ngày hôm nay Hứa Nhã Vân mới xem lại các đoạn ghi hình của Minh Vi. Cô gái này đúng là rất xuất sắc, quả thực không phải Cố Thành Quân thiên vị hay người khác thổi phồng lên. Diễn xuất của cô bé ấy dù còn đôi chỗ hơi non, nhưng nắm rất chắc chừng mực. Nếu được mài giũa thêm một thời gian nữa, chắc chắn sẽ có thể trở thành nhân vật chủ đạo trong các bộ phim.

Hiện tại Vĩnh Thành sở hữu ba hoa đán, trong đó một người vì gây những chuyện scandal nên gần như vắng bóng, một người khác lấy chồng sinh con hồi đầu năm, còn người cuối cùng chính là Chân Tích, kẻ đối đầu kịch liệt với Hứa Nhã Vân. Hứa Nhã Vân giờ đang nắm trong tay quyền chế tác bộ phim, đương nhiên cần gây dựng một người gần gũi với mình, để từ đó đánh bại Chân Tích.

Cô gái tên Minh Vi kia không biết có đáng để lợi dụng không.

Hứa Nhã Vân cứ thầm đọc đi đọc lại cái tên này, lòng đầy xúc cảm.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Người Bạn Đi Xa

Sau cả chuỗi hoạt động rầm rộ nhằm gây thanh thế, bên sản xuất tổ chức một cuộc họp báo. Các tiểu Hoa đán mặc trang phục biểu diễn lộng lẫy, đứng chỉnh tề chụp ảnh chung, bức ảnh sau đó được đưa lên báo chí đã tạo nên một làn sóng bàn luận sôi nổi. Sau cùng, tất cả các diễn viên đến phim trường, bấm máy khởi quay.

Dưới bàn tay kỳ diệu của Hứa Nhã Vân, vai Trần A Kiều của Minh Vi đã không còn hình tượng một người đàn bà kiêu căng đố kỵ, trái lại trở thành một nhân vật khiến mọi người thấy xót thương.

Trần A Kiều dưới ngòi bút của Hứa Nhã Vân tuy xuất thân cao quý, song lại ở trong một gia đình có người cha yếu hèn, còn người mẹ mạnh mẽ. Từ nhỏ nàng đã phải gánh vác sự kì vọng lớn lao của mẫu thân, nên thời ấu thơ phải luôn sống trong môi trường dạy bảo hết sức nghiêm khắc, chịu áp lực nặng nề. Môi trường sống như vậy đã khiến Trần A Kiều trở nên lạnh lùng, lập dị và cao ngạo.

Công chúa trưởng Quán Đào luôn hy vọng con gái mình có thể vào cung, trở thành hoàng hậu, bởi vậy tìm mọi cách để A Kiều tiếp xúc nhiều với Thái tử Lưu Vinh. A Kiều từ nhỏ đã được Lưu Vinh thương yêu như một người em gái, tình cảm ấm áp chưa từng được hưởng đó khiến nàng cũng dần nảy sinh tình yêu sâu sắc với Lưu Vinh. Tuy nhiên Lật Cơ, thân mẫu của Lưu Vinh, lại có mối oán hận với công chúa Quán Đào nên nhất quyết không chấp nhận cho Lưu Vinh với A Kiều kết thân.

Tức tối vì mất mặt, công chúa Quán Đào chuyển sang Vương mỹ nhân, một người thích được nịnh nọt, tăng bốc. Hai người này nhanh chóng liên thủ với nhau, quyết định trở thành thông gia. Trần A Kiều được đưa tới cho Lưu Triệt, con trai Vương mỹ nhân. Đứa bé nghịch ngợm ít hơn nàng hai tuổi đó hoàn toàn không thể làm cho Trần A Kiều hứng thú, nàng vẫn không thôi thương nhớ Lưu Vinh. Song Lưu Triệt, vì từ nhỏ đã được nuông chiều hết mực, trái lại, rất thích người chị luôn tỏ ra lạnh lùng với mình này.

Lưu Triệt được Vương mỹ nhân mớm lời, đã hứa với A Kiều rằng nếu lấy được nàng sẽ xây hẳn một tòa nhà bằng vàng cho nàng ở, cuối cùng hôn sự được định đoạt với sự chấp thuận của Hán Cảnh đế. Công chúa Quán Đào bắt tay với Vương mỹ nhân tấn công từ nhiều phía, sau này khiến cho Cảnh Đế phế Lưu Vinh, lập Lưu Triệt mới bảy tuổi lên làm thái tử.

Lưu Vinh bị giáng xuống làm Lâm Giang vương, phải đi ở nơi khác. Trước giờ khởi hành A Kiều lén đến tiễn biệt Vinh ca, nước mắt ghen ngào. Lần chia tay đó cũng là lần tiễn biệt.

Nhiều năm trôi qua, hai đứa trẻ đều đã lớn. Lưu Triệt càng ngày càng sủng ái người chị họ khi đó đã trở thành một tuyệt thế giai nhân. Sự lạnh nhạt và dè dặt của A Kiều càng khiến Lưu Triệt mê say đắm đuối. Được Đậu Thái hậu đứng ra làm chủ, hai người thành thân. Trái ngược với sự hào hứng của Lưu Triệt, A Kiều không một chút tỏ ra vui vẻ.

Sau khi trở thành Thái tử phi, A Kiều phải gánh vác những nghĩa vụ mà thân phận mới mang tới cho mình, hết lòng hết sức phò tá cho Lưu Triệt. Được Lưu Triệt yêu thương hết mực và quan tâm chăm sóc từng chút, thêm vào đó, không bị người mẹ hà khắc can thiệp vào cuộc đời như trước, A Kiều dần mở rộng lòng mình, ngày càng trở nên gần gũi với chồng.

Sau này Cảnh đế băng hà, Lưu Triệt lên ngôi, A Kiều được tấn phong hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ. Từ đó A Kiều một lòng một dạ trợ giúp cho Lưu Triệt, ủng hộ chính kiến của chồng, xây dựng lên một thời đại mới, lại cố gắng giúp Lưu Triệt giữ được mối quan hệ tốt với Đậu Thái hậu, nhờ đó giữ được ngôi hoàng đế. Tình cảm giữa hai vợ chồng ngày càng nồng ấm.

Tất cả nội dung này được cô đọng và lướt nhanh chỉ trong một tập phim là nói hết. Sau khi kết thúc tập một là tới cảnh bao năm đã trôi qua, người dân trên phố ngoài đường, trong nhà ngoài ngõ đều xôn xao bàn tán chuyện Vũ đế đăng cơ đã nhiều năm vẫn chưa có con nối dõi, còn Trần hoàng hậu được sủng ái hết mực nhưng vẫn không mang thai. Lúc này, Lưu Triệt đang mặc thường phục đi vi hành, quăng chén rượu xuống đất, trong lòng vô cùng giận dữ định nổi cơn thịnh nộ. Con gái ông chủ quán rượu liền bước ra, mắng cho những kẻ đang bàn tán về Trần hoàng hậu một trận. Vị hoàng đế trẻ tuổi ngày ngày sống trong cung điện, chỉ trông thấy người người phụ nữ sang trọng kín đáo, e dè, khi đó bất ngờ gặp một Hàn Tử Nha trong sáng, nhanh nhẹn và hoạt bát nên chột xao lòng.

Vì một chút cảm xúc đó mà tình cảm phu thê đang mặn nồng bỗng dần trở nên chia rẽ, hậu cung vốn bình yên bắt đầu dậy sóng.

“Hán cung yên hoa” không phải là một bộ phim nghiêng hẳn về chuyện tình yêu, mà kể về những bi hoan ly hợp trong cuộc đời những người phụ nữ sống quanh một vị đế vương thiên cổ.

Những cảnh giữa Minh Vi với nhân vật nam chính Trương Lăng và Vệ Tử Phu Chung Thiên Dao chiếm phần lớn nội dung bộ phim. Diễn viên nữ nhiều vô kể, các vai như Vương mỹ nhân hay công chúa Bình Dương đều dùng đến các nữ diễn viên hạng hai, hạng ba, những người mới bước chân vào nghề trong vòng hai năm nay. Nhiều đàn bà con gái ở cạnh nhau thì tất sinh chuyện thị phi. Trong đoàn làm phim, ngoài chuyện kết bè kết cánh giữa những người cùng công ty ra thì việc va chạm, xung đột giữa các nữ diễn viên cũng khó tránh khỏi.

Quan hệ giữa Minh Vi và Chung Thiên Dao có thể coi là tử tế nhất trong đoàn, cũng bởi vì giữa hai người không có những xung đột quá lớn về lợi ích. Chung Thiên Dao có ngoại hình xinh đẹp, quyến rũ, Minh Vi dịu dàng, thanh tú nên hình tượng không giống nhau, ít ra cũng tránh được việc cùng nhau tranh một vai diễn. Trong lòng hai người đều biết rõ, do đó họ thường xuyên ủng hộ giúp đỡ lẫn nhau, ngoài ra, cả hai cũng thực lòng thích tính cách của nhau, trở nên thân thiết là hợp lẽ.

Tuy nhiên với hình tượng thanh khiết và duyên dáng, Tô Khả Tinh lại trở thành đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ với Minh Vi.

Tô Khả Tinh đóng vai Hàn Tử Nhã. Kiểu cách của nhân vật nữ chính đúng là cũng khác người. Công ty sắp xếp cho Tô Khả Tinh một trợ ký và một xe bảo mẫu(*) riêng, người quản lý lúc nào cũng dính chặt ở phía sau để giải quyết việc này việc nọ. Tô Khả Tinh vào đoàn làm phim chưa bao lâu đã nhắm ngay chuyên gia hóa trang chuyên trang điểm cho Chung Thiên Dao, bèn đến gặp đạo diễn yêu cầu đổi chuyên gia đó cho mình.

(*) Loại xe chuyên dùng cho diễn viên, nghệ sĩ khi đi diễn lưu động, nội thất bên trong rất tiện nghi, có thể làm nơi nấu nướng, hóa trang, thay đồ, ngủ nghỉ,...

Đạo diễn khó xử, bảo nhân viên sự vụ đi điều đình. Nhân viên sự vụ mờ hồi đầm đìa đến nơi, vừa nói ra ý định Chung Thiên Dao liền lập tức nổi điên.

- Cùng một kiểu quần áo, cùng một loại phấn son, có gì mà phải đổi? Lẽ nào khuôn mặt cô ta không giống mặt người trái đất?

Nhân viên sự vụ cười nhún nhó.

- Tô Khả Tinh cảm thấy tay nghề vấn tóc của Tiểu Trương tốt hơn một chút nên kiểu tóc làm đẹp hơn.

- Trang điểm cho phi tần trong hậu cung đương nhiên phải đẹp hơn thường dân rồi. – Minh Vi nói từ tốn. – Kiểu tóc và phục trang đều phải căn cứ vào thân phận của nhân vật. Cứ cho là đối Tiểu Trương cho cô ấy, cũng vẫn phải hóa trang theo đúng tạo hình nhân vật thôi.

Diễn viên đóng Vương mỹ nhân ngồi bên cạnh thấy âm ỉ bèn cười nói:

- Sau khi vào cung Hàn Tử Nhã làm cung nữ.

- Vậy sao? – Chung Thiên Dao cao giọng. – Ngay cả danh phận còn không có, ngủ với người ta cũng hoài công. Tôi nói rồi, làm người phải biết suy nghĩ một chút, nhân vật nữ chính thì đã làm sao? Chẳng qua chỉ là ngủ một giấc rồi dậy, vậy mà tưởng mình thành phượng hoàng có thể bay lên ngọn cây cao được hay sao?

Tô Khả Tĩnh ở ngay phòng sát vách, khi đó không chỉ cô ta mà người trong ê kíp đều nghe thấy tiếng Chung Thiên Dao rõ mồn một. Câu “ngủ một giấc rồi dậy” hết như một cái tát đập bốp vào mặt Tô Khả Tĩnh, đến nỗi mặt cô ta đỏ bừng lên rồi chuyển sang tái mét. Những người ở cùng công ty đều quá biết việc Tô Khả Tĩnh trèo lên được vị trí này bằng cách nào, thế nên bấm bụng cười thầm với nhau. Những người không biết chuyện cũng không thấy làm lạ, tất cả đều thản nhiên đứng ngoài xem kịch hay.

Minh Vi không thể không kéo tay Chung Thiên Dao, cười nói:

- Thôi được rồi, tất cả đều cùng công ty mà, sau này còn chạm mặt với nhau nhiều, âm ỉ lên cũng có gì hay. Tuy nhiên việc liên quan đến chuyện đổi nhân viên hóa trang cũng không phải chuyện nhỏ, diễn viên không quyết định được nên phải hỏi ý kiến nhà sản xuất.

Tô Khả Tĩnh nghe thấy vậy càng tức giận hơn. Cô ta chưa được xếp vào hàng diễn viên nổi tiếng tới mức vì một chuyện thay người hóa trang

mà phải làm kinh động đến cả nhà sản xuất. Khi đó Hứa Nhã Vân sẽ coi cô ta như thế nào?

Chuyện đổi người hóa trang vì thế dần lắng xuống. Chỉ có điều từ sau lần đó, Tô Khả Tinh gườm mặt hai người Chung Thiên Dao và Minh Vi, thậm chí còn không thèm chào hỏi nhau nữa. Minh Vi vốn vẫn giữ nguyên phong cách một người hiền lành dễ tính, song cô cũng cảm thấy không thể vì một Tô Khả Tinh mà đắc tội với Chung Thiên Dao, vậy nên kiên quyết đứng về phía Chung Thiên Dao.

Không lâu sau đó, phim quay đến tình tiết nhân vật nữ chính được Lưu Triệt dùng đủ mọi phương cách để đưa vào cung. Hàn Tử Nhã kiên quyết từ chối, chấp nhận làm cung nữ không chịu làm phi tần. Trần Hoàng hậu và Vệ Tử Phu bình thường vẫn đấu chọi với nhau như nước với lửa nhưng khi đó cũng nhận ra tình hình không ổn, tạm thời bắt tay với nhau, cùng chống lại Hàn Tử Nhã.

Không khí trong đoàn làm phim tự nhiên trở nên hơi khác thường. Trong phim, Trần hoàng hậu và Vệ Tử Phu tìm đủ mọi cách để ức hiếp và khiêu khích Hàn Tử Nhã, ngoài đời Tô Khả Tinh phớt lờ Chung Thiên Dao và Minh Vi. Tô Khả Tinh lấy một địch hai, cảm thấy lực bất tòng tâm, chỉ còn cách đổ hết tất cả sự bức bối lên người trợ lý.

Bọn Minh Vi thấy người trợ lý đó bị giày vò hết sức đáng thương, trong lòng cảm thấy hơi có lỗi.

Lý Trân, trợ lý của Minh Vi cảm phần nói:

- Trợ lý cũng là người, cũng không phải là bán thân cho cô ta, cô ta dựa vào đâu mà chà đạp lên người ta như vậy?

Chung Thiên Dao cười nhạt.

- Cô ta chỉ có một chút bản lĩnh đó thôi.

Khi các nhân viên trong đoàn nhận về một lớp trang phục mới, đang đăng kí để nhập kho thì Tô Khả Tĩnh đi ngang qua, nhìn ngay thấy một bộ váy áo tuyệt đẹp màu ngân hồng hoa đen, gấu viền kim tuyến.

Tô Khả Tĩnh thích tới nỗi cứ cầm riết lấy trên tay, vuốt ve mãi không thôi.

- Đây là trang phục của ai thế?

- Là của Trần hoàng hậu. – Các nhân viên đang bận rộn với việc đăng kí, còn không ngẩng đầu lên. – Ở trên quần áo đều có đánh dấu ghi rõ tên đấy.

Tô Khả Tĩnh nhìn lại, thấy trên phiếu đúng là ghi mấy chữ “Trần hoàng hậu” thật. Cô ta tiếp tục nhìn sang một bộ màu vàng trông giản dị, bộ đó mới viết “Hàn Tử Nhã”.

Tô Khả Tĩnh cười nhạt, vung tay vứt xuống rồi bỏ đi.

Sau khi cô ta đi khuất, một người lặng lẽ đến gần xe trang phục.

Minh Vi nhìn trang phục phải mặc để quay hôm nay, hơi ngạc nhiên.

- Chẳng phải là hôm nay quay cảnh chúc thọ Vương thái hậu sao? Một cảnh trang trọng như vậy, vì sao hoàng hậu lại mặc bộ này?

- Em cũng không biết. – Lý Trân lật tờ đánh dấu ra xem. – Tag ghi tên chị mà.

Chung Thiên Dao khi đó đã thay trang phục xong, mặc một bộ váy hồng tươi có họa tiết hoa sen vàng. Nhìn thấy bộ trang phục trong tay Minh Vi, cô cũng sửng người.

- Sao họ lại cho cậu mặc trẻ thế này?

- Màu dưa gang pha lẫn với xanh non. – Minh Vi cười ha ha.

Ra đến trường quay, Tô Khả Tĩnh mặc bộ váy ngân hồng, khi trông thấy Minh Vi mặc chiếc áo màu xanh non thì hơi biến sắc, song Minh Vi cũng không nhận ra dấu hiệu gì khác thường mà chỉ chú tâm vào lời thoại với nhân vật nam chính.

Khi Hứa Nhã Vân đến trường quay, các diễn viên đều đã có mặt đầy đủ, chuẩn bị sẵn sàng bấm máy. Từ xa cô đã trông thấy bóng người mặc áo xanh non ngồi ở vị trí hoàng hậu.

Đạo diễn trường quay vừa hô lên một tiếng “Chuẩn bị”, Hứa Nhã Vân tiến lên trước rồi nói lớn: “Chờ một chút!”.

Mọi người hết thảy đều dừng công việc lại, ngạc nhiên nhìn Hứa Nhã Vân.

Hứa Nhã Vân đi tới, mặt sa sầm, nhìn xung quanh một lượt sau đó dừng lại ở Tô Khả Tĩnh.

- Ai mang bộ đó đến cho cô?

Tô Khả Tĩnh thấy da đầu tê dại, trả lời thành thực.

- Là do nhân viên sự vụ trường quay mang tới. Em...em không biết gì hết.

Đạo diễn nói:

- Cô Nhã Vân, có chỗ nào không ổn sao?

- Trang phục. – Hứa Nhã Vân chỉ vào Tô Khả Tĩnh, sau đó lại chỉ vào Minh Vi.

- Hai người bị lẫn lộn trang phục của nhau, đi đổi lại đi.

Minh Vi lập tức đứng dậy đi thay quần áo.

Hứa Nhã Vân trợn mắt nhìn Tô Khả Tinh, không thể không nói:

- Hai người các cô khi nhận trang phục thấy không hợp vì sao lại không nói một tiếng?

Minh Vi nói:

- Em cũng cảm thấy không đúng, nhưng trên tag lại ghi đúng tên.

- Làm sao như thế được? – Hứa Nhã Vân kêu lên. – Tên ghi trên tag là do tự tay tôi viết. Ai đã đổi?

Câu đó vừa nói xong, tất cả rơi vào im lặng.

Minh Vi ngẫm nghĩ, ánh mắt dừng lại ở chỗ Chung Thiên Dao, Chung Thiên Dao nhìn cô khẽ lắc đầu.

- Em không biết việc này. – Minh Vi nói. – Khi trợ lý lấy về đã như vậy rồi.

Nhân viên phụ trách việc phát trang phục đứng ra khỏi hàng giơ tay lên trời thề:

- Khi tôi phát trang, đều căn cứ vào đúng tên ghi trên tag.

Tô Khả Tinh thấy tình hình không ổn, cũng kêu toáng lên:

- Em cũng không biết. Em lấy được bộ nào thì mặc bộ đó. Ai biết người nào đó lòng dạ thâm độc, lén lút đổi để hại người khác.

Minh Vi nhướn mày lên. Con bé Tô Khả Tinh này, người khác không động đến cô ta nhưng cô ta lại thích động chạm đến người khác. Đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Quả nhiên Hứa Nhã Vân trợn ngược mắt lên.

- Ý cô bảo tôi cố ý dán sai tag sau đó gây phiền phức cho cô?

Tô Khả Tĩnh không ngờ lại đắc tội với bề trên, mặt trắng bệch, lắp ba lắp bắp giải thích:

- Em không có ý đó...

Nhầm lẫn quần áo chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Hứa Nhã Vân đã bị chạm nọc nên nhất quyết không chịu bỏ qua. Cô lập tức gọi người quản lý phục trang cho diễn viên lên. Người quản lý mang theo sổ sách đưa cho Hứa Nhã Vân xem.

- Khi tôi vào sổ thì số 2544 là phục trang của hoàng hậu.

- Vậy ai đã đổi tag trên các bộ phục trang này?

Nhân viên phụ trách phục trang chỉ thẳng vào Tô Khả Tĩnh không khách sáo.

- Cô Khả Tĩnh có đến, còn hỏi tôi bộ này là dành cho ai. Tôi nói đó là bộ của hoàng hậu, sau đó cô ấy lật ra xem một chút rồi đi.

Tô Khả Tĩnh nhảy vọt lên, lồng lộn mấy lượt.

- Anh nói dối, tôi không thay tag.

- Có ai nói cậu đổi tag đâu. – Minh Vi cười cười đứng ra giảng hòa.

Bị ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, mặt Tô Khả Tĩnh xám ngoét lẫn tím bầm. Cô ta nhấc váy rồi lao lên thềm, nhào về phía Minh Vi.

- Là cô! Nhất định là cô đã thay tag để cố ý hãm hại tôi.

Minh Vi giật mình vội lùi lại phía sau để tránh. Nhân vật nam chính Trương Lăng phải đứng chặn Tô Khả Tĩnh lại. Trường quay phút chốc đã nhốn nháo lên.

- Chính là cô! Đồ không biết xấu hổ, dùng cái thủ đoạn ti tiện này để hại tôi.

Minh Vi dờ khóc dờ cười.

- Tôi hại cô làm cái gì? Tôi chả thù ghét gì cô cả.

- Ai mà biết cô có tâm địa gì? –Mắt Tô Khả Tĩnh đỏ ngầu. –Đồ tiện nhân giả bộ thanh cao! Vừa quyến rũ Đường Hựu Đình, vừa quyến rũ Cố Thành Quân, đồ lăng lơ mặt dày.

Những người có mặt lại ồn ào hết lên. Chung Thiên Dao mặt xám xanh, xông đến định trợ giúp. Minh Vi đẩy Chung Thiên Dao ra, quay người lại đối mặt với Tô Khả Tĩnh nghiêm giọng:

- Cô đừng nói năng bậy bạ. Bản thân mình không có năng lực nên nghĩ rằng những người có khả năng khác đạt được thành công đều là nhờ vào quan hệ tình dục, suy nghĩ đó của cô đúng là bẩn thỉu, đáng hổ thẹn. Nếu như cứ hợp tác với ai là quyến rũ người đó, vậy ở đây có biết bao nhiêu người đàn ông đã có quan hệ bất minh với tôi? Cô lại vô phép như vậy, bôi nhọ tôi chưa đủ, còn đổ vấy cả lên người khác nữa. Đừng tưởng rằng thấy tôi nhẫn nhịn với cô tức là tôi dễ dãi, con giun xéo lắm cũng quăn.

Trương Lăng là nhân vật nam chính nên cũng không tránh khỏi những tin đồn trong quan hệ với nữ diễn viên, lúc này thấy Tô Khả Tĩnh bất chấp tất cả để nói năng bừa bãi như vậy, sợ sẽ có phóng viên lăm chuyện nào đó viết cả mình vào. Vì anh ta đã có vợ, nếu để vợ biết chuyện cũng sẽ không bỏ qua. Nghĩ đến đó, Trương Lăng cũng cảm thấy tức giận.

- Cô Khả Tĩnh, Minh Vi là một người ngay thẳng, nghiêm chỉnh, tôi rất có cảm tình. Ở trong giới của chúng ta, dù rằng có những người có hành vi đáng khinh, nhưng cũng có rất nhiều người vươn lên bằng chính khả năng diễn xuất của mình. Hết thấy mọi người đều coi diễn xuất là một công việc và nghiêm túc với nó, cô vừa mở miệng đã vu khống hết mọi người, quả thực quá ác độc.

Tô Khả Tĩnh không hiểu, cô ta vu khống hết mọi người lúc nào kia?

Chung Thiên Dao chớp ngay thời cơ, cũng cao giọng làm toáng lên:

- Tôi cũng từng hợp tác với Đường Hựu Đình, sao cô không nói tôi và anh ấy có chuyện ám muội đi? Hay chính cô là người như vậy nên nhìn ai cũng là loại người không ra gì? Chính bản thân cô cũng từng cộng tác với rất nhiều người, những việc cô làm mới là mờ ám!

Các diễn viên đứng xung quanh cũng thi nhau chen vào.

Tô Khả Tĩnh bị bao vây giữa những lời chỉ trích, vừa ngạc nhiên vừa sợ, mồ hôi túa ra khắp toàn thân. Trương Lăng và hai người khác trong đoàn phải giữ cô ta lại, tỏ ra lo ngại cô ta sẽ làm tổn thương người khác, vì thế trông bộ dạng Tô Khả Tĩnh vừa nhếch nhác vừa hoang đường.

Tô Khả Tĩnh vừa sợ vừa hổ thẹn, nước mắt bắt đầu rơi xuống lỗ chân. Người đẹp rơi lệ giống như những bông hoa lê đọng nước mưa, chỉ có điều khi đó không ai thương thức.

- Các người... Chu Minh Vi, cô sắp đặt giỏi thật.

Minh Vi cười khổ sở.

- Cô đúng là mắc chứng hoang tưởng rồi. Sau này trên đường đi cô vấp phải hòn đá, chẳng lẽ cũng trách tôi cố ý ngáng chân cô hay sao? Tôi không đổi nhãn hiệu của phục trang. Còn việc cô có đổi hay không cũng

không liên quan đến tôi. Tôi không muốn tranh cãi với cô. Tiền thuê trường quay không rẻ đâu, mau đi thay quần áo rồi quay tiếp mới là việc quan trọng.

Minh Vi nhường lối, Tô Khả Tĩnh không muốn xuống nhưng không thể không xuống. Trợ lý của Tô Khả Tĩnh vội vàng chạy đến đưa cô ta ra xe bảo mẫu. Tô Khả Tĩnh vừa đi vừa khóc. Từ sau khi được Cố Thành Quân cho đóng vai chính trong MV của nhóm “Cực quang Boy”, đường đi của cô ta luôn rất thuận lợi, ai cũng phải nuông chiều. Hôm nay mất mặt trước bao nhiêu người giữa thanh thiên bạch nhật, đúng là lần đầu tiên.

Tô Khả Tĩnh càng nghĩ càng thấy ảm ức, đẩy mạnh trợ lý của mình ra, mắng:

- Đều tại cô, khi lấy phục trang không nhìn cho kĩ, nên mới gây ra chuyện lớn như vậy. Cô đừng có quanh quẩn cạnh tôi nữa!

Trợ lý bị đẩy một cái loạng choạng người, mặt đỏ bừng lên, đột nhiên vứt cái túi sách xuống dưới chân Tô Khả Tĩnh.

- Cô Tô, xét về lý cô là cấp trên của tôi, tôi không nên nổi nóng với cô, nhưng giờ tôi không thể nhẫn nhịn được hơn nữa. Tất cả đều là người cùng công ty, làm việc để kiếm tiền, không thể phân định thành sang hèn như vậy được. Cô đã không tôn trọng tôi như một con người thì cũng không cần cô phải đuổi, tôi cũng sẽ không tiếp tục hầu hạ cô nữa. Công ty có biết bao nghệ sĩ như vậy, đi theo ai thì cũng vẫn tốt hơn cô.

Nói xong, trợ lý vung tay đi thẳng, để lại một mình Tô Khả Tĩnh sững người đứng nguyên tại chỗ. Vì hai người bọn họ vẫn chưa đi được xa nên tất cả các thành viên đoàn làm phim đều chứng kiến hết màn xung đột đó. Ngay lập tức những tiếng cười mỉa mai, chế giễu cùng với những lời bình luận đều bay đến tai Tô Khả Tĩnh.

- Đủ rồi! – Hứa Nhã Vân đứng xem kịch này giờ, cuối cùng cũng lên tiếng. – Tô Khả Tinh, cô coi phim trường là gì vậy? Có thể để cho cô tùy tiện giờ thời ngang ngược thế sao? Với thái độ của cô tôi không tin là cô có thể hoàn thành tốt công việc của mình. Không cần cô tham gia bộ phim này nữa. Cô hãy quay về công ty đợi thông báo.

Minh Vi và Chung Thiên Dao lập tức đưa mắt nhìn nhau, cả hai người đều không nói một lời.

Đạo diễn thấy vậy đứng ra hòa giải, cười nói:

- Người trẻ tuổi khó tránh khỏi nông nổi, biết sai thì sửa là được rồi. Bây giờ kiểm diễn viên khác thay thế cũng phiền toái lắm? Phải làm đúng tiến độ đã đặt ra, các cảnh quay rồi chẳng lẽ phải quay lại, tiền thuê phim trường không thể lãng phí như vậy mà.

Tô Khả Tinh sợ tới mức toàn thân run bắn lên, vội vàng cầu xin:

- Cô Hứa, em sai rồi. Em sẽ không dám gây chuyện như vậy nữa, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, cũng sẽ giữ quan hệ tốt với các đồng nghiệp.

Hứa Nhã Vân cười nhạt.

- Đến bây giờ mới biết điều, biết sớm hơn có phải tốt không? Nếu cô còn gây chuyện rắc rối nữa, bất kể lúc nào cũng có thể thay được.

Tô Khả Tinh nghe thấy vậy liền thở phào một hơi, hết như được đại xá, vội cảm ơn rồi rút.

Minh Vi và Tô Khả Tinh đổi trang phục xong, hóa trang lại rồi tiếp tục quay. Khi diễn xuất Tô Khả Tinh vẫn tỏ ra đôi chút bồn chồn, song đạo diễn cũng không quá khắt khe. Ngược lại với Minh Vi, dù vừa tranh cãi xong nhưng trước ống kính vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên, bình tĩnh, thông

dong, diễn một cách hết sức tinh tế sự bất lực và tuyệt vọng của người phụ nữ buộc phải giương mắt nhìn tình yêu của mình chết dần đi.

Sau chuyện này, công ty đổi một trợ lý khác cho Tô Khả Tinh, còn trợ lý trước kia chuyển cho người khác. Mỗi quan hệ giữa Minh Vi và Tô Khả Tinh coi như hoàn toàn tan vỡ. Tuy nhiên qua lần giao tranh này, Tô Khả Tinh cũng được một bài học về sự lợi hại của Minh Vi. Cô ta biết bản thân mình đâu không lại, Minh Vi cũng chẳng khiêu khích gì, thế nên ngoài mặt hai người tỏ ra như không có chuyện gì, người này coi như người kia không tồn tại.

Bộ phim đó quay trong hơn một tháng, không xảy ra thêm sai sót gì lớn. Sau này Hứa Nhã Vân còn đến kiểm tra một lần nữa, gặp đúng hôm quay cảnh nghi án Trần hoàng hậu dùng cổ thuật(*).

(*) Một phép thù thủy của người Trung Quốc cổ, đưa một loại sâu độc vào cơ thể người khác, buộc người đó không thể rời xa mình.

Minh Vi để xõa mái tóc đen dài, mặc bộ Hán phục màu vàng nhạt thanh nhã, ngồi ngay ngắn trên ghế, đôi mắt buồn bã đầy những ánh nhìn âm đạm. Tuy hết sức giản dị, nhưng trông vẫn vô cùng nổi bật, thanh thoát và đẹp đẽ, không khác gì thiếu nữ xưa khiến cho Lưu Triệt hồn xiêu phách lạc.

Lưu Triệt sai bước đi vào trong điện, khi nhìn thấy người vợ kết tóc xe tơ của mình biếng nhác điểm trang, ngồi đó với tâm trạng buồn thương, khí thế hung hổ bỗng nhiên tan biến đi đâu hết.

Trần hoàng hậu buồn bã ngẩng đầu lên nhìn chồng, nói khẽ:

- Bệ hạ... cuối cùng cũng đến rồi...

Lưu Triệt cảm thấy bạc nhược. Nàng đang ngồi đó, trước sau vẫn là người chị họ chưa bao giờ che giấu cảm xúc thật với ông, là giai nhân ông

luôn ngưỡng mộ và theo đuổi. Bao nhiêu năm qua, để ngăn chặn thế lực của nhà họ Trần, ông đã luôn áp chế nàng, vì có được mỹ nhân mà lạnh nhạt nàng, cuối cùng lại phế ngôi vị của nàng để lập Vệ Tử Phu, mẫu thân của thái tử, lên làm hoàng hậu.

Cuối cùng Lưu Triệt cũng hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Chuyện dùng cổ thuật có đúng là thật không?

Trần hoàng hậu nhìn chồng chăm chú, cười mà như không.

- Bệ hạ nói thật thì nó là thật. Thiếp chẳng có gì để tranh cãi.

- Nàng đừng tưởng rằng ta không dám phế nàng! – Lưu Triệt gầm lên.

- Vậy bệ hạ phế đi. – Trần Hoàng hậu cúi đầu, tay vuốt nếp nhăn trên áo một cách vô thức. – Bệ hạ đã không cần thiếp nữa rồi, vậy việc thiếp ở lại bên cạnh bệ hạ còn có ý nghĩa gì? Ngôi vị hoàng hậu này sẽ dành cho người thích hợp hơn ngồi vào, bên cạnh bệ hạ có bao nhiêu người như vậy, lo gì không có người thay thế.

- Nàng... – Lưu Triệt chỉ tay vào nàng, run bắn lên. – Sự việc đã đến lúc này mà nàng vẫn còn ngang bướng như vậy à.

- Cả đời thiếp đều như vậy, bệ hạ còn không hiểu hay sao? – Trần Hoàng hậu lại ngẩng đầu lên nhìn Lưu Triệt, khẽ mỉm cười, đẹp như ngàn đóa hoa nở muộn.

Lưu Triệt bỗng hoảng hốt, dường như trông thấy người thiếu nữ đứng dưới gốc hoa đào nhìn mình cười kiêu ngạo năm xưa.

- Nàng ... Đã làm những chuyện như thế này, ta thực sự không thể nào để yên cho nàng.

- Thiếp biết.

- Nàng biết ư? Nàng biết quá nhiều rồi!

Trần Hoàng hậu lại cười.

- Thiếp và bệ hạ là vợ chồng kết tóc xe tơ, không chỉ như vậy mà chúng ta còn biết nhau từ nhỏ, đến giờ cũng được hai mươi năm năm. Thiếp hiểu rất rõ tính tình bệ hạ bởi thời gian chúng ta bên nhau quá dài, hơn nữa chúng ta lại cùng trải qua biết bao nhiêu chuyện. Bệ hạ là một đấng minh quân lưu danh thiên cổ, còn thiếp chẳng qua chỉ là một người phụ nữ bình thường. Bệ hạ phế thiếp thì câu chuyện của thiếp kết thúc ở đây, câu chuyện của bệ hạ sẽ còn tiếp diễn. Thiếp vào cung từ nhỏ, cả đời người cũng chỉ ở chốn này, dù là lâu vàng vẫn có ngày cảm thấy mệt mỏi. Bệ hạ, ngày hôm nay bệ hạ đã chán, thiếp cũng mệt rồi. Chi bằng nhân cơ hội này để tha cho nhau. Chuyện ngày xưa tự người nào người ấy trân trọng thôi.

Lưu Triệt hít sâu một hơi, loạng choạng đi đến trước mặt Trần Hoàng hậu rồi ngồi xuống, kéo nàng đến sát mặt mình. Hai khuôn mặt cách nhau trong gang tấc, Trần Hoàng hậu vẫn bình tĩnh điềm nhiên như không có gì. Lưu Triệt cười cay đắng.

- Nàng vẫn là người hiểu ta nhất. Vẫn là nàng... hiểu ta nhất! Thế nhưng, A Kiêu, rốt cuộc nàng đã bao giờ yêu ta chưa?

Nói xong, Lưu Triệt đẩy Trần Hoàng hậu ra, đứng dậy quay người rời khỏi điện Tiêu Phòng.

Sau lưng ông vang lên giọng nói nghe như tiếng than thở của Trần hoàng hậu:

- Yêu... Chỉ có điều, chàng đã cho thiếp biết rằng tình yêu đó là một sai lầm...

Cơ thể Lưu Triệt khẽ lão đảo, thái giám vội vàng đến đỡ nhưng bị ông đẩy ra. Ông siết chặt tay, sải bước rời đi, không quay đầu lại nữa.

Cảnh chia biệt đó là tiêu điểm của cả bộ phim. Khi viết đến đoạn này, Hứa Nhã Vân đã phải đầu tư rất nhiều tâm huyết. Lúc này, xem ra hai diễn viên đã thể hiện một cách sát nhất, hoàn hảo nhất những gì cô đã tưởng tượng trong đầu. Mỗi một ánh mắt, một cử chỉ, một nụ cười đều khiến cho Hứa Nhã Vân hết sức hài lòng.

Trương Lăng đã làm nghề mười năm, rất nhiều kinh nghiệm. Nhưng Chu Minh Vi rõ ràng chỉ mới bước chân vào nghề chưa tới hai năm, vậy mà kỹ năng diễn xuất tiến bộ nhanh một cách thần kỳ. Vai diễn lần này quả thực trôi chảy, thành thực hơn lần trước nhiều.

Khi quay xong, Minh Vi được trợ lý đỡ đứng dậy. Lúc quay người đi, cô nhìn thấy Hứa Nhã Vân đứng ở đằng xa, gật đầu với cô một cách đầy ẩn ý, trong mắt là một sự ngợi khen.

Minh Vi cúi người đáp lễ.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Khác Biệt

Khi Minh Vi từ máy bay xuống, trời đang có mưa nhỏ. Trong những hạt mưa còn lẫn cả những bông tuyết bé li ti, khi rớt xuống chiếc áo lông vũ của cô lập tức tan thành nước. Minh Vi hắt hơi một tiếng, cùng Lý Trân đi vào nhà chờ lấy hành lý.

Xếp hàng suốt nửa giờ đồng hồ, hai cô gái cuối cùng cũng đón được một chiếc taxi. Trời mưa nên đường sá khó đi hơn, sau khi vào trong thành phố liên tục gặp đèn đỏ, chốc chốc lại dừng. Minh Vi đưa Lý Trân về nhà trước, đến khi quay lại công ty trời đã tối đen.

Minh Vi xuống xe, đội mưa kéo hành lý đi vào khu kí túc. Bên đường có hai nam sinh nhận ra cô bèn ngăn lại xin chữ kí và chụp ảnh cùng.

Minh Vi cố chịu rét để đáp ứng đề nghị của người hâm mộ, không quên dặn dò: “Trời khá lạnh đấy, mau về nhà sớm nhé!”

Hai nam sinh đó lấy được chữ kí thì mừng rỡ chạy đi.

Minh Vi mỉm cười quay người lại, đã thấy một bóng người vụt qua trước mắt, chặn ngang đường.

Người con trai đó cao lớn, mặc chiếc áo khoác dày, chiếc mũ len và khăn quàng cổ ôm kín lấy mặt, chỉ có đôi mắt để lộ ra nhìn cô chăm chăm.

Minh Vi bật cười.

- Đừng tưởng rằng anh ăn mặc như phụ nữ Hồi giáo là tôi không nhận ra.

Đường Hựu Đình kéo khăn quàng cổ xuống qua cằm, nói:

- Quay xong hết rồi à?

- Xong rồi. Công ty cho tôi nghỉ phép, Tết Dương lịch có thể chơi suốt ba ngày rồi. – Minh Vi vui vẻ. – Trời lạnh thế này đừng đứng ngoài đường nói chuyện, tôi về đến phòng sẽ gọi điện cho anh.

- Cứ thế mà đi sao? – Đường Hựu Đình oán trách Minh Vi. – Mấy tháng không gặp, nỡ đuổi tôi đi thế sao?

Minh Vi nói:

- Hôm nay quả thực không có thời gian. Tôi xếp hành lý xong lập tức về nhà ngay. Mẹ tôi đã làm một nồi lẩu đợi tôi về ăn rồi.

Đường Hựu Đình lăm bắm:

- Cô thật biết hưởng phúc. Lưu Triệu với Tiểu Hoàng nghỉ lễ cả rồi, đến cả một bát canh nóng tôi còn không được ăn nữa.

Minh Vi đang kéo hành lý đi tiếp, nghe không sót một từ nào trong câu nói của Đường Hựu Đình, bèn dừng lại, nói với vẻ đầy bất lực:

- Nếu như muốn rủ tôi đi ăn cũng phải chờ đến ngày mai.

Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi oán thán, sau đó quay người đi.

Minh Vi không biết làm thế nào với tính cách trẻ con của Đường Hựu Đình, đành gọi anh lại:

- Được, được, để tôi gọi điện bảo mẹ tôi chuẩn bị thêm một bộ bát đũa, đã được chưa?

Đường Hựu Đình từ từ quay đầu lại, giành lấy va ly trong tay Minh Vi, sau đó kéo về kí túc. Anh còn không quên nói:

- Tôi nhắc cho cô biết trước, tôi làm như vậy là để lấy tiền công trả tiền ăn, chứ không phải vì tôi thích cô đâu.

- Anh có thôi đi không? –Minh Vi dở khóc dở cười đi theo sau lưng Đường Hựu Đình.

Kí túc xá không có thang máy, Đường Hựu Đình đóng tay kéo va li vào, sau đó vác lên vai, đi thẳng lên tầng. Minh Vi nhìn động tác nhanh nhẹn, mạnh mẽ đó, trái tim bất giác hơi thắt lại.

Người ta thường nói người đàn ông hấp dẫn nhất khi thể hiện sức mạnh của mình một cách oai phong(*), nhưng không thấy ai nói khi người đàn ông khom lưng để vác valy cho một cô gái, các đường cong trên cơ thể nổi bật lên trông quyến rũ vô cùng.

(*) Nguyên văn: dùng một tay lật đổ chiếc xe

Cuối tuần ở kí túc xá không có ai, nên Minh Vi cũng bớt việc phải giải thích phiền phức. Theo chỉ dẫn của Minh Vi, Đường Hựu Đình để chiếc va ly xuống cạnh giường trong phòng ngủ, sau đó đứng khoanh tay nhìn ngó căn phòng của đám con gái.

Đường Hựu Đình nhìn qua hai chiếc giường, chỉ vào chiếc được trái chăn ga tối màu kê sát bên trong tường nói:

- Chiếc này chắc chắn là giường của cô.

- Sao anh không nghĩ là tôi ngủ ở bên này? –Minh Vi dấu môi về phía chiếc giường của Chung Thiên Dao.

- Làm sao cô có thể là người dùng ga giường màu phấn hồng được? – Đường Hựu Đình cười giễu. –Con người của cô từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều toát ra một phong cách của bà mợ cũ kỹ. Uống trà thay vì sinh tố, cà phê, mặc quần áo cũng toàn là màu đen trắng xám, nói năng hay thuyết giáo, khuôn mặt luôn nghiêm trang chín chắn như một bà cô.

Minh Vi vừa thấy tức vừa buồn cười, ném găng tay vào mặt Đường Hựu Đình:

- Đi đi, tôi không mời anh ăn cơm nữa.

Đường Hựu Đình bắt lấy đôi găng tay, uể oải nói:

- Cô đừng đặc ý. Bên ngoài mưa tuyết như vậy khó bắt xe lắm, cô lại chẳng phải nhờ tôi lái xe đưa cô về ấy chứ?

- Còn lâu!

- Vậy cô đừng có xin tôi nhé. Nhớ là đừng có xin tôi đấy.

Kết quả là Minh Vi đứng chờ đến nửa giờ đồng hồ bên đường nhưng vẫn không đón nổi một chiếc taxi nào. Khi cô cúi tới mức nháy lên rồi, một chiếc xe bốn chỗ từ từ trượt đến trước mặt. Đường Hựu Đình mở cửa kính, nhe hàm răng trắng ra cười.

- Tôi đã nói rõ từ trước rồi, tôi chỉ vì một bữa cơm thôi, không phải thích cô đâu...

- Im ngay! –Minh Vi lên xe, lập tức tăng máy sưởi thêm hai độ. –Đến nhà tôi thì ngoan ngoãn mà ngồi ăn, không được nói lằng nhằng gì hết.

- Thừa hơi, tôi đâu có mọc hai cái miệng. –Đường Hựu Đình đặc ý đạp chân ga.

Bà Vương nghe con gái nói sẽ đưa bạn về nhà ăn cơm liền lập tức chuẩn bị thêm một bàn đầy đồ ăn ngon, gà rang muối, váng đậu hằm, tôm sú chiên dầu, sườn xào chua ngọt... giống hệt như bữa cơm chuẩn bị chiêu đãi con rể vậy.

- Ăn nhiều một chút, nếu thấy thiếu thì nói nhé, cô sẽ bổ sung ngay. – Bà Vương lấy thêm cho Đường Hựu Đình một bát tương.

Đường Hựu Đình đang gặm cổ gà, vội vàng cảm ơn:

- Không cần đâu dì, đủ ăn rồi ạ. Phải làm phiền dì thật là ngại quá.

- Không phiền gì đâu! –Bà Vương càng nhìn Đường Hựu Đình càng thấy vui sướng trong lòng. –Lúc Minh Vi nói là có đưa bạn về nhà ăn cơm, cô còn không biết là cháu. Những món ăn này đều đơn giản quá, sợ cháu ăn không quen.

- Anh ấy ăn có gì mà không quen. –Minh Vi cảm thấy khó coi, nói. – Anh ấy chỉ đến ăn chực thôi, có phải là bạn trai con đâu.

Bà Vương đưa tay sang véo Minh Vi một cái làm cô kêu lên oai oái. Đường Hựu Đình thấy vậy cười hả hê.

- Cô xem phim cháu đóng rồi. Trong “Cố viên xuân thu”, cháu và Minh Vi còn là một đôi, có đúng không? Cô với mấy bà bạn trong khu đều thấy cháu quả rất tuyệt. Vừa đẹp trai, lại diễn xuất tốt. Bây giờ gặp người thật, thấy còn lễ phép nữa.

Đường Hựu Đình giở giọng ngọt xớt:

- Trông dì vẫn còn trẻ thật, nhìn thoáng qua cứ như là chị gái của Minh Vi. Rất ít người ở tuổi dì lại giữ được vóc dáng đẹp như vậy. Cuối cùng cháu cũng biết Minh Vi xinh thế là được hưởng di truyền của ai rồi.

Bà Vương nở hoa trong bụng, lập tức gấp cho Đường Hựu Đình một miếng đùi gà.

Minh Vi liếc xéo Đường Hựu Đình nhưng anh làm như không biết, vẫn thản nhiên nói cười.

Ăn xong Minh Vi giúp mẹ dọn dẹp, sau đó mang rác xuống dưới tầng vút. Khi cô quay lên nhà, đã thấy Đường Hựu Đình đang cầm xem cuốn album của gia đình.

- Cô mau lại đây xem này, hồi bé trông cô xấu thật đấy.

Minh Vi hơi chột dạ. Cô không hiểu mấy về hồi nhỏ của Chu Minh Vi, nên không biết hoàn cảnh chụp những bức ảnh trong album đó.

Đường Hựu Đình chỉ vào một bức ảnh chụp Chu Minh Vi hồi cấp hai, cười nói:

- Xem chừng hồi đó ít nhất cô cũng phải nặng đến sáu mươi cân. Sau này làm thế nào gầy đi được?

Minh Vi pha trò:

- Bị gột rửa qua lần thi đại học nên đầu thai, thay da đổi thịt, còn hiệu quả hơn đi phẫu thuật thẩm mỹ.

Đường Hựu Đình vừa xem ảnh vừa cười, đột nhiên chỉ vào một bức ảnh chụp tập thể hồi trung học, hỏi:

- Trong này có bạn trai của cô không?

Minh Vi nhanh trí trả lời:

- Hiện giờ tôi vẫn độc thân, ai cũng là bạn hết.

- Ngang ngạnh nhỉ! –Đường Hựu Đình chỉ vào một nam sinh mặt dơi tai chuột nói. –Cậu này lúc nào cũng đứng cạnh cô, nói không chừng, chắc là bạn trai cô rồi.

- Anh thích kiểu như vậy đúng không? –Minh Vi cười mắng –Có cần tôi giới thiệu cậu ấy cho anh không? Hồi trung học tôi có tới ba mươi bạn nam, ai cũng có thể giới thiệu cho anh hết.

- Tôi kén chọn lắm. –Đường Hựu Đình cũng cười. –Những hạng phàm phu tục tử làm sao lọt vào mắt tôi được?

- Anh cũng chẳng phải bậc thần tiên giáng trần cao sang quý phái gì đâu. –Minh Vi cười giễu. –Anh chỉ ăn no uống say rồi bữa bãi, làm đầy những chuyện xấu mặt thôi.

Đường Hựu Đình thấy chột dạ.

- Uống say? À, hôm đó... Cô đã thấy được những chuyện gì rồi?

Minh Vi giật lấy quyển album.

- Diêu Cánh đưa anh về mà. Anh ấy nhìn còn cao hơn ở trong TV...

- Là tôi nói sau đó kìa.

- À, anh say rượu nên chạy loạn lên trong phòng, anh Lưu Triệu đến mới giữ anh lại được.

- Chỉ có vậy thôi ư? –Đường Hựu Đình hỏi thăm dò.

- Chỉ thế thôi chưa đủ hả? –Minh Vi nói. –Tôi thấy anh sém chút nữa là châm lửa đốt nhà rồi.

- Có thật là không còn gì không? –Đường Hựu Đình vẫn chưa yên tâm.

Minh Vi nhìn xoáy vào anh.

- Lẽ nào tôi bỏ sót điều gì?

- Không! Không! Không có gì!

Xem chừng Minh Vi vẫn chưa chứng kiến những biểu hiện mang tính điển hình của mình lúc say rượu, Đường Hựu Đình thở phào một hơi. Anh lập tức chuyển chủ đề.

- Vậy bây giờ cô đóng xong phim rồi, đã có công việc tiếp theo chưa?

- Trong tay cũng đang có mấy kịch bản. –Minh Vi nói. –Đều là những kịch bản cổ trang nói chuyện trong cung đình, tôi thấy hơi chán, muốn thử những phim khác về đề tài hiện đại. Song hiện nay phạm vi được lựa chọn của tôi không nhiều, công ty cũng không sắp xếp cho tôi thử vai.

Đường Hựu Đình cầm lấy một món đồ chơi trên bàn của Minh Vi rồi tung lên nghịch, nói với vẻ thờ ơ:

- Nếu có hứng thì cộng tác với tôi.

- Gì cơ?

- Có một kịch bản gửi cho tôi, bối cảnh là thời Dân quốc. –Đường Hựu Đình trở nên nghiêm túc. –Một câu chuyện tình yêu vượt lên thế tục nhưng không có hồi kết giữa một diễn viên nổi tiếng và con gái một gia đình quyền quý. Tôi đã xem kịch bản rồi, rất nhẹ nhàng tình cảm, hình

tượng nhân vật rõ nét, lại khá lắt léo nên dễ giành được sự yêu thích của người xem. Cô thấy thế nào?

Minh Vi nghĩ ngợi nghiêm túc, sau đó nói:

- Để tôi suy nghĩ thêm một chút.

- Suy nghĩ? –Đường Hựu Đình cau mày tỏ vẻ không vui. –Có thể cộng tác để đóng phim cùng với Đường Hựu Đình tôi là may mắn ba đời của cô, cô còn định năm lần bảy lượt làm cao nữa. Tôi cảnh cáo cô...

- Anh định thế nào? –Minh Vi tỏ ra không sợ. –Nếu tôi không nhận anh sẽ phóng human canon chắc?

Mặt Đường Hựu Đình ngay lập tức chuyển từ đỏ sang trắng, từ trắng thành xanh, sau đó lại từ xanh thành đỏ, màu sắc thay đổi vô cùng thú vị. Minh Vi nhìn vậy cảm thấy khoái chí trong lòng, cố nhịn nhưng không thể nào nhịn được, bật ra một tiếng rồi cười ha ha lên.

Đường Hựu Đình tức tới mức nghiến răng.

- Hóa ra là cô đã thấy rồi.

- Đừng nói bậy, tôi chẳng trông thấy gì hết. –Minh Vi ngẩng đầu lên ngạo nghễ. –Tôi không có sở thích vào nhà vệ sinh cùng với đàn ông. Cứ cho là anh muốn cho tôi xem, tôi cũng không dám xem đâu.

- Cô... –Đường Hựu Đình làm bộ dáng sắp nhào tới.

Minh Vi lùi lại phía sau cười ha ha.

- Tôi đã bảo người nổi tiếng luôn có gì đó kì quái, hóa ra lại hợp với anh. Human canon à? Ha ha ha.

- Cái con bé này. –Đường Hựu Đình nhảy vọt tới.

Phòng ngủ của Minh Vi chỉ rộng chừng sáu, bảy mét vuông, trên sàn được trải thảm. Đường Hựu Đình không để ý nên bị thảm vướng vào chân, mất thăng bằng nên ngã luôn vào người Minh Vi, đè cô xuống giường.

Cơ thể mềm mại như không có xương của cô thiếu nữ bị Đường Hựu Đình đè nghiêng xuống, một mùi hương ấm áp xộc vào mũi. Mắt Minh Vi mở to hết cỡ, con ngươi đen lách phản chiếu khuôn mặt đang chờ dẫn của Đường Hựu Đình. Môi cô màu hồng nhạt, mềm mại và đầy đặn giống như cánh hoa đào. Đường Hựu Đình hồn xiêu phách lạc, cúi đầu xuống khẽ chạm vào đôi môi mềm mại đó.

Đầu Minh Vi nổ búng một tiếng rồi nhào ra như nồi cháo, vội vàng đẩy Đường Hựu Đình ra. Đường Hựu Đình ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt vẫn đang mở to của cô, đưa tay ra khép đôi mắt đó lại rồi tiếp tục cúi xuống hôn cô.

Nụ hôn mềm dịu và triền miên, nhẹ nhàng xoắn quện, một sự tiếp xúc vô cùng thận trọng và dè dặt, một sự thưởng thức tinh tế. Minh Vi mới uống sinh tố xong, trên môi vẫn còn lưu lại vị ngọt thanh của nước cam, đầu lưỡi cô nhỏ xinh cuống cuống né tránh. Đường Hựu Đình không định ép quá, nên anh bỏ cô ra. Minh Vi cuối cùng cũng từ từ mở mắt ra. Đường Hựu Đình mỉm cười nhìn cô, khẽ hỏi:

- Cảm thấy thế nào?

Minh Vi không biết nên trả lời sao.

Cô nhớ lại nụ hôn đầu tiên của mình với Cố Thành Quân. Cũng dịu dàng êm ái như vậy, dường như cả thế gian đã ngừng thở trong giây phút ấy.

- Anh như vậy ... là ý gì?

Đường Hựu Đình cười cười, bỏ Minh Vi ra. Cô ngồi dậy, máu bắt đầu trở lại trên khuôn mặt. Đường Hựu Đình thấy má Minh Vi dần ửng hồng vô cùng đáng yêu.

- Có thích không?

Minh Vi nhìn Đường Hựu Đình.

- Rốt cuộc là anh có ý gì?

Đường Hựu Đình cảm thấy thú vị với vẻ nghiêm túc đó của Minh Vi, bèn đưa tay ra vò tóc cô.

- Đừng giận. Là tôi thích cô.

- Mỗi cô gái anh thích anh đều hôn như vậy à?

Đường Hựu Đình tắc tị, ấp a ấp úng:

- Không phải vậy. Cô thì khác... Ôi trời, ở bên tôi làm gì có nhiều con gái đâu.

- Vậy ý anh là gì? –Minh Vi quay mặt đi. –Anh thích hôn các cô gái một cách tùy tiện vậy à?

Đường Hựu Đình cảm thấy mình bị oan uổng.

- Cái gì mà bảo là tùy tiện? Cô cảm thấy tôi tùy tiện lắm sao?

Minh Vi lập tức nghiêng rằng.

- Vậy anh được lợi như thế, cũng phải giải thích thế nào chứ.

- Chẳng phải tôi đã nói là tôi thích cô à?

Minh Vi im lặng một lúc, sau đó mới nói nhỏ:

- Thích kiểu gì?

Đường Hựu Đình lại tắc tị. Anh không nghĩ ngợi nhiều lắm về một nụ hôn không kiềm chế nổi đó, nhưng anh vẫn có thể giải thích về nó. Chỉ có điều, anh cảm thấy hơi sợ tình cảm lạ lẫm đó, sợ rằng mình sẽ không kiểm soát nổi nó, sẽ bị nó làm tổn thương, đồng thời cũng làm tổn thương người khác.

- Minh Vi, cô có thích... tôi như vậy không?

Minh Vi cũng thấy mù mịt. Bị chọc ghẹo nên đòi phải nói rõ ra là một chuyện, nhưng muốn cô cam kết lại là một chuyện khác. Cô vẫn chưa chuẩn bị tốt để sẵn sàng đón nhận tình cảm mới mẻ này.

Đường Hựu Đình khẽ vuốt mái tóc Minh Vi, kéo cô lại, sau đó hôn lên trán.

- Không sao, cứ để cả hai chúng ta suy nghĩ cho kỹ càng.

Minh Vi ngạc nhiên khi nhận ra rằng mình không hề kháng cự trước hành động thân mật đó của anh, trái lại, cô còn cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Sau tết Dương lịch, bộ phim truyền hình “Cuộc chiến hậu cung” mà Minh Vi đóng bắt đầu khởi chiếu. Vì là một bộ phim với hầu hết các gương mặt mới nên hồi đầu chiếu cũng không được mấy chú ý. Nhưng sau khi phát sóng được sáu, bảy tập, vì sự phát triển của tình tiết trong phim, cộng thêm những khuôn mặt mới xinh đẹp nên bộ phim dần dần thu hút được khá đông khán giả, tỷ lệ xem phim cũng từ từ tăng lên.

So với một Tô Khả Tinh nổi tiếng vì các scandal, Minh Vi, người đã từng xuất hiện trong bộ phim trước đó, thu hút được nhiều sự quan tâm hơn. Nhân vật nữ chính dù có hóa trang thế nào cũng vẫn mang một chút già dặn, trong khi đó cô em gái Minh Vi lại dịu dàng thanh thoát, xinh đẹp trẻ trung, đương nhiên khiến cho khác giải thích hơn. Thêm vào đó vai diễn

của Minh Vi lại đau khổ vì tình nên rất đáng thương, đã khiến bao nhiêu khán giả cùng giới hết sức cảm thông.

TV đang chiếu tiết mục mổ xẻ về phim “Cuộc chiến hậu cung” trong chương trình giải trí, người dẫn chương trình thao thao bất tuyệt khen ngợi các diễn viên đã nỗ lực như thế nào. Người quay phim thỉnh thoảng lại lia máy đối diện với khuôn mặt Minh Vi, tả thực từng cử chỉ nụ cười của cô.

Chân Tích tắt ti vi, vứt cách chiếc điều khiển xuống mặt bàn, quay sang nhìn Cố Thành quân cười nhạt.

- Anh nói gì? Anh không làm hả?

Cố Thành Quân nhìn tập bản thảo trong tay, còn không ngẩng đầu lên.

- Anh bận thế nào em cũng thấy rồi. Hiện giờ anh không có hứng thú làm mấy bộ phim võ thuật thương mại đó.

Chân Tích cười mỉa mai.

- Ảnh đế bệ hạ cơ mà, đương nhiên phải kén cá chọn canh rồi. Dù sao anh cũng là ông chủ lớn, cho dù bây giờ có rút khỏi điện ảnh thì người khác cũng chỉ nghĩ anh rút lui trên đỉnh thành công để mà ngưỡng mộ, ghen tị hơn thôi. Em không được may mắn như vậy. Nói ra thật khiến người ta bức mình. Vì sao lại để danh hiệu Nữ diễn viên xuất sắc nhất cho Tôn Thực Trân?

Cố Thành Quân nói một cách nhần nại:

- Tôn Thực Trân là bậc tiền bối, đức cao vọng trọng. Bộ phim “Mẹ câm” chị ấy đóng năm ngoái được tất cả các giới đều đánh giá cao.

- Lẽ nào em phải đợi đến khi bằng tuổi chị ta mới giành được giải thưởng Nữ diễn viên xuất sắc nhất hay sao?

- Chẳng phải em đã nhận giải Nữ diễn viên được yêu thích nhất trong năm rồi sao?

- Cái giải thưởng mang tính an ủi đó em đã được tới ba lần rồi. –Chân Tích tỏ thái độ coi thường. –Nhận cái giải đó cũng giống như nói với mọi người rằng em chỉ là diễn viên thần tượng, còn ủy ban bình xét không hề công nhận tài năng diễn xuất của em.

Cố Thành Quân bị Chân Tích quấy rầy tới mức không thể đọc tiếp được, hơi tỏ ra mất kiên nhẫn.

- Em đã là diễn viên hàng đầu trong nước rồi, cát sê hay làm đại diện quảng cáo đều đứng ở đẳng cấp cao nhất, lại còn được bao nhiêu giải thưởng. Em thử nhìn xem có nữ diễn viên nào ở độ tuổi em đạt được nhiều thành tựu như vậy hay chưa?

Bị Cố Thành Quân mắng như vậy Chân Tích trái lại còn thấy vui, nghe giọng nói mềm hần.

- Phải rồi, nghe nói không biết anh dùng cách nào mà lấy được một kịch bản rất hay ở chỗ Hứa Nhã Vân có đúng không?

- Là cô ấy chủ động đưa ra. –Cố Thành Quân nói.

- Nghe nói là phim về gián điệp thời Dân quốc, chủ đề đang hot.

- Em không thích hợp đâu. –Cố Thành Quân đương nhiên hiểu được ẩn ý của Chân Tích. –Nhân vật nữ chính được thiết kế cho thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi.

Sắc mặt Chân Tích lập tức trở nên hết sức khó coi. Cô ta im lặng để chờ Cố Thành Quân an ủi, song Cố Thành Quân lại chú tâm vào đọc tài liệu, còn không ngẩng đầu lên. Chân Tích làm điệu bộ hồi lâu, tới lúc không kéo dài được thêm nữa, cuối cùng đành tự xuống nước.

- Vậy anh định dùng ai?

- Trong công ty có nhiều diễn viên trẻ như vậy, muốn chọn một người phù hợp có khó gì đâu.

- Đừng nói là anh vẫn chưa nhắm vào ai nhé. –Chân Tích cười. –Là Chu Minh Vi chứ gì?

Cố Thành Quân lại ngẩng đầu lên. Anh cảm thấy ánh mắt soi mói như loài rắn đỏ của Chân Tích vô cùng phản cảm.

- Vì sao em lại không thích Minh Vi như vậy?

- Thế sao anh lại thích con bé đó như vậy? –Chân Tích nhướn mày. – Vì cái tên của nó, ngoại hình của nó, hay vì nó biết làm ra vẻ thông minh ngoan ngoãn?

- Vì cô ấy là một diễn viên giỏi, là một nghệ sĩ xuất sắc của công ty. – Cố Thành Quân đáp lại với vẻ hết sức nghiêm túc.

Chân Tích cười khẩy.

- Đừng chiếu lệ như vậy. Anh bị tình yêu sét đánh rồi. Anh đã đem gửi gắm những tình cảm vốn dành cho Minh Vi lên một người tương tự cô ta.

- Cái suy nghĩ hoang tưởng thiếu căn cứ đó đều là vì em nghĩ ngợi quá xa xôi. –Cố Thành Quân nói điềm nhiên.

- Anh không cảm thấy con bé đó giống Minh Vi hả? –Mắt Chân Tích lóe lên những ánh nhìn lạnh lẽo. –Đừng trách em không cảnh báo anh, con bé đó rất có dã tâm. Em còn nghe nói nó đã đổi tên. Nó cố tình tìm cách tiếp cận với anh, lại còn bắt chước theo nhất cử nhất động của Trương Minh Vi, chính là muốn dụ dỗ anh thôi...

Cố Thành Quân cười ngất.

- Sao em không đi viết kịch bản nhỉ?

- Đừng có hiểu sai lòng tốt của em. –Chân Tích nổi cáu. –Anh muốn đặt sự khôn ngoan sáng suốt của mình vào một bàn tay non nớt đó là việc của anh. Em khuyên anh một câu là vì nghĩ đến tình cảm trước đây.

- Đã bảo là em nghĩ quá nhiều rồi. –Cố Thành Quân không mấy tán thành. –Cô ấy vào công ty đã được hai năm, vẫn luôn giữ đúng bốn phận của mình. Trái lại cô bé Tô Khả Tinh đó, cứ vài ngày lại gây chuyện ầm ĩ cả lên.

- Chó sửa thì không cần, chó cần thì không sửa.

Cố Thành Quân mím môi, nhìn Chân Tích lạnh lùng, không nói thêm gì nữa.

Chân Tích rốt cuộc cũng đã qua lại với Cố Thành Quân mười mấy năm, biết anh đã bức mình thật. Nghĩ bụng vì một diễn viên bé xiu không đáng kể đó mà anh cũng có thể giận mình, không biết rốt cuộc trong trái tim anh mình nằm ở vị trí nào?

Chân Tích rời khỏi văn phòng của Cố Thành Quân với bộ mặt xám ngoét. Dọc đường đi, các nhân viên nhìn thấy cô ta như vậy đều phải tránh sang một bên, sợ giẫm phải chân. Khi đến bên cửa hông tòa nhà, liền trông thấy một đám người ngay phía ngoài, một cô gái đang hét toáng lên:

- Chu Minh Vi, cô đừng có ức hiếp người quá đáng.

Đúng là nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.

Tô Khả Tinh có trợ lý và hai chuyên viên hóa trang chống lưng, tỏ ra mạnh bạo, vênh mặt hất hàm lên nói:

- Bất kể chuyện gì cũng phải có trước có sau, tôi đến trước phải dùng chiếc xe này.

Thấy Tô Khả Tinh vô cớ âm lên, Chu Minh Vi chỉ cười, không tỏ ra khó chịu chút nào.

- Đó là xe bảo mẫu của tôi, đã hẹn đúng giờ này đến đây đón tôi rồi. Nếu như cô muốn dùng xe có thể bảo công ty sắp xếp cho một chiếc khác là được.

Tô Khả Tinh hăng giọng.

- Xe của công ty chứ không phải xe chuyên dụng của cô, đặc ý cái gì?

Minh Vi cười.

- Cô có xe chuyên dụng rồi à? Vậy việc gì phải tranh giành với tôi?

Tô Khả Tinh bị mắc vào trông, sắc mặt tím ngắt khó coi.

Chân Tích đứng đó bàng quan xem cuộc đấu võ mồm, lập tức thấy được cao thấp rõ ràng. Chu Minh Vi ngoài miệng thì cười nhưng bên trong có giấu đao, thông dong bình tĩnh, ít tuổi nhưng đã thành thực. So ra Tô Khả Tinh rõ ràng thua Minh Vi cả một quãng xa. Minh Vi khi đó không muốn làm ảnh hưởng đến người khác, nên kín đáo tránh né. Nếu như cô ta phản công diện, chắc chắn Tô Khả Tinh đã thảm bại tới bời hoa lá.

Một cô gái thông minh như vậy, lại còn đầy tài năng, sau khi nổi tiếng chắc chắn không nghi ngờ gì sẽ là kẻ địch của Chân Tích.

-Ồn ào gì vậy? –Chân Tích đi tới đó.

Minh Vi nhìn thấy người đi tới là Chân Tích nên nụ cười chững lại rồi biến mất.

- Chẳng phải chỉ là một chiếc xe thôi sao, làm ầm lên cho cả thế giới đều biết, người khác lại tưởng công ty Vĩnh Thành của chúng ta sắp sụp đến nơi rồi, ngay cả một chiếc xe cho nghệ sĩ đi ra ngoài cũng không lo nổi.

Tô Khả Tinh vừa xấu hổ vừa không đành lòng, cúi đầu nói:

- Xin lỗi chị Chân Tích, em sai rồi.

Khóe miệng Chân Tích nhếch lên:

- Cô muốn đi đâu? Ngồi cùng xe tôi đi. Cũng đang không bận lắm, đưa cô đi cũng được.

Tô Khả Tinh mừng vui ngoài sức tưởng tượng, hai mắt sáng lên.

Chân Tích khinh miệt Tô Khả Tinh, song vẫn đặc ý mỉm cười.

- Đi thôi, chẳng phải cô đang vội hay sao?

Từ đầu chí cuối Minh Vi vẫn không nói câu nào. Khi Chân Tích đã ngồi yên trong xe nhìn ra, vẫn thấy Minh Vi bình thản đứng nguyên tại chỗ, trong ánh mắt lạnh giá còn có một vẻ bồn chồn như đã nhìn thấu mọi điều. Chân Tích quay mặt đi, đóng cửa kính lại. Tô Khả Tinh ngồi bên cạnh nín thở đủ điều, song đều bỏ hết ngoài tai.

Minh Vi nhìn theo Chân Tích bằng ánh mắt lạnh lùng. Lý Trân tức giận nói:

- Tô Khả Tinh đúng là số may, toàn gặp phải những nhân vật lớn. Hồi xưa người cất nhắc cô ta cũng chính là Chủ tịch Cổ Thành Quân còn gì. Nịnh chỗ này nịnh chỗ kia, nổi tiếng cũng chẳng qua là nhờ mấy vụ scandal mà thôi.

Lý Trân còn đang oán thán chợt tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô nhận máy, vừa nghe mấy câu mặt đã biến sắc, nói với Minh Vi:

- Chủ tịch đang tìm chị đấy, bảo chị đến văn phòng ngay.

Khi Minh Vi bước vào văn phòng của Cố Thành Quân, đúng lúc Hứa Nhã Vân đang quay đầu lại.

- À, là cô đấy à –Hứa Nhã Vân nhìn Minh Vi gật đầu, sau đó nói với Cố Thành Quân. –Người mà tôi nói chính là cô bé này. Anh cảm thấy thế nào?

Minh Vi không hiểu, dùng ánh mắt để hỏi Cố Thành Quân.

Cố Thành Quân ngồi trước bàn, hai tay đan vào nhau chống cằm, nhìn Minh Vi bằng ánh mắt sáng rực, hỏi:

- Chu Minh Vi, công ty đang có kế hoạch quay một bộ phim. Em có đủ tự tin để nhận vai nữ chính không?

Chiếc xe lao nhanh trên đường cao tốc dẫn từ sân bay vào thành phố. Đường Hữu Đình nhìn qua cửa kính ra ngoài. Sau khi vào trong nội thành, anh đã trông thấy vô số những tấm hình quảng cáo sữa chua của Minh Vi dán trên các nhà chờ xe buýt. Dù trên các tấm poster quảng cáo đó có tới bốn người chụp cùng, nhưng khuôn mặt xinh xắn của Minh Vi vẫn bắt mắt nhất.

- Chu Minh Vi là tuýp người càng nhìn càng thấy xinh. –Chuyên gia hóa trang nói. –Thoạt tiên nhìn thấy thanh tú đáng yêu, nhìn lâu lại cảm thấy vô cùng quyến rũ.

Tiểu Hoàng lén nhìn sang Đường Hữu Đình, thêm vào:

- Đúng đấy, tính tình cũng được, diễn xuất cũng được. Thảo nào công ty lại ra sức lăng xê cô ấy như vậy.

Chuyên gia hóa trang nói tiếp:

- Tôi thì luôn nghĩ đến bộ phim “Cuộc chiến hậu cung”. Minh Vi ở trong đó đẹp quá, tôi thấy cư dân mạng đều nói cô ấy còn đẹp hơn nhân vật nữ chính gấp trăm lần. Mỗi lần cô ấy khóc trông như những đóa hoa lê thắm mưa xuân, khiến ai cũng thấy xót thương.

Đường Hựu Đình bĩu môi:

- Toàn là gặp dịp mua vui. Trông giả lắm.

- Lẽ nào anh được thấy thật rồi?

Chuyên gia hóa trang hỏi một câu vốn không có ý gì, nhưng lại trúng vào tâm sự của Đường Hựu Đình. Anh hơi căng thẳng, lại vừa có một chút đắc ý, trông giống như đang nếm trộm mật ong.

Lưu Triệu đột nhiên nói:

- Nói đến Chu Minh Vi à, có câu chuyện thú vị đây. Hôm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi hai của cô ấy, công ty đã phối hợp với ê kíp làm chương trình “Ái tình thiên sứ”, định tổ chức cho cô ấy một bữa tiệc sinh nhật hết sức bất ngờ.

- Tiệc gì? –Đường Hựu Đình nhướn mày lên.

- Là tiệc sinh nhật bất ngờ. –Lưu Triệu liếc nhìn Đường Hựu Đình. – Trước tiên là gây khó khăn cho cô ấy khiến, cô ấy không vào nhà được, sau đó đưa cô ấy vào phòng rồi tất cả cùng nhảy ra dọa cho cô ấy một trận, chúc mừng sinh nhật. Dù là trò cũ ở nước ngoài, nhưng nghe ra cũng thú vị đấy chứ.

- Thế à? –Đường Hựu Đình lăm bặm, nhìn đồng hồ.

Trong khi đó Minh Vi đang cố gắng an ủi mẹ mình qua điện thoại:

“Con biết rồi, con cũng muốn về nhà sớm một chút, nhưng công việc vẫn còn rất nhiều. Khi làm xong cũng đã nửa đêm, mẹ đừng đợi cơm con làm gì. Khi con về sẽ ăn bữa đêm với mẹ, có được không?”

Quả thực là ngày hôm đó Minh Vi làm việc gì cũng trực trặc.

Đầu tiên là vừa sáng ra đã bị gọi đi dự một buổi lễ cắt băng khai trương. Vì cô không phải là ngôi sao được Giám đốc công ty đó chỉ định đến dự nên khi giới thiệu bị gọi sai tên. Minh Vi vẫn bình tĩnh giữ nguyên nụ cười, đợi tới lúc nói riêng với công ty bên đó mới cải chính sai sót này.

Sau đó, buổi trưa về đến công ty, lại phải ghi âm sớm hơn kế hoạch. Ở trong phòng ghi âm, không thiết bị có vấn đề thì lời thoại bị in sai. Kỹ thuật viên ghi âm từ trước đến nay vốn rất thoải mái với cô bỗng nhiên thay đổi tính khí, bắt bẻ đủ kiểu, yêu cầu ghi đi ghi lại mấy lần, đến cuối cùng thì vứt tai nghe xuống đất rồi tức giận bỏ đi.

Minh Vi từ chối ý định đi xin lỗi giúp của Lý Trân, tự mình đi mua đồ uống rồi tìm tới chỗ kỹ thuật viên, xin lỗi với thái độ rất thành khẩn. Anh ta quở trách cô một hồi, sau đó mới miễn cưỡng làm nốt cho xong.

Kết thúc việc ghi âm, Minh Vi tưởng rằng đã có thể về nhà, kết quả là Lý Trân lại nhận được lệnh phải đưa Minh Vi đến thu hình cho một tiết mục.

- Tiết mục gì mà gọi tôi đi ghi hình ngay lập tức? – Minh Vi mệt mỏi rã rời, tính kiên nhẫn sắp cạn kiệt mất rồi.

Lý Trân nói:

- Công ty sắp tổ chức lễ kỷ niệm mười năm thành lập, nói cần ghi hình một số diễn viên để phát trong chương trình kỉ niệm.

Khi đó Minh Vi mới nhớ ra Vĩnh Thành thành lập đã được mười năm.

Còn nhớ mười năm trước, khi bố thành lập công ty, đã cầm tay cô kí tên đóng dấu, bảo: “Công ty được thành lập là vì con, hy vọng con sẽ biến tất cả những ước mơ của mình thành hiện thực ở đây. Vĩnh Thành chính là món quà lớn nhất mà bố tặng cho con.”

Vĩnh Thành giống như một vương quốc ông Trương tặng cho Minh Vi. Ngày đó cô mới ít tuổi, đã làm nữ vương, nắm giữ vận mệnh của người khác trong bàn tay non nớt của mình, cho đến khi chính mình bị số phận trêu đùa.

- Đường Hựu Đình. –Lý Trân chột khẽ reo lên.

Minh Vi sức tỉnh khỏi dòng suy nghĩ. Đường Hựu Đình đã đứng ngay trước mặt cô.

Người đàn ông trẻ tuổi mặc một chiếc áo jacket và quần bò không có gì nổi bật, chiếc mũ kéo xuống thấp quá nên che mất nửa khuôn mặt, đúng là kiểu nguy trang chuẩn để tránh các fan hâm mộ và phóng viên.

- Hôm nay chẳng phải sinh nhật của cô hay sao, còn không về nhà sớm đi? –Đường Hựu Đình hỏi.

- Còn có một việc nữa, ghi hình cho chương trình kỉ niệm mười năm thành lập công ty. –Minh Vi đưa tay ra. –Đừng nói nhiều nữa, quà của ti đâu?

- Quà gì cơ? –Đường Hựu Đình giả bộ ngốc nghếch.

- Quà sinh nhật của tôi ấy.

- Tôi về tay không, có mua gì đâu.

Tiểu Hoàng tất tả chạy đến, hét toáng lên:

- Anh Hựu Đình, anh để quên chiếc túi Tiffany này trên xe, may mà em còn kiểm tra lại đây.. .

Vừa dứt lời đã có hai bóng người nhào đến phía Tiểu Hoàng. Đường Hựu Đình nhanh chân hơn một bước, giật phăng chiếc túi rồi giấu ra đằng sau lưng.

Minh Vi đứng khoanh tay, cười mà như không.

- Hào phóng nhỉ, mua đồ châu báu gì của Tiffany vậy? Bỏ ra đây cũng khiến cho những đứa con nhà nghèo như tôi đây được mở rộng tầm nhìn.

- Có phải để cho cô đâu. –Đường Hựu Đình nói cứng.

- Nhìn một cái cũng có thiếu mất một viên kim cương đâu.

- Đi! Đi! –Đường Hựu Đình đuổi Minh Vi. –Chẳng phải cô đang đi ghi hình hay sao? Mau đi đi. Để các nhân viên phải đợi mình là cái thái độ gì hả? Ra dáng Diva à?

Minh Vi cũng không để bụng. Đường Hựu Đình chắc chắn đã mua quà rồi, đến lúc lại tự khắc ngoan ngoãn đưa ra, cô chỉ cần đợi là được.

Đường Hựu Đình thấy Minh Vi đi xa rồi, mới túm lấy Tiểu Hoàng ra sức lắc.

- Thằng này...

- Á ôi, là em lắm điều! –Tiểu Hoàng cười ha ha lên rồi vỗ đốp tay một cái. –Em nghe ngóng được rồi, chương trình làm ở phòng thu số hai.

Đường Hựu Đình bỏ Tiểu Hoàng ra, sau đó hai người đi theo một lối khác chạy thẳng đến phòng thu.

Minh Vi và Lý Trân khi đó cũng tất tả chạy đến trước cửa phòng thu số hai. Đẩy cửa ra thấy bên trong tối om.

- Mọi người còn chưa đến nữa. –Minh Vi đi vào trong buồn bực hỏi. – Kỳ lạ...

Bất chợt đèn sáng bừng lên, pháo giấy nổ bụp, một rừng bóng từ trên không rơi xuống. Mọi người bước ra khỏi các góc ngách, vỗ tay ầm lên. Chung Thiên Dao khoác tay bà Vương đi từ giữa đám người ra.

- Minh Vi, chúc sinh nhật vui vẻ.

Minh Vi như vừa bước chân vào chốn thần tiên, người cứ ngớ ra. Phải mất một lúc cô mới phản ứng lại được, ngay lập tức hiểu ra sự đen đủi của cả ngày hôm nay là ở đâu ra.

Bà Vương tươi cười nói:

- Các bạn của con muốn mang đến cho con một sự bất ngờ, nên nhờ mẹ giấu con.

Minh Vi đứng lặng yên, nước mắt trào ra.

- Này, này, đừng có khóc. –Bà Vương cười rồi ôm lấy con gái.

Hai cô gái trong câu lạc bộ người hâm mộ điện ảnh bưng một chiếc bánh ga tô lên, đi tới trước mặt Minh Vi nói:

- Vi Vi, bọn em rất thích xem phim chị đóng. Chị hãy cố gắng lên, bọn em sẽ luôn ủng hộ chị. Chúc sinh nhật vui vẻ.

Chung Thiên Dao hô lên:

- Mau ước đi rồi thổi nến.

Minh Vi vừa phấn chấn vừa cảm động, choáng váng quay sang thối tắt nển rồi ôm chầm lấy Chung Thiên Dao khóc.

Minh Vi lần lượt ôm từng người, khi đến lượt Đường Hựu Đình, đối mặt với nhau cả hai bỗng hơi lúng túng. Nhân lúc này, mấy fan hâm mộ đã ào ào xông tới, bao vây quanh Minh Vi. Đường Hựu Đình suýt bị xô ngã, va đổ cả cốc cô-ca trong tay người bên cạnh.

Chung Thiên Dao nhìn thấy cười ầm lên, chỉ vào Minh Vi nói với anh:

- Anh chủ động đến đó đi.

Đường Hựu Đình phẩy tay.

- Con gái đáng sợ nhất khi đang khóc lóc đấy.

Cố Thành Quân dẫn theo thư kí cùng hai Giám đốc điều hành hàng đầu công ty bước vào phòng thu. Các fan hâm mộ nhìn thấy anh kêu ré lên, xông tới vây chặt lấy. Việc Cố Thành Quân tham dự tiệc sinh nhật của một diễn viên mới trong công ty đúng là mang lại thể diện rất lớn cho Minh Vi. Vậy nên việc công ty Vĩnh Thành sẽ lãng xê Chu Minh Vi càng rõ ràng hơn bao giờ hết.

Đường Hựu Đình đứng uống bia, nhìn Minh Vi đang chuyện trò cười nói với Cố Thành Quân. Trên khuôn mặt Minh Vi là dáng vẻ thường thấy ở cô, nụ cười mà các nữ diễn viên thường dùng trong các nghi thức xã giao, giống y như khi cô đi dự tiệc cùng với gã đại gia họ truyền thông họ Tôn lần trước. Nói chung có các fan hâm mộ ở đó nên Cố Thành Quân tỏ ra sôi nổi và dễ gần hơn nhiều.

Minh Vi quay người lại kí tên cho một fan hâm mộ. Cố Thành Quân tiện tay đón lấy ly rượu trong tay cô, mỉm cười nhìn cô chăm chú. Nụ cười đó khiến cho lông mày Đường Hựu Đình khẽ nhíu lại.

Cảm nhận thấy ánh mắt của Đường Hựu Đình, Cố Thành Quân quay lại gật đầu với Đường Hựu Đình qua đám đông náo nhiệt.

Đường Hựu Đình đặt ly rượu xuống rồi quay người đi. Chưa được nổi hai bước, anh đã bị mấy fan hâm mộ bao vây lại. Đang đối phó với mấy người đó, anh chợt thấy xung quanh yên tĩnh hẳn. Cố Thành Quân mở to âm lượng giọng nói: “Hôm nay tôi thay mặt công ty tặng cho Chu Minh Vi, người đã luôn cố gắng nỗ lực suốt hai năm qua để đạt được những thành tích nổi bật, một món quà lớn. Bộ phim về đề tài chiến tranh chống Nhật do cô Hứa Nhã Vân biên kịch mà công ty dự định đầu tư khởi quay vào cuối năm nay, hiện đã quyết định chọn Chu Minh Vi làm nhân vật nữ chính.”

Tay Đường Hựu Đình run bắn lên, chiếc bút vạch thành một nét xiêu vẹo trên cuốn sổ mà fan hâm mộ đưa ra xin chữ kí.

Các fan hâm mộ không để ý. Thực ra khi Cố Thành Quân vừa dứt lời, tất cả mọi người đã ồ lên với vẻ ngạc nhiên, sau đó thì vỗ tay. Biết bao nhiêu sự ngưỡng mộ, biết bao nhiêu sự ghen tị tất cả đều bao hàm trong tiếng vỗ tay rần rần đó.

Minh Vi bị những tiếng vỗ tay và ánh mắt thiêu đốt vây quanh, khó khăn lắm mới giữ được nụ cười. Những lời chúc mừng thật tâm hoặc mang theo cả sự đố kỵ khiến tai cô ù đi, không nghe thấy những âm thanh khác nữa.

Cô đưa mắt tìm Đường Hựu Đình trong đám đông ồn ào, cuối cùng nhìn thấy anh đứng bên cửa sổ. Anh đứng tựa lưng vào tường đang cười, song nụ cười đó không hề ăn nhập với ánh mắt của anh. Ánh mắt anh nhìn cô mỗi lúc thêm

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chủ Định

Thông tin Vĩnh Thành sẽ đầu tư cho một bộ phim điện ảnh, Cổ Thành Quân đóng vai trò nhà sản xuất, còn Hoa đán mới nổi của Vĩnh Thành là Chu Minh Vi sẽ vào vai nữ chính nhanh chóng được lan truyền. Ngay lập tức trên báo chí và các kênh truyền thông khác nhau đưa tin. Trước cái tên Chu Minh Vi còn được ghé thêm biệt danh “cô gái của Cổ Thành Quân”, hình ảnh tràn ngập trên đủ mọi phương tiện, vô cùng sống động.

Cả mùa hè năm đó Minh Vi gần như ẩn dật, ngoài việc chụp ảnh quảng cáo, làm đại diện cho hàng mỹ phẩm ra, tất cả thời gian còn lại đều tập trung cao độ vào việc luyện tập, chuẩn bị cho bộ phim khởi quay. Đám phóng viên không kiếm được tin tức gì liên quan đến cô nên càng lúc càng tỏ ra hứng thú với bộ phim này.

Bộ phim Cổ Thành Quân định làm có tên là “Bạch lộ”, một tác phẩm mà Hứa Nhã Vân rất hài lòng.

Câu chuyện xảy ra ở Nam Kinh và Thượng Hải bị chiếm đóng trong thời kì chiến tranh kháng Nhật đã bùng phát trên diện rộng. Cổ Thành Quân vào vai nam chính, một sĩ quan cao cấp trong chính quyền bù nhìn của Ương Tinh Vệ, được cả Ương Tinh Vệ và người Nhật trọng dụng. Song thực ra anh là một gián điệp cao cấp của Quốc dân Đảng, nhận lệnh chui sâu vào nội bộ của chính phủ bù nhìn, nhằm thu thập tin tình báo.

Chu Minh Vi vào vai nữ chính, em gái vợ nhân vật nam chính. Cô gái xuất thân trong một gia đình thương gia người Mỹ gốc Hoa, song không may lạc gia đình trong thời gian ở Nhật. Tám năm sau nhân vật nam chính

gặp cô gái đó ở Nhật Bản, thấy khuôn mặt rất giống người vợ đã chết của mình nên cho điều tra, kết quả xác nhận đối phương chính là em gái vợ mình.

Nhân vật nữ chính khi đó đã không còn nói được tiếng Trung, được anh rể đưa về Trung Quốc. Cô gái dần dần nảy sinh tình yêu với người đàn ông thường trầm mặc, sống nội tâm nhưng lại luôn bảo vệ cô một cách dịu dàng này.

Lúc này đất nước đã rơi vào cảnh nguy nan sống chết. Nhân vật nam chính nhận được chỉ thị của cấp trên phải ám sát Uông Tinh Vệ. Để giúp đỡ người đàn ông mình yêu, nhân vật nữ chính cũng quyết định gia nhập lực lượng của anh, tận dụng lợi thế lớn lên ở Nhật và nói tiếng Nhật trôi chảy của mình để trở thành một nhân viên trong chính phủ Uông Tinh Vệ, giúp đỡ các gián điệp của Quốc dân Đảng đưa tin tình báo.

Sau nhiều lần ám sát Uông Tinh Vệ không thành, cuối cùng nhân vật nam chính quyết định dùng bản thân làm mồi để đánh canh bạc sau cùng. Đúng vào lúc đó, để bảo vệ người đàn ông của mình, nhân vật nữ chính đã không may để lộ thân phận làm gián điệp...

Nhân vật nữ chính là một cô gái lớn lên ở Nhật Bản, nói tiếng Nhật trôi chảy, mọi cử chỉ hành vi đều mang đậm phong cách Nhật. Trước đây Cố Thành Quân đã định tìm một nữ diễn viên Nhật Bản để đóng vai này, song Hứa Nhã Vân lại chọn Minh Vi.

- Hình tượng phù hợp, con người lại thông minh nhanh nhẹn, diễn xuất tốt, sẽ dễ dàng khắc họa nhân vật. –Sự đánh giá cao của Hứa Nhã Vân đối với Minh Vi quả thực khiến Cố Thành quân cảm thấy không quen lắm. Cô bạn thân của người vợ quá cố của anh nổi tiếng về sự hà khắc, không biết Chu Minh Vi đã lọt vào mắt cô ấy ở điểm nào mà lại được nhìn bằng con mắt khác như vậy.

Sau khi biết được chuyện này, Chân Tích cũng oán thán Cổ Thành Quân một chặp.

- Trong công ty có biết bao nhiêu cô gái có thể dùng được, vì sao cứ nhất quyết phải chọn Chu Minh Vi. Lẽ nào Hứa Nhã Vân cũng bị ám ảnh vì cái tên đó? Em thấy Tô Khả Tinh rất được.

- Tô Khả Tinh dính vào nhiều vụ rắc rối quá. –Cổ Thành Quân phản đối.

- Khi còn trẻ ai chẳng có nhiều vấp vấp. –Chân Tích cười nhạt. –Phải rồi, anh nhất định phải đến dự buổi công chiếu đầu tiên phim em đóng đấy. Anh nhất định phải giữ thể diện cho em.

Rõ ràng Cổ Thành Quân hơi miễn cưỡng.

- Em thừa biết anh và đạo diễn Triệu Phồn Lâm không hợp nhau, đến dự buổi công chiếu đầu tiên khác nào phá vỡ chương trình của ông ta? Sao em không bảo Tôn Hiếu Thành đi cùng em? Gần đây không gọi được em, anh ta toàn gọi vào điện thoại của anh.

- Sao anh ta lại phiền phức như vậy? –Chân Tích bực bội phàn nàn, song trên mặt lại là một nụ cười hết sức ngọt ngào. –Không biết anh ta bị kích động gì mà nói với em muốn qua lại nghiêm túc với nhau. Nói cứ như thể trước đây bọn em không nghiêm túc vậy. Em cũng chán nghe anh ta nói vớ vẩn rồi.

- Nghiêm túc không phải tốt hay sao? –Cổ Thành Quân nói. –Em lấy anh ta, thích đóng phim thì đóng phim, mệt lại về nhà làm thiếu phụ nhân.

- Hừm! –Chân Tích giận dữ trừng mắt nhìn Cổ Thành Quân. –Ai lấy anh ta?

Cổ Thành Quân cười mà như không, nói:

- Lẽ nào em vẫn muốn lấy anh?

Mặt Chân Tích đỏ bừng, rồi trắng nhợt, mãi sau mới nói:

- Thành Quân, rốt cuộc chúng ta...

- Thực tế một chút đi. –Cố Thành Quân ngắt ngang lời Chân Tích. – Giờ anh đã là một phế nhân, không còn tâm trạng nào nữa nên sẽ không toàn tâm toàn ý với em được. Em không thiếu tiền, không thiếu danh tiếng, càng không thiếu đàn ông. Vì sao lại để ý đến một mình anh? Lạnh lùng cũng là một kiểu hành hạ, em đừng có cố thử rồi mới thấy hối hận.

- Anh không phải dọa em. –Chân Tích nghiêng răng. –Anh từng đối xử dịu dàng, quan tâm hết mực đến Trương Minh Vi trong suốt mười năm không hề thay đổi.

Cố Thành Quân ngược mắt lên nhìn Chân Tích, đầy vẻ bất lực.

- Minh Vi tính nết nhu mì, ở bên cô ấy dễ hơn ở bên em cả trăm lần. Hơn nữa sự yêu thương không thể làm bộ được. Anh yêu cô ấy.

Chân Tích đứng chết lặng trước mặt Cố Thành Quân một hồi lâu, tay vẫn cầm tách trà sắc mặt ảm đạm, trên môi không còn màu máu.

Có những chuyện dù trông lòng ai cũng biết nhưng khi nghe người trong cuộc nói ra, vẫn cứ gây chấn động lớn hơn bất kì sự tưởng tượng nào. Niềm hy vọng giống như khu nhà kính trồng hoa bất thần đổ sụp xuống, những mảnh kính sắc nhọn cửa vào da thịt chảy máu, khiến cơ thể không còn nguyên vẹn.

Khi bình tĩnh lại, Chân Tích mới thấp giọng nói từng chữ một:

- Em biết cái gì miễn cưỡng cũng không tốt. Em cũng có cái giá của mình, không việc gì phải rẻ mạt đến vậy. Nhưng em, thực sự em không cam

lòng.

- Em không nhất thiết...

- Anh thực sự đã bỏ qua những việc năm đó Trương Minh Vi làm với anh và gia đình anh hay sao? –Chân Tích hỏi dồn, sắc mặt lạnh tanh. –Bố anh đi xe va chạm với người ta, cả hai bên đều bị thương. Nếu như không phải nhà họ Trương đứng đằng sau xúi giục nhà kia đòi một khoản bồi thường lớn thì nhà anh đâu có phá sản? Còn nữa anh học giỏi như vậy mà sao không thể xin được học bổng, là ai đã cố tình sửa các thông tin trên đơn xin học bổng của anh? Khi đi làm thêm, vì sao anh thường xuyên bị ức hiếp, khổn khổ đủ đường? Vì sao em lại phải đối mặt với việc nếu không chia tay anh sẽ bị liên quan đến một vụ gian lận? Còn cô ta, Trương Minh Vi lại xuất hiện trong bộ dạng Chúa cứu thế, cứu độ con chiên đang lạc lối là anh, lại còn mở đường cho em. Chẳng phải cô ta có đồng tiền dơ bẩn hay sao? Chẳng phải cô ta mắc bệnh tim hay sao? Tùy anh nghĩ cô ta đẹp để thế nào cũng được, nhưng trong lòng em, cô ta chính là một đứa con gái đạo đức giả, ác độc và thâm hiểm.

- Đừng nói nữa. –Cố Thành Quân nói một cách khó khăn. –Cô ấy đã chết rồi, nói những điều ấy thì có ý nghĩa gì?

- Chết đi hay thật! –Chân Tích cười nhạt đứng lên. –Làm cho cô ta tức chết, cướp được gia sản của cô ta, em vẫn còn tiếc là chưa đủ hả giận nữa kìa.

- Chẳng qua cô ấy chỉ đe dọa em. Còn sau đó cô ấy cũng không hề tiếc công để lãng xê em được như ngày nay. Vì sao em cứ phải so đo một chút chuyện con con ngày trước đến tận bây giờ? –Cố Thành Quân nói. –Những thứ em đạt được còn chưa đủ sao?

- Anh nói xem. –Chân Tích thốt lên một tiếng chua chát. –Những thứ đã mất đi có lấy lại được không?

Nói xong, cô ta chộp lấy chiếc túi xách của mình rồi quay người đi ra khỏi văn phòng Chủ tịch.

Cố Thành Quân nhấp một hớp trà, từ từ thưởng thức vị đắng chát và ngọt dịu trong miệng. Trong bức ảnh hai vợ chồng chụp chung để trên bàn làm việc, Minh Vi vẫn cười hết sức hồn nhiên rạng rỡ. Một người con gái lương thiện, dịu dàng như vậy vì sao khi ấy lại có thể làm cái việc đe dọa trái lẽ thường đó?

- Rốt cuộc là vì sao? –Cố Thành Quân nhìn di ảnh của vợ, khẽ thì thầm. –Nói cho anh xem, giữa chúng ta rốt cuộc là như thế nào?

Minh Vi rung mình một cái, tay run bắn lên, suýt làm đổ cốc trà xuống tấm nệm sần.

- Em sao thế, Chu Minh Vi? –Giáo viên dạy trà đạo hỏi.

- Không sao ạ. –Minh Vi cười gượng gạo.

Khi đó cô đang mặc bộ kimono của Nhật, ngồi quỳ trên tấm nệm, học về trà đạo.

Để có thể tiếp cận với nhân vật nguyên mẫu một cách sát sao nhất, cô đã theo học các nghi thức truyền thống của Nhật Bản suốt hơn một tháng qua, đồng thời còn học tiếng Nhật, phấn đấu đến khi diễn có thể đọc lời thoại tiếng Nhật một cách lưu loát nhất.

Người dạy Minh Vi trà đạo là một phụ nữ Nhật Bản, họ Fujita, chừng bốn mươi tuổi, hành vi cử chỉ đều hết sức tao nhã. Nhà mẹ cô Fujita ở Nhật Bản có một cửa hiệu bán kimono, vậy nên rất hiểu về các nghi thức truyền thống của người Nhật Bản. Cô ấy đã theo người chồng đi làm kinh doanh sang sống ở Trung Quốc hơn mười năm nay, nói tiếng Trung rất lưu loát, tính tình ôn hòa dễ chịu nên quan hệ với Minh Vi cũng rất vui vẻ.

Minh Vi được cô Fujita hướng dẫn cho đầy đủ các nghi thức của người Nhật. Cô bắt chước theo cử chỉ, cách nói năng của cô Fujita, từ cách đi lại, tư thế khi ngồi xuống, đến các ngôn ngữ cơ thể khi trò chuyện nói cười, từ cách chào hỏi đến trà đạo. Chỉ riêng một động tác đơn giản như vén vạt áo lên để quỳ xuống, sau đó là làm lễ, Minh Vi cũng phải tập mất một tuần.

Vì luyện tập nghiêm túc và chăm chỉ, nên hiệu quả cũng rất rõ rệt. Khi dự án bắt đầu khởi động vào cuối năm, tất cả diễn viên cùng chụp ảnh chốt hình tượng, Minh Vi trong trang phục kimono trông đã gần như trở thành một cô gái người Nhật đích thực. Phong thái của cô khép nép nhưng lại không mất đi vẻ tao nhã, khi cúi đầu xuống trông rất duyên dáng. Kiểu tóc truyền thống càng làm tôn lên khuôn mặt trái xoan thanh tú và làn da trắng trẻo của Minh Vi. Một cô gái xinh đẹp như hoa.

Minh Vi chụp ảnh xong đã thấy Cố Thành Quân thay trang phục trong phim đi tới.

Cố Thành Quân mặc bộ quân phục thẳng tắp, cơ thể vốn đã cao lớn được bộ quần áo đó tôn lên càng làm nổi bật phong thái hiên ngang. Phong cách một quân nhân càng hiện rõ những đường nét trên khuôn mặt gần đây đã gây hơn của Cố Thành Quân, từ con người anh toát lên một phong thái vô cùng sắc bén.

Sự quyến rũ của người đàn ông vốn được tích tụ lại qua thời gian. Độ sáng chói của tài năng Cố Thành Quân đã đạt tới ngày hôm nay chính là điều mà trong những tháng năm yêu anh say đắm Minh Vi hi vọng sẽ giúp anh có được. Có lẽ Cố Thành Quân không yêu Trương Minh Vi, nhưng anh cũng không thể nào phủ nhận được rằng, bất kể chỗ nào trên cơ thể anh cũng có dấu tích của cô.

Cố Thành Quân quay người sang theo yêu cầu của người chụp ảnh, cô thiếu nữ Minh Vi được trang điểm theo phong cách Nhật Bản lập tức lọt

vào tầm mắt anh. Cô gái đang nhìn anh chăm chăm, trong con người đen láy mang một ham muốn được nói ra, nhưng muốn nói rồi lại thôi, chứa đầy ản ý. Cố Thành Quân bị ánh mắt mê mải đó của cô làm cho ngơ ngẩn, khiến nhiếp ảnh gia phải mấy lần nhắc anh nhìn vào ống kính. Đến khi Cố Thành Quân quay lại nhìn Minh Vi, cô đã trở lại bình thường.

Đúng vào thời điểm mọi công tác chuẩn bị cho việc khởi quay “Bạch lộ” đang vô cùng gấp rút, thông tin về việc Đường Hựu Đình sắp tham gia một bộ phim truyền hình với vai trò nhân vật nam chính cũng xuất hiện mang tính áp đảo trên báo chí.

Với album solo đầu tiên giành được giải thưởng Đĩa vàng, việc Đường Hựu Đình bên cạnh vai trò sản xuất âm nhạc còn lấn sang điện ảnh cũng là điều được fan hâm mộ của anh vô cùng kì vọng. Đường Hựu Đình từ chối rất nhiều dự án phim truyền hình và phim truyện, chỉ chọn trong số đó một kịch bản về đề tài Dân quốc. Cộng thêm bộ phim mới của Cố Thành Quân, thành ra cùng thời điểm có hai bộ phim xoay quanh nội dung gián điệp chiến tranh, cho thấy đề tài Dân quốc vẫn là xu hướng thịnh hành của phim ảnh trong vài năm tới.

Minh Vi cầm cuốn “Ngôi sao điện ảnh” lên xem. Nhân vật trang bìa chính là Đường Hựu Đình. Anh vẫn để mái tóc ngắn gọn gàng, khuôn mặt rậm nắng, mắt nhìn thẳng đầy thách thức, song ánh mắt lại trong như mặt nước. Đó là người đàn ông bên ngoài đẹp đẽ và cứng rắn nhưng bên trong có một trái tim yếu mềm.

Tạp chí kì này có bài phỏng vấn Đường Hựu Đình, nên đăng kèm khá nhiều bức ảnh đặc tả của anh cùng vô số những lời tán dương hoa mỹ. Nữ phóng viên rõ ràng rất tôn trọng Đường Hựu Đình, dùng mấy chữ “Anh là huyền thoại” làm tựa đề.

Bài phỏng vấn tập trung vào bộ phim mới mà Đường Hựu Đình sẽ tham gia. Lời của Đường Hựu Đình sau khi được phóng viên và biên tập

gọt dũa lại cho nuột, trở thành thế này: “Tôi vẫn luôn hy vọng được làm một diễn viên, đóng nhiều vai diễn khác nhau để thể nghiệm đủ mọi trạng thái của đời người. Trước đây tôi cũng đã từng thử điều đó trong một bộ phim truyền hình và tôi thích cảm giác khi mình được diễn. Nó mang đến cho tôi một sự thỏa mãn khác với khi hát. Đây là lần đầu tiên tôi đóng vai chính trong một bộ phim, áp lực đương nhiên không hề nhỏ, tôi rất sợ mình không đạt được sự kì vọng của mọi người. Tuy nhiên tôi thực sự rất thích kịch bản này, cũng thích tất cả đoàn làm phim. Tôi hi vọng rằng, với sự nỗ lực của mình và tất cả mọi người, chúng tôi sẽ cho ra đời một bộ phim đặc sắc, được đông đảo khán giả truyền hình yêu thích”.

Bên cạnh đoạn phỏng vấn đó là một bức ảnh, đó chính là ảnh tạo hình của phim “Lê viên kinh mộng”. Đường Hựu Đình nho nhã trong bộ vest kiểu cũ đứng trong một căn nhà cổ, dáng người cao ráo, khuôn mặt tuyệt đẹp khác biệt hẳn con người ở chốn phàm trần.

Trong phim Đường Hựu Đình vào vai một diễn viên chuyên đóng vai nữ trong Lê viên(*). Người đó vốn là con nhà dòng dõi quý tộc triều Mãn Thanh, dù khi đó triều đình đã sụp đổ, nhưng gia cảnh cũng còn khá sung túc. Vì quá yêu thích Kinh kịch nên anh từ bỏ gia đình, đi theo sự nghiệp đàn ca hát xướng, sau đó trở thành một diễn viên nổi tiếng. Một lần quân Nhật mang theo súng xông vào kịch viện truy bắt một phạm nhân bỏ trốn. Anh che chở cho chàng trai đang bị thương đó tránh được sự truy đuổi của quân quan, sau đó tình cờ gặp gỡ vị hôn thê của chàng trai và lập tức nảy sinh tình cảm với người con gái khuê các dịu dàng ngay từ cái nhìn đầu tiên...

(*) Một loại ca kịch có nguồn gốc từ Phúc Kiến.

“Bất thi nhân gian phú quý hoa”(*), Minh Vi nhìn khuôn mặt hoàn hảo như một bức tượng điêu khắc của Đường Hựu Đình trên trang tạp chí, khẽ cười.

(*) Một câu trong bài “Thái tang tử kì” – chẳng phải hoa sang quý giữa đời.

- Em thích Đường Hựu Đình phải không?

Minh Vi giật thót người khiến cuốn tạp chí rơi xuống đất.

Cố Thành Quân cười với vẻ xin lỗi, đi gần tới.

- Xin lỗi. Là tôi tò mò thôi.

- Thầy... thầy Cố. –Minh Vi vẫn đang hốt hoảng, nhìn thấy Cố Thành Quân tự dưng xấu hổ hết như đang làm chuyện bất chính bị chồng bắt gặp. Nghĩ tới đó, cô không thể không mắng mình một tiếng. Xương cốt cũng đã thành tro rồi, Cố Thành Quân còn bắt được cái gì nữa đây?

- Anh ấy vốn rủ em cùng tham gia bộ phim này, nhưng em lại nhận lời đóng “Bạch lộ” nên anh ấy có vẻ không vui.

- Ra thế. –Cố Thành Quân cúi xuống nhặt quyển tạp chí ở dưới đất lên. –Đường Hựu Đình không giống người đàn ông nhỏ nhen như vậy.

- Anh ta còn không nhỏ nhen? – Minh Vi cười giễu. –Con người anh ta vừa tự kiêu, tự mãn, lại độc đoán. Miệng lưỡi cay độc, nói năng đáng ghét, lại còn không cho phép người khác chê mình. Nhiều lúc giống hệt như một đứa trẻ con, luôn khiến cho người ta thấy phiền phức, vừa muốn đẹp mặt bên ngoài lại cũng muốn thỏa mãn cả bên trong, chỉ muốn cả thiên hạ phải vây lấy quanh mình. Đã vậy lại thù dai nhớ lâu, có những chuyện hết sức bình thường, người khác đã quên lâu rồi nhưng anh ta vẫn nhớ rõ từng tí...

Minh Vi đang kể tội, ngẩng đầu lên thấy Cố Thành Quân đang nhìn cô cười với ánh mắt đầy ẩn ý. Minh Vi chợt hiểu ra nên im bật.

- Phụ nữ nhìn đàn ông quả là khác với đàn ông nhìn nhìn nhận đàn ông. –Cố Thành Quân cười nói.

Minh Vi nhìn nụ cười quen thuộc trên mặt Cố Thành Quân, nụ cười mà năm đó cô đã say đắm không sao dứt nổi, một nỗi đam mê cay và oán hận lại trào dâng trong lòng. Cô mím môi, nở nụ cười duyên dáng, nói một cách ngoan ngoãn và dịu dàng:

- Sao lại thế được ạ? Bất kể là phụ nữ hay đàn ông thì trong mắt họ, thầy Cố cũng vẫn là một nhân vật có sức hấp dẫn, hoàn hảo không khiếm khuyết nhất mà.

Câu nhin hót đơn giản đó nhưng lại hữu hiệu với Cố Thành Quân.

- Em quá khen rồi.

- Ngay cả là lời tâng bốc nhưng thực sự là như vậy mà. –Minh Vi thấy cơ hội đến bèn tung ra con át chủ bài. –Lấy được người đàn ông như thầy quả là điều hạnh phúc nhất trên đời của một người phụ nữ. Ngưỡng mộ phụ nhân của thầy quá.

Nụ cười của Cố Thành Quân vụt tắt. Khóe miệng hơi mấp máy, anh nói một cách lạnh lùng mà cay đắng:

- Em thì biết gì? Cô ấy hạnh phúc ư?

Minh Vi tỏ ra ngây thơ.

- Dù không được sống cùng thầy đến cuối đời nhưng chắc chắn là chị ấy rất hạnh phúc. Sao thầy lại nghi ngờ điều đó?

Câu hỏi càng khiến cho sắc mặt của Cố Thành Quân nặng nề hơn.

- Xem cho kỹ kịch bản đi. –Cố Thành Quân dặn dò một câu đơn giản, sau đó quay người sải bước đi.

Minh Vi vẫn giữ nguyên nụ cười ngoại giao, nhìn theo Cỗ Thành Quân. Cho đến khi bóng anh hoàn toàn khuất hẳn, nụ cười trên môi cô cũng biến mất như lật lá bài.

Xem ra anh cũng biết cô không hạnh phúc.

Minh Vi cười mĩa mai, giống như kẻ báo thù đang tận hưởng sự nhếch nhác của kẻ thù khi trốn chạy.

Thời gian vùn vụt trôi qua. Nửa tháng sau “Bạch lộ” chính thức khởi quay.

Để kịp quay những cảnh mùa đông trước khi tuyết tan, ngày đầu tiên đã quay cảnh nữ nhân vật chính chạy trốn khỏi đám cưới nhưng bị bắt về.

Minh Vi mặc một chiếc áo kép màu xanh nhạt cùng chiếc váy dài màu xanh đá, chân đi một đôi giày vải đế dày, tóc tết thành hai bím, trông xinh đẹp và duyên dáng nhưng váy áo quả thực quá mỏng manh. Đạo diễn hô bấm máy, cô lập tức cùng với nữ diễn viên đóng vai mẹ mình chạy đi một cách vất vả trong tuyết, bị các gia đình đuổi giết phía sau. Nhân vật nữ chính trèo qua cửa sắt nhưng khi chưa sang nổi bên kia đã bị các gia đình giữ lại được, lôi xuống ngã, vào vào trong đồng tuyết.

Dù Minh Vi đã mặc áo giữ ấm bên trong, nhưng lẫn lộn một hồi trong đồng tuyết nên tuyết gặp nóng tan thành nước thấm ướt hết vào người. Đám diễn viên đóng vai gia đình lại diễn không chuẩn, động tác không khớp với hai nữ diễn viên nên chỉ một cảnh đơn giản như vậy phải quay đi quay lại đến năm lần mới được.

Khi quay về xe bảo mẫu, Minh Vi đã lạnh tê người. Lý Trân định cởi áo ướt ra nhưng Minh Vi vội vàng ngăn lại, “Cỗ Thành Quân đến rồi, đang xem lại băng với đạo diễn, nếu như không vừa ý sẽ phải quay lại nữa”.

Lý Trân thấy Minh Vi lạnh tới mức môi đã tím tái, ánh mắt hơi mờ dần, chỉ biết thầm chửi Cố Thành Quân lắm chuyện rồi điều chỉnh cho máy sưởi lên mức cao nhất, sau đó rót cho Minh Vi một cốc nước gừng nóng. Minh Vi bị lạnh suốt cả nửa ngày, cuối cùng lên cơn sốt. Tuy nhiên chưa phải là tên tuổi lớn, không thể vì bị sốt mà khiến cho cả đoàn phimchiếu cố, nên chỉ có thể uống thuốc, sau đó vẫn quay theo lịch đặt ra.

Buổi chiều quay cảnh nhân vật nam chính cứu thoát nhân vật nữ chính khỏi sự giam lỏng của người chị dâu.

Mãi buổi trưa Cố Thành Quân mới đến phim trường, hóa trang xong lập tức đứng ra trước ống kính máy quay. Anh mặc quân phục, đi giày cao cổ, bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo choàng dày. Hồi mới vào nghề, Cố Thành Quân vẫn đóng đinh với các vai thư sinh má hồng môi đỏ, chỉ sau hai năm đã rất thành công trong việc chuyển sang hình tượng những người đàn ông mạnh mẽ. Bộ quân phục này khiến cho phong cách đó của anh trong càng nổi bật.

Minh Vi đang sốt cao nên hai má đỏ ửng, môi nhợt nhạt không còn chút sắc hồng nào, trái lại, khiến cho chuyên gia hóa trang đỡ phải mất nhiều công. Cô đã thay một bộ đồ ngủ màu trắng, đầu tóc rối bù, tay quần dài băng dính máu, vẻ yếu ớt tiêu tụy không cần diễn cũng đã quá giống.

Cố Thành Quân tìm đến gian phòng nhốt Minh Vi, rút súng ra bắn nổ tung ổ khóa, sau đó đập cửa xông vào. Minh Vi yếu ớt và bất lực đứng sau cánh cửa, nhìn Cố Thành Quân bằng đôi mắt chứa chan những điều muốn nói.

Đôi mắt sáng trong như đã được dòng nước từ tuyết tan ra rửa sạch, khi nhìn vào khiến cho Cố Thành Quân thấy trong lòng xao động. Cái gì mà kịch bản, cái gì mà quy tắc, trong khoảnh khắc đó đã hoàn toàn bị vứt lại phía sau. Anh sải bước tiến gần đến Minh Vi, bế thốc cô lên bằng một động tác nhanh gọn.

Qua làn áo mỏng manh anh có thể cảm nhận thấy cơ thể mềm mại và nóng rẫy của người con gái đó đang run lên, có lẽ do căng thẳng và xúc động. Anh đã lặn lội nhiều năm trong nghiệp diễn, những người anh đã từng ôm, từng hôn không chỉ dừng lại ở hai con số, tới mức không còn cảm giác gì. Thế nhưng khi ôm người con gái này, trái tim đã chết cùng người vợ xấu số của anh bỗng đập trở lại. Anh thương xót cô, muốn được bảo vệ cô, muốn cứ ôm cô như vậy trong lòng, mãi mãi không bao giờ buông tay...

Minh Vi nằm gọn trong lòng Cố Thành Quân như một chú mèo con, được anh bế xuống lầu. Cô đang lên cơn sốt dữ dội, trong cơn mê man cũng chợt nhớ ra rằng cũng đã ba năm nay cô chưa được một người đàn ông nào ôm như thế này.

Giữa hai người bọn họ cũng đã từng có những thời khắc vui vẻ bên nhau, thăm thiết ngọt ngào như vậy. Cố Thành Quân cũng từng bế cô lên giường, dịu dàng và quyến luyến. Bất luận khi đó anh đang nghĩ đến ai, nhưng ít ra cô cũng thấy vui lòng.

Có những khi Minh Vi nghĩ thà rằng cô không biết chuyện gì, cứ ngốc ngếch mà sống hết cuộc đời trong những ngày tháng vui vẻ cũng đâu có gì là xấu.

“Dừng! Rất tốt! Được rồi!”, đạo diễn hô lên với vẻ hết sức hài lòng.

Cả Cố Thành Quân và Minh Vi khi ấy mới hoảng hốt bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ của riêng mình. Anh vẫn bế cô, cơ thể gầy gò của người con gái đó dường như không trọng lượng. Minh Vi bối rối cựa quậy, anh mới đặt cô xuống đất.

Minh Vi đặt chân xuống đất mà cảm giác vẫn như đang giẫm lên những đám mây bông bênh. Cô bám vào lan can, khó khăn lắm mới giữ cho mình đứng vững, nghe thấy tiếng trợ lý đạo diễn gọi mình. Cố gắng

gượng đi tới, nhưng vừa đi được hai bước đã thấy đầu choáng váng, chân mềm nhũn, ngã lăn ra.

Mấy người nhìn thấy Minh Vi ngã xuống, nhưng chỉ có một người phản ứng nhanh nhất, lao tới đỡ lấy cô, tránh không để cho cô lăn xuống cầu thang.

Cố Thành Quân đỡ lấy cơ thể nóng hầm hập của Minh Vi, nhìn thẳng vào gò má trắng nhợt đang ửng đỏ của cô, con tim đang đập chột co thắt lại. Một ý nghĩ hoang đường vụt thoáng qua, anh cảm thấy người con gái đó quả thực rất giống với người vợ đã mất của mình.

Minh Vi khi đó vẫn chưa hoàn toàn mất hết ý thức, dù không biết ai là người đã đỡ mình, nhưng vẫn khẽ nói cảm ơn rồi định đứng lên.

Cố Thành Quân cau mày, cô lại.

- Em đang sốt cao, phải đi khám đã.

Minh Vi nghe được giọng nói đó cuối cùng cũng biết là ai. Cô vừa sợ vừa bối rối.

- Không... không cần đâu thầy. Em chỉ bị lạnh một chút thôi, nghỉ ngơi chốc lát là khỏe lại. Còn tiến độ quay...

- Em đang như thế này còn có thể diễn xuất tốt hay sao? – Cố Thành Quân giữ chặt lại không để Minh Vi cựa quậy như con mèo nhỏ, sau đó bế cô đi ra ngoài.

Mọi người ai cũng biết Cố Thành Quân đang rất coi trọng Minh Vi nên không thấy lạ về biểu hiện không bình thường đó giữa hai người, song việc một Cố Thành Quân vốn công tư rõ ràng lại bộc lộ cảm xúc cá nhân như vậy ngay trước mắt mọi người đúng là thấy lần đầu tiên. Đạo diễn cùng các thành viên trong ê kíp đều đứng yên xem.

Minh Vi vừa lo lắng vừa lúng túng, đầu càng choáng váng hơn. Dù không cần ai phải bảo cô cũng thừa biết, nếu được Cố Thành Quân đưa đến bệnh viện kiểu này thì ngày mai sẽ có ngay tin sốt dẻo trên trang đầu các báo. Việc này hoàn toàn không giống với phong cách bình thường của Cố Thành Quân. Hôm nay anh rốt cuộc đã uống nhầm phải thuốc gì mà lại điên rồ như vậy?

- Chủ tịch Cố đúng là tận tình với nhân viên. Nhân viên bị ốm tận tay bế đi bệnh viện.

Từ trước đến giờ Minh Vi chưa bao giờ cảm thấy giọng nói giễu cợt đầy vẻ quái đản đó lại vui tai đến vậy, liền nhìn ngay về phía phát ra giọng nói đó mà cảm động đến rơi nước mắt. Đường Hựu Đình mặc đồ thường phục đứng ngay ở một góc trường quay, nhe hàm răng trắng ra cười, trong bộ dạng ngang tàng phóng khoáng.

Không cần biết người đàn ông đó vì sao lại xuất hiện ở đây, nhưng Minh Vi vẫn thấy hết như Chúa cứu thế giáng trần. Cô lập tức ra hiệu cho Lý Trân. Lý Trân hiểu ý chạy ngay lại, đỡ lấy Minh Vi khi đó vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo từ tay Cố Thành Quân. Minh Vi không chân chừ một giây, lập tức bám vào Lý Trân đi khỏi. Các thành viên đoàn làm phim ánh chùng cũng nhận ra hết chuyện nên nhanh chóng quay về với công việc của mình.

Cố Thành Quân cũng thấy mình hơi thất thố nên ho khan một tiếng. Đường Hựu Đình nhìn theo bóng Minh Vi đi khuất thầm chửi một tiếng đồ phản bội, sau đó tiếp tục quay sang cười với Cố Thành Quân.

- Chủ tịch Cố, thật ngẫu nhiên. Ngày mai bộ phim “Lê viên kinh mộng” khởi quay, tôi cũng sẽ ở lại trong phim trường này luôn. Nghe nói các anh đang quay nên mới đến đây học hỏi.

Khi Đường Hựu Đình đang nói, Tiểu Hoàng đã hướng dẫn người đưa hàng ở bên ngoài mang vào mấy thùng trà sữa nóng và đồ điểm tâm. Cả đoàn phấn khởi, thi nhau nói cảm ơn Đường Hựu Đình. Đường Hựu Đình tươi cười niềm nở, đúng kiểu một bậc đàn anh hàng xóm.

- Không cần khách sáo như vậy. –Cố Thành Quân cũng cười hết sức tự nhiên. –Hy vọng cậu sẽ thể hiện thật tốt trong bộ phim mới này.

- Tôi có cưỡi ngựa cũng không theo kịp một bậc tiền bối như anh, chẳng qua cũng chỉ cố gắng hết sức để làm tốt nhất thôi.

- Làm diễn đúng là phải có tài năng, nhưng cậu đã có ngoại hình đẹp cũng coi như thêm được không ít điểm rồi.

- Chủ tịch Cố mới qua tuổi ba mươi, đừng vội nói những câu nhụt chí như vậy.

Người duy nhất không bị áp lực giữa hai người này làm cho phải tránh xa là Hứa Nhã Vân, khi nghe thấy câu đó của Đường Hựu Đình, phun ngay một ngụm trà sữa đang uống ra ngoài.

Minh Vi hoảng hồn một phen, khi về đến xe bảo mẫu liền uống tiếp thuốc với nước gừng nóng, lập tức toát mồ hôi đầm đìa. Dù còn cảm thấy nặng đầu, song nhiệt độ cũng đã hạ xuống nhiều.

Lý Trân ra sức đi nghe ngóng, tới lúc quay về nói : “Anh Hựu Đình nói chuyện với Chủ tịch mấy câu xong đi rồi. Phim của anh Hựu Đình ngày mai bấm máy, em nghe trợ lý đạo diễn nói sau này sẽ phải tranh giành địa điểm với bọn họ.”

Minh Vi nhớ ra phim Đường Hựu Đình tham gia cũng xoay quanh thời Dân quốc.

Lý Trân đi theo Minh Vi đã được ba năm, cho nên chuyện lẩn cấn giữa Đường Hựu Đình và Minh Vi cô là người rõ nhất, song giờ có thêm một người nữa là Cố Thành Quân. Dù không biết sau này sự thế sẽ tiến triển tới đâu, nhưng cũng có thể nhận ra tình hình trở nên phức tạp hơn.

Chỉ một lát sau trợ lý trường quay đã đến hỏi Minh Vi diễn tiếp được hay chưa. Minh Vi lập tức xuống xe, đi tới chỗ chuyên gia trang điểm.

Khi trông thấy Minh Vi, Cố Thành Quân vẫn hơi lúng túng, khẽ hỏi:

- Đã thấy khá hơn chưa?

Xung quanh người qua người lại, thỉnh thoảng lại có người liếc nhìn về phía đó nên Minh Vi không thể không thận trọng, cúi đầu cười nói:

- Toát mồ hôi ra nên cũng đỡ nhiều rồi ạ. Đạo diễn nói hôm nay quay xong hai cảnh sẽ dừng, khi đó em về nghỉ được rồi.

Cố Thành Quân gật đầu.

- Đừng có cậy tuổi trẻ mà không biết giữ mình.

Minh Vi cảm thấy cuộc đối thoại hơi nhập nhằng này quả thực gây khó chịu nên vâng một tiếng cầm chừng.

Cố Thành Quân lặng lẽ nhìn cô trong một lát, sau đó khẽ nói: “Em...”, nhưng không nói tiếp nữa mà chỉ còn một sự lặng im khiến người ta phải suy nghĩ.

Như vậy tức là anh có tình cảm?

Một người đàn ông chín chắn, nổi tiếng trên cả phim trường và thương trường có tình cảm với một cô gái trông ngây thơ chưa biết mùi đời cũng không phải là chuyện kì lạ. Đàn ông dù ở tuổi nào cũng vẫn cứ thích những cô gái trẻ trung xinh đẹp, Cố Thành Quân dẫu sao cũng không phải thánh

nhân. Tình cảm đó có mấy phần là thật lòng, có thể duy trì được bao lâu, không ai nói cho rõ được.

Thực ra Minh Vi cũng đã không còn giận dữ và oán hận như ba năm trước, song cô vẫn sung sướng khi thấy bộ dáng vương vী vào tình cảm đó của Cố Thành Quân. Cô cũng không phải là thánh, nên không ngại tận hưởng niềm vui của mình trên nỗi đau khổ của anh.

Nghĩ đến đó, Minh Vi ngẩng đầu lên nhìn Cố Thành Quân mỉm cười.

- Vất vả một chút như vậy có là gì đâu, cơ hội được diễn chung với thầy quả thực rất hiếm có, dù vất vả hơn nữa em cũng cam tâm tình nguyện.

Nụ cười của cô ấm áp, hai mắt sáng trong, chứa đầy sự ngưỡng mộ và tin tưởng. Cố Thành Quân chợt nhận thấy cảm giác quen thân toát ra từ trong con người cô ngày càng mạnh mẽ hơn. Trương Minh Vi khi trước cũng vẫn hay nhìn anh cười như vậy, sau đó nói rằng chỉ cần được ở bên anh, dù có vất vả bao nhiêu cô cũng cam tâm tình nguyện.

- Đã chuẩn bị xong chưa? –Tiếng phó đạo diễn cắt ngang màn nhìn nhau của hai người.

Tiếp tục cảnh quay trước, Cố Thành Quân lại bế Minh Vi lên. Anh sải bước đi ngang qua phòng khách, hoàn toàn không để ý đến chủ nhân và đám khách khứa đang mắt tròn mắt dẹt, sau đó đi thẳng ra ngoài trời buốt giá.

Gió lạnh thổi vù vù như dao cắt, anh ôm chặt lấy người con gái trong lòng. Minh Vi rúc vào trong chiếc áo khoác của anh, hỏi yếu ớt:

- Chúng ta đi đâu đây?

- Về nhà. –Chỉ hai chữ chắc nịch và dứt khoát.

Bộ phim “Lê viên kinh mộng” của Đường Hựu Đình bấm máy đúng kế hoạch đề ra. Trong lễ khởi quay, anh cùng những diễn viên khác đứng trên sân khấu trải thảm đỏ để “rửa tội” cho ống kính.

Một nhân vật nam chính khác là Trần Thiếu Phong, mới nổi lên hai năm nay, so với vẻ đẹp tinh tế của Đường Hựu Đình cũng không kém phần phong độ. Hai người bọn họ đứng bên cạnh nhau trông rất cân xứng, trong phim vừa là bạn thân vừa là tình địch, các cảnh quay chung diễn xuất rất tốt. Hiện đang là thời kì hưng thịnh của các mỹ nam, các cơ quan truyền thông lập tức hướng tiêu điểm vào cặp đôi này, làm cho nhân vật nữ chính vì thế mà mờ nhạt đi nhiều.

Trần Thiếu Phong ít hơn Đường Hựu Đình một tuổi, tính tình khoáng đạt, cho nên hai người khá hợp nhau. Trong quá trình quay phim, hễ xong một cảnh là lại đi uống bia ăn đồ nướng, cùng tập lời thoại.

Sau khi uống hết một chai bia, Trần Thiếu Phong vỗ vai Đường Hựu Đình hỏi:

- Cái cô Minh Vi mà gần đây Cổ Thành Quân đang ra sức lăng xê ấy, anh quan hệ thế nào?

Đường Hựu Đình hỏi lại với vẻ cảnh giác:

- Sao kia?

- Tôi mò thôi. –Trần Thiếu Phong cười hì hì. –Em xem phim cô ấy đóng rồi. Trong số các diễn viên mới cô ấy rất có bản sắc riêng, cũng khá nhiều tiềm lực. Đôi mắt đó là đôi mắt biết nói. Bất kể con người cô ấy có trong sáng hay không nhưng nhìn vào dáng vẻ đó quả thực cảm thấy trong sáng đến tận xương. Nhưng khi cô ấy diễn vai kỹ nữ cũng quyến rũ đến tận xương. Một người con gái như vậy đúng là báu vật.

Đường Hựu Đình ho khan mấy tiếng, tiếp tục uống một ngụm bia.

Trần Thiếu Phong nói tiếp:

- Thảo nào Cổ Thành Quân lăng xê cô ấy như vậy. Anh nói xem, liệu cô ấy có trở thành phu nhân chủ tịch mới của Vĩnh Thành hay không?

Đường Hựu Đình sém chút nữa phun ngum bia ra, hét toáng lên:

- Nói vớ vẩn gì vậy?

Trợ lý của Thiếu Phong thấy không ổn, lập tức chạy đến giải hòa:

- Tầm lượng của Thiếu Phong kém lắm, hễ uống nhiều lại nói năng lung tung, anh Hựu Đình đừng cho là nghiêm túc nhé.

Đường Hựu Đình lập tức kiềm chế lại, cười nói:

- Thăng nhóc này vô dụng thật. Anh đưa cậu ấy về nghỉ đi.

Trợ lý đưa Trần Thiếu Phong về khách sạn, vừa lấy khăn mặt ướt cho anh ta lau mặt vừa nói:

- Vợ chủ tịch hội đồng quản trị bên Vĩnh Thành chết được hơn ba năm nay, có biết bao nữ minh tinh xinh đẹp tranh nhau đến vỡ đầu để được làm Cổ phu nhân mới, nhưng cậu xem đấy, Cổ Thành Quân hoàn toàn có mảy may rung động gì đâu. Mấy năm nay anh ta toàn tâm toàn ý đầu tư cho Đường Hựu Đình, lăng xê cậu ấy trở thành ngôi sao trên cả sân khấu ca nhạc lẫn điện ảnh.

Trần Thiếu Phong hiểu lảng máng.

- Là anh bảo Cổ Thành Quân và. ... Đường Hựu Đình ư?

- Tất cả chỉ là tin đồn thôi, cậu cũng hiểu mà. –Trợ lý cười ranh mãnh.

Phim quay được chừng hơn nửa tháng thì trời ấm lên, tuyết cũng tan hết, mùa xuân đã đến. Minh Vi và Cố Thành quân phối hợp với nhau suốt một tháng, những chuyện mập mờ bỏ qua không nhắc đến, riêng trong diễn xuất hoàn toàn ăn khớp với nhau đến mức không có một kẽ hở nào.

Trước mặt Cố Thành Quân đạo diễn cũng đã mấy lần khen ngợi Minh Vi. Ông ta vốn tưởng rằng Minh Vi cũng giống như những cô gái khác, chẳng qua cũng chỉ là một bông hoa đẹp trang điểm cho bộ phim, không ngờ sau một tuần, diễn xuất của Minh Vi đã khiến ông ta hoàn toàn thay đổi quan điểm của mình.

Cô gái này bề ngoài luôn tỏ ra khiêm tốn, trông tưởng yếu đuối và nhút nhát, nhưng hễ đứng trước ống kính máy quay liền lập tức toát lên một phong thái vô cùng mạnh mẽ. Cô giống như người sinh ra để thuộc về màn ảnh, sinh ra để đứng trước camera. Những kỹ năng diễn xuất đã bị khắc chế lại trong mấy bộ phim truyền hình thần tượng trước đó, giờ được Minh Vi thể hiện hết ra.

Kỹ năng diễn xuất của Cố Thành Quân đã được người trong giới thừa nhận là xuất sắc, phong cách diễn xuất vẫn luôn ổn định như trước, thế nên các nữ diễn viên khác khi đóng cùng luôn có cảm giác tự ti, vô hình chung đã bị anh cuốn đi theo. Tuy nhiên Minh Vi chỉ bị Cố Thành Quân dẫn dắt chừng nửa tháng đã có thể thoát ra khỏi cái bóng đó và dần dần thể hiện rõ phong cách của riêng mình.

Đặc biệt là cảnh nhân vật nữ chính bị quân Nhật bắt nên phải giả bộ cắt đứt với nhân vật nam chính, Minh Vi đã bộc lộ được tất cả khả năng của mình, thể hiện sự tuyệt vọng, bi phẫn và đau khổ một cách sinh động nhất, mạnh mẽ nhất. Đạo diễn hết sức ngạc nhiên, những người khác cũng phải nhìn Minh Vi với con mắt khác.

- Lúc đầu cũng tưởng anh lãng xê cho vui, ngờ đâu anh có con mắt nhìn xa trông rộng thật, chắc định gây dựng thành ảnh hậu sau này phải

không? –Đạo diễn cười nói.

Cố Thành Quân chạm ly với đạo diễn, nhìn mặt cũng thấy thấp thoáng nét tự hào.

- Tôi vốn phân định rất rõ ràng đâu là đồ chơi, đâu là nhân tài. Anh đừng tưởng cô ấy còn ít tuổi mà xem thường, sau này có khi chính tôi cũng phải nghe lời cô ấy đấy.

- Tính tình cô ấy nhen nã hơn Chân Tích nhiều. –Đạo diễn nheo mắt lại. –Tuy nhiên con người Chân Tích thẳng tính, có tâm tư gì đều bộc lộ hết ra mặt, nhìn cái thấy ngay. Còn cô Minh Vi này có chuyện gì cũng giữ lại trong lòng, gặp ai cũng giữ khuôn mặt tươi cười, song không thể biết được cô ấy nghĩ gì.

- Tôi biết không dễ kiểm soát được cô ấy. –Cố Thành Quân lắc lắc ly rượu, trong làn nước sóng sánh chợt hiện lên nụ cười yêu kiều nhưng hơi ranh mãnh của Minh Vi. Đôi mắt đen sẫm của cô sáng rực, từ trước đến nay chưa từng phải dùng đến kính áp tròng(*) mà vẫn đẹp tới mức say lòng người. Đôi mắt đó thỉnh thoảng vẫn lóe lên những ánh nhìn đầy ẩn ý mà con người cô, trái lại, không hề có ý định che đậy điều đó. Đối với một cô gái mới ngoài hai mươi tuổi đã làm nghề hết sức thuận lợi trong gần bốn năm qua, xét về lý, không tội gì chịu vất vả như vậy, hoàn toàn có thể kiêu căng ngạo mạn như những diễn viên cùng lứa mới phải. Vậy mà Chu Minh Vi lại lão luyện hết như một phụ nữ ba mươi tuổi đầy kinh nghiệm sống.

(*) Các diễn viên thường dùng một loại kính áp tròng chuyên biệt để khiến đôi mắt trông đẹp hơn

- Kiểm soát dễ thì giống như một con rối, khề động một chút nó cũng động theo. Chu Minh Vi là một con mèo, lanh lợi và nhạy cảm, thế nên cô ấy mới có hy vọng đi tới được đỉnh cao.

Đạo diễn nhìn đôi mắt đang mê mải của Cố Thành Quân, lắc lắc đầu. Tính cách của mèo vốn cao ngạo, mong là anh chọc vào mèo đừng để nó bắt được thóp.

Minh Vi khi đó đang quay một cảnh diễn chung với nhân vật nam phụ. Đó là một thanh niên người Nhật, tên là Sato Kichi. Sato đóng vai người bạn thanh mai trúc mã với nhân vật nữ chính, khi xảy ra chiến tranh đã theo quân đội Nhật Bản đến Thượng Hải. Sau này nhân vật nữ chính vận động được Sato giúp mình truyền tin tình báo. Sato du học ở Trung Quốc mấy năm, từng là sinh viên của trường đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh, được tuyển vào vai nhân vật nam phụ số một là do ngoại hình đẹp và tiếng Nhật tốt. Sato đích thị là một fan hâm mộ truyện tranh, lúc nào cũng hơi lơ mơ, dường như không hề có cảm giác rằng đây là một cơ hội tốt cho bản thân để có được một tương lai tươi sáng, chỉ biết hể có thời gian rảnh rỗi lại kéo Minh Vi đi đọc truyện tranh cùng.

Đường Hựu Đình cũng ở lại phim trường chừng hơn nửa tháng để quay phim, mỗi lần vô tình hoặc mượn cớ đi ngang qua đoàn phim “Bạch lộ”, mười lần phải đến tám lần thấy tên Sato đó đang quần quanh Minh Vi. Anh vốn đã có tâm sự trong lòng, trong khi đó Trần Thiếu Phong lại thường xuyên ở bên cạnh đổ thêm dầu vào lửa, nói không thể để một cô gái xinh đẹp của Trung Quốc chúng ta rơi vào tay tên hải tặc người Nhật. Đường Hựu Đình nghĩ ngợi, nhưng thấy mình không có tư cách gì để quản lý người con gái đó, nên dường như cũng chán nản.

Hôm đó là lúc quay cảnh nhân vật nữ chính sau khi bị tra tấn được nhân vật nam phụ bế đi chữa trị vết thương. Đường Hựu Đình vừa ăn thịt xiên vừa lững thững đi tới đó. Các nhân viên trường quay nhận ra anh nên cũng không ngăn, cứ để vào. Đường Hựu Đình thò đầu ra khỏi đám đông lập tức trông thấy Sato đỡ lấy Minh Vi trong bộ dạng mê man, khẽ vuốt khuôn mặt cô với vẻ dịu dàng tha thiết, sau đó bế thốc cô lên rồi lao vụt ra ngoài.

“Dừng!”, đạo diễn không hài lòng, “Cô ấy đã bị thương, cậu phải nâng niu như đang nâng một búp bê bằng sứ ấy. Búp bê sứ, đã rõ chưa? Chạm mạnh như vậy làm gì?”

Sato lại phải diễn lại lần nữa. Lần này anh ta vuốt ve cực kì cẩn trọng, xong lại đưa tay từ mặt xuống hằn dưới ngực.

Đường Hựu Đình cầm chiếc que tre xiên thịt đến rắc một cái.

“Dừng!”, đạo diễn lại kêu lên “Thời gian đụng chạm của cậu quá ngắn, sau này khó cắt gọt”.

Sato buộc phải làm lại từ đầu. Chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, rồi dần đi xuống bờ vai, vuốt ve chán chê rồi mới bế Minh Vi lên rồi lao ra ngoài.

“Dừng!”, đạo diễn cắt ngang một lần nữa.

Đường Hựu Đình quả thực rất muốn được cầm chiếc que trên tay mình vào đầu tên đạo diễn đó.

May mà đạo diễn lại nói: “Khi bế lên thì dừng lại một chút rồi mới lao ra ngoài”. Hóa ra là không bao vuốt ve lần nữa.

Chỉ riêng một cảnh đó mà Sato đã phải bế Minh Vi chạy đi chạy lại tới mười lần, dù trời lạnh mà vẫn toát mồ hôi đầm đìa. Minh Vi đưa cho Sato chai nước trợ lý mang đến cho mình, mỉm cười động viên anh chàng người Nhật. Sato được người đẹp quan tâm chăm sóc như vậy chỉ biết cười, hai má hơi ửng hồng. Nụ cười này khi lọt vào trong mắt Đường Hựu Đình đứng ở đằng xa trông đầy vẻ dâm dăng.

Đúng lúc đó Minh Vi quay mắt sang nhìn thấy, Đường Hựu Đình không tránh kịp nên đành gật đầu chào, Minh Vi hơi ngẩn ra một chút rồi cười với anh. Đường Hựu Đình nhìn thấy tránh đi nơi khác, sau đó lắc lư quay người bỏ đi.

- Chị rất thân với Đường Hựu Đình có đúng không? –Sato ghé đến gần, nói bằng một thứ tiếng Trung Quốc cứng ngắt. –Em gái em, Reina rất thích anh ấy.

- Chúng tôi cùng trong một công ty. –Minh Vi cười khổ sở. –Trước đây rất thân, hiện giờ...

- Em biết rồi... –Sato ra vẻ người thạo tin trong giới. –Anh ấy là top star, còn chị sinh sau đẻ muộn, nên phải giữ khoảng cách chứ gì.

Phải rồi, lý do này không tệ.

Minh Vi cũng biết sự bế tắc trong quan hệ giữa cô và Đường Hựu Đình đã kéo dài quá lâu, nếu không hòa giải sẽ làm tổn thương đến tình cảm. Vậy nhưng cô lại không thể không nghĩ, giữa bọn họ thực sự có tình cảm hay không? Có lẽ Đường Hựu Đình cũng chỉ xem cô như một sư muội ngoan ngoãn nghe lời, một cô gái người ta có thể tán tỉnh qua loa mà không coi là thật. Thế nên tới khi cô không nghe lời nữa, anh sẽ không nghĩ ngợi gì nữa mà vứt bỏ cô ngay.

Một người chồng kết tóc xe tơ còn phản bội mình được, vậy thì một người đàn ông bèo nước gặp nhau thì đương nhiên càng không đáng tin cậy.

Quan hệ giữa hai bọn họ có thể đã trên tình bạn, nhưng chưa đủ mức tình yêu.

Mình có thích anh ấy không? Minh Vi cũng từng tự hỏi bản thân như vậy.

Đối với cô, việc thích Đường Hựu Đình đồng nghĩa với việc phải đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn. Trong kế hoạch của cô khi được tái sinh trở lại ở kiếp này không bao gồm việc có quan hệ yêu đương với một

ngôi sao lớn. Hơn nữa, liệu cô có thể được chấp nhận hay không, cô có thể nói với anh quá khứ của mình hay không...

Lúc này trợ ký đạo diễn đã tới gọi người đi. Đạo diễn xem lại cảnh phim đã quay, cảm thấy đoạn nhân vật nữ chính bị tra tấn cần thêm một chút kịch tính nữa thế nên yêu cầu Minh Vi và Sato giữ nguyên hóa trang, lập tức quay bù.

Theo kịch bản, nhân vật nam phụ không nỡ nhìn thấy nhân vật nữ chính bị người ta hành hạ nên chọn cách tự mình ra tay. Minh Vi lại bị trói trên giá tra tấn, Sato cầm roi làm động tác đánh cô.

Nhưng không biết đạo cụ có vấn đề gì mà tuột khỏi tay Sato. Chiếc roi da lập tức quất thẳng lên người Minh Vi, kéo dài một đường kéo dài từ mặt xuống ngực, nghe rõ mồn một khiến tất cả những người có mặt ở trường quay lúc đó giật người.

Sato sợ đến đờ đẫn cả người, đứng im không dám nhúc nhích. Một người đàn ông đứng ngay bên cánh liền xông ra, gạt Sato rồi lao ngay đến trước mặt Minh Vi.

- Cô có làm sao không? Có bị thương không?

Mặt Minh Vi đau như phải búng. Cô nhìn chăm chăm lên khuôn mặt lo lắng của Đường Hựu Đình, cũng không biết vì đau hay vì cảm động mà nước mắt ứa ra lăn xuống má như một dòng pha lê trong suốt.

Các nhân viên trường quay khi đó mới sực tỉnh vội chạy tới mỗi người một tay đỡ Minh Vi ra khỏi giá tra tấn. Minh Vi vừa chạm chân xuống đất đã có người ôm ngay vào lòng.

- Có đau không? Bác sĩ đâu? Mau gọi bác sĩ đến đây.

Tiếng nói của Đường Hựu Đình khi đó oang oang bên tai Minh Vi, khiến màng nhĩ của cô cũng ùng oàng rung lên bần bật. Cô muốn tránh đi nhưng bị anh giữ lại.

- Tôi không sao. –Minh Vi giật giật áo Hựu Đình. –Đừng hét to như vậy, xấu hổ quá.

- Mặt cô như vậy rồi mà còn sợ xấu hổ s? –Đường Hựu Đình mắng. Nước mắt Minh Vi vẫn tiếp tục rơi càng khiến Đường Hựu Đình hoảng hơn. –Sao lại khóc tới mức đó. Đau lắm hả?

Minh Vi lắc đầu, hơi xấu hổ.

- Cũng không đau lắm, chắc bị đánh trúng vào tuyến lệ thôi. Anh bỏ tay ra đi, co kéo thể này còn ra thể thống gì nữa?

Đường Hựu Đình giận dữ buông Minh Vi ra, nhưng không yên tâm nên vẫn dùng một tay giữ lấy vai cô.

Các nhân viên trường quay lúc trước trông thấy Cố Thành Quân bế Minh Vi, bây giờ lại được Đường Hựu Đình ôm gọn, ngay cả người vốn chẳng lạ gì với chuyện như vậy cũng không thể không nhìn ngó bằng ánh mắt tò mò.

Minh Vi cảm thấy khó chịu nên ngo ngoáy người. Đường Hựu Đình lập tức giữ chặt lấy cô, khế nói:

- Tránh cái gì? Cô đừng có mà mong đi đâu được.

Minh Vi dờ khóc dờ cười.

- Tôi không sao thật mà. Sato có vệt mạnh đâu.

Câu nói đó làm Đường Hựu Đình nhớ ra, anh quay đầu sang nhìn Sato đầy giận dữ khiến anh chàng người Nhật sợ cuống lên, vội cúi gập người

xin lỗi. Minh Vi liền cười nói:

- Anh đừng trách cậu ấy, cậu ấy không cố ý làm vậy đâu.

Đường Hựu Đình không nói gì, sau khi bác sĩ xử lý xong vết thương, liền kéo Minh Vi đi thẳng vào xe bảo mẫu. Trên đường đi anh nắm chặt tay cô một cách hết sức tự nhiên, bàn tay anh rộng và ấm nóng, nắm gọn lấy bàn tay nhỏ nhắn của Minh Vi. Minh Vi cảm thấy một sự ấm áp men theo cánh tay len vào đến tận trái tim mình, khiến toàn thân như chìm trong một dòng suối nóng.

Lên đến xe bảo mẫu Minh Vi mới rút tay ra, lấy gương xem mặt. Khuôn mặt là huyết mạch sống còn của nữ diễn viên, Minh Vi làm sao không lo lắng được. Cũng may vết thương không quá nghiêm trọng, chỉ sưng tấy lên khủng khiếp.

- Để tôi xem nào. –Đường Hựu Đình giật chiếc gương ra khỏi tay Minh Vi, nâng khuôn mặt cô lên nhìn.

Đường Hựu Đình hôm nay không phải quay nên không hóa trang. Khuôn mặt không cần hóa trang cũng quá hoàn hảo đó ở ngay sát trước mặt Minh Vi, gần tới mức có thể đếm từng chiếc lông mày của anh, gần tới mức có thể nhìn thấy khuôn mặt cô đang ngấn ngợt trong đôi mắt của anh. Mùi nước hoa nhẹ nhẹ phảng phất quanh cô, hòa lẫn với mùi hương của dầu gội đầu. Từ lâu Minh Vi đã biết Đường Hựu Đình không hút thuốc, không uống rượu, nên hơi thở của anh hoàn toàn sạch sẽ.

- Có thật không đau không?

Minh Vi bừng tỉnh lại, mặt nóng bừng.

- Ừm, không còn đau nữa.

- Bác sĩ nói nếu không muốn để lại sẹo thì không được rửa nước một tuần lễ. Cô xem làm thế nào? –Khi nói câu này, tay Đường Hựu Đình vẫn giữ dưới cằm Minh Vi. Hơi thở của anh phả lên khuôn mặt cô mang theo một mùi hương bạc hà thơm mát. Minh Vi cảm thấy mặt mình càng nóng hơn.

Cô lại nhớ đến nụ hôn hôm đó, nụ hôn mà đến ngày hôm nay vẫn chưa phai dấu. Đường Hựu Đình đã hôn cô một cách hết sức dịu dàng bằng mùi hương này.

- Tôi thấy có khi chúng ta phải đến bệnh viện kiểm tra một chút thôi. Cô còn phải quay tiếp đúng không, cứ để thế này làm sao được Minh Vi? Sao không nói gì vậy?

Nam nghệ sĩ nhiều người muốn được hôn nhất” trong mấy năm liền. Vậy mà từ trước đến nay cô chưa từng để ý tới. Lúc này mới thấy đôi môi đó đẹp hơn nhiều đôi môi mỏng của Cố Thành Quân...

- Có phải đau lắm hay không? –Đường Hựu Đình nâng cằm Minh Vi lên, bắt cô phải nhìn thẳng vào mình.

Tim Minh Vi đập thành thịch, gần như không thấy anh hỏi điều gì, chỉ ừm bừa một tiếng.

Ánh mắt vụt sáng lên, Đường Hựu Đình ghé sát vào mặt Minh Vi rồi chòm miệng thối vào vết thương. Làn hơi lạnh lạnh quả thực thối bay đi cái đau ở đó, nhưng lại mang đến một sự thiêu đốt khác.

Khi Minh Vi còn chưa kịp phản ứng, đã cảm nhận thấy một sự đụng chạm khê khàng ngay bên cạnh vết thương.

“Không đau, không đau...”, Một nụ hôn rơi trên trán. Sau đó, lại một nụ hôn nữa đọng trên chóp mũi.

Tim Minh Vi đập nhanh tới mức như muốn vọt ra khỏi cổ.

Đường Hựu Đình đột nhiên dừng lại, đẩy Minh Vi ra một chút, nhìn thẳng vào mắt cô sau đó cười ranh mãnh.

- Mặt cô đỏ thật. –Anh khoái chí nói.

Môi Minh Vi khẽ run rẩy, quả thực không biết nói gì lúc này. Ánh mắt cô lại dừng ở đôi môi vừa mới hôn mình.

Đôi môi đó nói:

- Tôi đã nghĩ kĩ rồi, cứ so đo với cô thì tôi cũng không cui về gì. Cuộc sống con người ta ngắn ngủi, việc gì phải tự làm khó chính mình. Có thể vui vẻ một ngày thì vui vẻ một ngày là được. Thế nên tôi tha thứ cho cô. Tuy nhiên sau này cô không được làm tôi đau lòng nữa.

Minh Vi gào lên trong tâm trí: Rốt cuộc anh là phụ nữ hay tôi là phụ nữ vậy hả? Nay, đừng có mà cướp lời thoại của tôi. Anh không kiêu ngạo như vậy thì sẽ chết à?

Đường Hựu Đình ánh chừng như nghe được những lời nói trong lòng cô, bèn nở nụ cười, cúi người xuống, đặt môi mình lên đôi môi đang run rẩy của Minh Vi.

Trong đầu Minh Vi nổ oàng lên một tiếng, mọi tâm tư trong phút chốc bị bắn đi xa tới tận mười tám ngàn dặm nơi nào, cho dù lần này cô đã chuẩn bị đầy đủ về tâm lý.

Cổ Thành Quân mỗi lần hôn cô đều hết sức thận trọng, dường như sợ bất cẩn một chút thôi sẽ làm cô vỡ vụn. Nhưng tên Đường Hựu Đình này hoàn toàn khác hẳn, lúc mới bắt đầu còn nhẹ nhàng êm dịu, chưa được bao lâu đã trở thành tên cướp vào làng, ra sức tước đoạt và xâm chiếm. Khi đó Minh Vi mới nhận ra rằng kinh nghiệm của một người phụ nữ đã có chồng

hoàn toàn không giúp đỡ được gì cho cô, chỉ được một lát cô đã buộc phải hạ vũ khí xin hàng, ngoan ngoãn để anh muốn làm gì làm nấy.

Khó khăn lắm mới thở lại được bình thường, Minh Vi đưa ánh mắt tán loạn của mình lên khuôn mặt đang gần trong gang tấc đó. Người đàn ông ấy đang mang bộ dáng cực kì đặc ý vì đạt được mục đích, nhìn cô bằng ánh mắt sáng rực, cười ranh mãnh, thậm chí còn liếm khóe môi.

Minh Vi cảm thấy khí nóng hừng hực bốc lên đầu, môi vẫn còn tê tê, vết thương trên má còn đau hơn cả ban nãy. Kỳ thực để quay phim, hôm nay Minh Vi được hóa trang giống một người vừa mới bị tra tấn dã man, đầu tóc rối bù, người dính đầy máu. Đối với một bộ dạng như vậy mà Đường Hựu Đình vẫn có thể rung động thì cũng không hiểu khẩu vị của anh thế nào.

Nghĩ đến đây, Minh Vi không kiềm nổi, bật cười.

- Cô cười cái gì? –Đường Hựu Đình lại áp sát vào Minh Vi. –Thích đến thế cơ à? Có muốn thêm một lần nữa không?

Minh Vi đã bị Đường Hựu Đình dồn đến tận góc của chiếc sa-lông, nhốt chặt trong không gian chật chội bên dưới cơ thể anh. Cô dùng tay cố đẩy anh ra nhưng không được, chỉ cảm thấy hơi thở của anh đè nặng bên trên mình. Cảm thấy mình phải trốn chạy, nhưng cô không còn sức lực và cũng không muốn trốn chạy.

Minh Vi nhìn vào đôi mắt như loài sói của Đường Hựu Đình, nói khẽ:

- Vậy anh định làm gì?

- Cô nói định làm gì thì sẽ là như thế. –Đường Hựu Đình véo bên má không bị thương của Minh Vi. –Tôi nói rồi, được một thiên vương như tôi thích là một niềm vinh hạnh lớn của cô. Đừng có mà cự nự nữa, nào, cười một cái xem nào.

Minh Vi hoảng hồn tránh mặt đi, nói:

- Đừng có đùa cợt với tôi, tôi không có khả năng đó đâu.

Đường Hựu Đình im lặng một lúc, sau đó nhẹ nhàng tì trán mình lên trán Minh Vi, khẽ nói:

- Anh không đùa đâu. Anh đã nghĩ suốt hơn hai tháng qua. Trước đây anh cũng từng nghĩ tới nó, nhưng lại sợ khi đã bắt đầu thì bản thân mình sẽ không kiểm soát được đến tận cùng. Còn bây giờ anh nghĩ thấu đáo hơn rồi. Đời người ngắn ngủi, phải sống ngay lập tức. Ai biết chắc được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, thế nên không thể nào lãng phí thời gian ngày hôm nay.

Minh Vi cười cười, nhưng mắt lại ươn ướt. Lần này không phải vì vết thương trên da thịt, mà vì trái tim đau nhói. Cô bỗng cảm thấy mình vô cùng có lỗi với người đàn ông này. Anh vẫn luôn quan tâm chăm sóc đến cô, còn cô chưa bao giờ mở rộng lòng mình ra với anh. Cô không định nói với anh những chuyện xảy ra với mình trong quá khứ. Cô biết như vậy là không công bằng, cho nên vẫn luôn tìm cách né tránh anh.

- Anh, nghĩ kỹ rồi sao? –Minh Vi hỏi.

- Anh đã nghĩ kỹ rồi. Còn em thế nào? –Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi bằng đôi mắt sáng long lanh.

Minh Vi khẽ cười, tiến tới gần hôn lên khóe môi anh.

Hãy sống với thực tại đi. Ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Đường Hựu Đình vui mừng khẽ rên lên một tiếng, ôm siết lấy Minh Vi, dẫn sâu hơn vào nụ hôn.

Cánh cửa xe bỗng mở ra, ánh sáng bên ngoài cùng với không khí lạnh đều ùa vào.

Đường Hựu Đình bỏ Minh Vi ra, giận dữ quay đầu lại nhìn xem ai là kẻ đã phá vỡ giây phút tốt lành của anh. Cố Thành Quân đứng bên ngoài, mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào.

Đường Hựu Đình cũng không cử động, vẫn ôm ghì lấy Minh Vi trong tay mình, nhìn Cố Thành Quân cười như không có chuyện gì xảy ra.

- Chủ tịch Cố, có việc gì à?

Lý Trân và trợ lý của Cố Thành Quân thấy hơi có chút lộn cộn bèn đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức rút lui ra phạm vi an toàn.

Cố Thành Quân mím môi nói:

- Tôi nghe nói Minh Vi bị thương nên đến để xem thế nào.

Đường Hựu Đình khi đó mới buông tay để lộ Minh Vi ra. Minh Vi lúc này cũng trấn tĩnh lại, chỉ có hai má ửng hồng và ánh mắt long lanh là để lộ cảm xúc trong trái tim.

- Em không sao thưa thầy. –Minh Vi nói rồi chui ra khỏi xe. –Bác sĩ cũng khám cho em rồi, nói chỉ bị thương ngoài da. Đạo diễn cho em nghỉ hết hôm nay. Em cũng đang định tìm thầy để nói chuyện này.

Cố Thành Quân thấy vết sưng đỏ trên má Minh Vi, tim thắt lại, tay đưa lên định chạm vào đó. Không chờ Minh Vi tránh đi, Đường Hựu Đình đã nhanh chân bước tới kéo Minh Vi sang một bên không để lại dấu tích gì.

Cố Thành Quân bối rối thu tay về, sắc mặt nặng nề.

- Em cũng không cần thận gì cả. Mặt mũi thế này thì làm sao quay tiếp được?

- Đây cũng không phải lỗi của cô ấy. –Đường Hựu Đình nói thản nhiên. –Cái thằng nhóc người Nhật cầm cái roi cũng không chắc.

Cố Thành Quân lạnh lùng liếc nhìn Đường Hựu Đình.

- Tôi sẽ bàn bạc lại với đạo diễn để điều chỉnh kịch bản lại một chút. Tình hình thế này chắc phải quay đoạn cuối trước thôi.

- Cũng được. –Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi với vẻ yêu chiều. – Thấy chưa, anh đã bảo không sao mà.

Cố Thành Quân dờ khóc dờ cười. Anh định tìm cách văn hời, không ngờ lại tạo lợi thế cho Đường Hựu Đình. Nói đi nói lại, anh so đo tính toán mấy chuyện này để làm gì?

Minh Vi ngoan ngoãn đứng lặng yên ở đó, nhìn Cố Thành Quân bằng đôi mắt đen láy như ngọc lưu ly không mang chút cảm xúc nào. Ánh mắt đó của cô quả thực rất giống, vô cùng giống ánh mắt của Trương Minh Vi khi trước.

Đến khi Cố Thành Quân đi rồi, Đường Hựu Đình mới hung hăng nói với Minh Vi:

- Điều khoản thứ nhất, sau này em tránh xa anh ta một chút.

Minh Vi cười giễu.

- Nếu như em có ý với anh ta thì dù có cách xa nhau cả một vạn năm ánh sáng cũng vẫn cứ hợp lại được với nhau, làm gì đến lượt anh ở đây.

- Không nói đùa đâu, anh ta có ý với em thật mà.

- Kỳ cục. –Minh Vi phản đối. –Chẳng phải anh ta và Chân Tích là một đôi sao?

- Chân Tích đã quay lại với bạn trai cũ Tôn Hiếu Thành rồi, em không biết à?

Minh Vi quả thực không biết.

- Thậm chí còn ra mắt bố mẹ Tôn Hiếu Thành rồi. –Đường Hựu Đình nói. –Xem chừng lần này chuẩn bị bước chân vào làm dâu nhà danh giá thật. Cũng phải, chị ta đã ba mấy tuổi rồi, còn trẻ nữa đâu.

Chân Tích phá hoại cuộc hôn nhân của Minh Vi và Cố Thành Quân tới mức tan tành, một người chết một người bị thương, giờ đây lại có thể ung dung thoải mái về làm dâu một nhà giàu có, như thế trong quá khứ chưa từng xảy ra chuyện gì. Bản thân cô ta còn vứt bỏ được cảm giác tội lỗi, lẽ nào Minh Vi cứ mang theo hận thù?

- Đi tẩy trang đi. –Đường Hựu Đình kéo tay Minh Vi. –Đợi lát nữa anh đưa em về khách sạn. Em thế này cũng không thể gặp ai... Anh biết một nhà nấu cháo ngon lắm, để anh gọi mang đến cho em.

Lần đầu tiên trong suốt ba năm trời quen Đường Hựu Đình, Minh Vi mới thấy anh tỏ vẻ quan tâm dịu dàng như vậy. Cô cứ mắt tròn mắt dẹt, thậm chí còn tưởng mình đang trong ảo giác.

Khi đi ngang qua chỗ cô, Tiểu Hoàng khẽ nói:

- Đừng có ngạc nhiên, khi anh Hựu Đình thương ai sẽ là như vậy đấy, sau này sẽ còn chiều chuộng hơn nữa kia, cô có phúc rồi.

Đường Hựu Đình vào xe lấy áo khoác mặc cho Minh Vi, sau đó còn cẩn thận cài từng chiếc cúc một. Minh Vi nhìn vẻ chăm chú của anh, cả khóe môi hơi mím lại của anh, mắt bắt đầu nóng nóng.

Cô có phúc phận gì mà được hưởng điều này?

Cố Thành Quân cùng đạo diễn, chuyên gia hóa trang và cả biên kịch Hứa Nhã Vân họp nhanh với nhau một lúc, cuối cùng quyết định sửa lại kịch bản, cho nhân vật nữ chính bị đánh tới mức hồng cả khuôn mặt, Minh Vi có thể mang theo cả vết thương đó để tiếp tục diễn, không làm ảnh hưởng đến tiến độ quay.

Họp xong Cố Thành Quân còn gọi người phụ trách đạo cụ đến trách móc một hồi. Sato không phải người của công ty Vĩnh Thành nên Cố Thành Quân không tiện phê bình anh ta trước mặt, chỉ tặng cho một ánh mắt lạnh lùng. Anh chàng người Nhật này vốn đã thiếu bản lĩnh, bị Cố Thành Quân nhìn cho hai ngày như vậy, cảm thấy xương cốt đều đông cứng cả lại, bèn xoắn chân vào đi tới chỗ Minh Vi nhận lỗi.

Minh Vi trông bộ dạng như sắp nổ bụng tự tử đến nơi của Sato nên rất thông cảm. Cô còn đang định an ủi mấy câu, đã thấy Lý Trân hưng hồ chạy tới, ra sức nháy mắt với cô. Minh Vi đành phải bỏ Sato đáng thương đó lại, cùng Lý Trân đi ra chỗ vắng người.

- Làm sao thế? –Minh Vi còn tưởng Đường Hựu Đình có chuyện gì. Bọn họ vẫn chưa công khai chuyện yêu nhau. Đường Hựu Đình để tránh sự nghi ngờ nên cũng không ghé qua nữa, thỉnh thoảng mới nhờ Lý Trân mang đồ ăn đến cho Minh Vi.

- Chị có chuyện rồi. –Lý Trân nén giọng lại, vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt.

–Em vừa được biết Giám đốc nghệ thuật gọi điện đến.

Minh Vi thấy sống lưng lạnh toát, liền hỏi:

- Nhưng làm sao?

Lý Trân lấy máy tính xách tay trong túi ra, sau đó truy cập vào một diễn đàn xã hội có lượng truy cập lớn nhất nhì Trung Quốc. Trên trang đầu

tiên của diễn đàn có tới ba topic nhắc đến tên Minh Vi.

“Vạch trần chân tướng loại gái bao vô liêm sỉ Chu Minh Vi. Nổi tiếng bằng quy tắc ngầm vẫn làm ra vẻ trong sạch.”

“Chu Minh Vi đã ngủ với biết bao nhiêu người đàn ông để được lăng xê lên đến cao vậy? Mình thấy mặt cô ta đúng là hồ ly tinh.”

“Thậm chí còn ngủ với cấp trên. 818(*) toàn bộ quá trình biến thân của Chu Minh Vi, một kẻ đầy tâm địa”

(*)Một thuật ngữ hay dùng trên mạng, đọc đồng âm với “pa yi pa”, có nghĩa là đào bới, bóc dỡ.

Lý Trân tiện thể mở một topic ra, bên trong có đăng rất nhiều ảnh chụp Minh Vi ở những góc độ không mấy đẹp đẽ, bên dưới viết :“Trông ngoại hình thế này mà cũng có thể nổi tiếng, không đi cửa sau mới lạ”.

Trong đó nhiều nhất là bức ảnh Minh Vi chụp với Cố Thành Quân. Chuyện này không có gì lạ vì hiện tại Minh Vi đang được Vĩnh Thành lăng xê mạnh, Cố Thành Quân đi đến đâu mà chẳng đưa cô đi. Có một bức ảnh chụp được cảnh hai người bọn họ cùng đến dự bữa tiệc khai trương của một cửa hàng thời trang nổi tiếng, Minh Vi đang cầm ly rượu, ghé người vào nói chuyện với Cố Thành Quân. Vì bị chụp trộm nên vẻ mặt Cố Thành Quân rõ ràng đang bị phân tâm.

Người tải bức ảnh đó lên bình luận: “Các bạn trông bộ dạng dê tiện của cô ta này. Dính sát vào để ôm chân của Cố Thành Quân, thiếu nước bị người ta giữ ra thôi. Chắc chắn khi đó Cố Thành Quân cũng đang nghĩ cô ta thật dê tiện”

Xem tiếp bên dưới, thậm chí còn có một bức ảnh liên quan tới “Bạch lộ”. Cố Thành Quân nửa đỡ nửa bế Minh Vi, hai người cực kì gần gũi, ánh mắt miên man.

Minh Vi còn đang định xem những lời bình luận khác đã thấy Lý Trần kéo áo, khẽ nói:

- Chủ tịch đến đây.

Cố Thành Quân vừa gọi điện thoại vừa tìm kiếm xung quanh, sắc mặt nặng nề. Khi nhìn thấy Minh Vi, anh liền ngắt máy rồi sai bước đi tới chỗ cô.

- Đã biết rồi à? –Anh hỏi ngắn gọn.

Minh Vi gật đầu. Sắc mặt cô hơi tái, song vẫn rất bình tĩnh.

Cố Thành Quân đánh giá cao vẻ bình tĩnh của Minh Vi.

- Bộ phim chỉ mấy ngày nữa là đóng máy, em cứ yên tâm diễn xuất bình thường, những việc đo tôi sẽ xử lý xong ổn thỏa.

- Em biết rồi. –Minh Vi nói khẽ.

Cố Thành Quân dậm chân định đi, nhưng lại dừng bước.

- Hiện giờ quan hệ giữa em và Đường Hựu Đình là thế nào?

Minh Vi nghĩ việc này cũng không thể giấu giếm Cố Thành Quân nên trả lời thành thực:

- Bọn em đang qua lại với nhau.

Cố Thành Quân nhìn xoáy vào cô. Minh Vi nhìn lại một cách thẳng thắn, không hề tỏ ra sợ hãi. Bao nhiêu lời lẽ đã đến miệng nhưng cuối cùng không nói được lời nào vì thái độ đó của cô.

Theo lẽ thường, nếu các nghệ sĩ trong cùng công ty yêu nhau, công ty càng dễ dàng trong việc giám sát nên không thể ngăn cấm. Hơn nữa, hiện

giờ Đường Hựu Đình đang là nhân vật nổi bật của công ty nên không ai có thể tự tiện xen vào chuyện riêng tư của anh ta. Minh Vi vốn luôn là người kín đáo và hiểu chuyện nên chắc sẽ còn thận trọng hơn cả Đường Hựu Đình.

Mãi lâu sau Cố Thành Quân mới lạnh lùng nói một câu:

- Tôi biết rồi, hai người kín đáo một chút, chuyện gì cũng phải tuân thủ theo sắp xếp của công ty.

Minh Vi cúi người tỏ ý phục tùng. Cố Thành Quân quay người đi thẳng.

Mấy ngày sau đó, những lời bình luận trên các trang mạng kịch liệt hơn, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ được dẹp yên. Khi đó lại đang là cuối kì nên phần lớn các fan hâm mộ của Minh Vi đều phải lo chuyện thi cử, không rảnh rỗi để biện hộ cho thần tượng của mình. Mà nếu có biện hộ, cũng hoàn toàn không có cơ hội phản kích lại trước những sự tấn công mạnh mẽ như vũ bão đó.

Để dẹp những tin đồn cổ ý bôi nhọ không hẳn là chuyện dễ dàng, Minh Vi từ trước đến nay luôn rất thận trọng, chưa từng để có thông tin bê bối nào, lần này đòn tấn công của đối phương đánh trúng mối quan hệ giữa Minh Vi và Cố Thành Quân, bởi vì có lục lợi chán họ cũng chỉ có thể tìm thấy mỗi đầu mỗi này.

Nhưng Cố Thành Quân chưa lấy vợ, còn Minh Vi cũng chưa lập gia đình. Cứ coi như Cố Thành Quân với nữ diễn viên có quy tắc ngầm, nhiều nhất cũng chỉ là tin đồn đoán, không phải scandal. Minh Vi xuất hiện hơi muộn, khi đó vợ Cố Thành Quân cũng đã chết nên không thể dựng đứng lên tin đồn ngoại tình. Vậy nên, để đạt được hiệu quả bôi đen, quá khứ của Cố Thành Quân cũng bị kéo vào cùng.

Bức ảnh Chân Tích chụp cùng Cố Thành Quân khi còn là một đôi ở trường đại học không hiểu vì sao được ai đó moi ra rồi tung lên mạng. Trong ảnh Chân Tích vẫn còn là một đóa hoa non mới nở non mướt, khác một trời một vực với người phụ nữ tinh nhanh lọc lõi, mặt mày u ám hiện nay. Fan hâm mộ của Chân Tích cũng chọn cách giả mù, một mặt gào lên người đẹp, một mặt ra sức thúc đẩy cho mối tình xưa cũ của cô ta với Cố Thành Quân. Do đó, Minh Vi bị coi là kẻ chen vào giữa, dù dĩ Cố Thành Quân để được tiến thân.

Cứ như vậy âm ỉ lên suốt một tuần, đến lúc các fan hâm mộ của Minh Vi thi xong mới bắt tay vào việc nỗ lực phản công. Bình thường Minh Vi vẫn khéo ăn khéo nói trên blog nên các fan hâm mộ mà cô thu hút đương nhiên cũng là những người khôn ngoan tinh quái. Đám fan hâm mộ này ai cũng nhanh mồm nhanh miệng, “một người một ngựa” cũng đã có thể khẩu chiến với cả đám người.

Các cô bé lên tiếng phản bác với khí thế mạnh mẽ: “Tình cũ sao? Có mà mấy người mới ngoại tình. Khi vợ của Cố Thành Quân vẫn còn sống, Chân Tích đã bám nhằng lấy Cố Thành Quân, chấp nhận làm kẻ thứ ba rồi. Tưởng người khác không biết sao? Bây giờ khó khăn lắm mới làm được cho Cố phu nhân chết đi, nhưng Cố Thành Quân lại chê cô ta là chiếc giày rách không cần đến nữa, cho nên cô ta gặp ai cắn bừa như chó dại vậy. Cố Thành Quân và Minh Vi của chúng ta mới chỉ nói cười với nhau chốc lát mà đã bị bôi đen đến mức đó. Làm quái gì có nhân viên không vỗ đít ngựa cho lãnh đạo? Chẳng lẽ Minh Vi của chúng ta phải làm mặt lạnh với Cố Thành Quân mới được coi là liệt nữ hoàn toàn trong sạch? Còn Chân Tích của các người lại không tìm cách tán tỉnh Cố Thành Quân?”.

Fan hâm mộ của Minh Vi cũng không hề khách sáo, đưa ra một đồng ảnh chụp Cố Thành Quân và Chân Tích, thậm chí còn chia thành hai loại, tấm nào chụp trước, tấm nào chụp sau khi tang vợ. Trước đây quan hệ giữa Cố Thành Quân và Chân Tích bị đồn là mập mờ cũng không phải không có

căn cứ. Mức độ thân mật giữa Cố Thành Quân và Chân Tích trong không ít bức ảnh hoàn toàn vượt xa so với ảnh chụp Minh Vi và Cố Thành Quân.

Fan của Minh Vi cười nhạt: “Đây không phải là dụ dỗ người đã có vợ thì là gì?”

Fan của Chân Tích biện hộ: “Bọn họ vốn là bạn thân của nhau, lại cũng là người yêu cũ. Quan hệ thân mật hơn với những người khác cũng hết sức bình thường”

“Khi đó vợ Cố Thành Quân đã chết đâu. Cô ấy cũng không phải kẻ mù lòa. Cố phu nhân muốn cho êm đẹp nên mới không dìm Chân Tích xuống”

“Có khi Cố phu nhân là vì tức quá nên mới chết? Song như thế thì đã làm sao, đôi nam nữ chó má đó cũng chẳng dễ dàng hơn được. Mình còn hi vọng là Minh Vi đừng có dính dáng vào, cả hai người đó đều chẳng phải hạng tử tế gì.”

Fan của Chân Tích vẫn rắn mặt: “Đàn ông thường không bao giờ quên được tình đầu”.

Fan của Minh Vi phản kích: “Chuyện chúng tôi nói cơ bản không liên quan gì đến Tích nương nương nhà các người! Tin đồn Minh Vi và Cố Thành Quân chẳng qua cũng chỉ là một cách thức để quảng bá cho phim mới mà thôi. Ở mãi trong ngành giải trí mà còn không biết sao? Chân Tích đúng là một bậc “tiền bối lỗi đời”, ăn nhiều lộc hơn Minh Vi đến cả chục năm chứ ít đâu. Không hiểu vì sao bỗng nhiên lại muốn chen chân vào, bôi xấu Minh Vi làm cái gì? Cố Thành Quân có thừa nhận quan hệ của anh ấy với Chân Tích không? Cô ta dựa trên cái gì mà cũng tham gia vào đây? Chân Tích là gì của Cố Thành Quân?”

Fan hâm mộ của Chân Tích bị đánh trúng tử huyệt, đành cắn răng nín nhịn.

Fan hâm mộ của Cố Thành Quân khôn ngoan đứng bên ngoài xem người khác đấu với nhau, lúc này mới tỏ thái độ để bảo vệ hình tượng anh hùng của mình: “Đây đều là những phương thức để quảng cáo cho bộ phim mới mà thôi, đã làm mình tỉnh thì làm gì có chuyện không cường điệu lên? Những bức hình đó trông cũng hết sức bình thường, là do có người cố tình bôi lem lên họ. Anh Thành Quân thường nói hợp tác với Minh Vi rất dễ chịu vì cô ấy vừa chăm chỉ lại tài năng. Thực ra chẳng có quy tắc ngầm nào hết, bọn họ là đồng nghiệp, cũng là quan hệ cấp trên cấp dưới với nhau. Hy vọng phim “Bạch lộ” sẽ kết thúc một cách thuận lợi, phòng vé đạt doanh thu lớn!”

Trận chiến hỗn loạn mịt mù cứ như vậy hạ màn. Danh tiếng của Minh Vi bị tổn hại đôi chút, Chân Tích thì thất bại thảm hại, người giành được thắng lợi duy chỉ có Cố Thành Quân, vừa giữ vững được danh tiếng, lại được làm sứ giả hòa bình, hơn nữa còn nhân tiện quảng cáo luôn cho phim “Bạch lộ”. “Bạch lộ” trở thành cái tên đứng trong top năm từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất trên Internet suốt hơn một tuần lễ.

Biểu hiện của Minh Vi trong thời điểm đó cũng khiến cho người ta phải kinh ngạc. Cô cực kì trấn tĩnh, hết thảy mọi việc từ quay phim đến sinh hoạt vẫn diễn ra bình thường, ngay cả trong quan hệ ứng xử với mọi người cũng không hề có chút thay đổi nào. Bất kể người khác nhìn mình bằng ánh mắt gì, cô vẫn nhẹ nhàng mỉm cười, lễ độ và lịch thiệp, cố gắng hết sức cho diễn xuất. Ngay khi đối mặt với Cố Thành Quân, cô vẫn như không hề có chuyện gì xảy ra.

Đạo diễn nghĩ thầm, thảo nào Cố Thành Quân lại ra sức lăng xê Minh Vi như vậy. Cô bé Chu Minh Vi này đúng thật là hào kiệt trong đám hồng quần.

Những lời đồn thổi trong giới giải trí thường chỉ tồn tại trong một thời gian, hướng hồ đây là tin đồn hoàn toàn vô căn cứ. Một tuần sau khi mọi việc đã lắng xuống, phim “Bạch lộ” cũng hoàn tất việc quay.

Ở cảnh cuối cùng, sau khi trải qua bao nhiêu đau khổ, nhân vật nữ chính và nam chính cuối cùng cũng gặp lại nhau. Minh Vi mặc một bộ váy trắng, mái tóc buông xõa, quỳ trước chiếc xe lăn của nhân vật nam chính, giấu đi nước mắt để mỉm cười, khẽ vuốt ve gương mặt của anh, sau đó gục đầu trên gối của anh. Nhân vật của Cố Thành Quân khi đó đã bị mù hai mắt, trên mặt hằn đầy những dấu vết thời gian song lại mang một vẻ vô cùng bình thản và thỏa mãn. Anh khẽ khàng vuốt tóc Minh Vi. Cảnh quay đó chỉ có động tác mà không kèm theo lời thoại nào.

Hai người diễn hết sức tròn trịa, thể hiện đầy đủ cảm xúc nên một đúp là xong.

Đạo diễn tự tay mở sâm-panh để chúc mừng việc quay hoàn tất, các fan hâm mộ cũng mang đến rất nhiều đồ ăn, cả đoàn làm phim từng bừng náo nhiệt. Minh Vi trốn vào một góc gọi điện cho Đường Hựu Đình:

- Anh không đến à? Có bánh gato cam anh thích ăn nhất đấy.

- Vẫn còn hai cảnh nữa phải quay, hôm nay chắc thức hết đêm rồi. – Đường Hựu Đình khi đó đang ngồi trên ghế ngáp dài. Mặt anh vẫn còn nguyên các màu trang điểm khi diễn Kinh Kịch, trông giống như một cô gái xinh đẹp.

Minh Vi nghe thấy anh ngáp liền cười nói:

- Hay là em tẩy trang xong sẽ qua chỗ anh nhé. Anh muốn ăn gì?

- Mặt anh đầy màu vẽ, đến nước còn không được uống. Em trang điểm cho xinh xắn một chút rồi qua đây, nhìn thấy em là anh no rồi.

- Chỉ được cái dẻo miệng. – Minh Vi bật cười.

Từ trước đến nay Cố Thành Quân chưa bao giờ nói với cô như vậy. Giữa hai bọn họ luôn giữ vẻ nghiêm túc giống như cặp vợ chồng già, đã từ

lâu không còn kiểu tán tỉnh chọc ghẹo nhau, cho nên cuộc sống không tránh khỏi những lúc buồn chán, thiếu hẳn sự vui tươi.

Thực ra Minh Vi cũng không muốn nghĩ đến những chuyện đó, chỉ có điều, vì bắt đầu một tình yêu mới nên khó tránh khỏi việc liên tưởng đến cuộc hôn nhân thất bại trước đây. Có những lúc cô thực sự muốn chui vào đầu Cố Thành Quân, hỏi xem rốt cuộc anh đã từng yêu Trương Minh Vi chưa? Nếu như chưa, tại sao anh vẫn ở vậy một mình sau khi Trương Minh Vi đã chết, không quay về với Chân Tích.

Cố Thành Quân là kiểu người như thế nào? Biết bao cô gái trẻ trung tranh nhau để được gần anh, còn anh, để kiếm một người chỉ cần động nhẹ tay là có. Một người đàn ông bình thường ở tuổi này tất nhiên có nhu cầu sinh lý, nhưng nhìn biểu hiện bên ngoài của Cố Thành Quân có vẻ như thực sự “thủ tiết” với Trương Minh Vi, làm một hòa thượng.

Minh Vi không thể không nghĩ, lẽ nào cảm giác tội lỗi đã khiến một người đàn ông trở nên như vậy?

- Nghĩ gì mà lơ đãng vậy? –Đường Hựu Đình hỏi qua điện thoại. – Anh đang ở khu vực sân khấu. Trời lạnh đấy, em đến đây nhớ mặc thêm áo vào nhé.

- Em biết rồi. –Minh Vi cười ầm ắp.

“Chu Minh Vi”, một giọng nói quen thuộc mang theo vẻ phần nộ vang lên.

Minh Vi ngẩng đầu lên, khi còn chưa nhìn rõ người đứng trước mặt là ai, đã bị ném một thứ gì đó vào mặt. Cô loạng choạng lùi về sau một bước, chiếc điện thoại rơi xuống đất.

Đường Hựu Đình đang định ngắt máy, chợt nghe thấy một tiếng bịch lớn vang lên, sau đó là tiếng kêu kinh ngạc của mọi người. Anh chết lặng.

“Minh Vi?”, máy bên đó đã vang lên âm báo bận.

Đường Hựu Đình đứng bật dậy, Lưu Triệu vội kéo anh lại.

- Cậu định đi đâu? Quay ngay bây giờ rồi.

- Hình như bên chỗ Minh Vi xảy ra chuyện gì, tôi phải đến đó xem sao. –Đường Hựu Đình vội đáp.

Lưu Triệu ấn Đường Hựu Đình ngồi xuống ghế.

- Cậu cứ ở đâu quay xong đi, để Tiểu Hoàng đi sang đó xem thế nào.

Tiểu Hoàng liền hiểu ý gật đầu rồi lao vụt đi ngay.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mây Đen

Minh Vi không bị đau quá, nhưng vừa ngẩng đầu lên định xem đó là ai lại nhận ngay một cái tát vào mặt. Cô ôm lấy má, choáng váng một lát. Tới khi định thần lại đã thấy Chân Tích đang đứng ngay trước mặt với điệu bộ vênh váo hung hăng, ánh mắt như đao sắc đã rút ra khỏi vỏ.

Lý Trân đứng chặn ngang lấy Minh Vi, hỏi:

- Chị Chân Tích, chị làm vậy là có ý gì?
- Đừng giả ngốc! –Chân Tích cười nhạt. –Nó làm gì tự nó khác biết.

Minh Vi đẩy Lý Trân sang một bên rồi đi tới, nói hết sức bình tĩnh:

- Tôi thực sự không biết mình đã làm gì mạo phạm đến chị, mong chị hãy nói rõ ra. Nếu quả thực là tôi sai, tôi sẽ chấp nhận cái tát đó, xin lỗi chị đàng hoàng.

Chân Tích lấy chân đá vào thứ vừa rồi ném vào mặt Minh Vi. –Đó là một tờ báo.

- Cô hãy tự xem đi.

Đó là một tờ báo giải trí, bên trong có đang một bức hình chiếm nửa trang báo, là cảnh Chân Tích đang tát Minh Vi. Tiêu đề bài báo là : “Diễn viên nổi tiếng Chân Tích bắt nạt người mới, Minh Vi nhẫn nhịn để đạt được thành công”.

Minh Vi cảm thấy ngờ vực. Ngoài những cái tát hôm quay phim “Cố Viên xuân thu” với cái tát vừa rồi, quả thực Chân Tích chưa hề đánh thêm cô lần nào. Vậy bức ảnh này ở đây ra?

Nhìn kĩ lại một lần, Minh Vi cuối cùng cũng tìm ra manh mối.

- Đây là ảnh làm bằng photoshop.

- Coi như mắt cô vẫn chưa mù. –Chân Tích nói.

Minh vi rũ tờ báo.

- Chị cho rằng đây là việc tôi làm sao?

- Ngoài cô còn ai?

- Chị là một diễn viên tiền bối già dặn, đã lăn lộn trong nghề bao nhiêu năm, chắc chắn có không ít đối thủ cạnh tranh. Tôi chẳng qua chỉ là một diễn viên mới, làm gì có khả năng làm những chuyện này? Chị đã nghĩ quá xa rồi.

Chân Tích nổi giận.

- Cô dám nói tôi già hả?

Minh Vi thấy các thành viên đoàn phim đứng quanh đó đều nhìn họ bằng con mắt khác nên cố nhẫn nhịn, cười nói:

- Tôi không định nhấn mạnh vào điều đó, chị Chân Tích. Là tôi nói có người định chĩa mũi nhọn vào chị, chẳng qua là lợi dụng tôi. Mong chị hãy nhìn cho rõ.

- Biết trước là cô sẽ nguy biện, tôi cũng không nghĩ cô có thể nhận tội.
–Chân Tích nhìn Minh Vi hung hãn. –Cô hãy giữ lấy tờ báo này, khi nào

rảnh bỏ ra mà xem. Đừng quên thân phận của cô, đừng có làm những chuyện không nên làm. Ở Vĩnh Thành còn chưa đến lượt cô được nói.

Chân Tích quay người đi, suýt va vào người khác. Minh Vi thấy người đó đến lập tức lặng im, làm bộ dạng hiền lành ngoan ngoãn.

Chân Tích hung hăng nhìn Cố Thành Quân.

- Tránh ra!

- Xin lỗi. –Cố Thành Quân nói khẽ.

Chân Tích còn tưởng mình nghe lầm.

- Anh nói cái gì?

- Anh nói xin lỗi. –Cố Thành Quân nói to hơn, với âm lượng đó tất cả những người đứng xung quanh đều có thể nghe thấy rõ. –Em là tiền bối mà lại làm sai, em nên xin lỗi đi.

Chân Tích dờ khóc dờ cười.

- Hoang đường! Làm sao anh biết Chu Minh Vi vô tội?

- Bản thân em cũng biết rõ là cô ấy vô tội. –Cố Thành Quân hoàn toàn không khách khí. –Một diễn viên nhỏ như cô ấy làm gì có nguồn nào? Nếu cô ấy muốn làm những chuyện như thế này thì cũng chỉ còn mỗi cách thông qua công ty. Cho nên, nếu đúng là cô ấy làm, vậy không thể không liên quan đến anh. Nếu em khẳng định là cô ấy làm, cũng nên tát luôn cả anh nữa.

Vốn chỉ là chuyện diễn viên ghen ăn tức ở với nhau, có Cố Thành Quân chen vào giữa nên phút chốc lại thành nội chiến của Vĩnh Thành. Việc này ngay cả đạo diễn cũng không tiện đến giảng hòa. Chỉ có trợ lý của Cố Thành Quân thấy tình hình đó không ổn nên đứng ra làm người hòa

giải, khuyên can Cố Thành Quân và Chân Tích mấy câu. Anh ta còn quay đầu lại định dặn dò Minh Vi thêm vài câu, nhưng đã không thấy bóng dáng cô đâu.

Cô bé này đúng là thông minh nhanh trí.

Cố Thành Quân kéo Chân Tích khi đó vẫn còn đang ẩm ỨC vào phòng, Chân Tích giăng tay ra, hung hăng nói:

- Đừng có lời em như thế, em không gánh nổi cái tiếng dụ dỗ anh đâu. Cố Thành Quân anh quả đúng là một thánh nhân, đàn bà với con gái đều là thứ đầu độc anh. Sao anh không xuất gia làm hòa thượng đi?

Cố Thành Quân không để ý đến những lời giận dỗi đó của Chân Tích, nói:

- Hôm nay em lên cơn điên gì vậy? Có chuyện gì không thể nói riêng với nhau, sao phải là khó cho Minh Vi trước mặt bao nhiêu người như vậy? Em trách anh thiên vị? Em hãy tự xem sẽ giải quyết vụ này như thế nào?

- Đừng trách em, hãy trách con bé Minh Vi đó quá thích hợp cho em lợi dụng. – Chân Tích cười nhạt.

Cố Thành Quân nhìn lướt qua Chân Tích, mặt lạnh như tiền.

- Chuyện của em với Từ Yến Phi tự em giải quyết lấy, đừng có hắt nước bẩn lên người Minh Vi.

Mặt Chân Tích biến sắc, cô ta giận dữ cắn môi.

Từ Yến Phi cũng là một nữ diễn viên nổi tiếng, lại cũng từng dính dáng đến thiếu gia truyền thống Tôn Hiếu Thành. Vì Tôn Hiếu Thành mà cô ta và Chân Tích đã đụng độ nhau không dưới mười lần cả trên sân khấu lẫn ngoài đời. Tin trên báo lần này chính là do Từ Yến Phi làm. Chân Tích

biết Tôn Hiếu Thành không ưa mấy chuyện đàn bà gây âm ỉ nên không tiện đổ việc này lên đầu Từ Yến Phi, vậy là Minh Vi trở thành kẻ chịu tội thay. Một là có thể nổi cơn thịnh nộ, hai là nhân dịp này làm mới mình trên báo chí. Cho nên cô ta mới tìm đến Minh Vi.

- Đến khi nào em mới bớt phóng túng? –Cố Thành Quân nói một cách sâu xa. –Khả năng phân tích vấn đề của em giờ đây đã bị những chuyện vụn vặt này xóa sạch rồi. Em là một nữ diễn viên có tài năng, không cần phải làm trò lăng xê cũng vẫn được mọi người yêu thích. Bao nhiêu năm qua tiền bạc em cũng đã có rồi, danh tiếng cũng đã có rồi, còn chỗ nào không vừa ý nữa?

Chân Tích cười một tiếng lạnh lùng.

- Thấy em đã là viên ngọc ố rồi nên mới tìm mọi cách bắt bẻ như vậy chứ gì? Còn Chu Minh Vi đang trẻ trung phơi phới, cô ta có đánh rắm cũng thấy thơm.

Cố Thành Quân cau mày lại vì những câu nói thô tục đó. Ngày trước Chân Tích đẹp đẽ đủ mọi bề, nói ra từ nào cũng như châu như ngọc, thanh nhã, thông minh, phong thái như người trời. Cô gái đó giờ đây ở nơi nào.

- Anh phải nói rõ cho em hiểu điều này, Chân Tích. –Cố Thành Quân nói. –Chu Minh Vi là người anh sẽ cố gắng lăng xê hết mức. Anh đã hạ quyết tâm sẽ bảo vệ cô ấy. Sự nhẫn nại của anh đối với em cũng có mức độ nhất định. Sự việc ầm ầm trên mạng mấy ngày trước anh thừa biết do em làm.

Chân Tích ngẩng phắt đầu lên, nhìn Cố Thành Quân bằng ánh mắt sắc lẹm như dao.

- Anh biết sao?

Cố Thành Quân dờ khóc dờ cười.

- Anh biết. Anh đã cố nhẫn nhịn với em. Nhưng đó là giới hạn cuối cùng của anh.

Chân Tích sức tỉnh ra.

- Em cứ không hiểu vì sao tình hình này lại lật ngược, em trở thành kẻ ác. Hóa ra anh nhúng tay vào.

- Anh không nhúng tay. –Cố Thành Quân nói, loáng thoáng qua một niềm vui mà chính anh cũng không nhận thấy. –Từ đầu chí cuối anh không đụng tay vào một chút nào. Tất cả đều là do sức ảnh hưởng của bản thân Minh Vi. Anh hi vọng qua sự việc lần này sẽ khiến em hiểu ra được khoảng cách của em với Minh Vi.

- Hiểu không gì rõ hơn nữa. –Chân Tích cười cay đắng. –Một tình yêu suốt hơn mười năm, cũng không lại được so với tuổi trẻ.

Cố Thành Quân thở dài. Chân Tích vĩnh viễn không hiểu ra nên anh đành bó tay.

- Cố vui vẻ với Tôn Hiếu Thành đi. –Cố Thành Quân nói. –Đối với anh ta, em luôn là người đặc biệt.

Chân Tích đứng xoay lưng lại, dừng chân một chút, sau đó mở cửa đi thẳng.

Minh Vi tẩy trang xong, thay sang một chiếc áo thoải mái rồi đội mũ, lặng lẽ đi đến chỗ Đường Hựu Đình. Phía bên sân khấu kịch đèn đuốc sáng trưng, tiếng hát i i a a ủa một vở kịch kịch được gió đêm thổi tới.

Minh Vi không muốn làm kinh động tới những người khác, nên chỉ kiếm một góc thích hợp đủ để nhìn lên sân khấu và đứng xem. Bên dưới khán đài kín người ngồi, trên sân khấu Đường Hựu Đình hóa trang sắc sỡ, đang diễn xướng cùng một bạn diễn khác. Ngoài khẩu hình đồng đều không

nói, các động tác cử chỉ đều đạt đúng tiêu chuẩn của một diễn viên kịch chuyên nghiệp.

Ai tưởng tượng được một ca sĩ thời thượng khi hát Kinh kịch cũng có hồn đến vậy.

Một đoạn phim ngắn nhưng phải quay hơn hai giờ mới xong. Các diễn viên đóng vai quần chúng tản đi, còn Đường Hựu Đình vẫn phải quay nốt hai đoạn nữa ở hậu trường của kịch viện.

Minh Vi chào Lưu Triệu một tiếng rồi đi ra phía sau tìm Đường Hựu Đình.

Đường Hựu Đình đang nhắm mắt để chuyên gia trang điểm hóa trang lại, chợt cảm thấy điều gì đó nên mở mắt ra, lập tức trông thấy Minh Vi đang khẽ khàng mở cửa đi vào. Anh mỉm cười làm chuyên gia trang điểm phải kêu lên.

- Hựu Đình đừng động dậy, vẽ lệch bây giờ.

Đường Hựu Đình vẫn mặc kệ, thậm chí còn nhắm mắt trêu Minh Vi bật cười.

- Anh nghe lời một chút đi, nếu không sẽ làm chậm tiến độ của cả đoàn.

Chuyên gia trang điểm cũng đã biết được quan hệ của hai người nên lập tức oán thán với Minh Vi.

- Cô Minh Vi đến thật đúng lúc. Chỉ có cô mới quản lý nổi cậu này.

- Cô ấy quản lý thì có tác dụng gì? –Đường Hựu Đình nói với vẻ xem thường, nhưng môi lại nở nụ cười. Anh đang mang một lớp trang điểm dày

cộp, song nụ cười đó vẫn khiến cho căn phòng như nở bừng những đóa hoa đào trong sắc xuân rộn rã.

Minh Vi kéo chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh, nói:

- Cuối cùng, bây giờ thì em đã biết thế nào là “một tiếng cười làm trăm hoa thẹn” rồi.

- Em còn biết đọc thơ nữa. –Đường Hữu Đình không dám động đậy lung tung, chỉ đưa tay ra cầm lấy tay Minh Vi. –Sao lạnh thế này? Em ở ngoài đó xem bao lâu rồi?

- Coi như thưởng thức quốc túy đi. –Minh Vi đưa luôn cả bàn tay lạnh ngắt còn lại cho anh cầm.

Chuyên gia trang điểm thấy bọn họ quyến luyến với nhau như vậy chỉ cười, không nói gì. Hóa trang xong, cô ý tứ đi ra nơi khác.

Đến khi trong phòng không còn ai khác nữa, Đường Hữu Đình mới buông tay Minh Vi ra, nâng cằm cô lên rồi nhìn thẳng vào mặt cô.

- Đau không?

- Không đau. –Minh Vi trả lời với vẻ tự hào. –Em cũng không để chị ta giành được lời thế hoàn toàn. Chị ta cũng quá mất mặt rồi.

- Nếu không phải vì được Cố Thành Quân dung túng, Chân Tích cũng không dám ngang ngược thế. –Đường Hữu Đình khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt non tơ của Minh Vi. –Rốt cuộc Cố Thành Quân định làm gì mà để cho người đàn bà của anh ta đánh bạn gái tôi bừa bãi thế này?

Minh Vi phì cười vì câu nói đó, đẩy anh một cái.

- Ai là bạn gái anh, anh đừng có nói lung tung.

- Em không quen cô ấy à? –Đường Hựu Đình giữ chặt lấy tay Minh Vi, tận hưởng sự lạnh giá và mềm mại trong lòng bàn tay. –Cô gái đó tên là Chu Minh Vi, bên ngoài trông hiền lành dễ bảo, thực ra ranh ma hết một con cáo nhỏ. Cô ấy cực giỏi trong việc giả bộ ngoan ngoãn, nhưng lại khiến bạn cảm thấy cô ấy có một chút tâm sự, nên hấp dẫn tới mức bạn muốn dừng không được. Bình thường rất láu cá, nhưng đến thời điểm mấu chốt lại chân thành vô cùng. Cô ấy đã dùng chiêu đó để đóng đinh anh.

Minh Vi cười rồi ghé sát vào Đường Hựu Đình.

- Vậy Đường thiếu gia, anh có thích cô ấy không?

- Không có cách nào khác. –Đường Hựu Đình thở dài. –Bị cô ấy tóm được rồi, đành phải thích thôi.

- Vậy em thì sao? –Minh Vi nháy mắt. –Em đẹp hơn hay cô ấy đẹp hơn?

Đường Hựu Đình làm bộ nhìn thẳng vào mắt Minh Vi, ngoắc ngón tay.

- Gần hơn chút nữa anh xem nào.

Minh Vi tiến đến gần hơn. Đường Hựu Đình giữ ngay lấy cằm cô rồi vươn người ra hôn.

Mãi lâu sau hai người mới rời nhau ra. Đường Hựu Đình không thể không hóa trang lại một lần nữa.

Minh Vi cười lớn, mắt long lanh trông hết sức quyến rũ.

- Em đi trước đây, nếu không, bị người trang điểm của anh truy sát mất.

- Khi nào em về? –Đường Hựu Đình hỏi.

- Em bay chuyến mười một giờ đêm. Sáng mai phải chụp ảnh quảng cáo cho hãng thời trang rồi.

Mặt Đường Hựu Đình lộ vẻ thất vọng, nhìn Minh Vi với ánh mắt rất đáng thương, y như một chú chó nhỏ nhìn người chủ định vứt bỏ nó đi vậy.

Minh Vi không chịu nổi, lại nhào người đến hôn anh một lần nữa.

- Đợi khi anh hoàn tất việc quay, em sẽ làm cho anh món sườn nướng sở trường.

Chuyên gia hóa trang vừa vào đến cửa liền kêu lên:

- Ôi trời, nhìn kìa.

Hai kẻ đồng lõa vội vàng rời nhau ra. Minh Vi cười trộm rồi bỏ đi, để lại một mình Đường Hựu Đình bị chuyên gia trang điểm trách móc mãi không thôi.

Minh Vi về đến công ty ngay lập tức bận túi bụi với việc chụp ảnh quảng cáo, ghi hình cho chương trình giải trí, rồi cả phóng vấn trên tạp trí. Là một diễn viên mới nổi, lại được xem như “cô gái số một của Cố Thành Quân”, Minh Vi trở thành tiêu điểm quan tâm cao độ của truyền thông.

Vì những tin đồn liên quan đến Cố Thành Quân, rồi việc bất hòa với Chân Tích, nên cả báo chí và công chúng đều quên đi diễn xuất của Minh Vi, chỉ tập trung soi mói vào cuộc sống riêng tư của cô. Trong lòng Minh Vi thấy khó chịu, nhưng không còn cách nào khác ngoài việc tỏ ra bình thản, nụ cười luôn thường trực trên khuôn mặt, kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi đầy tọc mạch đó.

Minh Vi nói năng trôi chảy, cẩn trọng và kín kẽ nên lần lượt trả lời những câu hỏi nhạy cảm hết sức linh hoạt. Phóng viên bị cô dẫn đi một

vòng, khi quay lại kiểm tra băng ghi âm mới phát hiện kì thực Minh Vi không hề nói một chút nào đến thông tin có giá trị.

Các fan hâm mộ xem đoạn băng phỏng vấn Minh Vi trên truyền hình, lập tức lên mạng chấp tay bái phục Minh Vi, bảo nhau rằng nhất định cô xuất thân từ Cục tình báo Trung ương Trung Quốc, rất thích hợp làm đặc vụ. Các fan dần quen với việc gọi Minh Vi là “tiểu hồ ly”, càng ngày càng thích thú vì sự thông minh nhanh trí của cô.

Sau quãng thời gian bận rộn đó, công ty cho Minh Vi nghỉ ba ngày. Vừa hay gặp lúc Chung Thiên Dao cũng hoàn tất việc quay phim, trở lại công ty, có chút thời gian rảnh rỗi nên đi lang thang với nhau suốt cả ngày. Bộ phim Chung Thiên Dao tham gia là một bộ phim chính sử, cô đóng vai một cung phi được nhà vua sủng ái, dù các cảnh quay không nhiều song hình tượng nhân vật tuyệt đẹp. Khi xem lại ảnh, bản thân Chung Thiên Dao cũng thấy hoa mắt.

- Bộ dạng này của mình không đóng được các vai mẹ hiền vợ đảm. Nếu như đời này có thể diễn thành công các vai loạn thế giai nhân thì cũng coi như công đức viên mãn rồi. –Chung Thiên Dao cúi đầu nghịch chiếc máy tính bảng đang cầm trong tay.

Minh Vi cảm thấy tò mò liền hỏi:

- Cái đó là gì vậy? Mp4 à?

- Cậu cũng lạc hậu quá. –Chung Thiên Dao cười giễu. –Cái này là iPad, máy tính bảng. Một fan hâm mộ tặng cho mình. Cũng hay lắm, vừa chơi game vừa lên mạng được.

Chung Thiên Dao khi đó đang truy cập vào trang mạng của mình trên Baidu để xem các bình luận. Hai cô gái ngồi trong một gian buồng cá nhân ở quán trà theo kiểu Anh nằm trong khuôn viên trung tâm thương mại, tận hưởng những giây phút rảnh rỗi và tự do hiếm có. Khi hai người ngày càng

trở nên nổi tiếng, những ngày được lang thang mua sắm, uống trà như vậy sẽ một đi không trở lại.

Minh Vi vốn không mấy hứng thú với các thiết bị công nghệ hiện đại. Điều cô đang do dự lúc này là có nên nhân cơ hội mà nói chuyện của mình với Đường Hựu Đình cho Chung Thiên Dao biết hay không? Dù phản ứng của Chung Thiên Dao thế nào, việc nghe được thông tin đó từ chính Minh Vi sẽ tốt hơn là truyền tai từ người khác.

- Thiên Dao mình muốn nói với cậu một chuyện.

- Ừ. –Tâm trí của Chung Thiên Dao vẫn tập trung vào món đồ chơi đang cầm trên tay, chỉ đáp lại một tiếng không mấy quan tâm.

- Một ngày trước mình và...

- Ôi trời, Đường Hựu Đình thế này là... –Chung Thiên Dao bỗng kêu lên kinh ngạc.

Cô ấy biết rồi? Minh Vi vội vàng uống một ngụm trà sữa để giấu sự chột dạ của mình.

- Đường Hựu Đình và Cố Thành Quân có vấn đề với nhau?

Minh Vi phun ngay ngụm trà sữa vừa mới uống lên chiếc ipad của Chung Thiên Dao.

Trong căn phòng hội nghị nhỏ cửa sổ mở toang, Lưu Triệu lần lượt mở từng bức ảnh trong máy tính cho đường sự xem.

Các bức ảnh hầu hết đều được chụp tại một ngõ nhỏ có kiến trúc thời Dân quốc ở phim trường. Trong bức ảnh thứ nhất, Đường Hựu Đình và Cố Thành Quân đang đứng đối diện chuyện trò. Nhờ hiệu ứng của ống kính tele nên vẻ trang nghiêm trên khuôn mặt họ có thể thấy rõ. Ở bức thứ hai, Cố

Thành Quân nghiêng người, vẻ mặt hơi tức giận, còn Đường Hựu Đình lại cười giễu cợt. Còn bức thứ ba, Đường Hựu Đình quay người định đi nhưng đã bị Cố Thành Quân giữ tay lại. Đến bức thứ tư, Cố Thành Quân ấn Đường Hựu Đình vào tường, trông có vẻ như muốn hôn anh.

- Đúng là vợ vẫn! –Đường Hựu Đình nhắc chiếc chân này giờ vẫn gác lên bàn xuống, bày tỏ quan điểm một cách lười biếng. –Rò rỉ ở đâu ra vậy. Rõ ràng tôi còn đẩy anh ta mấy cái. Còn nữa, bức cuối cùng này là anh ta túm lấy cổ áo tôi để hét vào mặt tôi. Ống kính ở ngay sau gáy anh ta chụp lại nên trông mới như đang làm chuyện ám muội.

- Cái đó không phải là điểm mấu chốt, được chưa! –Lưu Triệu gấp máy tính lại, nói. –Đây không phải là ảnh do phóng viên chụp, là ảnh của người đi đường, tung lên mạng để tăng lượng truy cập. Cho nên tôi không thể yêu cầu trang mạng đó xóa đi. Cậu có biết sự việc lần này lớn tới mức nào không? Hiện giờ số lượng người truy cập vào đây đã lên đến cả trăm rồi. Trang web cá nhân, Tieba của cậu đều bị thổi bay.

- Xóa chúng đi làm gì? –Đường Hựu Đình cá nặc trên thớt vẫn không hề sợ hãi, còn cười gian xảo. –Dù nhìn thế nào cũng giống Cố Thành Quân đang khiếm nhã với tôi. Anh ta là Chủ tịch còn chẳng lo lắng, tôi là người bị hại sao phải nóng vội? Chẳng lẽ đây là lần đầu tiên tôi bị đồn dìm dáng đến đàn ông hay sao?

Trong mắt các fan hâm mộ, Đường Hựu Đình và Triệu Thừa Trác luôn bị coi là một cặp, không chỉ vậy, ngay cả quan hệ giữa các thành viên trong Legend cũng vô cùng phức tạp. Nhân vật trong bộ phim lần này Đường Hựu Đình tham gia lại đây dựa chuyện tình cảm với một nhân vật nam khác, khi bộ phim được công chiếu thế nào cũng gây nên một trận sóng gió nữa.

Từ ngày Triệu Thừa Trác mất đến giờ, đây là lần đầu tiên Đường Hựu Đình dính tin đồn, không ngờ đối tượng lại chính là ảnh đế Cố Thành

Quân. VỪ Tưởng các fan hâm mộ buồn chán chỉ làm rộ lên một dạo cho vui, một thời gian ngắn nhưng chuyện đó sẽ trôi đi như dòng nước. Song lần ghép đôi lần này đem lại những cảm hứng hết sức tươi mới, khiến cho những tranh cãi xung quanh việc cặp đôi của Đường Hựu Đình nhanh chóng bùng lên như hỏa hoạn.

Giờ đang là thời kì của các mỹ nam, những thông tin kiểu này thực ra không gây ảnh hưởng nhiều, trái lại, còn có lợi cho quảng cáo thối phồng lên. Do đó, việc khiến Lưu Triệu giận dữ chính là Đường Hựu Đình và Cố Thành Quân xung đột. Nếu không nhờ những bức ảnh này, anh ta cũng bị bịt mắt không biết chút gì.

- Hợp đồng chưa hết hạn, hiện giờ Cố Thành Quân vẫn là Giám đốc của cậu. Cho dù sau này sẽ thành lập studio, nhưng vẫn phải tiếp tục giữ quan hệ tốt với Vĩnh Thành. Cậu làm như vậy... –Lưu Triệu tận tình khuyên can hết nhẽ.

- Yên tâm đi anh Lưu, –Đường Hựu Đình bóc một chiếc kẹo bạc hà cho vào miệng. –Tôi với anh ta có ân oán riêng tư. Song giờ giải quyết ổn rồi.

- Vì Minh Vi đúng không? –Tiểu Hoàng chen mồm vào. –Chắc chắn bây giờ Minh Vi cũng đã đọc được những tin này.

Đường Hựu Đình ngay lập tức mắc chiếc kẹo trong cổ họng, rồi ôm lấy cổ trợn tròn mắt hệt như con cá bị vớt lên bờ. Lưu Triệu điềm tĩnh đi đến gần, vỗ một phát thật mạnh lên lưng Hựu Đình làm chiếc kẹo bị bắn ra ngoài, nảy tít về góc xa.

Đường Hựu Đình thở dốc từng hồi.

Tiểu Hoàn hả hê cầm một cốc nước đưa tới cho Hựu Đình.

- Em nhìn thấy Minh Vi và Lý Trân đến nhà ăn ăn trưa. Đường thiếu gia bảo trọng nhé.

Thời điểm này ở nhà ăn của công ty không quá đông, Đường Hựu Đình liếc mắt qua đã trông thấy Minh Vi ngồi ở chiếc bàn mà bọn họ vẫn thường cùng ngồi.

Khi Đường Hựu Đình đi đến bên bàn, Minh Vi đang nhai canh gà. Lý Trân vừa thấy bóng đen u ám bao trùm lên đầu mình đã ôm ngay hộp cơm ra chỗ khác.

Minh Vi ngẩng đầu lên. Trên mặt Hựu Đình là một vẻ biểu cảm hết sức tê nhị, còn tay phải nắm lấy eo bàn tay trái. Đây là thói quen của anh mỗi khi căng thẳng.

Minh Vi nhổ mảnh xương gà ra, nói:

- Anh về rồi à...

Trái tim đang treo ngược của Đường Hựu Đình rơi về đúng chỗ, môi nở nụ cười. Song khi đó Minh Vi lại nói nốt phần câu đang dở phía sau:

- ... Hà ngài Nữ hoàng kiêu ngạo.

Quả nhiên cô đã biết!

Đường Hựu Đình ngồi rũ xuống chiếc ghế đối diện như người không xương, ánh mắt đầy ai oán như chú chó nhỏ vừa bị người ta đạp cho một cái.

- Minh Vi, anh có thể giải thích việc này.

- Có liên quan gì đâu. –Minh Vi tiếp tục gặm cánh gà

- Gì kia?

- Em bảo là không liên quan gì mà. –Minh Vi không buồn nhìn Đường Hựu Đình lấy một cái. –Người đàn ông ở bên ngoài có đủ kiểu xã giao, phụ nữ nên rộng lượng hơn.

- Câu này... hình như không nên nói như vậy. –Đường Hựu Đình cảm thấy có điều gì đó.

- Không sao, anh cũng có sự bất đắc dĩ của mình, em có thể bỏ qua. Em chỉ không hiểu vì sao Cố Thành Quân lại là hạng người đó.

- Chờ chút đã.

- Chẳng phải anh ta đã từng kết hôn sao? Lẽ nào ăn chán rau cải rồi lại chuyển sang củ cải?

- Anh nói đã Minh Vi...

- Tuy nhiên, cứ cho là muốn ăn củ cải, thì cũng không thể miễn cưỡng. –Mặt Minh Vi cũng đầy phần nộ.

- Không phải là chuyện đó. –Đường Hựu Đình vội vàng giải thích.

- Anh không cần phải nói em cũng biết hết rồi, em tin anh. –Minh Vi khéo léo an ủi Đường Hựu Đình. –Những người sáng mắt đều nhìn thấy ngay là anh ta đang cưỡng ép anh. Dù là Chủ tịch Hội đồng quản trị thật, nhưng anh ta cũng không thể làm cái việc không bằng thú vật như vậy... Anh không bị thiệt thòi đó chứ?

- Không. –Đường Hựu Đình bất lực. –Không phải, anh cơ bản không để anh ta giành được lợi thế, được chưa! Anh nói lại một lần nữa, sự việc không phải như vậy.

Minh Vi hít sâu một hơi, nhìn Đường Hựu Đình với vẻ mặt hoảng hốt:

- Anh không bị lép vế, vậy lẽ nào chính Cố Thành Quân lại chịu thiệt thòi?

Nếu đến tận lúc này Đường Hựu Đình vẫn chưa nghe ra vẻ chọc ghẹo trong những câu nói của Minh Vi thì đúng là điếc đặc. Trong đôi mắt đen láy như ngọc lưu ly của Minh Vi tràn đầy vẻ nghịch ngợm, cô giống hệt một con cáo nhỏ vừa bắt trộm được gà, giảo hoạt, kiêu ngạo và vô cùng đặc ý.

Đường Hựu Đình hắng giọng rồi nở nụ cười, hùa theo với Minh Vi:

- Sao em không nghĩ bọn anh đồng thuận từ cả hai phía, chỉ lấy em ra làm bình phong?

Minh Vi ôm ngực.

- Hóa ra sự thật là như vậy. Anh thật xấu xa. Em muốn chia tay với anh.

- Sự việc đã đến nước này, anh cũng không còn gì để nói. –Đường Hựu Đình cũng hùa theo bằng bộ mặt nặng nề.

- Câu hỏi cuối cùng. –Minh Vi nhìn Đường Hựu Đình. –Trong hai người, ai tấn công, ai chịu đựng?

Đường Hựu Đình cười đắc ý:

- Từ trước đến nay thiếu gia đây luôn là người tấn công.

Minh Vi cười phá lên, gục cả xuống bàn mà cười, khiến cho các nhân viên nhà ăn phải tò mò ngoái nhìn.

Đường Hựu Đình vội xua tay:

- Không sao, bị ghen thôi. –Nói xong, anh chọc chọc vào đầu Minh Vi. –Đừng cười nữa, dính hết cơm lên mặt rồi.

- Nhưng em ăn chưa no.

- Giảm béo đi.... –Đường Hựu Đình kéo Minh Vi đi khỏi nhà ăn.

Dù nói cứng như vậy, nhưng Đường Hựu Đình vẫn lái xe đến một nhà hàng nhỏ kiểu gia đình. Nhân viên chạy bàn mắt nhìn thẳng, dẫn họ đến một phòng riêng, mang trà lên, ghi thực đơn rồi đi luôn.

- Em không hiểu lắm việc đó thật chứ? –Đường Hựu Đình hỏi

- Ha, làm sao như vậy được, Cố Thành Quân không phải loại người đó.

Đường Hựu Đình thấy hơi ghen:

- Làm sao em biết được? Hơn nữa, lẽ nào em thấy anh thạo món đó?

Minh Vi khẽ đá vào chân anh dưới gầm bàn :

- Lớn như vậy còn tính trẻ con. Anh khai thành thực đi, rốt cuộc hôm đó có chuyện gì?

- Còn có chuyện gì nữa? Anh đến tìm anh ta, muốn anh ta quản lý Chân Tích cho tử tế, đừng có hai ngày ba bận tìm đến em làm phiền. Muốn dạy dỗ cũng phải có lý do chính đáng, đừng có thích lên là đánh bừa. Anh cũng muốn anh ta cảnh báo Chân Tích, nếu có mắc phải chứng hoang tưởng cũng đừng có đổ tất cả những chuyện đen đui của cô ta lên đầu em, tìm cách đi viện khám rồi uống thuốc cho kịp thời. Cứ như vậy hôm sau cô ta kinh nguyệt không đều, lẽ nào cũng đến tát cho em một cái?

Những câu này nghe quá thô lỗ, nhưng Minh Vi vẫn cười tới chảy nước mắt. Từ trước đến nay, Cố Thành Quân nói chuyện với cô luôn giữ

một vẻ lịch thiệp và nhã nhặn, đừng nói đến những thứ bậy bạ, ngay cả những từ có hàm ý khiếm nhã cũng không bao giờ dùng tới. Như thế vì tim Minh Vi không tốt, nên thần kinh của cô cũng yếu đuối vậy.

Minh Vi cười xong lại nghĩ, thảo nào những người phụ nữ thành công trong sự nghiệp thường thích tìm bạn trai ít tuổi hơn mình. Những người đàn ông trẻ tuổi luôn tràn đầy sức sống, hoạt bát và phóng khoáng, giống như một cơn gió trong lành tấp vào mặt giữa khói bụi đục ngầu. Giờ đây Minh Vi đang sở hữu một cơ thể hai mươi tuổi, nhưngâm hồn lại là của một người phụ nữ ba mươi, nên lợi thế quả là lớn.

- Đừng ngần ra nữa, ăn đi. –Đường Hựu Đình đưa đũa cho Minh Vi.

Sau khi yêu nhau, những sự dịu dàng, chu đáo rất tỉ mỉ đó của anh đều khiến cho Minh Vi vừa vui sướng vừa xúc động. Đối với Đường Hựu Đình, những hành vi đó đều hết sức tự nhiên. Anh là nhóm trưởng và cũng là người nhiều tuổi nhất Legend, bên dưới còn bốn cậu em, cho nên, dù khi xuất hiện trên sân khấu luôn cao ngạo nhưng trong cuộc sống rất biết cách chăm sóc cho những người ở bên cạnh mình.

Mỳ Dương Xuân quả đúng như Đường Hựu Đình nói, mùi vị thơm ngon, rất vừa miệng. Minh Vi cúi đầu ăn một mạch hết bát mì, xong mới hỏi:

- Anh thường đến đây à?

- Không thường xuyên lắm. –Đường Hựu Đình đáp. –Tuy nhiên anh có thể vào được Vĩnh Thành là vì bốn năm trước chị Trương Minh Vi đã mời anh ăn một bữa ở đây.

Bốn năm trước...

Minh Vi chợt nhớ ra. Phải rồi, bốn năm trước Legend giải tán, cô muốn ký hợp đồng với Đường Hựu Đình nên đã mời anh đến đây ăn để bàn

chuyện hợp tác, sau đó hai người còn chuyện trò rất vui vẻ. Tuy nhiên khi đó Đường Hựu Đình nhã nhặn và lịch thiệp, khiêm tốn và dè dặt, tỏ ra hết sức cung kính với Minh Vi. Nhìn lại người đàn ông ngang tàng đang ngồi trước mặt mình, thấy không giống khi đó chút nào.

- Khi đó anh rất ngoan ngoãn và lịch sự đúng không? –Minh Vi không thể không cười chế giễu.

- Sao em biết? –Đường Hựu Đình nghi ngờ.

Minh Vi hăng giọng:

- Vì từ trước đến nay mỗi khi nhắc tới chị Trương anh đều nói một cách hết sức cung kính nên em mới đoán vậy. Nhìn bộ dạng anh có vẻ em đoán trúng rồi.

- Chị Trương là tiền bối ở trường anh, đương nhiên không giống người khác rồi.

Trương Minh Vi nói chuyện lúc nào cũng nhẹ nhàng, điềm đạm, khi cười lại mềm mại dịu dàng, rõ ràng nắm quyền hành trong tay, đứng ở địa vị cao nhưng luôn mang đến cho người khác cảm giác thân thiện và gần gũi như một người chị hàng xóm.

Nhớ lại nụ cười của Trương Minh Vi, một nụ cười cũng lan dần trên khuôn mặt đẹp đẽ của Đường Hựu Đình. Anh chìm đắm trong miền ký ức nhỏ nhoi đó, cảm nhận lại sự xúc động cực kì hiếm có của mình.

- Nghĩ gì mà cười kiểu đó? –Minh Vi chế giễu. –Chị Trương là một người rất hài hước phải không?

- Cũng không hẳn. –Đường Hựu Đình đáp. –Từ sau khi tốt nghiệp anh cũng không gặp lại chị ấy nữa. Hôm đó chị ấy hẹn anh đi ăn, anh đã rất xúc động. Kết quả là chị ấy gần như không nhớ ra anh là ai. Quả thực anh đã

thay đổi rất nhiều, còn chị ấy vẫn y như ngày còn đi học. Anh tưởng chị ấy sẽ trở thành một người phụ nữ cứng rắn, kiểm soát Vĩnh Thành, kiểm soát Cổ Thành Quân như bên ngoài thường hay đánh giá. Nhưng sau khi gặp rồi mới nhận ra là chị ấy vẫn chỉ là người chị điềm đạm như ngày nào.

Ánh đèn vàng ấm áp trong căn phòng cá nhân phủ lên khuôn mặt Đường Hựu Đình một quang sáng dịu dịu, dường như ánh mắt ươn ướt, nụ cười có phần buồn bã.

- Anh còn định lần sau gặp lại sẽ nói với chị ấy là anh từng biết chị ấy từ lúc ở trong trường. Nhưng còn chưa kịp đợi đến lần đó, chị ấy đã ra đi...

Minh Vi ngẩn người, tim đập thình thịch. Một ý nghĩ táo bạo bắt đầu nảy sinh trong tâm trí cô.

- Anh... thích chị ấy phải không?

Đường Hựu Đình chớp chớp mắt nhìn Minh Vi:

- Chị ấy đã mất rồi, nói chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì.

Nói vậy có khác gì thừa nhận? Mặt Minh Vi đỏ bừng.

Cô cúi đầu xuống, dùng đũa gắp mấy hạt lạc bên trong bát:

- Chị ấy... Chị ấy không biết à?

- Anh không nói, chị ấy làm sao biết được?

- Vì sao anh thích chị ấy?

- Khi còn trẻ ai chẳng thích vài người chị lớn hơn ở cùng trường? – Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi cười. – Anh nói anh thừa nhận mình từng thích một người phụ nữ khác, sao mặt em lại thẹn thùng như vậy?

Minh Vi đưa tay lên mặt, quả thực nó đang nóng ran.

Cô có thể không xấu hổ được hay sao? Một ngôi sao nổi tiếng, đẹp trai như thần thánh trên trời, vừa mới thừa nhận rằng anh ấy đã thầm yêu cô trong thời niên thiếu, giờ đây, lại cũng là người đàn ông đó yêu cô sau khi được tái sinh. Liệu có được bao nhiêu người được trải qua chuyện lãng mạn này suốt cuộc đời của mình?

- Em cảm động cũng không được hay sao? –Minh Vi bĩu môi. –Em cứ tự hỏi vì sao anh đối đầu với Cố Thành Quân như vậy, hóa ra hận cũ thù mới kết hợp với nhau.

- Em không giận à?

- Em là người con gái hẹp hòi như vậy sao? – Minh Vi trừng mắt với Đường Hựu Đình song vẫn cười. –Nhân dịp này mau khai hết ra cho em tất cả tình sử trước kia của anh.

Đường Hựu Đình tỏ ra nghiêm túc:

- Vâng thưa bề hạ. Việc này phải bắt đầu từ hồi thần năm tuổi. Năm đó có một học sinh mới chuyển tới lớp của thần ở trường mẫu giáo. Cô bé ấy tên là Tiểu Lệ, trông xinh như hoa như ngọc, hết sức đáng yêu. Thần thích cô bé ấy từ cái nhìn đầu tiên, tưởng như sông cạn đá mòn...

Minh Vi véo Đường Hựu Đình một cái, anh kêu oai oái rồi tóm lấy tay cô:

- Không đợi anh nói hết đã vội mưu sát hôn phu rồi? Câu chuyện đằng sau còn đặc sắc hơn nhiều, mỗi ngày một chuyện, có thể kể cho em nghe suốt ba trăm sáu mươi lăm đêm. Nếu tính gộp những tin đồn liên quan đến quan hệ cả nam lẫn nữ của anh, ví dụ như vụ gần đây nhất là với Cố Thành Quân, có thể kể cho em nghe tới năm mươi năm.

- Xì! –Minh Vi cười, rút tay ra. –Ai có thời gian rồi ngồi nghe anh bịa chuyện.

- Ai nói là chuyện bịa? –Đường Hựu Đình dùng lực kéo Minh Vi ngồi vào lòng mình, sau đó ôm siết lấy cô, thối phù phù vào tai cô. –Em thì sao? Có dám khai hết với anh không? Bây giờ là thời đại chia sẻ thông tin.

Minh Vi rụt cổ lại:

- Em đã kể hết với anh rồi còn gì, hồi trung học em từng theo đuổi một bạn trai, sau đó là tới anh. Mấy năm nay em đều sống trong tầm mắt anh, làm gì có gì anh chưa biết?

Đường Hựu Đình cực kì hài lòng, ôm chặt lấy Minh Vi, hôn một cái rõ kêu lên má cô.

Minh Vi đỏ mặt đẩy anh ra:

- Bỏ ra, có người vào không hay đâu...

- Ai vào đây được? –Đường Hựu Đình ngửi mùi hương dịu dịu trên cơ thể Minh Vi với vẻ hết sức hưởng thụ. Minh Vi ít khi dùng nước hoa, nên mùi hương trên cơ thể cô rất tự nhiên.

Minh Vi giằng ra không được, lại bị anh làm cho nhột hết người, nên sức giãy giụa yếu dần, cuối cùng đành ngồi im.

Đường Hựu Đình ghé sát vào trán cô, khẽ nói:

- Hôn anh đi.

Trong giọng nói hơi khàn của anh có sức quyến rũ không thể cưỡng lại. Minh Vi ngoan ngoãn đưa tay lên ôm lấy cổ anh rồi đặt lên môi anh một nụ hôn. Đường Hựu Đình cũng đáp lại rất mực dịu dàng, khéo léo.

Tin đồn Đường Hựu Đình và Cố Thành Quân có quan hệ mập mờ âm ỉ suốt một thời gian. Chân Tích cũng vì chuyện này mà giễu cợt Cố Thành Quân:

- Anh thủ tiết với Trương Minh Vi cũng đã bốn năm, nhưng người ta đâu có bỏ qua cho anh. Được, anh không có bạn gái thì kiếm cho anh một bạn trai. Kiểu gì anh cũng sẽ dính phải những tin đồn như vậy, thậm chí họ còn không ngần ngại mà bóp méo cả giới tính nữa kia.

Cố Thành Quân cảm thấy chuyện này hết sức vô vị:

- Giới giải trí bây giờ đúng là càng ngày càng hiếu kì.

- Em cứ tự hỏi tại sao bỗng nhiên anh mời em đi ăn cơm. –Chân Tích cắt miếng sườn cừu ra. –Hóa ra lấy em làm lá chắn.

- Rõ ràng là đến chúc mừng bộ phim mới của em, sao lại nghĩ xiên xẹo vậy? –Cố Thành Quân nâng chiếc ly lên. –Chúc mừng em cuối cùng cũng đã kí hợp đồng với “Người tuần đêm”, bước chân vào nền điện ảnh quốc tế.

Nụ cười rạng rỡ hiện lên bên trong đôi mắt quyến rũ của Chân Tích. Phải khó khăn lắm cô mới đánh bại được ngàn ấy nữ minh tinh để giành lấy vai nữ chính trong bộ phim giả tưởng của đạo diễn Hollywood đó. Mấy hôm trước thông cáo báo chí được đưa ra, cả giới giải trí bỗng trở thành thiên hạ của Chân Tích.

Cảm giác chiến thắng khiến cho Chân Tích trở nên dễ chịu, thậm chí còn nhắc đến Minh Vi với giọng điệu vô cùng mềm mại.

- Em nghe nói Chu Minh Vi và Đường Hựu Đình yêu nhau, có đúng vậy không?

Cố Thành Quân im lặng một lúc rồi mới đáp:

- Phải. Đường Hựu Đình thừa nhận rồi.

Chân Tích như con cá mập người thấy máu tanh, lập tức cười xảo quyết:

- Nếu nói như vậy hóa ra anh không phải mục tiêu của cô ta? Hại em phải ghen tuông biết bao lâu, lại còn đi làm những chuyện không đâu khiến người ta cười nhạo cho.

Cố Thành Quân làm bộ như không hiểu sự mỉa mai trong câu nói của Chân Tích:

- Bọn họ rất kín đáo và thận trọng, vậy nên bộ phận Nhân sự ở công ty cũng thấy không cần quản lý chặt quá. Cuối năm nay hợp đồng của Đường Hựu Đình với Vĩnh Thành sẽ hết, cậu ấy có ý định mở studio. Sau này mọi người cũng còn hợp tác lâu dài, không nên đẩy chuyện gì vào bế tắc.

Chân Tích nở nụ cười nhiều ẩn ý:

- Hóa ra anh vẫn không nở lòng nào với Chu Minh Vi.

Cố Thành Quân không nói gì.

- Rốt cuộc anh và Đường Hựu Đình đã làm gì?

Cố Thành Quân vẫn giữ nguyên vẻ mặt tĩnh lặng, song nét bất mãn cũng dần lộ ra:

- Còn không phải vì chuyện em cứ hay đến làm phiền Minh Vi sao.

Chân Tích nhướn mày lên:

- Cậu ta bảo vệ ghê thật, rõ ràng Chu Minh Vi đã nắm được cậu ta trong lòng bàn tay. Các chiêu thức của em hình như đã lỗi thời, có khi phải đến tìm cô ta nhờ dạy dỗ thêm.

Hai người bạn họ ngồi ăn trong nhà hàng, từ thực khách ngồi xung quanh đến đám phóng viên nghe được thông tin mới mò đến ở bên ngoài đều đang lén lút chụp ảnh. Hai người vốn đã đầy kinh nghiệm trên chốn thị phi vẫn cứ thản nhiên ăn uống trước những cặp mắt đầy soi mói, chuyện trò vui vẻ như xung quanh không có ai.

Tâm trạng vui vẻ của Chân Tích giữ được đến ngày hôm sau khi cô ta chạm mặt Minh Vi ở công ty. Minh Vi vừa họp xong với người quản lý, đi ra khỏi phòng ngẩng mặt lên đã thấy Chân Tích vênh vênh vào vào dẫn theo một đám tùy tùng hùng hậu đi tới. Minh Vi trông thấy cô ta đã đau đầu, đang định tìm đường tránh đi, không ngờ bị Chân Tích gọi tên.

Chân Tích cười vui vẻ nói với Minh Vi:

- Tôi đang định tìm gặp cô để xin lỗi, nhưng vẫn chưa gặp được cô.

Minh Vi tưởng mình bị ảo giác. Đừng nói là kiếp này, ngay cả kiếp trước khi cô là Giám đốc của Chân Tích, cũng chưa bao giờ nghe thấy một tiếng xin lỗi từ miệng cô ta.

Chân Tích nhìn lướt qua một lượt những người đang hiếu kì vênh tai lên nghe, nói:

- Bài báo đó là tôi đã nhầm nên vu oan cho cô. Tính tôi nóng nảy, hay bốc hỏa lên đầu. Việc tát cô là lỗi của tôi, nói oan cho cô cũng là tôi. Bây giờ tôi trình trọng xin lỗi cô, hy vọng cô sẽ nhận lời.

Mắt chị Vương, người quản lý riêng của Minh Vi còn mở to hơn cả chiếc chuông đồng, còn vẻ mặt của Lý Trân cũng không khác gì nhìn thấy ma nữ hóa thân thành Thánh mẫu. Minh Vi chính là người hoàn hồn nhanh nhất trong bọn họ. Tuy cô không biết Chân Tích đã gặp được chuyện gì tốt lành, hoặc được Cố Thành Quân dành cho ân huệ nào, nhưng cũng không nhân cơ hội này làm bộ làm tịch.

- Chị quá khách sáo rồi. Hiểu lầm tất nhiên sẽ có ngày được hòa giải, tôi vốn không mấy quan tâm chuyện đó. Chị trình trọng thể này lại khiến tôi vừa mừng vừa lo.

Đợi lúc Chân Tích ngênh ngang đi khỏi đó, chị Vương mới nói bằng giọng vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

- Chân Tích sắp tham gia bộ phim của đạo diễn người Mỹ, vai nữ chính. Đúng thật là, với mình mà còn giữ bí mật.

- Đúng là chuyện vui. –Trái lại, Minh Vi tỏ ra mừng rỡ. –Chị ta bận rộn, lại đang hạ hê, chắc chắn trong một khoảng thời gian dài sẽ không đến tìm em làm phiền nữa.

Minh Vi phản ứng hết sức bình thản, song đối với những người khác, việc Chân Tích sắp đóng một bộ phim lớn của Hollywood khiến họ vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

Từ sau khi bị Chung Thiên Dao và Minh Vi áp chế trong bộ phim “Hán cung yên hoa”, Tô Khả Tinh vẫn chưa nhận được thêm một vai chính nào. Gần đây cô ta đang tham gia một bộ phim đề tài hiện đại, chỉ là nhân vật số ba với mười tập phim, khô khan và tẻ nhạt. Nghe được tin vui của Chân Tích, Tô Khả Tinh lập tức mang quà đến chúc mừng.

Chân Tích có một ngôi nhà trong khu biệt thự cao cấp. Khi Tô Khả Tinh đến, trong phòng khách sang trọng đã chật kín những người đến chúc mừng và lấy tiếng thơm lây. Chân Tích ngồi trong chiếc sa-lông bên cạnh cô ta là một thanh niên trẻ với ngoại hình nổi bật đang tỏ ra ân cần vồn vã, chính là Lý Kỳ Vân, thành viên của nhóm “Cực quang Boy”. Khi trước, Tô Khả Tinh và Lý thiếu gia từng dính líu đến chuyện tình cảm, chính nhờ quan hệ đó Tô Khả Tinh mới được nổi tiếng như hiện nay. Từ đó tới giờ đã hơn hai năm trôi qua, bọn họ cũng mỗi người một ngả.

Chân Tích đang hào hứng, vừa trông thấy Tô Khả Tinh liền thay đổi sắc mặt.

Lần trước, khi cô ta đạo diễn một loạt những vụ tấn công Minh Vi trên mạng, những thông tin và cách thức Tô Khả Tinh cũng cấp đều có tác dụng không nhỏ. Chỉ tiếc rằng cuối cùng, những tiếng xấu lại rơi hết lên đầu Chân Tích. Cổ Thành Quân bảo vệ Minh Vi, Chân Tích không giành được chút lợi thế nào, đành dồn hết sức trách móc lên Tô Khả Tinh. Sao cô ta không nhận ra từ sớm là Tô Khả Tinh này tư chất cũng bình thường, lại luôn toan tính đầu cơ trục lợi, chắc chắn không thể nào thành danh? Đến khi tình ngộ mới hối hận vì sao ngày trước mình lại rơi vào phe cánh của đứa con gái này?

Tô Khả Tinh nhìn qua cũng biết Chân Tích không mấy thoải mái nên khi nói xong những lời chúc tụng, liền kêu than một chập về những sự đãi ngộ không thỏa đáng với mình hiện giờ, theo đúng kế hoạch đã định ra.

Chân Tích chưa nghe Tô Khả Tinh nói hết đã lạnh lùng cắt ngang:

- Nếu muốn kiếm việc gì tốt tốt thì đi tìm người quản lý, tìm công ty, có kêu than với tôi như vậy phỏng có ích gì. Tôi là cổ đông của Vĩnh Thành hay sao?

Lý Kỳ Vân thấy vậy vội vàng kéo tay Chân Tích:

- Chị Chân đừng giận, trong một ngày vui lớn thế này, chúng ta nên nói những chuyện vui mới phải. Tôi vừa học được cách pha chế một loại rượu, để tôi pha cho chị uống.

Chân Tích bị anh chàng đẹp trai đó kéo đi, còn Tô Khả Tinh vẫn đứng trơ ra tại chỗ. Cô ta đứng đó, mọi người xung quanh không ai đoán hoài, vẫn nói cười sáng khoái với nhau. Trong giây phút, sự nhục nhã, đau khổ, buồn chán trào lên trong đầu Tô Khả Tinh. Cô ta nhớ lại ngày trước khi mới bước chân vào Vĩnh Thành với trái tim tràn đầy nhiệt huyết, rõ ràng

mình cũng nỗ lực hết sức như ai, nhưng vì sao Chu Minh Vi có thể nổi lên, còn cô ta cứ chìm mãi xuống.

Tô Khả Tinh cúi đầu thất vọng đi ra khỏi biệt thự. Chưa ra đến cửa đã có người chặn lại.

- Đi ngay à? –Lý Kỳ Vân cười khì khì nói. –Chúng ta khó khăn lắm mới gặp nhau, em còn không buồn nhìn anh thêm lần nữa sao. Ra đây, anh cho em thứ này hay lắm.

Tô Khả Tinh còn đang lúng túng, đã bị Lý Kỳ Vân kéo đi.

Tầng hầm của biệt thự là một phòng giải trí được cải tạo lại, thảm trải sàn, gối ôm được thiết kế khắp xung quanh chân tường. Trong ánh điện mờ tối, loáng thoáng thấy mấy người đang nằm hoặc ngồi, ánh mắt đờ đẫn, miệng thở ra khói.

Tô Khả Tinh hít vào một ngụm khói lớn, nhìn Lý Kỳ Vân cười nhạt:

- Đây là thứ rất hay mà anh bảo sao?

Lý Kỳ Vân cầm cuộn thuốc trong tay, say sưa hít một hơi:

- Thế nào? Hàng tốt vừa mới lấy về, chỉ ở chỗ chị Chân Tích mới có thôi.

- Vì thứ này nên anh ôm chân chị ta? –Tô Khả Tinh cười mỉa.

- Em tưởng ai cũng có thể tùy tiện ôm chân Chân Tích sao? –Lý Kỳ Vân uể oải nằm xuống đồng đệm mềm. –Em cũng ngốc lắm, sao lại chọn đúng hôm nay gặp chị ấy nói chuyện xúi quẩy đó.

- Em có thể không sốt ruột sao? –Tô Khả Tinh tỏ ra tức tối. –Hôm qua người quản lý đưa cho em một kịch bản mới, lại một vai quần chúng nữa.

Chu Minh Vi đóng cả phim điện ảnh rồi, còn em vẫn cứ là người ngoài cuộc. Nếu là anh, anh có can tâm không?

Lý Kỳ Vân đáp:

- Công bằng đi. Năm đó khi chúng ta thân thiết với nhau, em nổi tiếng như vậy, còn Chu Minh Vi chẳng phải vào vai quần chúng đi hết chỗ này đến chỗ khác sao?

Tô Khả Tinh vốn nhạy cảm nên năm bắt ngay được ẩn ý trong lời nói của Lý Kỳ Vân.

- Ý anh là, Chu Minh Vi và... Cố Thành Quân, thật thế sao?

- Em chỉ có một chút trí thông minh như vậy thảo nào không đấu lại được với cô ta. –Lý Kỳ Vân nhìn Tô Khả Tinh coi thường, hạ giọng. – Không phải Cố Thành Quân, là Đường Hựu Đình.

Tô Khả Tinh hết như bị người ta nện cho một quả đấm, mãi lâu sau không nói được gì. Lý Kỳ Vân châm một điếu thuốc rồi ra sức hút, ánh mắt nhìn Tô Khả Tinh với vẻ đầy chế giễu.

Tô Khả Tinh từ từ nằm sát xuống bên cạnh Lý Kỳ Vân:

- Sao vận số của cô ta lại tốt đến vậy...

Dù đang trong trạng thái hồn siêu phách lạc, Lý Kỳ Vân vẫn có thể nghe ra sự căm hận sâu sắc trong câu nói của Tô Khả Tinh.

Đúng là đàn bà.

- Em hận Chu Minh Vi, anh hận Đường Hựu Đình. Chẳng qua chỉ là vào nghề sớm hơn mấy năm, may mắn trở thành thiên vương, lập tức coi người khác không ra gì, ngang ngược chiếm cả tài nguyên của công ty.

Ngay đến cả lão Đàm Lập Đạt cũng bám theo sau đít hăn vui vẻ làm album cho hăn.

Tô Khả Tinh cười mỉa:

- Anh chạy theo Đường Hựu Đình còn cả quãng xa. Phong cách cao ngạo của anh ta, sự tự tin, tài năng của anh ta...

- Em đuổi theo Minh Vi cũng còn xa lắm. –Lý Kỳ Vân phản công lại ngang ngửa. –Con bé đó có trù tính, lại điềm tĩnh, có diễn xuất tốt. Thế nên Đường Hựu Đình chọn cô ta chứ không chọn em. Mà anh ta còn không biết em đã từng...

- Đủ rồi! –Tô Khả Tinh khẽ gầm lên một tiếng, giành lấy điều thuốc trong tay Lý Kỳ Vân, giật giữ hít mạnh lấy hơi.

- Được rồi, cô ta không giỏi bằng em. –Lý Kỳ Vân vuốt lưng Tô Khả Tinh. –Cả ngày cứ giữ cái vẻ thanh khiết như Tiểu Long nữ, làm sao sôi động tràn đầy nhiệt huyết như em?

Tô Khả Tinh thuận thế dựa sát vào Lý Kỳ Vân. Lý Kỳ Vân cười khẽ một tiếng, kéo Tô Khả Tinh đứng dậy. Hai người bọn họ ôm riết lấy nhau, hôn hít như điên dại, sau đó loạng choạng đưa nhau vào phòng để đồ.

Lý Kỳ Vân cởi phăng quần áo của Tô Khả Tinh bằng mấy động tác nhanh gọn, sau đó ấn cô ta xuống chiếc tủ thấp.

- Chúng ta quay lại với nhau đi... Anh sẽ dạy em cách làm thế nào để có thể chia rẽ hai đứa nó... Gạt bỏ Chu Minh Vi, em sẽ có được Đường Hựu Đình...

- Anh có chiêu gì hay chứ? –Động tác của Tô Khả Tinh hết sức nhiệt thành, song ánh mắt lại lạnh lùng như băng.

Lý Kỳ Vân cười, siết chặt eo lưng Tô Khả Tinh:

- Hủy diệt, anh muốn hủy diệt tất cả...

Tô Khả Tinh mỉm cười với vẻ mập mờ, sau đó tiếp tục quấn lấy anh ta.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Rơi Rụng

Rốt cuộc Minh Vi cũng có cơ hội đóng phim cùng Đường Hựu Đình. Khi đó cũng chính là thời điểm các cơ quan truyền thông nhện nhíp lên trước thông tin Chân Tích tiến quân vào Hollywood.

Đó là một bộ phim hiện đại xoay quanh chủ đề tình yêu và hôn nhân lãng mạn, có tên “Thỏa thuận hạnh phúc”, kể về những buồn vui sướng khổ trong cuộc sống nơi thành thị của cặp vợ chồng làm công ăn lương người ngoại tỉnh. Nhận được kịch bản này hồi đầu năm, sau khi đọc xong Minh Vi đã thích ngay. Nhà đầu tư và đạo diễn cũng thử vai với rất nhiều nam diễn viên nhưng không thấy ai phù hợp, Minh Vi bèn đề cử Đường Hựu Đình.

Bên phía nhà sản xuất khi nghe nói tới ngôi sao lớn Đường Hựu Đình cũng rất hứng thú, song vẫn phải cân nhắc vì ngoại hình quá nổi bật của anh không thực sự phù hợp với một viên chức bình thường. Biết vậy, Đường Hựu Đình lập tức chấp nhận phối hợp tuyệt đối với chuyên gia tạo hình, không chỉ để râu mà còn mặc quần soóc, đi dép xỏ ngón. Ánh mắt anh cũng thay đổi, giống như bộ dạng một nhân viên kỹ thuật suốt ngày vùi đầu vào máy tính. Dù rằng vẫn đẹp trai hơn nhân vật nguyên mẫu trong kịch bản rất nhiều, nhưng như vậy có thể thu hút được đông đảo khán giả trẻ.

Duyệt hai nhân vật chính được chốt là Minh Vi và Đường Hựu Đình. Dự án làm phim đó được tiến hành gấp, chính thức bấm máy vào giữa mùa hè cùng năm.

Nhân vật nữ chính mà Minh Vi thủ vai là Diệp San San, một cô gái có tính cách đặc biệt thú vị. Tuy là dân tỉnh lẻ sống giữa thành phố lớn, công việc vất vả, nhiều áp lực nặng nề, lại còn phải đối mặt với muôn vàn khó khăn khác, nhưng cô luôn tìm được cách đem đến cho cuộc sống vợ chồng những niềm vui bất ngờ. Còn nhân vật nam chính là một nhân viên kỹ thuật, dù trông bề ngoài có vẻ hiền lành chân chất, song thực ra vô cùng tinh tế, thật thà chăm chỉ và nhất là rất nghe lời vợ.

Hai người quen nhau từ thời đại học, tốt nghiệp ra trường làm đám cưới, sau đó ở lại thành phố kiếm việc làm. Bọn họ sống trong một căn hộ thuê, sử dụng nhà vệ sinh chung, ăn cơm trên một chiếc bàn gấp, còn chiếc giường kiêm luôn chức năng chiếc sa-lông khi ngồi xem ti vi. Cuối tuần hai vợ chồng cùng đi dạo phố, mua một chai nước ép trái cây cũng phải chọn lựa cân nhắc mãi. Cuối tháng nhận lương chồng lại đưa vợ đi xem phim rạp.

Cuộc sống nghèo khó nhưng hạnh phúc cũng có lúc xảy ra sóng gió. Vì giấu kín chuyện đã kết hôn nên nhân vật nữ chính thông minh hoạt bát được Giám đốc công ty để ý tới. Vị Giám đốc này bắt đầu theo đuổi cô một cách nhiệt thành, khiến cho nhân vật nam chính nổi giận. Còn nhân vật nữ chính vì không muốn có con sớm, thêm vào đó là chuyện mua nhà nên nảy sinh mâu thuẫn với chồng. Chồng tự ti, vợ ảm ức, nên cuối cùng cãi nhau một trận to.

Nhân vật nam chính cúi đầu thất vọng bỏ đi, gặp ngay cô bạn học cũ. Cô bạn này vốn vẫn có tình cảm với nhân vật nam chính từ thời đi học nên mượn cớ giúp đỡ anh cải thiện quan hệ với vợ, đã biến anh thành một con người khác. Nhân vật nam chính thay hình đổi dạng trở nên vô cùng đẹp trai, tỏa sáng lung linh. Song người vợ, vì thấy bên cạnh chồng mình có một người phụ nữ khác, đã nổi giận đùng đùng. Vì vậy, những vấn đề nan giải khác lại nảy sinh...

Địa điểm quay bộ phim truyền hình dài hai mươi hai tập này là một thành phố xinh đẹp bên bờ biển phía Nam. Mùa hạ ở phương nam vô cùng nóng bức, tất cả các thành viên đoàn làm phim đều kêu ca than vãn triền miên. Minh Vi cùng các diễn viên khác phải phơi mình dưới nắng để quay, ngoài việc bị nóng còn thường xuyên phải trang điểm lại vì mồ hôi làm trôi hết phấn son.

Đường Hựu Đình thấy vậy pha trò:

- Tôi uống xong một cốc nước, cảm thấy như từng lỗ chân lông đều thành một vòi phun nước phun ra vậy.

Kịch bản được viết rất nhẹ nhàng, linh hoạt, cho nên trong quá trình quay phim khô khan nhàm chán cũng có những khoảnh khắc vui vẻ. Quay được hơn một tháng tiết trời chuyển sang thu, hơi nóng giảm đi nhiều, không khí trở nên dễ chịu hơn.

Vì cả hai đều là nhân vật chính nên hiếm khi không có cảnh quay, nhưng hễ được rảnh rỗi là Đường Hựu Đình lại hẹn hò Minh Vi ra ngoài chơi. Bọn họ cũng không có gan để đường hoàng đi giữa thanh thiên bạch nhật, phải đợi đến khi bóng tối bắt đầu buông xuống, lúc gió biển ùa vào làm dịu bớt cái nóng trong thành phố, mới tay trong tay đi dạo trên bãi biển phía sau khách sạn.

Đường chân trời vẫn còn ánh lên sắc hồng của mặt trời, chiếu trên từng con sóng nhấp nhô trông hết như một cảnh mộng. Bãi biển lúc hoàng hôn đông nghịt người ra hóng mát. Đường Hựu Đình yên tâm cầm chặt tay Minh Vi rồi đi men theo bãi biển.

Đến khi đi tới chỗ vắng bóng người, bọn họ mới dám dừng lại. Nước biển còn hơi ấm xò vào bàn chân, cát mềm phủ lấp trên chân. Những chiếc vỏ sò trắng nổi bật trên nền cát sẫm. Minh Vi cúi xuống nhặt, Đường Hựu Đình bất ngờ bế thốc cô lên từ phía sau.

Minh Vi kêu lên oai oái, tiếng cười tràn ngập niềm vui. Đường Hựu Đình bế cô xoay mấy vòng mới chịu bỏ xuống, sau đó co giò chạy. Minh Vi bị anh quay đến chóng cả mặt, lảo đảo một lúc mới xác định được phương hướng, bèn thở hắt hắt đuổi theo.

Đường Hựu Đình vừa chạy vừa cười hỉ hả:

- Đến đây mà đuổi này! Đuổi anh đi này.

Minh Vi không nói được tiếng nào, cười tới mức không còn sức để chạy. Đường Hựu Đình thấy vậy bèn quay ngược lại, đến gần hỏi:

- Thế nào, em Lâm(*), tối nay ăn cua nhiều quá nên bây giờ không chạy nổi nữa à?

(*) Trong chuyện “Hồng lâu mộng”, Giả Bảo Ngọc thường gọi Lâm Đại Ngọc là “Em Lâm”.

Minh Vi lựa đúng thời cơ thò chân ra gạt, Đường Hựu Đình không để ý nên ngã lảo ra. Minh Vi cười vang, ngồi xuống người anh trêu chọc:

- Anh mới ăn nhiều ấy. Chạy xa rồi còn quay trở lại. Em chưa từng thấy ai ngốc đến vậy.

Đường Hựu Đình nhồm dậy lật ngược người ép Minh Vi xuống dưới.

Minh Vi sợ quá vội vàng đẩy anh ra:

- Anh liều thật! Anh xem đây là chỗ nào? Thanh thiên bạch nhật thế này mà anh dám đòi phong bại tục hủ.

- Bây giờ nói câu này cũng muộn rồi, sư thái, sư thái hãy phục tùng bần đạo đi! – Đường Hựu Đình cắn vào má Minh Vi một cái, nhưng không ngờ lại được đầy mồm cát. Anh phun phì phì, còn Minh Vi vừa cười vừa lách người chui ra, sau đó kéo anh cùng dậy.

Hai người nắm tay nhau chậm rãi bước xuống mép nước. Ánh mặt trời cuối cùng cũng chìm hẳn xuống dưới làn nước mênh mông, mặt biển sẫm đen, chỉ còn những con sóng nhấp nhô phản chiếu ánh đèn hắt xuống từ trên bờ biển. Bọn họ cứ đi mãi cho tới khi nước ngập qua đầu gối.

Đường Hựu Đình đột nhiên hỏi:

- Nếu như anh không dừng lại, em có theo anh đi tiếp không?

Minh Vi nhìn ra ngoài biển, sau đó quay sang mỉm cười với anh:

- Em sẽ kéo anh lại, đưa anh quay vào bờ.

Trong bóng tối, đáy mắt cô lấp lánh những tia sáng nhỏ xíu, khiến đôi mắt sáng lên như hai vì sao nhỏ

Đường Hựu Đình ôm ngang eo Minh Vi, kéo cô lại gần mình. Cơ thể hai người gần như hòa vào làm một. Minh Vi đưa những ngón tay ướt nước biển lên khẽ chạm vào khuôn mặt người yêu rồi di chuyển theo những đường nét tinh tế của anh.

- Hựu Đình, em thích anh. – Giọng Minh Vi nghe mong manh trong tiếng sóng, nhưng lại vang lên hết sức rõ ràng trong tai Đường Hựu Đình. – Không phải vì anh là một ngôi sao lớn, vì anh là người nổi tiếng, mà chỉ vì anh là anh.

Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi chăm chú:

- Em thích anh ở chỗ nào?

Minh Vi dí ngón tay trở vào trán anh:

- Thích những tính xấu của anh.

Sau đó lại chỉ vào mũi:

- Thích sự tự tin ngang tàng của anh.

Chỉ vào môi:

- Thích anh vừa đẹp trai lại vừa tình cảm...

Đường Hựu Đình cúi xuống hôn lên tay Minh Vi, sau đó đặt lên môi cô một nụ hôn.

Hai người bọn họ cứ đứng vậy trong làn nước biển, ôm hôn nhau. Những cơn sóng liên tục ập vào người cũng không thể dập tắt nhiệt tâm mỗi lúc một mãnh liệt hơn. Trên thế gian khi ấy dường như chỉ còn lại có mình bọn họ.

Cơ thể áp sát vào nhau như vậy nên Minh Vi lập tức nhận ra sự thay đổi của Đường Hựu Đình. Bọn họ thở hỗn hển buông nhau ra, hai đôi mắt đều sáng lên lấp lánh trong bóng tối với đầy ham muốn dâng tràn.

Với tâm hồn của một người phụ nữ đã ba mươi tuổi, Minh Vi dĩ nhiên không ngỡ ngàng tới mức làm ra vẻ xấu hổ với chuyện này. Đường Hựu Đình là một người đàn ông bình thường, cô cũng là một người phụ nữ bình thường, việc trai gái lên giường với nhau chẳng phải bí ẩn gì mà nhân loại chưa giải được.

Con tim hai người vốn nhạy cảm nên lập tức hiểu ngay. Đường Hựu Đình kéo thẳng Minh Vi vào bờ, mặt Minh Vi nóng bừng bừng, cắn môi cười mà như không, để mặc anh lôi đi.

Hai người qua lại với nhau đã hơn ba tháng, anh chàng này vẫn luôn giữ gìn hết mực, tay chân không dám động chạm lung tung, hóa ra toàn vờ vịn hết. Bóc lớp vỏ bên ngoài ra thì bên trong cũng giống như tất cả những người đàn ông khác, cùng là những tên háo sắc cả.

Minh Vi còn đang nghĩ ngợi, đột nhiên thấy Đường Hựu Đình lão đảo rồi... biến mất.

Minh Vi nhìn bàn tay trống trải của mình, còn chưa kịp hiểu chuyện gì, bỗng thấy một bàn tay vươn lên trên mặt nước, hết như trong phim kinh dị. Minh Vi sợ quá lùi lại hai bước, vì không đứng vững nên cũng ngã ngồi xuống nước.

Chờ đến khi cô vật lộn để đứng được lên, đã thấy Đường Hựu Đình cũng đã đứng được lên một cách vất vả, đang ngoác miệng ra mắng:

- Đưa chết tiệt nào đào cái hố to tướng ở đây, thủy triều lên có khác gì chôn sống người ta.

Minh Vi nhìn Đường Hựu Đình, cả hai trông đều lếch thếch như gà rơi xuống nước. Cô phì một tiếng rồi bật cười ha ha.

Đường Hựu Đình vẫn còn chưa hết tức, quay sang dặn dò:

- Không được nói với người khác, biết chưa?

- Lại đe dọa em nữa. – Minh Vi không chấp. – Bạn trai của mình gặp phải chuyện mất mặt như vậy, em đương nhiên không định để nó lại trong đầu rồi.

Hai người về khách sạn trong tình trạng ướt lướt thướt, may dọc đường không gặp người quen. Minh Vi tắm xong, nghĩ thế nào lại mặc bộ đồ lót đẹp nhất, sau đó còn xịt cả nước hoa.

Tiếng gõ cửa làm tim cô giật thót. Cô nhón chân đi đến bên cửa, hít sâu một hơi sau đó mở ra.

- Chị Minh Vi? Sao vậy? – Lý Trân nhìn cô, không hiểu ra làm sao. – Làm gì mà tươi cười chào đón thế, có chuyện gì tốt lành à?

Nụ cười của Minh Vi chết cứng:

- Không có gì... Em tìm chị có việc gì?

- À, biên kịch bảo em mang kịch bản đã được sửa xong đến cho chị, là cảnh quay của ngày mai. Em thấy đoạn sửa chữa cũng nhiều lắm, đêm nay chị lại bận rồi...

Đang nói chuyện thấy Đường Hựu Đình đẩy cửa ra, mặt hớn hở bước vào. Minh Vi và Lý Trân đồng thời quay đầu lại nhìn, khiến anh dừng ngay lại.

- Anh Hựu Đình? – Lý Trân nghi hoặc. – Hóa ra anh đến đây. Anh Lưu đang tìm anh. Kịch bản có chút thay đổi, đêm nay anh cũng phải đọc lại mới được.

Đường Hựu Đình chửi thầm một tiếng, sau đó nhìn Minh Vi bằng ánh mắt rưng rưng muốn khóc. Minh Vi giơ quyển kịch bản trong tay lên, nhả mặt nhăn mày nhún vai. Đường Hựu Đình cũng thất vọng buông thõng tay xuống. Minh Vi cố nén cười, đẩy anh ra khỏi cửa.

Đường Hựu Đình nghiêng rằng:

- Lần sau, hừm...

- Lần sau sẽ không để anh trở tay dễ dàng như thế này đâu. – Minh Vi hôn gió rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Tim cô vẫn đang đập dữ dội trong lồng ngực, máu huyết toàn thân cuộn sôi lên. Cảm giác kích thích mạnh mẽ này từ trước đến nay cô chưa từng có bao giờ. Ngay cả hồi mới cưới Cố Thành Quân cô cũng chưa từng kích động đến mức này. Có lẽ là vì trái tim yếu ớt không đủ sức chịu đựng bất cứ trạng thái xúc động mạnh nào nên hai người bọn họ chưa từng động chạm vào nhau dữ dội bao giờ.

Đường Hựu Đình đã mang đến cho cô một tình yêu hoàn toàn mới mẻ. Minh Vi chưa khi nào thấy mình vui như vậy.

Sau khi “Thỏa thuận hạnh phúc” quay xong, Minh Vi và Đường Hựu Đình về lại công ty, thành phố Phương Bắc này đã bước vào giữa mùa thu.

Đường Hựu Đình lập tức lao vào với công việc làm đại diện cho hãng điện thoại, vô cùng bận rộn. Trong khi đó Minh Vi cũng đi ghi hình cho một chương trình giới thiệu món ăn ngon, về tới nơi được nghỉ có một ngày lại phải bay đi chỗ khác.

Đến tận ngày quay quảng cáo, Đường Hựu Đình mới biết diễn viên nữ phối hợp với mình là Tô Khả Tinh.

Tô Khả Tinh bê một cốc đồ uống chức năng đến, đặt vào trong tay Đường Hựu Đình bằng một động tác hết sức uyển chuyển rồi cười ngoan ngoãn, nói:

- Đường sư huynh, đã lâu không gặp. Lần này quay quảng cáo mong anh hãy giúp đỡ em.

Đường Hựu Đình bỏ qua lễ tiết, gật đầu:

- Đều là người cùng công ty, đương nhiên phải vậy rồi.

Tô Khả Tinh vui mừng hơn hở, tiện thể ngồi sát vào gần Đường Hựu Đình. Tiểu Hoàng trông thấy vậy liền cau mày:

- Sư huynh, tối nay anh có rảnh không? Mấy đứa bọn em định sau khi quay xong sẽ đi ăn đêm. Bọn họ biết một quán nấu cháo dưỡng sinh ngon lắm, có thể làm đẹp da, lại bổ sung khí huyết. Sư huynh nên đi thử xem.

- Cũng vẫn chưa biết sẽ quay đến mấy giờ. – Đường Hựu Đình không để tâm. – Sáng sớm mai đã phải bay về Bắc Kinh, đêm nay ngủ sớm một

chút, ngủ sớm tốt cho sức khỏe. Cô cũng vậy đi.

Tô Khả Tinh mất hứng, bĩu môi:

- Em nghe nói lần trước Minh Vi cũng đến ăn ở quán này, cậu ấy khen ngon mà.

Tay Đường Hựu Đình đang lật giở kịch bản chợt dừng lại, cuối cùng anh cũng ngẩng đầu lên nhìn Tô Khả Tinh:

- Thế sao? Sao tôi chưa nghe thấy bao giờ?

Tô Khả Tinh ghen lộn lên trong lòng, miễn cưỡng nở nụ cười:

- Cậu ấy thích ăn nhất món cháo lươn rau cần ở đây.

Mắt Đường Hựu Đình sáng lên, song không nói gì.

Việc quay quảng cáo đến tận nửa đêm mới xong. Sáng hôm sau ở sân bay, khi đang đứng chờ trợ lý làm thủ tục gửi hành lý, Tô Khả Tinh trông thấy Tiểu Hoàng, trợ lý của Đường Hựu Đình, cũng gửi một hộp cách nhiệt được đóng gói kỹ vào trong hành lý.

Cô ta đứng nghịch chiếc điện thoại, song không thể không cười nhạt một tiếng.

Minh Vi mệt mỏi đi vào nhà ăn của công ty. Cô vừa kết thúc việc ghi hình cho chương trình ẩm thực, khi quay về còn họp với người quản lý nên xong cũng đã muộn. Lúc này đồ ăn đều nguội lạnh, Minh Vi bụng đói cồn cào đành chọn bữa mấy món.

Khi đang chuẩn bị cúi đầu xuống ăn thì đĩa cơm bị ai đó lôi đi mất. Một chiếc hộp giữ nhiệt được đưa ra trước mặt Minh Vi.

- Đây là gì vậy? – Minh Vi tò mò nhìn Đường Hựu Đình.

- Là món em thích ăn nhất. – Đường Hựu Đình trông cũng mệt nhoài vì chuyến bay. – Mau ăn đi không nguội hết bây giờ.

Minh Vi cười ấm áp, mở nắp hộp ra. Khi vừa nhìn thấy món cháo bên trong hộp, khuôn mặt cô lập tức trở nên lúng túng và ngạc nhiên.

- Cháo lươn rau cần sao?

- Có thích không? – Đường Hựu Đình hớn hở. – Anh nghe nói em thích ăn loại cháo này nên cố tình mua về.

- Ai nói thế?

- Tô Khả Tinh.

Thảo nào. Minh Vi hiểu ra, mỉm cười.

Cô không phải là người kén ăn, song không thích mỗi món lươn, lại đặc biệt ghét mùi vị rau cần. Điều này Tô Khả Tinh thừa biết nên mới cố ý làm như vậy.

- Sao thế? – Đường Hựu Đình nhận thấy có sự khác thường.

- Không có gì. – Minh Vi múc một bát, sau đó xúc từng thìa lớn lên ăn.

- Ừm, quả nhiên rất ngon. – Minh Vi nheo mắt cười. – Anh thật là tốt bụng.

Mặt Đường Hựu Đình dần xám lại.

- Đ rồi, đừng ăn nữa.

Đường Hựu Đình đưa tay ra giữ lấy chiếc bát của Minh Vi.

- Anh sao vậy? Cháo ngon mà? – Minh Vi bồn chồn. – Anh không cho độc vào trong cháo chứ?

Đường Hựu Đình giật lấy chiếc thìa trong tay Minh Vi rồi vớt lên trên bàn:

- Không thích ăn thì đừng ăn.

- Ai bảo là em không thích ăn?

- Mắt anh có mù đâu, diễn xuất của em cũng tệ lắm. – Đường Hựu Đình bực bội nói. – Là Tô Khả Tinh lừa anh, đúng không?

Minh Vi bối rối cười mấy tiếng:

- Chỉ là em không thích mùi vị của rau cần, ăn vào cũng đâu chết người. Đừng để lãng phí đồ ăn, nào, để em lấy luôn cho anh một bát.

Mặt Đường Hựu Đình vẫn nặng chịch.

- Sao vậy, Đường thiếu gia. – Minh Vi nhìn anh. – Còn muốn em đút cho anh nữa hay sao?

Đường Hựu Đình đột nhiên cười phóng túng:

- Việc này có thể cân nhắc được.

Minh Vi đá chân Đường Hựu Đình dưới gầm bàn:

- Đây là nhà ăn, anh nhìn lại xem là chỗ nào đã rồi hãgiở trò.

Đường Hựu Đình cau mày xoa gối:

- Con tiểu yêu Tô Khả Tinh đó, mình thấy cô ta không chịu yên phận rồi.

- So đo tính toán với một người như vậy làm gì? – Minh Vi không bận tâm. – Cô ta vẫn luôn ghen tị với em nên mới giở trò như vậy để làm khó cho chúng ta. Không gây ra hậu quả gì lớn, cũng không cần làm to chuyện. Anh đừng để tâm, sau này chú ý hơn một chút là được. Hơn nữa, tấm lòng trung thành của người, ai gia đã hiểu hết rồi, sau này sẽ trọng thưởng.

Đường Hựu Đình vui vẻ nở nụ cười, sau đó chia cháo với Minh Vi ăn hết.

Có điều, cả hai người đều không biết những chuyện bất thường vẫn đang đợi họ phía trước. Chúng hoàn toàn vượt xa so với hộp cháo lươn đó, giống như một quả mìn, có thể tàn phá tan tành cuộc đời của tất cả mọi người.

Không khí lạnh mang theo những cơn mưa thu dần dần vào thành phố. Tỉnh dậy sau một đêm đã thấy bên ngoài lá rụng đầy sân. Thời gian hối hả trôi đi, chớp mắt lễ Halloween lại đến. Minh Vi và Đường Hựu Đình đều đang rảnh rỗi, được mấy người bạn mời, nên đến một quán bar giới nghệ sĩ thường tụ tập để chơi.

Bên trong quán bar náo nhiệt với những bóng ma từ sớm, vô số ma phương Tây đội tóc giả, mặc những chiếc áo rộng thùng thình đứng chắn trước quầy bar. Các ma phương Đông với những chiếc mũ chóp cao, mặc trang phục đời Thanh tung hoành trên sân khấu. Còn có mấy Thần chết, yêu quái và cả nhân vật hoạt hình (không biết bọn họ đến đây làm gì) đi qua đi lại chốn thiên đường.

Đường Hựu Đình mở một đường máu giữa đám ma phương Tây mang về hai ly cocktail Bloody Mary. Minh Vi uống một ngụm, lập tức nhăn mặt lại vì sốc. Đường Hựu Đình cúi đầu cười, cầm lấy ly rượu trong tay cô rồi thuận thể hôn lên đôi môi vẫn còn thơm mùi rượu của cô.

- ĐỪNG... – Minh Vi đẩy anh ra. – Cẩn thận bị trông thấy.

- Tối mù tối mịt thế này, ai nhìn được.

Đường Hựu Đình nói đúng, đèn trong quán bar chỉ lờ mờ, ngay cả ở khoảng cách gần cũng khó phân biệt rồi.

Chủ quán bar là một người đàn ông béo mập, hóa trang thành một quả bí ngô, trong tay cầm theo cả xấp mặt nạ yêu quái, thấy khách nào không hóa trang lập tức dúi ngay cho một chiếc. Đường Hựu Đình đi qua đó lấy hai chiếc, đưa cho Minh Vi một.

Minh Vi đeo chiếc mặt nạ gà gô, nhìn thấy Đường Hựu Đình đeo mặt nạ đầu lâu liền cười ngất:

- Thế này đến cả em cũng chẳng nhận ra anh.

- Vậy thì tốt. – Đường Hựu Đình ôm lấy eo Minh Vi, ép sát cô vào tường. Anh hơi nhấc chiếc mặt nạ lên sau đó hôn riết môi cô.

Hai tay Minh Vi bám lấy vai Đường Hựu Đình, cô nhắm nghiền mắt lại, cảm nhận độ nén và cả nhiệt độ như thiêu đốt trên môi mình, cảm nhận sự ấm nóng của cơ thể đang ghì sát lấy cơ thể mình. Tất cả sự huyền ảo trong quán bar đột nhiên biến mất, bên tay cô chỉ còn tiếng thở, tiếng tim đập và cả tiếng máu đang chảy rần rật trong huyết quản của hai người bọn họ. Trời đất xoay vần, cô thấy chân mình mềm nhũn, đầu choáng váng, chỉ có cách tựa vào cánh tay mạnh mẽ đang ôm chặt lấy cô để không bị ngã lăn ra đất.

- Anh yêu em. – Đường Hựu Đình kết thúc nụ hôn dài dằng dặc xong vẫn chưa vừa ý, những nụ hôn nhỏ vẫn tiếp tục buông rơi trên khuôn mặt, trên đôi môi của Minh Vi. – Anh thực sự rất yêu em. Em nói xem, vì sao em lại tuyệt vời đến thế? Có phải em đã phù phép gì với anh không?

Minh Vi ôm lấy cổ Đường Hựu Đình, ghé sát vào tai anh khẽ cười hết sức ngọt ngào:

- Phải đấy, em đã ếm bùa anh rồi. Anh yêu em bao nhiêu em cũng yêu anh nhiều như vậy.

Đường Hựu Đình cúi xuống ôm siết lấy Minh Vi, tựa khuôn mặt mình lên trán cô, thở dài.

- Hạnh phúc quá, tới mức không giống thật.

- Đừng nghĩ ngợi nhiều quá. – Minh Vi vuốt vuốt những sợi tóc sau gáy anh. – Ngay giờ phút này có thể được ở bên nhau là tốt rồi.

- Hựu Đình, Minh Vi, bên này. – Diêu Cánh vẫy tay về phía họ. Trước đó Đường Hựu Đình đã giới thiệu Minh Vi với người bạn thân này của mình hết sức nghiêm túc. Diêu Cánh biết người con gái này có ý nghĩa đặc biệt với Đường Hựu Đình nên luôn tôn trọng cô.

- Mấy anh em đều đang ngồi uống rượu trong phòng bao rồi. Có mỗi mình cậu không còn độc thân, chờ lát nữa chắc bị chuốc rượu chết thôi. – Diêu Cánh cười ranh mãnh.

- Minh mà sợ bọn họ ấy hả? – Đường Hựu Đình phản đối.

Anh buông Minh Vi ra nhưng vẫn cầm tay cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau, sau đó kéo cô đi sang bên đó.

Đêm hôm ấy tất cả mọi người đều rất vui vẻ, Đường Hựu Đình uống khá nhiều rượu. Thấy thời gian không còn sớm nữa, Minh Vi liền đứng dậy đi ra bên ngoài cho thoáng, tiện thể gọi điện thoại cho trợ lý bảo tới đón họ về.

Khi đi qua một cột trụ trong quán bar, Minh Vi chạm mặt với một cô gái hóa trang thành hầu gái. Định thần nhìn lại, là Tô Khả Tinh.

- Cậu cũng đến đây chơi sao? – Tô Khả Tinh nhận ngay ra Minh Vi. – Trời, mọi người đều hóa trang cả nên đến người quen cũng chẳng nhận ra. Đường Hựu Đình có đến đây không?

Minh Vi biết Tô Khả Tinh đã rõ quan hệ giữa cô và Đường Hựu Đình nên cũng không giấu giếm.

- Anh ấy đang ngồi cùng bạn. Cậu đến đây...

- Mình đến cùng hội Lý Kỳ Vân. Các cậu ngồi ở phòng bao nào?

Minh Vi không muốn để Tô Khả Tinh vào đó nên nói:

- Bọn mình cũng đang định về. Sáng sớm ngày mai đã có việc rồi.

- Người nổi tiếng bạn rộn thật. – Tô Khả Tinh nở nụ cười quái đản. Cô ta hóa trang khuôn mặt thành Loli đầm máu nên trông phát sợ, thêm nụ cười quái đản này quả thực khiến cho Minh Vi thấy nổi da gà.

- Tìm thấy em rồi. – Một người đàn ông đi tới giữ lấy vai Tô Khả Tinh. – Đang chơi nửa chừng mà bỏ đi, thật không lịch sự chút nào.

Mặt Tô Khả Tinh lộ vẻ chán ghét:

- Em chỉ đi tìm nhà vệ sinh thôi.

Người đàn ông đó cười ha ha, rõ ràng đã say.

- A, đây chẳng phải là Chu Minh Vi tiểu thư, đương kim hoa đán của Vĩnh Thành sao?

Minh Vi khi đó mới nhận ra người đàn ông gầy gò nhợt nhạt này là Lý Kỳ Vân.

Sau sự kiện hai thành viên rời khỏi nhóm hồi năm ngoái, “Cực quang Boy” bị ảnh hưởng không nhỏ, đến giờ vẫn chưa gượng dậy được. Đầu năm nay Lý Kỳ Vân cho ra một album cá nhân, song lượng phát hành thê thảm. Anh ta cũng tham gia đóng phim truyền hình nhưng thiếu khả năng diễn xuất nên trước sau chỉ toàn nhận mấy vai phụ. Giờ tuổi cũng đã nhiều, nếu không thoát ra được hình ảnh thần tượng để chuyển sang thực chất hơn, tiền đồ quả đáng lo.

- Lý sư huynh. – Minh Vi khách sáo gật đầu chào. – Tôi không làm phiền hai người nữa. Lễ Halloween vui vẻ.

Lý Kỳ Vân nhìn theo bóng Minh Vi, miệng huýt sáo:

- Yo, đúng là tuyết liên mọc trên đỉnh núi cao, khiến cho người ta yêu mến.

- Ngậm cái mồm chó của anh lại. – Tô Khả Tinh liếc nhìn Lý Kỳ Vân ghê tởm. – Chu Minh Vi giỏi nhất trong việc làm bộ thanh cao, đúng là thứ bọn đàn ông các người thèm muốn.

- Cô ta có phong cách đó nên giả bộ cũng giống thật. Còn em giả bộ thanh cao giống y như nhựa mạ vàng, vậy mới đúng là giả bộ.

Tô Khả Tinh nổi giận đùng đùng, giằng mạnh khỏi tay Lý Kỳ Vân rồi quay người đi thẳng.

Lý Kỳ Vân cười hề tiện đi theo Tô Khả Tinh:

- Mới rồi anh có trông thấy Đường Hựu Đình, uống say khướt rồi, anh đứng trước mặt nó cũng không nhận ra.

Bước chân Tô Khả Tinh chợt dừng lại:

- Anh ấy ở đâu?

- Phòng bao số năm.

Tô Khả Tinh lập tức chuyển hướng. Lý Kỳ Vân khịt khịt mũi, cười đắc ý.

Minh Vi gọi điện thoại xong liền quay lại phòng bao, xong không thấy bóng dáng Đường Hựu Đình đâu. Cô lay gọi Diêu Cánh:

- Đường Hựu Đình đi đâu rồi?

- Chắc là nhà vệ sinh. – Diêu Cánh lơ mơ.

Minh Vi liền đi ra ngoài tìm Đường Hựu Đình.

Cánh cửa phòng bao số bảy ngay cạnh đó đang hé mở, bên trong tối om, có giọng con gái rên rỉ trong đó. Minh Vi coi thường, lắc đầu đi tiếp, song đã nghe thấy một tiếng: “Hựu Đình...”.

Cô cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, từ từ quay người lại, khẽ đẩy cánh cửa đang nửa đóng nửa mở đó ra.

Trong bóng tối mờ mờ, có hai người đang quấn lấy nhau trên sa-lông. Tiếng thở nặng nề của người đàn ông bện xoắn lấy tiếng rên rỉ của người phụ nữ, khi lọt vào tai Minh Vi trở thành một thứ âm thanh ma quỷ.

Tô Khả Tinh áo quần trễ nải, ngồi trên người Đường Hựu Đình, đôi chân trắng quặp lấy lưng anh. Thấy Minh Vi đi vào cô ta vẫn ngồi yên ôm lấy Đường Hựu Đình mà hôn. Đường Hựu Đình nằm trên ghế vô tri vô giác, quần áo còn nguyên trên người.

Năm đó, Minh Vi có thể xông vào nói lý với Cố Thành Quân và Chân Tích thì giờ đây, cũng sẽ không bùng mặt khóc rồi chạy ra giống như các nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình. Bộ não bùng bùng phần nộ của cô còn giữ được lý trí, song vẫn tới mức chuyện gì cũng có thể làm. Cô

đưa chân đá bay những chiếc vỏ bia rỗng, sải bước đi thẳng tới, nắm lấy cánh tay của Tô Khả Tinh rồi kéo cô ta ra khỏi người Đường Hựu Đình.

Tô Khả Tinh đang khoái trá, bất ngờ bị Minh Vi kéo ngã nhoài ra đất. Cô ta kêu lên một tiếng, đứng bật dậy nhào đến chỗ Minh Vi. Minh Vi hoàn toàn không khách sáo, tát thẳng vào mặt Tô Khả Tinh. Không biết có phải bị đánh tới mức mê muội không mà Tô Khả Tinh đứng đờ ra đó không dám nhúc nhích thêm.

Đường Hựu Đình vẫn nằm mơ mơ màng màng trên sa-lông. Minh Vi nhìn thấy áo quần anh xộc xệch, trong đầu nổ đến ùng mộ tiếng, nước mắt trào ra như bị đâm vào mũi vậy.

Cô không buồn lau nước mắt mà cởi ngay áo khoác của mình đắp lên người anh rồi kéo dậy.

Đường Hựu Đình chỉ cảm thấy trời đất quay mòng mòng, đầu đau như muốn vỡ ra, không kịp nghĩ ngợi gì đã đẩy người đang kéo mình một cái. Minh Vi ngã ngửa ra sau, đập ngay đầu vào cạnh chiếc bàn trà làm bằng đá.

Lúc đó Minh Vi chỉ thấy hơi tê tê mà không quá đau. Nước mắt lập tức bốc hơi đâu hết, cô nhồm dậy túm lấy cổ áo Đường Hựu Đình rồi ra sức lắc.

- Đường Hựu Đình, anh không muốn chết thì dậy ngay cho tôi.

Đường Hựu Đình nghe thấy tiếng Minh Vi, còn kéo tay cô.

- Đừng đi mà, đến đây...

Tô Khả Tinh đang ngồi dưới đất bỗng nhiên bật cười ha hả.

Dù có muộn nhưng Minh Vi vẫn nhận ra điều bất thường. Cô gạt tay Đường Hựu Đình ra, kéo tay Tô Khả Tinh lại, lục tìm trên người cô ta, cuối

cùng thấy một gói bột nhỏ màu trắng rơi dưới thảm.

Nhìn gói bột trong tay, tim Minh Vi gần như ngừng đập. Cô lại nhìn lên cốc trà đổ nghiêng trên bàn, đã hiểu được xảy ra chuyện gì.

- Cô cho anh ấy uống cái gì? – Minh Vi túm lấy Tô Khả Tinh hỏi.

Tô Khả Tinh cũng đang trong trạng thái lơ mơ, chỉ ra sức cười mà không nói.

Minh Vi bỏ cô ta đó, chỉnh trang lại quần áo cho Đường Hựu Đình sau đó lấy hết sức mình đỡ anh đi ra khỏi căn phòng.

Vừa đi tới cửa, hai người bọn họ đã bị Lý Kỳ Vân chặn lại.

- Hai người định đi đâu vậy? – Lý Kỳ Vân đưa tay ra đỡ Đường Hựu Đình.

Minh Vi lạnh lùng gạt tay anh ta ra.

- Đường Hựu Đình uống say rồi, tôi đưa anh ấy về.

Lý Kỳ Vân cười cười, sau đó lui lại nhường đường.

Minh Vi gọi nhân viên phục vụ giúp mình đưa Đường Hựu Đình ra sảnh ngồi chờ. Chừng mười phút sau, Tiểu Hoàng đến nơi, cõng Đường Hựu Đình đã say mềm lên xe.

Khi ra tới bên ngoài quán bar, có đèn đường chiếu xuống, Tiểu Hoàng mới hốt hoảng kêu lên:

- Minh Vi, sao mặt cô lại có máu thế kia?

Lúc này Minh Vi mới nhận ra trên mặt mình ươn ướt, tưởng mồ hôi nhưng hóa ra là máu. Góc trán cô đang ngấm ngấm đau, chắc chắn là do cú

ngã vừa rồi trong phòng. Minh Vi định lấy khăn giấy ra lau mặt, mới nhớ ra túi xách vẫn để ở bên trong.

Dặn dò Tiểu Hoàng chăm sóc Đường Hựu Đình xong, Minh Vi quay vào quán bar lấy túi. Khi đi qua hành lang vào dãy phòng bao, cô gặp Lý Kỳ Vân xách chiếc túi của mình đi tới.

- May mà kịp đưa cho cô. Tôi còn tưởng cô đã đi rồi.

Minh Vi cầm lấy túi, quay người vừa đi được hai bước bỗng có người giữ tay kéo trở lại, sau đó ấn vào tường.

- Buông ra! – Minh Vi gằn giọng cảnh cáo.

Lý Kỳ Vân nở nụ cười như có như không:

- Cứ vậy là đi không nói được một lời cảm ơn. Tôi phải kiếm một chút lễ tạ của cô chứ.

Nói rồi anh ta ghé sát khuôn mặt đầy mùi rượu đến. Minh Vi kinh tởm tránh đi, song đôi môi ẩm ướt đã chạm vào tai. Cô liền cảm thấy buồn nôn, lấy hết sức giằng co để thoát ra. Song Lý Kỳ Vân cao mét tám, để giữ Minh Vi lại không cần tốn chút sức lực nào. Anh ta vừa hôn bừa bãi, còn tay đã thò vào bên trong áo Minh Vi.

Minh Vi nổi giận thực sự, đập mạnh trán mình vào mũi Lý Kỳ Vân, sau đó nhân lúc anh ta ôm mặt lùi về sau, co chân đá thật lực vào hạ bộ. Chiêu này Đường Hựu Đình đã dạy cô lúc rảnh rồi, không ngờ có thể phát huy tác dụng ở đây.

Lý Kỳ Vân kêu lên thảm thiết, kêu vừa chửi. Minh Vi thầm nghĩ đêm nay đúng là bách quỷ xuất hành, thật quái đản.

Cô bỏ mặt Lý Kỳ Vân ở đó, chạy vọt ra ngoài, nhưng chưa được mấy bước đã thấy mấy nhân viên cảnh sát đón đầu. Minh Vi còn đang do dự không biết có nên kêu cứu không thì một viên cảnh sát đã soi đèn pin thẳng vào mặt cô, quát:

- Không được động đây, quỳ xuống đó.

Là chuyện gì đây?

Minh Vi sững sờ đứng im tại chỗ, chỉ một giây sau đã bị một viên cảnh sát ấn sát vào tường. Vết thương trên trán đập mạnh vào tường tạo nên một cơn đau khủng khiếp, chất dịch ấm nóng lại một lần nữa trào ra.

Minh Vi cảm thấy nghi hoặc, rõ ràng cô chỉ tham gia lễ hội Halloween, tại sao có cảnh sát đến kiểm tra thế này?

Song cô nhanh chóng có được câu trả lời

- Có tin báo nhiều người đang tụ tập dùng ma túy ở đây, chúng tôi phải kiểm tra tất cả những người bị tình nghi.

Nhớ lại gói bột màu trắng lấy ra từ người Tô Khả Tĩnh, Minh Vi trở nên căng thẳng. Ngay lập tức cô nhận ra rằng phiền phức đang thực sự nhắm vào cô.

- Đây là cái gì? – Một viên cảnh sát lục tìm trong túi Minh Vi rồi lấy ra một gói bột màu trắng.

Tim Minh Vi thắt lại, máu toàn thân dường như ngừng chảy. Vừa rồi khi kiểm tra trong túi, rõ ràng cô không hề thấy thứ này.

Lý Kỳ Vân?

Lý Kỳ Vân khi đó đang ngồi ở đằng xa nhìn Minh Vi nở nụ cười lạnh lẽo.

Minh Vi liền hiểu hết mọi chuyện.

Không phải Đường Hựu Đình, mà chính là cô.

Bọn họ vô tình đã vướng phải một tấm lưới đen quá lớn, không sao thoát nổi.

Cố Thành Quân nhanh chóng xuống xe, mắt không giấu nổi vẻ lo lắng và sốt ruột. Anh vẫn còn mặc bộ vest dự tiệc chiều dài, thắt cà vạt đen, trên khuôn mặt như phủ một bóng đen u ám, toàn thân trông như một con dao đã rút ra khỏi vỏ.

Đám phóng viên đông nghịt bị các nhân viên bảo vệ chặn lại bên ngoài cổng sắt, Cố Thành Quân coi như không nghe thấy vô số câu hỏi đang ập đến, sải bước đi vào tòa nhà văn phòng công ty. Thư ký đi nhanh đến đón anh, sém chút nữa bị xô ngã trong những tiếng ồn ào huyên náo.

- Có đúng Chu Minh Vi bị bắt vì tàng trữ ma túy không?

- Chu Minh Vi có từng sử dụng ma túy không? Chủ tịch Cố có biết việc này không?

- Còn nghệ sĩ nào của Vĩnh Thành liên quan đến vụ việc đó không?

- Anh định xử trí như thế nào với Chu Minh Vi?

Từ lúc nhận được thông tin này mồ hôi chưa hề ngừng túa ra trên người của thư ký. Làm việc cùng Cố Thành Quân bao nhiêu năm nay, anh biết rất rõ sự trầm ngâm của Cố Thành Quân lúc này là dấu hiệu báo trước của một cơn bão lớn. Mỗi đường nét co rút lại trên khuôn mặt Cố Thành Quân đều cho thấy anh đang cố nén lại sự phẫn nộ điên cuồng trong lòng.

Trời còn chưa sáng, vẫn chưa tới giờ làm việc, trong công ty vắng lặng không người, chỉ có các lãnh đạo cấp cao và người quản lý các bộ phận có

liên quan đến hộp, không khí vô cùng căng thẳng.

Cố Thành Quân vừa nới lỏng bớt cà vạt, vừa cởi hết cúc áo vest ra. Anh bị gọi về từ bữa tiệc chiêu đãi nhân lễ Halloween của một người nổi tiếng. Bữa tiệc thâu đêm suốt sáng đã khiến anh vô cùng mệt mỏi, cứ để nguyên quần áo nằm nghỉ trong phòng khách, sau đó được thư ký gọi dậy.

- Anh Cố, Chu Minh Vi có chuyện rồi.

Cố Thành Quân vẫn còn nhớ cảm giác như bị hắt cả một chậu nước lạnh ngất lên đầu khi đó. Anh vừa lo lắng vừa sợ hãi. Lo lắng vì chuyện chí mạng đó của Chu Minh Vi, còn sợ hãi là bởi mình đã căng thẳng tới mức này vì người con gái ấy.

- Nói đi. – Cố Thành Quân đón lấy cốc trà, ấn ấn vào huyết thái dương, sau đó nhìn các nhân viên đang ngồi quanh bàn họp.

Người quản lý của Minh Vi nói trước:

- Tối qua Minh Vi và Đường Hựu Đình đến chơi ở quán bar “Bắc cực tinh” trên đường Đông Phong.

Cố Thành Quân gật đầu. “Bắc cực tinh” là quán bar do một người trong giới nghệ sĩ mở, rất nhiều người trong giới đều là khách thường xuyên ở đây, thỉnh thoảng Cố Thành Quân cũng có ghé qua.

- Minh Vi cho Lý Trân nghỉ, cuối buổi trợ lý của Đường Hựu Đình là Hoàng Văn Kiệt đánh xe đến đón bọn họ. Tôi cũng hỏi Hoàng Văn Kiệt, cậu ấy nói Đường Hựu Đình uống say, Minh Vi đưa cậu ấy ra xe, sau đó quay lại lấy túi xách, đúng lúc cảnh sát ập vào kiểm tra, không biết thế nào lại bắt cô ấy...

Một cảm xúc phức tạp bao gồm cả sự giận dữ cuộn trào lên trong lòng Cố Thành Quân:

- Thế còn Đường Hựu Đình?

Lưu Triệu toát mồ hôi trộm:

- Cậu ấy uống nhiều, giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Tiếng chuông điện thoại kịp thời vang lên chặn đứng cơn giận dữ của Cố Thành Quân. Cố Thành Quân xem số thấy Chân Tích gọi đến không buồn nghĩ ngợi, nhấn nút từ chối cuộc gọi luôn. Chân Tích gọi lại một lần nữa, anh vẫn không bắt máy. Cứ vậy lặp lại mấy lần, những người dự họp mỗi người mang một sắc thái khác, đưa mắt nhìn nhau.

Chân Tích cuối cùng cũng đầu hàng, chỉ gửi tin nhắn đến: “Để tránh nghi ngờ, nên nói rõ trước: Không phải em làm”.

Cố Thành Quân bực bội vứt mạnh chiếc điện thoại sang bên cạnh, trợ lý vội vàng cuống quýt đỡ ngay lấy.

- Bảo luật sư Vương đến đó, bất kể tốn bao nhiêu tiền, đầu tiên phải đưa Minh Vi ra khỏi nhà giam đã rồi tính tiếp.

- Nên như vậy. – Giám đốc sản xuất thở dài. – Sự việc này gây ảnh hưởng quá lớn. Chủ tịch, tôi biết công ty gây dựng được một Chu Minh Vi như vậy cũng không dễ dàng gì, nhưng có những lúc vẫn phải thí tốt để cứu tướng. Ai bảo cô ấy không biết giữ mình...

- Sự việc rồi cuộc như thế nào hiện giờ vẫn chưa có kết luận! – Người quản lý của Minh Vi, chị Vương bất mãn kêu lên. Là người quản lý của Minh Vi, có vinh cùng hưởng, có nhục cùng chịu, chị ta không chấp nhận từ bỏ sớm. – Bình thường Minh Vi rất kỷ luật, giữ mình thanh sạch, không có lý gì tự nhiên lại sử dụng ma túy. Ngày nào tôi cũng đi theo cô ấy, chưa từng thấy cô ấy có thói quen xấu nào.

- Chỗ ma túy đó của cô ấy hay ai khác đâu có gì khác nhau? – Giám đốc sản xuất nói lạnh tanh. – Nếu không phải của cô ấy càng phiền toái hơn. Bị người ta cố tình hãm hại, ngay cả có quay lại rửa sạch cũng đã đủ tai tiếng xấu rồi.

Thư ký lúc đó mới ngập ngừng nói nhỏ:

- Chủ tịch, điện thoại của ông Trần.

Đó là nhà sản xuất phim “Bạch lộ”.

Hai bàn tay của Cố Thành Quân đan lại để dưới cằm, trong mắt như có ngọn lửa đang bùng bùng thiêu đốt.

- Nói với ông Trần là tôi xử lý xong mọi việc nội bộ sẽ gọi cho ông ấy. – Cố Thành Quân nói. – Trước tiên chúng ta đừng tranh cãi nữa, đợi khi có kết quả điều tra hãy nói. Tôi muốn khẳng định một điều này: “Nếu ai dám động vào người của Vĩnh Thành, tôi sẽ bắt họ phải trả giá gấp nhiều lần”.

Thấy Chủ tịch Hội đồng quản trị xưa nay ít khi bày tỏ cảm xúc ra mặt như vậy, lại còn nói những lời lạnh lùng nghiệt ngã, mang đầy vẻ căm hận đó, tất cả nhân viên ngồi trong phòng họp đều không lạnh cũng run. Riêng chị Vương ngoài sự sợ hãi lại thêm vui mừng, xem tình hình này chắc hẳn Cố Thành Quân muốn giữ Minh Vi lại.

Đường Hựu Đình lặn lội mấy lần, cuối cùng ngồi được dậy. Đầu đau như muốn vỡ ra, anh nghiêng răng nghiêng lợi bóp vào huyết thái dương, sau đó ngáp dài một cái.

Có người ngồi bên cạnh giường hắng một tiếng. Đường Hựu Đình mở to mắt ra nhìn.

- Anh Lưu, sao anh lại ở trong phòng tôi? – Đường Hựu Đình lại nhìn thấy cả Tiểu Hoàng. – Văn Kiệt cũng ở đây à?

Lưu Triệu thở dài một tiếng:

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu.
- Đừng nói nữa, tôi biết rồi. – Đường Hựu Đình đáp.
- Cậu biết rồi?

Đường Hựu Đình cười cười:

- Tôi cam đoan lần sau không uống nhiều như vậy. Thực ra không phải tại tôi, tại bọn Diêu Cánh cứ cố chuốc...
- Anh Hựu Đình. – Tiểu Hoàng ngắt ngang lời. – Không phải chuyện đó, là Chu Minh Vi đã có chuyện rồi.

Bàn tay đang xoa đầu của Đường Hựu Đình liền dừng ngay, anh chậm chậm ngẩng đầu lên, ánh mắt dần tụ lại.

- Cậu bảo sao?

Lưu Triệu nói:

- Cô ấy đưa cậu ra ngoài xong liền quay vào quán bar lấy túi. Không biết vì sao cảnh sát chống ma túy đến, nói là trong túi cô ấy có heroin.

Đường Hựu Đình chỉ thấy nổ oành một tiếng bên tai, cảm giác như nghe rõ nhưng lại như không nghe thấy gì. Máu huyết trong người đông cứng, trong đầu như có cửa điện kéo qua kéo lại, khiến tâm trí anh bị cửa vụn hết ra.

Nụ hôn mang hương vị rượu, thơm tho của Minh Vi tối qua vẫn còn phảng phất trên môi. Sao tất cả điều đó giờ giống như đóa quỳnh chi nở chốc lát trong đêm tối, khi mặt trời bừng dậy, hiện thực mới tàn khốc biết bao.

Đường Hựu Đình lập tức tung chăn xuống giường. Đầu anh vẫn còn choáng váng, song nhất quyết không để Tiểu Hoàng chờ, gấp gáp lao ngay ra cửa.

Lưu Triệu chặn đường Đường Hựu Đình lại:

- Cậu đừng manh động. Vương luật sư đã đến bảo lãnh cho Minh Vi ra rồi. Hơn nữa sự việc này đã ồn ào tới mức không thể thu xếp ổn thỏa ngay đâu, cậu đến đó chỉ lừa đổ thêm dầu thôi. Hôm qua không ít người nhìn thấy cậu ở cùng với Minh Vi, không chừng chỉ lát nữa sẽ được gọi lên. Những lúc thế này cậu nên kín đáo và thận trọng mới được.

Đường Hựu Đình lạnh lùng gạt Lưu Triệu ra. Sắc mặt anh nhợt nhạt như tờ giấy trắng, môi không còn giọt máu, hai mắt đen sẫm lại. Anh hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế bản thân, chỉ có bàn tay đang đặt trên nắm đấm cửa vẫn không ngừng run lên là để lộ ra cảm xúc.

- Đây là lúc để tôi khoanh tay đứng nhìn sao?

- Vậy cậu đi đến đó giúp được gì? – Lưu Triệu hỏi. – Cứ cho là cậu đi ra trước giới truyền thông và nói Minh Vi là bạn gái cậu, cậu tin cô ấy trong sạch, việc đó có giúp gì được Minh Vi không?

Tiểu Hoàng cũng góp lời khuyên ngăn:

- Anh, việc này kỳ quặc quá, chắc chắn đã có người cố ý hãm hại Minh Vi. Chúng ta ở ngoài sáng, đối phương ở trong bóng tối, đúng là muốn đề phòng cũng khó. Những lúc thế này phải án binh bất động, để làm rõ mọi chuyện rồi hãy nói.

Đường Hựu Đình mím chặt môi, buông tay khỏi cửa.

- Chắc luật sư Vương đã bảo lãnh cho cô ấy ra được rồi. – Lưu Triệu đáp.

Đường Hựu Đình gật đầu:

- Cỗ Thành Quân biết rồi phải không?
- Trời chưa sáng anh ấy đã biết rồi, lập tức triệu tập chúng tôi họp gấp.
- Vậy mà hai người không đánh thức tôi dậy.
- Cũng gọi rồi nhưng có đánh thức được cậu đâu. – Lưu Triệu bất mãn nói.

Đường Hựu Đình hồi hận nhắm mắt lại.

- Tôi đi gặp Cỗ Thành Quân. – Anh nói. – Tôi cần nói chuyện với anh ta.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Trôi Dạt

Suốt một đêm Minh Vi không ngủ. Cô đương nhiên không thể nào ngủ được.

Ánh nắng vàng nhạt của buổi sớm chiều lên bức tường đối diện cửa sổ, một đêm hỗn loạn cuối cùng cũng đã qua đi. Chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, cuộc đời cô đã trải qua một biến cố khủng khiếp, tất cả mọi thứ vốn có giờ đây đã không còn tồn tại.

Minh Vi bị nhốt trong một phòng riêng ở trạm giam, ngoài cuộc thẩm vấn đầu tiên ra không còn ai đến tìm cô nữa. Trong phòng không đủ ấm nên đến nửa đêm lạnh thấu xương. Minh Vi co người ngồi trong một góc. Thời gian cứ vậy trôi đi trong tiếng rên rỉ, trở mình vật vã vì lạnh của những nghi phạm bị nhốt trong các buồng giam khám, tiếng nước tý tách rơi xuống từ miệng vòi không được vặn chặt.

Trong đêm đó Minh Vi đã nghĩ đến rất nhiều chuyện. Cô hồi tưởng lại hai kiếp sống của mình. Kiếp trước yếu ớt nhưng hào quang chói lọi, sống ung dung tự tại cho tận đến phút cuối cùng, song kết cục là toàn thể gian sụp đổ, chết đi trong vật vã. Minh Vi đương nhiên không muốn chết. Việc Cổ Thành Quân ngoại tình dĩ nhiên không thể tha thứ được, nhưng cô cảm thấy mình không đến mức phải tìm đến cái chết. Chỉ có trái tim không biết điều, buộc cô phải bất đắc dĩ diễn vở kịch luân lý gia đình đó.

Đến kiếp này, sau mấy năm ra sức phấn đấu, chịu vất vả, ẩm ức, khó khăn lắm mới có thể ngẩng cao đầu, mà lại bị dính vào án tàng trữ ma túy để rồi bị nhốt vào đây. Minh Vi nghĩ tới đó, chỉ có thể cười cay đắng. Hiện

giờ cô vẫn trong tình trạng chưa hết chấn động, còn chưa kịp bi phẫn và sợ hãi, còn có thể cười tự giễu được.

Nếu vậy chẳng phải kiếp này cô mất công toi sao? Mà kiếp này cô đang trẻ trung như vậy, cuộc đời còn quá dài, sau này phải làm thế nào? Cô không còn một trái tim yếu ớt, làm sao có thể bất đắc kì tử như lần trước? Hơn nữa, cô làm sao chấp nhận chết một cách dễ dàng như vậy? Cô chết rồi thì mẹ phải làm sao? Đường Hựu Đình phải làm thế nào...

Trước mắt lại hiện ra hình ảnh Tô Khả Tinh ngồi trên người Đường Hựu Đình. Minh Vi đau đớn nhắm nghiền mắt lại.

Hiện giờ cô thực sự không còn hơi sức để ý đến tâm trạng đó. Lý trí nói cho cô biết trong sự việc lần này, sai lầm chủ yếu không nằm ở chỗ Đường Hựu Đình, song cũng giống như một chiếc bánh kem ngon lành lại thiếu mất một miếng bơ, cho nên không sao có nổi hứng thú để thưởng thức chiếc bánh đó.

Giá như khi ấy cô mặc kệ bỏ đi, giá như khi đưa Đường Hựu Đình ra xe cô không quay lại lấy túi nữa, giá như....

Minh Vi cười cay đắng.

Số phận không phải chỉ đùa cợt với cô. Cho cô tất cả, rồi phút chốc tước đoạt đi tất cả, đây thực sự là một trò chơi ác nghiệt.

Khi nhìn thấy Chu Minh Vi, luật sư Vương ngạc nhiên. Ông tưởng sẽ nhìn thấy một đôi mắt mọng lên vì khóc, một cô gái yếu đuối sắp sụp đổ đến nơi, nhưng Chu Minh Vi ngồi đó, dù trông nhợt nhạt và tiều tụy, vô cùng mệt mỏi, nhưng không hề có biểu hiện kích động nào.

- Tình hình của cô hiện giờ hơi phức tạp. – Luật sư Vương nói.- Tạm thời chúng tôi chưa thể bảo lãnh cho cô ra được. Trợ lý của cô cũng có đến đây, cô cần thứ gì cứ nói với tôi, cô ấy sẽ quay về lấy mang đến cho cô.

- Cảm ơn. – Minh Vi bình tĩnh gạt đầu, sau đó nhìn thẳng vào mắt luật sư Vương. – Tình trạng của tôi gay go đến mức nào?

Luật sư Vương nhìn vào đôi mắt đen láy như đá obsidian đó, trong lòng không khỏi thán phục, nghiêm túc nói:

- Đợi điều tra kết thúc, nếu như chúng tôi vẫn không đưa ra được chứng cứ chứng minh cô bị hãm hại, cô sẽ bị cáo buộc tội tàng trữ ma túy.

Mặt Minh Vi cắt không còn giọt máu, càng tôn lên đôi mắt sẫm đen.

Cô chậm rãi nói:

- Tôi và người bạn đến quán bar chơi. Anh ấy uống say, tôi đưa anh ấy ra xe, mới phát hiện mình để quên túi xách trong quán. Khi tôi quay lại lấy, có người quen đã cầm lấy đưa cho. Tôi còn chưa đi được mấy bước thì cảnh sát đã ập đến.

Luật sư Vương biết người bạn mà Minh Vi nói là Đường Hựu Đình. Cô không muốn nói tên anh ra, cũng là để bảo vệ anh.

- Người quen đó là ai?

Minh Vi hơi do dự.

- Không sao, lần nói chuyện này không bị giám sát.

Minh Vi cười nhạt một tiếng:

- Người đó không bị bắt, nhưng mọi người đều biết đến anh ta. Là Lý Kỳ Vân.

Luật sư Vương biến sắc.

Ông là cố vấn pháp luật của Vĩnh Thành nên tai tiếng của Lý Kỳ Vân trong giới giải trí ông đều biết cả. Trước đây ông từng nghĩ thế nào thế nào mình cũng được gọi đến để dọn dẹp đồng rác của anh ta, nhưng không ngờ đồng rác đó lại rơi trúng đầu một người không liên quan như Chu Minh Vi.

- Ai có thể làm chứng cậu ta đã cầm vào túi của cô?

Minh Vi lắc đầu:

- Hành lang lúc đó chỉ có mình tôi và anh ta.

Sau khi bị bắt, Minh Vi vẫn án binh bất động là vì cô có suy tính riêng. Trong án ma túy, những người có liên quan vô cùng phức tạp, Lý Kỳ Vân chẳng qua chỉ là phần nổi của tảng băng. Nếu như sau lưng anh ta có người chỉ đạo hãm hại cô, vậy chắc chắn đã tính đường rút cho anh ta, Minh Vi có kêu gào cũng chẳng ích gì, trái lại, còn khiến sự việc phức tạp hơn. Bất kể xét về tình cảm riêng hay vì lợi ích của công ty, Cổ Thành Quân cũng sẽ tìm cách để bảo lãnh cho Minh Vi, chỉ cần cô chuyển vụ này cho Cổ Thành Quân, để anh xuất đầu lộ diện giải quyết là được. Suy cho cùng, Cổ Thành Quân là Chủ tịch Hội đồng quản trị của công ty, quan hệ rộng, tầm ảnh hưởng lớn, những người xung quanh cũng đều phải nể mặt anh ta vài phần.

Luật sư Vương cũng nghĩ đến điểm này nên rất đồng ý, gật đầu:

- Việc này tôi sẽ báo lại với chủ tịch. Cô cứ yên tâm, chịu khó vất vả ở trong này mấy hôm đã.

Minh Vi cúi đầu không nói gì.

Một nữ cảnh sát đến đưa Minh Vi đi. Khi ra đến cửa, cô chợt quay đầu lại hỏi:

- Mọi người vẫn ổn chứ?

Luật sư Vương ngăn người, sau đó nhanh chóng hiểu ra Minh Vi muốn hỏi đến Đường Hựu Đình. Sự việc xảy ra đã nửa ngày trời, Đường Hựu Đình vẫn chưa động tĩnh gì, không rõ đã biết chuyện chưa, hay là kiểm cố nói tránh đi. Nhưng khi đối diện với đôi mắt ngây thơ đó, trái tim vốn được tôi luyện ngoài đời bao nhiêu năm của luật sư Vương cũng như mềm lại.

Ông tránh ánh mắt của Minh Vi, nói khẽ:

- Vẫn ổn. Mọi người rất quan tâm đến cô.

Minh Vi cười nhạt, sau đó đi theo nữ cảnh sát.

Luật sư Vương quả thực đã trách oan Đường Hựu Đình. Khi đó anh đang ngồi trên sa-lông đối diện với Cố Thành Quân trong văn phòng. Trên mặt cả hai đều đầy lo lắng, mắt vẫn lên những vân màu đỏ, cằm lún phún râu. Cố Thành Quân trông khá hơn Đường Hựu Đình vừa trải qua trận say bê bết một chút, song áo sơ mi cũng đầy nếp nhăn, đầu tóc hơi bù xù.

Đầu lọc thuốc lá chất đầy trong gạt tàn, trà cũng pha thêm một tuần nữa. Đồ ăn sáng do thư ký mang lên cũng bỏ một bên, mỳ trong bát quánh lại thành mảng, bánh mì và trứng đều nguội lạnh.

- Không thể do bạn tôi làm được. – Giọng Đường Hựu Đình đã khàn đặc. – Nếu bạn tôi làm, người bị hại sẽ là tôi, không phải Minh Vi.

- Vậy anh nhớ xem khi đó còn ai nữa?

- Đền đóm tối mù, ai biết được. – Đường Hựu Đình sốt ruột châm thêm một điếu thuốc.

Cố Thành Quân giật ngay lấy, vò nát rồi vứt xuống đất, lạnh lùng cười mỉa mai:

- Là do cậu dẫn cô ấy đến đấy, bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu cũng không giúp được gì.

Đường Hựu Đình nhướn mày lên nhìn Cố Thành Quân, ánh mắt sắc như dao:

- Tôi sẽ biết chăm sóc cho người phụ nữ của tôi.

- Cậu định chăm sóc thế nào? – Cố Thành Quân nói. – Bây giờ mọi chứng cứ đều bất lợi cho Minh Vi. Nếu như cô ấy bị buộc tội tàng trữ trái phép ma túy, ít nhất cũng phải ngồi tù hai năm. Đó cũng chỉ là một khía cạnh. Còn danh tiếng của cô ấy, cuộc sống của cô ấy tất cả sẽ bị hủy hoại hết. Vì sao ngay sau khi xảy ra chuyện này báo chí đã biết tin, vì sao lại chỉ tìm ra ma túy trong túi của Minh Vi? Vì sao cậu yên lành chẳng có chuyện gì, còn Minh Vi phải ngồi trong trại tạm giam?

Mặt Đường Hựu Quân tái xanh, nghiến răng nói:

- Nếu chúng ta cứ ở đây đấu đá nhau một mất một còn cũng chẳng có lợi gì cho Minh Vi cả. Chi bằng tạm thời dẹp bỏ oán hận sang một bên, hợp sức để bảo lãnh cho cô ấy ra ngoài. Anh nghĩ Minh Vi còn phải ở trong đó bao lâu?

Các cơ mặt co rút lại, Cố Thành Quân cố gắng kiềm lòng mình xuống.

Đúng lúc đó thư kí đẩy cửa vào:

- Luật sư Vương về rồi.

Hai người đàn ông cùng lúc đứng dậy.

Luật sư Vương đi vào văn phòng của Cố Thành Quân, khi trông thấy Đường Hựu Đình thoáng ngạc nhiên. Hai người đàn ông hết như mảnh thú

nhốt cùng chuồng này đều nhìn xoáy vào ông với ánh mắt như tra khảo, khiến ông không khỏi toát mồ hôi gáy.

- Hiện trạng của Chu Minh Vi khá ổn, cô ấy rất bình tĩnh. Trợ lý của cô ấy đang ở đây. Cô ấy nói với tôi một chi tiết mà chúng ta đều không biết.
- Luật sư Vương nói rồi nhìn Đường Hựu Đình với vẻ chần chừ.

- Không sao, ông nói đi. – Cố Thành Quân bảo.

Luật sư Vương bị Đường Hựu Đình trừng mắt nhìn một cái, nói với vẻ ảm ức:

- Chu Minh Vi nói chiếc túi xách của cô ấy là do Lý Kỳ Vân mang ra hộ.

Không khí đột nhiên lạnh ngắt. Đường Hựu Đình và Cố Thành Quân đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ đã hiểu ra.

Lý Kỳ Vân đang chơi cái gì, là người đứng đầu công ty, Cố Thành Quân đương nhiên phải biết. Vì chuyện này nên anh rất không hài lòng, đã nói với người quản lý của Lý Kỳ Vân cảnh cáo cậu ta nhiều lần, song rõ ràng cậu ta vẫn bỏ ngoài tai. Còn Đường Hựu Đình là một ca sĩ nổi tiếng, cần phải biết nhiều thông tin trong giới hơn so với người khác, nên cũng biết việc Lý Kỳ Vân dùng ma túy tổng hợp. Đối với Đường Hựu Đình, dù Lý Kỳ Vân đã năm lần bảy lượt khiêu khích, nhưng anh vẫn không coi đó là một đối thủ đáng gờm. Nhưng lịch sử vẫn luôn là vậy, anh có thể giao chiến một cách quang minh chính đại với đối thủ, song lại dễ chết vì tay tiểu nhân bỉ ổi nấp trong bóng tối.

- Lập tức điều tra chuyện này! – Trong giọng nói của Cố Thành Quân đầy giận dữ. – Giữ Lý Kỳ Vân lại cho tôi.

- Điều tra thế nào? – Đường Hựu Đình hỏi thẳng thừng. – Minh Vi cũng biết mình hoàn toàn không có bằng chứng nên mới không khai việc

này với cảnh sát. Anh có thể điều tra được gì? Lý Kỳ Vân hoàn toàn có thể lật mặt phủ nhận việc này, thậm chí còn gào lên nói là bị oan, nói với báo chí rằng Vĩnh Thành vì bảo vệ Chu Minh Vi mà biến hẳn thành một kẻ chịu tội thay. Sau lưng hẳn có lẽ còn có người giật dây, bọn chúng đã sắp đặt từ trước rồi, trong khi chúng ra không chuẩn bị gì.

- Vậy cậu có thể làm gì? – Cố Thành Quân kiên nhẫn hỏi.

Đường Hựu Đình cười nhạt:

- Tôi có cách này, biết đâu có thể tìm ra được chứng cứ. Tuy nhiên Lý Kỳ Vân cũng là nghệ sĩ kí hợp đồng với Vĩnh Thành, trong nội bộ công ty để xảy ra chuyện dùng ma túy hãm hại lẫn nhau e rằng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến cả danh dự và cổ phiếu của công ty. Không biết Chủ tịch có chấp nhận không?

Luật sư Vương nhìn Cố Thành Quân chờ anh quyết định. Nếu như tìm được thủ phạm, Minh Vi rõ ràng sẽ được cứu thoát, có khi còn chuyển bại thành thắng. Bảo vệ công ty hay bảo vệ nghệ sĩ, hiện phải trông chờ vào quyết định của Cố Thành Quân.

Đường Hựu Đình cũng nheo mắt nhìn Cố Thành Quân. Ánh mắt mỉa mai xen lẫn khinh thường của anh khiến sự giận dữ cuộn trào trong đầu Chủ tịch Vĩnh Thành. Cố Thành Quân có hy sinh Minh Vi để bảo toàn công ty không?

Ánh mắt của hai người đàn ông gặp nhau giữa không trung, mùi thuốc súng đặc quánh cả không gian. Luật sư Vương sờ sờ mũi, nghĩ bụng, nhìn thế này chắc việc cứu Minh Vi thoát hiểm cũng không mất quá nhiều thời gian.

Quả nhiên Cố Thành Quân nói:

- Tôi đi lo chuyện quan hệ, cậu lo chuyện tìm chứng cứ.

Đường Hựu Đình thỏa mãn cười một tiếng, cầm lấy áo khoác rồi sải bước đi ra khỏi văn phòng Chủ tịch.

Cả một vành đai phía Đông bắc thành phố là những ngôi nhà cổ, kiến trúc sân trong, có từ hai thế kỷ trước vẫn được bảo tồn nguyên vẹn, trở thành chốn đào nguyên giữa thành phố văn minh hiện đại này.

Đường Hựu Đình dừng xe trước một con ngõ nhỏ, sau đó đi bộ vào trong đến trước một cánh cổng gỗ. Anh bấm chuông, chỉ một lát sau cánh cổng màu đỏ sậm đã hé mở, một người phụ nữ trung niên thò đầu ra.

- Hựu Đình à?

- Dì La. – Đường Hựu Đình mỉm cười. – Ông ấy có nhà không ạ?

- Hả? Có, có! – Dì La vui vẻ lau đôi tay ướt nước vào chiếc tạp dề đang mặc trên người. – Về rồi sao không nói sớm. Để dì đi mua thêm ít thức ăn. Ôi trời ơi, sao gầy thế này?

- Không làm phiền dì đâu, dì ạ. Cháu có một chút việc, không ở lại ăn cơm.

- Dì La tỏ ra thất vọng, định nói gì nữa nhưng lại thôi:

- Ông ấy ở trong thư phòng phía Tây ấy. Thói quen cũ, ngày nào cũng ngồi viết mấy trang đại tự. Ông ấy cũng không biết là cháu đã về đâu...

Một người thanh niên cao lớn đi ra từ gian phòng trái, nhìn thấy Đường Hựu Đình, mắt sáng rực lên:

- Anh Hựu Đình, anh về rồi à?

Đường Hựu Đình khẽ gật đầu, đi vào căn phòng phía Tây. Người thanh niên đó đi đằng sau, nói một cách nhiệt tình:

- Dượng thích món quà mà anh gửi lắm, còn nói không biết bao giờ anh mới về.

- Ông ấy không bao giờ nói những câu kiểu ấy. – Đường Hựu Đình mỉm cười. – Được rồi, A Mẫn, em cứ để mặc anh.

A Mẫn ngập ngừng trong giây lát, liền bị dì La kéo đi. Cậu ta không yên tâm, vẫn thì thầm dặn:

- Anh, đừng cãi nhau với dương nữa nhé. Dương quả thực rất nhớ anh, thật đấy...

- Cái thằng nhóc này sao cứ lẫn lộn thế nhỉ? – Dì La gõ lên đầu con trai một cái.

Đường Hựu Đình cười bất lực, sau đó đẩy cánh cửa phòng bước vào.

Ánh nắng chín giờ sáng chiếu xuyên qua rèm cửa sổ rải một màu vàng sáng lên căn phòng, những món đồ gia dụng lâu đời làm bằng gỗ tử đàn vẫn y nguyên như trong ký ức của anh. Đến cả những bông hoa để trên bàn cũng vẫn là loại hoa ngày trước. Những món đồ cổ bày trên giá không hề thay đổi, nghiêng mực làm bằng ngọc xanh đời Thanh, hồi nhỏ anh nghịch ngợm làm sứt mất một góc, cũng vẫn được để trên ngăn thứ ba bên phải. Dường như thời gian đã ngừng trôi trong căn phòng chứa đựng rất nhiều ký ức này của anh, kể từ lúc anh đi.

Ánh mắt dừng lại trên dáng người đang đứng cầm bút phía sau chiếc bàn, Đường Hựu Đình mới cảm thấy thời gian vẫn đang dịch chuyển. Những nếp nhăn hằn rõ, mái tóc đã bạc thêm.

Đường Kính Quốc ngược mắt lên nhìn Đường Hựu Đình, tay vẫn cầm bút, chỉ nói khẽ khàng:

- Cuối cùng cũng biết về rồi?

Đường Hựu Đình từ từ trở lại với hiện thực. Trước mặt người đàn ông này, sự ngạo mạn và ngang tàng của anh tự nhiên tan biến hết.

- Bố, con có việc này muốn nhờ bố giúp...

Thông tin nữ diễn viên nổi tiếng Chu Minh Vi bị bắt ở quán bar vì tàng trữ ma túy không khác gì một quả bom phát nổ, không những khiến cho fan hâm mộ của Minh Vi choáng váng quay cuồng, mà còn làm bật tung lên cả bùn đen tặn bên dưới đáy hồ, bỗng chốc mùi hôi thối ngập tràn không sao ngửi nổi.

Đủ loại lửa cháy đổ thêm dầu, giấu cột mĩ mai, chê bai rửa xả đều ập tới cùng một lúc. Sự việc này chỉ cách những tin đồn lần trước của Minh Vi nửa năm nên số người biết đến cái tên Chu Minh Vi càng nhiều, khiến cho quy mô càng khủng khiếp.

Hôm sự việc xảy ra, tài khoản Tieba(*) và các diễn đàn khác của Minh Vi bị hacker tấn công, trên trang công khai tràn ngập những lời chửi bới. Vô số những cư dân mạng thấy chưa đủ độ nóng nên thi nhau phát ngôn, đầu tiên là kể lại việc mình đã bị Minh Vi lừa gạt bằng vẻ ngây thơ trong sáng nên thần tượng cô, sau đó lại kể lể việc mình chấn động và không sao tin nổi như thế nào trước thông tin cô bị bắt vì tàng trữ ma túy. Bây giờ bọn họ mới tỉnh ngộ ra, mới biết mình đã bị lừa, nhìn cỏ giấy bình thường mà lại tưởng là tuyết liên trên đỉnh núi cao. Kèm theo đó, bọn họ còn thêm vào đủ những lời phỏng đoán ác độc và chửi rửa Minh Vi.

(*) Tieba: một trang mạng xã hội được dùng phổ biến ở Trung Quốc.

Phần lớn fan hâm mộ của Minh Vi đều mù mờ chẳng biết gì, trước những chứng cứ hiển nhiên và cả sự tấn công mạnh mẽ từ nhiều phía đó, bọn họ gần như không còn đất chống đỡ. Người quản lý vội vàng đóng ngay diễn đàn, admin của trang Tieba cũng xóa không xuể các topic kiểu đó nên đành bó tay đứng sang một bên. Chỉ một bộ phận nhỏ người hâm

một tin rằng Minh Vi bị oan, ra sức biện hộ giúp cô, song tiếng nói của bọn họ ngay tức khắc bị nhấn chìm trong làn sóng hung dữ kia.

Đến tối lại có thông tin mới được đưa ra, cho biết bộ phim “Bạch lộ” đã hoàn tất hậu kỳ, chuẩn bị chiếu vào năm mới rất có thể sẽ bị hoãn vô thời hạn.

Tối hôm đó, Cổ Thành Quân đưa ra một tuyên bố ngắn gọn trên trang web chính thức của công ty. Trong tuyên bố đó, anh cho biết toàn thể nhân viên của Vĩnh Thành sẽ phối hợp hoàn toàn với cảnh sát để điều tra vụ việc này, tuyệt đối không bao che hành vi phạm tội. Tuy nhiên phía công ty cũng tin rằng phía cảnh sát sẽ đưa ra một kết luận điều tra chính xác và công bằng để không một người nào phải chịu tội oan.

Tuyên bố này rõ ràng ngầm nói với mọi người rằng Chu Minh Vi bị hãm hại, còn bọn họ dường như cũng đã biết kẻ nào gây ra.

Các fan hâm mộ của Minh Vi như được tiêm thêm một liều thuốc sức mạnh, lập tức phục hồi sinh lực, bắt đầu phản bác lại các luận điệu ném đá trên mạng. Còn những người vẫn giữ thái độ trung lập cũng bắt đầu bàn tán xôn xao, phân tích sự kiện này dưới góc độ âm mưu. Đây là âm mưu nhằm hãm hại cá nhân Chu Minh Vi, hay nhằm vào công ty giải trí Vĩnh Thành? Phải thấy rằng chỉ trong có một ngày, không chỉ mình Minh Vi bị giam giữ, mà cổ phiếu của Vĩnh Thành cũng sụt giảm nghiêm trọng, gây tổn thất nặng nề.

Lúc này Diệp Mẫn đang ngồi trong phòng bao mờ tối, chân gác lên bàn, hút thuốc. Người đàn ông ngồi chềch chềch ở đối diện xoay xoay chai rượu trong tay, nói khó:

- A Mẫn, theo lý mà nói khi anh đích thân đến tìm tôi hỏi thứ đó, lại còn có cả sự phớt lờ của chú Đường, tôi có đến một vạn lá gan cũng

không dám không đưa. Tuy nhiên, anh cũng biết, chúng tôi làm ăn cũng phải có những chỗ kiêng nể của riêng mình...

- Anh Hải Đào, anh không cần nói tôi cũng biết. – Diệp Mẫn dù trông vóc dáng to cao, nhưng khi cười lại có nét rất trẻ con. Nếu không biết thân phận của cậu ta, rất nhiều người sẽ nghĩ chỉ là một thằng nhóc mới vào nghề. – Tôi biết cái khó của anh. Nhưng cuộn băng ghi hình đó có liên quan đến một người vô cùng quan trọng. Anh Hải Đào cứ yên tâm, biết là bố tôi lấy, không ai dám động đến anh đâu. Mọi hậu quả bố tôi sẽ gánh hết cho anh.

Giám đốc quán bar có được lời hứa đó nên cũng yên tâm, lấy trong túi ra một chiếc usb rồi đưa cho A Mẫn.

- Hình ảnh gốc bị xóa hết rồi, tôi chỉ copy được chỗ này. Tuy ngắn nhưng cũng đủ để anh cứu người đó ra.

Diệp Mẫn cảm ơn xong liền cầm thứ đó rời khỏi quán bar. Ngồi lên xe, anh lập tức cắm chiếc usb vào máy tính. Bên trong chỉ có duy nhất một đoạn video. Diệp Mẫn nhấn nút mở.

Đoạn video rất ngắn, chừng hai mươi giây nên thoáng cái đã hết. Diệp Mẫn lập tức gọi điện cho Đường Hựu Đình.

- Anh Hựu Đình, đã lấy được cái đó rồi... Phải, rất thú vị, anh phải xem mới được.

Đường Hựu Đình kết thúc cuộc gọi. Nhân viên trại tạm giam ra nói với anh:

- Cô ấy không đồng ý gặp, mời anh về cho.

Đường Hựu Đình nghi hoặc cau mày:

- Cô có nói với cô ấy, tôi là ai không?

- Tất nhiên rồi. – Nữ cảnh sát nhìn lại Đường Hựu Đình một lượt, cười mềm mỏng. – Ai chẳng biết anh là ai, anh Đường. Tuy nhiên cô Minh Vi không muốn gặp anh, tôi cũng không có cách nào. Thời gian thăm cũng sắp hết rồi.

Đường Hựu Đình bất lực thở dài:

- Vậy mai tôi lại đến.

Nữ cảnh sát tiễn Đường Hựu Đình ra với vẻ khắp khởi mong chờ.

Đường Hựu Đình ngồi lên xe, lo lắng nhìn bức tường xám xịt và cả hàng rào thép gai của trại tạm giam, mày cau siết lại.

- Chắc chắn là Minh Vi vẫn chưa thể nào chấp nhận được chuyện này.
– Lưu Triệu an ủi Đường Hựu Đình. – Cậu hãy để cô ấy bình tĩnh lại, dù sao chúng ta cũng sẽ bảo lãnh được cho cô ấy ra.

- Trời lạnh rồi. – Đường Hựu Đình khẽ thì thầm. Minh Vi còn phải ở trong bức tường cao kia thêm một phút nào cũng đều là một thử thách lớn đối với sự nhẫn nại của anh.

Đường Hựu Đình bước vào văn phòng của Cố Thành Quân mang theo chiếc usb Diệp Mẫn đưa cho. Trời đã rất tối xong Cố Thành Quân vẫn còn đang bận rộn ở đó. Hai người đàn ông mệt mỏi và hốc hác đưa mắt nhìn nhau.

- Đã gặp cô ấy chưa?

- Chưa. – Đường Hựu Đình không muốn nói chi tiết.

Tuy nhiên Cố Thành Quân cũng có thể đoán ra.

- Cậu nói có thứ gì muốn cho tôi xem, là gì vậy?

- Tôi cũng chưa xem. – Đường Hựu Đình lấy chiếc usb ra. – Nhờ máy tính của anh xem một lát.

Xem xong đoạn video trong usb, những người có mặt trong văn phòng đều rơi vào trầm mặc. Thư kí không dám nói nửa lời, còn Giám đốc kinh doanh và người đứng đầu các phòng ban khác không hề nhúc nhích. Cố Thành Quân ngồi trong ghế, mặt xanh ngắt. Đường Hựu Đình đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, không rõ sắc mặt ra sao, chỉ thấy tay anh xiết lại thành nắm đấm, còn mạch máu trên trán nổi lên cho thấy tâm trạng lúc này.

Cố Thành Quân chậm rãi lấy chiếc usb ra, hỏi:

- Hiện giờ Lý Kỳ Vân đang ở đâu?

Giám đốc sản xuất nói:

- Cậu ta đang ở trong chung cư, có người quản lý giám sát.

- Cứ trông chừng cho cẩn thận. – Giọng Cố Thành Quân lạnh như băng. Anh rút chiếc usb xuống trước mặt Giám đốc truyền thông, nói: – Cho phát đi.

Gần như trong một đêm tất cả mọi chuyện đã chuyển biến một trăm tám mươi độ. Còn căn nguyên của sự chuyển biến đó là đoạn video không rõ nguồn gốc được phát trên internet. Đoạn video có tên: “Sự thật việc Chu Minh Vi bị quấy rối tình dục, đổ tội tàng trữ ma túy.” được tung lên mạng từ nửa đêm, đến sáng đã có hàng trăm nghìn lượt truy cập, còn bình luận đến hàng vạn. Đến gần trưa, đoạn video được tải về rồi lan truyền khắp ngõ ngách trên mạng.

Đoạn video dài chừng hai mươi giây đó rõ ràng được trích ra từ camera giám sát, không có tiếng. Dù ánh sáng hình ảnh không thật tốt,

nhưng cũng đủ để người xem thấy rõ từng chi tiết.

Ổng kính ghi lại hình ảnh trong hành lang quán bar, một người đàn ông cầm theo túi xách xuất hiện trước tiên. Anh ta mở túi ra, lục lọi, sau đó bỏ một gói trắng vào bên trong. Chu Minh Vi vội vã đi tới từ một góc khác. Người đàn ông đưa cho cô chiếc túi, Minh Vi cầm lấy rồi xoay người đi luôn. Người đàn ông đó đột nhiên giữ cô lại, ấn vào tường, sau đó ghé vào hôn. Vẻ mặt hoảng hốt của Minh Vi hiện lên rõ mồn một. Đồng thời khi đó, mọi người cũng nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông kia. Là Lý Kỳ Vân!

Minh Vi ra sức kháng cự, sau đó đá thẳng vào hạ bộ của Lý Kỳ Vân và hoảng hốt bỏ đi. Ngay lúc đó cảnh sát chợt ập tới chặn Minh Vi lại.

Đoạn video như quả bom nổ ngay lập tức gây nên một làn sóng dư luận mới kịch liệt hơn. Các fan hâm mộ của Minh Vi vốn vẫn đang im lặng bỗng như cá được thả về nước, nhanh chóng lấy lại được sức sống và sức chiến đấu, phản công một cách mạnh mẽ. Dư luận chỉ trích trên báo chí và trong công chúng chuyển hướng ngay, hỏa lực tập trung oanh tạc vào quá khứ của Lý Kỳ Vân.

Tàng trữ ma túy, quấy rối tình dục nữ đồng nghiệp, vu oan giá họa...

Trước những chứng cứ vững chắc, Lý Kỳ Vân không còn bất cứ chỗ dựa nào chống đỡ lại. Tất cả những lời chỉ trích và lên án mạnh mẽ đối với Minh Vi lập tức chuyển thành những lời cảm thông và chia sẻ. Với hình ảnh một nhân vật bị làm nhục và hãm hại, Minh Vi nhận được sự ủng hộ của cả báo chí lẫn công chúng.

Sau một đêm thức dậy, Lý Kỳ Vân nhận ra mình bị nhốt trong căn hộ chung cư, không được phép đi đâu. Bên dưới tòa nhà chung cư bị phóng viên và các fan hâm mộ đang kích động vây kín. Gia đình của anh ta cũng bị quấy rối, vội vàng rời đi nơi khác lánh nạn. Còn bản thân Lý Kỳ Vân vẫn chưa kịp làm rõ chuyện gì xảy ra, đã bị dẫn giải tới cơ quan công an.

Tận tới lúc đó Minh Vi vẫn đang trong trạng thái tĩnh lặng, cô hoàn toàn không biết bên ngoài đã có sự thay đổi long trời lở đất. Luật sư Vương có đến thăm cô một lần, nói cho cô biết tình thế đã thay đổi song cũng không giải thích rõ. Minh Vi thấp thỏm không yên, ngồi chờ đợi, nhưng cũng chỉ nhận được thông tin Đường Hựu Đình đến thăm.

Minh Vi kiên quyết lắc đầu khi được nữ cảnh sát thông báo tin này, sau đó quay ngay đi trước sự ngạc nhiên hết sức của đối phương.

Hiện giờ cô vẫn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với Hựu Đình, vì hễ nghĩ tới cảnh tượng ngày hôm đó, cô lại vô cùng buồn nôn.

Luật sư Vương từ Sở cảnh sát quay về, mang theo một thông tin mới đầy kịch tính. Toàn bộ sự việc tàng trữ ma túy và vu cáo hãm hại sau khi có thay đổi đã ngoặt sang một hướng hoàn toàn mới.

- Tinh bột hả?

- Phải, là tinh bột. Luật sư Vương mệt mỏi. – Được dùng trong chế biến thực phẩm, loại được bán ở siêu thị với giá năm tệ một gói.

- Chờ chút. – Đường Hựu Đình kêu lên. – Thứ được lấy trong túi của Minh Vi ra không phải là ma túy, mà là tinh bột?

- Phải. – Luật sư Vương gật đầu.

- Vậy coi như là án tàng trữ ma túy không cấu thành?

- Đúng như vậy.

- Thế nên là cả Lý Kỳ Vân cũng không sao?

- Anh ta nói đó chỉ là một trò đùa ác ý. Cậu biết mà, trò vui trong lễ Halloween gì đó. Anh ta nói bản thân anh ta cũng không biết là sự việc đó lại trở nên âm ỉ và nghiêm trọng như vậy, hiện giờ đang thấy rất có lỗi với

Chu Minh Vi. – Luật sư Vương thờ dài. – Phía công an cũng thật lạ, sao không cho giám định sớm. Kéo dài hai ngày mới ra thông báo, nói rằng thứ gọi là bột trắng đó chỉ là bột. Vụ việc này đã được sắp đặt thật sự...

Luật sư Vương liên tục lắc đầu.

Đường Hựu Đình từ từ ngồi xuống, mỉm cười, sau đó cúi đầu, chống tay lên trán rồi lại cười. Tiếng cười mảy khiến anh trông hơi ngớ ngẩn, song không che giấu nổi niềm vui.

Vẻ mặt căng thẳng suốt hai ngày qua của Cố Thành Quân cuối cùng cũng dần dần giãn ra. Anh cảm thấy trong hai ngày nay dường như mình đã già đi chục tuổi.

- Vậy khi nào Chu Minh Vi được trả tự do?

- Hiện giờ có thể đến đón cô ấy rồi. – Luật sư Vương vui vẻ. – Cô ấy vẫn chưa biết đâu. Đây cũng có thể coi là một niềm vui bất ngờ.

Đường Hựu Đình đột nhiên đứng bật dậy, không nói một lời đi thẳng ra khỏi văn phòng.

- Có thích hợp không? – Giám đốc sản xuất hỏi nhỏ. – Nếu như Đường Hựu Đình đi đón Chu Minh Vi...

Cố Thành Quân cảm thấy vị chua lan ra trong miệng, bất giác uống một ngụm trà:

- Để mặc cậu ấy. Cậu ấy biết như thế nào là tốt nhất với Minh Vi.

Lái xe đạp chân ga, chiếc xe lao vút đi với tốc độ chóng mặt. Bức tường cao vút của trại tạm giam nhanh chóng thu nhỏ lại trong gương chiếu hậu, rồi dần khuất sau nhà cửa và cây cối ở vùng ngoại ô.

Minh Vi bỗng rùng mình, co người lại trong chiếc áo choàng lông.

- Vẫn lạnh à? Có phải bị sốt không? – Lý Trân không yên tâm sờ lên trán Minh Vi. – Chúng ta về công ty một lát. Chủ tịch và mọi người đều đang đợi chị.

- Tôi muốn về nhà. – Minh Vi mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại. – Tôi thấy mệt quá rồi.

- Chúng ta về công ty gặp mặt lãnh đạo một chút, sau đó chị sẽ đưa em về. – Người quản lý dỗ dành Minh Vi.

Minh Vi nằm trên sa-lông của chiếc xe, không nói một lời. Cuối cùng cô đã rửa được nỗi oan, thoát khỏi khổ ải, nhưng trái lại, còn cảm thấy buồn thảm và bạc nhược hơn khi ở trong trại. Cả Lý Trân và người quản lý đều không thể nào hiểu được điều này.

Minh Vi cảm thấy nếu cô chỉ nhắm mắt một chút thôi, chiếc xe sẽ lập tức quay lại Sở Công an. Đang nghĩ ngợi, cô chợt bị đánh thức bởi những tiếng ồn ào bất thường bên ngoài. Chiếc xe đã bị đám đông vây kín, các fan hâm mộ giơ cao những tấm biển và cờ quạt ghi những dòng chữ chúc mừng, còn đám phóng viên đưa máy ảnh lên bấm liên tục, ai ai cũng đều cười hỉ hả và hào hứng. Bảo vệ của công ty phải mở một đường máu trong biển người, chiếc xe bảo mẫu mới từ từ qua lọt để vào trong.

- Minh Vi, xem kìa, đều là những người đến chúc mừng em. – Người quản lý vui vẻ chỉ ra bên ngoài cửa xe. – Bọn chị chỉ kêu gọi một chút trên mạng, không ngờ lại có nhiều người đến đây như vậy. Hôm nay là cuối tuần nên học sinh đều được nghỉ.

Minh Vi lạnh nhạt nhìn ra đám người bên ngoài xe, không nhúc nhích. Dường như sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài đó không liên quan gì đến cô, cô vẫn đang ở trong một không gian khác.

Vẫn chưa trở lại bình thường sao?

Người quản lý ân cần vỗ vai Minh Vi:

- Chị biết em rất mệt mỏi. Em chỉ cần xuống xe, nhận hoa của đại diện fan hâm mộ, sau đó nói mấy câu cảm ơn là được. Chỉ là hình thức thôi, để đánh một dấu chấm câu hoàn hảo cho sự kiện lần này. Những thông tin về việc Minh Vi trở lại được truyền ra, tất cả sẽ tan biến đi như mây khói, em vẫn là một Chu Minh Vi ai thấy cũng đều yêu thích.

- Không cần chỉnh trang lại một chút sao? – Minh Vi hỏi.

Khi đó Minh Vi không trang điểm, trông sắc mặt nhợt nhạt hốc hác.

- Cứ để vậy sẽ có hiệu quả hơn. – Người quản lý cười nói.

Minh Vi không bày tỏ thái độ gì. Lý Trân mở cửa xe ra rồi xuống trước. Đám đông bên ngoài càng ồn ào xáo động hơn, nhân viên bảo vệ phải rất vất vả mới giữ nổi trật tự.

- Minh Vi!

- Minh Vi, bạn có ổn không?

Minh Vi hít sâu một hơi, sau đó xuống xe dưới sự giúp đỡ của vệ sĩ.

Đám đông lập tức yên lặng trong mấy giây, sau đó những tiếng kêu la hò hét lập tức bùng lên muốn vỡ tai. Những fan hâm mộ đứng gần trông thấy rõ sự yếu ớt tiêu tụy của Minh Vi thậm chí còn bật khóc.

Minh Vi được một vệ sĩ cao lớn đỡ phía sau, vẫy tay về phía các fan và hơi mỉm cười. Những ánh đèn flash nhấp nháy liên hồi khiến cho cô hoa mắt, cô gần như không nhìn rõ thứ gì. Tiếng hò hét hòa trộn thành một khối, cô không nghe rõ được một câu nào. Cô cảm thấy như mình đang đứng trên đám mây bồng bềnh, dưới chân mềm nhũn, còn những tiếng hò hét xung quanh trở nên mỗi lúc một xa.

Người quản lý thấy tình trạng của Minh Vi không ổn lắm nên đưa mắt cho vệ sĩ. Hai vệ sĩ lập tức dìu Minh Vi đi thẳng vào tòa nhà văn phòng công ty.

Tầm nhìn của Minh Vi mờ dần, cô trông thấy Cố Thành Quân được một đám quản lý trong công ty vây quanh đi tới. Anh cầm tay cô, giọng nói mềm mại ấm áp, song cô hầu như không nghe thấy gì.

Cô cảm thấy rất mệt, dường như sức lực của toàn thân đã bị rút hết, không đứng vững nổi dù chỉ một giây.

Những lời quan tâm thăm hỏi của Cố Thành Quân mới nói đến nửa chừng đã thấy đầu Minh Vi ngả ra sau, toàn thân cô mềm nhũn sụp xuống. Cơ thể phản ứng nhanh hơn bộ não, anh tiến ngay lên trước ôm lấy cô. Minh Vi nằm trong tay anh mắt nhắm nghiền, đầu nóng rực, ngay cả hơi thở cũng nóng hừng hực.

- Cô ấy đang sốt tới mức này mà mấy người còn đưa về công ty nữa hả? – Cố Thành Quân giận dữ quay sang gầm gừ với người quản lý của Minh Vi.

Người quản lý vừa hoảng hốt vừa ấm ức. Rõ ràng Cố Thành Quân đã dặn phải làm mấy thủ tục hình thức này cho trọn vẹn. Song trước sự giận dữ của Chủ tịch, chị ta không dám lên tiếng cãi một lời.

Các fan hâm mộ của Minh Vi đứng bên ngoài cổng của Vĩnh Thành vẫn chưa chịu tản đi, tất cả đều hy vọng Minh Vi sẽ quay ra chào một lần nữa. Nhưng chờ một lúc chỉ thấy các vệ sĩ ào cả ra để mở đường, còn Cố Thành Quân bế Minh Vi đang bất tỉnh sải bước đi ra. Mọi người còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đã thấy Cố Thành Quân bế Minh Vi lên xe. Lái xe nhấn ga phóng vụt đi trong chớp mắt.

Trong khi đó, Đường Hựu Đình đang tỉ mỉ chỉnh lại chân nến. Trên bàn bày đầy những món ăn ngon và đẹp mắt.

- Cậu sẽ không lừa cô ấy mà nói rằng các món ăn này đều do cậu nấu đấy chứ? – Diêu Cánh đứng bên cạnh nhai táo.

- Khả năng của mình như thế nào cô ấy không phải không biết. – Đường Hựu Đình mỉm cười. Diêu Cánh bị nụ cười chứa chan tình yêu ngọt ngào đó làm cho sồn da gà.

- Được, mình nên đi rồi. Không làm phiền thế giới riêng của hai người các cậu nữa.

Đường Hựu Đình tiễn Diêu Cánh đi, sau đó nhìn đồng hồ đeo tay.

Cũng sắp tới giờ rồi, Minh Vi chắc đã về đến nơi rồi.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Em Rất Muốn Yêu Anh

Minh Vi tỉnh lại trong mùi thuốc khử trùng, thấy xung quanh là những bức tường trắng toát nên giật thót mình ngồi bật dậy, ngỡ rằng việc mình được giải oan và phóng thích là nằm mơ.

Một bàn tay ấm áp đặt lên lưng cô, kèm theo đó là một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai.

- Không sao rồi. Em đang trong bệnh viện. Suýt chút nữa bị viêm phổi.

Minh Vi từ từ quay đầu lại:

- Cố...

Cố Thành Quân đỡ cô nằm xuống:

- Em đừng xúc động. Bác sĩ nói em hơi bị thiếu máu. Mẹ em vừa ở đây suốt cả đêm, mới về nhà nghỉ rồi.

Ký ức ngày hôm qua dần quay lại, Minh Vi thở dài một hơi:

- Em ngất đi sao?

- Em sốt cao quá. – Giọng nói của Cố Thành Quân hết mực nhẹ nhàng, mang theo một vẻ thương yêu mà chính anh cũng không nhận thấy.

Minh Vi bị ánh mắt và cả giọng nói đó làm cho mất tự nhiên:

- Làm phiền Chủ tịch quá.

- Đừng nói những lời khách sáo như vậy. – Cố Thành Quân khẽ cười.
– Tất cả đều đi qua rồi, quan hệ xã hội đã được xử lý rất tốt, em không phải lo lắng nữa. Hiện giờ em cứ yên tâm dưỡng sức. Đến cuối năm có rất nhiều lễ trao giải thưởng, chắc chắn em sẽ phải đi nhận hai giải Diễn viên mới và Diễn viên được yêu thích nhất.

Đến dịp cuối năm là mùa trao giải thưởng, nếu như có sản phẩm, thêm vào đó công ty lại hoạt động tốt, một diễn viên đang nổi như Minh Vi chắc chắn nhận giải thưởng tới mỏi tay. Cô được minh oan, lật ngược tình thế, nên tất cả những vinh quang vốn có lại quay về chỗ cũ.

Minh Vi nói với vẻ áy náy:

- Lần này là do em thiếu thận trọng nên gây ra chuyện lớn, gây phiền phức quá nhiều cho công ty và mọi người.

- Đó không phải là lỗi của em. – Cố Thành Quân đưa tay ra định gạt những sợi tóc lòa xòa trước trán Minh Vi. Nhưng đến giữa chừng, anh mới nhận thấy động tác đó không phải lắm nên bối rối rút tay về.

- Lý Kỳ Vân quấy rối em, lại còn chơi trò ác để em bị tạm giữ hai ngày, tổn thất lớn về danh dự. Sự việc lần này cậu ta sẽ phải chịu trách nhiệm hoàn toàn. Công ty đã tổ chức họp và quyết định sẽ dừng hợp đồng với Lý Kỳ Vân một thời gian.

Đây cũng chỉ là một cách để che mắt. Cái gọi là một thời gian có thể ngắn có thể dài. Nếu chiếu theo mức độ nghiêm trọng của sự việc lần này, e rằng Lý Kỳ Vân khó có ngày được ngẩng đầu trở lại.

Minh Vi trái lại, không cảm thấy vui, nhưng vẫn tỏ ra phối hợp bằng cách nở nụ cười an ủi. Cơn sốt cao đã khiến cô như mất hết sức lực, nằm bẹp trên giường, sắc mặt trắng nhợt hết như tấm ga bên dưới.

Cố Thành Quân rất muốn đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, thậm chí, ôm cô một lát. Không phải như cái ôm khi đóng cùng một bộ phim, mà giống như một người đàn ông ôm ấp người phụ nữ mình yêu thương, trân trọng.

Song nụ cười của Minh Vi chỉ dừng lại trên khóe miệng. Trong mắt cô là cả một khoảng trống trầm buồn.

Cố Thành Quân im lặng hồi lâu, sau đó thử nói:

- Đường Hựu Đình cậu ấy...

Một sắc màu chợt lóe lên trong đôi mắt không còn sinh khí. Trái tim Cố Thành Quân chìm xuống, hơi buồn bực nói tiếp:

- Cậu ấy muốn đến trông em, nhưng bên ngoài nhiều phóng viên quá, sợ họ trông thấy lại viết lung tung. Để tôi nói cậu ấy gọi điện cho em nhé.

- Không cần đâu. – Giọng Minh Vi hơi lạnh nhạt. Ánh sáng vừa hiện lên trong đôi mắt cô lập tức tiêu tan.

Cố Thành Quân nghi hoặc:

- Em không sao chứ?

- Không sao, em chỉ hơi mệt thôi. – Minh Vi miễn cưỡng cười. – Dù sao đến khi về em sẽ gặp anh ấy, bây giờ không phải vội.

Cố Thành Quân không biết nói gì hơn.

Lúc đó Lý Trân đi theo bác sĩ đến khám lại. Bác sĩ và y tá kiểm tra một lượt, nói:

- Không có vấn đề gì lớn nữa rồi. Hôm nay cô Minh Vi có thể ra viện. Sau khi về nhà nghỉ ngơi mấy hôm là ổn. Sau này cần để ý đến sức khỏe hơn, cô hơi thiếu máu.

Minh Vi dĩ nhiên không muốn ở lại bệnh viện thêm nữa. Cố Thành Quân khuyên không được, đành bảo thư ký đi làm thủ tục xuất viện cho cô.

Khi đi Lý Trân mới nói với Minh Vi là công ty đã bố trí cho cô một căn hộ riêng ở tầng ba khu chung cư độc lập. Bà Vương đã tới đó dọn dẹp trước, sau khi Minh Vi xuất viện có thể dọn đến đó ở luôn.

Minh Vi nghĩ bụng mình đổi cái họa hai ngày bị giam lấy một hướng đi mới, một căn hộ mới, cũng coi như thỏa đáng. Vậy nên cô quay sang nói cảm ơn đối với Cố Thành Quân, tiếp nhận thành ý đó.

Mấy người bạn họ rời khỏi bệnh viện một cách kín đáo rồi quay về công ty.

Trong căn hộ mới, Chung Thiên Dao đang giúp bà Vương trải ga giường còn Đường Hựu Đình lúi húi xếp dọn đồ trong phòng khách. Bà Vương liếc nhìn ra ngoài đó, nói nhỏ với Chung Thiên Dao:

- Có đúng là Minh Vi đang kết bạn với cậu ấy không?

- Minh Vi nói thế mà. – Chung Thiên Dao đáp. – Dì à, dì đừng nghĩ anh ấy trông như vậy là không thể làm chỗ dựa. Chánghe nói lần này Minh Vi được thả ra là nhờ đoạn video do anh ấy dựa vào quan hệ mới có.

- Thế à? – Bà Vương vốn nghĩ anh chàng Đường Hựu Đình này trông đẹp trai như vậy chưa chắc đã được việc gì, nhưng nghe lời Chung Thiên Dao nói liền lập tức có cảm tình. Bà lại quay sang nhìn Đường Hựu Đình thêm lần nữa, giờ đã thấy anh chàng cao lớn đẹp trai đó trông chín chắn và cẩn thận, rất đáng tin cậy.

Minh Vi cuối cùng cũng về đến cửa nhà mới. Mẹ và bạn thân cùng ra đón, ôm lấy cô triu mến. Bà Vương xót ruột nhìn đứa con gái gầy tọt hẳn đi, vội vàng dắt cô vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

Ánh mắt Minh Vi nhìn xuyên qua hai người đó, gặp ngay ánh mắt của Hựu Đình.

Một nụ cười ấm áp hiện trên khuôn mặt tuyệt đẹp của anh. Anh dường như cũng gầy đi, dưới mắt hằn rõ quầng thâm, song niềm vui ngập tràn, ánh mắt như thiêu như đốt.

Minh Vi như bị độ nóng đó làm tổn thương, lạnh nhạt quay mặt đi rồi vào thẳng phòng ngủ.

Nụ cười của Đường Hựu Đình đông cứng trên khuôn mặt, anh chợt không biết phải làm gì. Cố nén lại sự nghi hoặc trong lòng, anh đi theo cô vào phòng ngủ. Bà Vương nhìn thấy anh vào theo nên ngoắc Chung Thiên Dao quay ra. Khi đó Minh Vi mới lên tiếng:

- Cám ơn Đường sư huynh đã quan tâm. Hiện giờ tôi đã không sao, đang muốn nghỉ ngơi, mời anh ngày khác hãy qua.

Đường Hựu Đình đứng sững ngay lại.

Tất cả mọi người đều biết anh và Minh Vi yêu nhau, anh không hiểu vì sao Minh Vi lại lạnh lùng xua đuổi mình như vậy.

Chung Thiên Dao thấy Đường Hựu Đình lúng túng bèn đứng ra hòa giải:

- Minh Vi, chắc cậu chưa biết đúng không. Đoạn video đó là do anh Hựu Đình tìm về.

Minh Vi gật đầu:

- Đường sư huynh, đại ân không thể cảm tạ bằng lời, tôi đã khắc ghi trong lòng rồi.

Một nỗi bất an chợt trào lên trong lòng Đường Hựu Đình. Anh bất chấp những người đang có mặt ở đó, nắm lấy tay của Minh Vi.

- Em làm sao thế? Đang giận anh à?

Minh Vi nhìn thẳng vào anh trong giây lát. Đôi mắt Đường Hựu Đình trong sáng, thẳng thắn đến mức vô cùng thành thật. Cũng phải, người đàn ông này cao ngạo như vậy, tuyệt đối sẽ không giả bộ để dối mình lừa người.

Đường như là anh không nhớ đã có chuyện gì.

Minh Vi thở dài một tiếng:

- Em thực sự rất mệt. Anh hãy về trước đi.

Đường Hựu Đình vẫn để ngoài tai, lý mặt ngồi yên không chịu đi. Anh cẩn thận đỡ chần cho Minh Vi, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô. Niềm vui ngập tràn trên khuôn mặt anh, đó là niềm vui của việc nắm giữ trong tay vật báu mình đã đánh mất nhưng vừa tìm về được, song lại sợ làm hỏng nên vô cùng nâng niu trân trọng.

Về mặt đó khiến cho mắt Minh Vi nóng bừng:

- Sao thế, em thấy khó chịu ở đâu à? – Đường Hựu Đình cúi người xuống, áp trán anh lên trán cô. – Ở đó không ai ức hiếp em chứ? Nếu có ai ức hiếp em, nhất định em phải nói với anh, anh tuyệt đối sẽ khiến hẳn phải chịu hậu quả nặng nề.

- Không ai ức hiếp em. – Minh Vi mệt mỏi nói. – Chỉ là em thấy không khỏe thôi.

- Không sao, tất cả đều đã qua rồi. – Đường Hựu Đình mỉm cười nhìn cô, hôn lên bên má lạnh ngắt của cô, sao đó lại đặt đôi môi ấm nóng của

mình lên mu bàn tay tím bầm vì vết kim truyền của cô.

- Minh Vi của chúng ta chịu khổ rồi. Bình thường đã gầy như vậy, giờ chẳng còn được bao nhiêu. Sao tay em giá thế này? Có phải vẫn còn lạnh không? – Đường Hựu Đình nói, khẽ cười một tiếng, giọng mỗi lúc một khan. – Lúc biết tin đó, cả người anh ù hết đi, còn tưởng họ lừa mình. Sau khi anh biết có chuyện với em thật, suýt nữa anh đã hóa điên. Em xảy ra chuyện lớn như vậy vào lúc anh không biết, phải chịu bao nhiêu khổ sở ở chỗ anh không biết...

Minh Vi vội quay người đi, nước mắt ứa ra chảy dần xuống tóc.

- Sao thế? – Đường Hựu Đình vội hỏi đầy lo lắng. – Em thấy khó chịu ở chỗ nào? Minh Vi, nói anh nghe xem. Hôm nay em kỳ lạ lắm...

Minh Vi nghe thấy những lời hỏi dồn đầy vẻ quan tâm của anh, trong lòng nổi giận bùng bùng. Cô lấy hết sức mình đẩy Đường Hựu Đình ra khỏi phòng, hét lên:

- Anh phiền phức quá. Đã bảo anh về rồi, lúc này em không muốn thấy anh.

Đường Hựu Đình sững sờ đứng ở cạnh giường. Những người bên ngoài nghe vậy đều chạy cả vào. Cố Thành Quân gạt Đường Hựu Đình đang đứng chắn đường ra, chạy đến bên Minh Vi giữ cô lại.

- Không sao đâu. Em đừng xúc động quá. Việc này chúng tôi sẽ giải quyết, em cứ nghỉ ngơi trước đi.

Thấy Cố Thành Quân nói vậy, Lưu Triệu và Tiểu Hoàng cùng hợp sức kéo Đường Hựu Đình còn đang đứng dờ dẫm ra ngoài.

Sắc mặt Đường Hựu Đình xám xịt:

- Tôi không hiểu, liệu có phải cô ấy gặp chuyện gì ở trong trại không?

- Chúng ta về rồi nói. – Chung Thiên Dao kéo Đường Hựu Đình ra ngoài cửa. – Đàn ông các anh đúng là không hiểu tâm tư phụ nữ. Bây giờ là lúc nhắc lại những chuyện đó hay sao?

- Thế có gì không đúng? – Đường Hựu Đình càng không hiểu.

Chung Thiên Dao liếc xéo anh:

- Phụ nữ bọn em bên ngoài tỏ ra cứng rắn, nhưng trong lòng vô cùng yếu đuối. Nhất là những người như Minh Vi, mới bị một gã đàn ông thô tục quấy rối. Gặp chuyện đen đủi này, đến tám phần là cô ấy không biết phải đối mặt với anh như thế nào, rồi lại cảm thấy đau lòng, vậy nên mới tỏ ra rất khó chịu.

Một nỗi đau khổ và căm giận không thể nói thành lời trào lên đầy ứ trong ngực Đường Hựu Đình, gần như khiến anh không thở nổi. Anh đứng tựa vào tường, ủ rũ cúi đầu, những lọn tóc dài xòa xuống che kín mắt. Chỉ qua vòm ngực đang phập phồng dữ dội của anh, Chung Thiên Dao mới biết người đàn ông đó đang tự trách mình ghê gớm.

- Nếu như hôm đó tôi không uống say...

- Đó không phải lỗi của anh. – Tiểu Hoàng nói. – Không ai biết trước được Lý Kỳ Vân lại lên cơn thần kinh trong ngày đó cả.

- Không phải đâu... – Đường Hựu Đình cay đắng nói: – Lý Kỳ Vân là người nhỏ nhen, từ lâu đã để bụng thù tôi rồi. Giá như tôi nhắc nhở Minh Vi đề phòng hãn thì...

- Chuyện gì qua rồi cho qua đi. – Lưu Triệu vỗ vỗ lên vai Đường Hựu Đình. – Mấy ngày nay cậu cũng tự trách mình đủ rồi, đừng gây thêm áp lực

cho bản thân nữa. Đợi khi Minh Vi bình tĩnh lại, cậu đến nhận tội cũng vẫn kịp. Cô ấy sẽ tha thứ cho cậu.

Cửa thang máy mở ra, một người xuất hiện.

Khi nhìn rõ người đó là ai, Chung Thiên Dao cau mày với vẻ đề phòng:

- Tô Khả Tinh, cô đến đây làm gì?

Tô Khả Tinh lướt nhìn qua một lượt những người đang đứng ở hành lang, rõ ràng đã có sẵn chủ ý. Cô ta cười hết mực dịu dàng, nói:

- Đương nhiên là tôi đến thăm Minh Vi.

Chung Thiên Dao hoàn toàn không khách sáo:

- Cảm ơn, tuy nhiên Minh Vi đã ngủ rồi. Hơn nữa, bọn tôi không có quan hệ thân thiết với cô, để giỏ quả lại đây rồi cô có thể đi.

Tô Khả Tinh vẫn cười như không có chuyện gì, đưa giỏ trái cây cho Chung Thiên Dao. Chung Thiên Dao xách giỏ vào nhà rồi đóng sầm cửa lại.

- Người không liên quan gì, đi cũng được. – Tô Khả Tinh quay sang nhìn Đường Hựu Đình. – Anh Đường Hựu Đình, em có chuyện này muốn nói với anh.

Đường Hựu Đình nhìn nữ diễn viên từ trước đến nay chưa từng có quan hệ gì với mình. Khi đó tâm trạng của anh hết sức không thoải mái nên không có hứng thú xã giao:

- Có chuyện gì mai hã nói.

Tô Khả Tĩnh cười hết sức duyên dáng, đưa tay ra. Trong bàn tay cô ta là một chiếc lắc tay bằng bạc có hình đầu lâu treo lủng lẳng.

Lưu Triệu lập tức nhận ra chiếc lắc đeo tay. Đó là chiếc lắc Triệu Thừa Trác tặng Đường Hựu Đình, từ trước đến nay anh chưa từng rời khỏi nó. Vì sao nó ở trong tay Tô Khả Tĩnh?

- Vì sao sợi lắc này lại ở trong tay cô? – Đường Hựu Đình đưa tay ra nhưng Tô Khả Tĩnh đã nhanh chóng thu về khiến anh bị hẫng.

- Anh không muốn biết em nhặt được nó ở đâu sao? – Tô Khả Tĩnh hỏi.

Đường Hựu Đình không buồn để ý đến cô ra, đi lướt qua thẳng ra thang máy.

Tô Khả Tĩnh bĩu môi, nói với niềm vui kẻ báo được thù:

- Người thân mật với anh trong gian phòng bao đó là em.

Đường Hựu Đình dừng chân lại. Một vẻ yên lặng đầy chết chóc tràn ngập hành lang.

Anh từ từ quay đầu lại từng chút một, bắt gặp nụ cười đắc ý của Tô Khả Tĩnh. Cô ta không phải không cảm thấy một luồng khí đầy nguy hiểm toát ra từ toàn thân Đường Hựu Đình, nhưng vì đang cầm đẳng chuôi nên cô ta không hề sợ.

- Cô đang nói lung tung gì vậy? – Trong giọng nói khan khan của Đường Hựu Đình có sự cảnh cáo hết sức rõ ràng.

Tô Khả Tĩnh chế nhạo:

- Trông bộ dạng của anh kìa... Anh tưởng người hôm đó là hả? Là Chu Minh Vi chắc? Cô ta mà nhiệt tình đẩy ngã anh trên sa-lông, sau đó cười

quần áo anh ra như vậy hả?

Cô ta càng nói càng kinh khủng. Đường Hựu Đình túm mạnh lấy cổ áo cô ta, bắt cô ra phải im miệng. Lưu Triệu và Tiểu Hoàng thấy vậy thất kinh, vội vàng đi đến giảng hòa, cố hết sức mới tách được Đường Hựu Đình ra.

Tô Khả Tinh ho một tiếng, rồi bật cười ha hả:

- Anh rõ ràng vẫn nhớ mà, giả bộ quên như vậy cho ai xem? Vì chuyện này tôi bị Minh Vi cho ăn tát, lại suýt bị anh bóp chết. Món nợ này tôi phải tính toán thật kỹ càng, để xem anh sẽ bồi thường cho tôi như thế nào.

Đường Hựu Đình cảm thấy máu trong người đều đông đặc lại:

- Minh Vi... Cô ấy biết sao?

Không cần Tô Khả Tinh trả lời, Đường Hựu Đình cũng đã biết đáp án chắc chắn như vậy. Sự lạnh nhạt và cự tuyệt của Minh Vi, tất cả đều có thể lý giải một cách rõ ràng.

Cô ấy biết!

Lưu Triệu là người đầu tiên có phản ứng. Anh ta lập tức thấp giọng hỏi:

- Vậy cô muốn gì?

Ánh mắt Tô Khả Tinh vẫn lưu luyến nơi Đường Hựu Đình, song Đường Hựu Đình đang đắm chìm trong sự chấn động, gân xanh nổi rõ năm đấm tay xiết chặt.

- Yên tâm. Tôi không đến tìm Đường Hựu Đình để đòi anh ấy chịu trách nhiệm. Tôi cũng không định tìm cách ngủ với anh ấy một đêm để đòi

phải cười.

Những ánh mắt lạnh như băng của Đường Hựu Đình lướt qua khuôn mặt Tô Khả Tinh mấy lần:

- Cũng coi như cô còn lý trí.

Tô Khả Tinh thấy tim mình thắt lại, song vẫn cố giữ tinh thần, cười nói:

- Tuy nhiên Đường Hựu Đình, dù anh đang chiếm ưu thế, nhưng cũng vẫn không thể vỗ đất đi như vậy được. Dựa vào đâu hai người có thể thanh cao trong sạch như thần tiên trên núi cao, còn tôi lại phải phui mờ cho các người. Tôi không đến nỗi thấp hèn như vậy, đã bị thiệt thòi sao có thể ngồi đó nhìn anh và Chu Minh Vi anh em em, giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

- Rốt cuộc là ai bị thiệt đây? – Đường Hựu Đình cười mỉa mai.

- Dư luận bao giờ cũng đồng tình với phái nữ. – Tô Khả Tinh cười u ám. – Biết đâu tôi sẽ nói với mọi người là anh cưỡng bức tôi. Tôi cũng không ngại ngần việc khóc lóc kể lể với phóng viên từng chi tiết một.

- Đứa con gái này... – Tiêu Hoàng giận dữ kêu lên, song đã bị Lưu Triệu kéo lại.

Đường Hựu Đình hít sâu một hơi, sự ngạo mạn thường thấy lại xuất hiện trên khuôn mặt. Anh hơi hất cằm lên, nhìn xuống Tô Khả Tinh, giống hệt như đứng trên cao nhìn xuống một con côn trùng xấu xí.

- Không có bằng chứng, cô nói ra ai sẽ tin đây? Cô đã lên giường với bao nhiêu người trong giới giải trí này rồi, chỉ e rằng chính bản thân cô cũng không đếm được. Nếu cô định hãm hại tôi, những chuyện xấu xa của cô cũng bị lộ ra.

Tô Khả Tinh hung hăng nói:

- Đã ép tôi đến đường cùng, tôi chấp nhận tự làm mình tổn thương tám phần, để cho đối phương bị tổn hại mười phần. Làm ầm ĩ lên một trận, rồi tôi xem Chu Minh Vi có còn cần đến anh nữa hay không

- Được. – Cô cần bao nhiêu? – Đường Hựu Đình cực kỳ dứt khoát.

- Cái gì?

- Tiền chứ còn gì. Đây chẳng phải là mục đích của cô hay sao? – Đường Hựu Đình đưa mắt nhìn Lưu Triệu. Lưu Triệu hiểu ý, quay sang nói cho Tô Khả Tinh:

- Bất luận là bao nhiêu tiền, thanh toán một lần cho xong hết để bịt miệng cô. Quy tắc trong giới này cũng không cần tôi nhắc lại làm gì. Sau khi tiền vào tài khoản, sự việc này coi như chấm dứt.

- Thế là xong hả? – Tô Khả Tinh tức giận.

- Nếu tôi là cô thì sẽ nhận tiền rồi biến đi. – Đường Hựu Đình ghé người về phía trước, áp sát Tô Khả Tinh. – Cô không chỉ đắc tội với tôi mà còn đắc tội với Minh Vi. Mà cô đắc tội với Minh Vi tức là đắc tội với Cố Thành Quân. Cô rất thân thiết với Lý Kỳ Vân, việc hãm bị loại khỏi giới này cũng đáng để cô suy nghĩ nhĩ.

Vì Đường Hựu Đình áp sát như vậy nên Tô Khả Tinh không thể kiểm soát nổi bản thân mình, tim đập thình thịch, mặt nóng bừng. Song khi đó cô ta cũng nhìn thấy rõ trong mắt Đường Hựu Đình, ngoài sự coi khinh và rẻ rúng, còn có cả chán ghét lẫn hận thù.

Bọn họ từng có lúc thân mật với nhau đến như vậy, đó là thời khắc Tô Khả Tinh ở gần anh nhất. Tuy chỉ là tạm bợ, dù cho cô ta hạ thấp bản thân

tới mức không thể chịu nổi, nhưng vẫn chấp nhận nuốt mật làm ngọt. Bởi vì từ trước đến nay cô ta chưa bao giờ cam tâm.

Chu Minh Vi dựa vào đâu có thể thanh sạch hơn cô ta? Dựa vào đâu ngay từ khi hai người còn là thực tập sinh như nhau, Chu Minh Vi lại có thể giành được sự trọng thị của Đường Hựu Đình, còn Đường Hựu Đình gần như không thể nhớ nổi cái tên Tô Khả Tinh? Cùng thời điểm xuất phát như nhau, Chu Minh Vi dựa vào đâu có thể thuận lợi cất bước lên mây xanh, khiến cho hết người đàn ông này đến người đàn ông khác sùng bái quỳ mọp dưới chân mình như vậy? Còn cô ta, đến cả tư cách chạy theo sau Minh Vi nhặt đồ thừa cũng không có.

- Tôi không cần tiền của anh. – Tô Khả Tinh nhìn thẳng vào mắt Đường Hựu Đình không sợ hãi, nở nụ cười quyến rũ. – Tôi chỉ cần mượn thanh thế của anh để đẩy tôi lên đỉnh cao.

Đã không có được tình yêu, vậy cô ta muốn có được quyền lợi lớn nhất.

Đường Hựu Đình bĩu môi:

- Tôi khuyên cô nên lấy tiền thì hơn.

- Vàng hay phương pháp luyện vàng, người thông minh luôn chọn phương pháp thứ sau rồi.

- Hợp đồng của tôi với Vĩnh Thành đến đầu năm sau là hết hạn, tôi cũng không có ý định lãng xê ai cả.

- Anh cho tôi một thân phận là đủ rồi.

- Thân phận gì?

- Bạn gái của anh.

Đường Hựu Đình nheo mắt lại:

- Ý cô là chúng ta đóng giả làm một cặp tình nhân, vờ vịt một thời gian để cô có thể nhờ đó tiến thân.

- Chẳng phải rất hay sao? – Tô Khả Tinh nhướn mày. – Đường Hựu Đình, danh hiệu Đường thiếu gia của anh cũng không phải để gọi không. Đến ngay cả fan hâm mộ của anh cũng đều không biết anh là một thiếu gia đích thực. Nếu thuận lợi, có khi chưa đến nửa năm cả hai chúng ta đều có thể thực hiện được mục đích của mình. Đến lúc đó tôi và anh mỗi người một ngả, ai đi đường nấy. Còn về đêm hôm đó, cứ coi như một mối nhân duyên ngắn ngủi.

Đường Hựu Đình đưa ngón tay trở lên chỉ vào trán Tô Khả Tinh, đẩy cô ta ra xa hơn một chút:

- Cô nghĩ tôi là thằng ngốc, chuyện này thôi không bàn đến. Tôi cho cô làm bạn gái của tôi, còn Minh Vi làm thế nào?

Một vẻ độc ác lóe lên trong mắt Tô Khả Tinh, song cô ta ngay lập tức cố nở một nụ cười, nói:

- Đây là một việc tốt, nhất cử lưỡng tiện. Anh dùng tôi làm bình phong, nên vẫn có thể giữ quan hệ yêu đương với Minh Vi như bình thường. Tôi sẽ là người đứng ra nhận sự tấn công của fan hâm mộ, đáng lẽ anh nên mừng mới phải.

- Hóa ra cô là người vĩ đại như vậy. – Đường Hựu Đình cười mỉa mai. – Tuy nhiên tôi vẫn khuyên cô nên chọn tiền. Còn về Minh Vi, người phụ nữ của tôi, tôi tự biết cách bảo vệ, không cần cô phải bận tâm.

- Nếu anh có thể bảo vệ tốt, thì đâu có ngày hôm nay? – Tô Khả Tinh nhấn nút thang máy. – Hơn nữa, anh cũng biết Cố Thành Quân có ý với Chu Minh Vi, còn Chân Tích lâu nay vẫn nhất quyết không buông Cố

Thành Quân. Tôi có cách làm cho Chân Tích với Cố Thành Quân quay về với nhau, giúp anh trừ được hậu họa.

Đường Hựu Đình cười giễu:

- Cô không mở một trung tâm môi giới hôn nhân thật là đáng tiếc.

Khỏe môi Tô Khả Tinh giật giật. Cửa thang máy mở ra, cô ra bước vào trong, tay vẫn đung đưa chiếc lắc:

- Anh cứ từ từ suy nghĩ cho kĩ. Chiếc lắc này tôi tạm thời giữ giúp cho anh, anh đừng để tôi phải đợi quá lâu.

Đậu nành nóng, cháo thịt nạc lòng trắng trứng gà, quấy, trứng luộc, thịt xông khói chiên, sữa bò, cháo hoa quả...

Minh Vi không đếm hết nổi. Mắt cô đờ ra nhìn người đàn ông đang bận rộn trong bếp, anh đang múc canh hạt sen ngân nhĩ trong nồi ra. Người đàn ông đó đeo tạp dề, tay áo xắn lên, mặc một bộ quần áo đơn giản ở nhà, trông hoàn toàn khác biệt với thân phận một ngôi sao lớn, thiên vương trên sân khấu âm nhạc hiện hành, một nam diễn viên nhiều triển vọng trong điện ảnh. Song nếu so với tiêu chuẩn làm một người chồng mẫu mực thì khoảng cách còn khá xa.

- Anh biết không. – Minh Vi nói một cách nhạt nhẽo. – Người ta thường nói, nếu một ngày kia người đàn ông của bạn đột nhiên giặt quần áo, nấu cơm, tặng bạn đồ trang sức, thì không phải vì anh ta bỗng nhiên yêu bạn hơn, mà chắc chắn vì anh ta đang muốn ngủ với một người đàn bà khác.

Đường Hựu Đình sém chút nữa đánh đổ muôi canh trong tay mình.

- Minh... Minh Vi...

- Anh làm gì mà nhiều thế? – Minh Vi hỏi

Đường Hựu Đình đặt chiếc bát xuống, vò vò đầu với vẻ hết sức trẻ con:

- Đậu nành với canh gân nhĩ là do mẹ em làm, dì ấy đang vướng việc buôn bán ở cửa hàng nên đã đi rồi. Khi nh đến có mua thêm cháo vào quấy, song nhớ ra em cần bồi bổ nên mới luộc cả trứng gà.

- Em vừa ở nhà giam ra, có phải đang ở cữ đâu. – Khóe miệng Minh Vi hơi cong lên.

- Nếu em không thích thì để anh dọn xuống. – Đường Hựu Đình hơi ầm ừc.

- Thôi được rồi, không nên lãng phí. – Minh Vi ngồi xuống , không chờ Đường Hựu Đình đã tự mình múc một bát cháo thịt nạc.

Đường Hựu Đình đưa tay ra định lấy cho cô, song bị hẫng giữa không trung nên cuối cùng đành chậm chạp thu về.

Đường Hựu Đình hầu như không đụng đũa, chỉ ngồi lặng lẽ nhìn Minh Vi. Minh Vi ăn cháo xong, đưa tay lấy trứng gà. Đường Hựu Đình nhanh tay hơn, bóc một quả rồi đưa cho cô.

Minh Vi không thèm để ý, lấy một quả khác tự bóc.

Đường Hựu Đình cười cay đắng, đành ăn quả trứng đó.

Minh Vi đột nhiên hỏi:

- Tô Khả Tinh đã đến tìm anh chưa?

Đường Hựu Đình lập tức cảm thấy lòng đỏ quả trứng gà mình vừa nuốt vào biến thành một cục đá nghẹn ngay ở cổ. Anh phải uống nửa cốc

sữa mới nuốt được nó xuống bụng. Cổ bị nghẹn phát đau, tự nhiên tim cũng đập thình thịch.

Minh Vi ngẩng đầu, rõ ràng ở gần nhau trong gang tấc, mà giống như họ đang xa cách cả một khoảng mênh mông.

- Anh không cần giải thích với em, em đều rõ cả rồi. Khi đó anh đã say mèm, Tô Khả Tinh lại còn cho anh uống thuốc nữa.

- Cô ta cho anh uống thuốc sao? – Đường Hựu Đình không biết có cả tình tiết này. Anh chợt cảm thấy vô cùng buồn nôn, kèm với đó là một sự phẫn nộ vì bị nhìn thấu.

Minh Vi thở dài một tiếng, hỏi:

- Cô ta tìm anh nói gì?

Đường Hựu Đình biết việc này không nhất thiết phải giấu Minh Vi nên trả lời thành thực:

- Cô ta muốn dựa vào việc đó để khống chế anh, bắt anh phải giả bộ cặp kè với cô ta, qua đó giúp cô ta tiến thân.

Minh Vi tỏ vẻ coi thường:

- Cả năm nay cô ta không tiến thêm được bước nào, cuối cùng cũng không chịu nổi.

- Anh vẫn chưa chấp thuận. – Đường Hựu Đình nói: – Thứ nhất, vì anh không phải là người dễ bị đe dọa. Thứ hai, anh sẽ không làm những chuyện gây tổn thương cho em nữa.

Minh Vi cúi đầu lặng thinh.

Đường Hựu Đình khom lưng xuống, đưa tay ngang qua bàn cầm lấy tay Minh Vi.

- Em nghe này, Minh Vi. Chuyện đó dù anh không nhớ rõ nhưng anh cũng không tìm cách biện hộ cho mình. Vì sơ xuất nên anh đã gây ra sai lầm này, anh chấp nhận làm bất cứ việc gì để bù đắp lại. Em giận anh tới mức nào, trừng phạt anh đến thế nào cũng đều được. Anh chỉ mong em đừng phớt lờ anh nữa.

Đôi tay Đường Hựu Đình nắm chặt lấy tay Minh Vi, đầu anh cúi xuống ở một tư thế tỏ ra hết sức hối hận, sau đó hôn lên những ngón tay lạnh giá của cô.

Ánh mắt Minh Vi xao động, song cô vẫn kiên quyết rút tay lại.

- Em nhớ là mấy hôm nay anh có chương trình biểu diễn ở xa mà?

- Anh hủy rồi. – Đường Hựu Đình nói. – Anh muốn được ở bên em.

Minh Vi không bày tỏ thái độ gì:

- Hôm nay em muốn về nhà với mẹ, công ty cho nghỉ một tuần. Nếu không có chuyện gì anh hãy về đi, em còn phải thu xếp đồ.

- Minh Vi.- Đường Hựu Đình gần như van lơn, giữ chặt lấy cổ tay cô.

Một người đàn ông bình thường vẫn ngang tàng kiêu ngạo, giờ đây đã hạ thấp mình hết mức, sự nhún nhường đó chân thành biết bao. Nếu như fan hâm mộ của Đường Hựu Đình trông thấy vẻ mặt này của anh, chắc cả thế giới quan của họ sẽ hoàn toàn sụp đổ. Cho nên, nếu nói Minh Vi không động lòng cũng chỉ là giả bộ.

Cô và người đàn ông này đã quen nhau bốn năm nay, cô biết bên ngoài trông anh thẳng thắn ngang ngạnh, nhưng trong lòng thực ra chỉ là một đứa

trẻ lớn xác luôn muốn được người khác quan tâm, một đứa trẻ rất cần, rất cần tình yêu. Anh ghét sự chia ly, căm hận thói giả dối, đối với tình cảm lúc nào cũng vô cùng thận trọng, nhưng khi đã có tình cảm rồi thì sẽ dâng hết con tim chân thành. Trong cái thế giới đầy những ánh đèn màu rực rỡ đó, tình cảm của anh quả thực đơn thuần và bảo thủ đến mức khác thường. Đó cũng là nguyên nhân khiến Minh Vi chấp nhận yêu thêm một lần nữa. Suy cho cùng, cô vẫn sợ sẽ bị phản bội thêm một lần.

Chỉ có điều, tình yêu đơn giản của bọn họ đang bị tổn hại nghiêm trọng chưa từng có.

Minh Vi rút tay về một nữa:

- Em cần có thời gian, Hựu Đình. Không phải em trách anh, chỉ là em cần một chút thời gian để chấp nhận chuyện này.

- Nếu vậy đừng đuổi anh đi. Dù em ghét anh, cũng hãy để cho anh được ở bên em một thời gian. – Đường Hựu Đình nói với vẻ nghiêm túc. – Cứ để mặc em đó, để một mình em nghĩ ngợi lung tung, ai biết rồi sẽ xảy ra chuyện gì? Anh muốn được ở bên em, Minh Vi. Vị trí bên cạnh em là thuộc về anh.

Minh Vi cảm thấy một sự bất lực ghê gớm, vì thế lòng càng cô tịch hơn.

Tại sao vậy? Cô chỉ muốn có một tình yêu trong sạch và đơn giản, nhưng tại sao vẫn bị hoen màu vì thế giới bên ngoài.

- Anh ở bên em nếu bị phóng viên nhìn thấy sẽ lại có tin đồn này nọ. Hiện giờ em không thể chịu đựng được thêm các tin đồn nữa. – Minh Vi thở dài. – Em về nhà ở mấy hôm rồi quay lại. Những ngày này anh cứ để em được yên tĩnh một chút. Anh cũng biết em không phải người cả nghĩ, nên cũng không tới nỗi tự đi vào bế tắc. Trong thời gian đó, anh có thể đi giải quyết mấy việc của anh.

Đường Hựu Đình cuối cùng cũng phải nhượng bộ.

- Được, em cứ về nghỉ ngơi cho khỏe. Em phải nhận lời anh, liên lạc với anh hàng ngày nhé.

Minh Vi gật đầu.

Đường Hựu Đình giúp Minh Vi thu dọn hành lý. Lý Trân đứng hẹn đến nơi đón Minh Vi rồi đưa cô về nhà mẹ. Đường Hựu Đình không thể cùng đi mà chỉ đứng dưới nhà nhìn theo chiếc xe đi khuất. Anh mặc chiếc áo khoác mỏng, đứng trong cơn gió trông hết sức cô đơn và lặng lẽ. Minh Vi gần như cảm thấy việc mình đi thế này cũng giống như việc vứt bỏ anh.

Thế nhưng cô còn có thể làm gì?

Hai ngày đầu sau khi về nhà, Minh Vi hầu như phải vật lộn với đám thực phẩm giàu dinh dưỡng. Bà Vương chẳng buồn quan tâm đến việc kiểm soát vóc dáng của các diễn viên, chỉ cần lấy lại mấy ki-lô-gam thịt bị gầy đi của con gái. Minh Vi bị nhồi tới mức nổi cả mụn, Lý Trân ghé qua thăm nhìn thấy vậy kêu lên oai oái. Chỉ mấy ngày nữa sẽ diễn ra lễ trao giải, Minh Vi kiểu gì cũng phải xuất hiện ở đó để nhận giải với hình ảnh hoàn hảo nhất.

Ngoài chuyện bị nhồi nhét tới mức khốn khổ đó ra, những ngày nhàn rỗi ở nhà khiến Minh Vi thấy rất an lành. Ngày nào cô cũng đọc sách, xem ti vi, dắt chó đi dạo hai lần. Con chó phốc sóc giống Đức mà bà Vương mới nuôi, hễ giờ nhìn thấy Minh Vi là lại vẫy đuôi, cực kỳ nịnh bợ.

Hôm đó ti vi phát lại lễ trao giải thưởng truyền hình của tối hôm trước. Ngay sau tiếng nhạc quen thuộc, tiếng reo hò của công chúng, khuôn mặt tuyệt đẹp của Đường Hựu Đình xuất hiện trên màn hình lớn của sân khấu. Anh hiện diện trong lễ trao giải với tư cách khách mời, thế nên thay đổi phong cách phóng khoáng thường ngày, mặc một bộ vest trắng. Bộ quần áo được may rất vừa làm tôn lên đôi vai rộng cùng vòng eo thon gọn lẫn đôi

chân dài của anh. Tóc được chải vào nếp, khuôn mặt lộ ra vẻ thanh cao nho nhã, đích thực là một công tử hào hoa.

“Em là tình yêu đến bất ngờ, song từ khi nào đã hằn sâu vào trái tim anh. Vì sao trước giờ anh không nhận ra rằng thực ra hạnh phúc lại ở gần chúng ta đến vậy?”

Bài anh hát chính là bài “Đến bất ngờ”, một bài thấm đẫm chất trữ tình nằm trong album mới của anh.

- Thằng bé này đúng là rất tuyệt. – Bà Vương vừa vỗ vỗ vào tạp dề vừa nói. – Trông đẹp trai quá, thậm chí còn đẹp trai hơn cả Cố Thành Quân. Mẹ với mấy bà bạn xung quanh ai cũng thích xem phim cậu ấy đóng, vào vai một người con đại hiếu như thật. Ôi trời, giá như mẹ có cậu con trai như vậy thì tốt.

- Mẹ, con vẫn còn chưa đủ hay sao? – Minh Vi ôm lấy bà Vương nũng nịu. Tên Đường Hựu Đình đã trở thành “Lady killer” từ bao giờ mà cô không hay biết.

Bà Vương nói tiếp:

- Có đúng là con đang kết bạn với cậu ấy không? Nói mẹ nghe xem, mẹ không nói lung tung đâu.

Minh Vi cười ngớ ngẩn, song vẫn không nói gì.

Bà Vương gõ lên trán cô:

- Con tinh táo hơn một chút đi. Trong giới giải trí đầy rẫy bọn đàn ông xấu tính, tìm được một người tốt là phải tóm ngay lấy. Mẹ thấy với tính cách đó của con cũng không thể nào lấy được một đại gia tai to mặt lớn, còn để con phải đi hầu hạ bọn con nhà giàu mẹ cũng không yên lòng. Nếu

không muốn cả đời vạ vật, phải tranh thủ lúc còn trẻ trung xinh đẹp này mà ra tay ngay.

Minh Vi vội vàng vâng dạ rồi trốn về phòng mình.

Cô đi đi lại lại mấy vòng trong đó, cuối cùng cũng lấy điện thoại ra. Hai ngày nay, ngày nào Đường Hựu Đình cũng gửi cho cô mấy tin nhắn, hai lần sáng tối còn gọi điện. Hai người nói chuyện trong điện thoại hết sức bình thường, ngầm hiểu với nhau không nhắc một lời nào đến những chuyện kia.

Minh Vi được nghỉ ngơi hai ngày, ăn no ngủ kỹ, cũng đã nghĩ thông suốt. Cô chủ động gửi tin nhắn cho Đường Hựu Đình. “Em vừa xem tiết mục anh biểu diễn tối qua, trông mặc vest trắng đẹp thật, hát cũng hay nữa.”

Đường Hựu Đình chắc đang bận nên chưa nhắn tin trả lời. Minh Vi bật máy tính ngồi chơi “Hoa quả nổi giận”, chơi nghiện quá nên quên cả thời gian. Không biết là bao lâu sau, tiếng chuông điện thoại vang lên.

- Em đang ở nhà à? – Đường Hựu Đình hình như đang gọi từ phòng thu thanh, nghe giọng hơi xa vắng.

- Ừm. – Minh Vi đáp, tay vẫn bấm nút trồng cây đậu bắn đạn.

- Xuống đây một chút được không?

Con chuột rơi tuột xuống, cây đậu ván trồng ngay trước mặt một con zombie lập tức bị nhai “crack crack” luôn.

- Chết tiệt! Đều tại anh hết. – Minh Vi oán thán.

Đường Hựu Đình bật cười:

- Xuống đây, em muốn gì anh sẽ đền cho.

Minh Vi tắt máy, tắt luôn trò chơi. Cô vội vàng cởi chiếc áo ngủ bằng bông xù trên người ra, tìm một chiếc áo len dài màu trắng ngà mặc vào. Dù biết con gái hẹn hò có muộn đến nửa giờ cũng không có gì ghê gớm, nhưng trong lòng vẫn thấy sôi lên ùng ục như một ấm nước sôi đang bốc hơi nghi ngút, khiến cô vội vàng đến mức không muốn để lỡ một phút nào.

Bà Vương thấy con gái lao vụt ra khỏi cửa vội kêu lên một tiếng:

- Mặc thêm áo vào, trời lạnh đấy.

Minh Vi vâng bừa một tiếng rồi chui tọt vào thang máy.

Bà Vương mỉm cười rồi chuyển sang một kênh khác, tiếp tục ngồi xem ti vi. Vừa hay lúc đó ti vi đang chiếu bộ phim “Lê viên kinh mộng” mà Đường Hựu Đình đóng vai nam chính, mặc áo trường sam màu thiên thanh trông đẹp trai thanh nhã, khiến nhân vật nữ chính mê đắm quay cuồng.

Bà Vương nhìn thật kỹ, càng nhìn càng thấy hài lòng.

Minh Vi từ trong khu nhà đi ra, bên ngoài gió lạnh thổi vù vù, kèm theo tuyết rơi nhẹ. Khi đó cô mới ý thức được mình mặc mỏng manh quá. Thêm vào đó, vì chạy vội nên quên không mang theo điện thoại, bây giờ nếu chạy lên nhà lấy thế nào cũng bị mẹ cười cho.

Minh Vi giậm chân, đứng dờ khóc dờ cười trong gió lạnh.

Một bóng đen xuất hiện trên mặt đất, áp sát cô từ phía sau lưng. Minh Vi còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị một người ôm chặt lấy từ đằng sau. Chiếc áo khoác dày ấm áp ôm trọn lấy cơ thể mỏng manh của cô, hai cánh tay khỏe mạnh siết chặt, vòm ngực rộng tỏa ra một luồng hơi ấm ngất say.

Minh Vi quay người lại trong vòng tay đó, lập tức chạm ngay vào một đôi môi lạnh ngắt như băng. Nụ hôn tinh tế, gấp gáp, quyến luyến không rời.

Phải khó khăn lắm Minh Vi mới thở được bình thường, khẽ đấm cho anh một cái:

- Còn tưởng tên háo sắc nào.

- Bây giờ anh có khác gì một tên háo sắc? – Đường Hựu Đình vùi đầu mình vào gáy Minh Vi, ngửi mùi hương thanh khiết vẫn còn lưu lại trên cơ thể cô sau khi tắm. – Anh định qua đây để tìm mục tiêu, em bị anh bắt rồi nhé.

Minh Vi bị anh cọ đầu vào nhột hết người, bật cười tránh đầu đi. Ngoài trời quả thực quá lạnh, bọn họ vội dắt díu nhau quay vào bên trong khu nhà, đứng ở ngay chân cầu thang. Dưới ánh đèn vàng ấm áp. Đường Hựu Đình xoa mặt Minh Vi nhìn kỹ, đếm từng cái mụn trên mặt cô.

- Mấy ngày nay vì nhớ anh quá nên mới bị đúng không?

Minh Vi tức giận véo Đường Hựu Đình một cái. Anh bật cười ha ha như bị mèo cào, sau đó đẩy cô vào sát tường, cúi xuống hôn.

Cứ vậy mãi lâu sau, hai người mới ngồi xuống chân cầu thang nói chuyện hệt như hai học sinh trung học. Minh Vi vẫn được Đường Hựu Đình quấn chặt trong chiếc áo khoác của anh, giống một chú mèo con rúc vào người tìm hơi ấm, lười nhác và hơi mơ màng, ngồi yên không động đậy. Đường Hựu Đình vuốt ve mái tóc dài mượt của cô, cúi đầu xuống hôn lên cạnh má hơi lành lạnh. Hai người cứ ngồi như vậy một lúc lâu không nói một lời.

- Không giận anh nữa chứ?

- Không có chuyện gì nữa rồi. – Minh Vi nói – Vì không thể hận anh nên đành oán hận thế giới này. Nhưng rồi em phát hiện ra thế giới này cơ bản không để ý đến em, trái lại còn thấy mình gây chuyện như một đứa trẻ con, đúng là chả ra làm sao.

- ... Xin lỗi em. – Đường Hựu Đình khẽ thở dài.

Minh Vi chớp chớp mắt, ngồi thẳng người lên, xách tai Đường Hựu Đình:

- Em vẫn không yên tâm được, anh phải thề với em.

- Được, được! – Đường Hựu Đình bị véo đau quá nên chỉ còn cách quy hàng phục tùng.

- Sau này không được tiếp xúc với Tô Khả Tinh nữa, anh phải giữ khoảng cách xa mười mét với cô ta. Dù là cô ta chủ động đến gần, anh cũng phải tìm cách tránh ra xa.

- Thôi mà, đối với một tội phạm cường gian, anh có tìm cách tránh cũng không kịp.

Minh Vi gật đầu:

- Không được phép chủ động gây ra tin đồn với bất cứ cô gái nào, nếu có bị người khác đưa tin anh cũng phải giải thích rõ ngay lập tức.

- Những người gây ra tin đồn với anh từ trước đến nay đều là đàn ông... – Đường Hựu Đình lăm bắm, liền bị Minh Vi tiếp tục véo tai. – Á! Anh sai rồi! Anh tuyệt đối sẽ không dính dáng đến bất kì người phụ nữ nào.

Minh Vi thâm cười:

- Thứ ba, bất kể thế nào cũng phải thấy em là người tuyệt nhất.

Đường Hựu Đình mỉm cười gỡ tay Minh Vi ra khỏi tai mình, cầm gọn lấy:

- Em nói vậy không phải là thừa hay sao? Nếu không phải vì anh thấy em là người tuyệt nhất thì tại sao lại dồn hết tâm tư tình cảm của mình vào

em?

- Đừng có nói những lời đầu lười đó. – Minh Vi trừng mắt lên với Đường Hựu Đình. Nhưng chưa được hai giây, cô đã lại mỉm cười. – Anh nghiêm túc một chút đi.

- Anh đang nghiêm túc mà. – Đường Hựu Đình hôn lên tay Minh Vi. – Anh đang ở trong phòng thu nốt đoạn cuối, vừa nhận được tin nhắn của em liền vứt hết tất cả chạy đến đây. Ngày mai quay lại thế nào anh cũng bị mấy ông ở phòng thu với cả Lưu Triệu mắng chết thôi.

- Đáng đời. – Minh Vi cười mắng, song nghe giọng nói mềm nhũn, hoàn toàn không còn tức giận một chút nào. Đường Hựu Đình nghĩ bụng, trái tim người con gái này quả là yếu mềm, tình cảm cũng hết sức đơn thuần, vậy mà lại rơi vào giới giải trí. May mà cô ấy gặp được một người đàn ông thành thực là mình, nếu gặp phải một kẻ nào đó có bụng dạ không biết sẽ bị lừa gạt đến mức nào.

Nghĩ tới đó anh chợt hoảng hốt, hơi lo sợ. Cũng may anh xuất hiện sớm và ra tay kịp thời.

Đường Hựu Đình thở dài, ôm chặt lấy Minh Vi:

- Được rồi, tất cả đã qua rồi.

Minh Vi tựa vào lòng anh, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Đường Hựu Đình là tia sáng đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời Minh Vi kể từ sau khi cô được tái sinh. Người đàn ông nhìn qua có vẻ cao ngạo, tính tình lại khó chịu đó đã quan tâm chăm sóc cho cô từng chút một trong suốt mấy năm qua không hề thay đổi. Những chi tiết nhỏ nhặt ấy dù Minh Vi không nói ra nhưng cô đều ghi lại trong lòng. Đó là duyên phận mà hai người bọn họ có được không dễ dàng.

Cố Thành Quân từng là tất cả của Minh Vi, nhưng anh đã quay lưng lại với cô một cách vô tình, cho nên lúc trước Minh Vi vẫn còn do dự. Cô không biết liệu mình có nên hoàn toàn chấp nhận Đường Hựu Đình, đặt anh vào trái tim mình một cách thật sự hay không.

Nhưng giờ đây cô đã có thể đưa ra được quyết định. Từ giờ phút này, hai người bọn họ sẽ cắt hết những ký ức đen tối vào trong rừng, đóng chặt lại, chôn sống dưới đất sâu, không bao giờ đào lên nữa. Bọn họ quyết định sẽ bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Muốn Ở Bên Nhau

Có lẽ trong lòng thấy thoải mái hơn nên hai ngày sau các nốt mụn trên mặt Minh Vi dần lặn hết. Hôm Lý Trân đến đón cô quay lại công ty, Minh Vi đã lấy lại được hoàn toàn sắc mặt hồng hào ngày trước, trạng thái tinh thần cũng phấn chấn hơn nhiều. Người quản lý hết sức hài lòng khi thấy Minh Vi như vậy, liền bắt tay ngay vào việc xếp lịch cho cô đến dự các bữa tiệc quyên góp từ thiện hoặc lễ trao giải thưởng.

Minh Vi rõ ràng là con cưng của giới giải trí năm nay, bước chuyển ngoặt sau vụ tàng trữ ma túy đã khiến mọi người không tiếc những lời tán dương tốt đẹp dành cho cô. Trải qua chuyện đó, đúng như người xưa nói, sau đại nạn không chết sẽ càng nhiều phúc, mức độ nổi tiếng của Minh Vi càng lớn hơn, thậm chí còn vượt qua cả những nữ minh tinh tiền bối, cô trở thành con cưng của giới kinh doanh, thành nữ thần mà truyền thông theo đuổi.

Sự kiện lớn nhất diễn ra vào dịp cuối năm chính là lễ trao giải phim truyền hình. Tất cả đạo diễn, diễn viên trên toàn quốc tụ hết về một nơi, cùng chia nhau chiếc bánh ga tô lớn. Đối với những người trong cuộc, danh sách được giải đã không còn là điều để thấp thỏm chờ đợi, việc tổ chức bỏ phiếu bình chọn trên mạng thực ra chỉ là động tác làm tăng tính úp mở, gây bất ngờ, giúp thu hút thêm lượng khán giả.

Minh Vi được một đề cử Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, ngoài ra sẽ là ứng cử viên của một trong hai giải: Nữ diễn viên mới xuất sắc nhất và Nữ diễn viên được yêu thích nhất. Vì kinh nghiệm của cô còn ít, nên chắc chắn

giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất sẽ dành cho một đàn chị khác. Ngoài những điều đó ra, cô được làm khách mời trao giải Đạo diễn xuất sắc nhất.

Lần này Vĩnh Thành dưới sự dẫn dắt của Cố Thành Quân, mấy diễn viên, ca sĩ nổi tiếng đều có mặt đông đủ cả. Chân Tích vẫn còn đang quay phim ở Mỹ nên chỉ ghi một VCR(*). Cố Thành Quân lần này cũng nhận được một giải thưởng hàng năm, còn Đường Hựu Đình nhận được đề cử Nam diễn viên được yêu thích nhất.

(*) VCR: Video Cassette Recording

Minh Vi mặc một chiếc váy dài màu trắng ngà có đính ngọc trai và pha lê, để lộ bờ vai và hai cánh tay tuyệt đẹp. Cô trang điểm tinh tế và khoá^A phơi bày tất cả vẻ đẹp thuần khiết của một cô gái trẻ. Nhằm tạo hiệu ứng truyền thông cho bộ phim “Bạch lộ”, Minh Vi khoác tay Cố Thành Quân bước lên thảm đỏ. Báo chí chạy theo chụp ảnh lia lịa, fan hâm mộ hò reo, Minh Vi lần đầu ngợp trong hào quang như vậy.

Đường Hựu Đình bước lên thảm đỏ một mình. Anh mặc bộ vest vừa với người, thắt cà vạt, trông phong lưu và thanh thoát. Từ khi vào nghề đến nay, đây là lần đầu tiên Đường Hựu Đình xuất hiện trong một lễ trao giải thưởng với tư cách là người được đề cử, thế nên các fan hâm mộ gần như phát cuồng, nhìn đâu cũng thấy những biểu ngữ với cờ quạt in những lời động viên, ủng hộ. Thảm đỏ gần như trở thành sân khấu riêng của Đường Hựu Đình.

Khi ngồi xuống, không biết có phải do được sắp xếp trước hay không mà Minh Vi và Đường Hựu Đình mỗi người ngồi một bên Cố Thành Quân. Ba người trong cuộc vô cùng điềm tĩnh, chỉ có điều, mỗi khi ống kính máy quay zoom vào mặt Cố Thành Quân và Đường Hựu Đình, tất cả khán giả lại cùng hò reo lên ầm ĩ.

Mỗi lần như vậy Minh Vi đều nghĩ, lẽ ra cô nên yêu cầu Đường Hựu Đình cam kết thêm là từ nay về sau không được gây ra những tin đồn liên quan đến đàn ông.

Những giải thưởng không quan trọng luôn được trao trước hết. Không nằm ngoài dự đoán, nhờ vào số lượng khán giả bình chọn qua mạng, Minh Vi giành giải Nữ diễn viên được yêu thích nhất trong năm.

Minh Vi nhận chiếc cúp từ tay khách mời trao giải, nhìn một lượt khắp khán đài. Các fan hâm mộ hò hét cuồng nhiệt, còn bà Vương ngồi cạnh người quản lý của cô lau nước mắt. Đường Hựu Đình và Cố Thành Quân đều vui vẻ mỉm cười vỗ tay. Đặc biệt là Cố Thành Quân, khi còn là Trương Minh Vi, cô chưa từng thấy ở anh ánh mắt đầy ngợi khen, tán thưởng và xem trọng đó.

Nếu Cố Thành Quân biết người phụ nữ đang đứng trước mặt mình là Trương Minh Vi, liệu anh có còn bộc lộ cảm xúc như vậy nữa không?

Minh Vi cố kiềm nước mắt, nói lời cảm ơn, vì hơi căng thẳng và xúc động nên cô thể hiện không mấy xuất sắc. Song khuôn mặt xinh đẹp với nụ cười long lanh ngấn nước của cô được đặc tả trên màn hình khổ lớn khiến cho khán giả không ngừng vỗ tay cổ vũ.

Minh Vi nhận giải thưởng xong, liền đi ra hậu trường chuẩn bị việc trao giải. Đến phòng hóa trang, cô gặp ngay Tô Khả Tinh khi đó cũng đang chuẩn bị đi trao giải cho hạng mục diễn viên nhí.

Lần này Tô Khả Tinh cũng bước lên thảm đỏ, song không phải đi nhận giải mà với tư cách khách mời trao giải.

Nhìn thấy cô ta, Minh Vi chỉ hơi cúi đầu thay cho lời chào, sau đó không để tâm đến nữa. Nhưng Tô Khả Tinh chủ động đi tới, cười nói:

- Nghe nói cô và anh ấy đã giảng hòa rồi phải không?

Minh Vi cảm thấy vô cùng chán ghét, chỉ ừm một tiếng cho xong.

- Quả là đáng ngưỡng mộ. – Tô Khả Tinh đứng lại không chịu đi, nhìn một lượt trang phục và đồ trang sức của Minh Vi. Thảm đỏ xưa nay vẫn luôn là chiến trường cho các nữ minh tinh đua sắc. Minh Vi hiện là một diễn viên nổi như cồn, váy áo và đồ trang sức đều do các thương hiệu có tiếng tài trợ, nên đồ của Tô Khả Tinh tuyệt nhiên không thể sánh bằng.

Tô Khả Tinh thấy chua xót trong lòng, miệng cười mà bụng lạnh tanh:

- Màu sắc viên đá quý của cô đẹp thật. Tôi không đủ may mắn để đeo một thứ đồ trang sức đắt tiền như vậy.

Khi đó Minh Vi mới nhận ra nơi cổ tay Tô Khả Tinh đang để trên đùi có một chiếc lắc bạc rất quen mắt.

Minh Vi bỏ quyển kịch bản xuống, nói lạnh lùng:

- Cô là như vậy chẳng có ý nghĩa gì đâu, Khả Tinh. Chiếc lắc bạc đó do Triệu Thừa Trác tặng Hựu Đình, nó có ý nghĩa đặc biệt với anh ấy, tốt nhất cô nên trả lại.

- Dựa vào cái gì chứ? – Tô Khả Tinh nói ngang. – Cô nên khuyên người của cô ấy. Đề nghị của tôi thực sự nhất cử lưỡng tiện, tốt nhất cho tất cả mọi người, chỉ một lần là dùng được cả đời, không nên vì chút tình cảm với một người phụ nữ như cô mà lãng phí một cơ hội lớn.

- Nhưng chúng tôi không nghĩ đó là một cơ hội hay. – Minh Vi nói. – Tôi hy vọng sau này cô sẽ không chen vào giữa chúng tôi như vậy nữa.

Tô Khả Tinh liếc nhìn Minh Vi với vẻ căm ghét, sau đó uể oải đứng dậy. Minh Vi tiếp tục xem kịch bản sân khấu, không buồn ngước mắt lên. Những ngón tay của Tô Khả Tinh bấm chặt vào lòng bàn tay. Cô ta hừ một tiếng rồi quay người đi.

- Người kiêu gì vậy. – Lý Trân nói khinh miệt. – Sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao.

Tô Khả Tĩnh đi ra phía sau cánh gà sân khấu. Bên ngoài đang là một tiết mục ca nhạc, sau khi trao giải Nam diễn viên được yêu thích nhất xong mới đến giải dành cho diễn viên nhí mà cô ta đảm nhiệm.

Tô Khả Tĩnh đang nghịch điện thoại di động chợt nghe thấy tiếng đạo diễn nói với ai đó:

- Sao giờ anh Tống vẫn chưa đến? Các anh làm ăn kiêu gì vậy, cả người dự phòng cũng không có. Thế ai trao giải Nam diễn viên được yêu thích nhất bây giờ?

Người kia gạt mồ hôi đáp:

- Cấp trên nói để Chu Minh Vi trao giải hạng mục này, để tôi đi hỏi lại xem.

Tô Khả Tĩnh lập tức nói ngay:

- Em vừa gặp cô ấy trong kia, xúc động quá nên còn đang khóc, trôi hết phấn son rồi.

Tiết mục trên sân khấu đã bước vào đoạn kết, đạo diễn lo toát cả mồ hôi. Tô Khả Tĩnh liền cười đứng dậy, nói:

- Thôi để em mặt dày tự giới thiệu mình vậy, đạo diễn. Nếu như không chê để em trao giải này cũng được.

Khi nghe thấy người dẫn chương trình đọc tên khách mời sẽ lên trao giải, cả Cố Thành Quân và Đường Hựu Đình đều ngẩn người ra. Lúc này Tô Khả Tĩnh đã nhắc chiếc váy đầm màu tím đỏ uyển chuyển bước ra ngoài sân khấu, chuẩn bị mở phong bì tên người được giải.

- Sao có thể là cô ta? – Cố Thành Quân lập tức hỏi thư ký đang ngồi sau lưng.

Thư ký cũng mù mờ không biết gì.

Tên các nam diễn viên được đề cử lần lượt hiện lên trên màn hình lớn. Khi khuôn mặt Đường Hựu Đình xuất hiện, những tiếng vỗ tay hò hét tưởng như làm sập trần nhà.

Tô Khả Tinh nở nụ cười quyến rũ, mở chiếc phong bì ra rồi đọc: “Chủ nhân của giải Nam diễn viên được yêu thích nhất năm nay là Đường Hựu Đình. Chúc mừng anh Hựu Đình!”.

Cùng lúc đó, Lý Trân cũng tất tả vào kéo Minh Vi ra sau sân khấu:

- Chị mau ra đây xem, Tô Khả Tinh đang làm trò gì vậy?

Minh Vi ngạc nhiên nhìn ra đó. Trong tiếng nhạc và tiếng vỗ tay, Đường Hựu Đình bước lên sân khấu nhận giải với nụ cười trên khuôn mặt. Tô Khả Tinh tươi cười bước tới đón. Đường Hựu Đình hơi ngập ngừng một chút, sau đó mới nhận chiếc cúp cô ta đưa lại và giơ tay kia định bắt tay. Tuy nhiên Tô Khả Tinh hoàn toàn không khách sáo, tiến đến gần hơn rồi ôm chặt lấy lưng Đường Hựu Đình, chạm môi vào má anh ngay trước mắt các khách mời và người hâm mộ cũng như đông đảo người xem truyền hình.

- Mẹ! – Lý Trân bật ra tiếng chửi.

Không chỉ Lý Trân mà phía dưới khán đài lập tức vang lên những tiếng kêu gào tức tối của fan hâm mộ.

Đường Hựu Đình lập tức đẩy Tô Khả Tinh ra, nhìn xuống khán đài một cách thiếu tự nhiên.

Song Tô Khả Tĩnh hoàn toàn không để ý đến những tiếng kêu gào bên dưới, thậm chí còn cười nói: “Anh Hựu Đình là tiền bối của tôi, bình thường quan hệ của chúng tôi rất tốt. Tôi là người hiểu rõ nhất anh ấy đã cố gắng đến thế nào cho bộ phim này, điều đó quả thực khiến cho người ta cảm động và kính phục. Vậy nên hôm nay chúng tôi đều vô cùng vui mừng khi anh ấy nhận được giải thưởng này”.

Người dẫn chương trình nhìn thấy vẻ bối rối của Đường Hựu Đình lập tức tới giải nguy, đẩy Tô Khả Tĩnh sang một bên để cho Đường Hựu Đình nói.

Đường Hựu Đình không còn vẻ hào hứng như khi bước lên sân khấu, chỉ nói cho xong những lời cảm ơn đã được chuẩn bị sẵn, sau đó nói vài lời với fan hâm mộ và vẫy tay, quay người đi xuống. Vừa xuống đến nơi, anh đã vút chiếc cúp vào tay Lưu Triệu, sau đó tháo cà vạt ra, rút khăn mùi soa lau mặt.

- Anh Hựu Đình, xin hãy dừng bước. – Tô Khả Tĩnh đuổi theo sau, vung tay ném một món đồ lại phía Hựu Đình.

Đường Hựu Đình bắt lấy, là sợi dây bạc đeo tay.

- Như vậy tức là chúng ta đã xong việc?

Tô Khả Tĩnh bật cười như thể nghe thấy một câu chuyện khôi hài:

- Thời gian còn dài, trò chơi mới chỉ xong bài một.

Đường Hựu Đình siết chặt sợi dây trong lòng bàn tay, im lặng hồi lâu. Xung quanh lại rộn lên tiếng vỗ tay và hò hét, thêm một người nữa lên nhận giải. Trong cái thế giới phù hoa này, tất cả mọi người đều mỉm cười sau đó khóc thầm.

Khi lễ trao giải kết thúc đã là nửa đêm. Ngồi trong xe cùng Đường Hựu Đình, Lưu Triệt ra sức chửi Tô Khả Tinh:

- Con nhãi đó chắc chắn đã ghi hình hoặc chụp ảnh lại rồi, nếu không làm sao nó có thể mạnh mẽ thế được.

- Dựa vào nội dung cuộc ngã giá ngày hôm đó hả? – Đường Hựu Đình bực dọc nói. – Cô ta muốn làm gì cứ để cô ta làm. Tôi phải sợ cô ta sao?

- Đừng cáu giận vậy. – Minh Vi an ủi. – Nếu sự việc này bị làm ồn lên, thì dù phía người đàn ông có đúng cũng vẫn phải chịu thiệt thòi hơn. Chúng ta không có chứng cứ cô ta dùng thuốc ngủ.

- Cô ta vẫn luôn cầm đẳng chuôi. – Đường Hựu Đình nói. – Cô ta vẫn thường qua lại với Lý Kỳ Vân. Lý Kỳ Vân dùng ma túy, liệu cô ta có dính dáng không?

- Việc này để tôi đi tìm hiểu. – Lưu Triệt nói. – Thời gian này cậu cũng phải cẩn trọng hơn, Hựu Đình.

Đường Hựu Đình hừ một tiếng, hạ giọng nói với Minh Vi:

- Tết năm nay em có về quê không?

- Không, sao vậy?

Đường Hựu Đình cười cười:

- Anh định đưa em đến gặp một người này.

- Ai thế?

- Bố anh.

Minh Vi ngẩn người.

Hóa ra bố Đường Hựu Đình vẫn còn khỏe mạnh. Hơn nữa, anh muốn đưa cô về gặp người lớn sao?

- Nói gì đi. – Đường Hựu Đình chọc chọc Minh Vi. – Sợ quá đờ ra rồi à? Bố anh thích làm ra vẻ, nhưng không khó tính, đặc biệt rất mềm mỏng với đàn bà con gái. Mẹ kế của anh cũng rất dễ chịu.

Mặt Minh Vi nóng bừng, mãi sau mới hỏi:

- Vậy... khi nào?

Đường Hựu Đình hài lòng véo véo má Minh Vi:

- Đợi sau này anh sẽ nói với em.

Hơn một tuần sau đó, công ty thuê khách sạn tổ chức cho nhân viên và nghệ sĩ gặp nhau, ăn bữa cơm thân mật. Cố Thành Quân lên bục phát biểu, cảm ơn tất cả mọi người đã cố gắng phấn đấu suốt một năm. Ngay sau đó là chương trình rút thăm trúng thưởng vô cùng sôi động. Cố Thành Quân kế thừa phong cách của Trương Minh Vi, đặt giải rất thoáng tay, thấp nhất là giải an ủi cũng được một chiếc điện thoại di động cao cấp. Các nhân viên đều hết sức vui mừng.

Chung Thiên Dao cùng Minh Vi cầm ly rượu ngồi một bên nhìn cảnh tượng tưng bừng náo nhiệt. Chung Thiên Dao đột nhiên hỏi:

- Chuyện của Tô Khả Tinh với Đường Hựu Đình nhà cậu chưa giải quyết xong à?

Minh Vi ngạc nhiên:

- Cậu nghe thấy chuyện đó ở đâu?

- Chỉ là nghe hơi nôi chỗ thôi. – Chung Thiên Dao nói. – Sau lễ trao giải hôm trước, các tin đồn rộ lên vài ba ngày. Cứ tưởng đã êm rồi, hôm

qua lại bùng lên tiếp. Đường Hựu Đình nhà cậu hôm qua có lên trang Weibo nói mình vừa hoàn tất một hợp đồng, đang uống cà phê với bạn bè rất vui. Gần như ngay sau đó Tô Khả Tinh cũng đẩy lên tài khoản của mình một bức ảnh tự chụp, chính là trong quán cà phê ấy.

Minh Vi hiểu ngay ý của Chung Thiên Dao:

- Chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi.

- Một hai lần còn có thể nói là trùng hợp, chứ nhiều như vậy khó nói thể lắm. – Chung Thiên Dao tỏ ra khinh miệt. – Nhưng fan hâm mộ của Đường Hựu Đình cũng ghét cô ta, lên mạng chửi kinh lắm. Cậu nói xem, vì sao cô ta phải làm vậy? Sao cứ nhất định phải làm kẻ ác, để đắc tội với cả người bên trong lẫn bên ngoài? Cứ cho là Lý Kỳ Vân bắt bài rồi, cô ta không còn chỗ dựa nữa, nhưng cũng không nên tới mức ăn vồ ăn vập như hổ đói vậy.

- Chẳng phải cậu cũng nói còn gì, nhiều lần tình cờ sẽ thành thật. Chắc cô ta nghĩ tới lúc đó dù Đường Hựu Đình không thừa nhận, cô ta cũng sẽ có thể kiếm được cái danh phận người bị hại.

- Anh Hựu Đình cũng khổ thật, ngay cả quan hệ với cậu cũng không thể nói được ra... – Chung Thiên Dao lắc đầu. – Không nói chuyện đó nữa. Thấy bảo các cậu đã xem thử phim “Bạch lộ” rồi đúng không? Thế nào?

Minh Vi hài lòng nói:

- Đúng là rất tuyệt. Mình tự chấm cho mình tám mươi điểm. Cố Thành Quân có thể được chín mươi lăm điểm.

- Anh ấy lại tấn công ngôi vị ảnh đế rồi. – Chung Thiên Dao và Minh Vi chạm ly. – Khi nào chúng ta đăng quang ảnh hậu đây?

- Nhất định là có ngày như vậy.

Dù Đường Hựu Đình chưa lần nào hưởng ứng lại, song Tô Khả Tinh vẫn đơn phương lấn tới ngày một mạnh bạo hơn. Trong những bức hình cô ta tự chụp đã xuất hiện hẳn, đây chuyền cặp đôi giống hệt của Đường Hựu Đình. Cô ta xuất hiện ở những địa điểm nơi anh có mặt gần như cùng một thời điểm với nhau. Đường Hựu Đình nói loại trà nào uống ngon, lập tức không lâu sau đó Tô Khả Tinh cũng tải lên mạng hình ảnh mình đang uống loại trà ấy. Đường Hựu Đình nói phải thu thanh muộn, Tô Khả Tinh lập tức viết lên Weibo: “Người ấy lại phải làm việc đến nửa đêm, gọi điện chẳng nói gì, chỉ hỏi mình xem đã đọc hết cuốn sách đó chưa”. Sách, đương nhiên là cuốn sách trước đó không lâu Đường Hựu Đình giới thiệu với các fan trên trang Weibo của mình.

Cái kiểu ám muội cứ ăn không nói có đó khiến Đường Hựu Đình cảm thấy hết sức phiền toái, đành phải dừng lại không đưa bất cứ thứ gì lên Weibo nữa. Fan hâm mộ của anh dĩ nhiên cũng cực kỳ căm ghét Tô Khả Tinh, nên chửi bới không tiếc lời. Tô Khả Tinh ăm ực trả lời lại một lời bình luận của fan hâm mộ dùng hình ảnh Minh Vi làm avatar, nói chúng tôi là đồng nghiệp cùng công ty, cũng là bạn tốt của nhau, nhưng không hề có chuyện gì ám muội, hy vọng mọi người đừng mắng nhiếc như vậy nữa.

Số lượng fan hâm mộ của Tô Khả Tinh dù ít nhưng sức chiến đấu cũng không hề yếu, lập tức chuyển họng súng sang phía Minh Vi. Cũng may fan hâm mộ của Minh Vi chiến đấu đã nhiều nên kinh nghiệm phong phú, đối phó lại một cách ung dung, cho nên không xảy ra đại chiến trên không gian mạng

Cứ như vậy một thoáng trôi qua, thoát cái đã đến Tết. Theo đúng hẹn, Đường Hựu Đình đưa Minh Vi về nhà mình ăn cơm.

Vì buổi gặp mặt này mà Minh Vi mua riêng một bộ Channel, khi mặc vào trông vô cùng hiền thực. Đường Hựu Đình đã giúp cô mua xong quà tặng, lái xe đến đón. Thấy Minh Vi ăn mặc như vậy, Đường Hựu Đình cười lẫn.

- Em ăn mặc thế này giống như chuẩn bị được gả cho hoàng tử Anh vậy.

Minh Vi trừng mắt nhìn anh:

- Anh bớt nói đi, đi thôi.

Nhà Đường Hựu Đình nằm trong khu quân đội, phải là sĩ quan rất cao cấp mới đủ tiêu chuẩn ở trong một căn nhà lớn như vậy. Các ngả đường trong khu đều có cảnh vệ đứng gác, ngay cả Đường Hựu Đình cũng phải báo danh xong mới được đi qua.

- Anh cũng không thường về. – Đường Hựu Đình ngại ngùng giải thích. – Nên cảnh vệ không biết mặt.

Tuy Đường Hựu Đình chưa bao giờ nói ra nhưng Minh Vi biết anh và bố mình không mấy gần gũi nhau. Chuyện đó chắc có liên quan đến người mẹ mất sớm của anh. Riêng về chuyện này Đường Hựu Đình luôn giấu kín, vì tôn trọng anh nên Minh Vi cũng không hỏi nhiều.

Chiếc xe dừng trước một ngôi nhà tứ hợp viện(*) ít nhất cũng phải tới một trăm năm tuổi, một người phụ nữ trung niên hiền từ dẫn theo một thanh niên cao lớn cùng ra đón. Thấy Đường Hựu Đình gọi dì La, Minh Vi biết ngay là người mẹ kế của Đường Hựu Đình.

(*) Nhà xây kiến trúc cổ của Bắc Kinh, bốn mặt là nhà, ở giữa có sân.

Dì La hiền lành, thân thiện, trông rất có phong thái của một bà chủ gia đình nề nếp. Cậu con trai Diệp Mẫn trông to cao vạm vỡ, nhưng tính tình rất hiền lành. Hai người nhiệt tình chào hỏi, xua tan sự căng thẳng của Minh Vi.

Đây là lần đầu tiên Minh Vi đến ra mắt bố mẹ bạn trai. Bố mẹ Cố Thành Quân mất sớm, bọn họ chỉ đến dâng hoa thắp hương trước mộ. Minh

Vi hồi đó còn cảm thấy mình hơi may mắn, vì tâm lý tự ti luôn thường trực trong cô, cô sợ mình không xứng đáng với Cố Thành Quân, sợ nếu bố mẹ anh còn sống cũng sẽ không thích mình. Song khi ấy cô chưa từng nghĩ được rằng có một ngày, chính Cố Thành Quân cũng sẽ không thích cô.

Đường Kính Quốc vừa nghỉ hưu năm ngoài, nhàn rỗi ở nhà chỉ viết chữ vẽ tranh, nuôi chim, tập thái cực quyền, nhưng nhìn phong thái tướng mạo, nhiều nhất cũng chỉ ngoài năm mươi tuổi, hoàn toàn không giống một người đã sáu mươi.

Đường Hựu Đình được thừa hưởng vóc dáng cao ráo của bố, còn khuôn mặt thanh tú là từ mẹ. Cho tới tận khi học trung học, anh cũng vẫn xinh xắn hết như một cô gái, nên thường xuyên bị bạn bè chọc ghẹo. Sau này đến tuổi dậy thì, hormone đàn ông mới bắt đầu bộc phát, dáng người cao lớn, các đường nét cũng rõ ràng hơn. Tính nết Đường Hựu Đình giống bố, tuổi trẻ ngang tàng, không sợ bất cứ điều gì, thường xuyên xảy ra những vụ đánh lộn mà một mình anh cầm tuýp sắt đánh lại cả bảy, tám nam sinh lớp lớn. Ở trường xác lập được ngôi vị bá vương, nhưng khi về nhà vẫn bị bố trói vào gốc cây quế trong sân dùng thắt lưng da đánh cho một trận tơi bời.

- Cái cây đó đây. – Đường Hựu Đình vỗ vỗ vào thân cây to bằng thùng nước. – Nhìn này, trên đó còn có ký hiệu đánh dấu chiều cao của anh nữa.

Đường Hựu Đình kéo Minh Vi đến đo thử rồi đứng đó cười với nhau. Đường Kính Quốc hiền từ đứng một bên nhìn hai con. Sau khi nghỉ hưu, càng ngày ông càng giống một người cha nhân hậu. Riêng điểm này đến cả bản thân Đường Hựu Đình cũng hết sức ngạc nhiên.

Khi Đường Hựu Đình xuống bếp giúp dì La chuẩn bị làm gà, Minh Vi theo Đường Kính Quốc vào thư phòng uống trà.

- Chuyện xảy ra với cháu lần trước Hựu Đình đã nói hết với ta. – Đường Kính Quốc nói giọng trầm trầm. – Ta vốn là người bảo thủ, hồi đầu cũng đã kịch liệt phản đối việc Hựu Đình đi theo lĩnh vực giải trí. Vì vậy mà mấy năm nay hai cha con cũng không có quan hệ gì. Thằng bé này vốn cao ngạo, người khác đều gọi nó là thiếu gia, là con quan, nhưng quả thực ta chưa từng giúp đỡ nó một chút nào để có được những thành công trong sự nghiệp như hiện nay. Hựu Đình nói cháu rất giống nó, tay không bắt giặc. Nó khen cháu rất nhiều, nên ta tin rằng cháu cũng là một cô gái tốt.

Minh Vi không biết những chuyện khúc mắc giữa hai cha con họ nên không dám nói lung tung, chỉ đáp:

- Cháu cũng cảm thấy việc gặp được Hựu Đình ở thế giới này là một may mắn lớn trong cuộc đời mình.

Diệp Mẫn mang một đĩa bánh điểm tâm lên, nói với Minh Vi:

- Anh Hựu Đình đối với chị khỏi phải nói nữa. Khi chị gặp sự cố, anh ấy đã chạy ngay về đây nhờ dưỡng giúp. Em biết anh ấy bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ thấy anh ấy lại hạ giọng cầu xin như vậy.

Minh Vi ngẩn người.

- Cháu vẫn chưa biết sao? – Đường Kính Quốc mỉm cười. – Tính Hựu Đình là như vậy, có rất nhiều chuyện nó luôn giấu kín trong lòng.

- Dưỡng, đó là vì anh Hựu Đình xấu hổ, ngượng ngùng không dám nói với bạn gái thôi. – Diệp Mẫn pha trò. – Tuy nhiên anh Hựu Đình thực sự là người tốt, đã yêu thương ai thì dốc hết ruột gan. Còn nhớ mối tình đầu của anh ấy, cô bé Hứa Tình Tình...

- Mà không nói nhiều thì chết à? – Đúng lúc đó Hựu Đình đi lên, gõ vào đầu Diệp Mẫn một cái. Diệp Mẫn cười ha ha rồi chạy biến.

Đường Kính Quốc hơi xúc động. Lâu lắm trong nhà không có tiếng cười vui vẻ thoải mái như vậy.

Đường Hựu Đình đưa Minh Vi đi một vòng quanh khu. Quầy tạp hóa anh thường ra mua đồ ăn vặt mỗi khi tan học về vẫn còn đó, chỉ có điều đã được sửa thành một siêu thị mini. Sân bóng rổ đã được trải một lớp mặt nền plastic, có một đám trẻ con đang chơi đùa. Cái cây hồi nhỏ anh cùng các bạn hay trèo vẫn đứng thẳng ngay bên lề sân vận động, mấy chú bé nghịch ngợm đang trèo lên trèo xuống. Một cô bé tết tóc đuôi sam chạy đến nhặt bóng, nhận ra Đường Hựu Đình bèn gọi:

- Anh Hựu Đình.

- Phải gọi là chú. – Đường Hựu Đình giả bộ nghiêm trang chỉnh lại.

Minh Vi cười, gõ cho Đường Hựu Đình một cái.

Trời tối dần, đám trẻ con lần lượt về nhà. Minh Vi và Đường Hựu Đình mỗi người ngồi trên một chiếc xích đu, nhìn mặt trời giống như lòng đỏ trứng gà đang đậu lại trên ngọn cây trụi lá.

Đường Hựu Đình đột nhiên nói:

- Em nói xem, nếu như chúng ta có con, sau này chúng nó có chơi ở đây không?

Trong khoảnh khắc, trái tim Minh Vi bỗng trở nên mềm nhũn.

- Có chứ. – Cô khẽ nói. – Con chúng ta chắc chắn sẽ là đứa trẻ xinh đẹp nhất trong đám trẻ con.

Đường Hựu Đình đưa tay sang nắm lấy tay Minh Vi, cùng cô đẩy chiếc xích đu.

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, Đường Hựu Đình lấy máy ra xem, là một số lạ. Lúc này anh đang trong tâm trạng thoải mái nên dù là công ty bảo hiểm hay tiếp thị gì đó gọi tới, chắc cũng sẽ vui vẻ đáp lại vài câu.

- Là tôi đây. – Giọng nói của Tô Khả Tinh ngay lập tức khiến cho những cảnh sắc tươi đẹp xung quanh trở nên ảm đạm.

Thấy sắc mặt Đường Hựu Đình thay đổi, Minh Vi hỏi:

- Là ai thế?

Tô Khả Tinh cười nói:

- Hai người đang ở bên nhau hả. Thật có lỗi, đã làm phiền.

Đường Hựu Đình lạnh lùng nói:

- Cô có việc gì không?

- Tôi muốn gặp anh, anh đến chỗ tôi một lát.

Đường Hựu Đình không khách khí:

- Hôm nay tôi không có thời gian.

Minh Vi đã đoán được người gọi đến là ai, bèn cau mày hỏi:

- Cô ta lại định làm gì nữa thế?

- Không có gì. – Đường Hựu Đình an ủi Minh Vi rồi nói với Tô Khả Tinh. – Có chuyện gì tìm người quản lý của tôi nói đi.

Tô Khả Tinh im lặng một lát rồi buông thông một câu:

- Tôi có thai rồi.

Đường Hựu Đình cảm thấy như cả một tảng tuyết trên cây vừa đổ ập xuống đầu, lạnh tới mức da anh tê dại, còn tim gần như ngừng đập.

Minh Vi còn đang lo lắng nhìn anh, trong điện thoại đã vang lên tiếng cười đắc ý của Tô Khả Tinh.

- Anh không đến gặp tôi cũng không sao, tôi sẽ lập tức gọi điện cho Minh Vi, chẳng phải cô ta đang ở bên cạnh anh sao? Chắc chắn bây giờ đang anh giải thích xem tôi đang nói gì. Để tôi tự nói với cô ta, đỡ cho anh phải chần chừ không quyết được.

- Không cần. – Bàn tay cầm điện thoại của Đường Hựu Đình siết chặt tới mức các khớp ngón tay đều trắng bệch. – Phòng họp số một của công ty, một giờ nữa gặp.

Sau đó anh dứt khoát ngắt điện thoại luôn.

- Cô ta nói gì? – Minh Vi hỏi. – Cô ta lại lấy gì ra uy hiếp anh?

Đường Hựu Đình nhìn đôi mắt sáng long lanh ánh tuyết của Minh Vi, một cảm giác tội lỗi dâng đầy trong lòng khiến anh không sao lên tiếng được. Anh quả thực rất sợ nhìn thấy sự tuyệt vọng và đau buồn vỡ vụn trong đôi mắt đó. Anh không thể tiếp tục làm tổn thương cô.

- Hình như là cô ta uống rượu say, đang rêu rao sẽ gọi báo chí, anh sợ Lưu Triệu cũng không giải quyết được chuyện đó. Anh đi một lát rồi về, em yên tâm đợi ở đây nhé.

Thấy Đường Hựu Đình lảng tránh ánh mắt của mình, Minh Vi đoán chắc anh ấy đang giấu chuyện gì. Cô ngáp ngừng trong giây lát, nhưng rồi quyết định không truy hỏi.

- Tô Khả Tinh hiện đang chiếm ưu thế, nói không chừng sẽ trở mặt với chúng ta. Anh cũng đừng ép cô ta quá, tránh để cô ta lên cơn kích động làm

bừa.

Đường Hựu Đình ừm một tiếng, dắt tay Minh Vi quay về nhà. Con ngõ vắng tanh, chỉ có tiếng bước chân nặng nề của hai người. Minh Vi ngoan ngoãn đi sau Đường Hựu Đình, hơi thở khê khàng.

Đường Hựu Đình chợt dừng lại, quay người kéo cô sát vào mình, nâng cằm lên rồi hôn đắm đuối. Sau mấy giây giật mình giãy giụa, Minh Vi cũng buông lỏng cơ thể, phối hợp với anh.

Nụ hôn đó dù đầy lo lắng bất an nhưng vẫn cuồng si và nồng nhiệt, dường như muốn cuốn trôi đi tất cả. Môi Đường Hựu Đình lạnh ngắt, thậm chí còn run lên khe khẽ. Một nỗi thương xót trào dâng, Minh Vi nhẹ nhàng đáp lại, muốn sưởi ấm cho anh. Đường Hựu Đình cảm thấy sự bao dung của cô nên càng ngang ngược sục tìm khiến cô cảm giác như không thở nổi.

Mãi lâu sau Đường Hựu Đình mới bỏ cô ra. Hai người đều thở gấp, Minh Vi còn thấy khóe môi hơi đau.

Đường Hựu Đình nhìn cô bằng ánh mắt sâu hun hút, những ngón tay khê khàng vuốt ve trên đôi môi đã tẩy đỏ của cô. Minh Vi cảm thấy hơi xấu hổ:

- Nếu để người nhà anh nhìn thấy chắc chắn sẽ chê cười em.
- Không sao. – Đường Hựu Đình nói. – Họ đều rất thích em mà.

Về đến cửa, Minh Vi tiễn Đường Hựu Đình lên xe. Đường Kính Quốc tỏ ra mất vui, còn dì La thở ngắn than dài:

- Không về ăn cơm thật à? Dì để phần cho con nhé, nhớ về sớm mà đón Minh Vi.

Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi lần cuối, sau đó khởi động xe lái vụt đi.

Đường Hựu Đình đi vào phòng họp rồi khóa cửa lại. Tô Khả Tinh đã ngồi trong đó, cười mĩa mai:

- Vẫn còn sợ người khác nghe trộm sao?

- Có chuyện gì nói mau đi. – Đường Hựu Đình tỏ ra sốt ruột. – Người nhà tôi đã chuẩn bị một bàn đồ ăn, đang chờ tôi về ăn.

- Chuyện chính cũng đã nói qua điện thoại rồi. – Tô Khả Tinh nhún vai. Cô ta hóa trang rất đậm, một lớp phấn dày cộm cùng đường lông mày dài vút, khiến cho khuôn mặt trông xinh đẹp hơn ngày thường. Thực ra Tô Khả Tinh cũng rất đẹp, nhưng tiếc là những cô gái đẹp trong giới nghệ thuật rất nhiều, nên cô ta buộc phải dùng đến thủ đoạn riêng để nổi danh.

- Tô Khả Tinh. – Đường Hựu Đình để tay lên bàn, nhìn thẳng vào cô ta. – Chuyện đêm đó tôi chỉ nhớ láng máng, nhưng rốt cuộc chúng ta đã làm đến mức độ nào cả cô và tôi đều không nói rõ được. Hơn nữa, căn cứ vào tác phong, lối sống của cô, ai đảm bảo đứa trẻ trong bụng cô là của tôi?

- Anh không nhận cũng chẳng sao. – Tô Khả Tinh nhướn mày cười. – Cứ đợi đến lúc sinh ra đi kiểm tra ADN là được.

- Nếu như không phải của tôi...

- Cứ coi như không phải của anh thì đã làm sao? Mang thai mười tháng, để có một ngày, suốt mười tháng đó ngày nào tôi cũng vác cái bụng đi khóc lóc kêu anh trở mặt bạc tình, anh có thể chịu đựng được bao lâu? Cứ cho là anh có thể chịu đựng được, liệu Minh Vi có cần anh nữa không?

Đường Hựu Đình mím chặt môi, mãi sau mới bật cười:

- Cô không định kết hôn với tôi thật đấy chứ?

Tô Khả Tĩnh đứng dậy, đặt tay lên cái bụng vẫn phẳng lì, trông đúng dáng vẻ của một người phụ nữ đã mang thai. Cô ta đưa cho Đường Hựu Đình một tờ biên lai của bệnh viện, sau đó nói:

- Nếu tính thời gian chắc chắn đứa trẻ đó là của anh. Anh nói xem, nếu tôi vác cái bụng bầu đến tìm bố anh, sẽ thế nào?

Đường Hựu Đình tự nhiên lại thấy hơi vui:

- Ngay cả Minh Vi cũng chỉ miễn cưỡng lọt vào mắt bố tôi, cô thì là cái quái gì.

- Tôi có cái thai. – Tô Khả Tĩnh nghiêng rằng.

Đường Hựu Đình càng vui hơn:

- Tôi có thể làm cô to bụng, đương nhiên cũng có thể làm cho một người con gái khác to bụng. Huống hồ có đứa trẻ đó là vì cô đã đánh thuốc mê cho tôi. Tôi có ăn sống nuốt tươi, cũng không bao giờ thèm ngó đến cô đâu.

- Đây đúng là con của anh.

- Cũng chưa chắc chắn. – Đường Hựu Đình không chút nể nang. – Còn Lý Kỳ Vân thì sao, mấy tay giám đốc với đạo diễn đó nữa? Những người đàn ông có thể làm cô có thai quá nhiều. Tô Khả Tĩnh, cô sử dụng ma túy được bao lâu rồi? Hai năm, ba năm? Nếu tôi là cô, chắc chắn không có đủ gan để sinh đứa bé đó ra. Cô không sợ đứa bé đó sẽ bị dị dạng, tàn tật hay sao? Hay căn bản cô không cần nghĩ cho nó? Cô chỉ cần nghĩ cho bản thân mình, dùng đứa bé này để giành được lợi thế, uy hiếp tôi.

Tô Khả Tĩnh không nhịn nổi nữa, vung tay lên định tát Đường Hựu Đình, song Đường Hựu Đình đã nhanh nhẹn giữ bàn tay đó lại.

- Mẹ tôi đoán mệnh không may mất sớm, cho nên tôi luôn có sự thương xót đối với mọi phụ nữ, luôn nhún nhường họ vài phần. Song bất cứ chuyện gì cũng có ngoại lệ. Tô Khả Tĩnh, cô chính là ngoại lệ đó. – Đường Hựu Đình hất tay Tô Khả Tĩnh ra. – Cô năm lần bảy lượt khiêu khích sự nhẫn nhịn của tôi, Đường Hựu Đình đã đạt đến vị trí này trong ngành giải trí, thì không phải thánh nhân đâu.

Tô Khả Tĩnh sợ đến mức mặt trắng bệch, nghiến răng:

- Anh muốn trở mặt với tôi, vậy tôi sẽ trở mặt với anh.

- Được thôi. – Đường Hựu Đình cười nhạt. – Thực ra ngày hôm đó, trợ lý của tôi thấy tình trạng tôi không ổn, cho rằng tôi say quá nên đã đưa tôi đến phòng cấp cứu để truyền dịch. Bác sĩ sau khi khám đã đưa ra kết luận tôi bị đánh thuốc mê. Hiện giờ trong tay tôi vẫn còn tờ giấy ghi kết luận của bác sĩ làm bằng chứng. Tô Khả Tĩnh, dù cô có làm ầm lên, tôi cũng có đủ chứng cứ để minh oan cho bản thân mình. Huống hồ các fan hâm mộ của tôi đều biết rằng cô đã cưỡng dâm tôi, điều này đúng là như vậy. Đến khi đó dư luận đứng về phía nào ai mà biết được.

Đêm hôm đó Đường Hựu Đình không đi bác sĩ, cũng không hề có giấy khám gì. Nhưng việc này Tô Khả Tĩnh không hề biết.

- Tôi... tôi chẳng qua chỉ muốn vạch mặt Minh Vi.

- Vậy cô chính là kẻ thứ ba chen chân vào. – Đường Hựu Đình cười giễu. – Đến khi đó tôi và Minh Vi tình cảm sâu đậm, cô thì tiến thoái lưỡng nan, lại còn bị người khác chê cười.

Tô Khả Tĩnh bật khóc:

- Tôi không gạt anh. Đúng là tôi có thai thật.

Đường Hựu Đình lạnh lùng nhìn cô ta:

- Việc này cô tự làm tự chịu, tôi không có lý do gì gánh vác giúp cô. Tôi không dễ bị uy hiếp đâu, Tô Khả Tinh. Con của cô, cô muốn giải quyết thế nào mặc cô. Đừng làm phiền tôi và Minh Vi nữa.

Đường Hựu Đình quay người đi ra cửa. Tô Khả Tinh không cam tâm gọi với theo:

- Rốt cuộc cô ta có gì hay chứ?

Đường Hựu Đình quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Tô Khả Tinh:

- Cô ấy biết cách làm người tử tế, còn cô thì không. Vậy nên không bao giờ cô có thể vượt qua được cô ấy.

Ăn cơm xong. Minh Vi giúp dì La dọn xuống bếp. Mỗi món dì La đều để lại một chút trong nồi cho Đường Hựu Đình, đợi tới lúc anh về sẽ ăn.

- Chồng trước của dì là chiến hữu của Kính Quốc. Mẹ Hựu Đình mất sớm, ông ấy dù gì cũng là đàn ông vụng về, không biết chăm sóc con cái, khi đó một tuần Hựu Đình ăn cơm ở nhà dì đến bốn bận. Con trai dì, Diệp Mẫn, từ nhỏ đã gọi Hựu Đình là anh trai, hai đứa cũng thân thiết với nhau không khác gì anh em ruột. Sau này chồng dì bị bệnh qua đời, tổ chức cũng có ý tác hợp cho dì và ông ấy, thế nên hai bên mới quyết định tái hôn.

Khi nói đến chuyện đó, dì La có vẻ ngại ngùng.

Minh Vi cười nói:

- Hựu Đình nói dì không khác gì người ruột thịt, đối xử với anh ấy rất tốt.

- Thằng bé đó rất đáng thương, có thể xử tệ với nó được hay sao? – Dì La thở dài. – Hựu Đình rất giống mẹ, từ nhỏ đã thích âm nhạc, lại hát rất hay. Nhưng Kính Quốc không thích con trai học thanh nhạc, ông ấy mong sau này Hựu Đình sẽ theo nghiệp bố, trở thành một quân nhân. Hựu Đình tính tình bướng bỉnh, hai bố con cãi nhau mấy năm liền, sau này Hựu Đình lẳng lặng ghi tên dự thi vào học viện Nghệ thuật mà không nói với bố một lời. Kính Quốc tức giận đánh cho nó một trận, sau đó đuổi ra khỏi nhà.

- Cháu nghe nói khi Hựu Đình học đại học, dì đã giấu chú Đường để gửi tiền cho anh ấy.

- Hựu Đình khi đó đúng là phải trải qua không ít khó khăn. – Dì La nghĩ lại vẫn còn thấy thương. Bà đưa mắt nhìn lên gian thư phòng đang sáng đèn, cười nói với Minh Vi. – Thực ra Kính Quốc tính tình cũng rắn như vậy, nhưng việc dì gửi tiền cho Hựu Đình ông ấy đều biết. Tất cả các chương trình biểu diễn của Hựu Đình mấy năm qua A Mẫn đều thu lại hết đưa cho ông ấy, thỉnh thoảng ông ấy vẫn xem trộm.

Minh Vi bật cười. Cô vừa cảm động vì tấm lòng thương con của ông Đường, vừa không khỏi nghĩ thầm, ông Đường là một người bảo thủ như vậy, nếu nhìn thấy con trai mình để cả tay trần, lộ cả ngực đứng trên sân khấu hát, còn bên dưới là cả đám đông hò hét điên cuồng, sau đó còn anh em em với mấy nam sinh khác, có lẽ phát tác bệnh tim mất.

- Dì thực rất vui vì Hựu Đình gặp được một người con gái tốt như cháu. – Dì La vui vẻ nhìn Minh Vi. – Dì thấy ngay là cháu có ảnh hưởng rất lớn đối với Hựu Đình. Lần này về nhà nó đã thay đổi rất nhiều, trưởng thành hơn nhiều, có thể bình tĩnh trò chuyện với bố mình như vậy. Kính Quốc không nói ra miệng, nhưng trong lòng chắc chắn rất vui. Suy cho cùng, nó vẫn là một đứa con quý giá mà.

Minh Vi then thùng cúi đầu:

- Mấy năm qua Hựu Đình cũng chăm sóc cháu rất nhiều.

- Vậy là gặp được đúng người rồi. – Dì La nói. – Hai người hợp nhau ở cạnh nhau sẽ biết chăm sóc lẫn nhau, cùng giúp nhau hàng ngày trở nên tốt đẹp hơn. Hai người các cháu phải đối xử với nhau cho thật tốt.

Đang nói chuyện bỗng Diệp Mẫn ở bên ngoài gọi toáng lên:

- Mẹ, chị Minh Vi, anh Hựu Đình về rồi.

Minh Vi bỏ chiếc khăn lau bát xuống, đi ra cửa đón. Đường Hựu Đình xuống xe, nhìn thấy Minh Vi mặc tạp dề, hệt như một cô vợ nhỏ đứng tựa cửa chờ chồng về, bất giác toét miệng cười. Tất cả sự khó chịu và bức bối này giờ tan biến hết.

- Đói rồi phải không? – Minh Vi nhẹ nhàng nói. – Dì La đã hâm nóng đồ ăn cho anh rồi, xuống bếp ăn luôn đi.

Đường Hựu Đình đi theo Minh Vi vào trong sân. Xung quanh không có ai, anh liền ôm lấy Minh Vi từ phía sau rồi hôn một cái rõ kêu lên má cô.

- Anh yêu em.

Đường Hựu Đình buông Minh Vi ra rồi chui tọt vào trong bếp. Minh Vi lặng lẽ đứng trong sân, bóng cây lay động bao phủ lên cô.

Cô lấy điện thoại ra, trong đó có một tin nhắn được Chung Thiên Dao gửi đến từ 10 phút trước: “Kinh thiên động địa, mình nghe nói Tô Khả Tinh có thai?”.

Khi từ nhà Đường Hựu Đình quay về, trời đã rất khuya. Đường Hựu Đình uống khá nhiều rượu, tuy chưa say nhưng Minh Vi không yên tâm, nên lái xe đưa anh về.

Bất động sản của Đường Hựu Đình có khá nhiều, căn hộ chung cư anh thường ở nằm trên đường vành đai hai phía đông, một khu có môi trường rất tốt. An ninh trong tiểu khu cực kỳ nghiêm ngặt, Minh Vi hoàn toàn có thể yên tâm.

Khi xe đã đỗ trong tầng hầm, Đường Hựu Đình vẫn ngồi yên không động đậy.

- Em có muốn lên nhà ngồi chơi một chút không?

Lúc đó đã là nửa đêm, nam nữ đều đơn thân, Minh Vi không tin anh chỉ đơn thuần mời cô lên nhà để uống trà.

Điện thoại di động vẫn để trong túi, nặng hệt như một khối chì khiến cô không ngồi thẳng người lên được. Dù vậy cô vẫn từ từ tắt đèn xe, rút chìa khóa điện ra.

Đường Hựu Đình cầm lấy chìa khóa, thuận thế cầm luôn lấy tay cô kéo lại sát người mình. Minh Vi ngoan ngoãn để yên, lập tức bị anh ôm gọn.

Hai người loạng choạng đi lên lầu, Đường Hựu Đình dùng chân đá cửa ra, sau đó ấn Minh Vi vào tường, hôn ghì lên môi, lên cổ cô. Minh Vi cũng nhận ngay ra anh kích động tới mức gần như phát điên, nhưng cô cũng thích như vậy. Cô thích người đàn ông này, cô muốn làm cho anh vui.

Hai người tháo giày vứt chông chơ rồi kéo nhau vào phòng khách. Minh Vi liếc mắt nhìn căn phòng lộn xộn – căn phòng điển hình của một người đàn ông độc thân, rõ ràng là người quét dọn chưa hề ghé qua. Dù đang tập trung hết vào Đường Hựu Đình song cô không thể không bật cười.

Đường Hựu Đình xấu hổ xoay người cô lại:

- Em nghiêm túc một chút có được không?

Tiếng cười của Minh Vi như tiếng chuông bạc, trong đôi mắt ướt long lanh của cô đầy những tia sáng quyến rũ. Minh Vi chủ động ghé đến gần, giúp anh cởi cúc áo, kiễng chân hôn vào cằm anh rồi ngậm lấy cả vành tai.

Cổ họng Đường Hựu Đình phát ra một tiếng kêu thỏa mãn, anh bế bổng Minh Vi lên. Cô khẽ cười, quặp chân vào lưng anh, tay ôm lấy cổ rồi hôn liên tiếp lên mặt anh.

Đường Hựu Đình đập cửa phòng ngủ ra, sau đó vứt Minh Vi lên giường. Minh Vi trông thấy anh cởi phăng chiếc áo sơ mi mà mình mãi vẫn không cởi được chỉ bằng một động tác nhanh gọn, rồi tiện tay vứt luôn xuống sàn. Làn da rám nắng của anh trơn mịn, các cơ rắn chắc, đường nét hoàn hảo kéo từ đôi vai rộng xuống đến phần lưng gọn ghẽ sau đó biến mất dưới thắt lưng.

Đánh giá thật công bằng thì cơ thể Đường Hựu Đình gầy hơn Cố Thành Quân, song đường nét lại đẹp hơn, mềm dẻo và tràn đầy sức sống hơn. Thêm vào đó, Cố Thành Quân căn bản không bao giờ hùng hực như ngọn lửa vứt cô lên giường rồi cởi phăng áo ra vậy. Anh ta không có nhiều ham muốn, hoặc ít khi bộc lộ ham muốn với vợ. Vậy nên trong suốt 6 năm, chuyện phòng the luôn bình bình ở mức không nóng không lạnh, nghĩ lại đúng không có gì để nói.

Lúc này Đường Hựu Đình bắt đầu mở cánh cửa tủ đầu giường ra. Lục lọi bên phải rồi lật tung bên trái, sau đó ngẩng đầu lên mặt đầy thất vọng.

Minh Vi đưa mắt hỏi. Đường Hựu Đình hỏi lại cô với ánh mắt kỳ quái:

- Em không có cái nào à?

Phải khó khăn lắm Minh Vi mới hiểu anh nói cái nào là cái gì, chờ miệng ra. Sao cô lại mang thứ đó bên người được?

Đường Hựu Đình thất vọng duỗi tay ra:

- Anh cũng không có.

Anh đã sống một mình từ rất lâu, lại chưa bao giờ đưa người về nhà nên không có thứ đang cần.

Minh Vi lặng người. Cả hai đều trên người không mảnh vải, hôn đã hôn rồi, vuốt ve đã vuốt ve rồi, chỉ còn cách đứng một bước chân mà không thể nào đi tiếp. Cảm giác đó giống như cầm súng lao ra chiến trường nhưng lại được thông báo chiến tranh đã kết thúc.

Họ cứ ngồi nhìn nhau một lát, sau đó không hẹn mà cùng bật cười rữ rượi rồi ôm lấy nhau. Làn da trần trụi áp sát vào nhau, rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, một dòng điện lưu chạy xẹt qua. Cảm giác đụng chạm mềm mại, ấm áp và tinh tế ấy khiến cả hai đều ngây ngất.

Song Minh Vi đã lấy chân đạp thẳng Đường Hựu Đình xuống dưới giường:

- Nếu không đi mua thì hôm nay anh sẽ ngủ ở sa-lông.

Đường Hựu Đình vò vò đầu, đưa ra quyết định nhanh chóng, lấy chăn đắp cho Minh Vi rồi mặc quần áo lao nhanh ra cửa.

Minh Vi chui vào trong chăn cười sảng sặc, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

- Anh định đi thật hả? Đại minh tinh Đường Hựu Đình canh ba nửa đêm đến cửa hàng tiện ích mua bao cao su hả?

Đường Hựu Đình quay lại lấy ví, nhân tiện cắn một phát vào má Minh Vi:

- Em cứ đợi đấy, hôm nay anh nhất định phải giải quyết một lần cho xong.

- Lại còn cản người ta nữa, đúng là tuổi Tuất không oan! – Minh Vi xoa xoa mặt, nghe tiếng bước chân người đó tắt tả đi xa dần.

Bên ngoài tiểu khu có một cửa hàng siêu thị 24h. Cô gái bán hàng đang mơ màng tựa vào quầy ngủ gật, nghe thấy tiếng chuông cửa bèn uể oải mở mắt ra. Ngay lúc đó hai con người của cô ta gần như trời hắt ra ngoài.

Đường Hựu Đình!

Ngôi sao lớn đó đi thẳng đến trước quầy hàng, lấy một chiếc hộp từ trên giá xuống bằng một động tác nhanh gọn rồi đưa đến trước mặt nhân viên thu ngân. Cô gái đỏ bừng mặt tính tiền cho anh, ánh mắt đầy ai oán khiến cho Đường Hựu Đình sém chút nữa tưởng mình vừa làm bậy rồi bỏ rơi cô gái đó.

Khi quay về chung cư, phòng ngủ đã yên tĩnh không còn tiếng động nào. Minh Vi vẫn giữ nguyên tư thế co tròn, mắt nhắm nghiền, ngủ thiếp đi.

Đường Hựu Đình ngồi xuống cạnh giường, dờ khóc dờ cười nhìn khuôn mặt say ngủ của cô, tay khẽ vuốt ve trên đó. Cô ngủ khá say, song anh không ngủ được. Anh đóng cửa phòng ngủ lại rồi bắt đầu dọn dẹp nhà cửa. Dọn sạch sẽ xong xuôi đến hai giờ sáng, nhưng anh vẫn không buồn ngủ.

Đường Hựu Đình đi tắm, mang nguyên cơ thể vẫn còn hơi nước nằm xuống bên cạnh Minh Vi. Anh cẩn thận mở chăn ra rồi đắp cho cả hai, sau đó ôm trọn Minh Vi vào lòng.

Minh Vi khẽ cựa quậy trong lòng anh rồi mở mắt. Hàng mi dài cong vút của cô khẽ quệt vào ngực anh như có lông vũ sượt vào. Đường Hựu Đình cúi đầu hôn lên trán cô, hỏi: “Dậy rồi à?”.

Minh Vi vẫn chưa tỉnh hẳn, chỉ ừm một tiếng theo bản năng.

Chỉ một giây sau đó trời đất như đảo lộn, cô bị cả một cơ thể đè sập lên người mình. Cơ thể đàn ông mạnh mẽ, rắn chắc và nóng bỏng đè nặng lấy cơ thể nhỏ bé của cô.

Cơ thể Minh Vi cuối cùng cũng thức dậy hoàn toàn, tim đập thành thịch. Cô quàng tay ra sau lưng Đường Hựu Đình, cảm thấy từng nhịp chuyển động của các búi cơ bên dưới lớp da mềm mại trơn nhẵn của anh, sung sướng nhắm mắt lại.

Minh Vi nằm xoài giữa đồng chăn, chậm chậm giữ đều nhịp thở. Đường Hựu Đình ngồi bên cạnh cô, lật chăn rồi dùng một chiếc khăn bông ướt lau người cho cô. Minh Vi vừa mỏi vừa đau, nhưng trong lòng vui hết mức. Cảm giác đè nặng trên ngực lúc này tạm thời tan biến hết.

Trong lúc lơ mơ, một ý nghĩ bất chợt hiện lên trong đầu cô: Hóa ra đêm đầu tiên lại có thể khiến người ta kích động đến mức này. Chẳng trách Cổ Thành Quân ngoại tình, nếu là cô, cô cũng khó tránh được việc ăn vụng đó. Suy cho cùng, nếu so với mức độ của ngày hôm nay, thì trong suốt sáu năm trời cô ngủ với Cổ Thành Quân, chưa bao giờ có một lần được như vậy. Vậy mới nói, không thỏa mãn được phần bên dưới của người đàn ông, sẽ không bao giờ giữ được phần trên của anh ta. Cổ Thành Quân kiềm nén được tới sáu năm trời mới ngoại tình cũng đáng để phong anh hùng.

- Cười gì vậy? – Đường Hựu Đình lật Minh Vi ra, tiếp tục lau người cho cô. Anh chỉ mặc một chiếc quần ngủ rộng thùng thình, ánh đèn vàng ấm áp trong phòng ngủ khiến cho làn da trơn nhẵn của anh phủ một lớp ánh sáng lung linh. Minh Vi không thể không đưa tay ra vuốt ve cánh tay và vòm ngực rắn chắc đang phập phồng.

- Ngủ đi em. – Đường Hựu Đình cầm lấy tay cô, nhét vào trong chăn, sau đó vứt chiếc khăn ra rồi nằm xuống cạnh cô.

Minh Vi bỗng nhớ lại đêm đầu tiên với Cố Thành Quân, trong phòng ngủ tối om, những cái hôn lặng lẽ, họ quấn lấy nhau trong im lặng. Động tác của Cố Thành Quân rất nhẹ nhàng, nhưng cô căng thẳng tới mức không làm gì được, lại đau tới mức chân tay tê dại hết, song cô vẫn cố nín để không kêu lên tiếng. Đến khi kết thúc, Cố Thành Quân bật đèn lên, giật thót vì vết máu dính trên giường. Minh Vi cắn môi đến sứt cả ra, mấy ngày sau vẫn còn sưng.

Khi đó cô vẫn cảm thấy hạnh phúc, dù trong niềm hạnh phúc ấy là sự lo lắng bất an, hạnh phúc tới mức không dám yên tâm là mình đang có. Lúc này cô lại có cùng cảm giác như vậy, niềm hạnh phúc cô đang giữ trong tay hết sức mong manh, nếu siết chặt quá sẽ vỡ tan, nếu buông lỏng tay sẽ bị gió cuốn trôi đi mất.

Khi Đường Hựu Đình tỉnh dậy trời đã sáng bạch, Minh Vi không còn nằm bên cạnh anh. Anh đi về phía phát ra tiếng động, liền trông thấy cô đang bận rộn trong bếp.

Đúng đáng vẽ mà người đàn ông nào cũng mong được trông thấy, cô mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của anh, bên dưới để trần. Trong nhà bật máy sưởi nên rất ấm, vì vậy Minh Vi hoàn toàn có thể mặc một cách mong manh gợi cảm thế này.

Đường Hựu Đình ngồi xuống bên cạnh quầy bar, nhìn Minh Vi cười ngớ ngẩn. Minh Vi liếc xéo anh một cái, đẩy bát cháo thịt và trứng gà đã luộc chín ra cho anh. Đường Hựu Đình ăn một thìa cháo, đột nhiên kêu lên:

- Sao lại có tóc trong cháo thế này?

- Làm sao thế được. – Minh Vi nói. – Anh vu cáo em hả?

- Thật mà, em nhìn xem. – Đường Hựu Đình đưa tay lên. Minh Vi ghé đến xem, lập tức bị túm lấy hết như con muỗi nhỏ rơi vào mạng nhện.

Một nụ hôn dính dính, trên môi còn vị mặn của cháo. Minh Vi rất muốn cắn một cái vào đầu lưỡi ngang ngược của Đường Hựu Đình, song cô lại không nỡ.

Mãi lâu sau hai người mới buông nhau ra. Đường Hựu Đình cười cười với bộ dạng của kẻ thắng cuộc, chỉ vào bát cháo:

- Đủ mặn rồi nhưng còn thiếu vị ngọt.

Minh Vi đỏ mặt trừng mắt lên với Hựu Đình.

Đường Hựu Đình múc một thìa cháo rồi đưa đến trước mặt Minh Vi:

- Em không tin thì nếm thử xem.

Minh Vi cố nén cười, vẫn cúi đầu ăn cháo.

- Linh tinh, ăn ngon mà.

- Đương nhiên là ngon. – Nụ cười của Đường Hựu Đình đầy vẻ trẻ con. – Minh Vi nhà chúng ta nấu một nồi cháo yêu thương, trong thiên hạ này chỉ có mình mình là được ăn. Có thể không ngon hay sao?

- Không nghiêm túc gì cả. – Minh Vi quay mặt đi cười.

- Nghiêm túc? Em nghiêm túc, vậy mà đêm qua em có thể làm thế với anh....

Đường Hựu Đình vừa nói nửa chừng, Minh Vi đã nhào đến bịt miệng anh lại. Tay cô vẫn còn mùi hành, vừa mát vừa mềm, trong lòng bàn tay còn ươn ướt. Đường Hựu Đình cup mi mắt xuống, hôn vào lòng bàn tay cô. Minh Vi lập tức buông tay xuống, bị anh ôm chặt lấy, sau đó thì nhấc bổng lên ngồi trên đầu gối anh.

Đường Hựu Đình cởi cúc áo sơ mi, chiếc áo rộng thùng thình tuột khỏi bờ vai trần của Minh Vi rơi xuống đất.

Minh Vi túm lấy áo hỏi khẽ:

- Anh không ăn sáng à?

- Ăn em trước đã.

Ánh nắng chiếu qua khung cửa sổ sát trần dần dần chạy khỏi sàn nhà, kim giờ chỉ đúng số 12, tiếng tích tắc của kim giây được khuếch đại hết cỡ trong căn phòng tĩnh lặng.

Minh Vi nằm trong lòng Đường Hựu Đình, cùng anh lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc áo sơ mi mỏng manh chỉ che lấy phần eo lưng của hai người bọn họ, vì vừa rồi toát mồ hôi nên không cảm thấy lạnh chút nào.

Những ngón tay của Đường Hựu Đình nghịch ngợm mấy lọn tóc của Minh Vi, còn đôi môi thì dán chặt lên vầng trán mịn màng của cô.

- Anh thực sự rất vui, Minh Vi. – Giọng anh thấp trầm nhưng vui vẻ. – Vì có thể ở bên em thế này.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Sự Thật

Sau kỳ nghỉ Tết, Đường Hựu Đình tham gia làm đại sứ cho một chương trình từ thiện, kêu gọi mọi người quan tâm và giúp đỡ trẻ em bị hở hàm ếch. Bộ phim “Bạch lộ” sự kiện sẽ khởi chiếu vào tháng 3 nên đủ các hoạt động truyền thông quảng bá được khởi động, Minh Vi và Cố Thành Quân cùng xuất hiện trong các chuyên mục phỏng vấn, lên truyền hình, bận rộn tới mức không còn hở chút thời gian nào. Suốt nửa tháng trời Minh Vi và Đường Hựu Đình không gặp được nhau một lần.

Bị Đường Hựu Đình dọa cho phát sợ nên Tô Khả Tinh giờ chịu an phận. Chân Tích lại nhận được hợp đồng làm đại diện cho một hãng mỹ phẩm nổi tiếng nên cũng thu xếp cho Tô Khả Tinh cơ hội xuất hiện trước ống kính.

Trong giờ nghỉ trưa giữa lúc ghi hình, trợ lý của Chân Tích mang canh chân giò đến. Chân Tích vừa mở nắp hộp ra, Tô Khả Tinh ngồi bên cạnh đã biến sắc, bưng miệng chạy vào nhà vệ sinh.

Chờ đến lúc cô ta từ trong đó quay ra, Chân Tích mới thùng thảng nói một câu:

- Những chuyện thế này không kéo dài được đâu.

Tô Khả Tinh mặt mũi tái nhợt, lúng túng cười:

- Chỉ là dạ dày khó chịu thôi.

Chân Tích không phản đối cũng chẳng đồng tình.

Lúc này cô ta đã hoàn thành xong bộ phim ở Mỹ, về nước trong vinh quang. Bộ phim đó sẽ khởi chiếu vào cuối năm, đến khi đó, bất luận tình hình phòng vé thế nào, giá trị của Chân Tích chỉ có tăng chứ không có giảm.

Với việc ngồi vững ở vị trí diễn viên hàng đầu trong nước, tâm lý của Chân Tích trở nên hết sức hòa bình. Khi thấy các hoạt động truyền thông rầm rộ cho phim “Bạch lộ”, cô ta vẫn thản nhiên, không tỏ ra ghen ghét đố kỵ như trước.

Trong những đoạn phim quảng cáo cho “Bạch lộ”, nhân vật nữ chính Chu Minh Vi và nhân vật nam chính Cố Thành Quân lúc gần lúc xa, không khí giữa hai người vô cùng tế nhị. Đến đoạn cuối, tình cảm của Cố Thành Quân đột nhiên bùng phát, anh ôm lấy Minh Vi từ phía sau. Đoạn video đó khiến cho các fan hâm mộ ra sức kêu trời, gần như ngay sau đó đã có không ít người dùng bức hình đó làm avatar trên các diễn đàn.

Tạo hình của Minh Vi trong bộ phim đó rất đa dạng, lúc là một cô nữ sinh trong sáng, lúc lại mặc áo xường xám thanh nhã, có khi còn mặc cả kimono và quân phục. Cô hóa thân thành một thiếu nữ xinh đẹp, tinh tế và quyến rũ, lại kiên nghị và chín chắn bằng một diễn xuất hết sức sinh động. Còn Cố Thành Quân, tuy lần này diễn xuất không có gì nổi trội, nhưng riêng với thể hiện của anh trong cảnh tình cảm bộc phát đó cũng đã đủ khiến cho công chúng không thể không rung động.

Việc quảng cáo cho phim “Bạch lộ” khiến những tin đồn về quan hệ của Minh Vi và Cố Thành Quân khó tránh khỏi việc bị đưa lên diễn đàn một lần nữa. Tuy nhiên đứng trước cái uy của Cố Thành Quân, đám phóng viên cũng không dám hỏi rõ, chỉ có thể cười ám muội nói rằng, anh Thành Quân quả thật rất chú ý đến Minh Vi.

Song Minh Vi lại cảm thấy hơi bất an khi thấy Cố Thành Quân chỉ cười cười rồi nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng. Ánh mắt đó giống như một

người đàn ông nhìn người yêu của mình.

Cuộc phỏng vấn đó sau khi được phát trên truyền hình ngay lập tức được lan truyền trên mạng với tốc độ kinh người. Lại một điều là fan hâm mộ hai bên lại rất tán thành, thậm chí còn xuất hiện những topic gắn ghép hai người bọn họ.

Đường Hựu Đình sau khi về tới nhà, xem chương trình phỏng vấn bèn tức giận dùng môi in ngay một trái dấu tây lên cổ Minh Vi, tuyên bố quyền sở hữu.

- Cái này gọi là đóng dấu, để anh ta biết rằng em là người đã có chủ, khỏi ngó nghiêng vớ vẩn. Biết không, ở quê anh sau khi giết lợn, người ta còn đóng dấu lên miếng thịt... Á ôi, em định bóp chết anh à?

- Ai bảo anh nói em là lợn. – Minh Vi nghiến răng.

Quan hệ giữa Minh Vi và Đường Hựu Đình khi đó không khác gì tuần trăng mật sau đám cưới, hễ có dịp là quấn lấy nhau. Vì Cố Thành Quân đã từng nói không can thiệp nên mấy người quản lý cũng chỉ dặn dò bọn họ phải thận trọng. Thực ra sau này Cố Thành Quân hơi hối hận vì sự rộng lượng nhất thời của mình. Khi trông thấy vết môi trên cổ mà Minh Vi đã cố tình dùng phấn che đi, dạ dày anh chột lộn tùng phèo, tức ngực.

Đôi lúc Cố Thành Quân nghĩ, anh mê đắm Minh Vi nhưng không thXự yêu cô. Dù vậy, rất nhiều hành vi phản ứng khiến anh cảm thấy mình như một cậu bé ngốc nghếch đang thầm yêu một cô gái. Lâu dần anh trở nên do dự, chính trong lúc đó Minh Vi đã bị một người đàn ông khác cướp mất.

“Bạch lộ” khởi chiếu đúng kế hoạch, rầm rộ chưa từng thấy. Phản ứng của công chúng trong ngày đầu ra rạp vô cùng sôi động. Đặc biệt là cảnh nhân vật nam chính cố kiềm nén tình yêu của mình, cuối cùng cũng bộc

phát, ôm chầm lấy nhân vật nữ chính đang sắp ra đi với con tim vỡ nát, khiến cả khán phòng xúc động kêu lên cùng một lúc.

Minh Vi ngồi trong bóng tối mỉm cười. Đường Hựu Đình cũng rất thích ôm lấy cô từ phía sau. Minh Vi từng nói đùa rằng anh bị dính vào lưng cô. Đường Hựu Đình nói, anh còn sống là người đàn ông dính trên lưng em, chết đi thành linh hồn bám sau lưng em. Có anh trên lưng, em khỏi phải nghĩ đến người đàn ông khác. Lúc đó Minh Vi đã dờ khóc dờ cười đánh cho anh một cái, bảo nói những điều xúi quẩy.

Đường Hựu Đình thường than rằng: “Bốn năm qua chúng mình làm gì? Tại sao lại để lãng phí như vậy?”

Minh Vi cũng nghĩ, nếu biết yêu một lần nữa vui sướng như vậy, thì hồi đó cô việc gì phải cố chấp?

Cảnh cuối cùng của bộ phim, nhân vật nữ chính nằm gối đầu lên chân người mình yêu. Khuôn mặt cả hai người bọn họ đều thanh thản và thỏa mãn. Tất cả tai họa đã qua đi, cuối cùng bọn họ lại có thể bắt đầu cuộc sống mới. Ống kính dần lùi xa, trên màn hình xuất hiện chữ “The end”.

Chưa đợi đèn trong rạp bật sáng, tiếng vỗ tay đã dậy lên như sấm.

Đạo diễn dẫn theo toàn bộ đoàn làm phim lên sân khấu với khuôn mặt sáng bừng, đón nhận những tràng vỗ tay và hoa tươi. Cố Thành Quân với tư cách nhà đầu tư và nhân vật nam chính cũng cười hết sức nhiệt thành. Phải nói thật rằng, từ sau khi tiếp nhận Vĩnh Thành, anh đã phát triển công ty rất tốt, sự nghiệp của bản thân chỉ đặt ở vị trí thứ 2. Mỗi khi nhìn nhận điều này, Minh Vi đều nghĩ anh cũng không hẳn xấu xa hoàn toàn. Rốt cuộc vẫn là người đàn ông cô đã từng yêu.

Khi nhận được tin nhắn của của Minh Vi: “Phản ứng của công chúng về bộ phim rất tốt, chắc phòng vé cũng khả quan.”, Đường Hựu Đình đang

dự một bữa tiệc chiêu đãi mở nhà hàng của một nhà thiết kế thời trang người Pháp.

Ánh đèn màu sóng sánh, được bao nhiêu người tâng bốc, song Đường Hựu Đình lại thấy buồn chán. Anh muốn được ngồi cùng Minh Vi trong chiếc sa-lông ở nhà, vừa xem phim ma của Mỹ, vừa ăn hoa quả hơn. Trời đã sang xuân nhưng còn lạnh, anh như một chú gấu ngủ đông chưa tỉnh hẳn, cứ quyến luyến cái ổ ấm áp của mình.

Lưu Triệu thấy vậy liền khuyên rất thành ý:

- Hựu Đình, ngày tháng còn dài, phải biết trân trọng bản thân mình.

Đường Hựu Đình bật cười:

- Trông tôi giống người bị thận hư lắm à?

Lưu Triệu liếc xéo Hựu Đình:

- Tối nay đã ngập 7, 8 cái rồi. Tin tức ngày mai thế nào cũng viết cậu tinh thần mệt mỏi cho mà xem. Các fan hâm mộ chỉ chờ bởi tôi sắp xếp lịch cho cậu nặng quá, chứ họ đâu có biết đêm nào cậu cũng chè chén no nê.

- Tại bữa tiệc này vô vị quá. – Đường Hựu Đình nói. – Ngồi một lát nữa rồi về đi. Anh cũng về sớm một chút còn chăm sóc chị ấy.

Đang nói thì thấy Tô Khả Tĩnh đi từ xa tới, cô ta hơi chững lại, tỏ vẻ ngạc nhiên. Cô ta không nghĩ Đường Hựu Đình sẽ có mặt ở đây. Đường Hựu Đình thấy Tô Khả Tĩnh cũng không vui, nhưng vẫn gật đầu chào một cái. Nhìn ly rượu trong tay Tô Khả Tĩnh, anh nói:

- Hiện giờ cô uống những thứ này có tiện không?

Mắt Tô Khả Tĩnh đỏ ngầu, cố nín nhịn:

- Chỉ là làm bộ thôi.

Cô ta vẫn đi giày cao gót, Đường Hựu Đình sợ mình nói nhiều sẽ khiến cô ta lại có hy vọng nên chỉ cau mày.

Tô Khả Tĩnh nghĩ Đường Hựu Đình chán ghét mình nên lúng túng quay người bỏ đi. Do vội vàng nên cô ta không để ý đến những người xung quanh, bị một người phục vụ đi ngang qua không may va phải. Vì đi giày cao gót nên cô ta không giữ được thăng bằng, vồ ngay vào một chậu hoa làm đổ nghiêng, còn bản thân ngã lăn ra sàn.

Xung quanh lập tức ồn ào. Đường Hựu Đình trông thấy, cũng đi tới.

Tô Khả Tĩnh mặc một chiếc váy ngắn màu trắng hơi dài qua hông. Khi đó máu trào ra, chiếc váy không thể che được nên cứ vậy theo chân chảy ra mặt sàn.

Các vị khách nữ kêu thét lên, còn đám phóng viên liền lao đến như cá mập ngửi thấy máu tanh, ra sức bấm máy liên hồi. Tô Khả Tĩnh nhìn thấy máu thì mặt trắng bệch. Song đúng lúc Đường Hựu Đình đi tới, cô ta liền túm chặt lấy gấu quần anh rồi gào khóc tới khản giọng: “Hựu Đình, đưa bé! Con của em”.

Bữa tiệc chúc mừng buổi công chiếu đầu tiên được tổ chức tại một nhà hàng kiểu Quảng Đông. Cố Thành Quân đang đưa Minh Vi đến gặp mấy nhân vật tai to mặt lớn, bỗng thấy thư ký nhận điện thoại, sắc mặt lo lắng.

Nhân lúc rảnh tay, Cố Thành Quân gọi thư ký đến. Thư ký khẽ thuật lại mọi chuyện cho anh.

- Người thế nào rồi?

- Đang ở trong bệnh viện. Cái thai đã bị sảy. Đang liên lạc với mẹ cô ta. Nhiều phóng viên quá...

- Một chút danh tiếng của cô ta có thể thu hút được bao nhiêu phóng viên?

- Khi ấy Đường Hựu Đình cũng có ở đó. Cô ta túm lấy Đường Hựu Đình kêu khóc. Hiện giờ phóng viên đang đoán già đoán non xem có phải Đường Hựu Đình là bố đứa bé không.

Cố Thành Quân nhìn về phía Minh Vi, Minh Vi đang nói chuyện với một nhà biên kịch, cảm thấy có ánh mắt nhìn mình nên đáp lại bằng một nụ cười.

- Đợi Tô Khả Tinh ổn định rồi chuyển sang một bệnh viện khác. Còn phía Đường Hựu Đình cứ để xem mọi chuyện tới đâu.

Minh Vi tạm biệt nhà biên kịch đó xong liền đi ra bên ngoài gọi điện cho Đường Hựu Đình. Đường Hựu Đình không bắt máy, cô lại gọi cho Lưu Triệu nhưng chỉ vang lên âm báo bận. Sự lo lắng tăng dần lên, Minh Vi bấm máy gọi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cuối cùng cũng nhận cuộc gọi, vừa mở miệng đã nói:

- Minh Vi, chị đừng hiểu lầm nhé, đứa bé đó không phải của anh Hựu Đình đâu. Anh Lưu cũng nói với phóng viên rồi, anh Hựu Đình khi đó chỉ định đến đỡ cô ta dậy.

Minh Vi mất một lúc không nói ra được lời:

- Vậy... Hựu Đình thế nào rồi?

- Anh Lưu đưa anh ấy tránh đi rồi. Tô Khả Tinh vẫn đang hôn mê. Đợi đến khi cô ta tỉnh lại, nhất định sẽ giải thích rõ chuyện này. Chị đừng lo lắng, cũng đừng suy nghĩ lung tung. Anh Hựu Đình không phải người làm bậy bạ đâu. Điện thoại di động của anh ấy đã tắt nguồn rồi, lát nữa em gặp anh ấy sẽ bảo anh ấy gọi cho chị...

Minh Vi chưa đợi Tiểu Hoàng nói xong đã tắt máy.

Cô đứng giữa đêm lạnh nhìn ánh đèn và những bóng người qua lại trên đường, chợt cảm thấy mình giống như đang đứng nhìn thế gian sau một tấm thủy tinh khổng lồ, cái gì cũng trở nên mờ ảo.

Điều khiến cô lo lắng cuối cùng cũng đến.

Cố Thành Quân tiễn nhà sản xuất về, khi quay lại bữa tiệc liền trông thấy giám đốc một công ty có đầu tư cho bộ phim đang xoắn lấy Minh Vi nói chuyện. Từ trước đến nay, trong những trường hợp như vậy, Minh Vi đều có thể ứng phó một cách tự nhiên, thoải mái dễ dàng nên rất ít khi bị thiệt thòi. Dù biết vị giám đốc đó háo sắc, nhưng Cố Thành Quân cũng không phải lo lắng cho Minh Vi.

Đang định đi, chợt nghe thấy người đàn ông đó cười khì khì nói:

- Cô Minh Vi từ chối cũng được, uống xong ly rượu này coi như thay cho lời mời của tôi.

Nếu như bình thường, Minh Vi thế nào cũng tìm cách từ chối khéo léo, hoặc gọi người quản lý đến uống thay. Nhưng hôm nay, cô lại cười dễ dãi khác thường:

- Được, giám đốc Vương. Minh Vi tôi hôm nay dùng ly rượu này để kết làm bạn hữu với anh.

Cố Thành Quân giật mình quay người định tới ngăn Minh Vi lại, nào ngờ vẫn chậm một bước, Minh Vi đã ngửa cổ uống cạn rượu trong ly.

Bữa tối cô chưa ăn gì, tửu lượng bình thường, giờ uống cạn ly rượu đó hậu quả thế nào có thể biết chắc.

Nghĩ vậy nên anh dứt khoát đi tới, kéo Minh Vi về phía mình.

- Xin lỗi giám đốc Vương, cô ấy không biết cách xã giao, nếu có chỗ nào không phải mong được anh lượng thứ.

Giám đốc Vương thấy vẻ giữ của trên khuôn mặt Cố Thành Quân nên nghĩ quả nhiên những tin đồn là thật, bèn biết ý đi chỗ khác.

Mới hơi chếch choáng nên Minh Vi lúng túng cười, hỏi với vẻ áy náy:

- Có phải em đã làm gì sai không?

Cố Thành Quân nhìn khuôn mặt cô ửng hồng vì rượu, sóng mắt long lanh như nước mùa xuân, chợt thấy lửa bùng bùng cháy trong lòng. Trước mắt Đường Hựu Đình cô luôn có dáng vẻ vô cùng quyến rũ này sao?

- Hôm nay đến đây thôi. Để tôi đưa em về.

Minh Vi nhận thấy trong lời nói của Cố Thành Quân có ý hơi giận nhưng không hiểu vì sao. Sau cô nhớ ra, một nữ diễn viên trong công ty chưa kết hôn đã gây ra vụ sảy thai giữa chốn đông người, lại còn dặt dây thêm một người khác dính líu vào, Cố Thành Quân là Chủ tịch Hội đồng quản trị, không lo lắng mới là lạ.

Khi ngồi lên xe Minh Vi đã bắt đầu ngà ngà say, cho nên cũng không nghĩ nổi việc Cố Thành Quân lái xe đưa mình về nhà có vấn đề gì không. Thực ra khi đó đầu cô đang mơ mơ màng màng đúng như ý nguyện, không nhớ nổi bất cứ điều gì, không phải nghĩ ngợi bất cứ điều gì, nên cảm thấy hết sức nhẹ nhõm.

Minh Vi ngồi tựa lưng vào ghế rồi nhắm mắt lại, Cố Thành Quân đành giúp cô cài dây an toàn. Khi anh cúi gười xuống cài dây, hơi thở mang theo mùi rượu của Minh Vi phảng phất bên tai, khiến tim anh đập rộn lên. Khuôn mặt Minh Vi đỏ bừng, cả tai cũng đỏ, còn đôi môi mọng lên.

Khoảnh khắc đó anh chợt nghĩ, dấu môi kia trên cổ Minh Vi phải chăng cũng đỏ như vậy.

Khi anh bừng tỉnh lại, đã thấy mình để tay lên cổ áo cô. Anh vội vàng rút về như bị điện giật.

Mày đang làm gì vậy? Cố Thành Quân tự mắng bản thân mình.

Đêm cuối tuần nên thành phố hơi đông. Khi xe dừng chờ đèn đỏ ở đường vành đai hai, Minh Vi khẽ động đậy rồi mở mắt ra.

- Thấy khá hơn chút nào chưa? – Cố Thành Quân hỏi. – Cố lên một chút, sắp ra đến vành đai ba rồi.

Minh Vi chớp mắt, nhìn Cố Thành Quân nghi hoặc:

- Là anh à...

Cách nói không hề khách sáo đó lần đầu tiên Cố Thành Quân nghe được từ miệng Minh Vi. Cô bé này rõ ràng đã say rồi. Cố Thành Quân bắt đầu cảm thấy thú vị.

- Là anh đây, sao hả? Biết vì sao em lại ở trên xe anh không?

Minh Vi nghĩ ngợi nghiêm túc, sau đó nói:

- Tô Khả Tình có thai, Hựu Đình giấu không nói với em. Nhưng em vẫn biết. Vừa rồi cô ta sảy thai, còn túm lấy Hựu Đình...

Minh Vi đau khổ nhắm mắt lại.

Đèn xanh bật sáng, Cố Thành Quân mở bộ ly hợp rồi nhấn chân ga, sắc mặt nặng nề.

Hóa ra cô đã biết hết mọi chuyện.

- Cũng không có gì là không đối phó được, nói cho rõ là xong thôi. – Cố Thành Quân nói. – Hoàn toàn không có căn cứ gì, chắc chỉ ầm lên vài ngày.

Tiếng Minh Vi nghe nhỏ như tiếng muỗi:

- Có lẽ... là con anh ấy...

Cố Thành Quân suýt nữa đạp phanh xe. Sao chuyện này đến cả một Chủ tịch như anh còn không biết! Rốt cuộc mấy người họ đã làm trò gì ngay trước mũi anh hàng ngày vậy? Hết người này người nọ không tập trung vào hát hò diễn xuất, chỉ lo quan hệ nam nữ lung tung. Công ty của anh là công ty giải trí, đâu phải lâu xanh!

Hợp đồng giữa Đường Hựu Đình với Vĩnh Thành vẫn còn nửa tháng cuối cùng, lúc sắp đi lại gây ra một vụ lớn thế này, đúng là bắt công ty phải dọn dẹp cho anh ta.

Song Cố Thành Quân lại cảm thấy vui vui. Dù Đường Hựu Đình là cây hái ra tiền của công ty, nhưng về chuyện riêng tư, anh không hề thông cảm chút nào với rủi ro của Đường Hựu Đình.

Minh Vi trầm lặng hồi lâu rồi lại nói:

- Anh đang cười vào mũi anh ấy nhỉ. Và cười vào cả mũi em nữa.

- Không có chuyện đó đâu – Cố Thành Quân nói. – Chuyện tình cảm đều là hai bên tự nguyện. Ai chẳng từng làm thằng ngốc một lần.

Minh Vi liếc mắt sang nhìn Cố Thành Quân:

- Anh cũng từng làm chuyện ngốc nghếch hả? Đối với một người thông minh như anh, chỉ có người khác làm kẻ ngốc cho anh thôi. Không những làm kẻ ngốc, mà đến tận trước lúc chết mới biết mình là kẻ ngốc.

Vết thương cũ trong lòng Cố Thành Quân bị bối ra đau nhói, anh bắt đầu cảm thấy Minh Vi suồng sã quá:

- Em say rồi, cứ ngủ tiếp đi.

- Chột dạ rồi à? – Minh Vi cười ảm đạm. – Biết chột dạ chứng tỏ là cũng còn lương tâm.

- Tôi không rõ em đang nói đến chuyện gì. – Cố Thành Quân nghiêm mặt. – Những lời huyền thuyên đó tôi coi như chưa từng nghe thấy. Em đang giận Đường Hựu Đình, để ngày mai hãy trút ra.

Minh Vi cười nhạt, sau đó đột nhiên kêu lên:

- Dừng xe!

- Đừng gây rối nữa. – Cố Thành Quân mặc kệ.

- Dừng xe! – Minh Vi bưng lấy miệng, tay bám vội vào cánh cửa xe.

Cố Thành Quân biết cô muốn nôn nên đành phanh xe lại rồi dừng bên một vườn hoa ở bờ sông. Minh Vi loạng choạng xuống xe, chạy đến bên bãi cỏ nôn thốc nôn tháo. Mấy thứ trái cây cô ăn tối đã tiêu hóa hết, nên giờ chỉ nôn ra nước.

Cố Thành Quân vỗ vỗ lên lưng Minh Vi. Sau đó cởi áo ngoài khoác cho cô. Minh Vi bỗng trở nên hung tợn, giật phăng chiếc áo xuống rồi ném trả lại cho Cố Thành Quân.

- Tôi không cần áo của anh, anh rút đi cho tôi nhờ.

Cố Thành Quân trái lại còn cười. Một cô gái ngày thường vẫn ngoan ngoãn nhu mì, uống say rồi biến thành một người thế này, quả là thú vị.

- Được rồi, được rồi. – Cố Thành Quân kiên nhẫn dỗ dành Minh Vi. – Chúng ta nên quay về xe cái đã. Để tôi đưa em về nhà.

- Nhà... – Minh Vi chột ngẩn người, nước mắt tự nhiên trào ra. – Nhà không còn nữa rồi, quay về đâu đây?

Cố Thành Quân tưởng Minh Vi bị ảnh hưởng bệnh nghề nghiệp, đang lên cơn diễn nên vẫn cười:

- Sao em không còn nhà được? Qua đây, tôi đưa về.

Minh Vi hất tay Cố Thành Quân ra, nhìn thẳng vào anh bằng ánh mắt như thiêu đốt.

- Anh còn giả bộ như vậy để làm gì? Cái nhà đó cả anh và tôi đều biết nó chỉ còn trên danh nghĩa. Nếu như anh còn một chút tôn trọng tôi, còn quan tâm đến cái nhà đó một chút thôi, anh đã không làm những chuyện như vậy với Chân Tích.

Nụ cười của Cố Thành Quân tắt ngấm. Giống như bị một bàn tay lạnh ngắt bóp nghẹt lấy cổ, toàn cơ thể anh bỗng co thắt lại.

- Em nói cái gì, Minh Vi? Em đang nói cái gì?

Minh Vi cười mỉa mai:

- Đàn ông trong thiên hạ này đều như vậy, đứng núi này trông núi nọ. Chỉ có tôi là đơn giản, không biết cách là lúc nào cũng phải biết cách đề phòng người khác. Anh và Chân Tích bắt đầu nổi lại tình xưa từ lúc nào? Khi đóng phim với nhau? Khi tôi đi công tác ở Vienna? Hay khi tôi bị sảy thai?

Lúc ấy Cố Thành Quân đột nhiên nghĩ mình là người say mới đúng hơn. Tất cả những chuyện đang diễn ra trước mắt đều là ảo giác do cơn say

mang lại. Bởi vì mấy năm nay, anh đều nằm mơ thấy chính xác cảnh tượng này. Vợ anh, Trương Minh Vi đứng trước mặt anh khóc lóc, chất vấn về quan hệ của anh với Chân Tích. Cô biến thành ác quỷ, nhào đến móc lấy tim gan anh.

Nhưng từng cơn gió lạnh thổi qua mặt, ánh đèn đường chiếu sáng, những chiếc xe chạy qua lại đều đang nói với anh rằng anh đang ở trong thế giới thực. Ngay cả người con gái xinh đẹp đứng trước mặt anh cũng là người thật.

- Minh... vì sao em biết những chuyện này? Ai nói cho em biết?

Minh Vi cười cay đắng lắc đầu:

- Vì sao tôi lại yêu anh? Thậm chí tôi luôn thấp thỏm, luôn tự ti, luôn làm mọi thứ để có thể xứng đáng với anh. Anh nói xem, anh với Chân Tích làm chuyện vụng trộm sau lưng tôi, vậy tại sao lúc đó anh không bảo vệ tôi một chút?

Minh Vi đột nhiên túm lấy tay Cố Thành Quân:

- Anh đã đẩy tôi ra thế nào? Dùng đôi tay này đẩy tôi ra dứt khoát như vậy đúng không? Tôi là người vợ kết tóc với anh kia mà Cố Thành Quân? Anh đã tự tay đẩy tôi xuống địa ngục anh có biết không?

Cố Thành Quân đứng cúi đầu. Bàn tay trắng nhợt của Minh Vi không còn chút hơi ấm nào. Nhưng anh không thấy sợ. Trái lại, cuối cùng anh đã có thể cảm thấy yên tâm.

Giống như tên tội phạm bị truy nã sau bao năm cuối cùng cũng bị bắt và tra tay vào còng. Khoảnh khắc đó anh biết tất cả những câu tự vấn lương tâm cuối cùng đã đến lúc trả lời. Anh yên tâm, anh bình thản đón nhận sự trừng phạt này.

Trong thâm tâm mình, Cố Thành Quân vẫn đợi cái ngày này. Giờ đây, cuối cùng anh cũng đợi được đến lúc cần đợi.

- Minh Vi, những điều em nói là do ai dạy em? Là có người nói với em, hay em vốn... em chính là...

Minh Vi buông tay Cố Thành Quân ra, đi về hướng lan can dọc bờ sông. Cố Thành Quân đi theo sau lưng cô, để mắt đến cô cẩn thận.

Minh Vi nhìn ánh đèn trên mặt sông, giọng nói trở nên trống rỗng:

- Sau khi tỉnh lại tôi gọi điện cho anh. Tôi nói tôi là Minh Vi, nhưng anh bảo nếu còn gọi nữa anh sẽ báo cảnh sát. Ha ha, sau đó tôi xem tin thời sự trên ti vi, biết mình đã chết đi một cách không rõ ràng như vậy. Nhưng tôi đã nhớ ra tất cả. Chân Tích nói: “là anh chỉ cảm kích tôi chứ không hề yêu tôi”. Tôi hắt nước vào mặt cô ta, còn anh lại đẩy tôi ra... Anh đẩy tôi ra...

Hai cánh tay của Cố Thành Quân run bắn lên không sao kiểm soát được. Anh muốn ôm lấy Minh Vi, nhưng rồi không dám. Anh cảm thấy như người đứng trước mặt mình là một ảo ảnh do linh hồn của Minh Vi tụ lại, nếu chạm vào cô sẽ biến mất ngay như mây khói.

- Sau này tôi đến dự cả tang lễ của mình. Chân Tích vẫn dám huyênh hoang ngay tại đó. Quả thực tôi không chịu nổi, đã tìm cách vào được Vĩnh Thành. “Đôi giày đỏ”, ha ha, chú Đàm vẫn nhớ, còn anh chắc đã quên lâu rồi. Năm thứ 4 đại học, tôi thi kỳ 6 tiếng anh, định dịch kịch bản đó. Khi ấy anh còn nói, nó rất hợp với em, Minh Vi. Quả thực anh rất mong một ngày nào đó sẽ được thấy em diễn vở kịch này. Anh luôn tỏ ra hết sức ngọt ngào với tôi, tôi cũng không phải một đứa ngốc bình thường. Cố Thành Quân, anh nói xem, trong những lời anh nói có bao nhiêu là thật? Ngay bản thân anh có biết không?

Khuôn mặt không còn giọt máu của Cố Thành Quân phản chiếu trong mắt Minh Vi. Anh sốc nặng, không sao tin nổi, thêm vào đó là một sự kích động chưa từng thấy.

Minh Vi không hề sợ hãi, bật cười lớn:

- Bốn năm trước, tôi quả thực rất muốn chỉ thẳng vào mặt anh mà mắng anh như thế này đây, Cố Thành Quân! Tôi đã muốn được thấy bộ dạng hồn xiêu phách lạc của anh như thế này đây. Sao tôi lại không làm anh sợ đến chết được nhỉ? Ha ha ha! Chính là vì khi trước tôi thờ phụng anh như tổ tiên mình vậy, nên anh mới có cơ hội lên mặt với tôi. Cái gì mà ảnh đế? Chính là một kẻ phụ bạc khốn khiếp mà thôi. Bây giờ tôi được tái sinh một lần nữa, trẻ trung xinh đẹp, thiếu gì đàn ông cho tôi chọn lựa. Anh rút đi theo đũa nhân tình hút thuốc phiện của anh đi, còn tôi không cần anh nữa.

Minh Vi vung tay lên rồi lắc la lắc lư người bước đi. Cố Thành Quân khi đó mới hoàn hồn, đuổi theo kéo tay cô lại:

- Em định đi đâu?

- Anh đừng có quản chuyện tôi đi đâu. – Minh Vi giăng ra. – Bây giờ tôi đã không còn là vợ anh nữa rồi, việc của tôi không liên quan gì đến anh.

Cố Thành Quân không tranh cãi nhiều với người say rượu, anh kéo Minh Vi đi thẳng ra xe. Minh Vi đánh lại, nói toáng lên:

- Bỏ tôi ra! Tôi không về nhà! Tôi không về nhà!

- Được rồi, không đưa em về nhà nữa. – Cố Thành Quân dịu giọng dỗ dành.

Minh Vi yên lặng hai giây, sau đó nước mắt lại trào ra. Cô ngồi thụp xuống cạnh cửa xe, khóc hu hu như đứa trẻ.

- Hựu Đình, vì sao.... Em khó chịu quá, Hựu Đình, anh ở đâu...

Tiếng khóc của cô dần nhỏ lại rồi trở thành tiếng hức hức. Cố Thành Quân thở dài một tiếng, bế cô lên rồi đặt nằm vào ghế sau. Điện thoại Minh Vi chợt đổ chuông, Cố Thành Quân lấy ra xem, là số của Đường Hựu Đình.

Anh nhướn mắt lên cười rồi nhận cuộc gọi.

- Minh Vi, em đang ở đâu? – Giọng Đường Hựu Đình đầy lo lắng.

Cố Thành Quân nhìn Minh Vi đang say ngủ, nói:

- Minh Vi đang ở chỗ tôi. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy cẩn thận. Cậu cứ lo chuyện của cậu trước đi.

Nói xong, Cố Thành Quân dập máy, rồi tắt nguồn luôn.

Ngồi vào ghế lái rồi, anh vẫn còn nghe tiếng Minh Vi lẩm bẩm không muốn về nhà. Anh mở khóa khởi động, sau đó hòa vào dòng xe chạy trên đường.

“Được, anh đưa em đến một ngôi nhà khác.”

Minh Vi lăn lộn mấy cái trên giường, đầu dần trở nên tỉnh táo. Chăn đệm trên giường rất mềm mại, mang mùi nước xả vải cô vẫn thường dùng. Không biết là ai đã đưa cô về nhà.

Đêm hôm qua... Đêm hôm qua cô đã uống say. Minh Vi nhớ lại. Song những chuyện sau đó cô không còn nhớ rõ, hình như cô đã nói năng lung tung gì đó, còn khóc nữa. Đúng rồi, cô vẫn còn nhớ mình khóc và gọi tên Hựu Đình. Cố Thành Quân ở bên cạnh an ủi cô, sau đó nói đưa cô về nhà.

Minh Vi xoay người gọi một tiếng: “Mẹ ơi”.

Không ai trả lời. Minh Vi dụi mắt ngồi dậy. Đã hơi hơi đau, là di chứng của cơn say hôm qua.

Mẹ đã thay quần áo ngủ cho cô. Bộ đồ ngủ bằng lụa Thái cô đang mặc trên người là do cô mua năm ngoái khi đi nghỉ ở Thái Lan cùng Cố Thành Quân, đã rất lâu rồi cô không mặc.

Không đúng!

Minh Vi ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

Cô đang ở nhà mình, nhưng không phải căn nhà như cô nghĩ. Đây là căn biệt thự ngoại ô nơi cô đã sống với Cố Thành Quân trong mấy năm trời.

Là nhà của Trương Minh Vi và Cố Thành Quân.

Minh Vi lão đảo bước xuống. Tấm ga và chăn quen thuộc trải trên giường, tường sơn màu ngó sen, chiếc gối tựa đầu hoa hải đường trên bậu cửa sổ, tất cả đều y nguyên như trong ký ức của cô. Trên tủ thậm chí vẫn còn mấy bông hoa cẩm chướng màu đỏ cắm trong chiếc lọ thủy tinh, đó là những bông hoa cô mới thay sáng hôm ấy.

Giống như cô chỉ mới ra ngoài một lát, hoặc vừa mới ngủ say một giấc rồi tỉnh dậy. Vợ chồng trở thành kẻ thù, bốn năm trôi dạt, tình cũ tình mới, tất cả đều như một giấc mộng Hoàng Lương.

Minh Vi đẩy cửa, khẽ khàng đi ra ngoài. Những thứ bài trí ở hành lang vẫn nguyên vẹn không hề thay đổi. Trong chiếc lọ hoa ở kệ góc vẫn là mấy bông hoa hồng phấn với hương thơm sức nức, mấy cánh hoa đã rơi cả xuống thảm trải sàn. Minh Vi cúi người nhặt lên, cầm trong tay.

Cô vẫn còn chưa đi ra đến cầu thang chợt nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Dưới nhà có người đặt báo xuống, sau đó đứng dậy khỏi sa-lông

đi ra mở cửa. Một loạt tiếng giày cao gót vang lên cồm cộp bên dưới.

- Sao điện thoại đi động của anh cứ tắt mãi vậy?

Giọng nói lúc nào cũng hùng hực của Chân Tích kéo Minh Vi hoàn toàn ra khỏi trạng thái lơ mơ. Không phải cô đang nằm mơ. Đích xác là cô đang ở trong biệt thự ngoại ô của cô và Cố Thành Quân. Còn vì sao Cố Thành Quân đưa cô về đây, sau đó lại thay đồ cho cô, Minh Vi không biết.

- Xảy ra chuyện lớn như vậy, anh trốn ở đây có tác dụng gì? – Chân Tích truy hỏi.

Cố Thành Quân trả lời với vẻ thờ ơ:

- Cơ bản không phải chuyện gì không thể giải quyết được. Anh đã cho người đi phát thông cáo rồi, nói đứa trẻ đó không liên quan gì đến Đường Hựu Đình. Chẳng phải phía Đường Hựu Đình cũng vẫn luôn phủ nhận hay sao?

- Vậy anh chặn đường rút của Tô Khả Tinh rồi.

- Từ khi nào em lại trở nên tốt bụng như vậy, quan tâm đến cả một diễn viên nhỏ không mấy ai biết đến tên tuổi? Đừng nói với anh là em có lòng giúp đỡ cho thế hệ sau.

Chân Tích hừ một tiếng:

- Em muốn bảo vệ Tô Khả Tinh.

Thông qua cái tên Lý Kỳ Vân đáng thất vọng đó, Tô Khả Tinh đã biết quá nhiều bí mật của cô ta, vậy nên cô ta nhất định phải bảo vệ con nha đầu này, để tránh trường hợp nó lảm miệng nói hớ ra điều gì.

- Không ai hại cô ta cả. – Cố Thành Quân lạnh lùng nói. – Tự bản thân cô ta không có tài năng, lại hay đi kiếm chuyện, nên hôm nay mới thành ra

như vậy. Cái thứ đồ vô dụng đó nếu em có hứng thú cứ việc mang đi. Văn phòng của em chẳng phải cũng ký hợp đồng với các nghệ sĩ khác hay sao? Dù sao hợp đồng của Tô Khả Tinh cũng sắp hết hạn rồi.

- Đây chẳng phải đều là những tội lỗi anh gây ra sao?

- Liên quan gì đến anh?

- Hồi đầu tự dưng anh cất nhắc cô ta, sau khi lăng xê cô ta lên rồi lại vứt sang một bên không thèm hỏi han gì nữa. Một cô gái trẻ mới bị vòng danh lợi làm cho choáng ngợp, ngay sau đó bị rớt xuống thê thảm, một sự cách biệt lớn như vậy không xảy ra chuyện mới là lạ.

Cố Thành Quân cười mỉa mai:

- Bản thân cô ta không tự nắm chắc được về bản thân, sao lại thành lỗi của anh. Người thanh niên đều phải tự chịu trách nhiệm về hành vi của mình. Anh là người giám hộ của cô ta chắc?

- Vậy tại sao năm đó anh đột nhiên lại cất nhắc cô ta?

Minh Vi cũng hỏi thầm trong lòng: Phải rồi, vì sao?

Cố Thành Quân nói điềm nhiên:

- Chỉ là để khích lệ Minh Vi một chút thôi.

Chân Tích ngó ra một lúc lâu không biết phải nói gì. Cô ta nhìn Cố Thành Quân hệt như ngày đầu gặp anh. Cô ta biết người đàn ông này có bụng dạ, nhưng chưa từng nghĩ đến việc chỉ vì để khích lệ một cô gái, anh ta lại có thể bỏn cột với vận mệnh của một cô gái khác một cách dễ dàng như vậy. Nghĩ tới đó, Chân Tích bỗng thấy sờn tóc gáy, bởi cô ta nhận ra rằng, Cố Thành Quân còn dung túng cho cô ta chỉ bởi vì anh ta còn niệm

chút tình xưa nghĩa cũ, không phải vì anh ta không đủ khả năng giải quyết sự quấy nhiễu của cô ta.

- Anh... đã thay đổi. – Chân Tích lẩm bẩm, mệt mỏi ngồi phịch xuống sa-lông. – Trước đây anh không như vậy.

- Đừng có so sánh anh với thời còn đi học. Khi đó trong tháp ngà, ai cũng vô cùng đơn giản và ngây thơ. – Cố Thành Quân rót một cốc nước đưa cho Chân Tích. – Trong cái xã hội ăn tươi nuốt sống lẫn nhau, nếu không thành quỷ ma khó lòng sống được. Em hay anh đều thế cả.

- Đúng vậy, chúng ta đều đã không còn giống ngày trước nữa. – Chân Tích vuốt tóc mai. – Chỉ có mình Trương Minh Vi vẫn mãi giữ được tuổi thanh xuân, mãi mãi hoàn hảo và thuần khiết trong thế giới của anh.

Trên khuôn mặt đẹp đẽ của Cố Thành Quân hiện lên một nụ cười kỳ quái:

- Có lẽ là như vậy, cũng có lẽ không phải như vậy.

Chân Tích ghen lộn ruột:

- Đúng là liên sẹo thì quên ngay vết đau cũ.

- Vậy vì sao vết thương của em cứ mãi không liền? – Cố Thành Quân hỏi lại. – Mọi chuyện đã qua rất lâu rồi, vật đổi sao dời, thực sự nên quên đi. Hơn nữa, nếu như hồi đó hai chúng ta không bị cô ấy chia rẽ, thì với tính cách của anh và em, chắc cũng rơi vào cảnh vợ chồng bất hòa. Chẳng bằng như hiện tại, có thể bình thản ngồi xuống uống một tách trà với nhau.

Anh ta đang nói gì vậy? Cái gì mà chia rẽ?

Minh Vi bốc hỏa lên đầu. Mấy chuyện vụn vặt của hai người ai mà không biết? Sau khi gia đình Cố Thành Quân rơi vào cảnh lụi bại, chính

Chân Tích đã bỏ rơi anh ta. Khi đó Minh Vi mới chen vào để giành lấy Cổ Thành Quân cho mình. Sao bây giờ vào miệng người ta lại trở thành Trương Minh Vi cô đã phá hoại đôi uyên ương kia?

Thật là không biết xấu hổ.

Chân Tích vẫn không cam lòng, nói tiếp:

- Không phải em là người bụng dạ hẹp hòi. Khi đó người bị thiệt thòi chính là anh. Ai xúi giục chủ nợ đến cửa nhà anh đòi nợ? Ai cắt bớt tiền học bổng của anh? Ai phá hỏng cơ hội làm thêm của anh...

Trong tai Minh Vi chỉ còn nghe thấy tiếng ù ù, còn sống lưng thì lạnh ngắt.

Chân Tích cho rằng việc gia đình Cổ Thành Quân năm đó lụi bại như vậy là vì Minh Vi đứng sau đổ thêm dầu vào lửa? Năm đó cô đã đê tiện bỉ ổi như vậy, cậy quyền bắt nạt người ta, ép bọn họ phải chia tay, sau đó Cổ Thành Quân đành uất ức đi theo cô?

Chưa nói những việc đó đương nhiên không phải do cô làm, Trương Minh Vi cô lúc nào cũng đang hoàng với người khác, thậm chí còn tuyệt đối coi thường những thủ đoạn vô liêm sỉ như vậy.

- Những chuyện đó càng về sau anh càng thấy oan cho Minh Vi. – Cổ Thành Quân nói. Minh Vi nghe thấy vậy, cơn tức trong lòng vơi đi chút ít. Cổ Thành Quân tiếp tục. – Anh làm chồng cô ấy suốt 6 năm, sớm tối bên nhau, anh biết cô ấy không phải loại người như vậy.

- Nếu không phải cô ta thì là ai?

- Có thể là do bố Minh Vi. – Cổ Thành Quân thở dài một tiếng. – Bố cô ấy vô cùng yêu thương con gái, thậm chí hái được trăng xuống cũng hái, cho nên việc giúp cô ấy theo đuổi một người đàn ông có đáng gì. Hơn nữa,

nếu như lúc đó chúng ta có thể kiên định trong chuyện tình cảm để tiếp tục ở bên nhau, đương nhiên sẽ không có những chuyện sau này. Vậy mới nói, tất cả là do số phận đã sắp đặt.

Chân Tích cười giễu cợt:

- Giờ anh lại có vẻ như muốn đổ hết mọi tội lỗi lên đầu em, còn anh vô tội hay sao? Cố Thành Quân, những điều chúng ta đã nói với nhau khi chia tay, anh đã hứa với em điều gì, anh còn nhớ không?

Minh Vi cảm thấy có gì đó không ổn, tiềm thức bảo cô không nên nghe tiếp, nhưng hai chân cô đã bám rễ ở đó không thể nào di chuyển nổi.

Bên dưới nhà, giọng Chân Tích cao vút lên:

- Anh đã nói với em: A Tích, cho anh 10 năm đi, anh nhất định sẽ quay về bên em. Anh không yêu Trương Minh Vi, anh chỉ miễn cưỡng với cô ta thôi. Em hãy đợi anh 10 năm.

Những cánh hoa hồng trong bàn tay bị vò nát, rơi lả tả xuống sàn nhà. Toàn thân cô mất hết cảm giác, giống hệt như một bức thủy tinh bị rạn, các vết nứt chạy ngoằn ngoèo khắp nơi, sau đó vỡ tan ra từng mảnh nhỏ, rơi cả xuống. Linh hồn cô phiêu dạt trong không trung, cúi mặt xuống nhìn cái cơ thể thảm hại, nhưng không cảm thấy đau chút nào.

Nói dối... Ngay từ đầu, tất cả đều là dối trá.

Anh rất yêu em, Minh Vi, chúng ta hãy làm bạn với nhau đi. Nói dối.

Anh đã hoàn toàn cắt đứt với Chân Tích, hãy tin anh có được không? Nói dối.

Chúng ta lấy nhau đi. Hãy để anh chăm sóc cho em cả đời này. Nói dối!

Minh Vi vốn cho rằng sau nhiều năm chung sống Cố Thành Quân mới ngoại tình với người yêu cũ, nhưng không thể ngờ rằng sự thực khó nghe lọt tai hơn như vậy. Cơ bản là anh ta chưa từng yêu cô.

Trương Minh Vi, sao mà có thể sống một cách hồ đồ, một cách tệ hại như vậy? Khi mà đang sống những ngày hạnh phúc vui vẻ ở bên này, ở bên kia Cố Thành Quân vẫn giơ ngón tay để đếm tháng ngày. Mười năm đúng là quá dài, nhưng anh ta quả là tốt số, mới đến năm thứ sáu vợ đã chết ngóm, lại được thừa kế một gia sản lớn. Phần mộ tổ tiên Cố Thành Quân chắc phải thịnh vượng mấy đời.

Cố Thành Quân chậm rãi nói:

- Nói là như vậy nhưng...

- Ai? – Chân Tích đột nhiên ngẩng đầu lên. Một cái bóng xuất hiện ở bức tường trên đầu cầu thang khiến cho cô ta sợ chết khiếp.

Một người con gái mặc bộ đồ ngủ màu trắng ngà từ từ bước xuống. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết không hề bộc lộ cảm xúc, mái tóc dài đen nhánh để buông xõa, đột nhiên nhìn thấy quả thực bảy phần giống người, ba phần giống ma.

Khi nhìn rõ đó là Minh Vi, Chân Tích trừng mắt giận dữ nhìn Cố Thành Quân. Cố Thành Quân hoàn toàn không để ý đến, đứng dậy nhìn Minh Vi cười ầm áp:

- Em dậy rồi à? Anh đã nấu cháo, xuống ăn một chút đi.

Chân Tích ngạc nhiên:

- Anh lại còn...

- Em đừng nhiều lời nữa. – Cố Thành Quân nói.

Minh Vi không nói một lời cứ như vậy bước xuống. Tất cả vẻ mặt chấn động của Chân Tích cô đều trông thấy hết. Cô chớp chớp mắt, sau đó cười mềm mại, nói nhẹ nhàng:

- Thầy Cố, em không tìm thấy giày của em.

Cái giọng yêu kiều đó quả thực có thể làm tan cả lớp băng dày. Cố Thành Quân lập tức lấy một đôi dép đi trong nhà, bước lên cầu thang rồi đặt bên dưới chân Minh Vi. Tay Minh Vi không hề để lên tay vịn cầu thang mà đặt lên vai Cố Thành Quân, chậm rãi xỏ dép vào.

Đợi lúc Cố Thành Quân đứng thẳng lên, Minh Vi mới nhìn anh ta cười:

- Cảm ơn thầy Cố.

Cô đi theo Cố Thành Quân xuống nhà, sau đó vào trong bếp. Từ đầu chí cuối cô không thềm mảy may để ý đến Chân Tích.

Chân Tích cố gắng trấn tĩnh lại, hỏi:

- Chu Minh Vi, sao cô lại ở đây? Đường Hựu Đình xảy ra chuyện rồi cô có biết không?

- Có biết một chút. – Minh Vi cầm cốc sữa lên, tỏ vẻ không mấy quan tâm. – Thầy Cố cũng bảo không có chuyện gì lớn lắm có thể giả quyết xong xuôi. Phải không thầy?

Cố Thành Quân có vẻ bị tác động bởi những lời nói dịu ngọt của Minh Vi, nhìn cô dịu dàng rồi gật đầu, cũng không thềm để ý đến Chân Tích.

Chân Tích ra sức chớp mắt để khẳng định không phải mình đang ngủ mơ:

- Đêm qua cô ngủ lại đây à?

Minh Vi giấu mặt sau chiếc cốc, đưa mắt nhìn Cố Thành Quân. Cố Thành Quân cười nói với Chân Tích:

- Em đã ăn sáng chưa? Ở đây vẫn còn khá nhiều cháo.

Chân Tích làm sao chịu được sự sỉ nhục này, giật phăng chiếc áo khoác rồi nói lạnh lùng:

- Em còn có việc, không quấy nhiễu thế giới của hai người nữa.

Nói xong cô ta liền gõ giày cồm cộp bỏ đi.

Khi đó Minh Vi mới ngẩng đầu lên, ánh mắt trở lại như bình thường. Cô bỏ chiếc cốc xuống, tuột khỏi chiếc ghế quầy bar:

- Thầy Cố, em nên về nhà rồi. Quần áo của em...

- Đưa đến cửa hàng giặt khô rồi. – Cố Thành Quân khẽ nở nụ cười tao nhã. – Em cứ ăn sáng đi đã, sau đó anh sẽ tìm cho em mấy bộ quần áo của vợ anh. Em không chê chứ?

Nụ cười và giọng nói của Cố Thành Quân có vẻ hơi kỳ quái khiến cho Minh Vi tạm thời không tính toán đến món nợ cũ nữa, bắt đầu chuyển sang phỏng đoán tình hình trước mắt. Minh Vi cô không phải người vô gia cư, vì sao Cố Thành Quân lại đưa cô về biệt thự của mình?

Cố Thành Quân tắt bếp một cách thành thạo:

- Cháo được rồi, em mang dừa đến đây giúp anh.

Minh Vi cúi người theo tiềm thức, mở cánh cửa tủ số 2 bên tay phải ra, lấy lọ dừa bên trong đó đưa cho Cố Thành Quân.

Cố Thành Quân nhìn cô cười nhạt.

Minh Vi chợt tuột tay làm rơi chiếc lọ xuống đất. Rất may Cố Thành Quân phản ứng nhanh nên đưa tay ra đỡ kịp.

- Nguy hiểm quá. Chiếc lọ này là do vợ anh mua trong cửa hàng đồ tuyến về, song lại dùng để muối dưa. Em xem có thú vị không? – Cố Thành Qu vắn nắn lọ, gắp một ít dưa lên đĩa.

Minh Vi miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, tay hơi run lên. Thói quen của con người thật đáng sợ. Cô đã sống ở đây nhiều năm như vậy, một chiếc lọ ở đâu vẫn nhớ như in đến tận hôm nay.

Cô không biết liệu Cố Thành Quân đã nghi ngờ hay chưa, cũng không biết việc đó có phải do Cố Thành Quân cố tình thử cô hay không. Đêm hôm qua ngoài việc khóc ra, cô còn làm điều gì đó nữa, nếu không vì sao hôm nay thái độ của Cố Thành Quân lại kỳ quặc như vậy.

Minh Vi quay đầu sang nhìn quanh tầng một, bất giác thấy không thờ nổi. Tất cả đồ dùng bài trí trong phòng khách vẫn giữ nguyên trong ký ức của cô, không hề suy chuyển. Duy chỉ có cây dưa nước đã cao lên khá nhiều, che đi quá nửa giá bày đồ cổ. Những bức ảnh trong khung vẫn nguyên, khuôn mặt quen thuộc vẫn đang cười vui vẻ, trông sinh động như một sự sống ngưng đọng lại trong hồ phách.

Minh Vi cảm thấy dường như từ trước đến nay cô chưa từng rời khỏi căn nhà này.

Một nỗi lo sợ lạnh ngắt bao trùm lấy toàn thân cô. Cố Thành Quân đã không còn bình thường nữa rồi. Anh đã biến nơi đây thành một nhà lưu niệm, để tưởng nhớ về người vợ mà anh hại chết. Anh đã điên rồi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong phòng khách, Cố Thành Quân bỏ dở việc đang làm đi ra đó nghe máy. Nhân cơ hội đó Minh Vi trở lên lầu. Hiện giờ vóc dáng cô cao gầy hơn khi trước nên áo khoác hồi đó chắc chắn vẫn mặc vừa. Cô lấy một chiếc áo khoác lông vũ mặc vào, quay người lại

chuẩn bị đi thì trông thấy Cố Thành Quân đang đứng ở cửa phòng ngủ, đôi mắt sẫm đen nhìn cô chăm chú. Minh Vi hít phải một luồng hơi lạnh, suýt nữa kêu lên.

Nếu như việc Cố Thành Quân sắp làm là giết người chia nhỏ xác thì cô cũng không quá ngạc nhiên.

Thế nhưng trên khuôn mặt tuyệt đẹp đó lại hiện lên một vẻ thương nhớ:

- Chiếc áo này em mặc rất vừa.

Minh Vi toát mồ hôi, da đầu tê dại:

- Xin lỗi thầy, em không nên chạm vào di vật của vợ thầy. Em sẽ cởi chiếc áo này ra ngay.

- Chờ chút! – Cố Thành Quân sải bước đi nhanh đến, giữ tay Minh Vi lại. Minh Vi vội vàng lùi lại đằng sau cho đến khi lưng dựa vào tường.

- Đừng sợ, tôi không có ý trách em gì cả. – Cố Thành Quân mỉm cười, – Tôi còn định lấy mấy chiếc áo của cô ấy cho em mặc. Em cứ tự chọn đi, khi nào chọn xong thì xuống ăn sáng nhé.

Minh Vi không thể chịu được hơn nữa:

- Thầy Cố, nhưng đây là di vật của vợ thầy.

- Tôi biết rồi. Tôi nói không sao mà.

- Thầy... Có lẽ vợ thầy sẽ không vui.

- Vợ tôi đã mất được mấy năm rồi, em cũng biết mà. – Cố Thành Quân nhìn Minh Vi. – Kịch bản “Đôi giày đỏ” đó, em nói là do cô ấy tặng em đúng không?

Đôi giày đỏ....

Cảnh tượng đêm hôm qua vụt hiện lên trong đầu Minh Vi. Cô đã điên điên dại dại mắng nhiếc, còn đối tượng chính là Cố Thành Quân. Cô còn kêu toáng lên “Tôi đã không còn là vợ anh nữa rồi, chuyện của tôi anh không quản lý được.”

Mặt Minh Vi mỗi lúc một trở nên nhợt nhạt. Cô chẳng nổi lại những hình ảnh ngắt quãng của tối hôm qua. Cô nhớ ra mình đã chất vấn Cố Thành Quân thay lòng đổi dạ như thế nào, mắng chửi anh ta ra sao. Niềm vui sướng tràn trề khi được trút ra tất cả cũng quay lại với cô cùng ký ức vừa sống lại đó.

Minh Vi chậm chậm đi xuống cầu thang. Cố Thành Quân đã bày xong bàn ăn, đang đợi cô xuống. Minh Vi đi đến chiếc ghế trước mặt anh, cầm chiếc thìa lên nhưng không động đậy. Liệu Cố Thành Quân có hạ độc không?

- Không thích à? – Cố Thành Quân hỏi ân cần. – Loại này là loại em vẫn thích ăn nhất.

Chiếc thìa rơi xuống bàn kêu keng một tiếng.

Minh Vi cười cứng nhắc:

- Thầy Cố, có một số chuyện thầy không biết. Em... Con người em từ nhỏ đã có một số điểm khác biệt. Theo như lời mẹ em nói có những lúc em dễ bị ma quỷ nhập hồn.

Cố Thành Quân thông thả nhìn người con gái đang ngồi trước mặt mình:

- Khi nào ăn xong hãy kể cho tôi nghe về những chuyện mê tín thời phong kiến đó nhé. Không ăn đi cháo sẽ nguội mất.

Minh Vi gần như sắp khóc:

- Thầy Cố, đêm hôm qua quả thực em đã uống hơi nhiều. Nếu như có nói điều gì đó nghe không lọt tai xin thầy đừng để bụng.

Cố Thành Quân dùng thìa xúc quả trứng bên trong bát cháo, khẽ cười:

- Rốt cuộc điều em định nói là vì uống rượu nên mới nói linh tinh, còn định nói là em bị linh hồn của vợ tôi nhập vào mình chứ gì?

Minh Vi cắn răng:

- Trông có vẻ như thầy tin vào chuyện đó.

Cố Thành Quân cười phì ra một tiếng, sau đó không dừng lại được.

- Chu Minh Vi, em thật biết nói đùa.

- Đúng mà, em cũng cảm thấy thế mà. – Minh Vi cười đau khổ, sau đó lại nhìn ra cửa. Để xông ra đó chỉ mất cùng lắm 5s nhưng cô cũng không thể cả đời này không gặp lại Cố Thành Quân. Cho nên bỏ trốn không phải là cách giải quyết tốt nhất.

- Những chuyện đó do ai nói lại với em? – Cố Thành Quân hỏi.

Minh Vi ngập ngừng giây lát đáp:

- Em không biết là thầy đang nói đến những chuyện gì. Những chuyện đêm qua em không nhớ nổi nữa.

Nụ cười của Cố Thành Quân mỗi lúc một lớn hơn:

- Những điều ban nãy tôi nói với Chân Tích em đều nghe được cả rồi. Cuộc hôn nhân của tôi và vợ thực ra chỉ hữu danh vô thực thôi, tôi không yêu cô ấy. Mấy năm đó tôi đều giấu cô ấy để qua lại với Chân Tích, song

vợ tôi không hề biết, Bây giờ dù sao cô ấy cũng mất rồi, nói cho em biết cũng chẳng sao.

Minh Vi ngồi ôm lấy chiếc bát, cúi đầu không nói một lời.

- Tôi vốn hẹn với Chân Tích là mười năm sau khi cưới Minh Vi, tôi sẽ ly hôn, sau đó quay về với cô ấy. Không ngờ vợ tôi lại phát bệnh mà chết. Mọi người đều nói cô ấy chết vừa đúng lúc, tôi cũng thấy như vậy. – Tiếng cười của Cố Thành Quân hết như một con dao nhọn hoắt đâm vào không trung. – Chỉ tiếc là Chân Tích đã nhiễm phải bao nhiêu thói hư tật xấu trong làng giải trí, nên duyên phận của tôi với cô ấy cũng đã hết. Còn em, Chu Minh Vi, em rất hợp ý tôi.

Những ngón tay Minh Vi bám chặt lấy chiếc bát làm khớp xương trắng bệch.

- Em quả thực rất đặc biệt Minh Vi ạ. Tuy có cùng tên gọi với vợ tôi nhưng lại hoàn toàn không giống cô ấy. Em thông minh, có tài năng, đầy sức hấp dẫn. Tôi biết em đang quan hệ với Đường Hựu Đình, nên tôi không ép em. Chỉ có điều tôi muốn em biết rằng, những thứ tôi có thể cho em nhiều hơn những thứ cậu ấy có thể cho em gấp nhiều lần. Có nhiều khi tôi nghĩ rằng, hồi đó người tôi gặp không phải là vợ tôi mà là em thì tốt biết bao...

Chiếc bát bật nghiêng ra, cháo đổ vào tay Minh Vi. Tay cô run lên bần bật, gần như không thể đặt chiếc bát ngay ngắn lại. Cố Thành Quân rút khăn giấy lau tay cho Minh Vi, sau đó cầm tay cô kéo ra chỗ vòi nước. Minh Vi đột nhiên rút phắt tay lại như bị đánh, ánh mắt nhìn Cố Thành Quân không khác gì ánh mắt của con báo đã bị kích thích cho nổi giận.

Bộ mặt giả tạo của Cố Thành Quân giống như được xóa đi bởi một cái quét tay, sắc mặt anh ta dần trở nên nặng nề, ánh mắt sắc nhọn mình Minh

Vi như muốn xuyên thấu con người cô. Minh Vi vừa trông thấy đã hiểu, thầm kêu gay rồi.

Khi đó một âm thanh duy nhất vang lên trong đầu cô: Mau chuồn ngay.

Cô xoay người chạy ra phía cửa. Đằng sau vang lên tiếng bát đĩa xô loảng xoảng cùng tiếng bước chân gấp gáp đuổi theo. Khi Minh Vi còn chưa kịp chạm vào nắm đấm cửa, đã bị Cố Thành Quân tóm được. Sức vóc đàn ông khỏe mạnh chỉ cần kéo một cái để đưa cô trở lại. Trái tim Minh Vi gần như muốn bật ra ngoài cổ họng. Cô kêu thét lên một tiếng, ra sức giãy giụa giằng co. Song người đàn ông dường như không hề cảm thấy đau đó vẫn ôm siết lấy cô. Lúc này chân Minh Vi bị vướng, cô ngã ra sàn, Cố Thành Quân thuận thế ép chặt luôn cô xuống thảm.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tình Xưa

Tiếng thở nặng nề vang lên bên tai, đôi mắt người đàn ông vẫn những tia máu, dường như con ác quỷ vốn ngủ yên trong người đã hoàn toàn thức dậy, bắt đầu bộc lộ hết những sự điên cuồng của nó. Trên khuôn mặt anh ta là sự hận thù, kinh ngạc, có cả sự kích động, nhưng đến cuối cùng tất cả cũng bình thường trở lại cùng với nhịp thở chuyển từ nông sang sâu, biến thành một nỗi bi thương và mừng vui khó giấu nổi.

- Là em đúng không? – Giọng nói của Cố Thành Quân trở nên run rẩy:
– Là em đúng không?

Mặt Minh Vi nóng bừng, nước mắt trào ra, tầm nhìn nhạt nhòa. Từ lâu cô đã không còn yêu Cố Thành Quân, nhưng những ấm ức vì bị phụ lòng vẫn chưa hề tan hết. Dù đã được tái sinh, nhưng Trương Minh Vi ngồi co rúm ở một góc nào đó trong cơ thể cô vẫn đang buồn đau than khóc. Quen biết nhau mười bốn năm, đã trải qua hai kiếp sống, cô từng yêu, từng trả giá, từng đau khổ, từng tuyệt vọng, và cũng đã tỉnh ngộ sống lại. Cô từng có biết bao lời muốn nói với người đàn ông này, nhưng giờ đây khi áp sát khuôn mặt anh, cô chỉ muốn nói duy nhất một câu:

- Anh có lỗi với tôi ...

Cố Thành Quân từ từ nở nụ cười, song nụ cười đó lại giống như đang khóc. Đôi môi lạnh ngắt của anh ta dán chặt vào khóe miệng Minh Vi, hôn lên những giọt nước mắt của cô.

- Anh biết. Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh xin lỗi, xin lỗi...

Nước mắt rơi xuống như mưa, Minh Vi khóc thành tiếng:

- Cố Thành Quân! Anh là đồ lãng nhãng. Rốt cuộc tôi đã làm gì khiến anh đối xử với tôi như vậy? Anh là đồ vong ân phụ nghĩa đáng chém cho nghìn nhất.

Đôi mắt Cố Thành Quân đầm nước, những cái hôn gấp gáp vẫn không ngừng rơi trên khuôn mặt Minh Vi, hôn một cái lại nói một lời xin lỗi. Song nước mắt của Minh Vi trào ra dữ dội hơn, cô khóc nức nở tới mức không kịp thở, giống như một đứa trẻ bị ầm ức điều gì. Vậy nên Cố Thành Quân càng hôn riết lấy môi cô. Anh ngẫu nhiên, ra sức công thành đoạt đất, gấp gáp để an ủi cô bình tâm lại. Minh Vi hoảng hốt, song không sao giằng ra được.

Từ trước đến nay Cố Thành Quân chưa từng hôn cô như vậy, hóa ra anh cũng có thể hôn theo cách đầy kích động, hôn như muốn ăn tươi nuốt sống cô thể này. Một cảm giác quen thuộc trào lên, sự ngằm hiểu mà vợ chồng chung chăn gối với nhau suốt sáu năm trời mới có. Dù đã chuyển sang một cơ thể khác, nhưng linh hồn cô vẫn nhớ kỹ từng chút một. Minh Vi hoảng sợ khi thấy cơ thể mình nóng bừng lên, cô vội vàng giằng ra khỏi cái hôn của Cố Thành Quân, quay mặt úp chặt xuống dưới thảm trải sàn.

- Bỏ tôi ra!

- Không! – Cố Thành Quân ấn cô xuống, bàn tay nóng rẫy giữ chặt cổ tay cô, đôi môi như thiêu đốt hôn lên cổ nơi cô vừa để lộ. Anh cố ý mút một cái thật sâu, lập tức một dấu môi đỏ ửng xuất hiện trên làn da trắng như tuyết của Minh Vi.

Minh Vi cố nén sự run rẩy, nói:

- Anh làm như vậy không còn ý nghĩa gì đâu, Cố Thành Quân. Chúng ta đã kết thúc từ lâu rồi.

Cố Thành Quân ngẩng đầu lên, cười nói:

- Anh không cần biết trên cơ thể em đã xảy ra chuyện gì, em nhập hồn vào người cô gái này cũng được, em đầu thai sang kiếp mới cũng được. Cuối cùng anh đã có thể thấy em. Có những câu ny cuối cùng anh đã có thể nói với em.

- Những điều tôi biết cũng đã quá đủ rồi, những chuyện trai gái xấu xa của các người không cần khai hết ra làm gì.

- Không, không phải! – Cố Thành Quân cúi người xuống, sau đó thu tay lại, ôm gọn lấy Minh Vi vào lòng. Minh Vi không còn chút sức lực nào nên không buồn giãy nữa.

- Chân Tích nói không sai, khi đó anh đã hẹn với cô ấy mười năm. Nhưng khi đó anh chỉ hành động theo cảm tính, vì anh nghĩ tất cả là do em thao túng, nên anh mới qua lại với em để trả thù.

Minh Vi nổi giận, Cố Thành Quân vội nói tiếp:

- Nghe anh nói hết đã. Nhưng sau khi tiếp xúc với em, anh mới nhận ra con người em không phải vậy. Khi đó anh đoán chắc những chuyện kia do bố em làm. Song không lâu sau đó bố em cũng qua đời, anh không thể so đo với người chết, cho nên cũng dần dần quên đi mọi chuyện. Em đối với anh lại tốt như vậy nữa. Minh Vi, trái tim anh cũng làm bằng thịt, nó cũng có tình cảm. Vậy nên, khi quyết định làm đám cưới với em, anh đã nói với Chân Tích để dứt khoát chia tay, sau này chỉ là bạn bè. Khi đó anh đã toàn tâm toàn ý làm chồng của em.

Cơ thể cứng ngắc của Minh Vi mềm lại hơn một chút.

- Suốt sáu năm trời, anh đã sống với em vô cùng vui vẻ. Em là một người vợ hoàn hảo, từ trước đến nay anh chưa từng hối hận vì đã lấy em. Sau này anh đóng chung phim “Cuối hạ” với Chân Tích, Chân Tích hy

vọng có thể quay trở lại, nhưng anh từ chối. Cô ấy... cô ấy vì quá đau lòng nên không còn thấy được đúng sai, bị người ta dụ dỗ dính vào ma túy. Sau khi phát hiện ra, anh đã nói với cô ấy đi cai nghiện. Cô ấy nhận lời, nhưng mong anh có thể ở bên động viên cô ấy. Dù sao cô ấy và anh cũng từng yêu nhau, anh không thể thấy vậy mà tảng lờ như không biết. Sau này quan hệ của bọn anh gần gũi hơn một chút. Vì anh thấy em không có gì là khó chịu nên cũng không để ý...

Minh Vi lại cố giảng ra. Cố Thành Quân vội vàng ấn cô xuống:

- Nghe anh nói hết đã, Minh Vi! Việc anh quan hệ mập mờ với Chân Tích quả thật không đúng, nhưng sự việc ngày hôm đó thực sự là em đã hiểu lầm. Khi đó Chân Tích đang ở trong phòng nghỉ dùng ma túy, bị anh bắt gặp. Lúc đó cô ấy đã đến độ phê, đang nói năng lung tung thì em vào, không chờ nghe giải thích đã cãi lộn với cô ấy. Anh thừa nhận anh không nên đẩy em một cái, khi đó anh chỉ sợ làm lớn chuyện lên đám phóng viên sẽ kéo đến ngay. Anh kéo Chân Tích đi trước, không phải vì coi trọng cô ấy hơn, mà định đưa cô ấy ra chỗ người quản lý, tránh không để phóng viên trông thấy bộ dạng cô ấy vừa dùng ma túy xong. Anh chưa từng nghĩ tới việc em lại phát bệnh, anh quả thực chưa từng nghĩ tới...

Nước mắt của Cố Thành Quân rơi trên má Minh Vi, anh đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt cô. Khi ấy người đang nằm bên dưới anh không còn là cô thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp nữa, mà chính là người vợ đã chung sống suốt sáu năm đó. Khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt ươn ướt, đôi môi luôn cười tươi đầy cá tính. Anh lại hôn lên đôi môi ngọt ngào đó một lần nữa, cảm nhận một cách tinh tế, tìm kiếm một hơi thở quen thuộc mà anh thương nhớ suốt bốn năm qua.

- Sau khi em chết đi, một mình anh quay lại nơi này, nhìn căn nhà trống trải, đột nhiên cảm thấy không chịu nổi. Anh khóc xong một trận, mới nhận ra rằng anh rất yêu em. Anh yêu em...

Minh Vi nhắm mắt lại, dòng lệ trào ra nơi khóe mắt rồi lăn xuống tóc như những hạt ngọc trai. Cô để mặc cho Cố Thành Quân hôn, cảm nhận sự quyến luyến đầy tình tế của anh, nhưng tới khi Cố Thành Quân chuyển sang hôn những giọt nước mắt, cô đột ngột lấy đầu mình đập mạnh vào mũi anh, đồng thời co gối thúc vào háng anh.

Cố Thành Quân cuộn gập người lại, đau tới nỗi toàn thân toát mồ hôi lạnh, không kêu nổi một tiếng nào.

Minh Vi đẩy anh ra rồi đứng dậy. Cố Thành Quân vẫn đưa tay giữ lấy chân cô.

- Đừng đi, Minh Vi, đừng đi!

Tiết trời tháng ba vừa chớm vào xuân, băng mới tan hết nên không khí bên ngoài lạnh buốt. Khi giẫm chân trần lên lối đi lát đá ngoài sân, Minh Vi còn cảm thấy hơi đau. Cô vội vàng chạy sang phía cỏ, lập tức trông thấy một chiếc SUV quen thuộc đỗ xịch lại bên ngoài hàng rào, một người đàn ông cao lớn từ trên xe bước xuống.

Trong con mắt của Đường Hựu Đình, cảnh tượng khi đó anh trông thấy thế này: Minh Vi đầu tóc rối bời, mặt đầy ngấn nước mắt, quần áo xộc xệch chạy từ trong ra. Cố Thành Quân đuổi gấp theo sau, trên mũi còn vết máu.

Chất adrenalin cuộn trào lên trong huyết quản, trong đầu anh chợt nổ òang một cái, mọi thứ trong tầm mắt đều biến thành màu đỏ ngầu. Anh lập tức túm lấy Minh Vi rồi đẩy cô ra sau lưng mình, tiếp đó liền vung một nắm đấm mạnh hết cỡ về phía Cố Thành Quân.

Cố Thành Quân loạn choạng, suýt ngã lăn ra đất. Đường Hựu Đình cố nén ý muốn lao lên đá thêm cho anh ta phát nữa, kéo Minh Vi vào trong xe.

- Minh Vi! – Cố Thành Quân kêu lên. – Xin em ...

Đường Hựu Đình lập tức quay lại vung nắm đấm lên, song Minh Vi đã vội vàng giữ tay anh lại.

Cố Thành Quân nhổ ra một ngụm máu, lau khóe miệng rồi đứng thẳng dậy, cười khinh miệt:

- Em muốn đi với cậu ta cũng được, nhưng em đã nói chuyện của mình với cậu ta chưa?

Minh Vi chột rùng mình, nhìn Cố Thành Quân với ánh mắt căm hận nhưng lại lạnh như băng.

Đường Hựu Đình cau mày:

- Là chuyện gì?

Minh Vi cắn chặt môi không đáp. Cố Thành Quân cười giễu:

- Hóa ra em chưa nói với cậu ta.

- Đây không phải việc của anh. – Minh Vi rít mấy từ qua kẽ răng.

Hai người đó có chung một bí mật, Đường Hựu Đình bị gạt sang bên cạnh. Cố Thành Quân nhìn bộ mặt mờ mịt của Đường Hựu Đình, cười đắc ý:

- Là em không muốn hay không dám!

- Đủ rồi! – Đường Hựu Đình gầm lên cắt đứt đoạn hội thoại đó. Anh nhìn thấy chân Minh Vi không đi giày, bèn bế thốc cô lên rồi sải bước đi ra xe. Cố Thành Quân vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo chiếc xe đi khuất. Anh vuốt sống mũi đã sưng vù lên của mình và cả khóe môi rớm máu, cười cay đắng.

Khi Cố Thành Quân quay vào trong nhà, tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Người bên kia máy nói với anh bằng giọng hết sức lễ độ: “Chủ tịch, thông tin anh cần đã có rồi. Tối ngày mười sáu tháng Tám năm 20xx, Chu Minh Vi bị ngộ độc gas phải đưa vào bệnh viện cấp cứu. Tim cô ấy đã ngừng đập trong chốc lát, tuy nhiên sau khi được sốc điện đã đập trở lại. Trước sự việc đó cô ấy làm một học sinh phổ thông bình thường, thành tích học tập rất tốt, tính tình khá hướng nội, cả thầy giáo và bạn học đều khẳng định cô ấy chưa từng tham gia bất cứ một buổi biểu diễn văn nghệ nào ở trường, không tỏ ra có tài năng bẩm sinh về lĩnh vực này. Cô ấy cũng chưa từng tham gia hoạt động tình nguyện nào tại cô nhi viện...”

Cố Thành Quân cầm một tấm ảnh trong khung bạc lên. Trong ảnh, Minh Vi cầm một bó hoa oải hương lớn, đứng giữa cánh đồng cười rạng rỡ. Ngón tay của anh lướt qua khuôn mặt đó, để lại một hơi ấm đầy lưu luyến.

Đường Hựu Đình lái xe đi vùn vụt trên đường. Minh Vi ngồi bên ghế lái phụ, mắt nhắm nghiền, nước mắt không ngừng tuôn, chảy theo cảm thấm ướt cả cổ áo. Đường Hựu Đình liếc nhìn thấy vết đỏ hồng trên cổ cô, sự giận dữ bùng lên trong ngực, bèn nhấn chân ga hết cỡ.

- Chậm một chút đi. – Cuối cùng Minh Vi cũng lên tiếng. – Hiện giờ anh không thể để xảy ra chuyện gì nữa.

Đường Hựu Đình nghiêng chặt răng, đột ngột đánh mạnh tay lái, rẽ lên đường cao tốc rồi phóng thẳng về nhà mình. Anh không nói một lời, ôm Minh Vi vào lòng, bế cô lên thang máy, đến khi vào trong nhà mới đặt cô lên sa-lông.

Khi Đường Hựu Đình bê một chậu nước nóng từ trong nhà tắm ra cho Minh Vi rửa chân, tâm trạng của cô mới bình tĩnh lại. Tiếng nước róc rách vang lên trong căn phòng bị đè nặng trong im lặng. Đường Hựu Đình ngồi xổm trước ghế, đôi tay ôm gọn lấy hai bàn chân nhỏ nhắn ngâm trong nước

của Minh Vi, cảm nhận bàn chân lạnh giá của cô ấm dần lên từng chút một trong bàn tay mình.

Sau đó, anh cởi áo khoác ra cho Minh Vi, dùng một chiếc khăn bông lớn quấn cô lại, rồi lấy một chiếc khăn mặt ướt khác lau mặt cho cô. Anh lau sạch vết nước mắt trên khuôn mặt cô, sau đó kì cọ vết in trên cổ, cho đến khi những vùng da xung quanh nó cũng đỏ ửng hết lên. Minh Vi ngoan ngoãn lặng yên để mặc anh làm, đôi mắt được rửa bằng nước mắt trở nên đen thẫm, hơi có vẻ như tránh né.

Đường Hựu Đình bỏ chiếc khăn xuống, giữ lấy hai vai cô rồi nhìn thẳng vào mắt cô.

Giọng Minh Vi hơi khàn đi:

- Không có chuyện gì, là em sợ quá thôi. Em không bị thiệt thòi gì cả, đã được cho anh ta một cái.

Ánh mắt Đường Hựu Đình càng trở nên u ám hơn, ngón tay khẽ vuốt trên vết hằn ở cổ cô, sau đó kéo cô lại, hôn riết lên môi cô, ra sức sục sạo trong miệng cô để loại bỏ hoàn toàn hơi thở của người đàn ông khác. Tay anh giữ chặt lấy eo lưng cô, kéo sát về phía mình. Hai người bọn họ ôm chặt lấy nhau không còn chút kẽ hở nào. Nước mắt Minh Vi lại trào ra. Những nụ hôn nhỏ xíu rơi trên khắp khuôn mặt cô. Đường Hựu Đình ôm cô thật chặt, má cô áp trên vòm ngực của anh, nghe tiếng tim anh đập dữ dội.

Chuyện của em đã nói với cậu ấy chưa?

Minh Vi không kiềm nổi chột co rúm người lại. Đường Hựu Đình vỗ vỗ sau lưng cô an ủi, hôn lên mái tóc cô.

- Không sao đâu, tất cả đã qua rồi. Hôm qua anh gọi điện cho em nhưng Cố Thành Quân nghe máy, khi đó anh đã có dự cảm không lành.

Anh đã phải trốn đám phóng viên đến tìm em nhưng em không có ở nhà. Đến tận sáng nay, Chân Tích đột nhiên gọi điện thoại cho anh, nói em đang ở trong biệt thự ngoại ô của Cổ Thành Quân. Em không biết đâu, khi nghe thấy giọng điệu của chị ta, anh giận tới mức phát điên. Anh biết Cổ Thành Quân có ý với em từ lâu...

- Anh ta không có ý gì với em cả. – Đôi môi Minh Vi run run. – Người anh ta yêu là người vợ đã qua đời. Anh ta... Thực ra anh ta thấy em giống vợ mình quá, cho nên mới luôn quan tâm đặc biệt tới em. Hôm nay chắc anh ta uống một chút rượu nên mới hồ đồ như vậy, coi em như người vợ đã mất của mình.

- Chẳng trách. – Đường Hựu Đình thầm thở phào nhẹ nhõm. – Anh ta vốn vẫn luôn tỉnh táo sáng suốt như vậy, hóa ra cũng có lúc thế này. May mà vẫn chưa làm gì em.

Minh Vi cũng không biết Đường Hựu Đình có tin thật hay không, nhưng cô cũng không thể nghĩ ra cách giải thích nào tốt hơn. Ân oán giữa cô và Cổ Thành Quân chỉ có thể giải quyết giữa hai người bọn họ với nhau, không muốn lôi kéo thêm người khác vào.

Lý Trân đang cuống lên đi tìm Minh Vi ở khắp nơi, nhận được điện thoại của Đường Hựu Đình bèn mang áo quần vội vàng chạy tới. Minh Vi vừa thay quần áo, vừa hỏi:

- Bên ngoài thế nào rồi?

- Cuộc phỏng vấn của chị hôm nay đành phải hủy bỏ. Ngày đầu tiên công chiếu “Bạch lộ” phòng vé được tám mươi triệu, trong ngày hôm nay chắc phải vượt qua một trăm triệu...

Minh Vi không tỏ ra hứng thú. Lý Trân vội hạ giọng nói:

- Ở chỗ Tô Khả Tinh cũng có chuyển biến mới. Cô ta lần người quản lý đều chưa phát ngôn gì, song bố cô ta nói với phóng viên rằng cái thai đó là của bạn trai Tô Khả Tinh, không phải của anh Hựu Đình.

Đầu Minh Vi lập tức hoạt động ngay, cô đã hiểu được có chuyện gì xảy ra. Chân Tích dùng ma túy, Tô Khả Tinh cũng dùng ma túy, hai kẻ cùng hội cùng thuyền, Tô Khả Tinh chắc chắn đã biết rất nhiều chuyện của Chân Tích. Cho nên, dù hết sức coi thường Tô Khả Tinh, nhưng khi đó để tự bảo vệ mình, Chân Tích đành phải cứu vớt cô ta. Tô Khả Tinh quẩn lầy Đường Hựu Đình, phần vì tình cảm cá nhân, phần cũng vì danh lợi của bản thân. Chắc Đường Hựu Đình đã hứa với cô ta điều gì đó thuận lợi, ngoài ra, đứa con cũng không còn, lại thêm Chân Tích ràng buộc, nếu là người thông minh, Tô Khả Tinh nên thấy lợi mà thu mình lại, rút lui đúng lúc.

- Chị với anh Hựu Đình không sao rồi chứ? – Lý Trân thắc thỏm hỏi. – Anh ấy không ức hiếp gì chị chứ?

Minh Vi bật cười:

- Không có gì.

Kẻ ức hiếp cô là một người khác, nếu nói tên ra, chắc chắn làm Lý Trân sợ chết khiếp.

Đầu Minh Vi nhâm nhâm đau. Đúng là cơn bão này chưa qua, cơn khác đã tới. Cô quả thực quá mềm lòng, nhất thời không kiên trì được, đã ngã bài cho Cố Thành Quân xem. Với tình hình khi đó, nếu như cô sống chết vẫn cắn răng không chịu nói ra, giả điên giả ngốc, Cố Thành Quân cũng chẳng thể làm gì.

Cô đưa tay chạm đến chỗ môi bị người đó cắn.

Sao kẻ nào cũng mang tuổi chó vậy? Người đàn ông hôn cô nhẹ nhàng mềm mại hồi đầu biến mất đâu rồi? Người đàn ông của gia đình thanh tao

nhã nhận ngày trước, với người đàn ông khắp cơ thể tỏa đầy tà khí bây giờ, rốt cuộc ai mới là con người thật của anh?

Dù Đường Hựu Đình vẫn không thể yên tâm cho Minh Vi, nhưng cô cũng không tiện tiếp tục ở lại nhà anh. Vậy nên Lý Trân đưa cô về căn hộ chung cư.

Hai ngày sau, người quản lý của Tô Khả Tinh cuối cùng cũng chính thức phát ngôn, nói hiện giờ sức khỏe của cô ta không thích hợp cho việc phỏng vấn, còn quan hệ với Đường Hựu Đình cũng chỉ dừng lại ở chỗ huynh muội cùng công ty. Khi đó đột nhiên xảy ra chuyện lớn nên Tô Khả Tinh hoảng hốt không biết làm thế nào nên mới cầu cứu Đường Hựu Đình đứng ngay bên cạnh. Có những người cố ý viết lung tung bóp méo sự thực, làm tổn hại đến danh dự của hai người bọn họ, đồng thời phá hoại tình cảm của cô ta với bạn bè. Còn về cái thai, theo người quản lý, đó là của bạn trai Tô Khả Tinh. Bạn trai là ai? Đó là một người ngoài làng giải trí. Người đó ở đâu? Hiện đang du học ở nước ngoài, giờ đã quay về để chăm sóc Tô Khả Tinh. Liệu bọn họ có kết hôn không? Về việc này cũng chưa vội, cả hai đều đang còn trẻ...

Một sự kiện gây ồn ào như vậy nhưng chỉ mấy câu đơn giản là đã có thể dẹp yên. Các fan hâm mộ của Đường Hựu Đình tay bắt mặt mừng, trang cá nhân bị hack của Tô Khả Tinh cũng khôi phục hoạt động bình thường. Công chúng đang chờ xem chuyện sốt dẻo, nhưng cuối cùng lại thấy gian phu dâm phụ thực ra là bạn hữu của nhau, tuy hơi mất hứng, nhưng cũng không thể không thừa nhận là kết cục hoàn hảo.

Vì Đường Hựu Đình luôn bị đám phóng viên theo sát, nên Minh Vi cũng không dám đến gần anh. Đường Hựu Đình sợ Minh Vi lại bị Cố Thành Quân quấy nhiễu, nhưng ngay sau đó cô đi công tác mấy ngày để ghi hình cho một tiết mục truyền hình, nên tránh được tình thế kẹt cò.

Phòng vé của phim “Bạch lộ” vượt qua một trăm triệu như dự đoán. Do là một bộ phim về đề tài cách mạng nên thành tích đó quả đáng tự hào, cả đạo diễn lẫn nhà đầu tư đều mở cờ trong bụng. Một tuần kết thúc, phía nhà đầu tư đứng ra chủ trì mời cả đoàn làm phim đi ăn mừng.

Minh Vi tránh né Cố Thành Quân suốt nửa tháng, đến hôm đó đành phải giáp mặt với anh. Trong bữa tiệc, hai người bọn họ mỉm cười chạm ly với nhau y như kiểu mặt vụ gặp nhau, trong thì ngậm hiếu nhưng ngoài mặt làm như không biết chuyện gì. Cố Thành Quân như có điều gì muốn nói, nhưng Minh Vi chạm ly xong liền quay người đi luôn, cơ bản không để cho anh cơ hội được nói ra.

Tới lúc Minh Vi vào nhà vệ sinh, lúc quay ra gặp ngay thư ký của Cố Thành Quân chặn bên ngoài cửa.

- Cô Minh Vi, cô bỏ quên một số thứ ở công ty, có thể ra đây với tôi một chút không? Để tôi gửi chúng lại cho cô.

Thứ được thư ký ám chỉ là quần áo và túi xách của Minh Vi để lại trong biệt thự của Cố Thành Quân sau khi vội vàng bỏ đi hôm đó. Quần áo không nói làm gì, nhưng trong túi có điện thoại cùng nhiều giấy tờ quan trọng của cô. Minh Vi đành phải đi theo người thư ký.

Thư ký đi tới đầu hành lang rồi mở cửa một căn phòng. Quả nhiên Cố Thành Quân đang ngồi ở bên trong, tay cầm một cốc trà râu rượi. Trên mặt anh vẫn còn chút vết bầm, người quản lý giải thích lấy lệ với mọi người bên ngoài là bị ngã trong nhà tắm nên cũng không ai chú ý. Hôm nay Cố Thành Quân đã uống khá nhiều rượu, khi đó mặt đỏ lựng, có vẻ ngà ngà say. Cà vạt trên cổ anh đã được nới ra từ bao giờ, cổ áo cũng để mở hai khuy trên, trông đáng vẻ uế oải có phần gợi cảm.

Nhưng khi nhìn thấy Cố Thành Quân như vậy, Minh Vi càng đề phòng hơn. Cô nghiêm mặt bước tới, cầm đồ của mình lên rồi đi luôn.

- Cứ trốn tránh như vậy có ý nghĩa gì không? – Cố Thành Quân hỏi. – Ngồi xuống đi, nói rõ mọi chuyện. Nói xong rồi em muốn đi bao xa cũng được.

Người thư ký đi ra ngoài rồi đóng cửa vào. Minh Vi nghĩ ngợi một lát đành ngồi xuống gần cánh cửa, ôm chiếc túi trước ngực với vẻ phòng bị rồi nhìn thẳng vào Cố Thành Quân.

Cố Thành Quân thấy vậy bật cười:

- Đây là nhà hàng, nếu anh có định làm chuyện gì không đứng đắn cũng sẽ không làm ở đây.

Minh Vi không khách sáo:

- Chủ tịch có chuyện gì cứ nói thẳng ra. Hai người chúng ta vắng mặt lâu đều không tiện.

- Được. – Cố Thành Quân cũng hết sức dứt khoát. – Trước tiên anh muốn xin lỗi vì ngày hôm đó.

- Tôi chấp nhận. – Minh Vi nói nhạt nhẽo. – Chẳng qua là anh uống say, nhận nhầm tôi là vợ mình nên mới nói lung tung như vậy. Tôi cũng sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài, xin Chủ tịch yên tâm.

Cố Thành Quân xoay xoay chiếc cốc trong tay, khẽ cười:

- Em biết không, mỗi khi bực tức bao giờ em cũng nói với anh bằng cái giọng này.

Minh Vi thấy toàn thân thoát nóng thoát lạnh. Cũng không biết hôm nay Cố Thành Quân đã uống say tới mức nào. Hôm đó anh ta còn chưa uống rượu đã dám ôm lấy cô làm bừa, hôm nay biết đâu lại mượn rượu,

không chừng sẽ giải quyết cô ở đây luôn. Nói chung không nên đánh giá thấp cơn kích động của một người đàn ông đã “ăn chay” suốt bốn năm qua.

Nghĩ như vậy, nên chân Minh Vi đã dịch ra gần cửa thêm nửa bước.

- Chủ tịch, thực sự tôi không thân thiết với anh đến vậy.

Ánh cười lan ra trong mắt Cố Thành Quân hết như hồ nước mùa xuân, gợn lên từng cơn sóng ấm. Mỗi lần anh ta nhìn nhân vật nữ chính trong phim bằng ánh mắt chăm chú đó, trong rạp chiếu phim bao giờ cũng rộn lên những tiếng kêu khe khẽ của khán giả nữ. Nhưng giờ đây bị nhìn chăm chăm bằng ánh mắt náy, Minh Vi nhnh chóng bình tĩnh lại sau cơn xao động.

Không phải cô không thương nhớ, nhưng cô đã kết thúc tất cả với Cố Thành Quân. Giờ đây chỉ một người đàn ông khác mới có thể khiến cho cô đỏ mặt, tim đập dồn.

- Hôm đó sau khi em đi, anh đã nghĩ đi nghĩ lại rất nhiều lần những lời em nói. – Cố Thành Quân nói. – Em oán hận anh cũng phải. Sau khi em qua đời, anh đã hối hận, đã dằn vặt như vậy, nhưng lại không hề biết hóa ra em vẫn luôn ở bên anh suốt bốn năm qua.

- Chủ tịch, tôi đã nói rồi, chuyện hôm đó chỉ là hiểu lầm.

Cố Thành Quân nhếch môi lên:

- Thà em cứ nói rằng em bị ma nhập còn hơn.

Minh Vi nở nụ cười ngoài mặt:

- Tôi chỉ tiện miệng nói vậy mà anh đã tin ngay. Anh đúng là dễ bị lừa quá.

- Anh đã cho điều tra về em. – Cố Thành Quân đặt chiếc cốc xuống, đứng lên.

Minh Vi cứng người cảnh giác. Cố Thành Quân cười cay đắng, lắc đầu nói:

- Đừng căng thẳng thế, chuyện ngày hôm đó... sẽ không xảy ra nữa đâu. Em không nhất thiết phải tránh né anh làm gì.

Minh Vi bướng bỉnh nhấn mạnh:

- Chủ tịch, anh thật sự nhận nhầm người rồi.

- Em vẫn chưa chịu tha thứ cho anh sao? – Cố Thành Quân buồn bã nhìn cô. – Những lời hôm đó anh giải thích với em đều là thật. Đúng là anh đã sai, nhưng anh chưa hề làm chuyện gì có lỗi với em. Anh đã phải chịu gánh nặng cho sai lầm của mình suốt bốn năm qua. Minh Vi, quả thực anh rất nhớ em.

Tim Minh Vi đập thành thịch. Cái giây phút vợ chồng nhận ra nhau đáng lẽ phải thật cảm động nhưng cô không những không hề cảm nhận được những yêu hận của ngày trước, trái lại, mỗi lúc cảm thấy có gì đó không ổn hơn.

Cuối cùng Cố Thành Quân hỏi:

- Minh Vi, em muốn anh phải làm gì mới có thể tha thứ cho anh?

Minh Vi chợt hiểu ra mọi chuyện. Điều cô chờ đợi chính là lúc này đây.

Cô lập tức trả lời thẳng thắn:

- Được thôi, anh trả Vĩnh Thành lại cho tôi.

Cố Thành Quân sững người. Minh Vi thầm cười cay nghiệt. Một con người mồm năm miệng bảy nói hối hận, nhưng chẳng qua thứ anh ta cần chỉ là chút an ủi về lương tâm, còn nếu muốn anh ta phải có hành động thật để bù đắp, e rằng khó hơn lên trời.

Bởi vì bản chất của những con người như Cố Thành Quân là vô cùng ích kỷ, dù có hối hận tới đâu cũng không thể vượt qua sự coi trọng lợi ích của chính bản thân. Anh đã hối hận đến vậy khi mất đi người vợ mình yêu tha thiết, được thôi, ngày hôm nay cô ấy đã trở lại rồi, không đòi anh phải tiếp tục mối duyên khi trước, chỉ cần anh trả lại cho cô ấy gia sản anh được thừa hưởng. Anh có dám hay không?

Ánh mắt Cố Thành Quân thay đổi, Minh Vi bướng bỉnh nhìn thẳng vào anh với vẻ hung hăng. Mãi lâu sau, Cố Thành Quân mỉm cười, gật đầu nói:

- Được!

Cái gì?

Minh Vi không thể không chờ người ra. Nếu dựa vào tính cách giả dối xảo quyệt của Cố Thành Quân, việc chịu chi cho cô một ít tiền để cô im miệng còn có thể, lẽ nào chịu buông cả công ty ra? Liệu có phải anh đã uống tới mức ngộ độc rượu không?

Thấy Minh Vi ngẩn người nhìn chiếc cốc, Cố Thành Quân cười nói:

- Anh không say đâu, hiện đang rất tỉnh táo. Anh chấp nhận trả công ty lại cho em.

Minh Vi chợt cảm thấy cuộc chơi này không dễ dàng chút nào. Cô đứng lên mở cửa đi ra với khuôn mặt trắng toát.

Cố Thành Quân nói với theo sau:

- Bốn năm rồi, công ty cũng giống như một ngọn núi lớn đè trên ngực anh, nó luôn nhắc anh nhớ rằng việc anh có được nó không vơ vãng gì. Bây giờ trả lại cho người chủ cũ, anh cũng thấy rất nhẹ nhàng.

Miệng Minh Vi giật giật:

- Chủ tịch, anh được thừa hưởng tài sản từ người vợ quá cố cách hợp pháp, có gì không vơ vãng. Anh hãy cứ yên tâm thoải mái tiếp tục điều hành công ty. Vợ anh trên trời có linh thiêng, nhìn thấy công ty phát triển tốt như vậy, có lẽ cũng sẽ tha thứ cho sự vô ý của anh. Câu nói đùa của tôi anh đừng để ý đến làm gì. Anh cũng say lắm rồi, để tôi đi gọi thư ký đến cho anh.

Một bóng đen chồm tới làm tóc gáy Minh Vi dựng ngược cả lên. Cố Thành Quân đã nhanh tay mở cửa, thể hiện mình là một quý ông.

Minh Vi còn chưa hết sợ, đi vụt ra ngoài hệt như một con thú nhỏ vừa thoát bẫy. Cố Thành Quân đứng bên cánh cửa nhìn cô mỉm cười, giống như con sói nhìn theo con mồi thế nào mình cũng sẽ có được.

Minh Vi trốn về ký túc xá công ty, muốn tìm Đường Hựu Đình kể khổ, song anh đã đi ra khỏi thành phố có việc. Cô nghĩ ngợi một lát, cũng không gọi điện nữa.

Mấy ngày sau, Đường Hựu Đình giải quyết xong công việc quay về, Minh Vi đến nhà anh đợi trước. Đường Hựu Đình vừa vào đến cửa, đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, sau đó trông thấy Minh Vi mặc chiếc tạp dề cười rạng rỡ đi từ trong bếp ra. Anh quay lại đuổi người quản lý và trợ lý đang cười nhạo nhỡ về, rồi nhào đến ôm lấy Minh Vi hôn dồn dập một trận.

Minh Vi được anh ôm chặt nên trái tim treo lơ lửng mấy ngày qua cuối cùng cũng trở về nguyên vị, những tâm trạng căng thẳng dần dần giãn ra. Tới khi cô kịp hoàn hồn, đã thấy mình nằm gọn trên giường. Đường Hựu Đình vẫn đang đứng dưới đất nhanh chóng bỏ quần áo ra.

- Không ăn cơm à?

- Tốc chiến tốc thắng. – Đồng thời với việc lột sạch đồ của mình, Đường Hựu Đình cũng tay năm tay bảy cởi bỏ hết quần áo của Minh Vi. Minh Vi dở khóc dở cười cầu anh một cái:

- Cho anh mười phút thôi.

- Mười phút á? Em coi thường anh quá! – Đường Hựu Đình cười gian giảo rồi nhào đến phía Minh Vi.

Tới lúc hai người quay lại bàn ăn, thức ăn đều đã nguội lạnh. Minh Vi cho vào lò vi sóng hâm nóng, còn Đường Hựu Đình cứ bám riết sau lưng cô, ôm lấy cô rồi vùi mặt vào tóc cô.

- Nặng chết đi được. – Minh Vi nhún nhún vai. – Anh rảnh rồi quá thì giặt quần áo đi.

Đường Hựu Đình làm bộ giận dỗi:

- Có nhớ anh không?

Mắt Minh Vi liền ươn ướt. Cô quay đầu lại, hôn lên trán anh:

- Quả thực có nhớ một chút.

- Chỉ một chút thôi à? – Đường Hựu Đình không vừa lòng.

- Vậy anh nói xem anh có nhớ em không?

- Đương nhiên là nhớ rồi.

- Nhớ bao nhiêu?

Đường Hựu Đình đảo mắt rồi ghé đến sát bên tai Minh Vi nói nhỏ một câu.

Minh Vi giơ chiếc thìa lên gõ mạnh vào đầu anh:

- Lừa manh.

Đường Hựu Đình cười rồi đi giặt quần áo. Minh Vi cúi đầu tiếp tục đun canh, song nụ cười đã hiện ra bên khóe miệng trông hết sức ngọt ngào.

Ăn cơm xong vẫn còn sớm, Đường Hựu Đình đề nghị đi xem phim.

- Anh còn chưa xem phim “Bạch lộ”. Những người đã xem đều bảo rất hay, nhất là mấy tay đàn ông đều ra sức khen em. Anh kiểu gì cũng phải đi xem bằng được, coi em rốt cuộc diễn hay đến thế nào.

- Trong phim còn có Cố Thành Quân nữa. – Minh Vi cảnh báo.

- Cố Thành Quân thì đã làm sao? – Đường Hựu Đình nhún vai. – Anh sẽ tự động thay khuôn mặt anh ta bằng khuôn mặt của mình.

Trong khu chung cư nơi Đường Hựu Đình sống có cả một trung tâm thương mại nhỏ, bao gồm một rạp chiếu phim. Khi đó may tiết trời còn lạnh, hai người đội mũ quàng khăn kín mít, đến khi trời tối hăn mới đi, chờ tới lúc bắt đầu phát quảng cáo mới mua hai tấm vé ngồi bên cánh, lần mò vụng trộm đi vào trong rạp.

Phim bắt đầu chiếu, trên màn ảnh rộng hiện lên hình một cô gái mặc cả bộ xám xịt theo sau lưng Cố Thành Quân trong bộ quân phục chinh tề bước xuống từ thuyền, trông co ro khúm núm, nhưng đôi mắt to đen láy vẫn không kiềm được sự tò mò, nhìn quanh thành phố phồn hoa tấp nập.

Khi mới xuất hiện, nhân vật nữ chính trông gầy gò bé nhỏ, không có gì thu hút. Cùng với diễn biến của bộ phim, cô bắt đầu thay đổi. Làn da trắng bóc, đôi môi đỏ hồng. Vẻ rụt rè không còn nữa, thay vào đó là sự thông minh và bền bỉ, còn có cả vẻ dũng cảm và kiên cường. Tình cảm của

khán giả với cô cũng từ từ chuyển biến và sâu sắc hơn, họ dần bị nhập tâm vào tình tiết của bộ phim không thể nào dứt ra nổi.

- Em mặc chiếc xường xám màu xanh đậm có thêu hoa mẫu đơn đỏ trông đẹp thật. – Đường Hựu Đình ghé vào tai Minh Vi thì thầm. – Lần sau anh sẽ kiếm cho em một chiếc, em phải mặc cho anh xem nhé.

Minh Vi cười phì:

- Không nghiêm túc.

- Gì? Sao em lại biết anh bảo em mặc xường xám để làm chuyện không nghiêm túc với anh? Có thể thấy con người em cũng không hề nghiêm túc, mới có thể nghĩ giống anh như vậy. – Đường Hựu Đình nói bằng giọng phỉnh phờ, sau đó thuận thế hôn luôn lên khuôn mặt mềm mại của Minh Vi.

Trong phim Cố Thành Quân và Minh Vi không mấy gần gũi với nhau, ngoài một số cảnh ôm nhau chỉ có đúng một cảnh hôn. Đó là sau khi nhân vật nữ chính bị tra tấn, nhân vật nam chính khó khăn lắm mới cứu được cô thoát khỏi nhà giam, bố trí cho cô ở trong chính phòng ngủ của mình để điều trị vết thương. Nhân vật nữ chính rơi vào hôn mê, cho nên nhân vật nam chính đuổi hết những người khác ra rồi ngậm thuốc trong miệng mình đút cho cô uống.

Ánh đèn vàng vọt khiến cho khung cảnh đó trở nên vô cùng ấm áp, kèm theo một điệu nhạc nền nhẹ nhàng của tiếng độc tấu dương cầm nghe trong như từng giọt nước tí tách rơi. Người đàn ông tuyệt đẹp vứt bỏ đi vẻ nghiêm khắc lạnh lùng vốn có thường ngày, bộc lộ một sự quyến luyến dịu dàng hết mức. Anh nhìn chăm chú vào người con gái nằm trên giường, khẽ vuốt ve mái tóc cô, sau đó cúi gập người xuống hôn cô.

Trong phòng chiếu tối om vang lên tiếng xì xào đầy ngưỡng mộ của các khán giả nữ. Mặt Minh Vi nóng bừng, hơi bối rối, vì Đường Hựu Đình

ngồi bên cạnh cô không động đậy, ánh sáng vàng vọt của màn hình chiếu lên khiến cô thấy rõ ràng khuôn mặt anh hơi nghiêm lại.

Đường Hựu Đình đột nhiên quay đầu sang hỏi:

- Đó là đầu tiên em hôn trên màn ảnh à?

Khuôn mặt anh ngược sáng nên Minh Vi không thấy rõ biểu hiện gì. Cô vẩy vẩy tay:

- Anh đến gần đây em nói cho.

Đường Hựu Đình ghé sát mặt lại. Minh Vi bám lấy cổ anh rồi kéo đến gần hơn và hôn lên đó. Đường Hựu Đình chỉ ngập ngừng có một giây rồi ôm lấy cô, đáp lại một cách nhiệt thành.

Trên màn bạc, nhân vật nam chính dẫn đầu một đám tướng lĩnh đang chiến đấu một mất một còn với kẻ địch, còn trong một góc của phòng chiếu, một đôi trai gái yêu nhau đang quấn quít không rời ra.

Đó là một đêm thắm đẫm không khí mùa xuân, người đi đường vẫn còn chưa bỏ áo khoác, song những hàng cây ven đường đã lún phún chồi non. Ánh trăng xua tan những tầng mây nặng nề của mùa đông, chiếu rọi xuống nhân gian.

Sau khi bộ phim kết thúc, Minh Vi và Đường Hựu Đình tay trong tay men theo vệt tối của con đường ven quảng trường đi dạo. Minh Vi chợt cảm thấy cổ tay lạnh toát, đưa lên xem hóa ra đã có một chiếc vòng pha lê đeo trên đó.

- Hôm qua anh tham dự một lễ khai trương cửa hàng bán đồ trang sức tinh xảo nên nhìn thấy chiếc lắc tay này. Bọn họ nói màu này hợp nhất với những cô gái có nước da trắng trẻo.

Minh Vi thích thú vuốt vuốt chiếc vòng:

- Em thích lắm. Anh muốn gì, em cũng sẽ tặng cho anh.

- Đàn ông không xem trọng chuyện này. – Đường Hựu Đình ôm lấy hai vai cô, siết chặt. – Anh chỉ muốn em ngoan ngoãn làm người phụ nữ của anh, nghe lời anh, thường xuyên làm đồ ăn ngon cho anh thôi.

- Xem ra về bản chất, anh vẫn là một đại trượng phu nhỉ.

Đường Hựu Đình mỉm cười ấm áp, đan mười ngón tay vào tay Minh Vi rồi kéo cô đi về phía cổng khu chung cư:

- Lạnh chết đi được, về nhà thôi! Quay về chui vào chăn ôm vợ thôi!

- Lưu manh thật. – Minh Vi cười rồi đi theo anh.

Lúc ấy Minh Vi chỉ cảm thấy hạnh phúc và nhẹ nhõm, cô không quan tâm lắm đến việc Cố Thành Quân nghi ngờ mình. Cô nghĩ, Cố Thành Quân chỉ làm ồn lên như vậy, anh tuyệt đối không thể nhận cô là Trương Minh Vi được. Còn cô hiện giờ đã bắt đầu cuộc sống mới, cho nên không nhất thiết phải nhận anh. Việc lỡ lời nói ra sau hôm uống rượu là sai lầm của cô, song sai lầm đó rất dễ bù đắp. Đối với Cố Thành Quân, việc này cũng chẳng vinh quang gì, đến khi đầu óc anh ta tỉnh táo hơn, nhất định sẽ không nhắc tới nữa.

Sau khi hết hạn hợp đồng với Vĩnh Thành, Đường Hựu Đình đứng ra thành lập studio. Để chúc mừng sự kiện này, Đường Hựu Đình lấy danh nghĩa của studio tổ chức một bữa tiệc nhỏ, mời khá nhiều nhân vật nổi tiếng đến để gây tiếng vang. Trong số đó, có cả cặp đôi Chân Tích và Tôn Hiếu Thành mới tuyên bố đính hôn trước đó không lâu.

Nói tới việc cặp đôi này đính hôn, những người xung quanh không lấy gì làm lạ. Hồi mới bước chân vào nghề, Chân Tích đã từng có một thời gian

yêu đương với Tôn Hiếu Thành, chuyện này ai cũng biết. Khi ấy, để lãng xê Chân Tích, Tôn Hiếu Thành cũng đã hết sức nỗ lực. Cả hai người này đã xoay chuyển chán trong giới giải trí, đều đã đến tuổi cần có một nơi yên ổn, hơn nữa, cảm thấy chỉ có người kia là phù hợp với mình, cho nên quyết định quay trở lại, tuyên bố đính hôn.

Chân Tích kéo Tôn Hiếu Thành đến thông báo về hôn lễ cho Cố Thành Quân. Cố Thành Quân cười tươi chúc mừng, sau đó còn tặng một món quà đính hôn giá trị. Về việc của Tô Khả Tinh, Cố Thành Quân tỏ ra hết sức khoan dung, coi như là nể mặt Chân Tích. Về phía mình, Chân Tích vì đã có Tôn Hiếu Thành nên thôi không quấy rầy Cố Thành Quân nữa.

Trong bữa tiệc mừng studio mới của Đường Hựu Đình, Minh Vi cùng mấy nữ nghệ sĩ khác đến chúc mừng với danh nghĩa hậu bối trong công ty. Mọi người cùng nâng ly chụp ảnh, cử chỉ hết sức tự nhiên. Ít nhiều, người trong công ty cũng biết quan hệ của Minh Vi và Đường Hựu Đình nên khi đó không khỏi thán phục hai người bọn họ diễn kịch giỏi.

Phim “Bạch lộ” kết thúc thắng lợi không được bao lâu, bộ phim “Thỏa thuận hạnh phúc” mà Đường Hựu Đình và Minh Vi đóng chung cũng bắt đầu phát sóng. Vì được quảng cáo khá rầm rộ nên bộ phim ngay lập tức đạt tỷ lệ khán giả xem đông nhất từ trước tới nay, gây nên những làn sóng bình luận xôn xao trên mạng. Nhờ bộ phim mà Đường Hựu Đình thành công trong việc chuyển đổi hình tượng từ một ca sĩ thần tượng đẹp trai ngang tàng, trở thành một nam diễn viên trẻ chín chắn và trầm tĩnh.

Trong bộ phim, cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ đầy những điều thú vị, khán giả cũng nhập tâm vào với vai diễn để cùng trải qua những chua cay mặn đắng, từ đó ngày càng yêu thích cặp đôi tài sắc này.

Fan hâm mộ của Đường Hựu Đình xưa nay vốn luôn biết điều, rất tôn trọng những nữ diễn viên hợp tác với anh, hơn nữa, Chu Minh Vi cũng là một diễn viên họ yêu thích, nên khi làm quảng cáo cho bộ phim này, đồng

thời với việc ủng hộ Đường Hựu Đình, các fan hâm mộ cũng chăm sóc luôn đến Minh Vi. Nhờ vậy quan hệ giữa fan hâm mộ của hai người trở nên thân thiết.

Thời gian vùn vụt, lại hơn một tháng nữa trôi qua. Khi Minh Vi tưởng rằng Cố Thành Quân sẽ không nhắc lại chuyện cũ nữa, thì anh lại gọi điện cho cô.

- Có việc này tôi muốn nhờ em giúp. – Giọng nói của Cố Thành Quân quá khách sáo khiến cho Minh Vi cảm thấy không hề thoải mái. – Vợ tôi có một người mợ đau ốm luôn. Nhà vợ tôi có một phương thuốc gia truyền, nghe nói có thể điều trị căn bệnh của người mợ này. Song phương thuốc đó lại liên quan đến một vài thứ khác, tất cả đều được vợ tôi cất trong két an toàn.

Chuyện Cố Thành Quân nói Minh Vi cũng biết. Nhà họ Trương có một phương thức bí truyền chữa chứng phong thấp, nghe nói rất hiệu nghiệm. Khi trước Minh Vi đã bỏ cả phương thức đó cùng các món đồ quý giá cất vào trong két sắt nhằm chống trộm.

- Anh muốn hỏi tôi xem có biết người thợ phá két nào không à? – cố tình.

Cố Thành Quân nghiêng răng găng nín nhịn, nói:

- Hiện giờ két chỉ còn cách phá khóa để mở, nhưng những thứ để bên trong dễ cháy, tôi sợ không lấy lại được bao nhiêu.

- Tôi không hiểu anh định bảo tôi làm gì? – Minh Vi uể oải nói.

Cố Thành Quân đáp:

- Nếu linh hồn của vợ tôi nhập vào cơ thể em đúng như em nói thì lần sau, khi cô ấy nhập vào, phiền em hỏi giúp mã số két an toàn.

Người này biết mình đang nói gì đây? Minh Vi nhìn vào điện thoại, cứng lưỡi không nói được gì. Anh bị ngớ ngẩn, hoặc anh đang coi cô như một tên ngốc. Một cái cố hoang đường như vậy cũng lòi ra được.

- Người già bệnh nặng khó lường, mong em nhanh chóng tìm ra cách nào đó giúp. – Cố Thành Quân nói xong liền tắt máy.

Minh Vi dờ khóc dờ cười. Dĩ nhiên là cô biết mã khóa kết, nhưng làm sao cô có thể nói ra? Cô sống chết phải nhận việc mình là Trương Minh Vi, nhưng lại biết mã khóa kết trong nhà họ, chẳng phải giấu đầu hở đuôi sao?

Song Cố Thành Quân vẫn để lại cho cô một lối thoát, đó là việc nhập hồn. Minh Vi thật sự lo nếu cô vẫn nhất quyết không “hiện hồn”, Cố Thành Quân hẳn sẽ đưa cô đến gặp một pháp sư nào để gọi hồn.

Minh Vi có thể phủi tay không quan tâm đến việc này, nhưng còn bệnh của mẹ làm sao đây? Khi Minh Vi còn nhỏ, vì bố cô luôn bận việc làm ăn nên thường xuyên gửi cô cho cậu mẹ trông. Mẹ đối xử với cô rất tốt, những thứ gì ngon, đẹp đều dành hết cho cô, thậm chí đứa em họ con của mẹ cũng chỉ đứng bên cạnh mà thèm thuồng. Bây giờ mẹ đang bị bệnh, cô có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Minh Vi băn khoăn suốt hai ngày, nhưng không nghĩ được giải pháp, cảm giác có tội ngày một nặng nề hơn. Cô chật vật lắm mới vượt qua nỗi ngày thứ ba, cuối cùng phải gọi điện cho Cố Thành Quân.

Điện thoại vừa thông, cô đọc ngay mã khóa:

- GZ881462.

- Cảm ơn. – Cố Thành Quân bình tĩnh ghi lại.

Minh Vi chần chờ hồi lâu rồi hạ giọng hỏi:

- Sao anh lại biết vợ của chị ấy mắc bệnh?

- Vợ tôi đã qua đời, vợ ấy là người lớn tuổi trong nhà, tôi đương nhiên phải chăm sóc rồi. Tôi xin thay mặt vợ ấy cảm ơn em trước.

Minh Vi tắt máy, ngồi thẩn thờ một lúc lâu.

Cố Thành Quân vẫn đang chăm sóc người thân của cô.

Đây là một cách thể hiện sự hối hận của anh hay sao? Nếu đúng như vậy thì Minh Vi thừa nhận rằng hành động đó thực sự đã khiến oán hận của cô đối với anh với đi chút ít.

Hai ngày sau, thư ký của Cố Thành Quân đến tìm Minh Vi, nói Chủ tịch tìm cô có chuyện muốn bàn. Minh Vi đến văn phòng của Cố Thành Quân, lập tức trông thấy một món đồ được bọc kỹ bằng ni-lông để trên bàn.

- Đó là một ít đặc sản. – Cố Thành Quân nói. – Vợ Minh Vi cảm ơn tôi nên cho người gửi đến. Tôi nhận thì hơi xấu hổ, nên muốn chuyển nó cho em. Đó là bánh trái hồng mà vợ tôi khi trước rất thích ăn, không biết em có thích hay không?

Minh Vi cúi đầu, lấy mái tóc che đi đôi mắt ướt long lanh. Cô nói lời cảm ơn, sau đó cầm túi đồ rồi quay người bước đi.

- Minh Vi. – Cố Thành Quân gọi cô lại. – Anh biết em không muốn nhận anh, anh cũng không ép em. Nhưng lần này anh hi vọng em có thể ở lại bên anh.

- Tôi không hiểu Chủ tịch nói gì. – Minh Vi cười miễn cưỡng. – Hợp đồng của tôi và Vĩnh Thành...

- Không phải là công ty, mà là ở bên anh. – Cố Thành Quân sửa lại. – Dù em vẫn còn ghét anh, anh cũng hy vọng em sẽ cho anh một cơ hội nữa.

- Như vậy không được đâu Chủ tịch. Tôi đã có bạn trai rồi.

- Cậu ta tốt đến thế sao? – Trong nụ cười của anh thấp thoáng vẻ xem thường. – Cậu ta hiểu hết tất cả về em sao? Cậu ta toàn tâm toàn ý tin tưởng em? Cậu ta dám hy sinh cho em?

- Vậy anh có thể à? – Minh Vi lạnh lùng đáp trả. – Chủ tịch, tôi có thể hiểu được cảm giác có tội với người vợ quá cố của anh, nhưng tôi không phải là đối tượng để anh có thể gửi gắm tình cảm của mình. Tôi vô tình chen vào cuộc sống của anh, nhưng cũng mong anh đừng làm phiền cuộc sống riêng tư của tôi. Tất cả những thứ tôi có được hôm nay thực sự không dễ dàng gì, nên tôi vô cùng trân trọng. Cần phải biết rằng có những chuyện không thể làm đi làm lại hết lần này đến lần khác được.

Cố Thành Quân đột nhiên cười với vẻ khinh thường:

- Trước đây hình như cũng có người nói em biết tính toán.

Minh Vi cảm thấy vô cùng khó chịu vì câu nói đó:

- Từ khi còn ít tuổi, tôi đã bước chân ra ngoài xã hội, nên bất kể chuyện gì cũng phải biết suy tính hơn người khác. Tuy nhiên từ trước đến nay tôi chưa từng có mưu toán gì bất chính.

- Nói như vậy, việc em mạo nhận là người vợ đã chết của tôi đích thực là do bị cô ấy nhập hồn sao? – Cố Thành Quân lạnh lùng nói. – Em cho rằng tôi sẽ tin vào mấy trò mê tín dị đoan đó sao?

Minh Vi bắt đầu nổi giận:

- Tùy anh tin hay không cũng được. Dù sao tôi cũng không thể là vợ anh. Đó là do anh không tỉnh táo nên nhận nhầm tôi là chị ấy, bây giờ còn trở mặt nói tôi dụ dỗ anh sao?

- Xem kìa, con người em đúng là khôn ngoan. – Cố Thành Quân cười nhạt. – Một mặt thì bắt chước giống hệt vợ tôi, mê hoặc tôi đến nỗi hồn xiêu phách lạc, mặt khác lại vẫn một mực phủ nhận, đẩy toàn bộ trách nhiệm về phía tôi, khiến cho người khác nghĩ tất cả đều do lỗi của tôi.

Minh Vi cúi tiết:

- Ai mê hoặc anh?

- Không phải sao? – Cố Thành Quân đứng bên cạnh bàn, tay đút trong túi quần, trông dáng vẻ nhẹ nhàng, nhưng nụ cười lạnh ngắt.

- Lúc mới đầu thì dùng kịch bản “Đôi giày đỏ” để thu hút sự chú ý của Đàm Lập Đạt, nhờ vào đó được Vĩnh Thành một cách thuận lợi. Sau đó lại dùng cái tên y hệt để thu hút sự chú ý của tôi. Những ngày tiếp theo, thỉnh thoảng lại có những cử chỉ giống của vợ tôi trước mặt tôi, bắt chước theo ngữ khí của cô ấy để nói những lời mập mờ. Không chỉ như vậy, mà còn chia rẽ quan hệ của tôi với Chân Tích nữa.

Minh Vi cảm thấy cơn giận bốc lên đỉnh đầu, nhưng không biết phải biện hộ thế nào mới được. Xét cho cùng, những lời Cố Thành Quân nói không sai. Tất cả chúng đều nằm trong kế hoạch của cô. Không phải cô cố ý, mà cô đã sắp đặt nên cục diện này một cách hết sức tự nhiên, khiến cho chính bản thân cũng bị cuốn vào, từng bước một đi đến ngày hôm nay. Điều cô không dự liệu trước là hôm đó cô say rượu nên lỡ miệng, khiến cho nút thắt muốn cởi ra lại buộc thêm vào, làm cô không sao rút ra nổi.

- Em đúng là một diễn viên tài giỏi bẩm sinh, Chu Minh Vi ạ. Tôi đã bị em lôi cuốn đúng như mong muốn của em, lo lắng cho em như một thằng ngốc, cố tìm ở em dấu tích người vợ quá cố của mình. Tôi lãng xê em, bảo vệ cho em như giữ một món đồ pha lê, để em không bị bùn dơ của cái chốn này dính đến thân. Cuối cùng em đã trở nên nổi tiếng, lợi dụng tôi đủ rồi, bèn tìm đến với Đường Hựu Đình.

Minh Vi giận tới mức mất tự chủ:

- Toàn là những lời bậy bạ. Chủ tịch, những lời anh nói đều là cố ý làm nhục tôi. Tôi cơ bản không hề dụ dỗ ai.

- Em không dụ dỗ tôi? Tại sao ngày hôm đó khi tôi ôm lấy em gọi tên vợ tôi, em lại phản ứng như vậy? Lẽ nào em định nói với tôi thực sự là em bị vợ tôi nhập hồn?

Mặt Minh Vi hết trắng lại xanh. Người đàn ông đứng trước mặt cô có ánh mắt âm u như băng giá, khiến cho người ta cảm thấy không lạnh mà run. Minh Vi vừa bối rối vừa lo sợ. Rốt cuộc đã sai sót ở đâu? Là cô đang đùa với lửa sao?

- Em dám nói là không phải dụ dỗ hay sao, Chu Minh Vi? Tôi không tỉnh táo, nhưng em tỉnh táo, khi tôi ôm em, hôn em, em không hề giãy giụa, trái lại còn khóc mà nói lại với tôi bằng đúng giọng điệu của vợ tôi, thân thiết với tôi y như là vợ tôi vậy. Sau đó, khi nghe thấy tiếng xe Đường Hựu Đình lái đến, em mới đẩy tôi ra để bỏ chạy, làm bộ dạng như vừa bị tôi quấy rối.

- Đúng là hoang đường. – Minh Vi giận dữ. – Anh đúng là vừa ăn cướp vừa la làng. Đường Hựu Đình chỉ đến đúng lúc thôi. Chân Tích nói với anh ấy tôi đang ở chỗ anh...

- Rõ ràng là em ở trên tầng, vì sao lại đi ra cho Chân Tích trông thấy?

- Đó cũng là lỗi của tôi sao? – Minh Vi tức giận nói to. – Tôi có nhà, anh không đưa tôi về nhà tôi lại đưa về nhà mình làm gì?

Cố Thành Quân dường như chỉ đợi câu này, anh cười nhạt rồi nói:

- Vì đêm hôm trước em kéo tôi nói là không muốn về nhà. Sao hả? Em lại định mượn cớ uống sau để bảo là mình đã quên hết đúng không?

- Cố Thành Quân! – Minh Vi cuối cùng cũng buột miệng. – Anh đừng có ép người quá đáng.

- Em bị bóc mẽ nên xấu hổ quá thành ra tức giận. – Cố Thành Quân cười thong thả. Anh không vội, trong tay anh đang giữ quyền chủ động, anh muốn ép Minh Vi phải tự mình thừa nhận. Trong hai cáo buộc, cô kiêu gì cũng phải nhận một. Nếu cô không bắt trước Trương Minh Vi để dụ dỗ Cố Thành Quân, vậy thì cô chính là Trương Minh Vi. Cô hoàn toàn không có sự lựa chọn nào khác.

Minh Vi thở gấp, giống như ở thời khắc cô sắp chết lần trước. Trong căn phòng không có một bóng người, cô nằm giãy giụa dưới sàn, trái tim dần ngừng đập, máu ngừng chảy trong người, cơ thể mỗi lúc một lạnh hơn. Cô cảm thấy từ trước đến nay mình chưa từng hiểu gì về Cố Thành Quân. Cô vốn tưởng anh lọc lõi, tự tư lợi, nhưng sau này mới nhận ra anh quả thực chân tình. Cô cho rằng anh quang minh chính đại, nhưng không ngờ rằng để đạt được mục đích anh lại có thể làm tất cả.

Nhưng có điều không phải cô không thể thừa nhận mình là Trương Minh Vi, cái chính là cô không muốn thừa nhận. Cô vốn đã chết rồi, nên tất cả những thứ thuộc về cô không thể nào quay trở lại bên cô nữa.

- Không phải tôi cố ý làm anh hiểu lầm, Chủ tịch. – Minh Vi bình tĩnh đáp. – Đối với sự hiểu lầm của anh tôi hoàn toàn không có cách nào giải quyết. Việc anh chỉ có thể tự bản thân anh dần dần hóa giải. Vợ của anh đã mất rồi, hy vọng anh sớm có thể thoát được khỏi bóng đen của cái chết đó.

- Em như thế này là vì Đường Hựu Đình phải không? – Cố Thành Quân hỏi. – Vì cậu ta giá trị hơn anh sao?

Minh Vi không thể chịu nổi sự sỉ nhục đó.

- Tôi và anh ấy đang có quan hệ nghiêm túc với nhau.

- Vậy cậu ta có biết em đã bắt chước vợ tôi để dụ dỗ tôi không?

- Việc đó không liên quan tới anh ấy! – Minh Vi giận dữ nói. – Hơn nữa, tôi xin nhắc lại một lần, Chủ tịch, đó là sự hiểu lầm của anh thôi.

- Đường Hựu Đình và Tô Khả Tĩnh gây ra chuyện lớn như vậy, em thấy cậu ta sắp mất hết danh dự nên quay lại dụ dỗ tôi, thậm chí còn học theo cách nói của vợ tôi để nói chuyện với tôi, nhắc cả chuyện “Đôi giày đỏ”...

- Thật không ra làm sao. – Minh Vi không nhẫn nhịn nổi. – Tôi chẳng còn gì để nói với anh nữa. Nếu Chủ tịch có ý kiến gì với công việc của tôi hãy gọi tôi đến. Còn nếu là chuyện riêng tư tôi quả thực không có thời gian để tiếp chuyện.

- Minh Vi. – Cố Thành Quân gọi cô lại, hỏi với theo. – Chuyện của em với Đường Hựu Đình là nghiêm túc sao?

Minh Vi chậm rãi gật đầu:

- Không sai.

Cố Thành Quân nhìn theo bóng Minh Vi giận dữ đóng cửa đi ra, trái lại, nở một nụ cười vui vẻ, giống như người nắm chắc phần thắng trong tay.

Minh Vi đi chưa được bao lâu thì một người đàn ông lạ mặt bước vào. Cố Thành Quân đưa cho anh ta một chiếc bút ghi âm.

- Biên tập cho cẩn thận, làm cho có vẻ tự nhiên một chút.

- Chủ tịch yên tâm, đó là nghề của bọn tôi mà. Người đàn ông đó mỉm cười rồi cầm lấy chiếc bút.

Sau khi thành lập studio riêng. Đường Hựu Đình liền tổ chức một tour gặp mặt fan hâm mộ, tất cả có sáu buổi, đi một vòng cả trong và ngoài

nước. Khi anh kết thúc chuyến lưu diễn quay về đã sang hè. Lúc lái xe vào khu chung cư, trông thấy những bông sen chúm chím nở trong hồ với vẻ thanh nhã, anh lập tức liên tưởng ngay đến cô.

Có lẽ phải tìm một cơ hội nào đó đưa cô ra ngoại ô chơi, câu cá, ngắm sen, ăn đồ nướng, tốt nhất là cắm trại ngoài trời, đến tối ngồi bên nhau cùng ngắm sao.

Nghĩ vậy, anh quay sang dặn Tiểu Hoàng:

- Giúp tôi hỏi Lý Trân xem lịch trình công việc gần đây của Minh Vi thế nào?

- Phải chờ thiếu gia dặn dò chắc? – Tiểu Hoàng tỏ ra đặc ý. – Gần đây không có việc gì, đến tháng sau đi Nhật quay phim.

- Cô ấy nhận phim mới từ khi nào?

- Là một vai khách mời. Một bộ phim mới của đạo diễn Châu, chị ấy vào vai một kỹ nữ Nhật Bản, nhưng thực chất là gián điệp của Quốc dân Đảng, có nhiệm vụ ám sát nhân vật nam chính. Bọn họ đấu với nhau một hồi, sau đó chị ấy bị nhân vật nam chính thủ tiêu.

- Cái gì mà vợ va vợ vẫn thế. – Đường Hựu Đình cười.

Về tới nhà, Đường Hựu Đình lấy điện thoại ra gọi cho Minh Vi, nhưng chưa bấm số đã thấy có một cuộc điện thoại gọi đến. Nhìn dãy số hiện trên màn hình, là Cố Thành Quân, người đã mấy trăm năm không gọi cho anh.

Đường Hựu Đình nghi hoặc bấm nút nhận cuộc gọi. Cố Thành Quân lên tiếng với vẻ thâm trầm:

- Hiện giờ cậu có thời gian nói chuyện không?

- Tôi có thể đến công ty. – Đường Hựu Đình đáp.

- Không cần phiền phức thế, nói qua điện thoại được rồi. – Cố Thành Quân nói. – Chuyện liên quan đến Chu Minh Vi, có một chút việc không biết cậu có hứng thú hay không.

Đường Hựu Đình cau mày:

- Có chuyện gì liên quan đến cô ấy mà anh biết còn tôi lại không biết?

- Khá nhiều đấy. – Tiếng cười mang đầy vẻ đắc ý của Cố Thành Quân khiến cho Đường Hựu Đình vô cùng ngứa tai.

Không một người đàn ông nào có thể đủ lý trí để kháng cự lại sự hấp dẫn của những trường hợp như thế này, Đường Hựu Đình cũng vậy. Hơn nữa, anh cũng cảm thấy rất rõ rằng Minh Vi đang giấu anh điều gì đó. Rốt cuộc Minh Vi và Cố Thành Quân có quan hệ như thế nào là câu hỏi Đường Hựu Đình luôn giữ trong lòng dù chưa hỏi thẳng Minh Vi.

- Nếu như anh định chia rẽ quan hệ giữa tôi với Minh Vi thì không cần thiết. Tôi và cô ấy yêu nhau một cách hết sức giản đơn, thậm chí còn không liên quan gì đến công việc.

- Không cần phải cảnh giác như vậy. – Cố Thành Quân nói. – Tôi đã gọi Minh Vi đến đây, lát nữa có chuyện muốn nói với cô ấy. Cậu cũng là đương sự nên có thể nghe qua điện thoại. Tôi cũng sẽ không để mình mang tiếng hão là người xấu. Những chuyện đó không phải là tôi nói cho cậu nghe, là chính từ miệng Minh Vi nói ra.

Đường Hựu Đình biết lẽ ra mình nên dập máy ngay, nhưng khi đó trong điện thoại mang lên tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng Cố Thành Quân: “Mời vào”. Giọng nói nhỏ nhẹ của Minh Vi vang lên: “Chủ tịch, anh gọi tôi có việc gì?”

Đường Hựu Đình như trúng phải lời nguyên, chậm rãi ngồi xuống sofa, bật chế độ loa ngoài, sau đó đặt chiếc điện thoại lên bàn trà. Xen lẫn

giữa cuộc trò chuyện của hai người bọn họ là những tiếng tạp âm lao xao trong điện thoại.

Ban đầu Cố Thành Quân nói với Minh Vi mấy việc trong công ty, sau đó dừng lại một chút, tiếp đến là tiếng Minh Vi:

- Vậy anh đã suy tính thế nào rồi?

Cố Thành Quân nói:

- Tôi biết thế nào em cũng sẽ nói đến chuyện này.

- Hợp đồng của tôi và Vĩnh Thành... – Giọng nói của Minh Vi vẫn ngây thơ vô tội như bình thường, khiến người ta thấy đáng thương.

Cố Thành Quân thở dài:

- Đợi thêm mấy năm nữa, nếu em vẫn giữ được nhịp độ phát triển như hiện giờ, đương nhiên tôi sẽ ủng hộ em hết mức. Giờ mà em muốn được chia cổ phần, lại còn lấy việc kết thúc hợp đồng ra để uy hiếp, e rằng hơi sớm quá.

Giọng nói của Minh Vi đột nhiên trở nên hết sức lạnh lùng:

- Là anh không tỉnh táo nên nhận nhầm tôi, bây giờ lại đổ lên đầu tôi là dụ dỗ anh.

Cố Thành Quân cũng nổi giận:

- Em dám nói là không phải dụ dỗ sao, Chu Minh Vi? Tôi không tỉnh táo, nhưng em tỉnh táo, khi tôi ôm em, hôn em, em không hề giãy giụa, trái lại còn khóc mà nói lại với tôi bằng đúng giọng điệu của vợ tôi, thân thiết với tôi y như là vợ tôi vậy. Sau đó, khi nghe thấy tiếng xe Đường Hựu Đình lái đến, em mới đẩy tôi ra để bỏ chạy, làm bộ dạng như vừa bị tôi quấy rối vậy.

Minh Vi cố giữ trấn tĩnh:

- Nói tóm lại việc đó do anh làm, tôi có chứng cứ trong tay là được.

- Cô... – Cố Thành Quân giận dữ đập bàn.

Minh Vi cười cười, nói:

- Đối với sự hiểu lầm của anh tôi hoàn toàn không có cách nào để giải quyết.

- Hiểu lầm hay đấy. – Cố Thành Quân cười nhạt. – Vậy còn Đường Hựu Đình thì sao? Đường Hựu Đình và Tô Khả Tĩnh gây ra chuyện lớn như vậy, em thấy cậu ta sắp mất hết danh dự nên quay lại dụ dỗ tôi, thậm chí còn học theo cách nói của vợ tôi để nói chuyện với tôi, nhắc cả chuyện “Đôi giày đỏ” nữa...

Minh Vi ngừng lại một chút, nói:

- Không sai.

Đường Hựu Đình giận dữ chớp lấy chiếc điện thoại rồi ném thật mạnh vào cửa sổ phòng khách. Bị ném mạnh như vậy nên mặt kính hai lớp cũng vỡ tan, mảnh kính rơi xuống lạo xạo. Chiếc điện thoại vỡ ra làm mấy mảnh nằm lẫn trong đồng kính, hư hỏng hoàn toàn.

Đường Hựu Đình đứng dậy, thờ ơ nhìn đồng kính vụn đó, đi về phòng ngủ nằm vật xuống giường.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nỗi Đau Của Sự Trả Thù

Minh Vi gọi điện thoại cho Đường Hựu Đình nhưng không sao gọi được, cuối cùng đành gọi vào máy Tiểu Hoàng.

- Điện thoại của anh Hựu Đình bị ném vỡ rồi. – Nghe giọng Tiểu Hoàng có vẻ ngập ngừng. – Anh ấy... cái đó, anh ấy đột nhiên nói là sẽ đi Thượng Hải gấp.

- Lại phải đi à? – Minh Vi thất vọng, cô và Đường Hựu Đình đã không gặp nhau suốt nửa tháng. – Anh ấy có ở cạnh cậu không? Bảo anh ấy nghe máy đi.

- À... anh ấy, anh ấy không ở đây. Đợi lát nữa anh ấy về em sẽ bảo anh ấy gọi điện cho chị. – Tiểu Hoàng nói xong liền vội vàng tắt máy.

- Sao vậy nhỉ? – Minh Vi nhìn điện thoại thần người ra.

Tiểu Hoàng cất điện thoại đi rồi nhìn Đường Hựu Đình bằng bộ mặt nhăn nhó khổ sở:

- Anh cứ trốn tránh chị ấy như vậy cũng không phải là cách tốt đâu. Có chuyện gì không thể nói rõ ra với nhau hay sao? Hiện giờ anh như vậy để chị ấy đến chăm sóc cũng được mà.

Đường Hựu Đình nằm trên giường mắt nhắm nghiền, mặt xám ngoét, môi nhợt nhạt. Vẫn quen thấy anh nhanh nhẹn hoạt bát, chạy khắp nơi chỗ này chỗ khác với dáng vẻ cao ngạo suốt ba trăm sáu mươi lăm ngày một năm, những người ở bên Đường Hựu Đình quả thực không sao quen nổi

với cảnh anh yếu đuối nằm bẹp trong chăn. Cơn sốt khiến cho Đường Hựu Đình không còn chút sức lực nào, dù là nghe thấy Tiểu Hoàng kêu ca cũng chẳng buồn đáp lại một lời. Bác sĩ nói bệnh cảm cúm mùa này cũng không tới nỗi đáng lo ngại, nhưng việc Đường Hựu Đình sốt liên tục không hạ cũng khiến cho bác sĩ hơi lúng túng.

- Về tâm lý có một chút vấn đề. – Bác sĩ nói. – Uất ức trong lòng, nên chỉ có thể bộc lộ tâm tư qua cơn sốt.

Lưu Triệu tiễn bác sĩ ra xong, lúc quay lại liền oán thán:

- Bác sĩ kiểu gì vậy?

Tuy nhiên, hai ngày sau biết giữa Đường Hựu Đình và Minh Vi có chuyện, anh ta cảm thấy vị bác sĩ đó đúng là Hoa Đà tái thế.

- Đúng là vạn vật tương sinh tương khắc. – Lưu Triệu nói. – Cứ thế này không được. Đêm Mồng bảy Đường Hựu Đình còn phải hát hai bài trong dạ hội, bộ dạng này có khi chưa hát nổi nửa câu đã ngã lăn quay ra sân khấu rồi.

- Vậy anh định đi tìm chị Minh Vi nói chuyện à?

Lưu Triệu gõ lên đầu Tiểu Hoàng:

- Đồ ngốc. Giờ mới biết vì sao cậu cứ phải sống độc thân mãi thế này.

Tiểu Hoàng xoa đầu ấm ức. Lúc này, hễ nhắc đến hai chữ Minh Vi là Đường Hựu Đình lại nổi giận. Buổi sáng, Đường Hựu Đình không muốn ăn cháo trắng, đòi ăn cháo thịt, Tiểu Hoàng buột miệng oán thán một câu:

- Hồi trước Minh Vi nấu cháo trắng chẳng phải anh cũng vẫn ăn còn gì.

Đường Hựu Đình lập tức đẩy chiếc bàn một cái làm cháo nóng đổ hết xuống sàn.

- Anh Lưu, thận trọng một chút đi. – Tiểu Hoàng khổ sở nói. – Kính ngoài cửa sổ phòng khách vừa mới thay xong, đừng có để mới dùng được hai ngày lại bị ném vỡ tan. Hiện giờ anh ấy đang trong thời kỳ trầm cảm, như kiểu một vị ác thần vừa mới thức dậy, nhìn thấy cái gì không vừa mắt là ném vỡ luôn. Phá đồ đạc trong nhà cũng được, đằng này ra ngoài cũng phá, y như năm đó vậy...

Tiểu Hoàng nói đến đó chợt liếc thấy Đường Hựu Đình đứng ở cửa phòng ngủ, sợ quá nín bật ngay. Đường Hựu Đình đang ốm nên người lơ mơ, không buồn để ý đến cậu ta mà đi thẳng xuống bếp, mở tủ lạnh tìm nước uống.

- Bây giờ cậu không uống nước lạnh được đâu. – Lưu Triệu kéo Đường Hựu Đình lại.

Đường Hựu Đình mặc kệ không phản ứng. Trong tủ lạnh có hai hộp đựng thức ăn, một hộp là sườn xào chua ngọt, một hộp là cà tím xào thịt, bên trên vỏ hộp là nét bút của Minh Vi, viết: “Đừng gọi cơm bên ngoài, ăn cái này nhé. Hôm nay em mới làm đấy”.

Là đồ cô làm hôm anh mới đi công tác về.

Đường Hựu Đình lấy hai chiếc hộp đó ra. Để trong tủ lạnh suốt hơn một tuần, hộp cà đã bốc mùi chua, còn nước sốt trên sườn chua ngọt cũng đã khô cứng lại. Tài nấu nướng của Minh Vi không tồi, đây đều là những món Đường Hựu Đình thích ăn nhất. Đặc biệt là nước sốt trong sườn xào chua ngọt được cô làm được bằng bí quyết riêng nên rất ngon. Lần trước khi hai người cùng ăn cơm với nhau, Đường Hựu Đình còn mút hết cả nước sốt dính trên tay cô. Lúc đó Minh Vi cười ầm cả lên.

Cười mãi cười mãi, tiếng cười đó dần dần biến điệu, trở thành một giọng nói đầy mỉa mai: “Không sai”.

Mỗi khi nhớ lại hai từ đó, luôn có một bàn tay vô hình tát mạnh lên mặt anh, tới nỗi anh hoa mày chóng mặt, đau đến mức mờ mắt cả người.

Thực ra anh nên đến tìm Minh Vi, đem tất cả mọi chuyện nói với cô, hỏi cô rốt cuộc có phải là con người đầy mưu tính như Cố Thành Quân nói hay không. Hỏi cô từ đầu tới cuối đều đang dối gạt anh hay không.

Đường Hựu Đình cảm thấy đối với một người đàn ông, nếu có lừa dối một lần nữa cũng chẳng có gì ghê gớm. Nhưng điều anh sợ nhất là rồi đây mình không còn biết tin ai. Một người khi đã mất lòng tin đúng là một chuyện đáng sợ vô cùng.

- Để ở đây lâu như vậy rồi còn ăn làm sao được. – Đường Hựu Đình thờ ơ nói rồi vứt hai chiếc hộp vào thùng rác. – Bảo người dọn nhà làm sạch tủ lạnh đi, những thứ gì quá hạn vứt hết.

Lưu Triệu giật thót người nhưng không dám can.

Tiếng khóa điện tử ngoài cửa chính bỗng kêu lên tách tách sau đó mở ra. Mấy người đàn ông trong phòng đứng nhìn nhau, không nghĩ ra là ai đến.

Minh Vi cúi xuống cởi giày, song không tìm được dép đi trong nhà nên xách hộp cơm đi chân trần vào. Nhìn thấy Đường Hựu Đình, cô cười nói:

- Ai nói với em là anh ốm tới mức không dậy nổi kia chứ?

Lưu Triệu và Tiểu Hoàng nhìn Đường Hựu Đình ra sức lắc đầu, coi như biết gì.

- Là Lý Trân bảo em. – Minh Vi nói tiếp. – Nghe nói anh hoãn chương trình nên cô ấy đi tìm hiểu giúp em thôi.

Tiểu Hoàng giật giật góc vạt áo Lưu Triệu. Lưu Triệu hiểu ý nên hai người bọn họ lập tức kiểm cố chuồn ra ngoài. Đường Hựu Đình cũng không cản, anh thờ ơ nhìn Minh Vi gật gật đầu, sau đó quay về phòng ngủ nằm tiếp.

Minh Vi không đi theo ngay mà xuống bếp thu dọn một hồi, lấy khay xếp đồ ăn rồi bê lên. Mùi thơm của cơm trắng và cà tím xào thịt bay ra lập tức khiến cho cái bụng ăn cháo trắng suốt mấy ngày của Đường Hựu Đình bắt đầu lên tiếng.

- Anh dậy ăn một chút đi. – Minh Vi đặt chiếc khay lên trên bàn nhỏ. – Anh cũng thật là, chỉ bị cảm cúm thôi, sao phải trốn tránh em? Mấy ngày hôm nay anh ăn gì vậy? Chắc hội anh Lưu chỉ ra ngoài hàng mua đồ ăn cho là cùng chứ gì. Mấy thứ này đều do em tự làm, không cho mỳ chính. Anh ăn nhiều một chút.

Nói xong, cô nhét đôi đũa vào tay Đường Hựu Đình.

Đường Hựu Đình quả thực rất đói, ăn từng miếng lớn, chỉ một lát đã hết. Minh Vi ngồi bên cạnh thao thao bất tuyệt nói về những chuyện lặt vặt xảy ra mấy ngày qua, việc hàng cơm của mẹ đông khách, bạn thân của cô, Tống Giai Ni đã chuyển sang làm chỗ khác, Chung Thiên Dao vừa quay xong một bộ phim, còn cô chuẩn bị sang Nhật, tiếng học được trước đây cũng chưa quên hết...

Chìm đắm trong giọng kể nhẹ nhàng của cô, Đường Hựu Đình quay trở về với những tháng ngày giữa hai người chưa xảy ra bất cứ chuyện gì. Khi đó anh yêu cô, cô cũng yêu anh, tình yêu giữa bọn họ không bị ai xen vào, tình yêu thuần khiết như tuyết trắng.

Dù là thánh tướng cũng khó đòi hỏi tình yêu hoàn toàn trong sáng không có chút giả dối nào, Đường Hựu Đình tự cười giễu chính mình. Nhưng con người anh xưa nay vốn kiêu ngạo, tính tình nhỏ nhen, nóng nảy, khi hai người cãi nhau Minh Vi thường véo mũi anh nói rằng tính tình của anh ngang ngạnh như bò. Con người anh là như vậy, nếu đã nghĩ rồi, không ai có thể làm cho anh quay đầu lại được.

Còn lúc này Minh Vi ngồi trước giường, khuôn mặt trắng trẻo đầy đặn, chỉ trang điểm một lớp phấn mỏng, lông mi dày hết như một chiếc chổi sơn. Những lời nói nhẹ nhàng thốt ra khỏi miệng cô một cách dễ dàng, những ngón tay trắng muốt thon gầy của cô nghịch góc chăn một cách vô thức. Cô giống như một cô bé đang kể những câu chuyện vụn vặt trong cuộc sống hàng ngày, dù Đường Hựu Đình không hề đáp lại, nhưng cô vẫn hết sức vui vẻ.

Rốt cuộc Minh Vi trong điện thoại và Minh Vi hiện giờ, ai là thực, ai là diễn viên?

Đường Hựu Đình cầm lấy tay Minh Vi. Thân nhiệt của anh hơi cao nên càng thấy rõ cái lạnh ở tay cô. Minh Vi rút tay ra rồi bê chiếc bàn nhỏ xuống. Trước khi đi, cô còn nhìn anh nở một nụ cười.

Đường Hựu Đình nhìn theo bóng Minh Vi, nghĩ bất kể là mình có hiểu lầm hay không, nhưng cứ thế này không phải là cách giải quyết tốt nhất. Chi bằng nhân cơ hội này hỏi rõ ràng hết mọi chuyện. Nếu mình hiểu lầm, bị Minh Vi đánh cho một trận, cũng còn tốt hơn là cứ nghĩ ngợi đến mức sinh bệnh như Lâm Đại Ngọc thế này.

Nghĩ vậy, anh liền mặc áo khoác vào xuống giường.

Minh Vi đứng trong bếp, sửng sờ nhìn thùng rác. Đường Hựu Đình thấy lạnh sống lưng. Đó là hai chiếc hộp đựng đồ ăn anh vừa mới vứt vào.

- Ai lại thất đức như vậy! Đúng là lãng phí! – Minh Vi giận dữ kêu lên, sau đó lấy hai chiếc hộp ra khỏi thùng rác. – Hựu Đình, là anh vứt đúng không? Đồ ăn còn thừa làm sao có thể vứt vào thùng rác như thế này, lại còn vứt cả hộp đi nữa.

Đường Hựu Đình vội nói:

- Không phải anh. Là Tiểu Hoàng. Cậu ta làm gì cũng bất cẩn như vậy.

- Đúng là bọn độc thân không biết cách sống thế nào cho phải. – Minh Vi đổ thức ăn trong hộp vào thùng rác rồi rửa sạch chiếc hộp.

Đường Hựu Đình cứ đứng vậy nhìn cô bận rộn trong bếp. Minh Vi luôn tỏ ra thành thạo việc bếp núc, đúng là hiếm thấy ở tuổi này. Khi khen Minh Vi, các fan hâm mộ của cô thường nói: “Minh Vi của chúng ta đúng là một người phụ nữ của thời đại mới, luôn xuất sắc trong công việc, tới khi về nhà cũng hết sức thạo việc nội trợ. Ai lấy được cô ấy thật là có phúc”.

Cả bố anh và dì La cũng đều rất thích Minh Vi. Bố anh nói, cô gái này nhìn trông rất đoan trang, được giáo dục tốt. Đường Hựu Đình quen Minh Vi đã được năm năm, nếu như suốt năm năm đó cô có thể giả bộ trước mặt anh thì quả là người có mưu sâu.

Minh Vi rửa bát xong lại lau sạch sẽ bệ bếp, rồi đột nhiên hỏi:

- Có phải anh đang có chuyện gì buồn bực không?

Đường Hựu Đình im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng đáp:

- Cố Thành Quân nói hết mọi chuyện của em với anh ta cho anh rồi.

Tay Minh Vi run bắn lên, cô chầm chậm quay đầu lại nhìn anh. Trong mắt cô có một vẻ gì đó anh nhìn không rõ.

- Anh ta đã nói những gì?

- Em... và chuyện vợ anh ta. – Đường Hựu Đình cố gắng sắp xếp từ ngữ, khi đó anh cũng tỏ ra bất lực như những người đàn ông khác, không sao biểu đạt rành rọt được ý của mình. – Còn cả chuyện xảy ra giữa em và anh ta hôm đó trước khi anh đến biệt thự ở ngoài ô. Anh ta nói em bắt chước vợ anh ta...

Minh Vi bấu chặt lấy chiếc khăn bông, các khớp ngón tay đều trắng bợt ra, mặt cắt không còn giọt máu, nhưng cô vẫn hết sức bình tĩnh. Đường như cô đã hình dung ra cảnh tượng này từ lâu, nên gặp phải mới có thể thản nhiên đến vậy.

- Những chuyện đó không liên quan đến anh, anh ta không nên nói với anh. Em giấu anh là vì đối với anh, không thể nào nói cho anh từ đầu được.

Như vậy là một cách thừa nhận phải không?

Đường Hựu Đình cảm thấy nhiệt độ làm anh khổ sở mấy ngày nay bỗng chốc rút đi sạch sành sanh cùng với câu nói của Minh Vi song hơi ấm trong cơ thể anh cũng đồng thời bị hút đi đâu hết.

Minh Vi nói chậm rãi từng chữ một:

- Em không hề bắt chước Trương Minh Vi để dụ dỗ anh ta. Những lời nói đó, những động tác đó đều là thói quen của em. Cố Thành Quân đã hiểu lầm, sau đó vì quá xấu hổ nên mới nổi giận.

Song Đường Hựu Đình không hề cảm thấy được an ủi nhờ câu giải thích đó của cô:

- Vậy còn anh thì sao? Rốt cuộc đối với anh em là như thế nào đây?

Minh Vi nhìn thẳng vào anh:

- Em yêu anh, Hựu Đình.

Đường Hựu Đình lại cảm thấy hơi ấm dần dần trở lại.

- Em yêu anh thật lòng chứ?

Minh Vi lấy hết sức gật đầu:

- Thật lòng.

Khi nói hai từ “Không sai” trong điện thoại, Minh Vi cũng dùng ngữ khí giống thế này. Đường Hựu Đình không biết mình nên tin ai, Minh Vi giả hoạt trong điện thoại, hay Minh Vi chân thành đang đứng trước mặt anh đây.

- Anh có thể tin tưởng em không? – Minh Vi hỏi tha thiết. – Cố Thành Quân đang tìm cách chia rẽ chúng ta. Những thứ anh ta nói đều là giả dối...

- Vậy những điều em nói đều là thật chứ? – Đường Hựu Đình hỏi. – Minh Vi, có những lúc anh thực sự không hiểu nổi em. Em nịnh nọt anh ta cũng được, em tâng bốc anh ta cũng không sao, anh đều có thể hiểu được. Đó đều là những chuyện công việc. Nhưng còn về phương diện tình cảm, em có thực sự nghiêm túc với anh không? Hay là vì trông thấy những điều kiện của anh thôi?

- Vì sao anh lại có thể nghi ngờ tình cảm của em? – Minh Vi cảm thấy không thể nào tin nổi. – Chẳng phải anh không nên nghi ngờ một chút nào hay sao? Anh là một người xuất sắc như vậy, làm sao em có thể không yêu anh cho được. Chẳng phải anh nên nghĩ thế hay sao? Hựu Đình, điều gì khiến cho anh mất tự tin như vậy? Điều gì khiến cho anh cảm thấy nghi ngờ?

Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi chăm chú, lặng im không nói một lời. Anh nhận ra mình thực sự yêu thương người con gái đang đứng trước mặt mình này, yêu cô một cách nghiêm túc, sâu nặng. Chỉ có tình yêu mới khiến cho một người cảm thấy tự ti, mới khiến người ta trở nên đa nghi.

Anh suy tính thiệt hơn, không dám tin, đổ kị, lo lắng, muốn chiếm hữu tất cả thuộc về cô. Thậm chí anh còn muốn phá hủy tất cả. Chỉ có hủy diệt mới có thể chứng minh được anh yêu cô nhiều đến thế nào.

Minh Vi hít sâu một hơi, nói:

- Hựu Đình, em sẽ nói chuyện đàng hoàng với Cố Thành Quân để anh ta không làm phiền chúng ta nữa. Chẳng qua anh ta chỉ nhất thời hồ đồ, có lẽ cần phải đến gặp bác sĩ tâm lý để điều trị. Còn chúng ta, chúng ta sẽ không có chuyện gì phải không?

Đường Hựu Đình không biết phải trả lời thế nào, bước đến ôm lấy Minh Vi, sau đó hôn ghì lấy môi cô. Bọn họ cứ vậy ôm hôn nhau, bất kể câu trả lời là gì cũng không còn quan trọng nữa.

Minh Vi khởi hành đi Nhật đóng phim. Đường Hựu Đình phải quay quảng cáo, cũng bay đến Hồng Kông nên không đến tiễn. Trước khi lên máy bay, cô gọi điện cho anh, nói ở Phương Nam ẩm ướt, anh vừa mới khỏi ốm nên phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Đường Hựu Đình nói, em đến Nhật Bản vui vẻ nhé.

Từ hồi quen nhau đến giờ, bọn họ mới nói chuyện với nhau theo kiểu đó. Sự hiểu lầm chỉ được giải quyết một cách miễn cưỡng nên sự bất hòa vẫn còn tồn tại. Lòng tin bị phá vỡ để lại đầy những vết thương, không ai biết phải làm thế nào để vá nó lại như khi trước.

Song công việc cũng khiến họ chuyển sự chú ý sang hướng khác. Sau khi đến Nhật, Minh Vi tập trung vào việc diễn xuất, cố gắng để đầu óc mình ở trạng thái vận động cao nhất, không còn thời gian nghĩ đến những chuyện khác nữa.

Khi ở Nhật, Minh Vi gặp Chân Tích và Tô Khả Tĩnh trong khách sạn. Chân Tích đến đó xem trình diễn thời trang, còn Tô Khả Tĩnh tiện thể cũng theo đến đó luôn, vẫn theo sát bên Chân Tích như hình với bóng. Sau lần

sảy thai, cho đến giờ Tô Khả Tĩnh vẫn chưa trở lại được như cũ, song coi như qua cơn đại nạn, nghe nói còn nhận được vai nữ số hai trong một bộ phim mới.

- Khí sắc của Minh Vi dạo này không được tốt lắm, sao vậy? Trong lòng có chuyện gì không thoải mái à? Không cãi nhau với Hựu Đình đấy chứ?

Minh Vi thấy cô ta cố tình chọc ngoáy nên cố nén giận, chỉ cười nhạt nói:

- Vất vả cho cô phải lo lắng, tôi chỉ bận rộn công việc quá thôi.

- Vậy chịu khó chăm sóc cho mình nhé. – Tô Khả Tĩnh nói. – Cũng vì công việc nhiều quá, không có thời gian dành cho bạn trai nên bọn tôi mới chia tay. Cô cũng phải cẩn thận, đừng để bị kịch của tôi xảy đến với mình.

Minh Vi hăng giọng:

- Không sao, người ta nói, tình yêu càng bị rửa nhiều càng được lâu dài.

Khóe miệng Tô Khả Tĩnh giật giật. Khi đó một bà già dắt cho đi ngang qua, con chó nhỏ tỏ ra rất thích người chiếc túi của Tô Khả Tĩnh. Tô Khả Tĩnh lập tức trở nên căng thẳng, ôm chiếc túi Hermes vào lòng, trừng mắt lên nhìn con chó. Minh Vi chớp chớp mắt.

Trợ lý phụ của Tô Khả Tĩnh đỡ cô ta và Chân Tích đi rồi mới lúng túng nói với Minh Vi:

- Cô Minh Vi, thực ra tôi cũng là fan hâm mộ của Đường Hựu Đình...

Minh Vi lập tức hiểu ra:

- Vậy tôi lấy cho cô một chữ ký nhé. Cô ở phòng số mấy, đợi lát nữa tôi tiện đường sẽ mang qua.

Trợ lý mừng như bắt được vàng liền đọc số phòng cho Minh Vi. Minh Vi quay về phòng, quả nhiên tìm được một chữ ký chuẩn bị sẵn của Đường Hựu Đình rồi tận tay mang đến cho cô bé. Tô Khả Tinh không ở trong phòng, trợ lý đang bận giặt cho cô ta chiếc áo bị dính nước trái cây. Minh Vi thấy cô bé đó bận rộn như vậy thì ngồi một lát rồi đi ngay.

Hai ngày sau, Chân Tích và Tô Khả Tinh bay về nước. Khi qua hải quan, một con chó chuyên giám định ma túy chột đi đến ngửi ngửi chiếc túi của Tô Khả Tinh, sau đó sủa ầm lên. Các nhân viên hải quan lập tức giữ chiếc túi lại, lấy ra được một gói cần sa trong đó.

Tô Khả Tinh mặt mũi xám ngoét, hồn xiêu phách lạc, những người đi cùng cũng được một phen hoảng sợ. Rõ ràng cô ta đã gói kỹ thứ này rồi cất vào trong hành lý ký gửi, vì sao giờ đây lại xuất hiện trong túi xách tay?

Tất cả đoàn người, bao gồm người quản lý và trợ lý đều bị đưa để thẩm vấn phục vụ điều tra. Chân Tích không chịu nổi chuyện này nên làm ầm lên, nào ngờ cảnh sát không biết thương hoa tiếc ngọc, tạm giữ luôn vì tội cản trở việc thi hành công vụ. Cố Thành Quân ở trong nước nhận được cuộc gọi thông báo giận tới mức suýt ném vỡ điện thoại. Anh nhờ bạn bè tìm được một vị luật sư, song chỉ bảo lãnh được cho Chân Tích còn Tô Khả Tinh không cứu nổi.

Nhưng một việc không ai ngờ tới là Chân Tích lên cơn đói thuốc ngay trong phòng giam. Khi luật sư đến nơi cô ta đã được đưa vào bệnh viện. Đi cùng với luật sư đến bệnh viện còn có cả một đám phóng viên, ai ai cũng như hổ đói. Các thông tin được cập nhật liên tục trên mạng, Cố Thành Quân chưa nhận được thông báo của luật sư, nhưng đã đọc được thông tin Chân Tích lên cơn nghiện ma túy trên mạng Internet.

Khi gọi điện cho Cố Thành Quân, Tôn Hiếu Thành chỉ hỏi một câu:

- Việc này anh có biết không?

Cố Thành Quân im lặng hồi lâu mới đáp:

- Tôi không biết cô ấy đã dùng trở lại. Tôi cũng đã cố gắng hết mức rồi.

Tôn Hiếu Thành lập tức tắt máy luôn.

Khi chuyến bay đưa Chân Tích về nước còn chưa hạ cánh, Tôn Hiếu Thành đã tuyên bố trên báo việc hủy bỏ hôn ước. Phóng viên đứng chen chân ở cửa ra máy bay chờ Chân Tích, song cô ta đã mua vé một chuyến bay khác, tạm thời lánh mặt đi. Cổ phiếu của Vĩnh Thành giảm một cách đáng sợ, suốt một thời gian mặt Cố Thành Quân lúc nào cũng nặng như chì.

Cùng thời điểm đó, Minh Vi kết thúc việc quay phim ở Nhật Bản, lặng lẽ trở về.

Cô về nhà trước, đưa quần áo và đồ mỹ phẩm mua được cho bà Vương, sau đó lái xe mang canh bà nấu đến cho Đường Hựu Đình. Hựu Đình không ở nhà, cô gọi điện đến thì Lưu Triệu bắt máy, nói là Đường Hựu Đình sẽ về muộn. Minh Vi đành cho canh vào tủ lạnh, sau đó viết một mẫu giấy nhắn lại.

Viết được hai chữ, cô chợt nghĩ đến hai chiếc hộp bị vứt vào thùng rác hôm đó, nên thôi không viết nữa. Giờ cô đã biết ai là người vứt chúng đi.

Quá nửa đêm Đường Hựu Đình mới lê tấm thân mệt mỏi về nhà. Đèn bật sáng lên, Minh Vi dụi mắt ngồi dậy trên sa-lông.

- Anh về rồi à? Mẹ em bảo mang một chút canh đến cho anh. Em hâm nóng lại cho anh nhé.

- Không cần đâu, muộn thế này rồi. – Đường Hựu Đình giữ cô lại. – Người anh toàn mồ hôi, muốn tắm một chút. Ngoan nào, đến đây bóp lưng cho anh đi.

Minh Vi cười đấm Đường Hựu Đình một cái nhưng vẫn đi vào nhà tắm mở nước cho anh. Đường Hựu Đình ngâm mình trong bồn tắm, còn Minh Vi ngồi trên chiếc ghế nhỏ gọi đầu cho anh.

- Ở Nhật Bản có vui không?

- Cũng khá vui. Vai diễn của em cũng không nặng. Bọn họ trang điểm cho em thành geisha tuyệt đẹp, chỉ có khi mặc quần áo thì khổ quá. Phải rồi, lần này em gặp đạo diễn người Nhật Okada, trong tay ông ấy đang có một kịch bản rất tuyệt, một bộ phim về gián điệp kinh tế, ông ta hỏi em có hứng thú không.

- Nhân vật nữ chính à?

- Vâng.

- Vậy nhận lời ngay đi. Khoan đã, nhân vật nam chính là ai?

- Em nói, nếu có thể mời được Masaharu Fukuyama thì tốt. Em rất thích anh ấy.

- Đừng có mơ. – Đường Hựu Đình lấy bọt xà phòng trong bồn tắm quệt lên mũi Minh Vi.

- Anh thật đáng ghét. – Minh Vi đánh cho Đường Hựu Đình một cái rồi quay người đi lau mặt. Đường Hựu Đình nhồm dậy khỏi bồn tắm, túm ngay lấy eo lưng Minh Vi rồi kéo cô vào trong.

Khi Minh Vi tỉnh dậy, trời đã sáng bạch. Một cơ thể ấm áp vẫn đang ôm lấy cô từ phía sau bằng hai cánh tay chắc chắn. Hơi thở của anh phả lên

gáy cô nhồn nhột.

Minh Vi khê khàng dịch chuyển nhưng Đường Hựu Đình lập tức tỉnh dậy ngay. Hôm nay hai người cũng không có việc gì, thế nên chỉ nằm trên giường giết thời gian. Minh Vi đun nóng đồ ăn, sau đó ngồi cùng anh trên giường thưởng thức, sau nữa lại cùng xuống thăm ngồi xem ti vi.

Kênh đó đang chiếu phim “Thỏa thuận hạnh phúc”, nhân vật nam chính vừa được người bạn gái cũ cải tạo một chấp, từ một người đàn ông chỉ biết chúi mũi vào máy móc, quanh quẩn ở nhà, đã trở thành một người đàn ông sáng đẹp long lanh, khiến những người xung quanh phải tròn xoe mắt. Nhân vật nữ chính khi đó đang trong tâm trạng rối bời, nên nhân vật nam chính nhân cơ hội đó đến động viên an ủi.

Cả hai xem tới đây đều không hện nhưng cùng liên tưởng đến tình trạng hiện tại của mình, nên cũng hơi khó chịu. Đường Hựu Đình bật sang kênh khác, thấy một bầu dề rừng đang có cuộc thiên di lớn trên thảo nguyên.

- Kể em nghe về mẹ anh đi. – Minh Vi đột nhiên nói. – Từ trước đến nay anh chưa từng nhắc đến bà, có phải vì có chuyện gì cấm kị không?

- Trước kia cũng có một chút, nhưng hiện giờ anh cũng đã nghĩ thông. – Đường Hựu Đình nói. – Tên mẹ anh chắc chắn em đã từng nghe đến, tuy nhiên không nhiều người biết đó là mẹ anh. Diệp Bích Dao, em có biết không?

Minh Vi thốt lên:

- Diệp Bích Dao? Là nữ ca sĩ nổi tiếng đó? Người hát bài “Ánh mặt trời trên dòng sông xuân” có đúng không? Là mẹ anh sao?

Đường Hựu Đình mỉm cười nhìn Minh Vi.

Mãi lâu sau Minh Vi cũng chưa có phản ứng gì. Diệp Bích Dao là một ca sĩ vô cùng nổi tiếng thời bố mẹ cô, trông ngoại hình xinh đẹp, giọng hát làm rung động lòng người, chỉ tiếc là hồng nhan bạc mệnh, đã qua đời từ khi còn khá trẻ. Cô ấy lại chính là mẹ của Đường Hựu Đình? Hóa ra ngoại hình và cả giọng hát của Đường Hựu Đình là di truyền từ mẹ.

- Chuyện của mẹ anh rất phức tạp, anh chưa từng công bố ra với bên ngoài, cũng không muốn vì anh mà mẹ anh bị người ta bàn tán đến, muốn để cho bà ấy được yên giấc ngàn thu.

- Khi mẹ anh mất anh cũng đang còn rất nhỏ đúng không?

- Hồi đó anh mới học lớp sáu. – Đường Hựu Đình nhớ lại. – Mẹ anh sinh ra trong một gia đình có truyền thống âm nhạc. Ông ngoại anh chơi dương cầm, còn bà ngoại là một ca sĩ giọng nữ cao. Từ nhỏ mẹ anh đã thích hát, trong một hội hát đối ở làng đã gặp bố anh. Sau khi cách mạng văn hóa kết thúc, bố anh đã tìm cách để gửi mẹ anh, dì và cậu vào trường đại học. Học xong, có lẽ vì muốn đền ơn bố anh nên mẹ đã đồng ý kết hôn.

Minh Vi nhận thấy ngay có gì đó gợn lên trong câu nói của Hựu Đình.

- Bố anh là tư lệnh quân khu, ông nhập ngũ từ khi mới học hết phổ thông, tính tình khô khan. Còn mẹ anh lại thích văn hóa nghệ thuật, thích một cuộc sống tao nhã, đương nhiên sẽ nhanh chán khi sống với bố anh. – Đường Hựu Đình cười cười. – Khi anh bắt đầu biết nhận thức thì quan hệ của họ khá lạnh nhạt rồi. Tuy nhiên họ không bao giờ cãi nhau, bất kể chuyện gì cũng thương lượng mềm mỏng. Bố anh gần như sùng bái mẹ anh, nâng niu bà như nâng niu một vị tiên nữ trên trời vậy, chỉ cần chuyện gì không quá đáng, ông cũng đều để mẹ làm, không can thiệp. Song một cuộc hôn nhân như vậy luôn tồn tại nguy cơ. Năm anh lên mười tuổi, mẹ anh quen một người Mỹ gốc Hoa, đó là một nhà sản xuất âm nhạc. Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra mối tình đó, cuối cùng đã tìm thấy được kẻ

tri âm giữa biển người mênh mông vậy. Khi đó mẹ còn nói với cậu là cuối cùng bà cũng tìm được nơi mình thuộc về.

- Mẹ anh như vậy, bố anh phản ứng như thế nào?

- Ban đầu bố anh còn nhẫn nhịn, ông nghĩ vì có anh nên chắc mẹ anh sẽ không làm bất cứ điều gì vượt quá giới hạn. Nhưng sự thực là ông đã đánh giá thấp sức mạnh của tình yêu. – Đường Hựu Đình kê tay ra sau gáy rồi nhìn lên trần nhà. – Người kia muốn quay về Mỹ nên mời mẹ anh cùng đi một chuyến. Năm đó đang có trào lưu xuất ngoại, giấc mộng Mỹ kiều như trăng ở đó tròn hơn nên ai cũng muốn được tới đó một lần. Mẹ anh còn trẻ nên đương nhiên cũng xiêu lòng.

Minh Vi hơi dịch người một chút, kéo Đường Hựu Đình vào rồi đan những ngón tay mình vào mười ngón tay anh.

- Trực giác của trẻ con luôn chính xác, khi đó anh cảm thấy ngay là mẹ anh muốn đi. Những người hàng xóm lắm chuyện với mấy người thân thích vốn nghĩ rằng anh còn bé chưa biết gì nên toàn bàn tán đến chuyện đó trước mặt anh, nói mẹ anh là người dễ thay đổi, nói bà không biết ơn bố. Có những buổi tối mẹ ngồi khóc một mình, còn bố đóng cửa phòng ngồi hút thuốc. Anh từng hỏi mẹ là có phải mẹ muốn đi không, khi ấy mẹ còn thề tuyệt đối không bao giờ bỏ anh lại một mình, sẽ không bỏ mặc anh. Nhưng hôm đó anh đi học về, nhìn thấy bố đang đốt đồ đạc của mẹ. Hóa ra bà vẫn đi theo người đàn ông đó.

Những ngón tay Đường Hựu Đình hơi lạnh lạnh. Minh Vi cảm thấy khi đó anh giống hệt một đứa bé, dù vô cùng lo sợ nhưng cuối cùng vẫn mất đi người mẹ. Anh đã đau khổ hết mức, nhưng quá nhỏ bé nên không thể làm được bất cứ chuyện gì.

- Từ đó trở đi, bố không cho phép anh nhắc đến mẹ trong nhà, ông vội đầu vào công việc, thậm chí thường ở lại trong đơn vị. Có những thời gian

dài anh chỉ biết trông vào sự chăm nom của dì La và chú Diệp. Sau này chú Diệp hi sinh, hai năm sau, được tổ chức tái hợp, bố anh tái hôn với dì La. Dì La cùng Diệp Mẫn chuyển tới sống cùng, cuối cùng trong nhà cũng có hơi người. Nói thực lòng, so với mẹ anh, dì La thích hợp với cuộc sống gia đình hơn. Còn mẹ anh quả thực lúc nào cũng giống như tiên nữ sống trên trời, không thuộc về chốn nhân gian. Bà ấy ra đi cũng là lẽ tất nhiên.

- Vậy sau này anh còn gặp lại mẹ nữa không? – Minh Vi hỏi.

Đường Hựu Đình đưa tay ra ôm lấy cô, tựa đầu cô vào cánh tay mình:

- Có gặp. Sau này bà ấy bệnh nặng, trước lúc chết có về nước.

- Sau khi đến Mỹ, mẹ anh không kết hôn với người đàn ông đó vì ông ta đã có vợ. Mẹ anh vốn là người cao ngạo, nên quyết định chia tay. Những ngày tháng đó bà ấy sống như thế nào anh cũng không biết, chỉ biết là từ một người phụ nữ xinh đẹp và mạnh khỏe mới hơn ba mươi tuổi đã biến thành một phụ nữ trung niên khô khan tiêu tụy chỉ sau có ba năm. Sau khi về nước, bà phát hiện ra mình bị ung thư phổi, chỉ chưa đầy nửa năm đã mất. Cậu và dì anh đã đứng ra lo hậu sự cho bà. Khi tổ chức tang lễ, bố anh có đưa anh đến. Bức ảnh dùng làm ảnh thờ là bức ảnh chụp trước lúc bà xuất ngoại, thời kỳ tươi đẹp nhất.

Minh Vi ôm Đường Hựu Đình lặng im không nói. Đường Hựu Đình hôn lên mái tóc cô.

- Trước kia anh hận mẹ vô cùng. Bà ấy đã bỏ rơi anh, đã phản bội lại lời hứa của chính mình. Nếu như bà ấy hạnh phúc thì còn được, đằng này lại sống một cách khổ sở như vậy. Nhưng về sau, đến khi anh thực sự bắt đầu yêu, anh mới hiểu được rằng có những thứ tình cảm khiến cho con người ta không còn thuộc về mình nữa.

- Thế nhưng tình yêu không nên khiến cho con người ta không còn thuộc về mình, tới nỗi rơi vào cảnh khó xử. Tình yêu nên khiến cho người

ta vui mới phải. – Minh Vi nói. Nói xong cô lại cảm thấy câu nói đó hơi mơ hồ. Tình yêu của cô với Đường Hựu Đình chẳng phải cũng đang rơi vào cảnh khó khăn hay sao?

Có lẽ Đường Hựu Đình cũng có cùng suy nghĩ đó nên một lúc lâu không nói gì, chỉ cười cười.

Mùa hè năm đó, Vĩnh Thành trở thành cái tên nổi bật trên khắp các trang đầu của báo chí với hai thông tin nóng hổi: Một là tiểu Hoa đán Tô Khả Tinh bị bắt ở Nhật vì tàng trữ ma túy, có thể phải đối mặt với án phạt tù hai năm, hai là Hoa đán Chân Tích nghiện ma túy. Dù Chân Tích ra sức phủ nhận, song những lời biện hộ thiếu sức thuyết phục và cả quyết định thoái hôn của Tôn Hiếu Thành đã giải thích cho tất cả.

Để gây dựng được một ngôi sao phải mất công sức vun đắp suốt mấy năm trời, nhưng để hủy hoại một ngôi sao cũng chỉ cần một quả bom là đủ. Tô Khả Tinh bị ngồi tù, còn Chân Tích, nếu sau này có thể trở lại cũng sẽ chỉ đứng vào hạng diễn viên loại ba là cùng.

Cổ Thành Quân để bảo vệ Vĩnh Thành chỉ có một cách đó là chấm dứt mọi quan hệ với Chân Tích. Hợp đồng của cô ta với Vĩnh Thành cũng đã đến hạn, Chân Tích được hưởng một chút cổ phần của Vĩnh Thành, đứng ra mở một studio riêng. Do đó, những chuyện sau này Chân Tích làm cũng sẽ không liên quan gì đến Vĩnh Thành nữa.

Kể từ sau lần đó Minh Vi không còn gặp lại Tô Khả Tinh và Chân Tích.

Tháng Tám trời nắng cháy da, Đàm Lập Đạt tổ chức sinh nhật lần thứ sáu mươi. Ông tổ chức một bữa tiệc nhỏ ở ngoại thành của mình, hầu hết tất cả những nhân vật có tiếng trong giới đều đến chúc mừng.

Minh Vi đXặng quà xong cũng lui sang một bên, gọi điện thoại cho Đường Hựu Đình:

- Mọi người gần như có mặt đông đủ cả rồi, đều đang hỏi anh.
- Anh sắp đến rồi, đèn đỏ nên ùn tắc một chút.
- Ai lái xe vậy? Tiểu Hoàng à? Hôm nay anh phải uống rượu đấy.
- Anh tự lái.
- Vậy lúc xong để em đưa anh về.
- Đến khi đó rồi tính sau. – Đường Hựu Đình nói mập mờ.

Minh Vi thất vọng tắt máy. Quan hệ của cô với Đường Hựu Đình hiện giờ nhìn tưởng tốt đẹp, nhưng vẫn bị ám ảnh bởi lần say rượu đó nên vô hình trung lại bị sự nghi ngờ và suy xét thế chỗ. Bọn họ đối xử với nhau không còn chân thành như trước, cảm giác như ở giữa luôn có một vách ngăn lơ mờ.

Sự việc ngày càng khiến cho Minh Vi không sao chịu nổi, cô thường xuyên cảm nhận thấy sự buồn bực ở Hựu Đình. Anh muốn tin tưởng cô, muốn cô trở lại như lúc ban đầu, nhưng dù hai người có cố gắng đến thế nào, cũng không thể thay đổi được tình hình hiện tại. Mỗi khi những cơn kích động qua đi, chỉ còn lại một sự tiếc nuối âm thầm.

Một quan hệ như vậy liệu có thể kéo dài được bao lâu?

Người phục vụ đưa đến một ly cocktail màu xanh lục bảo, vị chua ngọt rất vừa miệng. Minh Vi uống khá nhiều, sau đó lấy một chút đồ ngọt vào đĩa rồi trốn ra vườn sau, đứng dưới giàn nho từ từ ăn. Giàn nho này được Đàm Lập Đạt trồng từ khá lâu, hình như là hồi cô vừa mới kết hôn. Trước đây, mỗi khi cô đến nhà chú Đàm chơi, đều thích ngồi một mình ở đây đọc sách. Cho tới khi bóng tối ập xuống, Cố Thành Quân được Đàm Lập Đạt chỉ chỗ tới tìm, hai người mới dắt tay quay vào nhà ăn tối.

- Anh biết ngay là em ở đây. – Nghĩ đến Tào Tháo là Tào Tháo tới.

Cố Thành Quân bước trên ánh trăng bông bênh tới chỗ Minh Vi. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, trông nổi bật hẳn với màn đêm.

Minh Vi liếc qua anh với vẻ hơi mệt mỏi.

- Chủ tịch đúng là không biết thương nhân viên. Tôi mệt quá nên chẳng muốn giữ gìn hình ảnh gì nữa, trốn ra đây nghỉ, vậy mà anh lại đến.

Cố Thành Quân cười vui vẻ:

- Đây cũng đâu phải nhà em.

Minh Vi ngồi dịch ra đầu ghế, giữ một khoảng cách nhất định với Cố Thành Quân.

- Sao không thấy Đường Hựu Đình đâu, hai người không đến cùng nhau à? Mọi người nói em và Đường Hựu Đình đã chia tay là thật sao? – Cố Thành Quân hỏi.

- Liên quan gì đến anh? – Minh Vi khó chịu.

Cố Thành Quân vẫn cười:

- Nếu như em chia tay với cậu ấy, anh sẽ theo đuổi em.

Minh Vi liếc nhìn anh:

- Chủ tịch bệnh nặng rồi, không thể dùng uống thuốc được đâu.

- Nếu thích em là một căn bệnh thì anh chấp nhận để lâm vào tình trạng vô phương cứu chữa.

Minh Vi suýt thì sặc. Cố Thành Quân định tiến đến gần vỗ lưng cho cô, nhưng cô vội vàng hất tay anh ra rồi đứng dậy.

- Chủ tịch, rốt cuộc anh làm sao vậy? Nếu anh ghét tôi, cứ nói thẳng ra, không cần phải làm trò buồn nôn như vậy. Tôi cũng thừa nhận đã bắt chước vợ anh để dụ dỗ anh rồi còn gì.

- Em dụ dỗ, tôi cần câu, như vậy là hợp tình hợp lý.

Minh Vi bật cười lớn:

- Thích một người phụ nữ thâm hiểm và xảo trá, đầy mưu toan tính toán sao? Anh có biết ai đã lấy túi cần sa vốn được cất kỹ bên trong hành lý của Tô Khả Tinh ra rồi để vào túi xách của cô ta không?

Cố Thành Quân im lặng nhìn Minh Vi. Minh Vi đứng đó cười, ánh đèn sáng rực của ngôi nhà phía sau lưng khiến cho đường viền khuôn mặt cô được phác họa bằng một quầng sáng màu vàng, hiện rõ lên cả lớp lông tơ nhỏ xíu. Đó vẫn là khuôn mặt non tơ của tuổi thanh xuân, trông cơ thể xinh đẹp, ngọt ngào và mạnh mẽ, nhưng bên trong lại chứa đựng một trái tim đã già cỗi lắng trầm. Cô đã được tạo nên như thế nào? Vì sao cô vẫn còn tồn tại được trên thế giới này? Vì sao bao nhiêu năm nhìn cô như vậy anh lại không thể nào nhận ra cô?

- Em đang trả thù. – Cố Thành Quân nói.

- Dùng chính cách của người đó để trừng phạt chính họ. – Minh Vi đáp lại với một nụ cười thỏa mãn. – Mà lại còn một mũi tên trúng hai đích nữa. Chân Tích không biết yêu chính bản thân mình, thật là đáng đời.

- Vậy tại sao em không trả thù anh? Chẳng phải anh mới chính là thủ phạm sao?

- Đối với anh làm sao có thể giản đơn thế được? – Minh Vi đi tới, cơ thể cô thoảng mùi nước hoa Dior cô thường dùng. – Tôi muốn lợi dụng anh đến kiệt cùng rồi mới vứt bỏ anh. Tôi muốn anh suốt đời không quên được tôi, vĩnh viễn không bao giờ thoát ra khỏi cái bóng đen u ám của tôi. Tôi

muốn anh sống một mình đến suốt đời cho tới lúc chết trong cái nhà tưởng niệm anh dành cho tôi đó.

Cố Thành Quân đột nhiên túm lấy tay Minh Vi, mặt gần như áp sát mặt cô, giọng nói khàn đi:

- Vậy cứ làm thế đi. Quấy rối anh suốt đời này, anh sẽ theo cùng.

Song Minh Vi đã cười khinh miệt, lui lại sau giữ khoảng cách với anh.

- Anh còn nhớ khi bố tôi qua đời, anh với tôi đã cùng túc trực bên linh cữu không. Anh an ủi tôi thế này: “Minh Vi, người chết đi không có nghĩa là đã kết thúc một cuộc đời, mà có nghĩa là một cuộc đời khác sẽ bắt đầu. Hiện giờ bố đã bắt đầu cuộc sống mới của ông, em nên vui mừng cho ông mới phải. Anh còn nhớ chứ?”.

Cố Thành Quân gật đầu với vẻ mặt trang nghiêm:

- Em...

- Giờ tôi đã bước sang cuộc sống mới của mình. Tôi muốn xây dựng một mạng lưới những mối quan hệ hoàn toàn mới, còn những mối quan hệ rối tinh rối mù trong đó có cả anh đều bị tôi xóa sạch. Hiện giờ tôi đang sống rất tốt, ai mà phí công đi tính toán những món nợ ngày trước? Tôi chỉ xin anh sau này hãy rộng lòng nương tay, đừng có gây chia rẽ quan hệ giữa tôi và Đường Hựu Đình nữa là tốt lắm rồi.

- Nếu sự tin cậy giữa em và cậu ta vững chắc, anh làm sao có thể xen vào?

Minh Vi oán hận trừng mắt nhìn Cố Thành Quân, đứng tựa lưng vào cây cột sau đó từ từ ngồi bệt xuống.

Cố Thành Quân đi tới đó, cũng ngồi xuống bên cạnh Minh Vi. Khuôn mặt hai người đều nửa tối nửa sáng, trông không giống người thật. Minh Vi thà tin rằng đây chỉ là một giấc mơ, có biết bao điều ban ngày không thể nào nói ra miệng được thì cô có thể nói trong giấc mơ này.

- Anh đã đạt được mục đích của mình rồi, Cố Thành Quân. Anh ấy nghi ngờ tôi, giữa chúng tôi giờ đây đã sinh ra khúc mắc. Anh thắng rồi Cố Thành Quân. Nhưng tôi vẫn hận anh như trước.

- Nếu như việc căm hận anh có thể khiến em từ bỏ cậu ta vậy em cứ hận đi. – Cố Thành Quân đưa tay ra chạm vào khuôn mặt Minh Vi, thấy hơi ươn ướt. Con mắt khuất trong bóng tối của cô đang rơi lệ.

- Vì sao anh lại làm như vậy? – Minh Vi khẽ nói. – Anh đã hủy hoại mọi thứ của tôi, còn định hủy hoại tôi lần thứ hai nữa sao?

Cố Thành Quân chống chân nửa quỳ, ôm Minh Vi vào lòng. Minh Vi hơi kháng cự, nhưng sức mạnh của Cố Thành Quân không cho phép cô làm như vậy.

- Em không hiểu được năm năm qua anh đã phải sống như thế nào đâu. Quả thực giống như một cái xác biết đi. Anh đã nằm mơ không biết bao nhiêu lần là mình quay về phòng nghỉ đó sớm hơn và cứu sống được em. Hoặc anh mơ thấy mình đang ôm em, nhưng sau đó em liền biến thành một đồng xương khô. Anh mất ngủ, anh trầm cảm, anh từng phải đến gặp bác sĩ tâm lý, đã phải uống thuốc suốt một thời gian dài. Là em đã khiến cho em sống lại, Minh Vi. Giống như một người đang ngạt thở cuối cùng có được không khí, giống như một kẻ đui mù cuối cùng thấy lại ánh sáng. Em không hiểu được đâu.

Minh Vi nhắm mắt lại. Mùi nước hoa Cologne trên người Cố Thành Quân vẫn y như xưa, loại trước đây cô chọn cho anh. Trước đây cô rất thích

được tựa vào lòng anh nghe anh nói, cứ vậy cảm nhận sự rung động trong vòm ngực anh.

- Có thể tôi không hiểu, nhưng tôi biết một điều rằng bát nước đã hắt đi không thể nào lấy lại được. Anh chỉ thuộc về quá khứ, không thuộc về tương lai của tôi.

Cố Thành Quân giữ chặt hai vai Minh Vi, nhìn cô bằng ánh mắt như thiêu đốt:

- Tương lai của em có hay không có anh, việc đó do anh quyết định.

Nói xong Cố Thành Quân kéo Minh Vi lại, cúi xuống hôn cô dữ dội. Minh Vi ngơ ngẩn để mặc anh hôn, đôi mắt mở to vô hồn nhìn về một bóng người đang đứng sừng ra cách đó không xa. Người đó mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, thắt cà vạt, trông thanh tao nhã nhặn, xong khuôn mặt lạnh tanh. Một vị khách nữ đi tới gần khoác tay anh rồi vừa cười vừa kéo đi. Cả ly rượu ngon và đôi môi đỏ thắm đều ghé sát vào xem anh sẽ thưởng thức thứ nào trước.

Một con người như anh vì sao trông lại cô đơn đến vậy?

Một bàn tay bỗng túm lấy cổ áo Cố Thành Quân, kéo anh ta ra, sau đó là một quả đấm xé gió lao vút đến thẳng mặt Cố Thành Quân. Cố Thành Quân không kịp đề phòng nên ngã bật ra sau.

Minh Vi vẫn ngồi chờ đợi trên mặt đất, váy áo xộc xệch, để lộ ra một mảng vai trần trắng nõn. Đường Hựu Đình xốc lại áo cho cô một cách thô bạo, sau đó kéo cô lên rồi lôi cô rời khỏi bữa tiệc ngay trước ánh mắt của mọi người.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Lớp Dự Phòng

Chiếc xe lao vút đi trên đường quốc lộ, những ánh đèn vùn vụt lui lại phía sau, hết chiếc xe này đến chiếc xe khác trên đường bị vượt qua.

Mặt Đường Hựu Đình xám ngoét, tay nắm chặt vô lăng, mỗi khi ánh đèn đường tạt qua để lại trong ánh mắt anh một màu lửa màu vàng rực.

Minh Vi lặng yên ngồi trên ghế lái phụ, cũng không nhìn Đường Hựu Đình. Chiếc xe đã ra khỏi thành phố từ lâu, cô cũng không quan tâm đến việc anh sẽ lái xe đi đâu.

Chiến tranh lạnh còn đáng sợ hơn cãi cọ. Cô thà chấp nhận để bọn họ cãi nhau một trận thật to, còn hơn cứ im lặng thế này.

Nhưng những lời cần nói đều đã nói hết, cứ cho là cãi nhau đi, liệu có nói chuyện gì mới hơn không?

Thấy Đường Hựu Đình lái xe mỗi lúc một nhanh, Minh Vi lo cho sự an toàn nên cuối cùng đành lên tiếng:

- Anh đi chậm một chút thôi. Đoạn đường này có giới hạn tốc độ.

Thực ra suốt đoạn đường vừa rồi Đường Hựu Đình không biết đã nhận tới mấy hóa đơn nộp phạt. Tuy nhiên lời nói của Minh Vi cũng có tác dụng, tốc độ chiếc xe dần chậm lại. Sau đó Đường Hựu Đình đánh quặt vô lăng, rẽ ra khỏi trục đường chính đi vào một con đường nhỏ. Anh không biết con đường này, chỉ là muốn rẽ vào đó. Đi thêm một đoạn nữa đã thấy làng quê, chiếc xe dừng lại bên một bờ ruộng.

Trong xe tối om, ánh trăng bên ngoài chiếu vào khiến cho khuôn mặt hai người nhuốm một màu xanh, hệt như hai bóng ma.

Minh Vi mấp máy môi, mãi sau mới nói:

- Chúng ta cứ như thế này cũng không giải quyết được gì.

Đường Hựu Đình thót tim, nghĩ bụng chắc Minh Vi ngả bài với mình, muốn chia tay. Nhưng làm sao cô ấy có thể chia tay với mình? Rõ ràng cô ấy không thành thực với mình, vậy làm sao có thể vô lý tới mức cứ như chính mình mới là người gây ra mọi chuyện?

Giọng nói của Đường Hựu Đình trở nên cứng nhắc:

- Chuyện vừa rồi anh coi như không trông thấy gì. Sau này không được nhắc đến nữa.

- Có thể không nhắc đến hay sao? – Minh Vi cười khổ sở – Giữa anh và em đã có sự ngăn cách, nó không thể nào tự nhiên tan biến được. Không nghe, không nói, không nhìn, chúng ta có thể tiếp tục như vậy hay sao?

- Vậy em muốn gì? – Đường Hựu Đình hung hăng hỏi lại.

Minh Vi nghiến răng:

- Anh nghĩ thế nào thì mới phải? Chẳng phải anh đang cảm thấy em có lỗi với anh sao?

- Anh cảm thấy? Lẽ nào điều đó không phải là sự thật? Quan hệ giữa em và anh ta chẳng phải mập mờ còn gì? Cứ cho là ban nãy em làm như vậy là để chọc tức anh, vậy em nói cho anh nghe xem, rốt cuộc quan hệ của em với Cố Thành Quân là như thế nào? Em nói việc anh ta nhận em là vợ mình chỉ là sự hiểu lầm. Em đã biết là anh ta hiểu lầm rồi, vì sao không tránh xa ra một chút?

Minh Vi cảm thấy ngực mình tắc nghẹn, không biết phải làm thế nào mới giải thích được. Cô cố nhẫn nhịn hồi lâu rồi mới nói:

- Là em đang trả thù.
- Là em cố tình thân mật với anh ta để trả thù anh?
- Không phải vậy. Em đang trả thù anh ta.
- Em trả thù anh ta cái gì ?
- Anh ta đối với em... – Minh Vi không biết phải nói tiếp như thế nào.

Đường Hựu Đình nắm lấy vai cô rồi nhìn thẳng vào mắt.

- Nói cho anh biết đi Minh Vi, anh biết em có bí mật, ngay bản thân em cũng thấy khó chịu vì điều đó. Anh xin em hãy nói cho anh biết.

Tâm nhìn của Minh Vi bắt đầu trở nên nhạt nhòa, môi cô mấp máy một hồi lâu nhưng không nói ra nổi một từ nào. Nói mình là Trương Minh Vi đã chết thì dễ, nhưng để chứng minh điều đó lại khó. Nếu làm không chuẩn xác, bị xem là mắc bệnh tâm thần, tất cả coi như xong. Nhưng nếu không nói chuyện này ra, cô quả thực không thể tìm được cách nào khác để giải thích tốt hơn.

Thấy cô không giải thích được nên ánh mắt của Đường Hựu Đình dần lạnh lẽo, mang cả chút niềm oán hận. Minh Vi đột nhiên bị ánh mắt đó làm cho nổi giận, dùng tay đẩy anh ra.

- Anh không tin em! Lần đó anh lên giường với Tô Khả Tĩnh, em tận mắt trông thấy và kéo hai người ra khỏi nhau. Ngay cả như vậy em vẫn không hề nghi ngờ mà tin tưởng anh hoàn toàn. Anh với Tô Khả Tĩnh gây ra tin đồn âm ỉ khắp nơi như vậy, em đau đớn trong lòng nhưng vẫn tươi cười trước mặt mọi người, nuốt cái đắng vào lòng. Hồi đó em có tìm anh để

quát tháo làm to chuyện lên không? Hay là khi đó em vẫn lặng lẽ dâng hiến bản thân cho anh, vẫn ủng hộ anh? Anh đang đáp lại sự tin tưởng và ủng hộ của em như vậy sao? Anh đúng là khiến cho người ta thấy nản lòng, Đường Hựu Đình ạ. Chỉ có dăm câu ba điều của Cố Thành Quân đã khiến cho anh hoàn toàn phủ nhận tình cảm của em. Trên đời này chẳng lẽ không còn người đàn ông nào tốt đẹp nữa hay sao? Kẻ này kẻ khác đều chỉ biết bản thân mình. Em nói cho anh biết, anh có tin hay không tùy anh. Em không thèm chơi với anh nữa.

Minh Vi nói xong liền ra khỏi xe. Đường Hựu Đình lao ra giữ cô lại, nhưng cô gạt mạnh tay anh ra, quát lên:

- Anh cút đi.

- Chỗ vắng vẻ thế này em định đi đâu? – Đường Hựu Đình cũng mất hết kiên nhẫn, lớn tiếng với cô.

- Cần anh lo chắc? – Minh Vi gạt nước mắt – Dù tôi có ngã xuống hồ chết đuối, có bị rắn cắn chết, bị sói ăn thịt cũng chẳng liên quan đến anh. Đường Hựu Đình, chúng ta chia tay rồi, tôi chẳng liên quan gì đến anh nữa.

“Chia tay rồi”, những từ đó như một mũi dao sắc cắm thẳng vào tim Đường Hựu Đình. Anh đau tới mức lông tơ trên mình dựng ngược hết lên, không nghĩ ngợi được gì nữa mà túm Minh Vi lại rồi nhấc bổng cô vắt lên vai.

Minh Vi kêu lên một tiếng rồi ra sức đâm đá giãy giụa. Sức vóc của thanh niên mạnh đến kinh người, cô chống lại sao nổi. Minh Vi giận tới mức muốn hóa điên, bất chấp tất cả cúi xuống cắn mạnh vào cánh tay Hựu Đình. Cô dồn hết sức lực toàn thân, thậm chí còn thấy đầu lưỡi có vị máu tanh. Toàn thân Đường Hựu Đình co rút lại, anh sải bước về phía chiếc xe, mở cánh cửa sau rồi vứt Minh Vi vào trong.

Minh Vi ngồi bật dậy định xuống xe nhưng Đường Hựu Đình đã túm lấy cánh tay đang khua khoảng của cô rồi ấn cô trở lại. Minh Vi giật tay ra, tát bốp Đường Hựu Đình một cái.

- Đường Hựu Đình, anh định cưỡng gian à.

Đường Hựu Đình sửng người. Anh vốn không có ý đó, nhưng bị Minh Vi tát mạnh cho một cái, đột nhiên các giác quan toàn thân đều bừng tỉnh. Những dục vọng khắp cơ thể bắt đầu lan rộng, hừng hực thiêu đốt.

Anh liếm vết máu trên cánh tay, sau đó nheo mắt nói với Minh Vi:

- Anh định cưỡng gian em đấy, thì sao nào?

Ánh mắt anh hệt như ánh mắt của con báo đang nhìn con mồi mình kiếm được. Minh Vi chờ người ra, thụt lùi sâu vào trong xe theo tiềm thức. Đường Hựu Đình túm lấy chân cô rồi kéo tuột ra. Cánh tay đưa ra để nắm của Minh Vi cũng dễ dàng bị anh túm được rồi giữ chặt ở trên đầu. Một nụ hôn đầy mồ hôi áp lên môi cô, sau đó mặc sức công thành đoạt đất như phong ba bão táp.

Minh Vi đứt quãng, khi bắt đầu choáng váng đột nhiên cảm giác người đó rời mình ra. Cô mở to mắt, thấy Đường Hựu Đình sốt ruột tháo tung cả vạt vứt đi, sau đó giơ tay cởi chiếc áo sơ mi, để lộ ra vùng cơ thể với những đường nét tuyệt đẹp. Ánh trắng chiếu lên làn da nhẵn mịn của anh khiến những giọt mồ hôi lấp lánh.

Minh Vi thấy tim mình đau nhói. Người đàn ông này lẽ nào thực sự không thuộc về mình?

Cô càng cảm thấy oán hận hơn, nỗi đau chẹn cứng ở ngực khiến cho cô gần như không thở nổi. Đường Hựu Đình đưa tay ra ôm lấy cô, cô giận dữ gạt ra, móng tay sượt trên da ngực anh tạo thành một vết xước dài. Chiếc váy nhiễu mỏng cô mặc đã bị vò thành một nhúm, Đường Hựu Đình

cầm lấy phần cổ áo kéo một cái, lớp vải mỏng manh lập tức bị xé rách toang.

- Anh là đồ khốn! – Minh Vi khóc gào lên.

Đường Hựu Đình lại đè cô xuống một lần nữa, vừa hôn vừa vuốt ve, sau đó kiên quyết đi thẳng vào cô.

Minh Vi vội kêu lên:

- Đau, đau, chờ ă.

Các cơ của Đường Hựu Đình co siết lại, song anh vẫn rút ra. Minh Vi đau tới mức toàn thân rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, Đường Hựu Đình tiếp tục hôn cô, dịu dàng, khẽ vuốt ve cơ thể như an ủi. Minh Vi khóc thút thít, cơ thể cũng dần mềm ra. Đường Hựu Đình đưa vào một lần nữa. Cô thở dài một tiếng, ôm siết lấy anh, chân quặp lên phần lưng gọn ghẽ của anh. Hai người khóp lại với nhau vừa khít, cơ thể chuyển động như những con sóng dập dờn trong cơn gió lớn.

Trong tầm mắt của Minh Vi là khuôn mặt Đường Hựu Đình đang nhìn cô chăm chú. Những giọt mồ hôi sáng long lanh rơi từ trên mũi anh xuống ngực cô. Cô ôm lấy cổ anh mà hôn, quần quít với môi lưỡi anh, tìm được đường khí trong miệng anh, tham lam hết như một con hồ ly tinh cố hút lấy linh hồn người đàn ông đó vào cơ thể mình.

Đường Hựu Đình vừa tấn công một cách hung hăng, vừa ghé xuống tai cô nói:

- Sao chúng ta lại như thế này? Sao lại như thế này?

Điện thoại của Minh Vi chợt đổ chuông. Đường Hựu Đình lật tung đồng quần áo ra, cho Minh Vi trông thấy mấy chữ “Cố Thành Quân” hiện trên màn hình.

- Đừng nhận. – Minh Vi khẩn cầu.

Đường Hựu Đình dứt khoát nhấn vào nút nhận, sau đó vứt chiếc điện thoại sang một bên. Dù có khiếm nhã nhưng anh cũng muốn để Cố Thành Nhân nghe được sự đối thoại giữa anh và Minh Vi.

Cố Thành Nhân đứng trong sân nhà náo nhiệt, nghe thấy những âm thanh ám muội vang lên trong điện thoại, một tầng mây đen phủ kín trên khuôn mặt.

Minh Vi sợ quá đành nghiêng chặt răng, không dám thở mạnh, càng không dám kêu một tiếng nào, nín nhịn tới mức đỏ cả mặt. Cô càng như vậy động tác của Đường Hựu Đình càng mạnh. Anh biết Minh Vi rất đau, nhưng tình yêu vốn kỳ quái như vậy, có đau mới thấy yêu hơn, mới khiến cho người ta nhớ lâu. Minh Vi quả thực không chịu nổi, bắt đầu khóc thút thít. Đường Hựu Đình nghe thấy tiếng khóc của cô thì toàn thân co rút lại. Hai người bọn họ đi tới đỉnh trong sự đau đớn đến tận tâm can đó.

Đến khi tất cả kết thúc, cả hai đều mồ hôi nhễ nhại. Vì vùng nông thôn nhiều muỗi nên khắp người Đường Hựu Đình lẫn Minh Vi đều sưng đầy nốt muỗi đốt. Đường Hựu Đình dùng áo sơ mi của mình quấn quanh người Minh Vi rồi ôm cô vào lòng. Minh Vi lặng yên ngồi tựa vào ngực anh, trên mặt loáng nước, không biết là mồ hôi hay là nước mắt.

- Chúng ta hãy bình tĩnh lại một chút – Minh Vi nói – Tạm xa nhau một thời gian sẽ tốt cho cả hai.

Tim Đường Hựu Đình kêu tõm một tiếng rồi chìm xuống vùng nước sâu không thấy đáy.

Trên đường về sự tĩnh lặng ngập tràn trong xe, chỉ có duy nhất tiếng nhạc ồn ào phát ra từ ổ đĩa. Giọng hát trong sáng của Trương Tịnh Đình nghe rung động lòng người: “Nếu như đó là tình yêu thì tình yêu vốn đã chẳng công bằng, anh không cần phải biện giải, em sẽ đi ngay. Nếu như em

có thể bù đắp cho anh, nếu như em có thể chúc phúc cho anh, thì đó không phải vì em đã nhìn thấu cuộc đời, mà chỉ là em muốn minh chứng cho tình cảm của mình.”

Minh Vi vừa nghe vừa nhìn ra những ngọn đèn đường cùng cây cối dọc hai bên vùn vụt trôi lại phía sau, nước mắt rơi trong lặng lẽ.

Cuối tháng Tám, Đường Hựu Đình lên đường đi Hồng Kông. Anh nhận được một vai nam thứ, một hiệp khách phong lưu trong bộ phim võ hiệp “Lửa hồng” do Trung Quốc, Nhật Bản và Hàn Quốc hợp tác sản xuất. Đạo diễn của bộ phim này đã để ý đến Đường Hựu Đình từ lâu, hơn một năm trước đã từng đặt vấn đề với anh. Ngoài Đường Hựu Đình, đạo diễn cũng để mắt đến cả Chu Minh Vi, từng đề cập tới chuyện mời cô tham gia vai một nữ hiệp cầm mang trên mình tuyệt kỹ. Tuy nhiên khi dự án phim khởi động, vai diễn này lại được dành cho Hà Chân Chân, một ngọc nữ mới nổi trong thời gian gần đây.

Minh Vi không mấy quan tâm đến chuyện đó. Hiện giờ cô và Đường Hựu Đình đang chiến tranh lạnh nên nếu có cùng tham gia bộ phim đó cũng sẽ không thoải mái. Cô đi Paris dự tuần lễ thời trang với dáng vẻ thanh tao và lịch thiệp, trông vẫn nổi bật giữa đám đông sang trọng. Người quản lý nói với cô rằng đó là bài học bắt buộc đối với các nữ minh tinh, khi đã xuất hiện ở những chốn như thế này, nếu thể hiện tốt sẽ xác lập được vị trí của mình trong giới thời trang. Quả nhiên là vậy, khi Minh Vi còn chưa về nước đã nhận ngay được lời mời làm đại diện cho một hãng thời trang nổi tiếng, khiến chị Vương quản lý vui mừng tới nỗi nhảy múa loạn lên trong khách sạn.

Qua ngày Quốc Khánh, chị Vương tiếp tục đến tìm Minh Vi bàn bạc chuyện tổ chức tiệc mừng năm năm ngày bước chân vào nghề. Khi ấy Minh Vi mới giật mình nhận ra mình đã có thâm niên năm năm. Khi cô đầu quân cho Vinh Thành năm năm trước, dù mang một hoài bão lớn lao, song cũng không ngờ rằng mình có thể đạt được đến thành công như ngày hôm nay

chỉ trong vòng năm năm gần gũi. Nhờ bộ phim “Bạch lộ” mà Minh Vi được xếp vào hàng nữ diễn viên top đầu trong nước với phong cách rất riêng. Từ một cô gái thâm trầm không ai biết đến năm năm trước, giờ đây cô đã xuất hiện thường xuyên trên poster ở khắp mọi nơi, nhắc đến tên ai ai cũng biết.

Công ty cùng với hội fan hâm mộ của Minh Vi cùng đứng ra tổ chức bữa tiệc mừng này, tất cả bạn bè thân quen, các nhân vật nổi tiếng trong giới đều tới chúc mừng, khiến Minh Vi cũng được thể diện.

Đường Hựu Đình vì đang đóng phim ở xa nên không đến được, cũng nhờ người mang quà mừng đến. Trước đây anh từng mua cho cô một đôi khuyên tai, nên lần này tặng một sợi dây cùng bộ.

Minh Vi đeo sợi dây chuyền vào, dùng điện thoại chụp một tấm hình rồi gửi đến cho Đường Hựu Đình, kèm theo lời nhắn ngắn ngủi : “Cám ơn, em rất thích.”

Cho tới khi bữa tiệc kết thúc Đường Hựu Đình cũng vẫn chưa trả lời, chắc vì đang quay nên không bật máy. Hoặc có thể anh cũng đã xem tin, nhưng thấy không cần thiết phải hồi đáp.

Trong bữa tiệc, các fan hâm mộ phát liên tục các đoạn phim do họ tự biên tập trên màn hình tinh thể lỏng. Đó là các đoạn phim được trích ra từ nhiều bộ phim mà Minh Vi đã đóng, bắt đầu bằng nàng tiên cá cô đóng trong MV của Hựu Đình.

Nàng tiên cá khi đó vẫn còn nguyên khuôn mặt đầy nét ngây thơ, ngẩng đầu lên nhìn Đường Hựu Đình biết bao đắm đuối. Đường Hựu Đình nâng bàn tay cô lên, vuốt ve mái tóc dài. Cho dù là như vậy nhưng anh vẫn quyết định ra đi tìm kiếm thứ mình cần. Nàng tiên cá bởi vậy hóa thành bong bóng màu hồng nhạt bay lên dưới ánh mặt trời.

Minh Vi đứng trước màn hình xem lại từng đoạn phim được phát. Cô chợt thấy tim mình nghẹn lại đến phát sợ, cảm giác như ngực có một tảng đá lớn đang chèn ở đó làm cô không thở nổi. Cảm giác ấy chỉ có ở kiếp trước mỗi khi cô phát bệnh tim. Nhưng giờ đây tim cô đang đập hết sức ổn định trong lồng ngực, mạch cũng bình thường. Vậy cảm giác đó bắt nguồn từ đâu?

Minh Vi vội vàng trốn vào phòng hóa trang, ngồi xuống nắp bồn cầu thở dốc từng hồi. Dòng nước nóng bỏng trào ra từ mắt cô, cô cũng không biết có phải mình đang khóc hay không. Rõ ràng cô đang hết sức bình tĩnh, nhưng nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Cứ vậy, Minh Vi cúi gập người xuống ôm lấy mình rồi khóc thầm. Uất ức, buồn đau, hối hận và oán giận, tất cả những cảm xúc đó như trào dâng hết lên cùng một lúc.

Bên ngoài đầy bạn bè khách khứa, còn mình cô trốn ở đây, gặm nhấm nỗi tình đang ngày càng trở nên lạnh lẽo trong nỗi cô đơn.

“Bỏ tất cả lại để giữ lấy anh.” Một giọng nói bên trong cô bảo vậy.

Nhưng ngay sau đó một giọng nói khác cũng vang lên: “Không có tác dụng gì. Mà không làm gì sai. Cơ bản anh ấy không tin tưởng mày.”

“Nhưng rõ ràng là mình đã giấu giếm anh sự thật.”

“Mày đã nói hết mọi nhẽ, nhưng anh ấy vẫn lẩn tránh vì những lời nói dối. Đó là người bụng dạ hẹp hòi.”

“Mình yêu anh ấy, phải bao dung.”

“Đừng coi rẻ bản thân mình như vậy!”

“Im đi”, Minh Vi ôm lấy hai tai.

“Gọi điện thoại cho anh ấy đi, nói là mình nhớ anh ấy.”

“Đừng gọi. Nếu như nhớ mày anh ấy sẽ gọi cho mày. Anh ấy không nhớ mày, vậy mày nhớ cũng có tác dụng gì.”

“Im đi!”, toàn thân Minh Vi run lên bần bật, nước mắt giống như một chuỗi ngọc trai bị đứt, tuôn rơi lã chã xuống sàn nhà.

Cánh cửa đột nhiên bị mở tung ra, Cố Thành Quân đứng sững bên ngoài.

Minh Vi sợ thót tim, dờ ra nhìn người đứng đó với bộ mặt xám ngoét. Đây là nhà vệ sinh nữ, anh ta vào đây làm gì? Ngay sau đó Minh Vi trông thấy bồn cầu dành cho nam ở phía sau lưng Cố Thành Quân.

Chết tiệt, cô lại có thể đi nhầm vào nhà vệ sinh nam.

Minh Vi mặt đỏ bừng đứng dậy, cúi gằm đầu đi ra ngoài. Cố Thành Quân kéo cô lại, dùng chân đá cánh cửa nhà vệ sinh sau đó ôm gọn cô vào lòng, siết chặt.

Minh Vi ra sức giãy giụa, dùng đầu gối thúc lên, song Cố Thành Quân đã ép cô vào tường, ôm chặt cô trong lòng. Cuối cùng Minh Vi cũng mệt, chỉ đứng yên thở dốc. Cô ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc trên cơ thể Cố Thành Quân, lặng lẽ rơi nước mắt.

Cố Thành Quân vuốt ve mái tóc của Minh Vi đầy thương xót, thì thầm bên tai cô:

- Hãy quên cậu ta đi. Để chúng ta bắt đầu lại, có được không?

Minh Vi bật cười:

- Nói nghe dễ thế, bắt đầu lại như thế nào đây?

- Nếu em chấp nhận anh sẽ bắt đầu lại từ đầu. Theo đuổi em, đối đãi thật tốt với em. Anh sẽ bù đắp lại tất cả những gì đã để lỡ của chúng ta.

Minh Vi rời khỏi vòng tay của Cố Thành Quân, buồn bã nói:

- Anh thực sự không muốn từ bỏ sao?

- Chẳng phải em đã nói muốn trừng phạt anh suốt cuộc đời này hay sao? – Cố Thành Quân rút khăn mùi soa ra nhẹ nhàng lau vết nước mắt trên mặt Minh Vi. – Nếu đã muốn trừng phạt anh, nếu muốn anh suốt đời này không thể quên được em, vậy em phải làm gì đi. Nếu em bỏ ngoài tai những lời của anh, anh sẽ quên em nhanh lắm, sẽ đi tìm người phụ nữ khác.

- Hiện giờ tôi còn chưa lo nỗi thân mình, sao còn để ý đến anh được nữa. – Minh Vi chán nản đáp lời.

- Em không để ý được, vậy anh chủ động phối hợp với em là được rồi. – Cố Thành Quân lau sạch vết phà bị nhòe bởi nước mắt trên khuôn mặt Minh Vi, sau đó nâng cằm cô lên, khẽ khàng chạm vào môi cô. – Tất cả những thứ nợ em khi trước anh sẽ trả lại từng thứ một.

Minh Vi cười lạnh lùng, không coi những lời nói đó ra gì.

Song Cố Thành Quân nói được là làm được. Cuối năm công ty tổ chức đại hội cổ đông, Minh Vi không hiểu vì sao mình được mời đến dự, sau đó được thông báo: Vì những cống hiến của cô cho công ty suốt những năm qua nên công ty quyết định thưởng cho cô ba phần trăm cổ phần.

Châu Tích đã thất bại, rõ ràng hiện giờ Minh Vi là diễn viên trụ cột của Vĩnh Thành, tuy hiện tại chia cổ phần cho cô còn hơi sớm, nhưng cũng coi như hợp tình hợp lý. Minh Vi cũng nghĩ vậy nên vui vẻ nhận phần thưởng của công ty. Các cổ đông và tầng lớp lãnh đạo cấp cao của công ty chúc mừng cô bằng vẻ mặt hơi khó hiểu, còn Cố Thành Quân chỉ đứng một

bên cười đăm đuối. Hiện giờ có thể coi như cô và Đường Hựu Đình đã chia tay, Cố Thành Quân thế chân vào đó là chuyện đương nhiên.

- Từ lâu đã đoán được bọn họ sẽ đến lúc thế này. – Các nữ nhân viên xì xào bàn tán trong phòng trang điểm. – Chủ tịch luôn đối đãi với cô ấy khác mọi người.

- Chu Minh Vi đúng là có sức hấp dẫn lớn thật, khiến cho hai người đàn ông tuyệt vời nhất đều say như điên đảo.

- Chẳng phải cô ta bị Đường Hựu Đình bỏ hay sao? Đường Hựu Đình đã kiếm được một người khác rồi.

- Ồ, từ khi nào thế?

- Cậu không xem trên mạng bàn tán à? Người kia hình như là con gái của viện trưởng một bệnh viện, bác sĩ khoa nhi, quen anh ấy từ lâu rồi.

- Người ta là con gái nhà khuê các, thiên thần áo trắng đấy. Còn Chu Minh Vi nói trắng ra cũng chỉ là...

- Suyt...

Ngay cả Chung Thiện Dao cũng phải chạy đến hỏi Minh Vi.

- Nghe nói Đường Hựu Đình thay lòng đổi dạ, bỏ cậu để đi theo một cô con gái nhà giàu phải không?

Minh Vi cắn một miếng táo, nói :

- Là mình bỏ anh ấy. Còn việc anh ấy qua lại với ai mình không biết, cũng chẳng liên quan gì đến mình.

- Hai người các cậu chẳng phải là tình cảm rất tốt đẹp hay sao, sao nói chia tay là chia tay ngay thế?

Minh Vi cười một tiếng mỉa mai:

- Đến cưới nhau rồi còn ly hôn được, mới yêu nhau rồi chia tay cũng là chuyện bình thường. Anh ấy chưa từng hứa hẹn gì với mình, mình cũng chưa bao giờ hứa sẽ ở bên nhau trọn đời. Không ở bên nhau được chẳng chia tay thì còn làm gì?

Chung Thiên Dao nghe qua biết chuyện của hai người này có vấn đề, song vì Minh Vi không nói nên cô cũng không tiện hỏi kỹ.

Sau này Minh Vi còn loáng thoáng nghe thấy những đồn đại khác về việc Đường Hựu Đình có bạn gái mới. Cô quả thực cảm thấy tò mò nên lên mạng tìm xem.

Ngọn nguồn của thông tin này là từ mấy bức ảnh được một tờ báo giải trí chụp trộm. Trong bức ảnh mờ mờ, Đường Hựu Đình mặc trang phục đi dạo, đầu đội mũ, hết sức thân mật với một cô gái trẻ đi bên cạnh. Cô gái đó xoay lưng lại nhưng chỉ nhìn cách ăn mặc cũng biết gia cảnh không tệ thường. Cô ta khoác tay Đường Hựu Đình, còn Đường Hựu Đình quay nghiêng mặt sang mỉm cười hết mực dịu dàng.

Nhìn vào đó Minh Vi biết ngay nụ cười của anh xuất phát từ đáy lòng, cho thấy anh đang hết sức vui vẻ. Niềm vui ấy còn hiển hiện cả trên mắt anh, trong đó chứa đựng sự thương yêu với người con gái đó. Con người anh là vậy, khi đã thích một người sẽ dồn hết tất cả những gì tốt nhất cho người đó. Ánh mắt chăm chú nhìn người con gái đó nói lên rằng cô ấy chính là thứ quý giá nhất anh có trên thế gian này.

Minh Vi biết, bởi vì cô đã từng được người đàn ông đó nhìn như vậy.

Sự theo đuổi của Cố Thành Quân đối với Minh Vi hết sức khoa trương khiến cho mọi người trong công ty đều biết, còn bên ngoài cũng đã bắt đầu có lác đác tin đồn. Hình tượng Cố Thành Quân lạnh lùng kiêu khem suốt mấy năm trời nay bỗng nhiên điểm xuyết một chút nồng nhiệt, tạo thành

một vẻ gợi cảm khiến hầu hết các cô gái đều thấy xao lòng. Một người đàn ông trầm tĩnh hướng nội vẫn luôn hấp dẫn phụ nữ nhất, đó là một định luật bất biến.

Cuối năm Minh Vi trở nên bận rộn vì những lễ trao giải liên nhau. Vì phim “Bạch lộ” giành được nhiều giải thưởng nên phần lớn thời gian cô đều xuất hiện cùng với Cố Thành Quân. Hai người vốn trông đã rất hợp nhau, lại thêm vai diễn trong phim nên báo chí ra sức thổi phồng. Các fan hâm mộ vì rất thích hai nhân vật trong phim nên tin đồn Cố Thành Quân và Minh Vi đang “yêu nhau tha thiết” nhanh chóng rộ lên.

Mỗi lần đọc được những tin như vậy, Minh Vi đều có thể tưởng tượng ra bộ dạng của Cố Thành Quân nhưng không biết Đường Hựu Đình cảm thấy thế nào. Tuy nhiên những tin đồn về quan hệ của anh với con gái nhà “danh gia vọng tộc” kia cũng không kém phần nóng bỏng, chắc không tới nỗi buồn chán cô đơn. Cho dù anh có bạn gái mới hay không, rõ ràng Minh Vi cũng đã không còn là tất cả đối với anh nữa.

- Em có tò mò về bạn gái mới của cậu ấy không? – Cố Thành Quân hỏi – Anh có biết một chút về chuyện đó. Nếu em muốn anh sẽ nói cho em biết.

Minh Vi lạnh lùng liếc Cố Thành Quân:

- Anh định lừa cháy đồ thêm dầu à?

- Cũng gần như vậy. – Cố Thành Quân cười nhạt. – Anh chỉ muốn em biết mọi chuyện sớm hơn một ngày thôi. Em cứ dùng dằng không nỡ dứt với cậu ta, nhưng cậu ta đã bắt đầu một cuộc tình mới rồi. Cũng giống như trong lời bài hát ấy, đóng một cánh cửa lại rồi mở ngay một cánh cửa khác ra, đâu có lưu luyến gì em. Huống hồ cô gái đó còn là người thân quen cũ của cậu ấy. Nếu dùng thuật ngữ đang thịnh hành hiện giờ, thì cậu ấy có lớp dự phòng.

Minh Vi trở nên lặng lẽ.

- Anh đặc ý như vậy làm gì. Năm đó anh kết hôn với em, chẳng phải cũng có Chân Tích dự phòng hay sao?

- Vậy cứ coi như Đường Hựu Đình đang giẫm lên vết bánh xe của anh đi. – Cố Thành Quân nói. – Nhưng anh đã tỉnh ngộ. Còn cậu ta thì sao? Em định đợi cậu ta năm năm chắc?

- Em làm sao phải đợi anh ấy? – Minh Vi nói lạnh tanh. – Hồi đó em đã bỏ anh để chọn anh ấy thì bây giờ em cũng có thể bỏ anh ấy để đi tìm người khác. Em là Chu Minh Vi, ngôi sao nổi tiếng Chu Minh Vi kia mà, muốn kiếm một người đàn ông thế nào chẳng được? Chẳng nói đâu xa, ngay bên cạnh cũng có đây ra rồi. Tôn Hiếu Thành lại gọi điện mời em đi ăn cơm.

- Em nhận lời rồi à? – Cố Thành Quân sầm mặt xuống.

- Sao lại không? – Minh Vi cười khiêu khích. – Anh ta cũng là một chiếc laptop dự phòng của em mà.

Tôn Hiếu Thành hẹn Minh Vi đến nhà băng xoay tròn trên tầng thượng một cao ốc ăn sườn nướng. Hôm đó thời tiết đẹp, có chút tuyết rơi. Từ trên cao nhìn xuống toàn thành phố, thấy những bông hoa tuyết lả tả rơi đầy mặt đất khiến cho người ta có cảm giác mình đứng trên đầu thiên hạ nhìn xuống dưới.

- Thật không ngờ em lại nhận lời mời của anh. – Tôn Hiếu Thành nói với vẻ mừng vui ngoài tưởng tượng. – Sau chuyện xảy ra với Chân Tích, anh còn lo em sẽ tránh né. Hơn nữa, hiện giờ Cố Thành Quân giữ em còn cẩn thận hơn cả con người, không ngờ anh ta lại có thể thả em ra như vậy.

- Anh ấy là Chủ tịch công ty, không phải bố em. – Minh Vi cười cười. – Dù quản lý chặt hay lỏng cũng không thể quản lý được cuộc sống riêng tư

của em. Còn về chuyện của Chân Tích, anh cũng chẳng liên can gì. Hôn ước đã bị hủy bỏ, đương nhiên anh có thể hẹn hò với người khác giới.

Tôn Hiếu Thành nghe nói vậy liền cười tỏ vẻ hiểu ý.

Minh Vi trang điểm rất tinh tế cho cuộc hẹn đó. Mái tóc được uốn kỹ rồi quấn lên ở sau gáy, môi đánh đỏ tươi, mặc chiếc xường xám, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng cổ lông. Ăn mặc như vậy trông cô giống hệt với nhân vật Dạ Oanh trong phim “Cố viên xuân thu”. Ngày trước, chính vì quá đổi ngạc nhiên trước vẻ đẹp đó của Minh Vi nên Tôn Hiếu Thành mới theo đuổi cô. Cho nên hôm nay thấy cô trang điểm như vậy, Tôn Hiếu Thành ngầm hiểu là một hành vi có chủ đích, cảm thấy mừng rơn, cố thể hiện tình cảm của mình.

Minh Vi uống một chút rượu nên hơi hơi say, vừa cười vừa hỏi Tôn Hiếu Thành.

- So với hồi trước thì bây giờ em đẹp hơn hay khi trước em đẹp hơn?

- Bây giờ đẹp hơn. – Tôn Hiếu Thành nói thật lòng. – Khi đó em vẫn còn non nớt, trong mắt mang một vẻ ngập ngừng và lo lắng, hơi quá e dè. Còn hiện giờ vẫn thùy mị, nhưng lại có nét quyến rũ của người con gái đã trưởng thành, trong mắt chứa đầy vẻ sắc sảo khôn ngoan, lại vừa độ lượng. Còn nữa, em đang không vui, đang buồn nhiều chuyện. Chính vẻ buồn thương khiến cho vẻ đẹp của một người con gái đẹp tăng thêm mấy phần.

- Anh Tôn đúng là một chuyên gia thẩm mỹ. – Minh Vi bật cười.

Tôn Hiếu Thành cầm lấy tay cô.

- Em có chuyện gì không vui không thể nói với anh sao?

Minh Vi lắc đầu, rút tay về, song Tôn Hiếu Thành vẫn giữ chặt lấy.

- Đường tiên sinh, xin lỗi anh, anh cũng thấy rồi đấy, các chỗ ngồi sát cửa sổ đều đã kín chỗ. – Giọng nói mang đầy vẻ có lỗi của nhân viên phục vụ vang lên ngay gần phía sau Minh Vi. – Hay là chúng tôi tìm cho hai vị một chỗ ngồi yên tĩnh nhé?

Giọng nói không thể quen thuộc hơn với Minh Vi lập tức vang lên:

- Không cần đâu. Mấy người bên kia hình như đang định đi rồi. Chúng tôi sẽ chờ thêm một chút.

Minh Vi từ từ quay đầu lại. Đường Hựu Đình đứng ngay bên cạnh tấm bình phong của nhà hàng. Anh mặc một bộ vest rất vừa người, áo khoác vắt trên cánh tay, trông cao lớn, lịch thiệp, đầy phong độ.

Không ít thực khách xung quanh cũng quay người sang nhìn Đường Hựu Đình, còn Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi. Ánh mắt của anh lướt một vòng qua khuôn mặt và cơ thể cô, sau đó chuyển sang bàn tay mà Tôn Hiếu Thành đang nắm, một nụ cười hơi khinh miệt lập tức hiện trên miệng.

Minh Vi dùng sức rút bàn tay đó lại.

Đường Hựu Đình không đến một mình, người con gái anh đi cùng đang đứng sau tấm bình phong. Đường Hựu Đình mỉm cười nói với cô gái đó, ánh mắt chan chứa sự thương yêu dịu dàng, sau đó hai người ngồi xuống nơi tiếp viên đưa đến.

Người con gái đó ngồi quay lưng lại chỗ Minh Vi, trông dáng vẻ cao ráo và thanh nhã. Minh Vi cảm thấy tò mò.

- Bạn gái của Đường Hựu Đình? – Tôn Hiếu Thành nói. – Trông có vẻ quen quen.

- Anh cũng biết à?

Tôn Hiếu Thành cuối cùng cũng nhớ ra.

- Là cô ấy? Thảo nào! Anh rất thân với anh trai cô ấy. Cô ấy là con thứ của Giám đốc Bệnh viện Bà mẹ Trẻ em Nhân Tâm.

Minh Vi biết chuỗi bệnh viện tư đó, nó có cơ sở cùng với một loạt trung tâm phục vụ sinh sản trên khắp các tỉnh thành cả nước, phí dịch vụ rất cao, là một trong những lựa chọn hàng đầu khi sinh nở của các gia đình giàu có và người nổi tiếng.

Khi Minh Vi vẫn còn đang ngẩn người thì Tôn Hiếu Thành đã đi tới chào hỏi. Cô gái đó trông thấy Tôn Hiếu Thành liền mỉm cười đứng lên chào, Minh Vi cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt cô ta.

Về tuổi tác cũng cũng chừng độ tuổi với Minh Vi, dịu dàng duyên dáng, đường nét xinh xắn, toàn thân toát lên một vẻ thư thái và thanh cao vốn thuộc về những người xuất thân trong gia đình giàu có và được hưởng một nền giáo dục tốt. Một người con gái như vậy đứng bên cạnh Đường Hựu Đình quả là hết sức xứng đôi.

Minh Vi nghe thấy Tôn Hiếu Thành gọi cô ấy là “Hàm Ngọc”. Đến cả cái tên cũng hết sức nhã nhặn.

Tôn Hiếu Thành quay đầu lại với Minh Vi.

- Hàm Ngọc là fan hâm mộ của em đấy. Chúng ta mời họ đến cùng dùng bữa có được không?

Đường Hựu Đình đứng chắn giữa hai người, nhìn Minh Vi cười mà như không, có vẻ như đang đợi cô từ chối. Minh Vi lập tức bối hóa trong đầu, gật đầu cười với vẻ hả hê:

- Đương nhiên là hoan nghênh rồi. Hàm Ngọc, chào cô.

- Tôi đã xem hết tất cả các bộ phim chị đóng. – Vừa ngồi xuống Đình Hàm Ngọc đã nói câu đó với Minh Vi. Nghe giọng nói của cô rất mềm mại, mang một vẻ hồn nhiên của thiếu nữ. Ngay cả Minh Vi là phụ nữ mà khi nghe giọng nói đó cũng thấy lòng mình dịu lại. Thảo nào Đường Hựu Đình chẳng mê đắm đến như vậy. Chỉ có điều là rõ ràng bọn họ đã quen nhau từ trước, vậy khi trước vì sao mà không thành đôi?

- Chị diễn tốt thật đấy. – Đình Hàm Ngọc thành thực nói. – Phim “Bạch lộ” tôi cũng đã xem tới năm lần, mỗi lần đến cảnh chị và Cố Thành Quân chia tay nhau tôi đều khóc một trận. Anh Hựu Đình toàn chê tôi là trẻ con.

Đình Hàm Ngọc đưa mắt liếc nhìn Đường Hựu Đình cười ngượng nghịu. Đường Hựu Đình cũng nhìn lại với ánh mắt chứa chan tình cảm.

- Em đúng là dễ khóc thật. Anh chưa từng gặp cô gái nào thích khóc như em.

Tất cả cùng cười ồ lên. Minh Vi cũng cười, nhấp một ngụm rượu vang.

- Chị Minh Vi đúng là trông còn đẹp hơn cả trên màn ảnh nữa. – Đình Hàm Ngọc nhìn Minh Vi bằng ánh mắt ngưỡng mộ. – Tôi thấy khả năng diễn xuất của chị quả thực quá tốt. Còn cả bộ phim “Thỏa thuận hạnh phúc” chị đóng cùng anh Hựu Đình nữa, nhân vật nữ chính của chị ấy, vừa rất thích hợp trong vai trò một người phụ nữ gia đình, lại cũng là một viên chức hết sức thanh lịch ở công sở.

Đường Hựu Đình và Tôn Hiếu Thành đều đồng ý gật đầu.

- Cô quá khen rồi. – Minh Vi cảm thấy nếu cứ để cô thực nữ này tiếp tục khen mình quả thực không nuốt nổi bữa cơm này nên chủ động chuyển đề tài. – Cô đang làm ở đâu?

- Hàm Ngọc là bác sĩ khoa Nhi. – Đường Hựu Đình trả lời thay cho Đình Hàm Ngọc.

Minh Vi đưa mắt nhìn Đường Hựu Đình. Anh cười nhạt, sau đó thu ánh mắt về, quay đầu sang tiếp tục cùng Hàm Ngọc chọn thực đơn.

Tôn Hiếu Thành nói nhẹ nhàng:

- Trước đây cô ấy học ở Mỹ, mới về nước chưa được bao lâu, hiện làm việc ở bệnh viện của gia đình. Anh trai cô ấy là một bác sĩ khoa sản rất nổi tiếng. Giữ quan hệ tốt với bọn họ, sau này khi em sinh con, có lẽ cũng cần nhờ đến.

Minh Vi dở khóc dở cười:

- Đó là những chuyện xa vời mà.

- Anh trai cô ấy cũng là một thanh niên trẻ trung tuấn tú chưa vợ.

Minh Vi hăng giọng:

- Em còn tưởng anh đang có ý gì với em chứ?

- Cố Thành Quân vẫn còn thì anh không có cách gì ra tay với em được. Nhưng anh cũng không thể nào để cho cậu ấy được thuận lợi như vậy có đúng không? Thế nên...

- Vậy anh hẹn em ra đây là cố tình gây khó cho anh ấy chứ gì. Chẳng phải hai người là bạn sao?

- Bè thôi. – Tôn Hiếu Thành cải chính. – Cái đó còn cả một khoảng cách mới thành bạn được.

Minh Vi khẽ cười, ngẩng đầu lên, gặp ngay ánh mắt của Đường Hựu Đình. Nụ cười của cô dần biến mất. Trái lại, Đường Hựu Đình vẫn giữ thái

độ tự nhiên, quay người lại phía sau bảo thực đơn với nhân viên phục vụ.

Đình Hàm Ngọc nói:

- Chị Minh Vi, anh Hựu Đình nói anh ấy và chị rất thân nhau. Chị nói giùm tôi xem, mấy năm nay anh ấy đã có bạn gái chưa?

Minh Vi ngẩn người, nhìn về phía Đường Hựu Đình. Đường Hựu Đình mỉm cười khi khi nói:

- Minh Vi, em nói cho cô ấy biết là mấy năm nay anh luôn giữ nghiêm phép tắc, không hề làm bất cứ chuyện gì lộn xộn. Em mau nói cho cô ấy biết đi.

Minh Vi cảm thấy như bị một mũi dao găm nhọn hoắt đâm xuyên qua ngực, đau thấu tâm can.

Hóa ra chuyện tình cảm giữa hai người bọn họ đối với anh chỉ là một “chuyện lộn xộn” mà thôi.

Cô cố dằn ra một nụ cười:

- Anh Hựu Đình luôn giữ mình trong sạch, không làm chuyện lộn xộn với cô gái nào đâu.

Khi nói tứ hai chữ “lộn xộn”, cô gần như phải nghiến răng vào.

Hơn ba tháng nay cô đã luôn băn khoăn do dự, hỏi đi hỏi lại rằng không biết có phải mình đã quá khắt khe với Đường Hựu Đình hay không, thậm chí còn cho rằng cái quyết định tùy tiện đó của mình tự làm khổ bản thân mình. Đối với Đường Hựu Đình, đó chẳng qua chỉ là một trò chơi tình ái “lộn xộn” mà thôi. Bất luận ai là người đưa ra đề nghị chấm dứt, anh cũng đều có thể rút lui một cách nhẹ nhàng.

Tôn Hiếu Thành chuyển sang nói chuyện với Đình Hàm Ngọc về bố mẹ và anh trai cô ấy. Minh Vi không tham gia được, chỉ cúi đầu ăn sa lát. Cô nghe hai người đó chuyện trò, tay gầy gầy mấy quả ô liu trên đĩa. Khi ngẩng đầu lên, đã thấy Đường Hựu Đình nhìn mình cười ra vẻ hiểu hết.

Ngực Minh Vi đột nhiên đau nhói.

Cô không thích ăn ô liu, còn Đường Hựu Đình ngược lại. Trước đây, mỗi khi hai người đi ăn đồ tây, Minh Vi thường nhặt hết ô liu sang đĩa của anh.

Mỗi lúc như vậy Đường Hựu Đình thường nói:

- Em lãng phí thật. Nếu không có anh, ai sẽ giải quyết giúp em chỗ ô liu này?

Nghĩ tới đó Minh Vi lại cười cay đắng, dùng đĩa gạt chỗ ô liu ra. Không có ai ăn thì để lại. Một vấn đề trước kia xem chừng to tát, nhưng khi xử lý lại chỉ đơn giản như vậy.

- Minh Vi. – Đường Hựu Đình đột nhiên nói. – Không phải em định đi Nhật đóng phim sao?

Minh Vi sực tỉnh, đáp:

- Chắc phải đến đầu xuân năm tới. Anh thì sao? Chuẩn bị cho album mới thế nào rồi?

- Sẽ phát hành trước Mồng một Tết. – Đường Hựu Đình nói. – Sau Tết sẽ có mấy chuyến lưu diễn nữa.

- Chúc anh sẽ bán được một lượng lớn album mới. – Minh Vi nói. – Đến khi đó em cũng sẽ mua một xấp để tặng cho mỗi nhân viên trong cửa hàng của mẹ em một đĩa.

- Cám ơn đã ủng hộ. – Đường Hựu Đình cười cười.

- Hai người bọn anh đúng là chán ngắt. – Đinh Hàm Ngọc quay đầu sang nói. – Không khí đang tốt như vậy lại đi nói chuyện công việc.

- Vậy nói chuyện gì? – Đường Hựu Đình đáp. – Khi anh với Minh Vi gặp nhau cũng chỉ biết nói chuyện công việc thôi. Em đúng là thích để ý những chuyện không đâu.

Đinh Hàm Ngọc cười nũng nịu, có vẻ như đang rất vui.

- Làm vậy chị Minh Vi cười cho đấy. Tôi và anh Hựu Đình quen nhau cũng được gần mười năm rồi. Khi nói chuyện anh ấy toàn không nể nang gì như vậy thôi.

- Đâu có. – Minh Vi cụp mắt xuống. – Tình cảm của hai người tốt thật.

Hóa ra là đã quen nhau được ngót mười năm. Chu Minh Vi cô cũng đã quen Đường Hựu Đình được năm năm, nhưng trừ trước đến nay anh chưa từng nhắc đến cái tên Đinh Hàm Ngọc.

- Ồ, tôi đã bảo rồi. – Tôn Hiếu Thành đột nhiên xoa tay nói. – Tôi cứ cảm thấy hai người Hàm Ngọc và Minh Vi có gì đó là lạ, bây giờ mới nhận ra, hai cô trông có nhiều nét giống nhau.

Minh Vi chột thấy gai gai người.

- Anh Hiếu Thành đang nói gì vậy?

- Em và Hàm Ngọc hơi giống nhau. – Tôn Hiếu Thành khua khua tay.
– Mắt à? Không phải. Miệng à? Cũng không phải. Tóm lại có có nét giống.

Hai cô gái quay sang nhìn nhau. Đường Hựu Đình cười nói:

- Là thần thái giống nhau chẳng?

- Đúng, đúng. – Tôn Hiếu Thành gật đầu.

Đinh Hàm Ngọc nhìn lướt qua khuôn mặt Minh Vi một vòng, sau đó xấu hổ cúi đầu.

- Trời ơi, bảo em giống chị Minh Vi chẳng phải là đề cao em quá sao? Làm sao em đẹp như chị Minh Vi được?

Môi Minh Vi khẽ run lên, song cô vẫn có thể nở một nụ cười:

- Hàm Ngọc quá khiêm tốn rồi. Cô xinh đẹp như vậy, thừa sức làm diễn viên. Nếu như tôi có được nửa phần sắc đẹp, nửa phần trí tuệ của cô, tôi đã vui mừng tới mức quên hết mọi thứ trên đời rồi.

- Minh Vi cũng tự coi nhẹ mình quá. – Tôn Hiếu Thành cười ha ha. – Em với Hàm Ngọc đều là mỹ nhân thông minh tài giỏi, thật giống chị em. Tôi nói, mà Hựu Đình chắc khi trước anh cũng nhận ra rồi phải không?

- À. – Đường Hựu Đình đáp lấy một cách thờ ơ. – Trước kia tôi cũng thấy Minh Vi giống Hàm Ngọc. Bây giờ hai người ngồi cạnh nhau mới thấy càng giống hơn.

Đinh Hàm Ngọc thấp giọng hỏi Đường Hựu Đình:

- Vậy trước đây mỗi lần nhìn thấy chị Minh Vi, anh có nhớ đến em không?

Đúng lúc đó Đường Hựu Đình đang ăn một miếng sườn nên chưa vội trả lời ngay.

Minh Vi rút khăn ăn ra rồi đứng dậy:

- Thất lễ quá, tôi phải vào nhà vệ sinh một lát.

Cô chậm rãi bước đi về phía nhà vệ sinh, những tiếng chuyện trò của thực khách, tiếng nhạc trong nhà hàng phút chốc biến thành những âm vang mơ hồ, lùi xa dần.

Cô đứng trước chiếc gương lớn trong phòng rửa tay, nhìn vào người con gái với khuôn mặt trắng nhợt bên trong đó bằng ánh mắt trống rỗng vô hồn.

Người con gái đáng thương này là ai?

Khuôn mặt người con gái trong gương biến thành hình ảnh từ kiếp trước. Một nhan sắc bình thường, vóc dáng trung bình, vẫn khuôn mặt trắng nhợt đó và ánh mắt vô hồn.

Dù cô đã được tái sinh sau khi chết, trở nên vô cùng xinh đẹp, đạt được nhiều thành công lớn, nhưng giờ đây, nếu xét về phương diện tình cảm, vẫn thất bại thảm hại.

Có người đẩy cửa bước vào. Minh Vi cúi đầu xuống, đẩy cửa đi ra.

Đường Hựu Đình đứng tựa lưng vào tường hành lang bên ngoài, dường như đang nghĩ ngợi điều gì. Minh Vi vội vàng nhìn tránh đi nơi khác, đi lướt qua anh ra phía bên ngoài, song Đường Hựu Đình đi theo giữ chặt lấy cánh tay cô rồi kéo quay trở lại.

Minh Vi đi giày cao gót nên mất thăng bằng, ngã vào lòng Đường Hựu Đình. Vòm ngực anh vẫn rộng rãi và vững chắc như trong trí nhớ của cô, vừa chạm vào đó cô đã đỡ cả người, mất một lát mới nhớ là phải đẩy anh ra.

Đường Hựu Đình buông Minh Vi ra một cách hết sức tự nhiên. Minh Vi loạng choạng lùi về sau vài bước tựa vào mặt tường đối diện. Tóc cô sổ tung ra rũ xuống hai bên khuôn mặt. Đôi môi đỏ rực khiến cho khuôn mặt càng nhợt nhạt hơn.

Đường Hựu Đình nhìn Minh Vi từ trên xuống dưới, từ khuôn mặt đến chiếc áo dài xường xám mà cô đang mặc, từ đôi môi tươi mọng đến cơ lưng nhỏ nhắn của cô. Một nụ cười chế giễu hiện ra:

- Em cũng vẫn biết cách làm vừa lòng người khác như trước nhỉ. Hôm nay mặc bộ váy này là dành riêng cho Tôn Hiếu Thành đúng không? Cổ Thành Quân đang làm gì vậy? Anh ta để cho em hẹn hò với Tôn Hiếu Thành thế hả?

Lời nói của anh như từng cái tát tát thẳng lên mặt Minh Vi. Mặt cô dần dần đỏ lựng, giận tới mức hai vai run rẩy:

- Em mặc quần áo gì, ăn cơm với ai thì liên quan gì đến anh? Em không hề hỏi han đến cuộc sống của anh, anh cũng đừng có hỏi đến cuộc sống riêng của em. Dù em có ăn cơm với tất cả đàn ông ở thành phố này cũng không đến lượt anh quản lý.

Đường Hựu Đình cười nhạt:

- Phải, liên quan gì đến tôi chứ? Cô Chu Minh Vi hiện giờ là ngôi sao hàng đầu, một ứng cử viên hàng đầu của chiếc ghế ảnh hậu, tất cả các đàn ông độc thân trên đất nước này đều lao đến kia mà. Hơn nữa việc cô đang qua lại với Cổ Thành Quân mà vẫn giao du với Tôn Hiếu Thành cũng là phong cách bình thường có đúng không? Hai người ọ họ còn chẳng quan tâm, tôi lo lắng làm gì chứ? Dù sao cô làm vậy cũng thành thực rồi mà...

Minh Vi dang thẳng tay lên tát cho Đường Hựu Đình một cái, cắt ngang lời nói của anh.

Mặt Đường Hựu Đình lật sang một bên, ánh mắt dần dần trở nên ảm đạm, hệt như bóng tối đang bao trùm bên ngoài. Minh Vi hít sâu một hơi, mãi lâu sau mới nói:

- Dừng lại đúng lúc đi, Đường Hựu Đình. Chúng ta chia tay một cách đường hoàng, anh đừng có đợi bao nhiêu lâu như vậy mới quay đầu lại nói những điều vô nghĩa đó. Đừng có khiến quan hệ của chúng ta kết thúc một cách thảm hại như vậy.

Cô siết chặt nắm tay rồi quay người đi ra khỏi hành lang. Đường Hựu Đình đi theo giữ chặt tay cô lại rồi ép sát vào tường, sau đó đôi môi nóng bỏng hôn ghì lấy.

Đường Hựu Đình ra sức sục sạo, công thành chiếm đất, ngẫu nhiên môi cô, quần lấy lưỡi cô. Minh Vi bị ép phải đón nhận, không khí bên trong phổi dần dần bị hút ra từng chút một, cô thấy đầu óc quay cuồng, đầu gối nhũn cả ra. Đường Hựu Đình ôm lấy cơ lưng cô, cơ thể hai người dính sát vào nhau không còn một kẽ hở nào. Cái ôm đó ghì chặt biết bao, dường như anh muốn gắn kết luôn cơ thể cô vào cơ thể mình vậy. Minh Vi không đủ sức để chống cự, cũng không muốn chống cự. Khi đó cô mới nhận ra mình đã nhớ đôi tay đó, nhớ vòm ngực đó, nhớ cái ôm đó, nhớ cả nụ hôn điên cuồng đó tới mức nào.

Khi Đường Hựu Đình buông tay ra, cả hai đều thở gấp. Không khí lạnh ùa vào phổi khiến thần trí đang mê loạn của cô trở nên tỉnh táo hơn.

Minh Vi nghiêng răng đẩy Đường Hựu Đình ra:

- Anh đang làm gì vậy?

Đường Hựu Đình lau môi, cười nhạt:

- Sao vừa rồi em không đẩy tôi ra?

- Đừng tìm cách quấy rối em nữa, Hựu Đình. – Minh Vi lắc đầu. – Em không muốn “lộn xộn” với anh. Bông hoa bách hợp bên ngoài kia mới xứng đáng với anh, đẹp đẽ và thuần khiết, lại môn đăng hộ đối.

- Em đang làm bà mối cho bạn trai cũ đấy à?

- Chẳng qua em chỉ nói ra sự thật thôi. – Minh Vi nhặt chiếc túi rơi dưới đất lên, quay người đi vào trong phòng rửa tay.

- Em thực sự có thể quên anh hay sao, Minh Vi?

Bước chân cô ngập ngừng dừng lại:

- Không thử làm sao biết được.

Minh Vi trang điểm lại xong mới quay về bàn ăn. Tôn Hiếu Thành vừa kể xong một chuyện cười, Đinh Hàm Ngọc và Đường Hựu Đình đều đang cười nghiêng ngả. Minh Vi ngồi xuống cũng cười theo, cười một cách hết sức thoải mái tự nhiên. Cô là một diễn viên, việc cười vui vẻ như vậy đối với cô quá dễ dàng. Bữa cơm tối đã kết thúc trong không khí ngập tràn niềm vui như vậy.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ai Thuộc Về Ai?

Sau đó không lâu là đến lễ trao giải thưởng truyền hình hàng năm. “Bạch lộ” được đề cử một loạt giải thưởng. Minh Vi và Cố Thành Quân khoác tay nhau bước lên thảm đỏ.

Khi Minh Vi mặc một chiếc váy dài màu tím chàm, đeo đồ trang sức kim cương bước xuống từ chiếc xe Lincoln, lập tức khiến cho các fan hâm mộ kêu lên kinh ngạc. Cố Thành Quân mặc lễ phục phẳng lì, đỡ tay Minh Vi cùng bước lên thảm đỏ.

Lúc các phóng viên đã chụp ảnh xong, bước xuống khỏi bục chụp hình, chiếc giày cao gót của Minh Vi không may bị lọt qua khe hở của chiếc bục di động. Cô đành tháo giày ra, hết sức bối rối. Đúng lúc đó, Cố Thành Quân ngồi xuống, hai tay cầm chiếc giày rồi rút lên khỏi khe hở, sau đó cầm lấy chân Minh Vi và đi giày lại giúp cô.

Những tiếng bấm máy ảnh lập tức vang lên tứ phía, ánh đèn flash nháy liên hồi, song không ai nói một lời nào. Minh Vi nhìn Cố Thành Quân mỉm cười, nghĩ bụng chắc bọn họ sẽ chiếm vị trí hàng đầu trên các trang báo giải trí ngày mai.

Nhờ vai diễn trong “Bạch lộ” nên lần này Minh Vi được đề cử giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất và Nữ diễn viên được yêu thích nhất. Dựa vào kinh nghiệm của cô, ngôi vị ảnh hậu khó lòng giành được, song giải Nữ diễn viên được yêu thích nhất có hy vọng lớn. Cố Thành Quân cũng lọt vào đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, đồng thời rất có khả năng được phong ảnh đế lần hai.

Quả nhiên khi nhân vật khách mời bước lên sân khấu đọc tên Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, cái tên Cố Thành Quân được xướng lên rõ ràng.

Cố Thành Quân vui vẻ đứng dậy, bắt tay những người xung quanh, sau đó quay người lại ôm lấy Minh Vi. Dù rằng cái ôm đó chỉ trong tích tắc, nhưng các fan hâm mộ ngồi trên tầng hai cũng đã rộ lên những tiếng kêu kinh thiên động địa.

Đường Hựu Đình ngồi ở một vị trí chếch với Minh Vi, vừa mỉm cười vỗ tay, vừa nhìn lại bằng ánh mắt lạnh lùng. Anh đóng vai trò khách mời trong lễ trao giải, lát nữa sẽ công bố giải “Cặp đôi được yêu thích nhất trên màn bạc” do cư dân mạng bình chọn.

Giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất đúng là được trao cho một nhân vật khác, còn Minh Vi nhận được giải Nữ diễn viên chính được yêu thích nhất như dự liệu. Trước khi bước lên sân khấu, cô sợ Cố Thành Quân lại ôm mình một lần nữa, nhưng Cố Thành Quân dừng lại đúng lúc, chỉ siết chặt tay cô một cái rồi nói lời chúc mừng.

Khi Đường Hựu Đình lên sân khấu công bố giải “Cặp đôi được yêu thích nhất trên màn bạc”, buổi lễ đã bước vào nửa cuối. Các fan hâm mộ đã hơi mệt, khi thấy anh xuất hiện liền bừng tỉnh lại, hò hét cuồng nhiệt.

“Cám ơn Ban tổ chức đã giành cho tôi vinh dự được công bố giải thưởng này. Nếu như có một ngày tôi nhận được giải thưởng này thì sẽ còn tuyệt vời hơn nữa.”, câu nói hài hước của Đường Hựu Đình khiến cho khán đài rộ lên tiếng cười. Có năm cặp đôi nhận được giải thưởng này, Đường Hựu Đình mở phong bì ra rồi đọc từng đôi một. Các cặp đôi được giải lần lượt bước lên sân khấu.

Khi đọc đến cặp đôi cuối cùng, Đường Hựu Đình hơi ngập ngừng, sau đó mới tiếp tục: “Cố Thành Quân và Minh Vi trong phim Bạch lộ.”

Khi bước lên bục nhận giải, Minh Vi hơi ngấn người. Đối với những giải do khán giả bình chọn qua mạng như thế này, thông thường người được giải đều biết trước. Song lần này cô hoàn toàn không hay biết, cũng chưa hề chuẩn bị cho việc phát biểu khi lên nhận giải này.

Cố Thành Quân cúi nghiêng đầu xuống ghé vào tai Minh Vi nói:

- Anh bảo bọn họ giấu không cho em biết.

- Anh Thành Quân đang nói thầm gì vậy? – Đường Hựu Đình bất ngờ lên tiếng, tất cả khán giả lập tức chuyển hướng chú ý sang cặp đôi Minh Vi – Cố Thành Quân.

Tim Minh Vi đập thành thịch, chợt có một dự cảm không hay. Nụ cười đầy ẩn ý của Đường Hựu Đình khiến cô lúng túng không biết phải làm gì, còn Cố Thành Quân rõ ràng đã có sự chuẩn bị từ trước, đón nhận ánh mắt của Đường Hựu Đình hết sức tự tin.

Minh Vi nghe thấy giọng nói đầy yêu thương và ngập tràn niềm vui của Cố Thành Quân:

- Minh Vi không biết rằng chúng tôi được bình chọn nhận giải thưởng này, nên đang rất ngạc nhiên. Tôi đã cố ý yêu cầu mọi người giấu không cho cô ấy biết để dành cho cô ấy một bất ngờ thú vị.

Đến khi Minh Vi đã ngồi trong xe quay về nhà sau lễ trao giải, bên tai cô dường như vẫn vang lên những tiếng kêu la ngợp trời của người hâm mộ. Khi ấy đáng lẽ cô nên mỉm cười, nói một điều gì đó, nhưng cô hoàn toàn chỉ đứng đờ trên sân khấu, chờ khách mời trao giải phát biểu xong, chờ Cố Thành Quân đáp lời xong, rồi đi theo mọi người xuống.

Điều cô nhớ duy nhất trong toàn bộ quá trình đó là việc Đường Hựu Đình nhìn cô lạnh nhạt và nói: “Minh Vi bị sốc không hề nhẹ chút nào. Đành để anh Thành Quân phát biểu vậy.”

Sau đó, anh không nhìn cô thêm một lần nào nữa.

Về đến nhà, Minh Vi ngả đầu ra là ngủ, ngủ dậy thì ăn, ăn xong lại chơi game. Cô không xem tivi, cũng không lên mạng đọc tin, hoàn toàn không quan tâm đến những chuyện ồn ào ở bên ngoài. Công ty cho nghỉ mấy ngày, cô trốn tiệt trong nhà không lộ mặt ra. Bà Vương cũng dò hỏi, xem có phải Chủ tịch Cổ Thành Quân đang theo đuổi cô không. Minh Vi tròng mắt lên với mẹ nên bà Vương không dám hỏi thêm gì.

Cổ Thành Quân ngày nào cũng gọi điện cho cô, muốn hẹn ra ngoài, song Minh Vi viện đủ mọi cớ để thoái thác.

Ăn đồ nướng nhé? Phải giữ gìn vóc dáng, sợ béo.

Đi trượt băng? Cũng đã có tuổi, ngã một cái rồi gãy xương, không đi.

Đi xem phim? Đóng phim như vậy còn chưa đủ hay sao?

Đi xem đồ gốm, đi làm sô-cô-la, đi vườn thú, đi bảo tàng...

Thực tình, không biết Cổ Thành Quân lấy đâu ra lắm thú vui tao nhã vậy, đưa ra cả một danh mục dài cho Minh Vi. Ngay cả ngày trước khi hai người bọn họ yêu nhau, chẳng qua chỉ đi ăn, đi xem phim rồi đi một vòng công viên, đâu được nhiều như lúc này.

Dù bị từ chối hết lần này đến lần khác nhưng Cổ Thành Quân không hề bực bội, vẫn cứ nói huyên thuyên trên điện thoại cả nửa ngày. Cây mai vàng trong sân năm nay nở đẹp thật, em có muốn đến xem không? Cây đào hai năm nay bị sâu đục thân kinh khủng, không biết còn trụ đến năm tới nữa hay không. Bệnh của mẹ đã khá hơn nhiều, phải rồi, cậu em họ cũng sắp cưới. Còn cả em họ anh, con nhà chú, tháng trước vừa sinh con trai...

Về những chuyện trong gia đình, Minh Vi cũng chỉ đáp lại một hai câu. Nhưng chỉ được một lát Cổ Thành Quân lại nói, kỳ thực năm đó chúng

ta... Hễ thấy anh nói đến chuyện này, Minh Vi lại đập máy ngay không khách sao.

Cô ghét nhất việc người đó nhắc đến chuyện ngày xưa. Nếu như hồi đó không phải vì anh, sẽ không có tính cách bây giờ. Ngày đó nếu như anh yên ổn chung sống với cô, dù có chết cô cũng sẽ cảm thấy thỏa mãn, chờ đến lúc được đầu thai. Cô cũng sẽ không tái sinh sang kiếp khác, để rồi gặp Đường Hựu Đình và yêu anh, giờ trở nên đau khổ thế này. Vậy nên tất cả mọi nguồn cơn đều là do lỗi lầm năm đó Cố Thành Quân phạm phải.

Cố Thành Quân cứ vậy kiên trì bền bỉ gọi điện cho Minh Vi. Minh Vi chán không buồn chết, vừa mở máy đã gào toáng lên:

- Nếu anh còn như vậy tôi sẽ hủy hợp đồng luôn. Đừng tưởng là tôi không dám. Cùng lắm là bị kiện cáo một chút thôi.

- Chị Minh Vi... – Người ở máy bên kia hoảng hồn, khẽ kêu lên một tiếng.

Minh Vi lúng túng ho khan:

- Là tôi đây, xin hỏi ai vậy?

- Chào chị, tôi là Đinh Hàm Ngọc.

Minh Vi nghi hoặc nhìn vào điện thoại, cô ấy tìm mình có chuyện gì?

- Chị Minh Vi có thời gian rồi không? Có thể ra ngoài uống trà một chút không? Nếu không có thời gian cũng không sao, tôi có thể hẹn sang ngày khác.

Nghe kiểu nói đó có vẻ nhưng không đạt được mục đích, nhất định không chịu lui.

Minh Vi thở dài một tiếng:

- Tôi rảnh mà. Máy giờ, ở đâu?

Tiếng dương cầm du dương giữa không gian thoáng mát cà phê ấm áp trong quán cà phê của khách sạn Khải Duyệt. Minh Vi mặc áo phao quần bò, đi một đôi giày tuyết, đầu đội mũ viền lông, trông khác hẳn với những vị khách áo mũ chỉnh tề trong quán. Nhưng vì cô là Chu Minh Vi, nên không ai nhìn cô bằng ánh mắt coi thường.

- Bình thường chị Minh Vi ăn mặc giản đơn vậy à? – Đinh Hàm Ngọc mỉm cười, khẽ quấy chiếc thìa cà phê. Cô mặc một chiếc áo đan tay tinh tế, chiếc mũ và áo khoác lông thỏ cùng túi xách LV để trên chiếc ghế bên cạnh bàn. Nhất cử nhất động của cô đều phảng phất mùi hương Dior J’adore.

- Nghề của bọn tôi bình thường luôn phải đóng bộ cứng nhắc để trông nổi bật hẳn lên, kỳ thực khiến người ta mệt mỏi. Cho nên khi ở nhà đều ăn mặc tùy ý, miễn sao thoải mái là được. – Minh Vi duỗi chân ra, buông lỏng toàn thân.

- Tính cách của chị Minh Vi thoáng thật. – Đinh Hàm Ngọc mỉm cười. – Khi anh Hựu Đình nói như vậy với tôi, tôi còn không tin. Bởi vì nhìn chị trên phim, cảm thấy chị phải là một cô gái nhẹ nhàng mềm mỏng.

- Đó là hình tượng trên màn ảnh. – Minh Vi dờ khóc dờ cười nhìn Đinh Hàm Ngọc. – Những người như chúng tôi trước mắt người khác một kiểu, sau lưng một kiểu. Khi ở trước mặt người khác phải làm bộ cho hợp thị hiếu của công chúng, không còn là chính mình nữa.

Đinh Hàm Ngọc nhấp một ngụm cà phê, đưa mắt nhìn quanh, không nói gì.

Minh Vi hỏi:

- Chắc cô tìm tôi không phải chỉ để uống cà phê?

- Chị Minh Vi đúng là hiểu người khác. – Đinh Hàm Ngọc đặt cốc cà phê xuống. – Tôi không có ác ý gì đâu, chỉ là lần trước thời gian tiếp xúc ngắn quá, nên tôi chưa hiểu được nhiều về chị, nên lần này mới hẹn ra đây. Tôi muốn xem người khiến cho anh Hựu Đình thích là một người như thế nào.

Tình địch gặp nhau, tóc lửa vô hình. Dù sao cũng đã nói thẳng ra nên Minh Vi thấy dễ chịu hơn nhiều.

- Tôi chỉ là một người bình thường, không có gì đặc biệt. Hơn nữa, tôi với Đường Hựu Đình chia tay rồi, không nhất thiết phải tìm hiểu về tôi nữa, có phải không?

Đinh Hàm Ngọc cười khúc khích.

- Sao lại vậy? Một người có thể lọt được vào mắt xanh của anh Hựu Đình chắc chắn phải khác biệt với những người xung quanh.

Minh Vi cảm thấy chán ghét nên nói:

- Vậy sao. Tình cảm đã kết thúc rồi, ưu hay nhược điểm cũng không cần phải làm rõ nữa.

- Hai người thật sự kết thúc rồi?

Minh Vi cố gắng nhẫn nại:

- Đường Hựu Đình không nói với cô sao? Chúng tôi đã chia tay từ hồi tháng Tám, sau đó không gặp lại nhau. Không gặp hẳn thì cũng khó, vì đều cùng trong giới cả, không gặp chỗ này cũng chạm mặt chỗ kia.

- Tôi biết. – Đinh Hàm Ngọc vội nói. – Không phải tôi yêu cầu chị không gặp anh ấy nữa. Tôi chỉ muốn được chính chị chứng thực thôi.

- Vậy cô đã có được sự chứng thực của tôi rồi. Không có chuyện gì nữa chứ? – Minh Vi cầm túi xách lên định đi.

- Xin hãy đợi một chút. – Đinh Hàm Ngọc khẩn nài. – Tôi có thể biết nguyên nhân hai người chia tay nhau không?

Minh Vi dờ khóc dờ cười:

- Cô Đinh, hình như cô hơi quá rồi.

Mặt Đinh Hàm Ngọc đỏ bừng:

- Mong chị đừng cảm thấy tôi đa sự. Chủ yếu là Hựu Đình, anh ấy rất khác biệt với mọi người. Anh ấy có một chút khủng hoảng lòng tin, nhưng lại hết sức coi trọng chuyện tình cảm. Khi anh ấy còn nhỏ, mẹ anh ấy đã bỏ đi, khiến anh ấy luôn nghi ngờ vào tình cảm. Sau này Triệu Thừa Trác lại qua đời, anh ấy trở nên nghi ngờ vào tình bạn. Giờ thì chị...

- Cô lo việc tôi và anh ấy chia tay sẽ khiến anh ấy nghi ngờ về tình yêu chứ gì. Nếu như vậy sẽ khiến cô khó khăn hơn khi tiếp nhận?

Đinh Hàm Ngọc lúng túng gật đầu.

Minh Vi cười một tiếng:

- Yên tâm, xem chừng bộ dạng của tôi không giống kiểu bất đắc kỳ tử đâu. Cho dù không sống tới một trăm năm, nhưng cũng có hy vọng sống được đến tám mươi chín tuổi.

Mặt Đinh Hàm Ngọc đã ngân ngấn nước, trông bộ dạng đáng thương hệt như bị Minh Vi bắt nạt:

- Thực sự mong chị đừng nghĩ tôi lắm chuyện. Chỉ là tôi quan tâm đến anh ấy thôi. Có thể chị không biết nhưng ba người chúng tôi, Hựu Đình, Thừa Trác và tôi đã từng quan hệ với nhau rất tốt.

Quả thực Minh Vi không biết chuyện này.

- Hựu Đình đối đãi với Thừa Trác như em trai mình vậy, coi anh ấy là anh em tốt nhất, bạn thân nhất của mình. Nhưng Thừa Trác mắc phải chứng trầm cảm. Tôi ở bên cạnh họ, từng tận mắt chứng kiến Hựu Đình hết lần này tới lần khác cứu giúp Thừa Trác, cũng tận mắt chứng kiến Thừa Trác hết lần này đến lần khác sụp đổ. Sau này khi Thừa Trác tự chấm dứt cuộc đời mình, có viết lại di thư nói rằng anh ấy làm như vậy không chỉ để kết thúc nỗi đau của chính mình, mà còn kết thúc nỗi đau khổ của Hựu Đình nữa. Anh ấy không muốn tiếp tục thấy Hựu Đình đau lòng vì mình.

Nước mắt của Đình Hàm Ngọc rơi tí tách xuống bàn:

- Sau khi Thừa Trác qua đời, Hựu Đình nói với tôi, anh ấy sẽ không bao giờ tin vào tình bạn nữa. Anh ấy đã cố gắng đến như vậy, nhưng Thừa Trác vẫn bỏ anh ấy đi. Anh ấy sẽ không bao giờ dốc gan dốc ruột cho bất kỳ người bạn nào như vậy nữa. Khi đã đi Mỹ rồi, tôi vẫn luôn nhớ đến câu nói đó...

- Chờ chút. – Minh Vi cắt ngang lời Đình Hàm Ngọc. – Cô nói quan hệ của cô và Hựu Đình, Thừa Trác rất thân thiết phải không?

- Phải.

- Sau khi Thừa Trác qua đời, cô vẫn vứt bỏ Hựu Đình lại để đi Mỹ sao? Bạn bè thân kiểu gì vậy?

Đôi mắt đẹp của Đình Hàm Ngọc mở to hết cỡ, cô vội vàng giải thích:

- Tôi cũng không muốn vậy, nhưng bố tôi nhất quyết đưa đi. Ông ấy không muốn chuyện của Thừa Trác ảnh hưởng đến tôi. Hơn nữa Hựu Đình là đàn ông, anh ấy sẽ chống đỡ được. Tôi thấy bây giờ anh ấy đã trở lại rất tốt rồi. Chắc là nhờ công của chị.

- Cám ơn, tôi không dám nhận công lao. – Minh Vi cười khinh khinh.
– Tôi không phải đương sự nên không đủ tư cách chỉ trích cô. Nhưng nếu bạn thân của tôi gặp phải một chuyện như vậy, bất luận thế nào tôi cũng sẽ ở lại bên anh ấy, để giúp đỡ anh ấy, cùng anh ấy vượt qua giai đoạn khó khăn. Không chỉ anh ấy cần tôi, mà trái lại, tôi cũng cần anh ấy, có đúng không?

Đình Hàm Ngọc bối rối không biết phải trả lời thế nào, đành cúi đầu khóc tiếp. Thấy Đình Hàm Ngọc khóc lóc như vậy, Minh Vi hết sức khó chịu, nhưng cô không tiện bỏ đi ngay lúc đó. Nếu sớm biết thế này, chắc hẳn cô không thừa hơi đi trách móc cô ta làm gì. Bông bách hợp này được trồng trong nhà kính, quanh năm ẩm áp nên chưa từng biết đến gió táp mưa sa, chuyện lớn nhất trong thiên hạ chắc cũng chỉ là cân nặng tăng hay giảm, hoặc người mình yêu không yêu mình mà thôi. Cô ta gọi riêng Minh Vi ra đây nói chuyện hóa ra là để chứng thực việc quan hệ giữa Minh Vi và Đường Hựu Đình đã chấm dứt hoàn toàn. Đáng lẽ Minh Vi nên làm thỏa mãn trí tò mò của cô ta, nói rõ ra mọi chuyện thì vui vẻ ngay chứ có gì.

Giờ đây Đình Hàm Ngọc lại bày đặt khóc lóc thế này, nước mắt nước mũi dính lèm nhèm, Minh Vi đứng hồi không kịp. Đường Hựu Đình cũng thật là, trong thiên hạ đầy đàn bà con gái không kiếm ai, lại vớ đúng cô công chúa này? Cô không tin với tính cách đó của Đường Hựu Đình lại có thể kiên nhẫn vỗ về một Đình Hàm Ngọc thế này.

- Sao vậy? – Giọng Đường Hựu Đình chột vang lên, khiến Minh Vi thoát tiên còn tưởng ảo giác xuất hiện trong đầu mình. Cho tới lúc trông thấy người đàn ông đó đi đến cúi người xuống vỗ về Đình Hàm Ngọc, cô mới bừng tỉnh ra. Đúng là Đường Hựu Đình.

Nước mắt của Đình Hàm Ngọc quả thật lợi hại, chỉ chốc lát đã gọi được người đến nơi.

- Sao lại khóc tới mức này? Cô ấy làm sao vậy? – Đường Hựu Đình ngẩng đầu lên hỏi Minh Vi.

Minh Vi thấy ngứa mắt bèn nổi cáu:

- Làm sao tôi biết được?

- Đừng trách chị ấy. – Đinh Hàm Ngọc đưa tay lên lau nước mắt, cố kiềm chế cảm xúc lại. – Là vì bọn em nhắc đến Thừa Trác thôi. Chị Minh Vi trách em hồi đó bỏ rơi anh lại để đi Mỹ. Em thấy hối hận quá nên mới...

Đường Hựu Đình giận dữ quát lên với Minh Vi:

- Đang yên lành tự dưng nhắc đến Thừa Trác làm gì?

Minh Vi bị nộ khí của Đường Hựu Đình làm cho sém chút nữa ngã ngửa, hệt như bị người ta đâm thẳng một phát vào mặt, đờ ra một lúc mới nói thành lời:

- Thừa Trác thì làm sao mà không nhắc đến được?

Huống hồ rõ ràng là Đinh Hàm Ngọc nhắc đến Triệu Thừa Trác trước, không phải cô. Cô làm sao biết Triệu Thừa Trác vốn trước đây vẫn có thể nhắc tới, giờ đột nhiên lại trở thành vùng cấm không thể chạm vào?

- Thực sự không phải lỗi của chị Minh Vi. – Đinh Hàm Ngọc tiếp tục khóc hu hu lên. – Là lỗi của em. Hồi đó em không nên bỏ anh lại để đi Mỹ.

- Không phải lỗi của em mà. Anh có trách gì em đâu.

- Nhưng mà chị Minh Vi nói em không xứng là bạn thân,

Minh Vi bật ra một tiếng cười khô khốc.

Cô đã đánh giá thấp bông bách hợp này. Đây rõ ràng là một bông hồng trắng đầy gai. Cứ lảng lạng đâm cho tình địch trước đây một mũi dao nhọn hoắt, thấy máu liền rút ngay về. Minh Vi trở tay không kịp, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ.

Đáng lẽ cô không nên nhận lời đến cuộc hẹn này. Đúng là đi sai một bước thành ra sai vạn dặm.

Đường Hựu Đình quả nhiên trợn mắt lên nhìn Minh Vi hung dữ hết như con thú mẹ thấy con mình bị đánh, sau đó truy hỏi cô dồn dập.

- Cô thì biết cái gì? Cô có tư cách gì mà khua chân múa tay ở đây? Cô không quen Triệu Thừa Trác, cũng không hề biết toàn bộ câu chuyện đó. Hàm Ngọc cũng đã vượt qua chuyện đó chẳng dễ dàng gì. Cô dựa vào đâu trách móc cô ấy...

Minh Vi nhìn vẻ mặt giận dữ của anh, nhìn đôi môi mở ra đóng lại liên tục của anh, còn những lời anh nói cô không hề nghe lọt được một chữ nào.

Đây có lẽ là ví dụ thích hợp nhất về chuyện đang yêu trở mặt thành thù. Người đàn ông đứng trước mặt cô từng dùng đôi môi đó hôn cô nồng nhiệt, từng nói vào tai cô biết bao nhiêu những lời tình tứ rung động lòng người. Giờ đây anh ta đang dùng chính nó để chỉ trích cô. Đôi môi mà cô đã từng hôn không biết bao nhiêu lần đó giờ đây đang thốt ra những từ ngữ lạnh lẽo vô tình, mỗi từ đều là một mũi dao chém lên cơ thể cô, khiến cô thương tích đầy mình, máu chảy thành sông.

- Anh nói đã đủ chưa? – Minh Vi khề khàng lên tiếng.

Đường Hựu Đình nghiêng rằng, cơ mặt co rút lại. Nhìn vẻ thản nhiên trên khuôn mặt Minh Vi, anh càng giận dữ hơn. Anh hận sự bình thản của cô, hận cô luôn coi mọi chuyện chẳng là gì, hận cô rõ ràng chủ động chia tay với anh nhưng ba lần bảy lượt trở lại trong cuộc sống của anh. Người

con gái này không biết như thế nào là buông tay sao? Cô không biết cái gì là kết thúc sao?

- Nếu anh nói xong rồi thì đến lượt tôi. – Minh Vi nhìn Đường Hựu Đình thờ ơ. – Việc trách móc Đình Hàm Ngọc là do tôi lỡ miệng, tôi xin lỗi. Tôi không hiểu những chuyện mấy người đã phải trải qua, nhưng tôi cũng không định tìm hiểu làm gì. Còn về tương lai của mấy người, cũng không liên quan gì đến tôi. Là do cô Đình đây hẹn gặp tôi vì lo lắng quan hệ của chúng ta chưa cắt đứt hoàn toàn. Về điểm này cô Đình có thể yên tâm. Giữa tôi và người đàn ông này có những mâu thuẫn không thể nào hòa giải được, nên hoàn toàn không có khả năng tái hợp. Vậy nên cô không cần phải lo sau khi tiếp nhận rồi sẽ phải phui đít cho ai.

Đình Hàm Ngọc có vẻ lần đầu tiên từ lúc sinh ra mới nghe thấy những từ ngữ thô lỗ như vậy nên ngạc nhiên tới mức quên cả khóc, mặt mày biến sắc, lúng túng không biết phải nói gì.

Minh Vi cầm túi xách đứng lên, lướt qua Đường Hựu Đình đang đứng ở lối đi rồi nhanh chóng ra khỏi quán cà phê.

Sắp tới lễ Noel nên trên phố ngập tràn không khí lễ Tết, người qua người lại vội vã không ai để ý đến một Minh Vi ăn mặc tuyền toàng. Minh Vi cứ đi không mục đích như vậy trên đường.

Một anh chàng đẩy chiếc xe chở đầy hàng hóa lao lên vỉa hè, Minh Vi tránh không kịp, vấp ngay đồng tuyết, ngã sòng soài ra đường. Anh chàng đó kêu xin lỗi một tiếng rồi chạy biến. Người đi đường nhìn thấy nhưng cũng không ai đến giúp cô đứng dậy.

Minh Vi chống tay từ từ đứng dậy. Chiếc áo màu xám nhạt bị dính bùn đất trông thật thảm hại. Minh Vi cười cay đắng. Đúng là nhà đột gặp cơn mưa rào, đã gặp vận xui thì xui cả dây thế này đây.

Cô luống cuống lục tìm khăn giấy trong túi xách. Một bàn tay từ đâu đưa tới giữ chặt lấy tay cô.

Minh Vi ngẩng đầu lên, ngạc nhiên vì trông thấy Đường Hựu Đình.

Đường Hựu Đình mặt mày xám ngoét đang đứng đó nhìn cô. Anh quay đầu sang nhìn ngó dọc con phố, sau đó kéo Minh Vi vào một cửa hàng bán quần áo của thương hiệu nổi tiếng.

Nhân viên cửa hàng mỉm cười chào mừng khách đến, nói dứt lời liền nhìn kỹ lại và nhận ra vị khách mới vào đó là Đường Hựu Đình, hai con mắt suýt nữa rơi ra ngoài.

Đường Hựu Đình đẩy Minh Vi về phía trước, hỏi:

- Chọn cho cô ấy một bộ để thay đi.

Nhân viên bán hàng nhìn lại Chu Minh Vi thêm một lần nữa cảm cũng suýt rơi xuống.

- Cần gì phải làm thế này. – Minh Vi còn đang lăm bắm liền bị cô nhân viên bán hàng nhanh nhẹn kéo đi thay đồ.

Minh Vi thay xong quần áo liền quay ra lấy thẻ tín dụng đưa cho cô nhân viên bán hàng. Cô gái vội nói:

- Anh Đường đã thanh toán xong rồi ạ. Đây là quần áo cũ của cô, chúng tôi đã gói gọn vào rồi, gửi cô.

Minh Vi cầm chiếc túi, trông thấy Đường Hựu Đình đang ngồi trên sa-lông trong cửa hàng. Cô lặng lẽ nhìn anh một lát, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

- Cảm ơn.

- Em không lái xe đến à? – Đường Hựu Đình hỏi.

- Có đi xe, nhưng vừa nãy giận quá nên muốn đi bộ một chút.

Đường Hựu Đình không nói gì.

Minh Vi cười cười:

- Anh không phải lo. Tôi sẽ không gặp cô Đình nữa đâu. Đòn tấn công bằng nước mắt của cô ấy khiến cho một người trong nghề như tôi cũng phải chịu thua, có đánh chết tôi cũng không dám dấn dẫm đến cô ấy một lần nữa. Tất nhiên là hôm nay tôi quả thực có nói hơi thẳng thắn. Nhưng anh yên tâm, sau này tôi cũng không tự nộp mình cho anh nữa đâu. Dù sao sau này cũng không còn cơ hội nữa, đúng không?

Đường Hựu Đình nghiêng chặt răng, tay vò nát tấm hóa đơn đã bị vò lại từ khi nãy. Anh giống như một dây cung đã bị căng ra hết cỡ, chỉ cần dùng lực thêm một chút chắc chắn sẽ đứt luôn. Minh Vi rất muốn đặt tay lên bờ vai đang căng cứng của anh, nhẹ nhàng an ủi anh như khi trước, rằng không có chuyện gì đâu, tất cả đã qua rồi. Nhưng cô kiềm ngay lại được.

Minh Vi ngồi một lát thấy vô vị bèn nói khẽ:

- Vậy tôi xin phép đi trước.

Đường Hựu Đình đột nhiên cầm lấy tay Minh Vi, kéo cô ngồi xuống. Minh Vi giằng tay ra nhưng không được.

- Đừng như vậy, nhân viên trong cửa hàng sẽ trông thấy...

- Rốt cuộc là em đang nghĩ gì vậy Minh Vi? – Giọng Đường Hựu Đình hơi khàn đi.

Minh Vi hơi nổi cáu:

- Vậy anh muốn tôi phải xin lỗi thế nào nữa đây?

Đường Hựu Đình nhìn cô bằng ánh mắt đầy phức tạp:

- Anh quả thực rất hận em, Minh Vi ạ. Anh thực sự rất hận em.

Minh Vi biết anh đang nói thật, vẻ căm hận trong mắt anh còn lạnh lẽo hơn cả băng tuyết. Mối Minh Vi run bắn lên, cô cố nặn ra một nụ cười nhợt nhạt:

- Anh đúng là điên thật rồi.

Đường Hựu Đình rít từng từ qua kẽ răng đầy đau đớn:

- Nếu như em đã không cần anh nữa, tại sao vẫn cứ xuất hiện trước mặt anh? Vì sao em không thể bỏ qua cho anh? Bây giờ anh cầu xin em có được không? Anh thực sự muốn từ bỏ em. Em có thể làm thế nào để anh không trông thấy em nữa có được không?

Người Minh Vi lúc nóng lúc lạnh, tim đập mỗi lúc một chậm hơn, gần như muốn ngừng hẳn lại.

- Tôi có cuộc sống của riêng tôi. Nếu như không muốn trông thấy tôi nữa, hãy nhắm mắt lại.

Đường Hựu Đình vùi đầu vào trong tay, ngồi một mình ở đó thêm một lúc lâu. Điện thoại trong túi không ngừng rung lên từng đợt, là Đình Hàm Ngọc gọi đến, nhưng anh vẫn ngồi im không nhúc nhích hết như đã trúng phải một lời nguyền.

Bên cạnh anh, nơi Minh Vi vừa ngồi vẫn còn hơi lấm xuống. Đường Hựu Đình đặt tay vào đó, dường như vẫn có thể cảm nhận được chút hơi ấm còn sót lại.

Cố Thành Quân dự xong một cuộc xã giao, lái xe quay về công ty. Cuối năm quá nhiều việc nên anh ở lại luôn trong chung cư. Cho xe đỗ ngay trong sân, anh đi bộ về phía tòa nhà. Chập tối mới có một trận tuyết lớn, nên mặt đường đã phủ một lớp khá dày. Cố Thành Quân thận trọng đi từng bước một.

Chợt anh trông thấy một bóng người quen thuộc ngồi ngay bên hồ nước nhỏ của vườn hoa. Không tin nổi vào mắt mình, anh còn chớp thêm mấy cái. Trời lạnh như vậy cô ngồi ở đó làm gì?

- Minh Vi à? – Cố Thành Quân vội vàng đi tới. – Sao em lại ở đây? Xảy ra chuyện gì vậy?

Minh Vi quay đầu lại một cách máy móc, ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt vô hồn không có chút cảm xúc nào.

Cố Thành Quân thấy trên vai Minh Vi đầy bông tuyết, tim chợt co thắt lại. Ít ra cô cũng đã ngồi đây hai tiếng đồng hồ.

- Em như vậy sẽ ốm mất. Vào nhà với anh đi.

Minh Vi gạt tay Cố Thành Quân ra rồi tự đứng lên. Cô ngồi như vậy đã lâu nên toàn thân tê cứng lại, hai chân mất cảm giác hoàn toàn. Loạng choạng đi được mấy bước, cô liền bị Cố Thành Quân bế thốc lên. Cố Thành Quân ôm Minh Vi sải bước đi về tòa nhà chung cư của công ty rồi đưa cô vào thang phòng mình.

Hơi ấm trong phòng khiến Minh Vi dần tỉnh lại. Cuối cùng, cô cũng lên tiếng:

- Phiền anh đưa em về phòng em.

Cố Thành Quân bỏ qua lời cô nói, bế cô vào nhà tắm. Minh Vi kiệt sức ngồi chờ ra một bên, nhìn Cố Thành Quân vội vàng xả nước nóng vào bồn,

sau đó tăng nhiệt độ của máy sưởi lên. Anh giúp cô cởi áo khoác.

- Em ngâm một chút đi, anh lên tầng lấy quần áo cho em.

Minh Vi ngập ngừng một chút rồi gật đầu.

Cố Thành Quân tìm thấy chìa khóa căn hộ của Minh Vi, sau đó đi lên phòng cô mở tủ lấy quần áo. Anh cũng biết hết mọi thói quen của cô, đồ lót để ở ngăn giữa, ngăn thứ hai tính từ dưới lên để đồ ngủ và bộ đồ mặc nhà, ngăn dưới cùng để áo len, còn ngăn trên cùng để quần. Bộ đồ trong ngăn đều là hai nhãn hiệu cô thường dùng khi trước.

Cố Thành Quân lấy một bộ quần áo cùng với tất, sau đó còn cầm thêm cả chiếc khăn quàng cổ cho vào túi. Khi anh quay về căn hộ của mình, cô vẫn chưa ra khỏi nhà tắm, bên trong có tiếng nước róc rách vọng ra. Cố Thành Quân mở hé cánh cửa rồi đưa quần áo vào trong đó.

Anh quay sang bếp định nấu nước gừng cho Minh Vi, song gian bếp của một người đàn ông độc thân đã lâu lắm rồi không có ánh lửa, ngoài mỳ tôm ra chẳng có thứ gì. Anh liền mặc áo vào, vội vàng chạy sang cửa hàng tiện ích bên kia đường, mua một ít sữa bò, trứng gà và đường đỏ mang về.

Cố Thành Quân dùng chiếc nồi nhỏ nấu một bát canh trứng gà đường đỏ, sau đó gọi điện thoại cho cửa hàng gần đó mang một nồi canh thịt dê đến. Tới lúc tất cả được chuẩn bị xong xuôi, mồ hôi đã túa ra một lớp mỏng trên khuôn mặt Cố Thành Quân. Anh bỏ điện thoại xuống, nghe thấy tiếng nước tí tách rơi trong nhà tắm, đột nhiên phát hoảng.

Không đúng!

Anh mở cánh cửa nhà tắm rồi xông vào. Cảnh tượng trước mắt khiến cho tim anh gần như ngừng đập.

Minh Vi mặc nguyên áo quần nằm trong bồn tắm, nước ngập qua cả mũi cô. Đôi mắt cô nhắm nghiền, tóc nổi bông bênh trong nước, che khuất nửa khuôn mặt trắng nhợt. Khuôn mặt đó giống hệt khuôn mặt người phụ nữ nằm trong quan tài mấy năm về trước.

Cố Thành Quân bổ nhào đến, kéo Minh Vi ra khỏi nước rồi đặt cô nằm xuống sàn. Minh Vi khi đó mới mở mắt ra, ho một tiếng, nước trào ra khỏi miệng.

- Cố Thành Quân, anh làm gì vậy?

Cố Thành Quân quỳ trên sàn gạch ướt đầm, dờ dẫm nhìn cô.

Minh Vi ngồi dậy, túm mớ tóc ướt lên:

- Anh sao thế?

Nỗi sợ hãi qua đi nhường chỗ cho cơn giận dữ kéo đến dâng đầy trong ngực Cố Thành Quân. Hai mắt anh đỏ ngầu lên, tay túm lấy vai Minh Vi, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Em còn hỏi anh làm sao hả? Em có thể hỏi ngược lại anh à. Em xem em đã trở thành cái gì thế này?

Minh Vi đau quá cau mày lại:

- Em chỉ đang nín thở thôi mà, đâu phải định tự tử.

Cố Thành Quân giận tới mức tê cả người, giữ chặt lấy cô rồi cởi quần áo ướt ra. Minh Vi ngoan ngoãn không chống cự. Người đàn ông này từng chung giường với cô suốt sáu năm trời, cô đã quen với việc cởi bỏ áo quần cho nhau. Hơn nữa, cô cũng đã quá mệt mỏi rồi. Sau khi bị lạnh cóng được đưa vào chỗ ấm áp, cô chỉ thấy lơ mơ buồn ngủ, chẳng còn muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì.

Cố Thành Quân lấy một chiếc khăn bông lớn quấn quanh người Minh Vi, sau đó bế cô vào phòng ngủ, nhét vào trong chăn. Mắt Minh Vi sụp xuống, nằm yên lặng, để mặc anh dùng một chiếc khăn bông khác lau tóc cho mình.

- Rốt cuộc quan hệ của Đình Hàm Ngọc với... Đường Hựu Đình là như thế nào?

Cố Thành Quân dừng tay lại:

- Chẳng phải em không có hứng thú với chuyện đó sao?

- Đã thua cuộc rồi, chẳng phải nên tìm hiểu xem rốt cuộc vì sao mình lại thua?

Cố Thành Quân cười giễu cợt, song động tác lại càng dịu dàng hơn:

- Đình Hàm Ngọc với Triệu Thừa Trác là bạn thanh mai trúc mã, hai gia đình đã có quan hệ lâu đời. Đường Hựu Đình thông qua Triệu Thừa Trác mới quen Đình Hàm Ngọc, trong giới việc này không còn là bí mật. Hình như Đường Hựu Đình cũng thích cô ta, bài hát “Bông bách hợp Vienna” đó cũng là viết cho Đình Hàm Ngọc. Còn bản thân Đình Hàm Ngọc thích ai anh cũng không rõ lắm. Ba người hai nam một nữ cứ vậy quấn quýt bên nhau suốt mấy năm trời. Sau này, Triệu Thừa Trác chết, Đình Hàm Ngọc sang Mỹ học, còn Đường Hựu Đình ra solo. Đình Hàm Ngọc mới học xong về nước, những chuyện sau đó em biết cả rồi.

Minh Vi nhắm mắt lại không nói không rằng. Cố Thành Quân dùng chiếc máy sấy sấy khô tóc cho cô, sau đó mang canh đường đổ lên bảo cô uống.

- Em ngủ một giấc đi. – Anh vuốt ve mái tóc vẫn còn hơi ẩm, sau đó cúi người xuống đặt một nụ hôn lên vầng trán lạnh ngắt của cô. – Cái gì đã qua rồi để nó qua đi. Anh vẫn còn ở đây mà.

- Thời đại của anh đã qua đi lâu lắm rồi. – Minh Vi vùi đầu vào trong chăn, nói rì rầm.

Cố Thành Quân bật cười vui vẻ:

- Vẫn còn cái lại anh được chứng tỏ em đã hết lạnh rồi. Nói cho anh nghe xem, Đường Hựu Đình ước hiếp em thế nào?

Minh Vi mệt mỏi nhắm mắt lại, mãi lâu sau mới nói:

- Anh đã không khóc.

- Gì kia?

- Ở tang lễ của em. Anh đã không khóc. Em vốn tưởng rằng anh sẽ làm bộ, sẽ đỏ mắt lên hay đưa tay gạt nước mắt, làm ra vẻ yêu thương sâu sắc ấy. Nhưng từ đầu chí cuối khuôn mặt anh vẫn co thắt lại, không bộc lộ cảm xúc gì. – Minh Vi xoay người trong chăn, ánh mắt lướt qua khuôn mặt Cố Thành Quân rồi nhìn lên trần nhà. – Vạn ngàn ân ái, chớp mắt thành không. Anh cũng như vậy, anh ấy cũng như vậy. Những sự dịu dàng với em khi trước giờ đây lại có thể dành cho người khác một cách hết sức thành thực và tự nhiên, dường như không có chút gì là không phải vậy. Chỉ có mình em là vẫn ngốc nghếch cho rằng anh ấy sẽ lưu luyến không đành lòng dứt bỏ. Giờ đây thấy anh ấy đối tốt với người khác như vậy, đương nhiên về lý đã rõ, nhưng về tình cảm vẫn không thể nào chấp nhận nổi. Khó chịu quá, Thành Quân, em thấy khó chịu vô cùng.

Cố Thành Quân ngồi trên giường, để nguyên chăn ôm cả Minh Vi vào lòng. Tay áo bên trái của anh đang xắn lên, để lộ cổ tay. Trên cổ tay có một vết xăm rộng chừng một móng tay. Trước đây Minh Vi cũng từng để ý thấy vết xăm đó, nhưng không biết lai lịch của nó thế nào.

- Em nói là anh không hề khóc em, bởi vì đến sau này anh thậm chí còn không khóc nổi. Anh hận mình đến cực điểm nên tình cảm đó không

thể nào bọc bạch được nữa. Có lần anh đã dùng bút máy đâm liên tục vào tay mình. Đây là vết mực vẫn còn lưu lại trên da. Minh Vi, em thử chạm vào xem, dấu tích này là thật.

Minh Vi đưa tay ra khẽ chạm vào vết tích màu đen đó. Dưới lớp da có sắc tố trầm ổn ấy là cả một ký ức bị giấu kín bao năm. Cô vừa chạm vào đó, tất cả những chuyện đã qua lập tức sống lại, vụt thoát ra ngoài. Biết bao nhiêu yêu hận, biết bao nhiêu nước mắt đều hiển hiện lên ngay phía trước.

- Em thuộc về anh, Minh Vi ạ. – Cố Thành Quân thì thầm bên tai cô, giống như đang thôi miên. – Chỉ có anh mới là người thích hợp nhất với em. Chúng ta hiểu lẫn nhau, quen thuộc từng thói quen nhỏ của nhau, giữa hai chúng ta không có bất cứ bí mật nào. Vậy nên hãy cho anh một cơ hội nữa đi Minh Vi. Hãy để chúng ta bắt đầu lại một lần nữa. Anh thề lần này anh sẽ không làm hỏng đâu.

- Em mệt rồi. – Minh Vi co người lại trong chăn. – Em muốn ngủ.

- Ngủ đi ! – Cố Thành Quân đặt Minh Vi xuống giường, đắp chăn cẩn thận. – Đợi ngày mai em thức dậy, anh sẽ đưa em đến xem thủy cung mà em thích.

Đêm đó Cố Thành Quân nằm ngủ bên ngoài phòng khách. Anh ngủ không mấy yên giấc, đầy mộng mị. Trong mơ, Minh Vi vẫn mang hình dáng của kiếp trước, mặc một chiếc áo len màu da, ngồi trong phòng khách cắm hoa, an nhàn và xinh đẹp. Anh đi tới đó ngồi xuống cạnh cô, nhìn cô chăm chú, còn cô thì quay đầu lại mỉm cười dịu dàng với anh. Cố Thành Quân nắm tay Minh Vi, hỏi: “Em đi đâu vậy, sao lâu như thế không đến thăm anh? Anh rất nhớ em. Em quay về đi có được không?”. Minh Vi vẫn cười như vậy không nói gì. Đột nhiên khuôn mặt cô biến dạng thành khuôn mặt hiện giờ, nụ cười ấm êm biến mất, thay vào đó là một nỗi đớn đau quặn quẽ. Cô rút tay lại rồi đứng lên, nói với Cố Thành Quân: “Em phải đi rồi. Em phải đi tìm anh ấy. Anh không cần tìm em nữa.”

“Đừng đi!”, Cố Thành Quân muốn giữ Minh Vi lại, nhưng phát hiện ra mình lún sâu trong sa-lông, không sao đứng lên được. Anh lo lắng gọi Minh Vi: “Cậu ấy không yêu em nữa, em có đi cũng vô ích thôi. Quay về đi, anh vẫn yêu em. Minh Vi, quay về đi.”

Cố Thành Quân giật mình một cái rồi bừng tỉnh dậy.

Trong phòng là một mảng tối đen, con số trên màn hình điện thoại hiện sáu giờ năm phút sáng. Anh không ngủ tiếp được nữa, bèn dậy mặc áo khoác vào.

Đi ra khỏi phòng khách, anh thấy cánh cửa phòng ngủ đang mở. Minh Vi không còn trên giường. Cô cũng không còn ở lại trong bất cứ phòng nào của căn nhà.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đánh Mất

Minh Vi lái xe đến trước khu đô thị rồi xuống xe đi bộ vào trong. Nhân viên gác cổng nhận ra cô bèn ngượng ngịu xin chữ ký. Được Minh Vi ký cho hai tấm, anh ta hào phóng mở cổng cho cô vào.

Minh Vi đi tới trước khu chung cư của Đường Hựu Đình. Cửa vào có khóa cài mật khẩu nên cô không vào được. Tay cô ngập ngừng ở nút chuông phía trên bảng ghi số nhà Đường Hựu Đình một lúc lâu, cuối cùng vẫn không nhấn vào đó.

Trong lòng Minh Vi tự giễu cợt mình: Chu Minh Vi, có cộng cả đời mày vào cũng vẫn không rẻ rúng tới mức như lúc này. Nhưng như vậy có làm sao? Dù có mất mặt cũng phải cố gắng một lần cuối cùng, chính là để cho bản thân mình sau này khi nghĩ lại sẽ không phải hối hận nữa.

Cô lấy điện thoại ra, bấm số của Hựu Đình, vẫn còn sớm thế này, chắc anh chưa dậy. Tuy nhiên cô rất vui lòng được đánh thức anh.

Song đáng ngạc nhiên là giọng nói của Đường Hựu Đình lại rất tỉnh táo.

- Gì thế?

Minh Vi rùng mình vì những bông tuyết trắng và gió lạnh của buổi sớm mai, nói:

- Em muốn gặp anh.

Đường Hựu Đình đau đầu nhắm nghiền mắt lại, nghiền chặt răng:

- Hôm qua anh đã nói với em rồi, tạm thời anh không muốn nhìn thấy em.

- Nhất định em phải gặp anh bằng được. – Minh Vi nói nhẹ nhàng.

- Hiện giờ em đang ở dưới nhà. Nếu anh không xuống, em sẽ cứ đợi ở đây.

Nói xong, cô dứt khoát đập máy luôn.

Thời gian từng phút trôi qua, Minh Vi đi đi lại lại dưới khu nhà, vận động cho cơ thể ấm lên. Trời cũng sáng dần, ánh nắng mỏng manh chiếu xuống mặt tuyết trắng phau, hắt lên một thứ ánh sáng trong veo. Minh Vi in mấy dấu chân mình vào đồng tuyết, từng mảng tuyết đậu lại trên cành cây bèn rơi xuống đầu cô.

Cánh cửa sảnh tầng một bỗng mở ra, Đường Hựu Đình đứng đó với sắc mặt nặng nề.

Không khí ẩm áp bên trong tòa nhà xộc vào mũi làm Minh Vi hắt hơi một cái. Tuyết trên đầu đã tan thành nước, chảy xuống cổ. Cái lạnh khiến cô rùng mình.

Đường Hựu Đình đưa Minh Vi vào trong góc cầu thang vắng vẻ, sau đó đóng cửa lại.

- Nói đi, có chuyện gì?

Lại là cầu thang. Khi bọn họ quyết định những chuyện lớn, đều chạm mặt nhau ở cầu thang, lén lén lút lút hết như truyền tin tình báo của tổ chức ngầm, lại cũng giống như yêu đương vụng trộm. Tình yêu đó bắt đầu đã không lấy gì làm sáng sủa, thảo nào hôm nay mới chết thê thảm.

Minh Vi cố gắng kéo dài những phút hấp hối sau cùng, quyết định đánh canh bạc cuối cùng. Nếu có chết, cũng phải chết một cách đơn giản và thoải mái, dứt khoát cắt đứt ngay những sự nhớ thương sau này, có như vậy mới nhẹ nhàng bắt đầu làm người lại được.

Cô đứng tựa lưng vào tay vịn cầu thang, nhìn Đường Hựu Đình bằng ánh mắt mềm dịu. Anh mặc một chiếc áo len dày, bên trong lộ ra cổ áo ngủ. Tóc sau gáy anh hơi vểnh lên, trên má vẫn còn vết lằn khi nằm ngủ. Minh Vi rất muốn được đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt anh, song cô biết anh sẽ không vui, thế nên đành kiềm chế bản thân mình lại.

- Đánh thức anh dậy phải không?

- Cũng không hẳn. Vừa dậy rồi, đang làm bữa sáng. – Đường Hựu Đình nói. – Chẳng phải em tìm anh có việc gì à?

Ngữ điệu xa cách của anh khiến Minh Vi thấy sống lưng mình lạnh buốt. Cô cố gắng xốc lại tinh thần, mỉm cười:

- Hựu Đình, em muốn được bắt đầu lại với anh.

Đường Hựu Đình lẳng lặng nhìn cô. Mãi lâu sau anh mới nói:

- Hồi trước chính là em muốn chia tay với anh.

Minh Vi cười khô khốc, bướng bỉnh nói:

- Em hối hận rồi.

- Em hối hận rồi. – Đường Hựu Đình lặp lại lời cô nói bằng giọng điệu quái đản. – Em hối hận rồi ư. Hóa ra em đã hối hận rồi. Thế nhưng Minh Vi ạ, việc em hối hận có liên quan gì đến anh?

Minh Vi cảm thấy đau đớn như có vạn ngàn mũi dao xuyên vào cơ thể. Toàn thân cô run bắn lên, không còn sức để nhìn thẳng vào Đường Hựu

Đình nữa.

- Em đến đây là để cầu xin anh hãy thay đổi suy nghĩ, Hựu Đình.

- Em như vậy là làm sao hả? – Đường Hựu Đình bật cười. – Em muốn chia tay, anh đã ngoan ngoãn ra đi. Em muốn tái hợp, muốn anh quay lại hay sao? Anh là người máy? Hay là con chó em nuôi?

- Hựu Đình, em không đến đây để cãi nhau với anh. – Giọng Minh Vi nghe như người bị hụt hơi, nhẹ bồng như một cánh diều phiêu bồng trên không có thể đứt dây bay đi bất cứ lúc nào. – Anh giận em, em có thể hiểu được. Nhưng chuyện xảy ra khi đó quả thực em có nỗi khổ riêng.

- Vậy em nói đi! – Đường Hựu Đình cất cao giọng. Trong mắt anh đầy những tia máu, sắc mặt xám xanh, nhìn thẳng vào cô trông hung dữ hệt như con mãnh thú đang giơ móng vuốt, chuẩn bị lao tới phanh thây xé xác con mồi trước mặt.

Minh Vi thần thờ nhìn anh, lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi. Người đàn ông này hận cô, chán ghét và thù hận. Dù anh rất yêu cô, nhưng sự bài xích và chống đối còn lớn hơn. Cô đã không còn chạm được tới trái tim anh nữa. Giờ cô có nói gì, có làm gì, trong con mắt của anh đều là sai trái hết.

Song Minh Vi vẫn cố gắng trụ vững, nói từng lời một:

- Em mang ơn chị Trương Minh Vi. Khi chị ấy còn sống, Cố Thành Quân đã ngoại tình khiến cho chị ấy phát bệnh mà chết. Thế nên em luôn có ý báo thù Cố Thành Quân...

Trong đôi mắt Đường Hựu Đình tràn đầy sự kinh ngạc và thiếu kiên nhẫn:

- Dù đó là sự thật thì tại sao đến tận giờ em mới nói cho anh biết? Được, coi như hồi đó anh đã hiểu lầm em, nhưng vì sao khi đó em lại có

thể nói lời chia tay với anh dễ dàng như vậy, sau đó vứt anh sang một bên?

- Không phải vậy. – Nước mắt bắt đầu trào ra khỏi mắt Minh Vi. – Sau lần đó ngày nào em cũng vô cùng đau khổ, em đều rất nhớ anh. Nhưng vì sự tự tôn của bản thân nên em mới cố ép mình không liên lạc với anh.

Đường Hựu Đình nghiêng răng:

- Em chỉ thấy sự tự tôn của mình, vậy còn anh? Tất cả đều phải chiều theo quy tắc của em sao? Anh là con rối bị em giữ trong tay để chơi có phải không?

- Sao anh có thể nói như vậy. – Minh Vi ra sức lắc đầu. – Việc em đến tìm anh lúc này chẳng phải đã nói rõ tất cả?

- Điều đó chỉ có thể nói lên rằng em vẫn đang kiểm soát anh thôi, Minh Vi ạ.

Câu nói đó lạnh lùng tàn khốc biết bao.

Hai đầu gối Minh Vi nhũn ra, cô ngồi thụp xuống đất. Dường như sức lực toàn thân cô đã dùng vào việc khóc, nên không còn sức để nói gì nữa.

- Em đừng như vậy, Minh Vi. – Đường Hựu Đình cúi đầu xuống nhìn cô, nghe giọng nói đầy buồn thương. – Anh không phải là một con vật cứng để em đuổi thì đi, em vùi thì đến. Anh cũng có sự tự tôn, cũng có tình cảm của bản thân mình. Hồi đó khi em nói chia tay, anh cũng đã từng cầu xin em. Sau khi chia tay anh không đau khổ hay sao? Em có biết anh đã phải dùng đến một nghị lực lớn tới mức nào để có thể đối mặt nói chuyện với em như bây giờ không? Minh Vi, em có biết anh đã lái xe tới nhà em bao nhiêu lần, cầm điện thoại trong tay nhưng không dám gọi cho em không? Còn em thì sao? Em vui vẻ sánh đôi với Cố Thành Quân đến khắp mọi nơi. Em có biết khi anh nhìn thấy em và anh ta như vậy, anh đã muốn túm lấy

em rồi nhốt em vào một căn phòng, nhốt em trong đó cả đời đến thế nào không? Em có biết không?

- Vậy anh nhốt vào đi. – Minh Vi mở linh hồn mình ra hết như một kẻ tử vì đạo. – Con người em ở đây, anh nhốt em vào đi, nhốt em đến lúc chết đi.

Đường Hựu Đình mệt mỏi nhìn cô, lắc đầu:

- Anh đã có người khác rồi, Minh Vi. Em cũng gặp Hàm Ngọc rồi.

- Em không tin điều đó. – Minh Vi nói. – Anh đang giận em nên mới lấy cô ấy ra làm tấm bình phong.

- Tùy em tin hay không. – Đường Hựu Đình đáp. – Cứ coi như không có cô ấy đi, anh cũng có thể tìm được người phụ nữ khác. Không phải không có em thì anh không sống được.

Không phải không có em thì anh không sống được.

Câu nói ngắn ngủi đó như một viên đạn xuyên thẳng vào ngực Minh Vi. Cô đau tới mức lắp ba lắp bắp:

- Anh làm em tổn thương như vậy anh có thấy thoải mái không? Nhìn em đau khổ như vậy anh vui lắm có phải không?

- Anh không vui. – Đường Hựu Đình cười nhưng trông còn tệ hơn khóc. – Nhưng đây là bản năng sống của anh. Anh không thể chết trong tay em được.

Tình yêu sâu sắc đã từng kết nối hai người lại với nhau, gắn kết không rời. Nhưng một khi đã phân định, nó cũng giống như tuyết tan, như máu thịt đã tách ra khỏi cơ thể, đau thấu tim gan.

- Anh đã trải qua bao nhiêu sự tan tan hợp hợp, giờ đây anh thấy mệt mỏi rồi, không muốn tiếp tục cái tình yêu chỉ gây đau khổ đó với em nữa. Anh muốn được ở bên cạnh một người thân quen như Hàm Ngọc, sống thanh thản và bình ổn. Người anh cần là một người chắc chắn, một người không đòi rời xa anh. Em có hiểu không?

Minh Vi ngừng khóc, song nước mắt vẫn chưa ngừng rơi. Cô nhìn chăm chú vào vũng nước dưới sàn, ngạc nhiên vì thấy mình có nhiều nước mắt đến vậy. Đường như linh hồn của cô cũng đã tan thành nước mắt, cứ thế trôi ra ngoài.

Cô nghe thấy Đường Hựu Đình nói:

- Anh không thể yêu em nữa rồi.

Minh Vi ngồi im dưới đất không có phản ứng gì. Đường Hựu Đình hít sâu một hơi, lấy hết sức mới có thể ép mình quay người đi khỏi đó.

Chân anh đột nhiên bị giữ lại.

Minh Vi ngẩng đầu lên, nhìn anh với khuôn mặt trắng nhợt, khẽ khẩn cầu:

- Lần cuối cùng thôi, em cầu xin anh. Lần cuối cùng thôi...

Tay Đường Hựu Đình siết chặt lại, run bắn lên. Trong miệng anh phảng phất mùi máu tanh, dường như phải mất cả một thế kỷ anh mới có thể cất lời:

- Tất cả kết thúc rồi, Minh Vi.

Cố Thành Quân vội vàng phanh xe, dừng lại bên đường. Chiếc xe của Minh Vi cũng đang đậu ngay ở đó, không sai.

Anh nhảy xuống xe, sải bước đi về cổng khu đô thị. Hai nhân viên bảo vệ đang khoải chí xem chữ ký của Chu Minh Vi, ngẩng đầu lên nhìn thấy Cố Thành Quân, giật thót mình.

- Xin hỏi có phải cô Chu Minh Vi vừa qua đây không?

Anh chàng bảo vệ đỡ đầu gật đầu.

- Cô ấy nói đến gặp bạn, nên chúng tôi cho vào rồi.

- Cô ấy đi đến khu nhà nào?

- À, là khu số bốn.

Cố Thành Quân lao vào như một cơn gió. Anh tìm khắp một vòng bên dưới tầng nhưng không thấy bóng dáng Minh Vi đâu, may có người đi ra nên anh lách được ngay vào trong sảnh, nhưng cũng không thấy cô. Anh bấm máy gọi vào số điện thoại của Minh Vi, trong đó chỉ có giọng cô gái ở tổng đài thông báo chủ thuê bao đã tắt máy. Cố Thành Quân cố nhẫn nại bấm số máy của Đường Hựu Đình.

- Minh Vi à? – Đường Hựu Đình đặt chiếc thìa trong tay xuống. – Cô ấy vừa mới qua đây.

- Cô ấy không ở chỗ cậu sao? – Cố Thành Quân thấp giọng hỏi.

- Chắc cô ấy đã về rồi. – Kiểu hỏi chất vấn của Cố Thành Quân khiến cho Đường Hựu Đình không vui, mày cau lại.

- Chu Minh Vi lại làm sao thế? – Đình Hàm Ngọc oán trách hỏi anh.

Cố Thành Quân nghe thấy giọng nữ trong điện thoại, hừ một tiếng:

- Xe của cô ấy vẫn đang đỗ bên ngoài, không thấy người đâu. Tôi cũng không tìm thấy cô ấy. Nhưng thôi cậu có việc rồi thì thôi. Tôi đi tìm

lại.

Đường Hựu Đình nghe thấy âm thanh tút dài trong điện thoại, bỗng thấy lo lắng trong lòng. Anh bấm số máy của Minh Vi, chỉ có âm báo bận khiến sắc mặt anh trở nên u ám.

- Anh sao vậy, Hựu Đình? – Đình Hàm Ngọc hỏi. – Anh lại ra ngoài nữa à?

Đường Hựu Đình vơ lấy áo khoác, đi nhanh ra cửa:

- Anh ra ngoài có việc. Em ăn sáng xong thì tự về nhé.

Đình Hàm Ngọc oán thán:

- Có phải lại vì Chu Minh Vi không? Con người cô ta làm sao vậy? Đã chia tay rồi, sao vẫn cứ quay lại để quấy rầy không thôi thế. Hựu Đình, anh mặc kệ cô ta đi. Anh càng mềm lòng cô ta càng có hy vọng, hai người sẽ không thể nào dứt khoát được đâu.

- Việc này anh không nói rõ với em được. – Đường Hựu Đình đi giày vào. – Anh sẽ gọi điện cho anh trai em để lát nữa anh ấy đến đón em. Lần sau em cũng đừng có hề cãi nhau với bố lại chạy đến chỗ anh nữa. Trai đơn gái chiếc khó giải thích cho rõ được, đến lúc đó anh trai em lại vác dao chém anh mất.

Đình Hàm Ngọc căn môi:

- Anh trai em không lo được hết những chuyện này. Hơn nữa, anh ấy cũng rất yên tâm về anh. Chúng ta quen nhau đã bao nhiêu năm như vậy rồi, còn gần gũi hơn nhiều người khác mà. Huống hồ...

Xuỳnh một tiếng, cánh cửa đã đóng lại, Đường Hựu Đình đi mất hút. Câu nói dở dang của Đình Hàm Ngọc bắn ngược trở lại.

Cố Thành Quân đang đứng hỏi hai người bảo vệ, quay đầu lại liền thấy Đường Hựu Đình lao ra từ khu nhà. Hai người đàn ông lạnh lùng nhìn nhau, sau đó lập tức quay đi.

- Chắc chắn là cô ấy vẫn còn trong này. – Cố Thành Quân nói với nhân viên bảo vệ. – Các anh hãy tìm kiếm trong đó xem sao. Cô ấy đang ốm, không đi được xa đâu.

Minh Vi đang ốm? Đường Hựu Đình nghiêng chặt răng.

Cố Thành Quân hắng một tiếng mỉa mai:

- Tôi biết cô ấy sẽ đến đây tìm cậu.

- Nếu vậy sao anh không đưa đón đi? – Đường Hựu Đình nói. – Anh biết cô ấy đang không khỏe, vẫn còn để cô ấy đến đây một mình trong thời tiết lạnh thế này sao?

- Tôi không biết cô ấy ra khỏi nhà từ khi nào, tỉnh dậy đã không thấy cô ấy đâu rồi.

- Đêm qua hai người ở với nhau sao? – Đường Hựu Đình chất vấn.

- Liên quan gì đến cậu? – Cố Thành Quân cười khinh miệt. – Tìm người về đã rồi hãy nói. Con người cô ấy là như vậy, khi đau lòng đều muốn tránh đi không gặp bất cứ ai, cũng không cần biết người khác lo lắng đến thế nào.

Sự thân thương trong câu nói đó khiến Đường Hựu Đình thấy nhói đau, anh lạnh lùng nói:

- Cô ấy đến tìm tôi nói muốn quay trở lại.

Ánh mắt Cố Thành Quân lập tức trở nên u ám:

- Cậu từ chối cô ấy chứ gì?

- Việc này không liên quan đến anh.

- Cậu vẫn còn hờn dỗi được cơ à? – Giọng Cố Thành Quân chứa đầy sự mỉa mai giễu cợt.

Đường Hựu Đình neho mắt nhìn Cố Thành Quân:

- Câu đó của anh có ý gì?

Cố Thành Quân còn chưa trả lời thì thấy hai nhân viên bảo vệ vừa nghe điện thoại, vừa vội vã chạy vào sâu trong khu đô thị.

“Có người ngã xuống hồ”.

Cố Thành Quân co cẳng chạy theo nhân viên bảo vệ. Đường Hựu Đình vẫn đứng nguyên tại chỗ, hai chân như đã mọc rễ sâu, không sao nhúc nhích được.

Ai rơi xuống nước? Là Minh Vi?

Hồ nước trong khu chung cư không sâu lắm, nhưng bên dưới có rất nhiều dây điện. Nếu như Minh Vi bị giật...

Như bị một quả đấm vô hình ập tới, Đường Hựu Đình bừng tỉnh lại. Anh chạy thục mạng về phía đám đông đang túm tụm. Nhân viên bảo vệ đã vớt người từ dưới nước lên. Anh xông tới đó, điên cuồng rẽ đám người xung quanh ra, cố gắng sống chết chen vào. Trước mắt anh là một màu máu đỏ tươi, tai không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác nữa. Không khí lạnh ủa vào phổi, song cảm giác thiếu dưỡng khí vẫn cứ bóp nghẹt lấy cổ anh.

Trước mắt Đường Hựu Đình hiện lên khuôn mặt người mẹ quá cố. Người phụ nữ bị bệnh nan y hành hạ tới mức mất cả dáng vẻ bình thường,

nhưng sau khi chết đi lại phục nguyên vẻ tươi đẹp như thời trẻ. Nhột nhột, an tường, song cũng không sao giữ lại được.

Nếu như Minh Vi xảy ra chuyện, nếu như cô ấy chết, anh sẽ hóa điên. Nhất định anh sẽ hóa điên.

Đẩy một nhân viên bảo vệ ra, cuối cùng Đường Hựu Đình cũng chen vào được bên trong.

Một bé gái chừng bốn, năm tuổi đang nằm ho sặc sụa dưới đất, bà cô bé đứng bên cạnh vừa khóc vừa ra sức cảm ơn hai người bảo vệ.

“Con bé trèo lên cây ngã rơi xuống nước”.

“Người lớn đâu sao bất cần đến như vậy...”

Đường Hựu Đình thở hỗn hển, trái tim đang đập loạn lên cuối cùng cũng hơi bình ổn lại. Anh chậm rãi quay người, thấy Minh Vi đang đứng ngay sau đó, nhìn anh mờ mịt. Khuôn mặt cô vẫn trắng bệch như tờ giấy, đứng đó trông giống như một linh hồn.

Đường Hựu Đình nhìn chăm chú vào cô, sau đó gạt mọi người xung quanh ra để đi đến đó. Ánh mắt Minh Vi nhìn anh trong veo như nước. Cô cứ đứng vậy nhìn anh đi tới gần mình.

Khi Đường Hựu Đình còn cách một bước chân, Cố Thành Quân chợt lao tới ôm gọn Minh Vi vào lòng.

Đường Hựu Đình đứng sững ngay tại chỗ.

- Em làm anh lo đến chết đ được, em biết không? Điện thoại không mở, cũng không để lại một dòng chữ nào. Trời lạnh như thế này nếu em xảy ra chuyện gì anh biết phải làm thế nào?

Những lời nói đó cũng không thể hiện được hết sự lo lắng của Cố Thành Quân, Minh Vi bị anh ôm siết lấy, không nói một lời. Ánh mắt cô vượt qua vai anh, nhìn thẳng vào Đường Hựu Đình. Ánh mắt đó chứa chan bao ẩn ý sâu xa, Đường Hựu Đình dường như hiểu hết mà lại chẳng hiểu gì, không thể nào đáp lại. Ngọn lửa trong mắt Minh Vi dần dần vụt tắt. Cô cụp mắt xuống, khẽ nói một câu xin lỗi.

- Chúng ta đi về thôi. – Cố Thành Quân nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Minh Vi. – Để anh đưa em về. Đêm qua em đã không về nhà rồi, chắc mẹ em đang lo lắng lắm.

Nói xong Cố Thành Quân ôm lấy Minh Vi đưa cô đi. Minh Vi vẫn lặng im cúi đầu không nói, cũng không quay đầu nhìn lại lần nào nữa.

Đám đông cũng tản dần đi. Đường Hựu Đình đứng một mình bên bờ hồ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xám xịt, bất động hồi lâu.

Khi tổ chức xong hết các chương trình chào mừng năm mới, cả công ty xoay như chong chóng vào chương trình chúc Tết. Minh Vi tham gia một bộ phim ngắn, đóng vai một cô gái nổi loạn. Bộ phim đó quay một tuần lễ là xong, Cố Thành Quân cố ý sắp xếp cho cô bận rộn hơn mức bình thường để cô không còn thời gian rảnh rỗi nghĩ ngợi lung tung, vậy nên lại bố trí tiếp cô tham gia vào một tiết mục ẩm thực đầu xuân.

Minh Vi cùng với cả ê kíp làm chương trình bay sang Hồng Kông, Ma Cao một vòng, khi về đã chạm ngưỡng năm mới. Bà Vương đột nhiên tuyên bố dịp Tết năm nay sẽ đi du lịch, hơn nữa, còn đi du lịch cùng người khác.

“Người khác” đó Minh Vi cũng biết, là người mà mẹ cô đang có quan hệ nghiêm túc. Đó là một thầy giáo dạy môn cơ điện ở một trường kỹ thuật trong thành phố, quen biết qua mai mối. Ông họ Lưu, năm ngoái người vợ y 妻 qua đời vì bệnh nặng, có một cậu con trai, mới tốt nghiệp đại học. Con

trai ông thực ra không mấy tán thành chuyện bố mình tái hôn sớm như vậy, nhưng nghe nói con gái của người kia là Chu Minh Vi liền đồng ý ngay.

Tính cách của bà Vương và thầy Lưu rất hợp nhau, lại có chung tiếng nói. Bọn họ dự định qua Tết sẽ kết hôn. Minh Vi cảm thấy con người của thầy Lưu cũng ổn, nên rất ủng hộ việc mẹ đi bước nữa. Cô cũng định sẽ mua cho mẹ và bố dựng một căn hộ mới.

Chính vì vậy nên bà Vương tính chuyện tổ chức cho cả hai bên đi du lịch trong dịp nghỉ Tết, cũng là để cho bọn trẻ quen mặt nhau. Minh Vi rất muốn đi cùng, nhưng Mồng bốn Tết đã phải bắt đầu làm việc, nếu tính cả thời gian đi đường cũng chỉ chơi được có một ngày. Vậy nên cô đành phải thay chuyển du xuân đó bằng cách mời thầy Lưu và con trai đi ăn cơm.

Cố Thành Quân nói với Minh Vi:

- Nếu vậy em sẽ cô đơn một mình suốt bốn ngày, hay là đến nhà anh. Dù sao đó cũng là nhà em, không có gì mất tự nhiên.

- Nghỉ Tết anh không đi thăm ông nội anh sao? – Minh Vi hỏi. Bố mẹ Cố Thành Quân đều đã qua đời nên cũng ít qua lại với họ hàng, chỉ còn ông nội là gần gũi hơn cả.

- Ông đã mất hồi năm kia rồi.

Minh Vi xin lỗi. Cô không biết thông tin ông đã qua đời.

- Em cứ suy nghĩ đi nhé. – Cố Thành Quân nói. – Chúng ta có thể cùng làm bánh bao, thịt nướng, chơi game. Trong nhà nhiều phòng như vậy, em chọn phòng nào cũng được. Anh cam đoan không tấn công em lúc nửa đêm.

- Em đến đó ở với anh suốt bốn ngày hả? Thông tin này truyền ra không biết sẽ thế nào!

- Tết đến đám phóng viên cũng phải nghỉ ngơi. Hơn nữa, việc đó cũng có gì đâu.

Chính xác. Việc Cố Thành Quân đang theo đuổi Chu Minh Vi đã không còn là tin nóng sốt, chắc chắn các tờ báo giải trí sẽ không giật thông tin đó lên trang đầu nữa. Sau lễ trao giải phim điện ảnh, những tin đồn về quan hệ của hai người đã âm ỉ suốt một dạo. Minh Vi tránh né không bày tỏ thái độ gì, nên đám phóng viên tìm đến hỏi Cố Thành Quân.

Cố Thành Quân không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ nở nụ cười quyến rũ:

- Minh Vi là một người phụ nữ hết sức đặc biệt.

Kiểu trả lời đầy ám muội đó khiến cho các fan hâm mộ phát cuồng lên. Dù kiểu phản ứng, có người khóc lóc phản đối, có người hòa vào ủng hộ, có người bình thản nói đó chỉ là cách thu hút dư luận. Tuy nhiên mọi người cũng đều nhận định là Cố Thành Quân đang theo đuổi Chu Minh Vi, nhưng xem ra vẫn chưa có kết quả, nên mới gắng sức lao tâm khổ tứ như vậy.

Sau này Cố Thành Quân còn dẫn theo thư ký và hai quản lý trong công ty đến ăn cơm ở quán của mẹ Minh Vi. Vừa hay hôm ấy Minh Vi cũng ở đó, tự tay bưng đồ ăn thức uống lên. Bức ảnh một thực khách chụp lập tức được tải ngay lên mạng. Trong đó, Cố Thành Quân đang nhìn Minh Vi với ánh mắt chan chứa yêu thương. Dư luận lại được một phen huyên náo.

Những lời đồn đại quá nhiều sẽ thành chuyện thật. Có những lúc Minh Vi cũng cảm thấy quan hệ mập mờ của mình với Cố Thành Quân cũng chẳng có gì là không tốt. Những tin đồn về các ngôi sao cũng phải nhìn vào đẳng cấp, nếu như đối phương ở đẳng cấp cao, khi mình vướng vào đó

cũng tự nhiên nâng cao giá trị của mình, Cố Thành Quân đương nhiên là đối tượng đáng giá nhất để cô vướng vào những tin đồn.

Ngày ba mươi Tết, gia đình ăn bữa cơm tất niên sớm, sau đó Minh Vi đưa hai người lớn và Tiểu Lưu ra máy bay, còn mình lái xe một mình quay về thành phố.

Con đường vào trong nội thành đông nghịt, ngày cuối cùng trong năm nên có rất nhiều người về nhà. Cũng có rất nhiều xe ra khỏi thành phố, đó là những gia đình đi du lịch.

Xe của Minh Vi tắc nghẽn ở một đầu đường, một người lái xe bên cạnh quay sang hỏi đường cô. Minh Vi hạ cửa kính xe xuống, người kia ngạc nhiên tròn mắt. Cả bốn thanh niên ngồi trong xe đó đều thò hết đầu ra, tròn mắt lên nhìn cô. Minh Vi chợt thấy trong lòng vui vui, nhẫn nại chỉ đường cho bọn họ, sau đó còn tặng cho bốn tờ chữ ký.

“Chu Minh Vi, cố lên nhé. Bọn anh luôn ủng hộ em!”, mấy chàng thanh niên mở cửa trong bụng, lái xe đi.

Minh Vi chậm rãi nhích từng chút một theo dòng xe. Đầu thu trong xe phát hết mục cung chúc tân xuân, bắt đầu chuyển sang ca nhạc. Một bài hát quen thuộc nghe vô cùng xúc động của Trương Tịnh Dĩnh.

“Nếu như đây không phải là kết cục, nếu như em vẫn còn yêu anh, nếu như em nguyện tin rằng anh là duy nhất. Nếu như anh nghe thấy, nếu như anh vẫn nhất quyết ra đi, thì đó là tình yêu em không sao kháng cự nổi...”.

Tình yêu của cô và Đường Hựu Đình đã có kết cục rồi, có thể cô vẫn không thể nào kiềm chế được việc yêu anh, nhưng nó đã không còn tác dụng. Trong trò chơi tình ái, người nào rút ra muộn hơn đều phải chịu đau khổ nhiều hơn.

Minh Vi khẽ hát theo giai điệu đó, khóe miệng còn thấp thoáng nụ cười. Sau đó, cô bấm số máy của Cố Thành Quân.

“Là em. Hiện em đang tới chỗ anh. Có phải mang gì đến không? Anh mua hết đồ đón Tết rồi à? À..., vậy thì được, lát nữa chúng ta cùng đi siêu thị”.

Hơn một giờ sau Minh Vi lái xe đến ngôi biệt thự ngoại ô. Cố Thành Quân đang đứng trước cổng đón cô, hướng dẫn đưa xe vào trong bãi cỏ trước sân. Khuôn mặt anh rạng rỡ nụ cười, tràn đầy tình cảm.

- Anh tìm mãi rồi nhưng không thấy thẻ thành viên của siêu thị nào cả. Có thẻ hội viên, mua hàng Tết sẽ được giảm mười hai phần trăm. – Cố Thành Quân nói.

- Chủ tịch Cố cũng phải tính toán tỉ mỉ đến thế hay sao? – Minh Vi cười giễu, mở ngăn kéo thứ hai của tủ giày ra. Trong chiếc giỏ nhỏ nhẵn là một đồng thẻ. Cô tìm lấy một chiếc thẻ hội viên siêu thị.

- Đây đều là thẻ từ mấy năm trước, không biết bây giờ còn dùng được không?

- Cứ thử xem sao. – Cố Thành Quân cầm theo một bó túi dùng nhiều lần để vào cốp xe. – Đi thôi, nếu muộn hơn nữa thì đồ tốt sẽ bị các thím các dì tranh cướp mua hết.

Minh Vi ngắt một bông hoa mai vừa mới nở rồi ngồi vào ghế lái phụ. Vẫn là chiếc xe Lexus năm xưa, ghế ngồi bên trong, mùi nước hoa vẫn nguyên như cũ.

Cô cảm thấy hơi ngơ ngẩn, như vừa mới tỉnh dậy sau một giấc ngủ mà thoáng cái năm năm đã trôi qua. Tưởng như cô với Cố Thành Quân chưa từng tan vỡ, cô cũng chưa từng trải qua cuộc tình với người đàn ông tên là

Đường Hựu Đình đó. Hiện thực và ảo giác cứ thế hòa lẫn vào nhau không phân biệt nổi.

Siêu thị ngày ba mươi Tết đông như trẩy hội, toàn những người tranh thủ ngày cuối cùng đi mua hàng Tết. Có một số mặt hàng được giảm giá với số lượng có hạn, nhưng ngay cả đại minh tinh như Cố Thành Quân và Chu Minh Vi kết hợp với nhau cũng không thể nào khiến cho các dì các thím chuyển hướng nhìn đi nơi khác. Vì vậy hai người bọn họ thấy thoải mái hơn, cũng chất đồ lên xe đẩy rồi hòa lẫn vào dòng người như bất cứ ai.

- Tối nay ăn lẩu đi. – Minh Vi nói. – Bếp từ ở nhà còn dùng được không?

Cố Thành Quân cười hết sức vui vẻ, đáp:

- Vẫn dùng được.

- Người dọn dẹp vẫn là dì Lý à?

- Vẫn là dì ấy. Hôm qua dì ấy mới đến dọn dẹp một hồi.

- Chắc con gái dì ấy tốt nghiệp đại học rồi?

- Năm nay tốt nghiệp. Anh đã giới thiệu đến tòa soạn của Tôn Hiếu Thành làm biên tập.

- Thời gian trôi qua nhanh thật. – Minh Vi vừa nói vừa để đồ vào trong xe đẩy.

Cô thích ăn dầu hào, Cố Thành Quân thích ăn nước sốt hải sản, cả hai người đều thích ăn phù trúc và váng đậu, măng tươi, mộc nhĩ. Minh Vi cầm mấy gói gia vị lẩu cân nhắc mãi, cuối cùng nói:

- Mua một con cá chép nhỏ mang về tự làm nước lẩu cũng được.

- Em muốn sao cũng được. – Cố Thành Quân đẩy xe đi sau lưng Minh Vi.

- Phải rồi, ở nhà còn trứng gà không? – Minh Vi nhìn mấy hộp đựng trứng gà con so. – Mua hai hộp được khuyến mại thêm bốn quả cũng ổn nhỉ.

Cố Thành Quân cười xòa:

- Hết rồi, mua một ít đi.

- Anh cười ngớ ngẩn gì vậy? – Minh Vi liếc nhìn Cố Thành Quân, lấy hai hộp trứng để vào trong xe.

Cố Thành Quân lại cười mấy tiếng nữa, sau đó mới nói:

- Anh thấy rất vui.

- Việc mua trứng có thể khiến anh vui như vậy hả?

- Không phải. – Cố Thành Quân nheo mắt nhìn Minh Vi. – Vì em nói là “ở nhà”, nên anh cảm thấy ấm áp vô cùng.

Môi Minh Vi hơi mấp máy, song cuối cùng không nói gì cả. Cô cúi đầu đi tiếp, còn Cố Thành Quân đẩy xe ở đằng sau. Có hai cô gái đứng bên cạnh khẽ kêu lên kinh ngạc, sau đó lấy điện thoại ra chụp ảnh. Cố Thành Quân đang trong tâm trạng vui vẻ nên quay sang nhìn bọn họ mỉm cười vẫy tay, sau đó sải bước đuổi theo Minh Vi, đưa tay lên quàng qua vai cô.

- Bỏ tay anh xuống đi. – Minh Vi hạ giọng cảnh cáo.

Cố Thành Quân thu tay về, trong nụ cười vẫn chứa chan sự yêu chiều, dường như Minh Vi chỉ là đứa trẻ đang tỏ ra ương ngạnh với anh thôi vậy.

Hai người mua đầy một xe hàng rồi quay về biệt thự. Minh Vi cởi áo khoác ngoài ra rồi đi vào bếp bắt đầu chuẩn bị bữa ăn.

Chiếc tạp dề màu nâu nhạt có hình con gấu năm đó Minh Vi thường dùng được gấp gọn gàng để nguyên chỗ cũ. Cố Thành Quân đi tới, giúp cô buộc dây áo vào:

- Có cần anh giúp không? Mấy năm nay tay nghề của anh cũng tiến bộ hơn nhiều.

- Tay nghề của anh hả? – Minh Vi không tin tưởng lắm. – Vậy được, anh rửa sạch củ sen với khoai tây đi rồi cắt nhỏ ra. Sau đó thái đậu phụ cho vào ngăn đá để cứng lại.

Cố Thành Quân bật ti vi lên. Tiếng nhạc của chương trình chào năm mới ồn ào náo nhiệt xua tan đi không khí lạnh giá trong phòng. Hai người phối hợp với nhau trong bếp vô cùng ăn ý. Tất cả những thứ đó đều là do thói quen từ khi trước. Chỉ một cử động của Minh Vi là Cố Thành Quân biết ngay cô đang cần thêm muối hay xì dầu. Tất cả các dụng cụ trong bếp vẫn bày nguyên vị trí cũ, Minh Vi có thể tìm thấy bất cứ thứ gì mình cần theo thói quen một cách dễ dàng.

Cố Thành Quân thái củ sen xong liền đưa đến trước mặt cho Minh Vi thẩm định. Minh Vi gật đầu tỏ vẻ đã chấp nhận, vậy là anh lại vui mừng đi thái tiếp khoai tây. Tới khi tất cả đã thái xong, anh bèn chọn một quả quýt to nhất bóc vỏ, ăn thử trước một múi, khi khẳng định là đủ ngọt liền tách một múi rồi đưa lên miệng cho Minh Vi.

Minh Vi đang bận rộn với các nguyên liệu lẩu, liền há miệng ăn ngay múi quýt đó.

- Wow...

- Có ngọt không? – Cố Thành Quân hỏi.

Minh Vi gật đầu. Cố Thành Quân lại lấy thêm mấy múi nữa đưa qua. Anh đứng tựa người vào bàn sơ chế, nhìn Minh Vi tất bật bằng anh mắt dịu dàng, trong miệng là vị ngọt ngào của quýt.

Sau bốn đêm Giao thừa lạnh lẽo, đến năm nay cuối cùng anh đã không còn cô quạnh nữa. Anh cảm thấy ông trời đúng là hậu đãi với mình. Dù tất cả những chuyện này chỉ là giấc mộng trong trí tưởng tượng của anh, anh cũng vẫn cảm tạ những vị thần linh đã ban cho anh giấc mộng này.

Trời tối dần, trong khu biệt thự ít người ở nên chỉ thấy lác đác có nhà đốt pháo, Cố Thành Quân mua hẳn một bánh pháo tám trăm quả, treo lên cây quế trước cổng. Minh Vi bịt tai đứng trước hiên nhìn anh châm lửa. Tiếng pháo nổ đi ùng vang lên, kéo dài mãi không thôi. Hai người cùng cười đứng bên cửa nhìn ra, cây cỏ hoa lá trong khoảng sân đều bị bao trùm bởi làn khói trắng tỏa ra từ bánh pháo giống hệt như mây trên núi, loãng dần rồi cũng tản đi.

Cố Thành Quân ôm lấy Minh Vi từ phía sau, cúi đầu xuống hôn lên má cô.

- Em có vui không?

Minh Vi lập tức vùng ra:

- Vào nhà đi, chắc ăn được rồi.

Nồi lẩu sôi cuồn cuộn cùng với rượu vang, hai người ngồi ăn đều cảm thấy bốc hỏa lên đầu. Chương trình dạ hội mừng năm mới trên ti vi vẫn ồn ào náo nhiệt, những con người áo váy rực rỡ sắc màu nhảy múa hát ca vô cùng sôi động.

- Phải rồi, hiện giờ Chân Tích thế nào? – Minh Vi đột nhiên hỏi.

Cố Thành Quân đưa mắt nhìn, thấy sắc mặt cô vẫn bình thường nên mới nói:

- Cô ấy đang cai nghiện trong một trung tâm cai nghiện ở nước ngoài. Hôm qua anh mới nói chuyện qua điện thoại với cô ấy, thấy tinh thần cũng không tệ.

- Cô ấy có quay về không?

- Em muốn cô ấy quay về?

- Không quan tâm. – Minh Vi dùng đũa gắp một miếng cá lên, ăn chậm rãi. – Cô ta bị tổn thất lớn như vậy, rất khó để phục hồi trở lại. Dù sao cô ta cũng đã kiếm được đủ tiền rồi, nếu như không quay lại, cũng có thể tính chuyện kinh doanh, đầu tư vào chỗ nào đó, hoặc lấy chồng, dù sao cũng vẫn còn hơn là quay về nghề cũ.

- Chân Tích cũng nghĩ như vậy. – Cố Thành Quân nói. – Cô ấy định đến Canada sống một thời gian. Bố cô ấy cũng đã bắt đầu giải quyết mấy ngôi nhà của cô ấy ở đây rồi.

- Lúc này bán nhà cũng là một thời cơ tốt. – Minh Vi cân nhắc một chút, sau đó khẽ hỏi. – Còn Tô Khả Tĩnh thì sao?

- Theo luật, cô ta phải chấp hành hình phạt ở Nhật Bản. Luật sư áng chừng sẽ phải lĩnh án treo một hai năm.

- Cô ta... có nói gì không?

- Cô ta cho rằng vì sai sót của Chân Tích nên mới ra nông nổi, hồi đó còn định công khai hết mọi thông tin về Chân Tích. Nhưng có khả năng cô ta sẽ không bao giờ về nước nữa. Nghe luật sư nói, hiện giờ cô ta đang rất bình tĩnh, đợi đến ngày ra tòa. Thế nào, em mềm lòng rồi à?

- Một chút. – Minh Vi cười cay đắng. – Tuy nhiên cô ta mắc lỗi nên buộc phải tự gánh vác lầm lỗi đó của mình. Chỉ có điều khi nghĩ tới cô ta, em đều nghĩ đến lúc bọn em mới quen nhau. Hồi đó cùng vào công ty một đợt, ở cùng một phòng ký túc. Khi đó cô ta mới chỉ là một cô thiếu nữ ngây thơ đơn thuần, vui vẻ, tràn đầy hy vọng và ước mơ. Chỉ chưa tới sáu năm mà giờ đây đã thay đổi hoàn toàn như vậy.

- Đó chính là giới giải trí. Khi đã bước chân vào đó rồi, cũng giống như tôi luyện lại một lần.

Minh Vi nhìn Cố Thành Quân:

- Anh cũng từng giỡn chơi với số mệnh của cô ta còn gì.

- Anh cho cô ta một cơ hội tốt để vươn lên, đó là trao tặng. – Cố Thành Quân nói như chuyện đương nhiên, hết sức thờ ơ. – Đáng lẽ cô ta có thể dùng cơ hội đó để xây dựng cho mình một cuộc sống tốt đẹp hơn. Là tự bản thân cô ta không nắm vững được về mình, vừa mới bắt đầu đã đi vào con đường lệch lạc. Một người không biết phải đi đứng thế nào cho đúng đắn thì có trao cho cơ hội cũng chỉ lãng phí mà thôi.

Ăn uống xong Cố Thành Quân chủ động đi rửa bát. Minh Vi ngồi trong phòng khách nghịch điện thoại di động, gửi tin nhắn chúc mừng năm mới cho bạn bè.

Đêm Giao thừa mà Chung Thiên Dao vẫn còn đang đi quay ở tỉnh ngoài, khi nhận được tin nhắn của Minh Vi liền gọi lại than thở. Cố Thành Quân vừa rửa bát vừa nhìn Minh Vi ngồi trong sa-lông nói nói cười cười với bạn, bất giác cũng nở nụ cười.

Nếu thời gian có thể dừng lại ở lúc này thì tốt biết bao.

Kết thúc cuộc chuyện trò với Chung Thiên Dao, Minh Vi tiếp tục nhắn tin chúc Tết. Cái tên Đường Hựu Đình xuất hiện trên màn hình. Cô chần

chữ một lát, sau vẫn chạm tay vào đó.

Là hậu bối nên gửi tin nhắn chúc mừng năm mới, dù gì đó cũng là phép lịch sự.

Nghĩ vậy nên Minh Vi soạn một tin nhắn theo đúng quy cách thông thường: “Chu Minh Vi chúc anh sang năm mới sự nghiệp thuận lợi, sức khỏe dồi dào, gia đình hạnh phúc”. Soạn xong cô còn đọc lại thấy giống hệt những tin nhắn được viết để gửi đi hàng loạt nên hài lòng gật đầu, sau đó bấm nút gửi đi.

Khi nhận được tin nhắn đó Đường Hựu Đình đang ngồi trong phòng hóa trang chờ đến tiết mục biểu diễn của mình trong dạ hội mừng năm mới. Anh cầm chiếc điện thoại, lặng lẽ nhìn lên màn hình, đọc tin nhắn đó hết lần này đến lần khác.

Anh sẽ biểu diễn một tiết mục hát đơn trong chương trình dạ hội mừng năm mới mà hàng trăm triệu người sẽ xem này. Được có mặt trong dạ hội mừng năm mới là điều mà bất cứ nghệ sĩ nào cũng ước mơ. Khi thông tin này được truyền ra, những người làm cùng Đường Hựu Đình trong studio và các fan hâm mộ đều vui mừng nhảy nhót cả lên, song chỉ có mình anh lặng lẽ ngồi im, đón nhận nó với vẻ thờ ơ.

Anh từng có một người có thể chia sẻ với anh tất cả, nhưng người đó hiện giờ đã không còn ở bên anh nữa. Bọn họ làm tổn thương lẫn nhau, cuối cùng người này đẩy người kia đi, sống trong thoi thóp. Một ngày nào đó vết thương trong lòng có thể lành lại, nhưng còn sự tiếc nuối sẽ đeo bám cả đời, cho tới lúc chết.

Sau lần đoạn tuyệt đó bọn họ không còn liên lạc với nhau. Tin nhắn chúc Tết đầy vẻ xa cách đó là tin nhắn đầu tiên anh nhận được từ cô. Chắc cô đang sống rất ổn, ở Cổ Thành Quân có sự chăm sóc thành thực và tỉ mỉ mà cô cần đến. Cô có cuộc sống tốt hơn nên sẽ nhanh chóng quên anh.

Đường Hựu Đình không biết phải nhẫn lại thế nào mới được. Anh có thể bắt chước cô, nhẫn lại một câu khách sáo: “Cảm ơn, chúc em năm mới vui vẻ.”, nhưng anh không nỡ làm như vậy. Trước sau anh vẫn không thể quên được chuyện xảy ra bên hồ lúc đó, anh đã lao vào đám đông như một thằng điên, hồn xiêu phách lạc. Anh thực sự không kiên cường như mình nghĩ, anh chỉ sợ lần này mình sẽ lại bất chấp tất cả mà lao đến, ôm lấy cô, sau đó lại quần lấy cô không rời ra được.

Sự kiêu ngạo của anh không cho phép anh làm như vậy, nhưng toàn thân anh lại đang khát khao điều đó.

“Anh Đường, đến lượt anh ra sau cánh gà rồi.”, một nhân viên trường quay đến thông báo. Đường Hựu Đình hít sâu một hơi, đưa điện thoại cho Lưu Triệu, sau đó đi theo nhân viên trường quay.

Biểu diễn một tiết mục đã được tập luyện không biết bao nhiêu lần đối với Đường Hựu Đình không phải là điều khó khăn gì. Anh ung dung thư thái đứng trước ánh đèn sân khấu, nở nụ cười rạng rỡ, hát theo tiếng nhạc và phối hợp cùng các vũ công phụ họa xung quanh. Trong một chương trình tổng cộng nghênh tân, mọi người đoàn tụ thế này, anh đứng đó hát một bài hát vui vẻ, trên khuôn mặt là nụ cười vui vẻ nhưng đằng sau đây những vết thương.

Nhìn xuống vô vàn những khuôn mặt bên dưới khán đài, Đường Hựu Đình bỗng ý thức được rằng đó vẫn chưa phải là điều đáng buồn nhất. Đáng buồn nhất là người có thể cùng anh sẻ chia những niềm vui nỗi buồn lại không chờ anh ở phía sau sân khấu.

Minh Vi lần lượt nhận được tin nhắn của mọi người, song không có tin nhắn nào của Đường Hựu Đình. Cô cầm chiếc điện thoại, lòng bàn tay đầm mồ hôi. Ti vi đang phát một vở tấu hài, Cố Thành Quân ngồi cười cùng các nhân vật trong đó. Tất cả mọi người đều vô cùng vui vẻ, vào giờ phút này

không nên có bất kỳ nỗi buồn nào trên thế gian. Nỗi đau của sự biệt ly cũng nên giấu kín xuống đáy lòng.

- Em đi vệ sinh một chút. – Minh Vi đứng dậy rồi đi lên tầng.

Nhốt mình trong căn phòng nhỏ, Minh Vi đứng tựa lưng vào tường, chậm chậm ngồi bệt xuống. Cô ôm lấy đầu gối, bật cười cay đắng. Ở đây vô cùng yên tĩnh, không nghe thấy tiếng cười vui vẻ của mọi người. Cô ôm lấy ngực, cố gắng làm cho nỗi đau giảm bớt. Trái tim hiện giờ của cô rất khỏe mạnh, sẽ không phát bệnh mà chết được. Nhưng trong khoảnh khắc đó, cô thà rằng mình vẫn là Trương Minh Vi khi trước, trái tim vỡ tan ra rồi chết đi thanh thản, sẽ không còn phải tiếp tục sống để chịu đựng sự giày vò như vậy nữa.

Ti vi dưới nhà đang phát tiết mục biểu diễn của Hựu Đình, Cổ Thành Quân cầm ly rượu, giơ lên với người đàn ông trên màn hình.

- Cảm ơn đã giúp.

Khi Minh Vi trở lại bình thường đi xuống dưới nhà, tiết mục của Hựu Đình đã hết, chuyển sang một tiết mục ca múa dân gian. Minh Vi thấy mệt nên đề nghị với Cổ Thành Quân không đợi đến phút Giao thừa nữa mà đi ngủ sớm. Cổ Thành Quân đưa cô về phòng rồi chúc ngủ ngon.

Trong chương trình dạ hội, tất cả các nghệ sĩ đều tập trung trên sân khấu chuẩn bị đón nghe tiếng chuông chào năm mới. Chiếc điện thoại để trên sa-lông của Minh Vi bỗng rung lên bần bật. Cổ Thành Quân do dự một lát rồi cầm lên.

Tên người gửi đến được ký hiệu “^_^”, mở ra đọc chỉ có một câu ngắn ngủi: “Em đang ở một mình à?”.

Cổ Thành Quân nhìn màn hình điện thoại rồi cười lạnh nhạt.

Khi đó, tin nhắn thứ hai lại được gửi đến: “Em đang ở đâu? Anh muốn gặp em”.

Thảo nào chia tay lâu rồi mãi vẫn không dứt điểm. Tính cách cả hai người đó đều dây dưa giống hệt nhau, đi được ba bước lại lùi một bước, cứ vậy đến lúc nào mới tới tận cùng?

Cố Thành Quân nhìn lên tầng hai thấy lặng thinh, bèn soạn tin nhắn trả lời: “Anh đang ở đâu?”, sau đó bấm nút gửi đi.

Bên kia nhanh chóng nhắn lại: “Anh vẫn đang ở trường quay lớn, em ở nhà một mình à?”.

Trả lời nhanh như vậy chắc đang giữ khư khư điện thoại rồi. Cố Thành Quân bật cười vui vẻ, gửi tin lại: “Không phải một mình”

Bên kia im lặng hồi lâu.

Khi Cố Thành Quân tưởng rằng bên đó đã từ bỏ, thì có cuộc gọi đến. Điện thoại để chế độ rung, trên màn hình hiện lên ký hiệu “^_^” trông hết sức vui vẻ.

Cố Thành Quân chợt hiểu ra, tên viết tắt của Đường Hựu Đình là “TYT”, là một cái mặt khóc, thảo nào Minh Vi dùng ký hiệu mặt cười để thay thế.

Âm báo cuộc gọi ngắt giữa chừng, sau đó lại một cuộc gọi mới. Cố Thành Quân bỏ mặc đó, cũng không định đưa điện thoại cho Minh Vi.

Đêm nay là một đêm đặc biệt, đêm nay Minh Vi chỉ thuộc về một mình anh. Anh sẽ không chia sẻ cô cho bất cứ người nào khác.

Đến khi Cố Thành Quân rửa mặt xong, quay vào phòng khách tắt ti vi, trong điện thoại đã là mười cuộc gọi lỡ, tất cả đều từ “^_^” gọi đến. Anh

quả thực thấy ngạc nhiên vì sự bộc phát đó của Đường Hựu Đình, cầm máy lên định tắt nguồn đi, song đúng lúc đó lại một cuộc gọi nữa gọi đến. Trên màn hình hiện lên chữ “Đạo diễn Lưu”.

Đó là đạo diễn của phim “Bạch lộ”.

Cố Thành Quân do dự trong giây lát, sau đó nhận cuộc gọi.

- Cuối cùng em cũng chịu nhấc máy rồi à? – Là giọng nói của Đường Hựu Đình vang lên.

Cố Thành Quân sửng người, cười nhạt.

- Anh mượn điện thoại của đạo diễn Lưu để gọi cho em. Không còn cách nào khác, ai bảo em không chịu nghe điện thoại của anh. Em đang ở đâu? Có thể ra ngoài được không? Anh muốn gặp em.

Cố Thành Quân không nói gì.

Đường Hựu Đình bắt đầu nói lộn xộn:

- Em vẫn đang giận anh à? Anh biết anh là đồ khốn. Anh đã thực sự cố gắng nhưng anh vẫn không làm được. Mới rồi khi anh đứng trên sân khấu, trong đầu anh luôn tràn ngập hình ảnh em. Khi đó anh nhận ra rằng dù anh có giành được thành công lớn tới đâu, nhưng nếu như không có em cùng chia sẻ thì tất cả cũng chẳng còn nghĩa lý gì. Anh sai rồi, anh không nên tùy tiện như vậy. Anh đã làm tổn thương trái tim em. Em có thể cho anh thêm một cơ hội nữa không? Lần này, anh sẽ không làm hỏng đâu. Anh thề!

Câu này nghe quen tai biết bao, hình như anh cũng đã từng câu xin Minh Vi như vậy. Có vẻ như bất kỳ người đàn ông nào khi muốn quay đầu lại đều sẽ nói như vậy, Cố Thành Quân đứng lặng lẽ cười với vẻ mỉa mai và tự trào.

May anh là người nhận cuộc gọi này.

- Minh Vi? Em có đang nghe không? – Đường Hựu Đình gọi. – Trả lời anh một câu đi. Dù là từ chối anh cũng muốn nghe giọng nói của em. Anh thực sự rất nhớ em...

Cố Thành Quân thở dài một tiếng:

- Đường Hựu Đình, là tôi đây.

Bên kia im lặng một hồi, sau đó là giọng nói đầy phần nộ rít qua kẽ răng:

- Cố Thành Quân, sao anh lại nghe điện thoại?

- Vì Minh Vi đang ở chỗ tôi. – Cố Thành Quân sung sướng nói. – Mẹ cô ấy đi du lịch nên cô ấy không muốn ăn Tết một mình, đã đến nhà tôi. Rất xin lỗi, tôi còn tưởng Lưu đạo diễn tìm cô ấy nên mới nhận cuộc gọi, không biết đó lại là cậu.

- Đưa điện thoại cho Minh Vi đi.

Cố Thành Quân đưa điện thoại ra, lắc lắc cổ cho đỡ mỏi, rồi sau đó mới nói:

- Cô ấy đang ngủ say rồi. Hay sáng mai cậu hãy gọi lại. – Ngập ngừng một chút, anh cười đầy ẩn ý. – Tối nay cô ấy rất mệt.

Giọng nói của Đường Hựu Đình trở nên cứng nhắc:

- Hai người... Anh nói vậy có ý gì?

- Cậu thấy sao? – Cố Thành Quân hỏi lại. – Đường Hựu Đình, thực ra tôi mong từ nay trở về sau cậu đừng gọi điện cho Minh Vi như thế này nữa.

Nếu bạn trai cũ của bạn gái cậu cứ làm phiền như vậy, cậu có vui vẻ được không? Hy vọng cậu hãy tôn trọng sự lựa chọn của Minh Vi một chút.

- Đây là ý của cô ấy sao? Hay là chủ ý của anh?

- Hiện giờ là ý tôi, nhưng cũng là ý cô ấy. Đường Hựu Đình, hãy ra dáng đàn ông một chút, làm một người bạn trai cũ đường hoàng dứt khoát ấy. Dù cô ấy có đau lòng một thời gian rồi cũng sẽ qua đi hết. Tôi sẽ chăm sóc thật chu đáo cho cô ấy, cậu không cần phải lo lắng nữa.

Đường Hựu Đình nghiêng răng tắt máy. Lưu Triệu vội vàng lấy điện thoại trả lại cho trợ lý của đạo diễn Lưu.

- Về nhà thôi, Hựu Đình. – Lưu Triệu nói. – Đêm nay cậu có muốn về nhà bố cậu không? Đêm Giao thừa mà.

Đêm Giao thừa trên đường rất ít xe cộ đi lại, các cửa hàng ngày thường náo nhiệt cũng đều đóng cửa. Tiếng pháo vang lên từ khắp mọi nơi, nhà nhà đèn đuốc sáng trưng, những khuôn mặt tươi vui nói cười. Lác đác mấy chiếc xe trên đường cũng đang vội vã tìm về nơi ấm áp.

Đường Hựu Đình lái xe hết như một linh hồn phiêu bạt trong thành phố. Anh nhớ có một nơi mình có thể dừng lại, nhưng lại không tìm được hướng đi tới đó.

Minh Vi tỉnh dậy trên chiếc giường trong phòng dành cho khách, vẫn chưa sáng, trời mới chỉ hơi hửng. Song cô đã tỉnh dậy thì không thể nào ngủ thêm được nữa.

Trong căn phòng hết sức yên tĩnh, yên tĩnh tới mức dường như thiếu mất thứ gì đó. Khác với những năm qua, ngày Mồng một Tết năm nay không có tiếng mẹ làm đồ ăn sáng, không có tiếng pháo nổ bên hàng xóm, cũng không có tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng.

Điện thoại!

Điện thoại của cô không để bên người, chắc vẫn đang ở dưới phòng khách. Hôm qua Đường Hựu Đình có nhắn lại cho cô không?

Minh Vi cứ để chân trần ra khỏi giường rồi chạy vội vàng xuống dưới nhà. Điện thoại vẫn đang để trên bàn uống nước. Cô mở máy ra. Không có tin nhắn mới, cũng không có cuộc gọi nhớ nào. Sạch trơn như mặt đất bên ngoài sau một trận tuyết vậy.

Cố Thành Quân đứng trên đầu cầu thang tầng hai nhìn xuống phòng khách. Minh Vi ngồi co gồi trên bậu cửa sổ. Tuyết trắng bên ngoài sân phản chiếu lên khuôn mặt cô khiến khuôn mặt trắng bệch như không còn giọt máu.

Anh nhẹ nhàng đi tới, rút chiếc điện thoại ra khỏi tay cô, đặt sang một bên rồi ôm cô vào lòng.

- Anh không muốn em khóc. Nhưng lúc này anh quả thực hy vọng người khiến cho em khóc là anh.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thành Ý

Trong mấy ngày nghỉ Tết, Minh Vi đã ở lại nhà Cố Thành Quân. Cố Thành Quân thực hiện đúng như cam kết, ngoài việc thỉnh thoảng ôm lấy cô không dám quỳ rồi gì hơn. Minh Vi đang tâm trạng buồn phiền nên trong cả mấy ngày cũng không đi đâu, chỉ ru rú trong nhà. Đói thì làm một bàn đầy ắp đồ ăn, chán thì bật ti vi lên xem, chơi game, hoặc nói lại những chuyện ngày xưa. Những ký ức chung của hai người có quá nhiều, ngoài những chuyện yêu đương tình ái ra còn vô số chủ đề có thể trò chuyện với nhau.

Buổi tối Minh Vi tắm xong, để chân trần ngồi trên ghế tẩy sơn móng. Cố Thành Quân thấy móng chân cô hơi dài nên cầm kiềm đến cắt cho cô. Minh Vi hơi ngạc nhiên nhưng cũng không từ chối.

Cố Thành Quân cắt rất cẩn thận. Việc này anh làm đã quen. Trước đây anh thường cắt móng chân cho Minh Vi, cắt xong còn cù vào gan bàn chân cô khiến cô cười ré lên tìm cách trốn.

Có vẻ như cả hai người đều nhớ lại cảnh tượng đó nên khi Cố Thành Quân ngẩng đầu lên đã thấy Minh Vi đang mỉm cười hết sức dịu dàng.

Minh Vi nhìn dáng vẻ chuyên tâm của Cố Thành Quân, hỏi:

- Thành Quân, anh có yêu cô gái nào khác không? Một thời gian dài như vậy chắc hẳn phải có người nào đó để lại dấu tích trong lòng anh chứ?

Cố Thành Quân cẩn thận đem chỗ móng chân cắt ra vứt vào sọt rác, đáp:

- Trước kia thì có, nhưng sau em thì không có ai.

- Vậy nếu như em chết hẳn đi rồi thì sao? Anh có thể nhớ thương em cả đời, không yêu, không lấy vợ nữa không?

Cố Thành Quân nghĩ ngợi một lúc:

- Có lẽ sẽ lại kết hôn, vì cuộc sống độc thân quả thực quá khó khăn, anh cảm thấy mình không chịu nổi. Nhưng nếu yêu một người khác như đã yêu em thì anh không làm được.

- Anh yêu em cái gì? – Minh Vi hỏi. – Hồi đó em có gì tốt đẹp đâu. Không xinh xắn, cũng không phong tình.

- Anh yêu em không phải vì những thứ bên ngoài. – Cố Thành Quân cầm lấy hai bàn tay của Minh Vi, nhìn cô chăm chú. – Em có một trái tim mềm yếu, lương thiện, đối đãi với mọi người hết sức chân thành, luôn quan tâm tới anh từng chút một. Hơn nữa, em lại rất hiểu anh, bất kể là trong cuộc sống hay công việc, em đều là một người thầy, người bạn tốt của anh. Có thể anh không làm thế nào dùng những hành động mạnh mẽ để chứng minh tình yêu của mình với em được, nhưng anh thực sự coi em là người mà anh muốn chung sống cả đời này. Anh muốn được sống bên em, cùng trải qua cuộc sống bình yên và an lành cho đến bạc đầu.

Minh Vi cảm thấy hơi kỳ quái. Đường Hựu Đình vì không muốn tiếp tục một tình yêu mạnh mẽ với cô nên chuyển sang chọn Đinh Hàm Ngọc, người mang đến cho anh một sự bình yên, an lành. Thế mới thấy cùng một thứ nhưng với người này là vàng, với người kia là cám, nguyên nhân đều không phải do phía Minh Vi.

Tư thế ngồi cuộn tròn trên sa-lông là thói quen mới hình thành của cô. Những đứa trẻ cô đơn đều có thói quen co mình lại như vậy, để tự ôm mình. Cô cũng cảm thấy hơi lạnh. Cố Thành Quân đã điều chỉnh máy sưởi

trong phòng để chỉ phải mặc một áo mùa hè, song Minh Vi vẫn phải mặc thêm áo nữa.

Cố Thành Quân cảm thấy như vậy cũng không có gì không tốt, vì như thế Minh Vi sẽ không từ chối khi được anh ôm. Cô giống hệt như một con thú nhỏ giữa mùa đông tìm hơi ấm trong vòng tay anh, lặng lẽ ngồi yên không nói với nét mặt buồn thương. Cố Thành Quân ôm cô trong lòng, không khỏi mong mùa đông này sẽ dài thêm chút nữa.

Ngày Mồng bốn Tết thời tiết rất đẹp, hai người không thể ở trong nhà thêm nữa nên ra ngoài chơi. Cố Thành Quân đưa Minh Vi vào thành phố, lên núi rồi đến một sơn trang câu cá. Nước suối ở đây ấm áp quanh năm, thịt cá tươi ngon, là một nơi các tay câu hay tụ tập.

Bọn họ chọn một nơi yên tĩnh bên hồ cá, Cố Thành Quân ngồi câu còn Minh Vi ở cạnh đó chơi game, lên mạng.

Điều thú vị là tin tức trên mạng cập nhật rất nhanh. Ở đây Cố Thành Quân còn chưa câu được con cá nào, trên diễn đàn đã có người tải lên ảnh chụp trộm bọn họ đang ở hồ câu.

- Chúng ta thế này có giống một đôi vợ chồng già không nhỉ? – Cố Thành Quân hỏi. – Đợi tới khi chúng ta đều bạc trắng đầu rồi, sẽ có thể ngồi bên hồ câu cá nhàn nhã thế này. Lúc đó em sẽ ngồi đan áo len, còn các cháu chơi game online bên cạnh.

- Anh nghĩ ngợi quá xa rồi, Chủ tịch. – Minh Vi phủ nhận. – Hôm nay em phải về nhà rồi. Ngày mai đã bắt đầu đi làm. Đến tuần sau đã phải bay sang Hồng Kông gặp đạo diễn.

- Bọn họ nói với anh là đạo diễn của bộ phim đó rất vừa ý với em. Nếu như em định nhận lời thì có thể ký hợp đồng luôn cũng được. Bên kia vì muốn có được em nên họ mới kéo dài thời gian chưa khởi quay.

- Em cũng thích bộ phim đó. Đạo diễn Hasegawa dù còn trẻ nhưng cũng có rất nhiều ý tưởng, hơn nữa, em còn được đóng chung với mấy diễn viên Nhật Bản mà em thích. Còn anh thì sao? Chưa thấy nói năm nay anh có kế hoạch gì.

- Hiện giờ anh đã toàn tâm toàn ý lo cho công ty nên không còn nhiều thời gian rảnh rỗi. Thêm vào đó. – Cố Thành Quân nhìn Minh Vi cười dịu dàng. – Hiện giờ là thời đại của em. Anh tập trung đầu tư cho em là được rồi.

Minh Vi lặng lẽ nhìn mặt nước. Chiếc phao dập dềnh, có con cá đã cắn câu. Cô khẽ nói:

- Anh còn nhớ kết cục của “Đôi giày màu đỏ” không? Cô gái đó bừng tỉnh dậy, mồ hôi nhễ nhại, hóa ra tất cả chỉ là một cơn mộng dữ. Đôi chân của cô ấy vẫn còn vẹn nguyên, vẫn có thể tung bay trên sân khấu. Chỉ có đôi giày màu đỏ đã bị mài mòn, không thể dùng thêm được nữa. Cô ấy có một đôi giày ba lê mới, lập tức vứt đôi giày cũ đó đi.

Chiếc phao bị kéo chìm xuống nước, Cố Thành Quân chuyển hướng tập trung sang đó.

- Em đã không còn hận anh, Thành Quân. Hiện giờ anh giống như một người thân của em vậy. Nhưng em cũng biết rằng em rất khó để lại yêu anh một lần nữa. Thế nên đừng tốn quá nhiều sức lực cho em như vậy. Hãy dành thời gian đi tìm một người con gái nào đó thực sự có thể làm bạn với anh đến cuối đời.

Một con cá mè hoa bị lôi lên khỏi mặt nước, quẫy loạn lên, chiếc đuôi vẫn đánh thành phạch xuống. Cố Thành Quân hất tung chiếc cần câu một vòng, pạch một tiếng, con cá đã nằm phịch trên mặt đá, thôi không quẫy nữa.

Những vị khách đang đứng từ xa quan sát họ khi nhìn thấy vậy đều tròn mắt ngạc nhiên.

Minh Vi cup mắt xuống, ngồi lặng lẽ.

- Vì sao em không cho anh thêm một chút thời gian nữa? – Giọng Cố Thành Quân nghe rất mong manh. – Dù gì cũng là một giấc mộng đẹp, biết sớm muộn rồi cũng phải tỉnh dậy, vì sao không cho anh được đắm chìm trong đó thêm một thời gian nữa? Em đã mất nửa năm trời cũng không quên được cậu ta, nhưng lại không chịu dành cho anh dù chỉ nửa ngày hạnh phúc. Em và cậu ta quen nhau sáu năm, nhưng mới yêu nhau có một năm. Còn chúng ta có cả một cuộc hôn nhân sáu năm. Minh Vi, em thực sự không quyến luyến một chút nào về quá khứ của chúng ta sao?

- Nếu nói không quyến luyến là không chính xác. Sống với anh suốt sáu năm trời, ngoài cái kết cục không mong muốn đó ra, còn lại đều là những ngày vui vẻ. Thế nhưng tất cả đều đã kết thúc. Cánh cửa đó đã đóng lại rồi. – Minh Vi nhìn Cố Thành Quân bằng đôi mắt ươn ướt nước. – Thành Quân, anh vẫn còn sống trong quá khứ, nhưng em đã đi ra khỏi đó rồi.

Cố Thành Quân hít sâu một hơi, chậm rãi gật đầu:

- Minh Vi, có những lúc em thực sự tàn nhẫn.

Ngày Mồng năm Tết, Lý Trân lái xe đến đón Minh Vi về công ty. Minh Vi vẫn giữ vẻ mặt bình thường, không nhắc gì đến mấy ngày nghỉ Tết. Người quản lý đã sắp xếp kín lịch làm việc của cô, cô không hề oán trách nửa lời, trái lại, còn tỏ ra vui vẻ.

- Bạn rộn thì tốt. – Minh Vi nói. – Hiện giờ em sợ nhất là nhàn rồi. Hễ nhàn rồi là lại thấy muốn chết.

Trong bất kỳ cử chỉ hành vi nào của cô giờ đây cũng mang một vẻ tuyệt vọng và cô đơn khó nói thành lời. Lý Trân biết đó là một trong những biểu hiện của chứng thất tình, nên càng chăm lo cẩn thận hơn.

Ngày tháng vội vã trôi qua. Trong giới giải trí hôm nay thì ồn ào lên vì chuyện bộ phim mới của một nam diễn viên sáng giá, ngày mai lại đánh bóng tên tuổi của một nữ diễn viên bước lên thảm đỏ. Hết tin đồn Đường Hựu Đình đi hộp đêm với người đẹp, lại đến tin anh cùng bạn gái Đinh Hàm Ngọc đến cửa hàng nữ trang chọn nhẫn. Đám phóng viên giải trí đồn đoán rằng để quản lý Đường Hựu Đình, chắc Đinh Hàm Ngọc đã ép anh phải đính hôn, hai người đến cửa hàng trang sức đó là để tìm nhẫn cưới.

Không lâu sau đó, Đường Hựu Đình lại đưa ngọc nữ Hà Chân Chân về nhà, những bức ảnh anh đứng bên dưới u nhà nói nói cười cười một lúc lâu với Chân Chân lập tức được dân săn ảnh tung lên mạng, dư luận lại ồn lên vì chuyện hai người đó yêu nhau. Người quản lý của cả hai bên lập tức lên tiếng phủ nhận chuyện này, nói rằng họ chỉ là bạn tốt. Kết quả chỉ mấy hôm sau, lại có người nhìn thấy Đường Hựu Đình ngồi uống cà phê với một cô người mẫu mới nổi, sau đó hai người lên xe đi mất dạng.

Trước đây Đường Hựu Đình rất giữ gìn chuyện quan hệ trai gái, ngoài chuyện dính dáng đến Tô Khả Tĩnh ra, những tin đồn khác đều vu vơ, không đủ sức nặng thành tấm thành món. Song giờ đây anh đã thay đổi hoàn toàn phong cách, không những khiến cho giới truyền thông kinh ngạc, mà cũng khiến các fan hâm mộ bị kích động hơn. Thoáng cái đã đến lễ Tình nhân, Đường Hựu Đình lại ra một album mới, “Ngày có gió Nam”. Ngoài ra, còn chương trình ra mắt dòng điện thoại mới anh làm đại diện, gần như suốt đêm hôm đó cả thành phố biến thành thiên hạ của Đường Hựu Đình.

Minh Vi vừa từ tỉnh khác về, ngồi trong xe bảo mẫu, trên dọc đường vào thành phố có thể nhìn thấy rất nhiều bảng quảng cáo có hình Đường Hựu Đình mỉm cười cầm chiếc điện thoại thông minh. Trong chiếc máy thu

phát của ô tô, hai người dẫn chương trình “Âm nhạc thành phố” đang người tung kẻ hứng nói về Đường Hữu Đình. Lý Trân vội đưa tay lên định tắt đi, nhưng Minh Vi đã ngăn lại.

- Cứ nghe xem bọn họ nói gì.

Người dẫn chương trình nói một cách đầy kích động: “Album mới “Ngày có gió Nam” của Đường Hữu Đình vừa phát hành đã lập một kỷ lục bán hàng đáng tự hào. Bài hát chính “Mùa mưa” luôn chiếm được vị trí hàng đầu trên bảng xếp hạng”.

“Phải rồi”, người kia tỏ ra hứng thú hơn, “Bài hát “Mùa mưa” không chỉ có giai điệu tuyệt vời, mà lời ca cũng hết sức uyển chuyển, rung động lòng người, đồng thời dùng làm nhạc chuông điện thoại cũng rất phù hợp. Hiện giờ nhạc chuông điện thoại di động của mình chính là bài “Mùa mưa” đó”.

“Thật vậy sao? Nói ra thì gần đây những tin tức liên quan đến Đường Hữu Đình cũng rất nhiều. Một người vốn kín đáo như anh ấy không hiểu sao đột nhiên lại xuất hiện thông tin dính dáng đến bao nhiêu người con gái. Thêm vào đó, bài “Mùa mưa” do chính anh ấy viết lời lại hết sức buồn thương”.

“Cho nên mọi người mới đang đoán là không hiểu có phải Đường Hữu Đình thất tình không?”.

“Ha ha, có vẻ như cách lý giải này chính xác”.

“Nói tóm lại, trong một ngày xuân tràn trề như thế này, nếu bạn cũng có những chuyện phiền não về tình cảm, thì hãy lắng nghe ca khúc “Mùa mưa” của Đường Hữu Đình nhé”.

Tiếng guitar, dương cầm, sau đó là tiếng vĩ cầm du dương trầm mặc cất lên. Tiếng chuông gió, tiếng sóng biển, tiếng trẻ nhỏ vui cười. Cuối

cùng là chất giọng đầy từ tính của Đường Hựu Đình nhẹ nhàng uyển chuyển bắt nhịp vào.

Trời vừa sáng lại thấy mưa rơi, đã lâu lắm rồi không thấy có mặt trời. Giấc mộng nhạt màu đã được đóng khung trong bức ảnh.

Đã từng coi đó là lời ước hẹn, nhưng chỉ quay đầu đã vứt bỏ đi. Người mà anh từng yêu tha thiết, bây giờ em ở nơi đâu?

Mùa mưa nối dài mãi không thấy dứt, đôi ta bước chân trần lên những bậc cầu thang. Hai tay nắm chặt lấy nhau, vậy mà giờ đây đã cách xa.

Anh ngẩng đầu ngạo nghễ ra đi, còn em cũng bướng bỉnh không hề rơi nước mắt. Gió phương nam đem mùa mưa tới, từng giọt mưa đều thấm nỗi cô đơn.

Dồn hết sức mình để yêu em, giờ đây ký ức là một bí mật không thể nào nói tỏ. Bắt đầu từ ngày đó, anh quay mặt nhìn về phía ngày mai.

Ngày mai vẫn sẽ đến thôi, em nói thì đơn giản vậy.

Tình yêu là một cuộc chơi, nào còn có nghĩa lý gì? Không sao nói cho rõ được, giống như không thể chống lại được số kiếp này.

Anh treo chiếc chuông gió lên, bắt đầu đợi một ngày thôi mưa.

...

“Ôi trời, đúng là một bài hát thấm đẫm tình yêu.”, giọng nói của người dẫn chương trình đột nhiên xen vào, “Bây giờ mùa mưa cũng sắp đến, hy vọng rằng những bạn đang có nỗi buồn trong chuyện tình yêu khi nghe bài hát này có thể bình tĩnh lại, củng cố tình thần để theo đuổi hạnh phúc mới của mình.

Minh Vi cười nhạt. Cũng may người dẫn chương trình nhanh chóng chuyển sang một bài hát mới.

Minh Vi cảm thấy, để tỏ ra mình rộng lượng, cũng nên ủng hộ album mới của bạn trai cũ, góp phần kích cầu. Cho nên cô thực hiện lời hứa của mình hôm cùng đi ăn với Tôn Hiếu Thành, mua mười đĩa “Ngày có gió Nam”, mang về tặng bạn bè và các nhân viên trong quán ăn của mẹ. Tổng Giai Ni muốn có chữ ký của Đường Hựu Đình, vậy là Minh Vi bảo Lý Trân cầm đĩa đến gặp Đường Hựu Đình xin chữ ký.

Đường Hựu Đình kết thúc việc phát hành album liền lập tức chuẩn bị cho chuyến lưu diễn dài ngày. Lần này Diêu Cánh cũng tham gia chương trình biểu diễn tại Bắc Kinh với tư cách khách mời, cho nên mấy ngày đó đều đến tập cùng Đường Hựu Đình.

Khi Đường Hựu Đình đang cầm cúi điều chỉnh lại âm lượng chiếc guitar điện, Tiểu Hoàng bước vào:

- Anh Hựu Đình, Minh Vi...

Đường Hựu Đình đứng bật dậy, suýt chút làm chiếc guitar rơi xuống đất.

- ... bảo trợ lý đến tìm anh. – Tiểu Hoàng toát mồ hôi nói nốt câu dang dở.

Đường Hựu Đình ho khan hai tiếng để giấu đi sự thất thố đó của mình.

- Cô ấy đến có việc gì?

- Bảo là đến xin chữ ký của anh. Minh Vi muốn xin cho người bạn. Cô ấy nói là chỉ ký mấy chữ thôi để không làm ảnh hưởng đến thời gian của anh. – Tiểu Hoàng thấy sắc mặt Đường Hựu Đình không vui bèn nói. – Vậy em bảo cô ấy vào đây nhé?

- Thôi. – Đường Hựu Đình bỏ cây guitar xuống. – Tôi sẽ ra ngoài đó.

Sau khi Đường Hựu Đình đi ra, Diêu Cánh nói với Lưu Triệu:

- Rốt cuộc là hiện giờ bọn họ đang trong tình trạng nào?

- Chia tay rồi. – Lưu Triệu hừ một tiếng. – Hai người này yêu nhau hết như trong phim về chiến tranh gián điệp, đầy tình tiết hồi hộp, ngay cả tôi cũng không theo kịp. Hôm nay cô muốn chia tay, ngày mai anh muốn tái hợp, cứ như vậy giày vò lẫn nhau. Ừ thì họ còn trẻ nên vẫn đủ sức để giày vò như vậy, nhưng tôi cũng già rồi, đúng là không chạy theo nổi nữa.

- Vậy quan hệ của Hựu Đình và Đình Hàm Ngọc hiện giờ thế nào?

- Cũng không thế nào. Đình Hàm Ngọc bám theo rất sát, nhưng Hựu Đình rõ ràng vẫn chưa bỏ được Minh Vi.

- Chu Minh Vi và Cố Thành Quân có quan hệ thế nào?

- Ai mà biết được. Chủ đề này bị cấm kị ở đây, hể nhắc tới là Đường Hựu Đình nổi xung lên.

Chỉ một lát Đường Hựu Đình đã quay trở lại, ngồi xuống tiếp tục chỉnh âm.

Diêu Cánh ngồi xích lại gần, hỏi:

- Cậu và Minh Vi rốt cuộc vì sao lại chia tay? Lần trước cậu ngủ với con bé Tô Khả Tinh gì đó mà vẫn không xảy ra chuyện gì, sao lần này lại như vậy?

Chiếc guitar trong tay Đường Hựu Đình chợt kêu choang lên một tiếng khiến những người xung quanh giật thót tim. Lưu Triệu vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Diêu Cánh, song Diêu Cánh vẫn làm như không nhìn thấy, nói tiếp:

- Cậu không còn là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi nữa, khi giải quyết chuyện tình cảm phải chín chắn hơn một chút. Nếu như vẫn còn thích cô ấy thì đừng có đổi hờn. Bất kể là quá khứ đã xảy ra chuyện gì, sau này cô ấy cũng chỉ thuộc về một mình cậu, đó mới là điểm mấu chốt. Thông thường phụ nữ không thích nghe lý lẽ, khi cậu không biết làm gì với cô ấy cứ tóm lấy hôn cho vài cái là xong. Làm gì đến mức phải chia tay? Chu Minh Vi là một miếng bánh thơm như vậy, cậu vừa buông tay lập tức đã có bao nhiêu đàn ông lao đến như hổ như sói rồi, nếu cậu vẫn còn học hặc vậy, tới lúc trái tim cô ấy thực sự đã nguội lạnh, cậu có khóc cũng không kịp nữa đâu.

Đường Hựu Đình cúi đầu không nói không rằng.

Diêu Cánh cầm chiếc guitar bass lên, nói tiếp:

- Mặt dày một chút, gan lì một chút, về xem lại mấy bộ phim thần tượng Hàn Quốc đó. Nào là “Ngôi nhà hạnh phúc”, “Cô Kim muốn làm triệu phú” hay “Sự quyến rũ của người vợ” ấy... À, cái phim cuối cùng không tính.

Đường Hựu Đình đặt cây guitar xuống, nhìn Diêu Cánh bằng ánh mắt “thật phiền toái”, sau đó nói:

- Cậu cũng hơn ba mươi tuổi đầu rồi vẫn một thân một mình, còn dám lên lớp cho mình? Hãy giải quyết vấn đề của cậu trước đi.

- Tình trạng của mình có giống của cậu đâu. – Diêu Cánh nói nghiêm túc. – Người ta là huynh đệ bao nhiêu năm nay rồi, nói cho mình nghe xem, rốt cuộc các cậu đã xảy ra khúc mắc ở đoạn nào?

Đường Hựu Đình suy nghĩ nghiêm túc, song cũng trở nên lúng túng:

- Cũng không biết nữa.

- Chắc chắn là cậu lại cao giá rồi. – Diêu Cánh khuyên. – Nghe mình nói một câu này, đừng có nghĩ rằng cứ cãi lý với phụ nữ là được. Phụ nữ chẳng có lý lẽ gì hết, cũng không phải là một sinh vật lô-gíc. Trong tình yêu phải biết mặt dày mới được. Nếu như cậu đã không muốn kết thúc, có trốn ở đây tự hành hạ mình cũng chẳng ích gì, chẳng bằng tìm cách mà cướp cô ấy về, hai người giằng vò lẫn nhau, chẳng phải có người tương tác tốt hơn hay sao?

Đường Hựu Đình không trả lời. Anh khẽ gảy chiếc guitar, dường như đang nghĩ ngợi điều gì.

Công tác chuẩn bị cho chuyến lưu diễn bước vào giai đoạn gấp gáp. Sau khi chốt các địa điểm, bắt đầu chính thức bán vé. Hai vạn vé cho buổi biểu diễn ở sân vận động vừa ra đã bán hết sạch, vé chợ đen bị đẩy giá lên gấp ba lần. Việc quảng cáo của nhà cung cấp cũng được tiến hành hết sức chu đáo, khắp thành phố đi tới đâu cũng thấy dán poster của chương trình.

Đường Hựu Đình cùng các thành viên tham gia khác đều đã bước vào giai đoạn ghép sân khấu. Anh rất coi trọng buổi mở màn của chuyến lưu diễn lần này, do vậy đã mời đạo diễn từng hợp tác nhiều lần trước đây, không ngừng thay đổi phương án, hy vọng sẽ đem đến cho khán giả một buổi diễn thật tâm huyết.

Ngày diễn ra chương trình, các fan hâm mộ đã đến rất sớm để chờ bên ngoài sân vận động. Đến lúc mở cửa cho vào, bọn họ cũng lần lượt đi vào trong trật tự dưới sự hướng dẫn của các nhân viên bảo vệ và soát vé. Các khán đài chật kín trên hai vạn chỗ ngồi, những tiếng chuyện trò hò reo phấn khích tràn ngập cả một vùng không gian. Các fan hâm mộ cùng nhau hát lên một cách tự phát, sau đó gọi tên Đường Hựu Đình. Trước giờ bắt đầu chừng ba mươi phút, không khí trong sân vận động đã bùng bùng lên như vậy.

Ở khu vực hậu đài, các chuyên gia hóa trang đã kết thúc phần việc cuối cùng, nhìn một lượt tác phẩm của mình từ trên xuống dưới.

- Hựu Đình, cậu tự nhìn mình xem.

Đường Hựu Đình đứng dậy. Chiếc áo trắng kết hợp với quần đen đơn giản gọn gàng làm tôn thêm vóc dáng khỏe mạnh của anh, đôi bốt cao cổ ôm quanh bắp chân dài và thẳng, tóc hơi lòa xòa phủ xuống lông mi. Gần đây phong cách của anh có sự thay đổi lớn, vẻ uể oải bị đẩy lui, thay vào đó là một sự sắc bén và nhanh nhạy. Vì anh gầy đi nhiều nên các đường nét trên khuôn mặt càng rõ ràng, trông dáng người có vẻ cao hơn.

Đường Hựu Đình hài lòng lấy tay hất hất tóc:

- Tuyệt lắm, đúng là như thế này. Dây đeo cổ đâu rồi?

Chuyên gia trang điểm mở hộp đồ trang sức ra, để cho anh tự chọn. Đường Hựu Đình lật tung lên một hồi:

- Sợi dây có hình đôi cánh màu vàng đồng của tôi đâu?

- Không thấy từ lâu rồi. Cậu dùng xong có đưa lại cho tôi đâu. Đánh mất rồi à?

Đường Hựu Đình cố nhớ lại, không làm mất, có lẽ là rơi ở căn hộ của Minh Vi.

- Đổi cái khác đi. – Chuyên gia trang điểm chọn một sợi dây da hình da báo đưa lên. – Cái này cũng hợp với bốt da của cậu.

Đường Hựu Đình không cầm.

- Tôi muốn chiếc kia.

Chuyên gia trang điểm và Lưu Triệu đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng nghĩ: sao Đường thiếu gia lại phát bệnh đúng vào lúc quan trọng này vậy?

- Chẳng phải sợi dây đó bị mất rồi hay sao? – Lưu Triệu cười ha ha. – Chỉ là một sợi dây đeo cổ thôi mà, đeo cái nào chẳng vậy.

- Không mất, ở chỗ Minh Vi. – Đường Hựu Đình nói.

Lưu Triệu thấy lạnh buốt chân răng, thầm kêu lên chết rồi.

Đường Hựu Đình nói tiếp:

- Anh gọi điện thoại hỏi cô ấy đi. Mau lên.

Lưu Triệu vội vàng gọi điện thoại cho Minh Vi. Anh ta hy vọng Minh Vi sẽ không bắt máy, không ngờ mới đổ hai hồi chuông đã có người nhận.

Minh Vi đang uốn tóc trong spa, thấy có cuộc gọi đến cũng hơi ngạc nhiên:

- Anh Lưu, có chuyện gì thế?

Lưu Triệu sắp khóc đến nơi:

- Là thế này, Hựu Đình có một sợi dây chuyền màu đồng, nó có ở chỗ cô không?

Nói là không đi! Mau nói là không đi!

- Cái sợi dây có hình đôi cánh thiên thần phải không? – Minh Vi khẽ cười một tiếng. – Có. Đồ của anh ấy tôi đều thu dọn lại rồi, đang chuẩn bị mang đi vứt.

Lưu Triệu đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, nói một cách khó khăn trước ánh mắt hung hãn của Hựu Đình:

- Vậy tôi bảo Tiểu Hoàng đến đó lấy nhé.

Đường Hựu Đình đứng bên ngoài nói chen vào một cách quái đản:

- Tôi đang muốn dùng cái đó. Bảo Tiểu Hoàng đi đến lấy xong quay về làm sao kịp được? Anh bảo cô ấy cho người mang đến đây.

Minh Vi nghe thấy liền cười nhạt:

- Chẳng phải chỉ là một sợi dây chuyền thôi sao, đeo cái khác là được rồi.

Đường Hựu Đình như đoán ngay được cô sẽ nói vậy, kêu lên:

- Lấy đ3 của người ta thì phải mang trả chứ. Làm người phải biết lý lẽ một chút.

Lưu Triệu giật tóc trên đầu, hạ giọng khẩn cầu:

- Minh Vi à, em gái ngoan, anh cầu xin em. Bên này chỉ còn ba mươi phút nữa là bắt đầu rồi, cậu ấy giờ thói công tử ra thì bọn anh không chống đỡ nổi đâu. Em bảo Lý Trân mang đến có được không?

Minh Vi thở dài một tiếng, đột nhiên thấy lòng chùng xuống, đáp:

- Thôi được, Lý Trân đang đi có việc, để em mang đến. Dù gì cũng tiện đường, mười phút nữa sẽ có.

Lưu Triệu tắt máy, quay sang nhìn Đường Hựu Đình. Đường Hựu Đình ngồi trong sa-lông, duỗi chân nhắm mắt trông bộ dạng cực kỳ ung dung tự tại.

- Đồ trẻ con. Trò vặt ở nhà trẻ. – Diêu Cánh bình luận. – Tuy nhiên giờ thói thô bạo ra luôn luôn hữu hiệu.

Đường Hựu Đình mở miệng khê quát:

- Cút.

Mọi người trong phòng hóa trang lập tức chuồn sạch.

Minh Vi lái xe đến bãi đỗ xe sau đó vào sân vận động qua lối cửa sau. Tiểu Hoàng đã ở đó đón cô. Minh Vi đưa chiếc hộp ra rồi quay người định đi. Tiểu Hoàng thấy vậy bèn kéo lại, khố sở cầu xin:

- Chị gái ơi, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp. Thứ đồ này tốt nhất là chị mang vào tận nơi đi. Em xin chị, sau này bảo em lập bài vị thờ sống chị cũng được.

- Mấy người chiều anh ấy đến mức này hả. – Minh Vi giận tới tê người. – Cái tính xấu của anh ấy đúng là do mấy người chiều quá mà ra.

Mắng thì mắng nhưng Minh Vi vẫn bị Tiểu Hoàng kéo vào tận cửa buồng hóa trang. Mọi người giống như đang nhốt một sinh vật lạ biến hình ở trong đó, mở cửa ra đẩy Minh Vi vào rồi lập tức đóng ngay lại.

Minh Vi đi thẳng đến trước sa-lông, đá đá vào chân Hựu Đình:

- Đồ của anh tôi đã mang đến rồi. Để đây nhé. Tôi đi đây.

- Chờ chút. – Đường Hựu Đình mở chiếc hộp ra. – Sao lại nhiều thế này?

Trong chiếc hộp còn có cả những món đồ linh tinh mà Đường Hựu Đình để lại nhà cô như khăn bông, tất, dao cạo râu, sữa rửa mặt nam...

Minh Vi nói:

- Tôi dọn dẹp lại một chút, thu hết những thứ đồ của anh lại, định bảo Lý Trân mang đến đưa cho Tiểu Hoàng. Hôm nay anh lại yêu cầu mang đồ đến nên tiện thể tôi cầm cả đi luôn.

- Cảm ơn. – Đường Hựu Đình vứt chiếc hộp sang một bên. – Còn những thứ cô để lại nhà tôi, bao giờ cô đến lấy?

- Chẳng phải tôi đã bảo là không cần nữa rồi hay sao? – Minh Vi nói.
– Anh vẫn chưa vứt đi à?

Khóe miệng Đường Hựu Đình giật giật, ánh mắt lướt qua mặt Minh Vi hệt như một lưỡi dao.

Minh Vi vẫn cười như không coi việc đó ra gì:

- Anh còn chuyện gì nữa không? Nếu như không có gì tôi đi đây.

Không chờ Đường Hựu Đình trả lời, Minh Vi đã gật đầu chào sau đó quay người đi.

- Cô mua album mới của tôi rồi à?

Tay Minh Vi đã đặt lên năm đấm cửa, cô chỉ hơi quay đầu lại:

- Nghe rồi, rất hay. Nghe nói là lượng bán ra rất tốt. Chúc mừng anh.

- Bài “Mùa mưa”... đã nghe chưa?

- Cũng được. – Minh Vi hít sâu một hơi, trả lời một cách mơ hồ. – Chúc anh biểu diễn thành công. Tôi đi đây.

Đường Hựu Đình bỗng nhiên đứng dậy sai bước đến phía Minh Vi, đưa tay lên đóng sầm cánh cửa vừa mới được mở ra vào. Khi Minh Vi hiểu ra được chuyện gì đã thấy mình bị kẹp giữa cánh cửa và cánh tay anh.

- Cũng được à?

Đường Hựu Đình cúi xuống ghé sát vào tai cô, hơi thở nóng hổi của anh phả phất trên vành tai. Nửa mặt bên đó của Minh Vi vừa nóng vừa tê, tim đập thành thịch.

- Ngoài cũng được ra không còn gì khác hay sao?

- Còn cái khác... – Minh Vi nghĩ ngợi. – MV quay cũng được. Chắc là đầu tư khá đúng không? Lấy cảnh rất đẹp...

Đường Hựu Đình đột nhiên ôm ghì lấy Minh Vi, lời cô còn chưa nói hết đã bị vùi vào ngực anh. Đường Hựu Đình cúi đầu xuống, đôi môi nóng bỏng in lên vùng cổ thon dài của cô, nóng tới mức toàn thân Minh Vi run rẩy. Tay anh siết chặt hơn, chặt tới nỗi gần như muốn nhét Minh Vi vào cơ thể mình luôn, chặt tới nỗi cả hai người đều không thở nổi.

- Anh nhớ em lắm, Minh Vi.

Minh Vi nhắm mắt vào:

- Đừng quấy rầy em nữa, Đường Hựu Đình.

- Anh phải quấy rầy em. – Đường Hựu Đình nghiêng răng nghiêng lợi. – Anh đã hiểu rõ con người anh, anh không thể nào quên em nổi, cho nên anh quyết định sẽ quấy rầy em tới chết thì thôi. Cho dù là bị em chán ghét, bị em căm hận, anh cũng vẫn sẽ tiếp tục quấy rầy em. Mấy ngày qua anh đã nghĩ đi nghĩ lại về năm năm của chúng ta, một đời người có bao nhiêu cái năm năm đó? Trong đời mình anh chỉ định toàn tâm toàn ý dành cả cho một mối tình. Anh đã xác định là mình muốn có em, chỉ cần có một mình em thôi.

Những lời nói nóng bỏng và kiên định xuyên thấu tai Minh Vi giống như một dòng nham thạch đang sôi sùng sục thiêu cháy thần trí cô. Cô

ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào trong mắt anh. Hai con ngươi đen láy phản chiếu lại khuôn mặt cô, tất cả những tình cảm của cô cũng bộc lộ hết ra trong hình ảnh phản chiếu của đôi mắt sáng long lanh ấy. Đối diện với đôi mắt đó, cô không thể nào lảng tránh được nữa.

- Anh đã nghĩ kỹ rồi chứ?

Đường Hựu Đình nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt người con gái đứng trước mắt mình, nhìn xoáy vào cô:

- Chúng ta đừng giày vò lẫn nhau nữa. Anh xin đầu hàng. Anh biết bản thân anh còn rất nhiều chỗ chưa tốt, tính tình nóng nảy, hấp tấp, lại đa nghi, gia trưởng, chưa đủ chín chắn... Anh không làm thế nào để được như Cố Thành Quân, vạch mưu bày kế, nắm giữ toàn cục, dồn hết mọi nguồn lực đưa em lên đến đỉnh cao. Tất cả những thứ anh có chỉ là tình yêu chân thành với em thôi. Từ giờ trở về sau, anh sẽ luôn bao dung, yêu thương, quan tâm chăm sóc đến em. Anh nói được là làm được, em có tin không?

Vì những câu nói đó mà tim Minh Vi đập dồn dập.

Những tiếng hò hét của fan hâm mộ vang lên bên ngoài. Đã gần sát đến giờ biểu diễn, những tiếng nhạc đầy kích động hòa lẫn với tiếng hò reo của fan hâm mộ lọt qua cánh cửa. Người đàn ông đang đứng trước mặt cô, hơi thở vẩn vút quanh cô đẹp tới mức khiến cho trái tim cô muốn vỡ vụn ra.

Những ngón tay thon dài của Minh Vi lướt trên cúc áo của Đường Hựu Đình:

- Muốn làm không?

Toàn thân Đường Hựu Đình chấn động, ánh mắt nhìn cô đầy kinh ngạc. Minh Vi chợt cảm thấy mình ngốc nghếch, bèn đưa tay đẩy anh ra. Song Đường Hựu Đình đã ôm ghì lấy vai cô rồi đè mạnh xuống, đôi môi

nóng rẫy hôn riết lấy môi cô. Minh Vi chỉ ngấp ngừng trong giây lát, sau đó lập tức đáp lại nồng nhiệt, hai người quấn lấy nhau làm một.

Đôi môi và làn da đã lâu ngày không được chạm vào, cơ thể và hơi ấm lâu ngày không được gặp nhau, tiếng thở nặng nề đánh thức dậy ký ức tưởng ngủ quên trong lòng họ. Những cái vuốt ve tạo thành những đốm lửa nhỏ khắp toàn thân, những đốm lửa nhỏ đó hội tụ lại thành ngọn lửa cháy bùng bùng dữ dội.

Đường Hựu Đình quay sang khóa cửa, vừa hôn Minh Vi, vừa kéo cô lùi dần từng bước cho tới khi ngã xuống chiếc sa-lông, Minh Vi ngồi lên người anh, cởi bỏ áo quần của mình, sau đó cúi xuống hôn. Đường Hựu Đình ôm cô, bàn tay không ngừng dạo chơi trên tấm lưng trần trơn mịn. Một lát sau anh lật người lại đè cô xuống dưới. Minh Vi thở gấp, mười ngón tay bám chắc lấy cánh tay rắnỏi của anh.

“Đừng để lại vết”, hơi thở của Đường Hựu Đình nặng nề, anh ghé vào tai cô nói. Những ngón tay cô chuyển sang bám vào mái tóc rậm rì của anh, dần dần mê mải đi cùng với động tác bất ngờ của anh. Đường Hựu Đình hôn cô, ngân những âm thanh vừa mới phát ra.

Thời gian càng đến sát hơn, những tiếng hò reo của fan hâm mộ càng rõ hơn. Âm thanh đó như những cơn sóng thủy triều ập vào phòng hóa trang, vây lấy hai người đang quấn quýt bên nhau. Bọn họ cũng đang dập dìu theo từng nhịp sóng, bị cuốn vào một vực sâu thăm thẳm, sau đó lại bị vút lên tít trời cao. Họ ôm riết lấy nhau, cơ thể cuộn lại với nhau, dường như chỉ một lát nữa thôi sẽ đến ngày tận thế.

- Chúng ta làm lành nhé. – Sau khi kết thúc, Đường Hựu Đình vuốt ve tấm lưng ướt đẫm của Minh Vi, khẽ nói.

Minh Vi ngồi dậy khỏi người anh, chậm rãi mặc quần áo. Đường Hựu Đình giúp cô cài khuy, bàn tay lưu luyến không rời eo lưng thanh mảnh

của cô. Dư vị của cuộc tình khiến cơ thể Minh Vi trở nên mẫn cảm hơn, cô tránh né rồi nhanh chóng mặc áo khoác vào.

- Anh nói nghiêm túc. – Đường Hựu Đình kéo cô ngồi lên gối mình. – Chuyện Đình Hàm Ngọc không phải là thật đâu, anh giận em nên mới... Nhưng bất kể thế nào người anh yêu vẫn là em. Anh không muốn mất em.

Minh Vi vuốt lại mái tóc bị mình làm rối bù lên của anh, nâng cằm anh lên rồi hôn thật sâu.

Đứa trẻ lớn xác của cô, người đàn ông của cô, người cô yêu, oan gia mà cô gặp phải.

- Vẫn chưa đủ, Hựu Đình, vẫn chưa đủ. Chuyện của hai chúng ta không phải hễ anh nói thế nào thì là như thế.

- Nhưng mà... – Đường Hựu Đình nhìn xuống chỗ ghế nơi hai người vừa mới quần lấy nhau trên đó. – Mới rồi chẳng phải em...

- Việc chúng ta gần gũi như vậy có liên quan gì đến chuyện em trở lại hay không đâu? – Minh Vi mặc áo xong, chỉnh trang lại đầu tóc xong mới quay đầu lại mỉm cười, hết như một yêu nữ.

Đường Hựu Đình túm lấy tay cô, ánh mắt nhìn như thiêu đốt:

- Em nói vậy nghĩa là gì?

- Hoàn toàn là nghĩa đen. – Minh Vi thông thả rút tay ra, sau đó nhanh chóng đẩy Đường Hựu Đình trở lại. – Người nào cũng nên có trách nhiệm với lời nói của mình. Em đã khổ sở với việc mình cứ chần chừ do dự đủ rồi, anh cũng phải trả giá vì quyết định của anh. Em cũng không thể quên anh được, nhưng anh không thể dùng một hai câu ngọt ngào đó để gọi em quay lại được. Nếu như vậy chẳng phải em mất giá quá hay sao?

- Minh Vi, là anh không muốn hai chúng ta lại tiếp tục giày vò nhau thế này nữa.

- Em biết chứ. – Minh Vi mỉm cười. – Cho nên, nếu anh muốn em quay lại, phải cho em thấy thành ý của anh. Hát một bài hay nói những lời thân thương dịu ngọt, em không cần những thứ hình thức như vậy. Em muốn được nhìn thấy tấm lòng chân thật của anh, anh cũng cần nhìn lại mình cho chuẩn. Hựu Đình, anh hãy suy nghĩ cho cẩn thận đi, anh vẫn luôn so đo được mất, là vì anh sợ cái gì?

Cánh cửa phòng hóa trang cuối cùng cũng bật mở, chuyên gia trang điểm mặt nặng như chì bước vào, nhìn thấy Đường Hựu Đình trong bộ dạng tả tơi bèn cúi tiết nói âm lên:

- Lần sau nếu muốn gần gũi thì sớm hăn hộ một tiếng nhé.

Khi Đường Hựu Đình còn đang ngẩn ra thì Minh Vi đã chớp chớp mắt rồi chuồn thẳng.

Cuối cùng buổi biểu diễn cũng khai màn, chậm hơn mười hai phút so với dự kiến. Khi ánh đèn sân khấu vụt tắt, các fan hâm mộ òa lên những tiếng hò reo kinh thiên động địa, những quả bóng đủ màu sắc điên cuồng, những bàn tay làm bằng nhựa dạ quang và các tấm biển tên gần như chiếm hết không gian.

Tiếng nhạc vang lên, các luồng đèn xoay chuyển, hình ảnh mở màn được phát trên màn hình led lớn. Cửa lên sân khấu mở ra, Đường Hựu Đình từ từ nhô lên rồi nhảy ra khỏi mặt thang trong tiếng nhạc cực mạnh, đứng thẳng trước mắt khán giả.

Một buổi biểu diễn cực kỳ sôi động mở màn.

Trong khi đó Minh Vi lái xe về nhà, dọn dẹp hành lý.

Thấy con gái sắp đi công tác dài ngày nên bà Vương đã chuẩn bị một bàn đầy những món cô thích.

- Khẩu vị của con đã thay đổi nhiều quá. Còn nhớ hồi nhỏ, con ghét ăn nhất là cái bó xôi. Ép con phải ăn, con toàn lén lút đẩy sang cho bố.

Minh Vi đột nhiên hỏi:

- Mẹ ơi, trước đây mẹ có hay cãi nhau với bố không?

- Con đã thấy nhà nào vợ chồng chưa từng cãi nhau chưa? – Bà Vương liếc nhìn cô. – Bố con ấy à, tính tình vô cùng ngang ngạnh, nói một là một, nói hai là hai, dù sai toét ra rồi nhưng sống chết vẫn không chịu nhận sai, nhất quyết bắt người khác phải nhượng bộ mình. Có những lúc mẹ đúng là bị ông ấy làm cho tức gần chết. Hai năm đầu sau khi kết hôn, bố mẹ thường xuyên cãi nhau tới mức mẹ phải bỏ về nhà ngoại.

- Vậy... Bố mẹ cãi nhau kịch liệt đến thế, có bao giờ nghĩ tới chuyện chia tay không?

Bà Vương bật cười:

- Hóa ra đây chính là nguyên nhân khiến cho bọn trẻ các con bây giờ động một tí là đòi chia tay, đòi ly dị. Đứa nào cũng là con một nên ý thức về bản thân quá lớn, được chiều tới mức hư người, thấy người kia không làm vừa lòng mình một chút thôi là cũng đòi chia tay. Chắc con và Hựu Đình cũng thế hả?

Minh Vi lắc đầu:

- Con đang hỏi chuyện bố mẹ, sao lại nói sang con?

- Con không nói mẹ cũng biết. – Bà Vương khịt khịt mũi. – Nha đầu ngốc, thiên hạ này làm gì có người nào thập toàn thập mỹ? Nếu như có thật,

chắc chắn là người đó cũng sẽ có những bí mật không thể nào nói cho người khác biết. Chỉ cần con có thể chấp nhận được khiếm khuyết của người đó, còn những ưu điểm của anh ta lại đúng là những thứ con cần, vậy là đủ. Ví dụ như bố con ấy. Dù tính tình ông ấy khó chịu, nhưng ông ấy cũng biết điều đó, nên làm tốt những thứ khác để bù đắp lại. Mỗi lần sau khi mẹ nhượng bộ, ông ấy đều chủ động làm việc nhà để nịnh mẹ. Hơn nữa, ông ấy cũng rất có trách nhiệm với gia đình, từ việc lớn tới việc nhỏ mẹ đều không phải lo lắng đến, có lương là nộp hết, không đánh bài, không hút thuốc, rất hiếu thuận với ông bà ngoại của con. Nếu bảo ông ấy là người đàn ông tốt một trăm phần trăm đương nhiên không phải, nhưng nếu được đến tám mươi phần trăm thì cũng đã đủ để lấy làm chồng rồi.

Minh Vi dường như đang suy nghĩ điều gì.

Bà Vương gõ vào trán cô:

- Hựu Đình đẹp trai như vậy, lại còn là một ngôi sao lớn, gia thế cũng tốt, đối xử với con dịu dàng chu đáo. Con so với nó còn lép vế vài phần.

- Mẹ, sao mẹ lại có thể nói con gái mình như vậy? – Minh Vi oán trách.

- Con còn không biết bản thân mình sao? – Bà Vương nói tiếp. – Tính nết con giống hệt bố con, bướng bỉnh, hay để ý những chuyện vụn vặt, cãi đến chết thôi. Con ạ, chỉ cần đó là vấn đề không mang tính nguyên tắc thì đều có thể linh hoạt được. Bọn trẻ các con bây giờ theo đuổi dễ dãi, hễ có điều gì không bằng lòng là buông tay ngay, tìm cái mới. Đúng là nói dễ dàng vậy, nhưng lấy đâu ra nhiều cơ hội như thế để cho các con làm lại? Làm sao con biết được cái mới sẽ tốt hơn? Chỉ cần người đó thực lòng yêu thương con, coi trọng con, bằng lòng thay đổi vì con, thế là đủ, đừng có rầy rà nữa. Một người đàn ông tốt đều là do mình huấn luyện nên cả, còn tự nhiên không có một người như vậy rơi từ trên trời xuống cho con đâu.

- Con biết rồi. – Minh Vi khẽ thở dài.

Khi Đường Hựu Đình nói anh không bằng được Cố Thành Quân, trong giọng điệu thực sự đầy ảm ức, có lẽ bản thân anh cũng không nhận thấy. Thực ra anh đã sai. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ mong anh sẽ giống Cố Thành Quân, vì họ luôn luôn là hai người khác nhau.

Điều cô yêu chính là sự cởi mở phóng khoáng, bộc trực và thẳng tính của Hựu Đình. Khi ở bên anh, cô không phải cố công nghĩ xem anh đang nghĩ gì, cũng không cần mất thời gian để luôn giữ cho mình dáng vẻ hoàn hảo nhất. Họ ở bên nhau thông dong tự tại, vô cùng giản đơn. Cô từng bị giầy vò vì một thứ tình yêu phức tạp, nên tình yêu Đường Hựu Đình mang đến chính là điều cô cần nhất.

Hôm sau trời vừa sáng, Minh Vi đã cùng với ê kíp của mình lên máy bay bay sang Nhật.

Trước khi cô khởi hành, Đường Hựu Đình còn gọi điện đến, nghe giọng vô cùng khốn khổ:

- Sao anh nghĩ mãi không ra, lẽ nào cơ thể với linh hồn lại không thống nhất với nhau à? Vì sao em ngủ với anh rồi, xong lại vẫn vô mộng đi thẳng như vậy?

Người đàn ông này thật quá mức đơn giản. Minh Vi cố gắng nín cười, ra vẻ nghiêm túc nói:

- Thời đại đã thay đổi rồi, hiện giờ hai giới bình đẳng với nhau khi theo đuổi. Hai người chúng ta đều đã trưởng thành, đều tình nguyện làm chuyện đó, nên anh không phải chịu trách nhiệm với tôi, tôi không phải chịu trách nhiệm với anh.

- Anh mặc kệ! – Đường Hựu Đình kêu lên. – Em đã giỡn chơi tâm hồn ngây thơ trong sáng của anh, em phải chịu trách nhiệm.

Minh Vi mím môi cười trộm:

- Đợi sau khi em về nước, chúng ta sẽ bàn bạc lại cụ thể vấn đề này.

- Khi nào em về nước?

- Sau ngày Cá tháng Tư.

- Em nói là muốn anh thể hiện thành ý, vậy em muốn anh thể hiện tới mức độ nào?

- Tốt nhất là có thể làm cảm động cả đất trời, tới nổi biển cạn núi mòn.
– Minh Vi mỉm cười. – Em đã thể hiện thành ý của mình rồi, anh cũng phải thể hiện nó. Đây là một ước định. Quả thực, em cũng rất muốn có cuộc sống bình thường và yên ổn như anh nói, nhưng chúng ta đã mất quá nhiều thời gian để giằng co lẫn nhau. Nói thật lòng, nếu chuyện của chúng ta là một bộ phim truyền hình, em đã chuyển kênh khác lâu rồi.

Đường Hựu Đình cũng cười:

- Nếu như anh làm được em sẽ quay về thật chứ? Vứt bỏ Cố Thành Quân để quay lại với anh đúng không?

- Để xem anh làm thế nào đã. – Minh Vi vui vẻ duỗi lưng. – Em rất mong đến ngày đó.

Đến Nhật Bản, công việc của Minh Vi bận túi bụi. Sau buổi họp báo công bố bộ phim “Người đuổi theo ánh sáng”, lập tức đến lễ khởi quay. Tiếp theo đó là việc gấp gáp quay phim khiến Minh Vi hầu như không còn chút thời gian rảnh rỗi nào.

Trong phim Minh Vi vào vai một nữ đặc vụ đã nghỉ việc, trở thành một giáo viên dạy nấu ăn, một bà mẹ đơn thân trẻ đẹp nuôi nấng con trai của người bạn đã mất của mình. Vì một thông tin mật nên tổ chức trước kia

tìm đến cô, đe dọa cuộc sống của cô. Để bảo vệ con trai, nhân vật nữ chính đã hợp tác với đồng nghiệp cũ, một người từng mắc mớ nhiều ân oán với cô để chiến đấu chống lại mối nguy cơ.

Vì vào vai một nữ đặc vụ nên những cảnh đấm đá của Minh Vi khá nhiều. Tuy có diễn viên đóng thế, nhưng để đạt được hiệu quả tốt nhất, Minh Vi vẫn cố gắng đóng những cảnh nào cô có thể làm được trong khả năng tối đa.

Tháng Ba ở Nhật trời vẫn còn lạnh, nhưng bọn Minh Vi quay ngoại cảnh vẫn phải mặc áo mỏng, chạy chân trần trên tuyết. Nghiền răng quay cho xong mấy cảnh, khi quay về toàn thân Minh Vi đã đông cứng như chiếc kem, phải ngâm thật lâu trong nước nóng mới có thể bình thường trở lại. Song sự tận tâm với công việc của cô khiến cho đạo diễn người Nhật vốn nổi tiếng khắt khe và cả các nhân viên trường quay phải khâm phục.

Quay liên tục bất kể ngày đêm suốt hai tuần, Minh Vi cuối cùng có được một chút thời gian rảnh rỗi. Bọn họ quay phim ở một thành phố nhỏ nằm bên bờ biển phía đông Nhật Bản, nơi còn giữ được rất nhiều kiến trúc truyền thống của Nhật, tràn đầy màu sắc cổ kính. Minh Vi đến đây lâu như vậy nhưng vì tập trung vào công việc nên hôm đó mới có thể vào vai du khách. Cô cùng Lý Trân đến một nhà hàng nổi tiếng ở địa phương ăn lẩu Nhật Bản, sau đó đi theo lộ trình có trong bản đồ du lịch dạo chơi khắp các ngã đường cổ kính ở đây.

Khi Minh Vi còn đang nghiên cứu lịch trình xe buýt, đột nhiên cảm thấy người choáng váng. Cô bám vào trụ nhà chờ mới có thể đứng vững được. Nhưng cô lập tức phát hiện ra mặt đất dưới chân mình đang rung chuyển. Kinh ngạc ngẩng đầu lên, Minh Vi nhìn thấy các ngôi nhà và cây cối bên kia đường lắc qua lắc lại.

“Động đất rồi!”, Lý Trân hoảng sợ hét lên.

Bọn họ mới đến Nhật Bản hơn nửa tháng, nhưng đã gặp phải động đất hai lần. Song lần này cấp độ rõ ràng mạnh hơn hai lần trước đó rất nhiều. Mặt đất giống như một tấm thảm đang bị người ta giữ mạnh, từ sâu trong lòng đất dội lên tiếng ầm ầm nghe như tiếng mãnh thú gầm gào, mọi vật trên mặt đất đều đang lắc lư dữ dội. Minh Vi và Lý Trân ngã sõng soài ra đất, sống chết ôm chặt lấy trụ nhà chờ để giữ cố định thân mình.

Một ngôi nhà dân hai tầng ở bên kia đường lắc lư như một thân cây gỗ bị chặt rồi đổ sụp xuống, một tấm mái lợp lớn bay về phía bọn Minh Vi. Minh Vi không biết khi đó mình lấy đâu ra sức mạnh để đứng bật dậy kéo Lý Trân nhào ra phía sau bảng quảng cáo của nhà chờ xe. Mảnh mái nhà đập mạnh vào bảng báo hiệu bến xe, sau đó rơi xuống đúng chỗ hai người vừa mới chạy ra khỏi. Hai cô gái ôm chặt lấy nhau, co rúm lại bên dưới tấm quảng cáo làm bằng hợp kim, cầu cho tai qua nạn khỏi.

Tường sập cây đổ, sức mạnh quá lớn từ dưới lòng đất sâu dễ dàng hủy hoại mọi thứ trên thế gian này. Khói bụi cùng các mảnh vỡ từ nơi bay đến bao trùm lấy Minh Vi và Lý Trân.

Khi đó khoảng hai giờ chiều theo giờ Bắc Kinh, Đường Hựu Đình đang chụp hình cho tạp chí. Khi xem ảnh mẫu mà nhiếp ảnh gia đưa cho, Đường Hựu Đình nhận được điện thoại của Cố Thành Quân.

“Có một việc này cậu cần biết.”, giọng Cố Thành Quân lạnh tanh “Khu vực bờ biển phía đông Nhật Bản có động đất bảy độ richter, khu vực nơi Minh Vi đang đóng phim cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Chúng tôi hiện không thể liên lạc được với cô ấy”.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đại Nạn

Đường Hựu Đình giữ nguyên tư thế tay chống cằm, ngồi bất động trên ghế sa-lông hơn ba mươi phút. Anh nhận được điện thoại của Cố Thành Quân, sau đó chạy đến Vĩnh Thành, tất cả chỉ mất mười lăm phút. Tới khi nắm rõ tất cả sự việc, anh cứ ngồi lặng yên như vậy, mắt dán vào màn hình ti vi trong phòng họp, nơi đang phát những thông tin về trận động đất.

Giọng thư ký báo cáo với Cố Thành Quân truyền đến tai anh:

- Liên lạc được với đoàn làm phim rồi, bọn họ đang ở một phía khác của thành phố. Hôm nay Minh Vi không có cảnh quay nào nên đã đi chơi cùng Lý Trân... vẫn không liên lạc được...

- Văn phòng đại diện ở Tokyo đã trả lời chưa?

- Bọn họ chỉ có thể thông báo với lực lượng cứu hộ thôi. Ở khu vực đó vẫn còn dư chấn, hơn nữa còn có khả năng...

- Ôi! – Một nữ quản lý trong công ty tròn mắt nhìn vào ti vi, tay bưng lấy miệng.

Trong hình ảnh ghi được từ máy bay, một cơn sóng lớn ập vào đất liền, hết như một con quái thú hung hãn điên cuồng nuốt sạch mọi thứ trên mặt đất.

“Hiện giờ đang là X giờ X phút theo giờ địa phương, như hình ảnh quay từ trên không mà chúng ta vừa thấy, sóng thần hình thành sau cơn động đất đã tấn công vào nhiều nơi dọc bờ biển Nhật Bản, có nơi sóng cao

từ bảy đến mười mét... Ngay sau chuyện động đất với cường độ mạnh này, nhà chức trách địa phương đã phát đi cảnh báo sóng thần, đồng thời tổ chức sơ tán người dân lên chỗ có địa hình cao hơn...”.

- Mau kiểm tra, xem thành phố đó có trong phạm vi ảnh hưởng của sóng thần không? – Cố Thành Quân nghiêm giọng ra lệnh.

Thư ký xem trên bản đồ, xanh mặt lại:

- Có... có. Tuy nhiên xin Chủ tịch yên tâm, đã có cảnh báo trước rồi, tiếng Nhật của Minh Vi cũng không tệ, chắc chắn sẽ tìm được chỗ cao để tránh nước.

- Vấn đề là cô ấy phải không bị vùi trong đồng đồ nát đá. – Một ai đó lầm bầm nói.

Cố Thành Quân ném vỡ tan cốc trà. Tất cả những người trong phòng không dám thở nữa, đưa mắt nhìn nhau.

Đường Hựu Đình đứng dậy. Anh nhìn Cố Thành Quân đang nổi giận, bình tĩnh nói với người quản lý:

- Tôi muốn đi sang Nhật. Hãy mua vé cho tôi.

- Cậu điên à? – Lưu Triệu kêu lên. – Hiện giờ ở bên đó cứ mười phút lại có dư chấn một lần, có khác gì địa ngục. Ngay cả người Nhật còn không làm gì được, cậu sang đó làm gì?

- Nhưng Minh Vi đang ở đó! – Giọng Đường Hựu Đình thoảng nhẹ như không, nhưng lại mang một vẻ kiên quyết không gì lay chuyển. – Hiện giờ không rõ tung tích cô ấy thế nào, tôi không thể cứ ngồi đợi ở đây thế này. Tôi nhất định phải làm điều gì đó.

Lưu Triệu cố dần lòng nói:

- Dù là cô ấy bị chôn vùi đang chờ cậu đến cứu, nhưng hiện giờ cậu đi có kịp không?

Đường Hựu Đình bình tĩnh một cách khác thường:

- Cô ấy là người phụ nữ của tôi, nếu như cô ấy chết tôi cũng phải sang đó nhận xác cô ấy về.

Bà Vương vừa đi tới cửa phòng họp nghe thấy hai chữ “nhận xác”, giật thót người ngã bệt ngay ra đất, khóc văng lên. Đường Hựu Đình hoảng hồn chờ người ra. Cố Thành Quân đưa mắt cho anh, sau đó đi tới đỡ mẹ Minh Vi dậy, hết lời khuyên nhủ.

- Dì cứ yên tâm, là Đường Hựu Đình nói xằng thôi. Bọn cháu vừa liên lạc được với đoàn làm phim rồi, tất cả đều không sao, hiện đang ở nơi lánh nạn.

Bà Vương quả nhiên thôi khóc ngay, lo lắng hỏi:

- Có thật không? Có thật Minh Vi không sao không?

Đường Hựu Đình cũng đi tới đó, nhẹ nhàng nói:

- Không sao. Chỉ là tạm thời chưa gọi điện được thôi. Chờ tới lúc thông xe bọn họ sẽ lập tức về nước ngay.

Bà Vương cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Cố Thành Quân đưa mắt, hai nữ nhân viên lập tức chạy đến, đỡ bà sang phòng khác ngồi nghỉ.

Cố Thành Quân nói với Đường Hựu Đình:

- Bây giờ cậu đi sang đó không thể nào vào được vùng động đất, chẳng bằng ở đây cùng nghĩ cách với tôi.

Lưu Triệu gật đầu tỏ ra hết sức tán thành.

Đường Hựu Đình đi đến bên cửa sổ, mặt không bộc lộ cảm xúc gì, sau đó ngồi xuống một góc sa-lông, toàn thân chìm trong bóng khuất.

Trên ti vi vẫn liên tục phát đi những thông tin mới nhất và cả hình ảnh sóng thần. Nước biển đục ngầu nuốt trôi hết ruộng vườn, nhà cửa, tấn công vào sân bay Sendai, tràn cả vào thành phố. Nhà cửa, ô tô, thậm chí cả máy bay đều bị nước biển làm cho tan tác.

Đường Hựu Đình nhắm mắt lại, không thể xem tiếp được nữa.

Nỗi lo sợ trong lòng anh giống hệt như một trái bóng đã căng phồng đang đợi nổ, nó khiến lục phủ ngũ tạng của anh xoắn lại đến bật máu tươi, nỗi đau truyền đến từng sợi dây thần kinh một.

Minh Vi nói: “Sau ngày Cá tháng Tư em sẽ quay về”.

Nhưng anh hy vọng là đó không phải một câu nói dối.

Anh sẽ không chịu nổi.

Minh Vi và Lý Trân đỡ nhau đứng dậy, bò lên khỏi đồng đồ nát cùng những người dân địa phương còn sống sót khác. Trong thành phố vang lên tiếng còi cảnh báo, nữ phát thanh viên đang nói to bằng tiếng Nhật.

- Đài phát thanh đang nói gì vậy? – Lý Trân hỏi.

- Hình như họ nói sẽ có sóng thần. – Minh Vi quả thực nghe cũng không hiểu mấy, nhưng đó thường thức cô sẵn có. Động đất lớn như vậy, nếu như tâm chấn nằm dưới đáy biển thì khả năng có sóng thần rất lớn.

Một thanh niên người Nhật chạy tới, nói câu gì đó với hai người Minh Vi nghe hiểu lóm bôm, đại loại anh ta nói mọi người nên lên núi để tránh sóng thần.

Minh Vi giải thích lại cho Lý Trân. Người thanh niên nghe họ nói tiếng Trung bèn hỏi lại bằng thứ tiếng Anh mang nặng giọng địa phương:

- Du khách à?

Minh Vi gật đầu.

- Đừng lo. – Anh ta nói. – Tất cả sẽ không sao đâu.

Thành phố nhỏ đã bị tàn phá tan hoang. Song người Nhật đã được huấn luyện thường xuyên nên dù lo sợ nhưng không hoảng loạn, biết làm thế nào để tự cứu bản thân bằng phương pháp đúng đắn. Cảnh báo sóng thần lại vang lên một lần nữa, mọi người theo nhau chạy lên chỗ cao hơn. Phía tây nam thành phố có một ngọn núi nhỏ, Minh Vi cùng người dân đều chạy về hướng đó.

Trên đường đi hết sức vất vả. Thịnh thoảng các công trình kiến trúc hai bên đường lại đổ sập xuống, mặt đường nứt toác, biến dạng, chốc chốc lại có dư chấn, chấn cảm cũng khá mạnh.

Đi chừng hơn nửa tiếng thì một cơn dư chấn mạnh ập tới. Bảng quảng cáo điện tử bên đường vốn lung lay muốn đổ khi đó đổ nhào xuống, đập ngay vào chân Lý Trân. Cạnh thủy tinh sắc lẹm cào rách da chân cô, máu tươi tràn ra, Lý Trân sợ quá mặt mày tái nhợt.

Minh Vi vội vàng cời ngay chiếc khăn lụa đang quàng trên cổ, giúp Lý Trân cầm máu. Dư chấn qua đi, các thanh niên người Nhật chạy tới giúp bọn họ. Lý Trân bị thương nên đi lại khó khăn hơn. Một thanh niên liền công cô lên. Minh Vi cảm động tới mức mắt đỏ ngầu lên, ra sức dùng tiếng Nhật nói cảm ơn. Người thanh niên đó cười ngượng nghịu, công Lý Trân rồi sải bước đi tiếp.

Cả đoàn người vượt qua một lần dư chấn nữa rồi cũng loạng choạng đến được chân núi. Những người trên núi bất chợt kêu thét lên hoảng hốt

rồi chỉ tay về đằng xa. Cuối cùng sóng thần cũng đã ập lên.

Trong thời điểm căng thẳng như vậy nhưng người Nhật Bản vẫn giữ được trật tự. Đường lên núi đã đầy chật người, nên những người đến sau đành phải xếp hàng. Minh Vi quay đầu lại nhìn dòng nước đang dần tiến đến, sợ tới mức luống cuống không biết làm gì. Người Nhật cũng không chờ đợi nổi nữa, lần lượt bỏ đường chính để xuyên rừng trèo lên núi.

Người thanh niên công Lý Trân ra hiệu với Minh Vi, sau đó cũng bắt đầu trèo lên. Song sức khỏe của anh ta cũng không quá tốt, lại công thêm một người nên suốt cả quãng đường vừa rồi, nên rõ ràng khó trụ được. Minh Vi đi sau lưng anh ta, phải gắng sức để đẩy cả hai người đó lên.

Tiếng nước ầm ầm mỗi lúc một gần. Thành phố nằm sát biển, khá nhiều công trình kiến trúc là nhà gỗ thấp tè nên khi sóng thần tấn công vào, gần như không bị bất cứ thứ gì ngăn trở. Người trên núi kêu la ầm ĩ, những người chưa lên trên được hốt hoảng tìm lối trèo lên.

Người thanh niên công Lý Trân lên được chỗ cao, đặt cô xuống rồi đưa tay kéo Minh Vi lên. Đúng lúc đó một người đàn ông phía sau Minh Vi đột nhiên chồm hẳn lên. Minh Vi bị thân hình to lớn của ông ta ép sang một bên, chân đạp phải ngay hòn đá lở, mất điểm tựa nên lăn xuống ngay sườn núi.

Lý Trân trợn tròn mắt, hoảng sợ hét lên: “Minh Vi”.

Trong nỗi hoảng loạn, Minh Vi ra sức bám lấy bất cứ thứ gì mà tay cô có thể bám vào. Song sườn núi bằng phẳng quá, cô lăn mấy mét mới ôm được vào một thân cây, giữ nguyên tại đó. Lúc ấy một cơn gió mang theo đầy hơi nước ầm ầm thổi lên. Minh Vi ôm chặt lấy thân cây theo bản năng, ngay sau đó dòng nước biển mang theo đầy mảnh vụn ập tới nuốt chửng cô.

Nước biển vừa mặn vừa lạnh thấu xương, những mảnh vỡ của cành cây đập thẳng vào người gây nên những cơn đau dữ dội. Minh Vi cố nín

thở, đợi đợt sóng đó qua đi, cô mới bắt đầu lấy hết sức mình bơi thẳng lên. Một bàn tay lớn túm lấy sau gáy cô rồi nhấc lên. Cuối cùng Minh Vi cũng ngoi lên được mặt nước, ho sặc sụa.

“Cô không sao chứ?”, người đàn ông đó vỗ vỗ vào lưng Minh Vi.

Tim Minh Vi cuối cùng cũng từ trên cổ quay về đúng lồng ngực. Được người đàn ông kia giúp đỡ, cô lên được trên vách núi. Lý Trân nghiêng nghiêng ngả ngả nhào tới ôm lấy Minh Vi rồi khóc toáng lên.

Mũi Minh Vi vẫn còn cay xè, nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt. Cô lạnh tới mức toàn thân run bắn lên, song vẫn không quên an ủi Lý Trân: “Không sao rồi, chúng ta an toàn rồi”.

Những người sống sót lên được trên núi đều bơ phờ xơ xác, im lặng và lo lắng. Dưới núi là nước biển điên cuồng và thành phố bị đánh cho tan hoang. Tòa thành nhỏ đẹp đẽ một giờ trước vẫn còn yên ổn thanh bình, giờ đây đã không còn nữa.

Trước thiên nhiên con người yếu đuối biết bao, ngay cả những thứ chúng ta có thể nương tựa vào cũng dễ dàng bị hủy sạch sành sanh. Trong khoảnh khắc đó, vinh hoa phú quý chẳng khác nào mây khói, danh dự, hư vinh, tất cả đều bị dòng nước đó cuốn trôi. Chỉ có trái tim đang đập trong lồng ngực và tình yêu mới có thể là sức mạnh giúp con người đứng vững lúc này.

Minh Vi thầm cầu nguyện: “Xin thánh thần hãy bảo vệ con, cho con được bình an trở về bên anh ấy”.

Đường Hựu Đình tỉnh dậy trong mồ hôi ướt đầm đìa. Anh quay người ngồi bật dậy, tấm chăn đắp trên người rơi xuống đất.

- Thấy ác mộng à? – Giọng Cố Thành Quân nghe khàn đặc lại.

Đường Hựu Đình không trả lời.

Anh mơ thấy Minh Vi bị sóng cuốn đi. Cô nổi đập dềnh trên mặt nước, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt vô hồn. Anh ra sức bơi về phía cô, nhưng làm thế nào cũng không sao tiếp cận được. Cô đưa tay về phía anh, nhưng anh cũng không thể nào với tới. Sau đó cô từ từ chìm xuống nước.

- Giấc mơ thường ngược lại. – Lưu Triệu dụi mắt ngồi dậy từ một chiếc ghế khác. – Minh Vi là một người phúc lớn, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành.

Cố Thành Quân châm một điếu thuốc. Trong gạt tàn đã đầy những đầu lọc. Cà phê không còn tác dụng nữa nên anh uống trà đặc.

- Máy giờ rồi? – Đường Hựu Đình nhìn ra bầu trời đen đặc bên ngoài.

- Hơn năm giờ. Cậu mới ngủ có hai tiếng thôi. – Lưu Triệu mệt mỏi nói. Bên Nhật vẫn chưa có tin tức gì.

- Thế còn đoàn làm phim?

- Bọn họ đã đến được chỗ an toàn rồi. – Cố Thành Quân dụi dụi mày. – Sau khi xảy ra động đất, bọn họ đã gọi vào số điện thoại của Minh Vi nhưng cô ấy không nghe...

- Ngay từ đầu cô ấy không nên nhận lời đóng bộ phim này.

- Ai đoán trước được sẽ xảy ra chuyện gì? – Cố Thành Quân cười mỉa mai. – Nhìn bộ dạng của cậu thì hình như hai người đã làm hòa rồi đúng không.

Lưu Triệu thấy Cố Thành Quân nhắc đến chuyện này vội thầm than khổ. Đường Hựu Đình cười nhạt:

- Đó là chuyện riêng tư của tôi và Minh Vi, không dám phiền anh hỏi tới.

Cố Thành Quân nhìn Đường Hựu Đình coi thường:

- Con người Minh Vi là vậy, cố chấp không tả nổi, đã yêu ai thì thậm chí chết vì người đó, chưa đâm đầu vào tường chưa thôi. Nhưng cô ấy dám yêu dám hận. Một khi đã thay lòng chuyển ý, sẽ không cho đối phương một con đường nào nữa. Cho nên việc cậu chết đi sống lại đúng là khiến tôi thấy tò mò.

Khóe miệng Đường Hựu Đình hơi nhếch lên:

- Minh Vi đã chọn tôi, cô ấy chấp nhận quay về với tôi.

Cố Thành Quân lắc đầu:

- Cô ấy chịu thiệt thòi nhưng sống chết không nói ra, còn cậu vẫn cứ tưởng mình giành được lợi thế.

- Anh nói vậy là có ý gì?

Cố Thành Quân cười u ám:

- Cứ điện thoại cậu nghe được là do tôi mở máy ghi âm.

Lưu Triệu cảm thấy ngay một cơn giận dữ cháy bùng bùng tỏa ra từ cơ thể Đường Hựu Đình. Anh ta kinh hoàng nhìn hai kẻ đang đối đầu với nhau, vội vàng gọi ngay người thư ký đang nằm ngủ trên sa-lông dầy. Tới lúc hai người đó đánh nhau, một mình anh ta cũng không kiểm soát nổi nên nhật định phải có thêm trợ thủ.

Vẻ mặt giận dữ đến cực điểm của Đường Hựu Đình rõ ràng đã đem lại niềm vui cho Cố Thành Quân:

- Tôi chỉ dùng một chút thủ thuật thôi, đã đủ khiến cho cậu nhầm lẫn lung tung hết cả. Cậu ấu trĩ và nông cạn như vậy làm sao có thể chăm sóc cho Minh Vi, làm sao đối đãi tốt với cô ấy?

- Anh đã làm gì? – Đường Hựu Đình rít qua kẽ răng.

- Thực ra tôi đã hỏi cô ấy có phải cô ấy tin tưởng cậu, có phải cô ấy chọn cậu hay không. Cô ấy trả lời: “Không sai”.

Đường Hựu Đình cảm giác như nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ vụn ra.

Cố Thành Quân dập điều thuốc rồi xoa tay đứng nhìn xuống Hựu Đình:

- Chẳng qua tôi chỉ muốn xem tình cảm của hai người vững chắc tới mức nào thôi. Không ngờ cậu lại ít kinh nghiệm như vậy. Đường Hựu Đình, cơ bản cậu không xứng với cô ấy.

- Cô ấy có biết việc anh làm không?

- Việc gì phải nói với cô ấy để cô ấy càng khổ sở hơn? – Cố Thành Quân cười giễu cợt. – Tôi mới chỉ dùng đến một chút thủ đoạn đã khiến hai người quay lưng lại với nhau như vậy. Đối với người thân yêu nhất của mình cậu cũng thiếu lòng tin như vậy, thì dù cho cậu và Minh Vi có quay lại với au, tôi cũng không tin hai người sẽ có tương lai. Chỉ cần tôi lại làm một điều gì đó, là đã có thể...

Một năm đắm xé gió lao đến mặt Cố Thành Quân. Anh loạn choạng lui lại đằng sau. Đường Hựu Đình túm cổ áo Cố Thành Quân rồi lại giơ năm nắm lên lần nữa.

Lưu Triệu cùng thư ký của Cố Thành Quân vội vàng lao tới, lấy hết sức tách rời bọn họ ra.

Đường Hựu Đình bị Lưu Triệu ôm chặt nên không thể nào xông tới nữa. Anh trợn mắt như sắp rách cả ra, hung hăng nói:

- Làm một điều gì đó là cái gì? Làm một điều gì đó là cái gì? Cố Thành Quân, anh yêu cô ấy thật ư? Anh bỡn cợt cô ấy như vậy, khiến cô ấy đau khổ như vậy, cô ấy rõ ràng là một con người chứ không phải là con rối trong tay anh. Những toan tính của anh không dùng để làm cho cô ấy vui vẻ, mà lại thao túng cô ấy, khiến cô ấy thuộc về anh. Tình yêu của anh là cái chó chết gì chứ. Anh chỉ muốn chiếm hữu thôi.

Những lời chỉ trích của Đường Hựu Đình vô tình chạm phải đúng nỗi đau không được phép chạm tới của Cố Thành Quân. Anh gạt vết máu trên khóe môi, cười nhạt trong cơn giận dữ:

- Người khiến cho cô ấy đau khổ là cậu. Song chẳng phải cô ấy vẫn cố sống cố chết để yêu cậu hay sao? Cậu đúng là một gã quá may mắn, Đường Hựu Đình.

- Tôi sẽ không để cho cô ấy bị ức chế nữa. – Đường Hựu Đình rút lời thề qua kẽ răng. – Tôi sẽ không để cho cô ấy bị ức chế dù chỉ là một chút ít nào nữa, cũng sẽ không để anh có cơ hội thao túng chơi đùa cô ấy như vậy nữa. Còn nếu như lần này cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ cho anh chôn cùng. Nhất định tôi sẽ làm vậy.

Bác sĩ tiêm cho Lý Trân một mũi phòng uốn ván xong, y tá liền mang đến một túi thuốc phòng dịch bệnh sau thiên tai. Minh Vi nhận lấy, khẽ nói cảm ơn. Bác sĩ và y tá liền đi khám cho người bệnh khác.

Hai người bọn họ đã được đưa xuống núi, khi đó đã được sắp xếp ở cùng các nạn nhân động đất khác trong hội trường của một trường tiểu học, chờ xe đến đón đi. Túi và máy ảnh của họ đều bị rơi mất trong lúc xảy ra động đất, hộ chiếu và điện thoại di động đều bỏ cả trong đó. Sau khi nắm được sơ qua tình trạng của Minh Vi và Lý Trân, nhân viên phụ trách việc

lên danh sách người gặp nạn đã tỏ ý sẽ giúp họ liên lạc với đại sứ quán. Áo quần của Minh Vi đều đã ướt hết vì bị chìm trong nước. Tháng Ba ở Nhật vẫn còn tuyết rơi, trời lạnh buốt, may sao các nhân viên cứu hộ mang quần áo khô đến cho cô.

Hiện giờ Minh Vi hoàn toàn không dám nghĩ đến tình hình trong nước. Một trận động đất lớn như vậy, chắc chắn mọi người trong nước đều đã biết tin, không liên lạc được với cô, hẳn họ sẽ lo lắng đến mức nào.

Không biết Đường Hựu Đình có bắt đầu nghĩ ngợi lung tung không. Anh ấy sợ nhất là những người thân yêu của mình mất đi. Hiện giờ chưa biết cô sống chết thế nào, không biết anh có giữ được bình tĩnh.

- Xin lỗi... – Có người nói tiếng Nhật cắt ngang dòng suy nghĩ của Minh Vi. Cô ngược nhìn lên, đó là mấy thanh niên chừng hai mươi tuổi.

Thấy Minh Vi ngẩng đầu lên, một nam sinh nói với người ngồi bên cạnh bằng tiếng Trung:

- Cậu nhìn xem, giống lắm.

- Giống ai? – Lần đầu tiên Minh Vi cảm thấy tiếng Trung sao thân thương vậy.

Cậu thanh niên kinh ngạc, ngập ngừng nói:

- Chị là người Trung Quốc à? Vậy thì, bọn em thấy chị rất giống diễn viên đó...

- Chị ấy là Chu Minh Vi. – Lý Trân ngồi bên cạnh mỉm cười.

Mấy thanh niên ồ lên, hết sức vui mừng. Chính xác là đang ở đất khách, gặp một cơn động đất lớn, khi lánh nạn trong một ngôi trường lại được gặp nữ minh tinh của nước mình, đó là cơ duyên gì?

- Gặp được đồng hương đúng là tốt thật. – Minh Vi thở dài một tiếng, nước mắt lưng tròng. – Bọn em là lưu học sinh hay du khách?

- Bọn em đều là lưu học sinh. Sao chị lại ở đây?

- Chị sang đây đóng phim. Đây là trợ lý của chị. Hiện giờ bọn chị đang bị lạc đoàn làm phim, gặp được các em thật là may. Cả hai bọn chị đều không thạo tiếng Nhật nên không làm gì được.

- Chị Minh Vi đừng lo. – Một cậu to béo nói. – Nhà máy điện hạt nhân cách đây xa lắm, chỉ cần chúng ta được sơ tán kịp thời sẽ không có chuyện gì đâu.

Minh Vi hơi thấy do dự, hỏi:

- Ở đây có chỗ nào gọi điện thoại được không? Chị đánh rơi điện thoại rồi.

- Ôi, sao chị không nói sớm! Muốn gọi điện mà còn ngại à? – Chưa nói hết, bốn năm chiếc điện thoại di động đã được đưa ra trước mặt Minh Vi.

Một lần nữa Minh Vi cảm thấy làm ngôi sao đúng là một nghề hay thật.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Đường Hựu Đình giật phắt người dậy, hai mắt đỏ ngầu nhìn vào điện thoại. Trên màn hình hiện lên một dãy số lạ, khiến tim anh đập thành thịch. Anh ngáp ngừng một giây rồi cầm lấy máy.

- A lô? Hựu Đình à, là anh phải không? Em đây. Em không sao, em và Lý Trân đều không sao. A lô? Anh có nghe thấy không...

Đường Hựu Đình đứng bên cửa sổ, tay phải cầm điện thoại, tay trái che lên mắt. Nước mắt cứ vậy chảy dài trên má.

Cố Thành Quân đứng đằng sau giật lấy chiếc điện thoại, mở loa ngoài.

- Minh Vi à?

- Thành Quân? – Nghe giọng Minh Vi, những người có mặt trong phòng họp đều thở phào một tiếng, sau đó vỗ tay âm lên.

Minh Vi nghe thấy tiếng vỗ tay ở đầu máy bên kia chợt thấy sống mũi cay cay:

- May quá, cuối cùng cũng liên lạc được với mọi người. Em và Lý Trân đều không sao cả. Hiện giờ bọn em đang được bố trí ở trong một hội trường của trường tiểu học. Bọn họ nói là xe của đại sứ quán sẽ đến đưa bọn em về Tokyo.

- Tốt rồi! – Cố Thành Quân nói ngắn gọn. – Anh sẽ bảo bên văn phòng đại diện ở Tokyo đón bọn em. Em không cần phải lo chuyện vé máy bay...

Đường Hựu Đình hít sâu một hơi, đi đến giật lại điện thoại:

- Em không sao chứ?

Tim Minh Vi nhảy vọt lên. Từ trước đến nay cô không thể ngờ việc nghe giọng nói quen thuộc đó lại khiến mình cảm tới vậy.

- Em khỏe. Lý Trân bị thương ở chân, nhưng cũng không nghiêm trọng. Ở đây có mấy lưu học sinh Trung Quốc nên mọi người chăm sóc lẫn nhau. Mẹ em thế nào?

- Giai Ni đang ở với mẹ em, bọn anh bảo với dì ấy là em không sao nên dì ấy cũng bình tĩnh lắm.

- Vậy thì được. – Giọng Minh Vi nhenh lại, song cô lại mỉm cười. –
Vậy thì được. ... Anh...

- Gì cơ?

Nước mắt Minh Vi trào ra:

- Anh đợi em về. Em sẽ...

Mặt đất đột nhiên rung lắc dữ dội, Minh Vi ngã bổ nhào ra đất, chiếc điện thoại bắn ra xa. Một tiếng động lớn vang lên, cột thép bị gãy oằn, tiếng mọi người kêu la đều truyền hết qua điện thoại sau đó vang lên rõ mồn một qua loa ngoài, khiến tất cả những người ngồi trong đó đều giật thót tim.

- Minh Vi! Minh Vi! – Đường Hựu Đình gào lên.

Tập âm đột nhiên tắt ngấm, cuộc gọi đã kết thúc, chỉ còn âm báo bận nghe dồn dập như tiếng tim đập, khiến mọi người cảm thấy ngột thở. Đường Hựu Đình gầm lên rồi ném phăng chiếc điện thoại xuống sa-lông.

- Tôi phải đi Nhật. Lần này tôi nói nghiêm túc.

Cố Thành Quân ngồi lặng lẽ, nhìn lên mặt bàn trống không. Các nhân viên trong công ty bị thư ký dồn cả ra khỏi phòng họp trong tâm trạng lo lắng bất an.

Lưu Triệu cũng biết lần này anh ta không có cách gì ngăn cản nổi Đường Hựu Đình. Một người đàn ông muốn được đến với người phụ nữ mình yêu, bất kể có trời long đất lở, sóng thần lớn đến cỡ nào, cũng không thể ngăn nổi bước chân anh ta.

Ngay sau đó văn phòng công ty ở Tokyo đã báo về một tin tức không mấy tốt đẹp. Vì động đất nên một lượng lớn Hoa kiều đã mua vé máy bay về Trung Quốc, còn cả một lượng lớn người Nhật Bản cũng mang gia đình

đến Trung Quốc lánh nạn, vì thế vé máy bay hết sức khó khăn. Hiện giờ Minh Vi còn chưa sơ tán được đến Tokyo, trong khi thành phố cô đang ở cũng không quá xa nhà máy điện hạt nhân Fukushima. Nếu chậm trễ thêm một ngày, nguy cơ bị đe dọa bởi bức xạ hạt nhân sẽ càng cao hơn.

- Vé máy bay từ Nhật về Trung Quốc đã bán hết sạch rồi. Nhanh nhất cũng phải một tuần nữa mới có vé. – Thư ký nhún nhó mặt mày nói với Cố Thành Quân.

- Vậy đặt vé một tuần sau đó đi. – Cố Thành Quân nói.

- Không thể đợi lâu như vậy được. – Đường Hựu Đình quả quyết cắt ngang. – Hiện giờ ở Tokyo cũng đã giám định thấy thành phần bức xạ hạt nhân rồi. Tôi không cần biết các chuyên gia nói bức xạ hạt nhân có hại gì đối với con người thế nào, tôi sẽ không để Minh Vi bị tổn thương gì.

- Vậy cậu định thế nào? – Cố Thành Quân tỏ ra mất kiên nhẫn. – Lẽ nào cậu định thuê cả máy bay?

- Thế có gì mà không được? – Đường Hựu Đình nhìn Cố Thành Quân khiêu khích. – Năng lực của anh có hạn không có nghĩa là tôi cũng giống anh.

Sau khi ra khỏi Vĩnh Thành, Đường Hựu Đình liền gọi điện cho Diệp Mẫn. Từ trước đến nay anh chưa từng để cho bên ngoài biết về mối quan hệ với người em không cùng huyết thống này, rất ít người biết Đường Hựu Đình có một người em trai, một quản lý cấp cao trong công ty năng lượng quốc gia. Chuyện người trong giới giải trí không làm được, có lẽ Diệp Mẫn lại làm được.

Diệp Mẫn nghe nói Minh Vi đang bị kẹt ở Nhật lập tức nói có thể giúp được, tuy nhiên vẫn cố khuyên Đường Hựu Đình một câu:

- Bên Nhật hiện giờ đang loạn không khác gì một nồi cháo, anh không nên sang đó thì hơn. Chuyện này không giấu được đâu, chắc chắn được sẽ không đồng ý.

- Đến lúc đó hãy nói. – Đường Hữu Đình trả lời mù mờ.

Tiếp ngay sau đó Đường Hữu Đình nhận được điện thoại của bố mình.

- Nghe nói Minh Vi đang bị kẹt ở Nhật Bản à? – Giọng ông Đường vẫn trầm trầm như mọi khi, không có gì cấp bách.

- Vâng, cô ấy và trợ lý, đúng là không may, bị dính cả đông đất và sóng thần. Tuy nhiên hiện giờ hai người bọn họ vẫn an toàn, đang ở nơi lánh nạn. Bên đó bị ảnh hưởng bức xạ hạt nhân rất nghiêm trọng, con muốn đến đón cô ấy về sớm, nhưng không mua nổi vé máy bay.

- Thăng Mẫn cũng đã nói với bố chuyện này. Bố có quen mấy người bạn có máy bay tư nhân, chỉ có điều chuyện này hơi phức tạp. Hiện giờ việc xin được giấy phép hạ cánh ở Nhật Bản hết sức khó khăn, hơn nữa bên đó lại đang hỗn loạn như vậy, giao thông bị quản lý rất nghiêm ngặt. Đợi đến khi xin được giấy phép cũng không biết đã chậm mất bao lâu.

Trong phút chốc trái tim Đường Hữu Đình như chìm xuống:

- Tuy nhiên. – Ông Đường đổi giọng. – Bố cũng biết một người có máy bay riêng khác, hiện giờ đang đỗ ở sân bay Haneda, lúc nào cũng có thể cất cánh.

Đường Hữu Đình lập tức hỏi:

- Vậy có thể mượn ông ấy được không?

Ông Đường ngập ngừng một chút rồi mới đáp:

- Hữu Đình, người đó là Lâm Bạch...

Lâm Bạch, người Mỹ gốc Hoa, một người viết lời nổi tiếng, nhà sản xuất âm nhạc, đồng thời là Chủ tịch Hội đồng quản trị một tập đoàn thương mại xuyên quốc gia. Đối với Đường Hựu Đình, người đó chỉ có một thân phận duy nhất, đó là người đàn ông đã lừa dối mẹ anh.

- Ông ấy hiện đang ở thành phố này, cũng đã biết chuyện con cần mượn máy bay riêng. Bố sẽ bảo thằng Mẫn gửi cho con số điện thoại riêng của ông ấy. Nếu như con chấp nhận mượn, tự gọi điện cho ông ấy đi.

- Bố! – Đường Hựu Đình không hiểu, kêu lên. – Sao bố lại có vẻ như không để ý đến chuyện đó vậy?

- Vì bố đã già rồi. – Ông Đường dường như đang mỉm cười. – Mẹ con mất cũng đã gần hai chục năm. Những oán hận trong quá khứ đều đã bị thời gian xóa nhòa. Hiện giờ đối với bố, Lâm Bạch cũng chỉ như một người xa lạ thôi.

- Vậy bố nghĩ là con sẽ cầu xin ông ta sao?

- Hựu Đình, đây là cuộc sống riêng của con, bố không có quyền can thiệp. – Ông Đường nói nghiêm túc. – Thực ra con cũng đã có quyết định rồi phải không? Minh Vi là một cô gái tốt, bố đã thấy con bé đó có rất nhiều ảnh hưởng tích cực đến con. Đợi đến khi nó về nước bình an, nhớ đưa về nhà ăn cơm nhé.

Nhân viên phục vụ đẩy cửa, Đường Hựu Đình bước vào phòng bao. Người đàn ông trung niên đang cầm chén trà ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đường Hựu Đình liền nở một nụ cười.

- Cậu đã chín chắn hơn nhiều, Hựu Đình.

- Tôi đã qua tuổi ba mươi rồi, ông Lâm. – Đường Hựu Đình gật đầu chào với vẻ xa cách. – Cảm ơn ông đã nhận lời gặp.

- Không, là tôi vẫn mong được gặp cậu. Cảm ơn cậu đã cho tôi cơ hội này. – Thái độ lấy lòng Đường Hựu Đình của Lâm Bạch đã quá rõ ràng. Năm nay ông đã ngoài năm mươi tuổi, tóc lấm chấm bạc, gầy gò, khuôn mặt hiện rõ sự mệt mỏi. Dù vậy trông ông vẫn tinh anh và đẹp trai, đầy vẻ tự tin và ung dung của một người đàn ông thành đạt. Ngày trước chính là cái vẻ ngoài này đã đánh thức trái tim của Diệp Bích Dao, người phụ nữ đang buồn chán vì sự khô khan của chồng, sau đó gây ra một chương bi kịch cho cuộc đời bà.

Trước khi đến đây Đường Hựu Đình đã cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, song khi đối diện với gương mặt đó, nỗi hận trong lòng anh vẫn trào lên không sao kiểm soát nổi. Trước mắt anh lại hiện lên hình ảnh mẹ khi sắp trút hơi thở cuối cùng, gầy trơ xương, tuyệt vọng và đau đơn, song vẫn bình thản chấp nhận số phận, đợi chờ cái chết.

Sự bất hạnh của mẹ anh, tuổi thơ không được trọn vẹn của anh, tất cả đều do người đàn ông này gây ra. Còn giờ đây, anh buộc phải cầu xin sự giúp đỡ của ông ta vì một người phụ nữ khác mà anh yêu.

Nếu mẹ anh trên trời có linh thiêng, liệu có oán trách anh vì sự yếu đuối này không?

- Mấy năm qua tôi đều mong gặp được cậu một lần, để chuyện trò với cậu. – Lâm Bạch xúc động nói. – Tôi biết cậu hận tôi, không muốn gặp tôi. Về việc này, tôi không có gì phản bác được. Chính xác là tôi đã phụ lòng mẹ cậu...

- Lâm tiên sinh. – Đường Hựu Đình cắt ngang lời ông ta. – Tôi tới đây lần này là có việc muốn xin ông...

- Tôi biết, bạn gái cậu đang bị kẹt ở Nhật Bản, cậu muốn mượn máy bay của tôi để đón cô ấy về. – Lâm Bạch khẽ mỉm cười. – Chỉ cần một cú điện thoại của tôi, người bên đó lập tức sẽ đến ngay vùng bị nạn để đón bạn

gái cậu. Cho nên không cần sốt ruột quá, chúng ta cứ chuyện trò chút đã. Tôi đảm bảo sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của cậu.

Đường Hựu Đình hít sâu mấy hơi, cầm chén trà lên, ngồi bình tĩnh.

Lâm Bạch rất vui, nhìn Đường Hựu Đình nói:

- Cậu hát rất hay, quả là mẹ cậu đã để lại cho cậu một chất giọng tốt. Tôi nghĩ nếu cô ấy có thể sống đến ngày hôm nay để được tận mắt chứng kiến những thành công của cậu, chắc sẽ hết sức vui mừng.

Đường Hựu Đình không đáp lại:

- Hựu Đình, lần này tôi còn muốn hỏi cậu một chuyện. Tôi muốn biết phần mộ của mẹ cậu ở đâu.

- Tôi nói cho ông biết, ông sẽ đến thăm mẹ tôi sao? – Đường Hựu Đình đáp. – Nhưng trước lúc qua đời, mẹ tôi đã dặn rằng không được nói cho ông biết phần mộ của bà. Bà ấy đã chia tay với ông từ khi còn sống, nên sau khi chết rồi không muốn gặp lại ông.

Lâm Bạch cười cay đắng, đột nhiên ho sặc sụa. Ông ta cứ vậy ho rũ rượi, tới nỗi trợ lý đứng bên ngoài phải đẩy cửa vào đưa thuốc.

Ông ta phẩy phẩy tay, trợ lý liền cúi gập người rồi lẳng lặng lui ra bên ngoài.

- Tôi định đến thăm cô ấy, hơn nữa còn định đưa cô ấy đi.

Mắt Đường Hựu Đình quắc lên như lưỡi dao nhìn Lâm Bạch:

- Chuyện này đúng là quá hoang đường! Ông có thể không cho mượn máy bay nhưng cũng không nhất thiết phải lấy chuyện đó ra làm khó cho người khác.

Anh đứng dậy định đi, Lâm Bạch vội vàng giữ vạt áo lại:

- Cậu nghe tôi nói hết rồi đi cũng chưa muộn. Có rất nhiều chuyện cậu không hề biết. Mẹ cậu cũng không hề biết. – Lâm Bạch lại ho hai tiếng. – Xin cậu, Hựu Đình, hãy cho ông già này thêm một chút thời gian.

Đường Hựu Đình từ từ ngồi xuống.

Lâm Bạch nhấp hai hớp trà cho sạch họng, sau đó chậm rãi nói:

- Năm đó tôi không nói với mẹ cậu là tôi đã có vợ, đó là lỗi của tôi. Nhưng chuyện tôi định ly hôn là sự thật.

Đường Hựu Đình cau mày lại, không nói gì.

Lâm Bạch tiếp tục giải bày:

- Tôi xuất thân trong một gia tộc lớn gốc Hoa, vốn có quan hệ lâu đời với gia đình nhà vợ cũ của tôi. Nhằm hợp tác trong chuyện làm ăn nên hai gia đình đã có hôn ước với nhau. Tôi quen vợ tôi nhỏ, tuy không có tình cảm trai gái, song cảm thấy nếu kết hôn với một người mình đã quen thân vẫn tốt hơn là mạo hiểm với một người khác. Sau này, tôi gặp mẹ cậu... Đó là một tình yêu trái với luân thường, tôi không biện hộ về điều này. Nhưng có điều tình cảm của tôi đối với cô ấy là thật. Sau khi quyết định đưa cô ấy về Mỹ, tôi bắt đầu làm thủ tục ly hôn. Vợ trước của tôi rất thoáng, nhưng người nhà cô ấy vì những chuyện kiêu quyền lợi riêng, nên đã kịch liệt phản đối. Sau này tôi mới biết anh trai của vợ tôi đã kiếm một người phụ nữ khác giả làm vợ tôi, đến gặp mẹ cậu làm nhục... Tôi nghĩ, đây chính là nguyên nhân khiến mẹ cậu không buồn nghe tôi giải thích, nhất quyết đòi ra đi. Cô ấy biến mất một cách hoàn toàn, tôi đi tìm kiếm suốt mấy năm, cuối cùng chỉ nhận được thông tin cô ấy đã qua đời. Đó là sự nuối tiếc lớn nhất đời này của tôi.

Đường Hựu Đình đi ra khỏi quán trà, đứng bên đường, neho mắt nhìn lên trời. Ánh nắng sớm xuân dịu dàng chiếu xuống mang theo chút hơi ẩm mong manh. Lời nói của Lâm Bạch vẫn còn thoảng bên tai.

“Tôi đang bị bệnh, ung thư phổi giai đoạn cuối, khó sống nổi hết năm nay. Tôi muốn tìm thấy mẹ cậu khi mình còn sống, quỳ trước cô ấy để xin tạ tội. Sau đó, tôi muốn đưa tro của cô ấy về Mỹ, chờ đến lúc tôi chết đi sẽ chôn cùng một mộ”.

“Hựu Đình, tôi sẽ giúp cậu đưa bạn gái cậu về đây. Cậu vẫn còn thời gian để giành được hạnh phúc của mình”.

Buổi trưa ngày thứ ba kể từ khi xảy ra động đất, hai người Nhật Bản cao lớn vạm vỡ, vẻ mặt nghiêm trang đến được vùng bị nạn, tìm thấy Minh Vi và Lý Trân. Sau khi xác nhận thân phận của hai cô gái, bọn họ lập tức bấm máy rồi đưa cho Minh Vi.

Minh Vi cầm lấy điện thoại trong nghi hoặc, lập tức nghe thấy giọng nói của Đường Hựu Đình:

- Minh Vi, em đừng sợ. Họ là nhân viên của một người bạn, tới đó để đón hai người bọn em. Họ sẽ đưa bọn em đến sân bay Haneda, ở đó có một chiếc chuyên cơ đang chờ bọn em.

Minh Vi ngẩn người thuật lại nội dung cho Lý Trân, khiến cô xúc động đến trào nước mắt, ra sức lay Minh Vi:

- Chúng ta được cứu rồi. Chúng ta được cứu rồi.

Bốn cậu sinh viên khi trước giúp đỡ Minh Vi nhìn cô với vẻ ngưỡng mộ và thèm muốn. Minh Vi định thần lại, hỏi:

- Máy bay bao nhiêu chỗ?

- Có mười hai ghế khách.

- Vậy em có thể thêm bốn người nữa không? – Minh Vi hỏi. – Có mấy lưu học sinh đã chăm sóc bọn em suốt hai ngày qua.

- Được. – Đường Hựu Đình nói ngay.

- Vậy chúng ta có thể về nhà rồi. – Minh Vi cố gắng ngăn nước mắt lại.

Đường Hựu Đình dịu dàng nói khẽ:

- Minh Vi, anh đợi em về nhà.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đó Là Tình Yêu

Cả nhóm Minh Vi còn phải lòng vòng thêm hơn một ngày nữa, cuối cùng cũng về tới Tokyo.

Dòng người xen kín ở sân bay Haneda khiến Minh Vi không khỏi liên tưởng đến cảnh chạy nạn trong bộ phim “2012”. Trên khuôn mặt mọi người là sự lo sợ và mờ mịt. Mẹ bế con thơ, các đôi tình nhân tựa vào nhau, cố gắng truyền hơi ấm cho nhau. Mọi người cố gắng bộc lộ hết sự kiên tâm của mình, nhẫn nại chịu đựng và trông chờ, hy vọng.

Minh Vi đi qua đám đông đó, qua cửa hải quan trong ánh mắt ngưỡng mộ của nhiều người. Cô quay đầu lại nhìn những con người vị chặn sau barie, chưa bao giờ cảm thấy rõ ràng mình là người may mắn đến vậy. Cô sắp được về nhà một cách bình yên, hơn nữa, còn có người cô yêu đang chờ đón.

Máy bay chạy trên đường băng rồi rời khỏi mặt đất, lao thẳng lên bầu trời, cuối cùng cũng xuyên qua lớp mây âm u để chìm vào giữa biển mây trắng sáng. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên khuôn mặt Minh Vi. Cô nheo mắt lại, đưa tay ra chạm vào những ánh sáng màu vàng chói lọi. Những ngón tay lạnh ngắt ấm dần lên.

Thông tin Minh Vi đóng phim ở Nhật Bản gặp phải động đất đã âm ỉ lên ở Trung Quốc mấy ngày qua, nên dù cô định lặng lẽ về nước nhưng thông tin này vẫn bị lộ ra. Mấy người bạn họ còn chưa qua cửa hải quan, đã được thông báo là bên ngoài đầy phóng viên và fan hâm mộ. Phóng viên

còn dễ trốn, chứ fan hâm mộ vì lo lắng cho cô mới đến tận đây, vì tấm lòng thành đó nên Minh Vi không nỡ nào lánh đi.

Khi bóng Minh Vi vừa xuất hiện ở cửa ra, các fan hâm mộ bên ngoài lập tức reo hò lên. Minh Vi đi tới đó, bỏ mũ ra, để lộ khuôn mặt mộc không trang điểm. Chỉ trong một tuần lễ ngắn ngủi, cô đã gầy đi nhiều, song nụ cười vẫn tràn đầy ấm áp.

Cô đứng cúi gập người trước các fan hâm mộ, nói lời cảm ơn. Tiếng vỗ tay và hò hét bùng lên giữa đám đông, mãi lâu sau không dứt. Khi Minh Vi ngẩng đầu lên, hai mắt đã đỏ ngầu, loang loáng nước.

“Cảm ơn, cảm ơn mọi người. Tôi đã về rồi”.

Vệ sĩ cùng các nhân viên của công ty nhanh chóng chen lên rồi đưa Minh Vi ra xe bảo mẫu. Trong xe, bà Vương đang đợi cô. Hai mẹ con ôm lấy nhau khóc một trận, Minh Vi phải dỗ dành mãi bà Vương mới bình tĩnh lại.

Người quản lý đưa cho Minh Vi một chiếc điện thoại mới, đã bấm số của Cố Thành Quân.

- Tất cả đều thuận lợi chứ? – Cố Thành Quân hỏi.

- Rất ổn, cảm ơn anh.

- Anh không tiện ra sân bay đón, tuy nhiên công ty đã chuẩn bị một bữa tiệc, đợi em nghỉ ngơi cho khỏe xong tất cả sẽ cùng đến chúc mừng.

- Đừng như vậy, em biết là anh chắc chắn đã làm rất nhiều việc cho em. – Minh Vi khẽ nói. – Cảm ơn anh, Thành Quân. Khiến anh lo lắng rồi.

- Chỉ cần em bình an thì tất cả đều chỉ là chuyện nhỏ. – Cố Thành Quân cười cay đắng. – Em đừng có xảy ra chuyện gì nữa, ít ra là trong khi

anh còn sống. Anh không đủ dũng khí để đối mặt với việc em chết một lần nữa, thực sự là không đủ dũng khí...

- Yên tâm đi. – Minh Vi nói. – Em sẽ ổn mà. Cảm ơn anh lần nữa.

Minh Vi về đến nhà, lại gặp một màn nước mắt và những cái ôm ghì của bạn bè. Bà Vương đã chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn, song Minh Vi bị căng thẳng suốt mấy ngày, sau khi về đến nhà được thả lỏng tinh thần nên cảm thấy mệt vô cùng. Cô tắm nước nóng xong, ngã lăn ra giường ngủ luôn.

Bà Vương đắp chăn cẩn thận cho con gái, sau đó còn ngồi lại cạnh Minh Vi rất lâu mới đứng dậy đi ra.

Minh Vi ngủ đến trưa ngày hôm sau mới thức dậy trong mùi thức ăn thơm lừng. Cô duỗi lưng thoải mái, cảm thấy tinh thần và sức lực đều đã quay lại với mình.

Bà Vương không có ở nhà, thay vào đó là một người đàn ông. Dáng người cao ráo, vai rộng, eo thon, chân dài, mặc áo sơ mi với quần âu, còn đeo cả tạp dề, trong rất có dáng vẻ một người chồng chịu khó việc gia đình.

Minh Vi mỉm cười nhìn anh một lát, sau đó đi tới ôm lấy anh từ đằng sau.

- Ôi, trong nồi có dầu. – Đường Hựu Đình kêu lên, vội vàng tắt bếp.

Minh Vi không quan tâm, vẫn vùi mặt vào lưng anh, ôm ghì lấy. Đường Hựu Đình cảm thấy sau lưng mình nóng ấm, hơi nóng đó truyền sang da thịt anh rồi lan tới tận trái tim.

Cái ôm đó đầy sức mạnh, nước mắt ấm nóng, còn trái tim đang đập mạnh. Cô có thể khóc, có thể cười, có thể nũng nịu với anh. Lần đầu tiên anh cảm thấy sự sống này tuyệt vời đến vậy, khi người mình yêu vẫn còn

sống trên đời, vẫn đang tựa vào mình, đó thực sự là một niềm hạnh phúc lớn lao.

- Không buông ra à? – Đường Hựu Đình khẽ hỏi.

Minh Vi lắc đầu.

Đường Hựu Đình bật cười:

- Vậy không ăn cơm à?

- Ăn anh.

- Anh cũng muốn mà. Nhưng mẹ em xuống dưới nhà mua nước sốt, chỉ một lát là về ngay. Không đủ thời gian đâu.

Minh Vi véo mạnh vào bụng Đường Hựu Đình:

- Không biết xấu hổ.

- Thì ai cứ ôm chằng chằng lấy một người đàn ông không chịu buông tay ra? Còn lên mặt nói anh không biết xấu hổ nữa.

Đường Hựu Đình bê bát canh nóng để lên trên bàn, Minh Vi vẫn ôm anh, dính chặt lấy không chịu rời ra. Đường Hựu Đình cười nói:

- Sao giống hồn ma bám sau lưng vậy, rũ thế nào cũng không ra.

- Em đúng là hồn ma bám sau lưng anh. – Minh Vi nói mạnh bạo. – Nếu như em chết ở Nhật, cũng sẽ trôi theo biển về đây, làm hồn ma bám sau lưng anh, cười trên vai anh. Anh hẹn hò với người con gái khác, em sẽ hiện ra phá cho tan tành.

- Vậy em cố gắng giữ anh cho chắc nhé. – Đường Hựu Đình vui vẻ nói, quay đầu lại nhìn cô. – Em là người phụ nữ của anh, dù có chết đi cũng

thành ma nữ của anh. Em chỉ được phép đến tìm anh, không được quấy rối bất kỳ người đàn ông nào khác, đã biết chưa ?

- Thúi thui. – Minh Vi cười.

Đường Hựu Đình gỡ tay Minh Vi ra rồi kéo cô về phía trước. Anh ngồi xuống sa-lông, ôm cô vào lòng. Bàn tay vẫn còn dính mùi khói của anh khê nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mặt cô.

- Có sợ không?

- Ngày đầu tiên sợ kinh khủng. – Minh Vi nói. – Đầu tiên là động đất, sau đó là sóng thần. Đất rung núi lắc rồi tiếp đến bị nước biển nhấn chìm, khi đó thực sự cảm thấy như đã đến ngày tận thế. Em chỉ sợ mình không bao giờ về nhà được nữa. Sau đó bọn em được lực lượng cứu hộ đưa xuống núi, sắp xếp chỗ lánh nạn, đột nhiên em lại không thấy sợ chút nào. Khi đó em nghĩ, động đất sóng thần còn vượt qua thì không có gì là không thể vượt qua. Em nhất định quay về được.

Đường Hựu Đình mỉm cười, ngón tay run rẩy vuốt ve mái tóc cô. Minh Vi cúi đầu hôn lên đôi tay lạnh giá của anh.

- Em không sao nữa rồi, Hựu Đình. Em đang ở đây rồi, không đi đâu nữa.

Đường Hựu Đình hôn cô một cách cẩn trọng, sau đó ôm siết lấy. Anh ôm chặt tới nỗi Minh Vi cảm thấy đau, nhưng cô không nói gì. Cô khê vuốt lên khuôn mặt ươn ướt của anh, Minh Vi an ủi, nước mắt rơi lên tóc cô.

- Xin lỗi em... – Đường Hựu Đình thì thầm.

- Sao bỗng nhiên anh nói vậy?

Đường Hựu Đình áp môi lên làn da mềm mại của cô, khê nói:

- Vì anh đã nghi ngờ em. Cố Thành Quân đã nói hết mọi chuyện với anh rồi. Anh ấy thừa nhận đã cố tình chia rẽ chúng mình. Anh đã xốc nổi quá, cũng không đủ chín chắn nữa, nên dễ dàng tin vào chuyện đó, làm em bị tổn thương, cũng làm khổ chính mình. Sau khi biết sự thật, anh không giây phút nào thôi hối hận. Dù là mất đến bao nhiêu thời gian và công sức anh cũng chấp nhận, chỉ cần có thể bù đắp được cho em. Em sẽ cho anh một cơ hội nữa phải không Minh Vi?

Minh Vi thở dài một tiếng.

Cô cảm thấy mình phải oán thán, trách móc, như vậy mới phù hợp với biểu hiện của một người con gái bị hiểu lầm. Nhưng sau khi đã trải qua hoạn nạn sống còn, cô trở nên thông suốt và khoan dung hơn nhiều. Chỉ cần có kết cục tròn trịa và hạnh phúc, thì không cần thiết phải so đo xem đúng hay sai nữa.

- Em nói câu gì có được không? – Đường Hựu Đình cảm thấy bất an.

Minh Vi mỉm cười:

- Em rất vui khi thấy anh lại bắt đầu có lòng tin. Sau này anh phải biết rằng, dù thế giới không phải vĩnh hằng, nhưng mỗi phút giây em ở bên anh đều là thật lòng. Anh đừng giống như khi trước, nghĩ rằng sẽ có một ngày em đi mất, nên luôn trong trạng thái chuẩn bị sẵn cho điều đó. Em không phải mẹ anh, cũng không phải Thừa Trác. Mà em cũng sẽ kiên cường giữ lời hứa đó với anh. Anh đã rõ chưa?

- Rồi, anh hiểu rồi. – Đường Hựu Đình lại hôn cô. – Em đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ quấy rầy anh suốt đời chưa? Chúng ta thỏa thuận thế này, về sau chỉ cần em không buông tay anh cũng sẽ không buông tay.

Minh Vi ngoắc tay mình vào ngón tay anh:

- Còn chuyện khi trước em đã thỏa thuận với anh, anh chuẩn bị tới đâu rồi?

- Là em nói chuyện biểu đạt thành ý của anh? – Đường Hựu Đình nhướn mày lên, bĩu môi. – Cái đó hả, khụ khụ, em phải biết rằng, sau này bỗng xảy ra chuyện lớn như vậy, nào là động đất, sóng thần, cho nên anh mới...

Minh Vi nhảy xuống khỏi chân Đường Hựu Đình, Đường Hựu Đình bật cười giữ cô lại, nhưng không tóm được.

- Không thể nào. Chẳng lẽ là nghiêm túc hả?

- Thừa lời. – Minh Vi khoanh tay trước ngực liếc nhìn anh, cười nhạt. – Anh tưởng dễ dàng nịnh nọt em vậy sao? Hồi đó anh nói với em bao nhiêu câu độc ác như vậy, lại còn kiếm một người phụ nữ khác để chọc tức em nữa.

- Anh với Đình Hàm Ngọc thực sự là không có gì. – Đường Hựu Đình vội vàng cam đoan. – Trước kia anh cũng có ý với cô ấy thật, nhưng chuyện đó là quá khứ rồi.

Minh Vi cầm một chiếc bát đập bộp xuống mặt bàn:

- Nói đi! Rốt cuộc từ trước đến nay anh đã thích bao nhiêu người rồi?

- Làm gì có! – Đường Hựu Đình giơ tay thề thốt. – Hiện giờ chỉ yêu có mình em thôi, không có một ai khác nữa. Sau này cũng sẽ không có người nào khác. Anh lấy danh nghĩa của mẹ anh ra thề. Nếu vẫn chưa được lấy cả Thừa Trác ra luôn.

- Ôi, bây giờ lại nhắc đến cái tên Thừa Trác rồi. – Minh Vi cười một cách lạnh lùng.

Đường Hựu Đình dứt khoát giơ mặt ra:

- Em đánh đi, đừng để lại vết là được. Chương trình lưu diễn của anh vẫn chưa kết thúc, không có cách nào để giải thích với fan hâm mộ. Nếu không em chờ chút, buổi diễn cuối cùng là cuối tháng Tư. Sau khi kết thúc em dùng thập đại cực hình đời Mãn Thanh cũng không sao, ngay cả hầm tra tấn của Bạch công quán(*) anh cũng không sợ.

(*) Nhà tù dành cho tội phạm chính trị của Quốc dân Đảng, với 10 gian hầm ngầm khét tiếng.

Minh Vi vừa tức vừa buồn cười, túm tay anh lên rồi cắn thật mạnh vào đó. Đường Hựu Đình bị đau kêu oai oái:

- Sao em lại thích cắn người khác như vậy? Mọc răng à?

Đúng lúc đó bà Vương đẩy cửa vào, nhìn thấy cảnh tượng:

- Làm gì ồn ào lên như vậy? Đói rồi thì ăn đi, thịt của Hựu Đình ngon lắm hay sao?

Đường Hựu Đình cười khố sở:

- Dì ơi, không sao đâu ạ, cứ để cho cô ấy cắn. Cô ấy muốn xả giận thôi.

Minh Vi bỏ tay Hựu Đình ra, đẩy anh một cái, hung hăng nói:

- Anh nói ít thôi, mau ra dọn cơm đi.

Đường Hựu Đình cười khì rồi đứng dậy đi vào bếp.

Bà Vương hài lòng nhìn theo, hỏi con gái:

- Chính là nó hả?

- Con đi đánh răng. – Minh Vi vuốt lại mái tóc bù xù, sau đó chuồn thẳng.

Sau động đất ở Nhật Bản xảy ra nhiều sự cố, vụ rò rỉ ở nhà máy điện hạt nhân vẫn chưa có cách giải quyết. Vậy nên bộ phim đang quay dở của Minh Vi bị hoãn lại không thời hạn. Minh Vi thấy hơi tiếc, dù sao cũng đã dồn bao nhiêu công sức như vậy để làm xong được quá nửa, phí mất bao nhiêu tâm huyết. Tuy nhiên, sau khi quay về, các lời mời đóng phim chất cao như núi, không phải lo không có việc làm. Một mặt chọn kịch bản hay, một mặt Minh Vi vẫn đi ghi hình quảng cáo, tham gia các chương trình trên truyền hình, làm từ thiện, dự các buổi trình diễn thời trang, sống những ngày tươi sáng đúng với vai trò một diễn viên nổi tiếng trong làng giải trí.

Vì chuyển lưu diễn nên Đường Hựu Đình cũng rất bận. Thông tin Legend có hy vọng tái hợp không biết được truyền ra theo kênh nào đã gây nên một cơn sóng gió. Bức ảnh các thành viên cũ của Legend tụ họp với nhau cũng được chính họ đưa lên blog. Trong ảnh, mấy người con trai đã không còn vẻ non nớt khi xưa cười rất vui vẻ, khiến cho các fan hâm mộ càng nuối tiếc những ngày tháng qua.

- Bọn anh định tái hợp thật à? – Minh Vi hỏi.

- Em hỏi nghe rất kỳ quặc, tuy nhiên bọn anh cũng định như vậy thật. – Đường Hựu Đình nói. – Bọn anh định ra một album chung kiểu như ban nhạc ngày xưa, nhưng cũng sẽ làm đĩa solo hoặc tham gia các chương trình khác với danh nghĩa cá nhân. Legend là một truyền thuyết, không nên để nó biến mất như vậy.

- Vậy vị trí bị trống sẽ làm như thế nào?

- Tìm một người mới. – Đường Hựu Đình nói một cách thoải mái. – Thừa Trác sẽ không phật lòng đâu. Thêm một dòng máu mới vào ban nhạc,

để cho nó sống lại chắc chắn cũng là điều cậu ấy sẽ hiểu và ủng hộ bọn anh.

Điện thoại của Đường Hựu Đình đổ chuông. Anh nhìn vào màn hình rồi quay sang nhìn Minh Vi.

- Lại là Đinh Hàm Ngọc chứ gì? – Minh Vi nhướn mày. – Anh cứ nghe máy đi. Anh lợi dụng cô ấy, lại còn vứt bỏ người ta...

- Sao lại nói như vậy? – Đường Hựu Đình lúng túng. – Là cô ấy theo đuổi anh thì có, từ đầu chí cuối anh có nhận lời với cô ấy bao giờ đâu. Hơn nữa anh cũng đã nói rõ hết mọi chuyện với cô ấy rồi.

- Anh nói hết những gì?

- Anh nói anh chỉ coi cô ấy là bạn, quan tâm chăm sóc đến cô ấy đều là do sự gởi gắm của Thừa Trác, hy vọng cô ấy sẽ không hiểu lầm. Thực ra cô ấy cũng không đơn thuần như em nghĩ đâu. – Đường Hựu Đình nhét chiếc điện thoại cứ đổ chuông không ngừng xuống dưới đệm sa-lông. – Cô ấy biết rõ mười mươi là Thừa Trác yêu mình, nhưng lại không chấp nhận cậu ấy, song vẫn cứ đùa cợt cậu ấy, giày vò cậu ấy. Đôi lúc anh còn cảm thấy Đinh Hàm Ngọc cũng phải chịu một phần trách nhiệm trong căn bệnh của Thừa Trác.

- Thế mà hồi đó anh còn quát nạt em, nói cô ấy vô tội nữa.

- Khi đó là anh đang bức bối nên muốn chọc tức em... – Đường Hựu Đình thiếu tự tin, giọng nói cứ nhỏ dần.

Minh Vi đá vào chân anh, hung hăng đe dọa:

- Anh thử như vậy một lần nữa xem.

- Không dám, tuyệt đối không dám nữa. – Đường Hựu Đình nhăn nhó xoa chân.

Điện thoại nhét bên dưới ghế lại tiếp tục đổ chuông. Minh Vi dứt khoát lấy lên, đưa mắt ngăn chặn Đường Hựu Đình rồi bấm nút nhận. Cô nói vào máy bằng giọng hết sức công thức:

- Chào cô, Đường Hựu Đình hiện giờ không tiện nghe máy, có chuyện gì tôi sẽ truyền đạt lại.

Đinh Hàm Ngọc ở máy bên kia rụt rè nói:

- Chị Minh Vi, tôi biết anh ấy đang ở bên cạnh chị. Xin hãy cho anh ấy nói chuyện với tôi.

- Xin lỗi cô, Đường Hựu Đình không rảnh. – Minh Vi nói, sau đó lại đá mạnh thêm mấy cái nữa vào chân Hựu Đình. Đường Hựu Đình vợ vội quỵn nhặc rồi chuồn ra xa.

Đinh Hàm Ngọc vẫn kiên trì:

- Tôi thực sự có chuyện rất quan trọng muốn nói với Hựu Đình.

- Tôi có thể truyền đạt lại giúp cô.

- Cô đưa điện thoại cho anh ấy. – Đinh Hàm Ngọc tức khí. – Cô không có tư cách làm như vậy.

- Tôi đương nhiên có tư cách đó. Tôi là bạn gái của anh ấy. – Minh Vi nói thẳng. – Trái lại cô ấy, Đinh Hàm Ngọc, mang thân phận con gái một gia đình đảng hoàng, đừng có hạ thấp bản thân mình như vậy, cứ quẩn lấy bạn trai của người khác không chịu buông ra.

Đinh Hàm Ngọc tức đến nổi giọng nói bắt đầu run lên:

- Cô mới không biết xấu hổ, cô mới là người cứ quẩn lấy Hựu Đình. Người anh ấy thích từ trước đến nay vẫn là tôi. Cô chẳng qua chỉ là người thay thế, vì trông tôi với cô giống nhau...

Nếu cô vẫn là Trương Minh Vi khi trước thì chắc nghe câu này đã tức đến nổ tung rồi. May sao Minh Vi của kiếp này đã được Chân Tích và Tô Khả Tinh “bồi dưỡng”, lại được tôi luyện hơn năm năm qua, cho nên không còn trong tình trạng thiếu sức chiến đấu, dễ dàng bị đối phương tấn công mà không làm sao chống được.

Cô cười nhạt:

- Cô Đình, Hựu Đình thích ai không phải ở lời nói của cô, mà phải do anh ấy nói ra. Còn nữa, dù chúng ta trông giống nhau thì đã làm sao? Chúng ta là hai người hoàn toàn khác biệt. Anh ấy chọn tôi chứng tỏ thứ anh ấy yêu không phải là một vẻ bề ngoài. Cô cũng nói là cô và anh ấy quen nhau nhiều năm, nếu như anh ấy thực sự thích cô, tại sao lại có chuyện đến với tôi? Cô Đình, ai cũng biết hết bụng dạ của nhau rồi, cô không cần thiết phải dối mình lừa người như vậy. Anh ấy không thích cô như cô nghĩ đâu.

Đình Hàm Ngọc tức tới nổi mãi lâu sau không nói được gì, cuối cùng mới yếu ớt cất lời:

- Hựu Đình nói anh ấy thích cô, ai có thể làm chứng?

- Vậy anh ấy nói thích cô thì ai làm chứng? – Minh Vi phản kích. – Cô Đình, tôi thực sự không thích việc cô cứ quấy rầy bạn trai tôi như vậy. Nếu cô và Hựu Đình làm bạn bè tốt với nhau, tôi có thể chấp nhận được. Nhưng nếu cô muốn tiến xa thêm một bước, tôi khuyên cô nên nghĩ lại. Tôi chắc chắn anh ấy là người đàn ông của tôi.

Nói xong, Minh Vi liền kết thúc cuộc gọi luôn.

Đường Hựu Đình ngồi đằng xa vỗ tay:

- Được, nói được lắm.

Minh Vi vút trả điện thoại cho anh, bạo ngược:

- Em quyết định rồi, con người anh quá đào hoa, nên nhất định phải áp dụng biện pháp quản lý theo kiểu Tần Thủy Hoàng. Anh nghe rõ đây, trước khi em cho phép, nhất quyết không được gặp cô ta. Nếu cô ta chủ động đến tìm anh, anh phải nhắm mắt vào. Không được phép nói chuyện, kể cả điện thoại cũng không được. Anh chạm tay trái vào cô ta, em chặt luôn tay trái, tay phải chạm vào, em chặt luôn tay phải. Nếu như anh hôn cô ta hoặc bị cô ta hôn, em sẽ chặt cả đầu anh, moi sạch bên trong rồi thả nấn vào dùng làm đèn lồng treo trong studio của anh. Anh đã nhớ kỹ chưa?

- Nhớ kỹ rồi, nhớ kỹ rồi. – Đường Hựu Đình xoa tay cười lớn. – Hay, đúng là hay. Vợ ới em nên viết kịch bản phim đi.

- Viết cái đầu anh ấy. – Minh Vi liếc xéo Đường Hựu Đình. – Còn nữa, ai là vợ anh? Đừng có tìm cách giành lợi thế. Người ta cũng nói rồi, anh thích em có ai làm chứng. Bản thân chúng ta còn chưa xác định, đừng vội nghĩ đến chuyện làm chồng em được.

- Làm chứng chẳng dễ hay sao? – Đường Hựu Đình ngoác miệng cười.

Đình Hàm Ngọc sau này còn gọi đến cho Đường Hựu Đình mấy lần nữa. Đường Hựu Đình quả nhiên làm theo đúng yêu cầu của Minh Vi, tìm cách trốn biệt. Đình Hàm Ngọc gọi đến, anh đều nhờ Lưu Triệu nghe giúp. Cuối cùng Đình Hàm Ngọc đến hẳn studio, cứ đứng bên dưới canh cửa không chịu đi. Đường Hựu Đình không còn cách nào khác, rốt cuộc đành phải gọi điện cho anh trai cô ta.

- Có thật là cậu không chịu qua lại với Hàm Ngọc nữa không? – Con trai trưởng nhà họ Đinh hỏi Hựu Đình.

Đường Hựu Đình thở dài:

- Cô ấy làm như vậy em làm sao dám qua lại được nữa? Em không thể đón nhận tình cảm của cô ấy được.

- Khi trước cậu vẫn thích Hàm Ngọc kia mà.

- Chuyện đó cũng đã xảy ra năm sáu năm về trước rồi. Hiện giờ em đã có một người phụ nữ mà em muốn sống với cô ấy cả đời. Bọn em cũng đã phải trải qua rất nhiều khúc mắc mới có được ngày hôm nay, nên em rất trân trọng tình yêu đó. Đối với Hàm Ngọc, em chỉ có thể xin thứ lỗi. Đừng trách em nhẫn tâm, em quả thực chỉ có thể quyết liệt như vậy Hàm Ngọc mới sớm hiểu ra.

- Tôi biết rồi.

Anh trai Đinh Hàm Ngọc ngay sau đó cũng dẫn theo thư ký đến gọi em gái về. Bà Đinh lập tức đưa con gái đi Hồng Kông mua sắm. Đường Hựu Đình cuối cùng cũng được yên thân.

Thời gian vùn vụt trôi đi, thoáng cái đã đến Tết Lao động Mồng một tháng Năm. Buổi biểu diễn cuối cùng của Đường Hựu Đình được tổ chức ở Thượng Hải.

- Thượng Hải sao rồi? – Minh Vi nhìn tấm vé dành cho khách mời hạng sang được đưa ra trước mắt mình, ngạc nhiên nhướn mày. – Em sẽ phải đi xa như vậy để xem anh biểu diễn hả? Có phải đây là lần cuối anh đứng trên sân khấu đâu.

- Mời em thì em đi đi, nói nhiều như vậy làm gì? – Đường Hựu Đình véo má cô. – Lý Trân nói với anh rồi, hai ngày này em không có việc gì.

- Buổi biểu diễn này có gì đặc biệt à?

Đường Hựu Đình gật đầu, trong nụ cười tràn đầy sự kỳ vọng:

- Cuối buổi biểu diễn này Legend của bọn anh sẽ tuyên bố tái hợp, sau đó còn hát chung một bài nữa.

- Vậy em nhất định phải đi. – Minh Vi vỗ tay. – Thật đáng mong chờ.

- Còn có chuyện đáng mong chờ hơn. – Đường Hựu Đình hôn lên đôi môi ngọt ngào của cô.

Đường Hựu Đình đến Thượng Hải trước hai ngày để chuẩn bị. Ngày biểu diễn, Minh Vi xử lý xong mấy việc ở công ty, sau đó đi thẳng ra sân bay. Khi cô kéo va li ra khỏi thang máy, gặp đúng Cố Thành Quân đang đi vào. Cố Thành Quân đưa tay kéo luôn va li giúp cô rồi đưa ra sân bay.

Cuối tháng Tư trong thành phố vẫn còn đậm hơi xuân, ánh nắng rực rỡ. Ra đến ngoại thành, lên đường cao tốc sân bay, một màu xanh ngắt của núi non sông nước ập vào mắt khiến tâm tư của con người cũng thoải mái hơn.

Minh Vi bắt chuyện:

- Em nghe nói khi em bị kẹt ở Nhật Bản, anh đã thức cả đêm giữ điện thoại để chờ tin tức về em.

- Chẳng phải nên làm như thế sao? – Cố Thành Quân khẽ cười. – Em bình an quay trở về mới là điều quan trọng.

- Nếu như. – Minh Vi cân nhắc. – Nếu như em vẫn là Trương Minh Vi khi trước bị kẹt lại bên Nhật, anh có như vậy không?

Cố Thành Quân siết chặt vô lăng, mắt nhìn thẳng về phía trước, một lúc sau mới nói:

- Sẽ như thế. Cứ cho là khi trước anh luôn mơ hồ, nhưng khi có chuyện xảy ra, anh cũng sẽ nhận ra tình cảm của mình với em. Đáng buồn cười lắm phải không? Một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi như anh mà lại hết sức ngây thơ trong chuyện tình cảm của mình. Anh còn có tư cách gì cười Đường Hựu Đình nữa?

- Anh có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. – Minh Vi cười khúc khích. – Cho nên từ giờ về sau anh sẽ không khiêu khích anh ấy nữa chứ?

- Đối với anh, cậu ấy vĩnh viễn không xứng đáng với em. Nhưng cậu ấy lại là người em chọn. – Cố Thành Quân nhìn Minh Vi đầy ẩn ý. – Chúng ta chỉ có thể đến đây thôi có đúng không?

- Đừng thấy tiếc nuối nữa, Thành Quân. – Minh Vi nói. – Chúng ta đều đã cố gắng rồi. Ít ra chúng ta cũng vẫn còn có kỷ ức về sáu năm tốt đẹp.

Đến sân bay, Minh Vi cảm ơn rồi từ chối ý định đưa vào trong của Cố Thành Quân, sau đó tự mình kéo hành lý đi làm thủ tục. Trước khi chào tạm biệt anh, cô còn ra hiệu cho anh hạ kính xe xuống rồi nói:

- Thành Quân, anh đã phạm sai lầm, nhưng anh không phải là một người bụng dạ độc ác, hơn nữa, anh cũng đã nhận được bài học rồi. Giờ đây mọi chuyện đều đã đi qua, anh vẫn có thể yêu lại được.

- Không ai có thể giống như em. – Cố Thành Quân mỉm cười, khẽ thở dài.

Đến Thượng Hải, Tiểu Hoàng lái xe tới đón Minh Vi, đưa cô đến thẳng sân vận động. Ở hậu trường sân khấu, cuối cùng cô cũng gặp hết các thành viên của Legend.

Tay trống Diêu Cách cô đã quen từ trước, còn tay guitar Tưởng Húc Minh, bassist Lý Bách Châu bây giờ mới gặp lần đầu tiên.

- Chu Minh Vi, anh thực sự rất thích em. – Tưởng Húc Minh vừa thấy Minh Vi đã nhiệt thành bước tới cầm tay cô đòi chữ ký. – Trông người thật còn xinh hơn cả trên màn ảnh. Rất vui khi được gặp em. Cái tên Hựu Đình này sao mà hên thế nhỉ, có thật em là bạn gái của hân không?

- Cô ấy là bạn gái tôi thật mà. – Đường Hựu Đình kéo Minh Vi lại, ôm lấy thể hiện sự chiếm hữu. – Cậu đừng có mà lém phéng với bạn gái tôi.

Điều Cách chặc lưỡi:

- Hai người các cậu sau này không giờ trò nữa hả?

Minh Vi véo Đường Hựu Đình:

- Chắc anh ấy không dám nữa đâu.

- Đội trưởng đúng là bị viêm khí quản(*) rồi. – Lý Bách Châu lắc đầu.
– Chị dâu có thể quản anh ấy chặt như vậy, đúng là một nữ anh hùng.

(*) Cụm từ “viêm khí quản” với “ bị vợ quản chặt ” đồng âm với nhau nên thường được dùng như một kiểu chơi chữ.

- Anh ấy khó quản lắm à?

- Chị chưa biết đâu, khi trước có mấy cô gái theo đuổi anh ấy tới mức...

- Oái sắp mở màn rồi, đừng nói nhiều lời nữa. – Đường Hựu Đình kéo Minh Vi đi ra. – Em mau đi ra khán đài đi.

- Về nhà tính toán với anh sau. – Minh Vi cười, sau đó đi ra ngoài.

Tiếng nhạc tuyệt vời mở màn cho buổi biểu diễn. Các tiết mục của Đường Hựu Đình cùng những nghệ sĩ phụ trợ đều hết sức trôi chảy, giai điệu bài ca rung động lòng người, kèm theo hiệu ứng sân khấu đỉnh cao,

khiến cho không khí sôi động của buổi lưu diễn đạt tới cực điểm. Anh lại đứng cùng các bạn bè của mình trước khán giả một lần nữa, cùng nhau chạy trên sân khấu, nói cười vui vẻ. Mấy người đàn ông đều đã qua tuổi ba mươi lại trở về với dáng vẻ cuồng nhiệt sôi nổi như thời niên thiếu, làm chủ sân khấu nơi họ vốn thuộc về. Các fan hâm mộ cũng cuồng nhiệt hò la, nhảy lên vui sướng đến rơi nước mắt, chìm đắm trong sự hưởng thụ về thính giác và thị giác chưa từng có này.

Cùng lúc với việc toàn tâm toàn ý thể nghiệm sức hấp dẫn của ca sĩ ở đẳng cấp thiên vương như Đường Hựu Đình, Minh Vi cũng thừa nhận rằng thói hư vinh của mình đã được thỏa mãn ở mức độ cao nhất. Nhìn thấy fan hâm mộ hò hét điên cuồng, cô không khỏi nghĩ thầm: “Người đàn ông đó là người đàn ông của mình. Anh ấy yêu mình tha thiết.”

Đó là bí mật không thể nói ra, nhưng cũng là bí mật ngọt ngào nhất của cô.

Trong tiếng hô vang “encore”(*) dường như muốn lật đổ cả mái sân vận động, Đường Hựu Đình đi ra sân khấu, hát lại lần cuối. Ca khúc đó vừa kết thúc, các fan hâm mộ lại hô vang yêu cầu anh lưu lại. Đương nhiên Đường Hựu Đình cũng không định đi vào. Anh đứng giữa sân khấu, từ tốn cất lời.

(*) Hát lại đi.

“Hôm nay là một ngày vô cùng đặc biệt. Đây là buổi biểu diễn cuối cùng trong chuyến lưu diễn của tôi, cũng là ngày đầu tiên Legend đoàn tụ sau sáu năm chia tách, đồng thời, với cá nhân tôi cũng là một ngày trọng đại”.

Các fan hâm mộ trong sân vận động bắt đầu phát ra những tiếng bàn tán xì xào. Màn hình lớn trên sân khấu chiếu hình ảnh đặc tả của Đường Hựu Đình, đôi mắt sáng rực của anh đột nhiên hướng về phía hàng ghế

dành cho khách mời. Tim Minh Vi nhảy thót lên rồi đập thành thịch, một sự hưng phấn khó hiểu bỗng dâng trào, cuộn lên trong huyết quản.

Giọng nói đầy hấp dẫn của Đường Hựu Đình truyền qua micro đến mọi góc nhỏ nhất trong sân vận động.

“Năm năm trước, tôi đã gặp một người con gái.....”

Fan hâm mộ hiểu ra hàm ý trong câu nói đó, bắt đầu kêu thét hết lên.

Đường Hựu Đình vẫn tiếp tục nói một cách trầm ổn và mạnh mẽ: “Mấy năm qua, chúng tôi đã cùng nắm tay nhau đi qua rất nhiều ngày mưa gió, cô ấy đã ủng hộ tôi, tin tưởng tôi, động viên an ủi khi tôi buồn chán, mừng vui thay cho tôi mỗi khi đạt được thành công. Chúng tôi có thể đi được đến ngày hôm nay cũng đã phải trải qua sự chia tay, trải qua khảo nghiệm về sự sống và cái chết, không dễ dàng một chút nào. Có lẽ cũng chính vì vậy nên tôi đã xác định được đức tin của lòng mình. Tôi yêu cô ấy”.

Cả sân vận động ào lên, những tiếng hò hét dường như muốn vỡ tai.

Đường Hựu Đình vẫn bình tĩnh đứng giữa sân khấu, hạnh phúc mỉm cười. Trên mặt anh thấm ướt mồ hôi, hai mắt sáng rực lên hết như hai ngọn lửa.

“Cô ấy từng hỏi tôi, anh nói anh yêu em, ai là người làm chứng? Cho nên hôm nay tôi đứng tại đây, công khai tình yêu của mình trước bốn mươi nghìn người các bạn. Các bạn đều có thể làm chứng cho tình yêu đó của tôi”.

Minh Vi ngồi im không động đậy, toàn thân run lên khe khẽ. Cô không nghe thấy những tiếng hò hét như muốn vỡ bung sân vận động, cũng không nhìn thấy những ánh sáng dạ quang cùng những cánh tay đang khua lắc liên hồi. Trong mắt cô chỉ có duy nhất ánh mắt của Đường Hựu Đình nhìn cô

qua màn hình lớn, trong tai cô chỉ có duy nhất những lời tình yêu sâu sắc của anh.

Cuối cùng cô cũng hiểu ra “chuyện đáng mong chờ hơn” của Đường Hựu Đình là gì.

Đường Hựu Đình vui vẻ hít một hơi thật sâu, rồi đưa tay tỏ ý bảo các fan hâm mộ bình tĩnh: “Tôi có quá nhiều điều muốn nói cùng các bạn, nhưng cảm thấy nếu chỉ nói không cũng không đủ để biểu đạt tình cảm của mình. Vậy nên tôi muốn nhờ các bạn hãy giúp tôi làm một việc này. Tôi muốn cho các bạn xem, cũng là để cô ấy thấy”.

Nói xong, anh quay người lại nhìn hướng về phía màn hình.

Màn hình tối lại, tiếng nhạc bài “Mùa mưa” vang lên. Màn hình sáng trở lại kèm theo một bức ảnh. Trong bức ảnh đó, Đường Hựu Đình và Minh Vi cầm tay nhau, đứng trong làn nước biển ngập tới đầu gối, gió thổi tung mái tóc cùng áo quần của họ. Đường Hựu Đình giơ cao tay, Minh Vi tựa đầu vào vai anh, hai người nở nụ cười ngọt ngào nhìn thẳng vào ống kính điện thoại.

Khi nhận ra người con gái trong bức hình đó, tiếng kêu thét của các fan hâm mộ lại rộ lên như nhấn chìm tất cả.

Minh Vi đưa bàn tay run rẩy lên che miệng.

Những đoạn phim đã được quay khi trước được biên tập lại, dựng thành một MV mới.

Đoạn phim đầu là về MV năm năm trước Minh Vi đã diễn chung với Đường Hựu Đình. Khi cảnh quay kết thúc, Minh Vi ướm nhẹngồi trong ghế, Đường Hựu Đình cầm một chiếc khăn bông đưa cho cô và nói khẽ: “Cô làm tốt lắm”. Minh Vi lạnh tới mức run lên bần bật, lúng túng nở một

nụ cười: “Cảm ơn sư huynh”. Đường Hựu Đình đứng dậy, tiện tay vò mái tóc của Minh Vi, động tác trông đầy vẻ cưng chiều.

Tiếp theo là những hình ảnh trong một bữa tiệc riêng ở công ty, Minh Vi cầm chiếc đĩa có mấy thứ đồ ăn nhẹ, vừa ăn vừa nói chuyện với một người bên cạnh. Đường Hựu Đình đi ngang qua, đưa tay cầm luôn chiếc đĩa của cô đi. Minh Vi kêu lên oai oái: “Cái đó của tôi mà”. Đường Hựu Đình chỉ ra bàn ăn với vẻ vô lại: “Của cô ở kia kìa, còn đây là cô kính tôi mà”. Minh Vi trợn mắt lên, song đột nhiên nhìn thấy có người quay phim nên vội vàng cúi đầu đi thẳng.

Đoạn phim tiếp theo nữa là Đường Hựu Đình tự quay lấy. Trước ống kính là Minh Vi đang ngồi ăn, vừa ăn vừa nói: “Sư huynh không tự cảm thấy bản thân mình hơi bủn xỉn à? Anh kiếm được nhiều tiền như vậy mà lại còn đến cướp cánh gà của tôi”. Đường Hựu Đình trả lời nhơn nhơn: “Đều là do cô dâng tặng tôi mà”. “Đáng lẽ ra anh phải chăm lo cho hậu bối, mua cánh gà cho tôi ăn mới phải? Ôi trời, anh quay cái gì vậy? Tự ghi lại bằng chứng việc anh bắt nạt thế hệ sau à?”. Hình ảnh lung lay, Đường Hựu Đình đưa tay lên cốc vào đầu Minh Vi.

Các fan hâm mộ một bật ra tiếng cười khe khẽ. Minh Vi cũng bật cười. Cô đã quên mất là bọn họ đã từng nói chuyện với nhau như thế.

Tiếp đến là mấy cảnh vụn vặt. Cảnh hai người đóng với nhau trong phim “Cổ viên xuân thu”, Đường Hựu Đình đọc kịch bản xong lăn ra ngủ, Minh Vi cẩn thận kê một chiếc gối xuống dưới đầu anh. Khi bọn họ ăn lẩu với nhau ở công ty, Minh Vi gấp miếng đậu phụ cuối cùng, nhưng thấy Đường Hựu Đình hăng giọng nên đành miễn cưỡng để miếng đậu đó vào bát anh.

Lưu Triệu khi đó cầm máy quay cười haha, fan hâm mộ bên dưới khán đài cũng cười theo, tiếng cười dần dần trở nên vui vẻ.

Biết bao nhiêu hình ảnh trong nội bộ công ty, bao nhiêu cảnh quay, có cả những cảnh hai người quay lẫn cho nhau. Từ chỗ là bậc đàn anh đàn em trong công ty, họ trở nên thân thiết rồi trở thành bạn bè. Minh Vi bắt đầu gọi tên Đường Hựu Đình, Đường Hựu Đình cũng không hay bắt nạt cô như trước nữa.

Trong một buổi dạ hội, Minh Vi mặc bộ váy dự tiệc trang trọng màu trắng, chuẩn bị lên sân khấu. Phát hiện ra Đường Hựu Đình đang quay mình, cô quay đầu lại cười rạng rỡ: “Em quên hết lời thoại mất rồi”. “Không sao, đến lúc đó sẽ nhớ ra”, Đường Hựu Đình nói, “Căng thẳng không?”. “Căng thẳng lắm”. “Nhớ kỹ mấy chỗ tôi dạy cô ấy”. “Biết rồi. Đừng quay nữa, em càng căng thẳng hơn”. “Tôi muốn để sau này cho cô xem lại cô mặc chiếc váy đó trong eo thô ơ là thô”.

Trong bếp, Minh Vi đang đứng nấu nướng, không trang điểm. Thấy Đường Hựu Đình đi tới, cô liền gọi: “Bỏ điện thoại xuống đi, qua đây rửa giúp em chỗ khoai tây này”. Đường Hựu Đình trêu: “Quân tử không vào bếp”. Minh Vi bật cười vẩy nước vào anh, màn hình lắc lư, Đường Hựu Đình kêu ầm lên: “Em có phải phụ nữ không hả. Em có biết cái áo này đắt thế nào không? Hàng Malaysia dệt thủ công, khâu tay hoàn toàn...”. “Anh xem “Secret Garden” nhiều quá đúng không?”

Cả sân vận động cười vang.

Hình ảnh bên bờ biển lại hiện lên, Đường Hựu Đình giơ cao điện thoại tự mình quay rồi nói trước ống kính: “Ở đây đẹp quá, Minh Vi, Minh Vi?”. Ống kính quay sang chỗ Minh Vi đang lội nước. “Ôi trời, cẩn thận có sứa đó.” Minh Vi kêu lên một tiếng rồi nhảy vọt vào bờ. Đường Hựu Đình cười ha ha. Minh Vi tức giận lấy một nắm cát ném anh: “Cái tên nhẩn tâm này”. “Nhẩn tâm thế nào?”, Đường Hựu Đình ôm lấy cô, “Anh mà nhẩn tâm thì làm sao lại thích em?”.

Một lời tỏ tình được nói ra hết sức tự nhiên, thoải mái, nhẹ nhàng.

“A...”, các fan hâm mộ xúc động. Màu tím lại bắt đầu xoay động dưới khán đài.

Những thước phim đầy yêu thương lần lượt đi qua. Hai người đứng tựa vào nhau trong hậu trường, nhìn cảnh sôi động bên ngoài. Phát hiện ra Tiểu Hoàng đang quay, Đường Hựu Đình thân nhiên quay sang vẫy tay chào. Cảnh mặc quần áo đơn giản, không trang điểm ở nhà, nấu cơm, đùa nghịch với nhau. Minh Vi quay được cảnh Đường Hựu Đình mặc quần ngủ đang hát một bài của Lady Gaga. Đường Hựu Đình ghi lại cảnh Minh Vi bị một con chó nhỏ đuổi theo cắn. Con chó dù nhỏ nhưng cực kỳ hung hăng, khiến hai người cười rộ rỡ.

Hai người đứng trên ban công, Đường Hựu Đình nói vào điện thoại: “Chúng tôi đang đợi sao băng cùng sự tử xuất hiện như trong truyền thuyết. Nhưng hiện giờ một con muỗi cũng không thấy. Nhân lúc rảnh rỗi này, chúng tôi tranh thủ phỏng vấn ngôi sao điện ảnh Chu Minh Vi một chút. Lại đây, Minh Vi”. Minh Vi cũng hòa theo, vẫy tay trước ống kính. “Cô Minh Vi, lát nữa khi xem sao băng, cô định ước điều gì?”. “À, rất đơn giản thôi, tôi muốn được kết hôn với hoàng tử Naury”. “Điều ước gì mà vợ vẫn thế, xóa luôn xóa luôn”. “Á, không được xóa”.

Chuyển sang cảnh tiếp theo là động đất bên Nhật Bản. Các fan hâm mộ khẽ kêu lên khe khẽ. Tin Minh Vi bị kẹt tại Nhật lập tức nổi tiếp vào sau. Trong phòng họp của Vĩnh Thành, mọi người cùng mang sắc mặt nặng nề, Đường Hựu Đình ngồi quay lưng lại trong góc sa-lông. Biết có người đang quay phim, anh gầm lên: “Quay cái gì hả?”. Người quản lý vội vàng đuổi người đó đi chỗ khác.

Tiếp theo đó là cảnh Minh Vi về nước, cúi đầu rơi nước mắt cảm ơn người hâm mộ ở sân bay. Trong studio, bạn bè vỗ tay chào đón, cô vui mặc vào trong lòng Đường Hựu Đình, nước mắt chứa chan. Đường Hựu Đình thay cô nói lời cảm ơn với bạn bè, sau đó ôm ghì lấy cô và hôn lên tóc.

“Không sao rồi, tất cả đều đã ổn rồi. Sau này chúng ta sẽ không đi đâu nữa”.

Hình ảnh lại chuyển, chính là cảnh trước buổi biểu diễn Minh Vi vào phòng chờ gặp các thành viên trong Legend. Sau khi Minh Vi đi, Đường Hựu Đình cười nói trước ống kính máy quay: “Cô ấy vẫn chưa biết gì đâu”. Diêu Cảnh nói: “Lát nữa cậu đấy đăng cấp lên cao như vậy, sau này tại mình làm sao theo kịp?”. “Ôi trời, thành công hay không đều ở đêm nay cả”. “Cùng chúc phúc cho Hựu Đình nào!”, Tưởng Húc Minh đưa tay ra, mọi người cùng chồng tay lên: “Chúc Hựu Đình may mắn. Chúc hai người hạnh phúc”.

Đường Hựu Đình quay người lại hướng về khán giả. Làn sóng âm thanh bên dưới khán đài lại dậy lên; lẫn trong đó là những tiếng xuýt xoa, thở dài. Anh mỉm cười, nhìn về phía khách mời rồi đưa tay ra. Khoảng cách khá xa, thực ra anh cũng không nhìn rõ chỗ Minh Vi ngồi, nhưng anh biết chắc rằng cô đang ở đó.

“Minh Vi, em có thể lên đây không?”.

Một luồng đèn chiếu thẳng về phía Minh Vi, màn hình lớn lập tức đặc tả khuôn mặt đầy nước mắt của cô.

Minh Vi không nhớ được mình đã đứng lên như thế nào, đã được các nhân viên hậu trường đưa lên như thế nào. Những tiếng hò la bên tai cô hoàn toàn biến mất, cả bốn mươi nghìn người có mặt trong sân vận động như đã chìm hết trong bóng tối.

Trong thế giới ngập tràn ánh sáng của cô chỉ có duy nhất người đàn ông đang đứng ngay giữa sân khấu đó. Anh đang mỉm cười nhìn cô chăm chăm, đưa tay ra cho cô.

ẢNH HẬU TÁI SINH

Mi Bảo

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Em Bằng Lòng

Mùa hạ trên núi, từng cơn gió trong lành mát dịu thổi tới. Sau một cơn mưa lớn, trên không vẫn còn đầy hơi nước, những giọt nước mưa tròn xoe lăn theo đường gân phiến lá rồi rơi xuống đầu khách bộ hành.

Minh Vi ôm một bó hoa bách hợp trắng muốt, đi theo sau Đường Hựu Đình lên từng bậc đá, sau đó men theo con đường nhỏ dẫn đến nghĩa trang.

Nghĩa trang vắng lặng, chỉ có tiếng chim hót. Hai người lặng yên hưởng thụ sự tĩnh mịch khác biệt hẳn với chốn đô thị ồn ào, không muốn lên tiếng làm những vong linh đang chìm trong giấc ngủ dài bị giật mình.

- Đến rồi.- Đường Hựu Đình dừng lại trước một tấm bia. Trên bia mộ ghi dòng chữ “Mộ phần bà Diệp Bích Dao”. Phía trước mộ là một bó cúc trắng đã héo khô.

- Chắc là ông Lâm đã qua đây. – Đường Hựu Đình nói. Minh Vi khẽ khàng đặt bó bách hợp trên tay xuống cạnh bó cúc, sau đó cung kính cúi mình trước mộ.

- Mẹ, đây chính là Minh Vi con đã kể với mẹ, hôm nay con đưa cô ấy đến thăm mẹ. – Đường Hựu Đình vừa thấp nển vừa nói. – Thế nào hả mẹ? Cô con dâu này có xinh không? Sắp tới ông Lâm sẽ đưa mẹ sang Mỹ, sau này muốn gặp mẹ chắc khó hơn nhiều, vậy nên con đưa cô ấy đến cho mẹ xem mặt. Cô ấy rất tốt với con, con cũng sẽ đối đãi thật tốt với cô ấy. Chúng con sẽ sống bên nhau những ngày thật tươi đẹp, mẹ có thể yên tâm đi với người đó được rồi.

Minh Vi cũng quỳ xuống, giúp Hựu Đình đốt tiền vàng.

Một cơn gió thổi tới, cuốn tung tro giấy lên không trung rồi thổi bay ra tứ phía.

- Mẹ? – Đường Hựu Đình ngẩng đầu lên nhìn.

Bầu trời không đáp lại lời anh.

Minh Vi đặt tay lên vai Hựu Đình, tựa vào anh. Hai người lặng lẽ nhìn những tàn tro bay mất hút, cho tới khi ánh nắng hiện lên ở phía chân trời xua tan đi những đám mây sũng nước.

- Nhất định là dì sẽ rất vui. – Minh Vi khẽ nói.

Đường Hựu Đình mỉm cười kéo cô đứng dậy. Hai người men theo con đường ban nãy, từ từ đi xuống. Minh Vi đưa tay ra ngắt một bông quyết minh màu vàng nở bên đường, cầm trong tay nghịch nghịch. Đường Hựu Đình đi sau lưng cô, nhìn những bước chân nhẹ nhàng, thân hình duyên dáng của cô cảm thấy như một tiểu thần tiên trong núi.

- Minh Vi.

- Gì cơ?

- Chúng ta lấy nhau có được không?

Minh Vi dừng bước lại, quay đầu về phía sau, hỏi với vẻ không thể nào tin được.

- Anh cầu hôn với em trong nghĩa trang hả?

- À... – Đường Hựu Đình sức tỉnh, cũng cảm thấy không ổn. Anh đành bướng bỉnh nói tiếp. – Sống chết là chuyện luân hồi, chúng ta bắt đầu một giai đoạn mới trong cuộc sống, có các bậc tiền bối ở đây làm chứng

cũng được mà... Cho nên, anh cảm thấy chỗ này rất đặc biệt. Cho nên...
Ôi, Minh Vi, Minh Vi.

Minh Vi đã chạy biến ra xa từ bao giờ.

Đường Hựu Đình đuổi theo, lúng túng đến gần cô, ấp a ấp úng:

- Là do tình cảm nhất thời trời dậy, nên anh... Dù sao đời này em chỉ lấy anh, đời này anh cũng chỉ lấy em thôi. Hơn nữa quan hệ của chúng ta cũng đã được công khai, chúng ta lại không đi theo con đường làm thần tượng nữa, nên việc kết hôn cũng không ảnh hưởng gì đến sự nghiệp. Anh biết anh còn rất nhiều chỗ không tốt, chỉ cần em nói anh sẽ thay đổi... Là anh nói, chúng ta đã được mặc định sẽ ở bên nhau rồi...

Minh Vi đột nhiên quay người lại, chìa tay ra.

Đường Hựu Đình không hiểu:

- Gì cơ?

- Sao hả? – Minh Vi tròn mắt nhìn anh. – Anh cầu hôn mà không chuẩn bị nhẫn cưới à?

Đường Hựu Đình kêu lên một tiếng rồi vò đầu:

- Vì đột ngột quá, anh cũng không ngờ là mình lại nói điều đó ra, cho nên...

Minh Vi xoa tay, nheo mắt cười, xem chừng cũng không phải giận:

- Chuyện cầu hôn trong nghĩa trang cho qua cũng được, nhưng đến cả nhẫn cưới cũng không có hả? Đường Hựu Đình, anh bảo em phải nói thế nào với anh bây giờ?

- Nói là em đồng ý ấy. – Đường Hựu Đình đâm lao phải theo lao, nhất quyết phải mặt dày đến cùng.

Minh Vi mím môi cười, khẽ hừ một tiếng, sau đó quay người đi. Đường Hựu Đình đi theo sau đau khổ cúi đầu. Minh Vi đột nhiên quay lại, anh lập tức trở lại bình thường, sịt sịt mũi, nhìn cô hệt như một chú chó nhỏ bị bỏ rơi. Minh Vi cố gắng nhin cười, không để ý đến anh, đi tiếp. Cô không để ý đến một bậc đá nông bên dưới nên sảy chân. Nếu không có Đường Hựu Đình nhanh chóng kéo lại chắc đã ngã nhào.

- Em đúng là. – Đường Hựu Đình nhìn cô trách móc. – Không sao chứ?

- Hình như giày hỏng rồi. – Minh Vi nhìn gót giày đã bung ra.

- Đúng là đồ ngốc. – Đường Hựu Đình gõ vào trán cô. – Nếu như không có anh, em nói xem, em định làm thế nào?

Minh Vi mím môi:

- Vậy làm thế nào?

- Đúng là không biết phải làm gì với em. – Đường Hựu Đình thở dài, xoay lưng lại rồi ngồi xuống. – Lên đi.

Minh Vi nở nụ cười rạng rỡ, nhanh chóng ngồi lên lưng Hựu Đình.

Đường Hựu Đình cõng Minh Vi men theo các bậc thang đi ra cổng nghĩa trang. Minh Vi với tay ngắt một chiếc lá trên đầu, khiến cho một loạt giọt nước mưa rơi xuống. Cả hai cùng khẽ cười.

Cô ôm cổ Hựu Đình, yên tâm tựa đầu vào vai anh, nhắm mắt lại.

Con đường trước mắt còn dài, nhất là đối với Minh Vi, sự nghiệp của cô chỉ mới bắt đầu chạm vào đỉnh cao. Cô không biết con đường phía trước

sẽ bằng phẳng hay đầy quanh co khúc khuỷu, cô cũng không biết mình có đội được vương miện của ảnh hậu như mình mơ ước hay không. Nhưng cô không sợ hãi, vẫn đủ dũng khí để đi tiếp.

Đời người là một vở diễn tươi đẹp, cô muốn nỗ lực hết mình để trở thành một ảnh hậu rực rỡ và chói lọi giữa mọi người.

Còn giờ đây, cô chỉ cần được Đường Hựu Đình công đi về phía trước là đủ. Bất kể anh đưa đi đâu, cô cũng đều không sợ hãi, bởi vì cô biết từ nay về sau, tất cả sẽ ngày càng tốt đẹp.

——HẾT——

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tái Sinh

Chương 2: Đám Tang

Chương 3: Đôi Giày Đỏ

Chương 4: Đường Chân Trời

Chương 5: Người Con Của Biển

Chương 6: Vào Nghề

Chương 7: Trò Chơi Của Ai?

Chương 8: Nảy Sinh

Chương 9: Tôi Không Yêu Cô

Chương 10: Tài Năng

Chương 11: Người Bạn Đi Xa

Chương 12: Khác Biệt

Chương 13: Chủ Định

Chương 14: Mây Đen

Chương 15: Rơi Rụng

Chương 16: Trôi Dạt

Chương 17: Em Rất Muốn Yêu Anh

Chương 18: Muốn Ở Bên Nhau

Chương 19: Sự Thật

Chương 20: Tình Xưa

Chương 21: Nỗi Đau Của Sự Trả Thù

Chương 22: Lớp Dự Phòng

Chương 23: Ai Thuộc Về Ai?

Chương 24: Đánh Mất

Chương 25: Thành Ý

Chương 26: Đại Nạn

Chương 27: Đó Là Tình Yêu

Chương 28: Em Bằng Lòng